

Gökdelenleri Sarsan Kurşun

SABANCI EYLEMİ

Senaryolar
Komplo Teorileri
Gerçekler

Gökdelenleri Sarsan Kurşun
SABANCI EYLEMİ

Senaryolar, Komplo Teorileri, Gerçekler

Gökdelenleri Sarsan Kurşun
SABANCI EYLEMİ

Senaryolar, Komplo Teorileri, Gerçekler

Yayınlanış Tarihi: Temmuz 2008

ÖNSÖZ

9 Ocak 1996'da bir gökdelenin 25. katında sıkılan kurşunlar, Türkiye'yi sarstı. Ve Türkiye, o gün bugündür bu eylemi tartışmaya devam ediyor.

Tartışılması doğaldı. Tartışılmalıydı da.

İlk kez bir tekelci burjuva, Türkiye halklarına yaşamı zindan eden sömürü ve zulmün bedelini canıyla ödüyordu. Kan, ilk kez onların gökdelenlerinin içinde akmıştı.

Bu eylem, ülkemizdeki sömürü ve zulüm gerçeğinin sorumlularına dikkat çekiyordu. Başka bir deyişle; siyasi gerçekleri açıklayan bir eylemdi. Bu gerçeklerin açığa çıkmasını istemeyenler ise, tartışmaları farklı kanallara çektiler.

Ortalığı senaryolar, komplo teorileri kapladı.

Devrimci bir eylemi karartmak için burjuvazinin tüm kesimleri ve tüm kurumları seferber oldular.

Oysa "oyun" ne güzel devam ediyordu: Ülkemiz, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, Sabancılar'ın, Koçlar'ın, Eczacıbaşılar'ın, Zorlular'ın, Doğanlar'ın, Haslar'ın, Enkar'ın, Topraklar'ın, Uzanlar'ın, Doğuşlar'ın Taralar'ın, Kamhiler'in, Karamahmetler'in, Yaşar Holdingler'in, Komililer'in çıkarları için kan gölüne döndürülmüştü. Ülkemizde bunların düzeni sürsün diye cuntalar yapılmıştı. Bunların düzeni sürsün diye infazlar, faili meçhuller, kayıplar oluyordu. Bunların düzeni sürsün diye hapishanelerde katliamlar yapılıyordu. Bunların düzeni sürsün diye IMF programları uygulanıyordu...

Ve fakat, bunlar; yani tekelci burjuvalar, sanki ülkemizde yaşananların kendileriyle ilgisi yokmuş gibi, “hayırsever işadamları” şovlarında okul açıyor, televizyon ekranlarında akıllar verip şovmenlik yapıyor, villalarında, gökdelenlerinde lüks içinde yaşarken şu kadar bin işçiye “ekmek verdikleri” için de hep alkışlanmayı, hep el üstünde tutulmayı istiyorlardı.

Sabancı Center’in ikiz gökdelenlerinden birinin 25. katında sıkılan kurşunlar, işte bu oyunu bozmuştu.

O kurşunlar, konuşan kurşunlardı.

Diyorlardı ki; ey halk, yoksulluğunuzun sorumlusu işte buradakilerdir.

Diyorlardı ki; yaşadığınız zulmün sorumlusu işte bunlardır.

Orasının sadece bir holding merkezi olmayıp, sömürü ve zulüm düzeninin karargahlarından biri olduğunu anlatıyordu kurşunlar.

Hedef gösteriyorlardı açıkçası.

Halka, eğer adaletsizliğe, eşitsizliğe, işkenceye, baskıya, yasaklara, aşağılanmaya karşı çıkarsanız; hesap soracağınız yer işte burasıdır diyordu.

Gerçeği bu kadar güçlü ve bu kadar net gösterdiği için, burjuvazi elbirliğiyle kurşunların sesini boğmaya yöneldi.

Bu kitaptaki yazılar, işte bunun sonucu ortaya çıktı.

“Sabancı Eylemi”ndeki yazılar, 1996 yılının Ocak ayından bu yana, **Kurtuluş, Vatan, Ekmek ve Adalet**, ve **Yürüyüş** dergilerinde Sabancı eylemi üzerine yayınlanan yazılardan oluşmaktadır. Eylemi gerçekleştirenlerin açıklamalarına da yine sözü edilen dergilerden aktararak kitapta yer verilmiştir.

Yazıların bir kısmı, Sabancı eyleminin **nedenlerini, niçinle-**

rini açıklayan muhtevada yazılardır. Tekelci burjuvazinin, özel olarak da Sabancılar'ın kim olup olmadığını ortaya koyan bu yazılarda, kuşku yok ki, tekelci burjuvazinin azgın sömürücülüğünü, vahşi birer kapitalist olduklarını, riyakarlıklarını, istismarcılıklarını, kendilerine verdikleri imajla gerçeklerinin ne kadar farklı olduğunu göreceksiniz.

Kitapta yer alan yazıların önemli bir bölümü ise, Sabancı eylemine yönelik çarpıtmalara karşı verilen ideolojik mücadelenin ürünüdürler. Dolayısıyla, burada yer alan yazılarda, üç kesimin beyninin içini göreceksiniz.

Birincisi, tekelci burjuvazidir. İlk kez bedel ödemiş olmalarının burjuvazide yarattığı, telaşa, paniğe, hezeyana tanık olacaksınız. Aynı burjuvazinin sınıf bilinciyle, devrimci bir eyleme karşı yürüttüğü psikolojik savaşı göreceksiniz.

İkinci olarak komplo teorisyenlerini göreceksiniz. Onlar burjuvazi adına, eylemin ortaya çıkardığı gerçeklerin üstünü örtmekle, devrim mücadelesinin amaçlarını, hedeflerini bulanıklaştırmakla görevlilerdi ve görevlerini yerine getiriyorlardı. Kimisi bunu burjuvaziye satılmış kalemiyle gazete köşelerinde, kimisi televizyon ekranlarında, kimisi ise “profesör”, “uzman bürokrat” gibi sıfatlarla yapıyordu.

Üçüncü kesim ise, ilerici, demokrat ve sosyalist olma iddiasını taşıyan ve fakat, beyinlerini burjuvaziye açmış, daha ileri boyutta tamamen burjuva ideolojisinin tahakkümü altına girmiş, onun düşünme biçimiyle düşünmeye başlamış kesimlerdir.

Kaynağında bu kesimlerin yer aldığı senaryoların, komplo teorilerinin karşısında, sınıflar mücadelesinin gerçekleri vardır.

Böyle olduğu içindir ki, komplo teorisyenleri, on yılı aşkın süredir o kadar çok yazıp söyledikleri halde, teorilerine, kendileri ve kendileri gibi düşünen kesimlerin dışında pek kimseyi inandıramadılar. Onların teorilerine kulak verenler bile, ikna olmadılar. Komplo teorisyenleri “inandırıcı” olmak için durmadan yeni teoriler ortaya attılar, fakat senaryolara yapılan her yeni ek, se-

naryoları daha da zayıflatıyordu. Eylemi gerçekleştirenlere dair neler söyledilerse, hepsi yalan, yanlış çıkmıştı mesela...

Kitapta yer alan yazılar, yayınlandığı **tarih sırasına göre** dizilmiştir; bu tarih sırası içinde onları okuduğunuzda, komplo teorisyenlerinin senaryolarının üç beş ayda bir nasıl boşa çıktığını, onların ise, özür dilemek, özeleştiri yapmak yerine, hemen yeni senaryolar yazmaya başladığını göreceksiniz.

Dolayısıyla, bu komplo teorilerine yaslanarak tahliller, politik belirlemeler yapanların tahlilleri ve politikaları da, bu teorilerle birlikte çökmüştür. Bu anlamdadır ki, Sabancı Eylemi kitabı boyunca, sol adına, aydınlar adına sergilenen **teorik bir sefalet** de tanık olacaksınız.

Sınıflar mücadelesinin ülkemizdeki şekillenışı, oligarşi ile halkın arasındaki mücadeledir. Oligarşi adı verilen bu yapıda, esas olarak üç kesim yer alır: Bir; işbirlikçi tekelci burjuvazi, iki; toprak ağaları, üç; tefeci tüccar kesimi. Bunların içinde belirleyici olan ise birincisi, yani işbirlikçi tekelci burjuvazidir. 9 Ocak 1996'da devrimcilerin silahlarından çıkan kurşunların hedefindeki kişi olan **Özdemir Sabancı** da işte bu tekelci burjuvalardan biriydi. Eylemi gerçekleştirenler gecekondulardaki yoksulların ve tüm ezilenlerin temsilcisi olan bir örgütün üyeleri, hedefteki ise, ezenlerin en üst tabasından biriydi. İşte hiçbir senaryonun, komplo teorisinin örtemediği yan da buydu.

Sorun tek başına bir eylem sorunu değildi. Tek başına bir eylemin doğruluğu, yanlışlığı sorunu da değildi. "*Sabancı niye öyle değil de böyle, niye orada değil de şurada vuruldu?..*" gibi sorular, eylemin biçimine değil, temelde sınıflar mücadelesine nasıl bakıldığını gösteren ucube sorulardı. Her soru, o soru sahibinin sınıf mücadelesine ilişkin cevaplarını, düzen ve devrim arasındaki mücadeleye nasıl baktığını da yansıtır.

Sabancı Kim?

Sabancı'yı vuran kim?

Sınıflar mücadelesinin bütününün anlaşılmasını sağlayacak kadar derinlikli ve kapsamlı iki sorudur bu. Ve işte bu kitap, aynı zamanda bu iki sorunun cevabıdır.

Ne kadar karartma yapılırsa yapılsın, eylemin sınıfsal boyutları unutturulamadı.

Bu da eylemin siyasal gücüydü.

Sabancı Eylemi adlı bu kitap, eylemin gücünün teorik ifadesi olan yazıları, toplu bir tarihsel belge haline getiriyor. İnaniyoruz ki, bu kitabı okuyan herkes, tek bir eylem çerçevesinde ülkemiz sınıflar mücadelesine dair bir çok gerçeği görmüş, bu mücadelede yer alan çeşitli kesimleri daha yakından tanımış olacaktır.

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 27

Tarih: 13 Ocak 1996

(Sabancı eyleminin ardından yayınlanan derginin ön kapağıdır)

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 9 Ocak 1996, Açıklama: 26

SABANCI HOLDİNG MERKEZİNE SALDIRI

BU VATAN BİZİM HALK BİZİM

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 27, Tarih: 13 Ocak 1996

Dağlarımızın doruklarından, gecekondularımızın en ücra köşelerine kadar kan bulaştı. Bu kan; genç kızlarımızın, oğullarımızın, her yaştan insanımızın kanıdır. Şehirler, mahalleler, köyler birer açık cezaevi haline geldi... İşkence tezgahları her yerde kuruldu... Bütün dünyanın gözleri önünde hiçbir yasa ve kurala bağlı olmadan, kendi yasalarını da inkar ederek yüzlerce insanımızı infaz ettiler... Şırnak'tan İstanbul'a kadar, katliamlar düzenlediler... İnsanlarımızı diri diri yaktilar... Binlerce köyümüzü bombaladılar, boşalttilar, halkı sürgün ettiler...

Gözüne alınmak; işkence görmek demektir. Yüzbinlerce insanımız işkenceden geçirildi, sakat bırakıldı, onbinlercesi tutuklandı, ağır cezalara çarptırıldı, zindanlarda yer kalmadı. Zulüm, vahşetle ifade edilemeyecek kadar büyüdü ve her tarafı sardı. Yoksulluk öylesine derinleşti ki, halkın büyük çoğunluğu bir öğün yemeği bile bulamaz oldu. Karın tokluğuna çalışılan günler aranır oldu.

Ekonomik ve politik olarak her şey emperyalistlere bırakıldı. Hangi yatırımların yapılıp yapılmayacağı, emekçilerin ücretleri, tüketim maddelerinin fiyatları emperyalistlerce belirlendi. Çocuklarımıza, gençlerimize nasıl bir eğitim vereceğimiz, nasıl bir kültürü taşıyacakları emperyalistler tarafından saptandı ve uygulandı. Sömürüyle, yoksullukla, emperyalizmin

eğitim ve kültür politikasıyla başbaşa bırakılan halka, daha çok tüketmek için medyanın bütün yaratıcılığı kullanılarak propaganda yaptılar. Halkın dayanışma, dostluk ve ahlaki değerlerini kirlettiler. Genç kızlarımızın, kadınlarımızın düzen özelemlerini körükleyerek kötü yollara düşmelerini sağladılar.

Ekonomik, politik, kültürel, ahlaki hemen her şeyimizi emperyalistlere sattılar. Halkın bütün zenginliklerini, güzel ve iyi olan her şeyi, bütün değerlerini yok etmek istediler.

Bir avuç sömürücü azınlık dışında hiç kimse konuşamaz, yazamaz, hak arayamaz ve bunlar için örgütlenemez oldu. Meclis bir avuç azınlığın daha çok sömürmesi, ülkenin servetlerini emperyalistlere daha çok peşkeş çekmesi için satılmış milletvekilleriyle doldu. Cumhurbaşkanı, Başbakan, Bakanlar her şeyden önce emperyalistlerin emirlerini yerine getirmek için görev yaptılar. Bütün ulusal değerleri yok ettiler. Hiç utanmadan, yüzleri kızarmadan Amerika'nın çıkarlarını korumak için yemin etmiş birine yıllarca ülkeyi yönettirdiler.

Topraklarımızı; çocukları öldürülen, kaybedilen anaların gözyaşlarıyla sulandı. Binlercemizi katledip üçyüzün üzerinde insanımızı kaçırdılar, kaybettiler. Yetmeyince bu kez de eli kolu bağlı tutsaklarımıza saldırdılar ve katletmeye başladılar...

Her yer kan dolu, her yere pislik bulaştı ve kapkara bir tablo oluştu. Bu tabloda tek bir ışık var; o da yükselen halkın kurtuluş savaşıdır. Bu tablo Türkiye'nin resmidir.

Bu kara tabloyu yaratanlar, iki elin parmaklarını geçmeyen bir avuç sömürücü azınlıktır. Emperyalizmle işbirliği yaparak ülkeyi ve halkı sömüren işbirlikçi tekellerdir. Hükümetler kuran, hükümetler yıkan, cuntalar ilan eden demokrasi deyip halkı katleden, iliklerine kadar sömüren ve sayesinde zenginliklerine zenginlik katan SABANCILARDIR.

Ülkemizin ekonomisine, politikasına yön veren, denetleyen, eğitim ve kültürün nasıl ve neye göre oluşturulacağına karar veren SABANCILAR'dır: Hükümetleri oluşturan bütün burjuva partileri bu sermaye güçlerine bağlıdır ve esas olarak bunların denetimi dışına çıkmazlar. SABANCI gibi, işbirlikçi sermaye kesimleri, emperyalizmle işbirliği yaparak varolmuş, büyümüş ve ülke yönetimine hakim olmuşlardır.

Ülkemizin bağımsızlığının yok edilmesinden, faşizmle yönetilmesinden, sömürü ve zulümden **Sabancılar'ın, Koçlar'ın** başında bulunduğu tekelin örgütü **TÜSİAD'ı** vb. diğer sermaye örgütlerini sorumlu tutuyoruz.

BİR TÜRLÜ TOPLANAMAYAN BAKANLAR KURULU OLAĞANÜSTÜ TOPLANDI.

Devlet yönetenler vurulmuştu. Açlık, yoksulluk, binlerce insanın vahşi-

ce katledilmesi, hatta kamuoyuna sunduğumuz işkence ve vahşet belgelerine rağmen, tek bir kelime açıklama yapmayan Bakanlar Kurulu şimdi çok heyecanlıydı. Depremler, sel felaketleriyle, sürgünlerle büyük bir dram yaşayan halkın sorunları karşısında toplanmayan Bakanlar Kurulu, Sabancı'nın cezalandırılması üzerine olağanüstü toplandı. Üzüntülerini belirttiler. Halkla hiçbir ilişkisi olmayanların, halk düşmanlarının halk için çalışması mümkün değildir. Halkı katleden, sömüren acı çektiren onlardır. Şimdi bu sömürücü ve zulüm makinasının önde gelenlerinden, hem de en büyüklerinden biri işlediği suçların karşılığında cezalandırılmıştır. Suç ortakları, halka acı çektirenler onun ölümüne üzülenler. Onlar, hiç kimseye üzülmeyenler, vatan hainlerinin, halk düşmanlarının tek amacı daha çok sömürmek ve halka zulüm etmektir. Bunun için kendilerine gettolar yaptırdılar. Güvenlik sistemlerini Amerikalılara ihale ettiler. Ama yine de halkın adaletinden kurtulamadılar. Üzüldükleri Sabancı değil, Onun ölümünde kendi sonlarını, suçlarında da kendi suçlarını görmeleridir.

Üzülenler; cenazelerini bile kaldıramayan, cenazelerini kaldırmak için gittiklerinde yerlerde sürüklenip, binlercesi gözaltına alınan, spor salonlarına doldurulanları düşünmelidirler. Cenaze sahiplerinin gözyaşlarını düşünmelidirler. Ve "cenazeleri vermeyin" deyip, bütün İstanbul'u polise işgal ettirenler, cenazeyi polise kaldırtarak halka gözdağı vermeye çalışanlar, cenazeyi izlemekle görevli Metin Göktepe isimli basın emekçisinin katledilmesini, Sabancı'dan sonra yeniden düşünmelidirler.

ONLARCA KEZ UYARDIK;

Bütün işbirlikçi sermaye kesimlerini, katliam, işkence, kaçırma, kaybetme, infaz, sürgün ve cezaevi ile yönetmeye devam eden hükümetleri, hükümetleri oluşturan bütün partileri, devletin bütün kurumlarını, devleti destekleyen herkesi, halk düşmanı politikalarından vazgeçmeleri ve bu devleti desteklememeleri için defalarca uyardık.

Karşılığında daha çok zulüm, katliam ve kaybedilen insanları bulduk.

"Biz devletiz, asarız, keseriz" masallarını bir yana bırakın. Ne halk, ne de siz artık kimse bu masallara inanmıyor. İnsanlık tarihi boyunca hiçbir suç cezasız kalmamıştır. Hiçbir halk adaletsiz ve onursuz yaşamamıştır. Haklı olanlar er geç kazanacak ve zalimi yenecektir.

Tekellerin ve emperyalistlerin istekleri doğrultusunda yeni hükümet kurup daha çok sömürü ve zulüm getirme niyetinde olan yeni hükümeti oluşturacak bütün partileri ve milletvekillerini uyarıyoruz. "Bize ulaşamazlar" düşüncesiyle zulüm ve işbirlikçilik politikalarına suç ortağı olmayın. Sabancı'yı ne Amerika'nın tekniğiyle donanmış gökdelenleri, ne de silahlı koruyucuları koruyamadı. Halkın yaratıcılığını, devrimci iradenin güçlülüğünü bilmeyenler o süper güvenlik sistemlerinin nasıl aşıldığını da anlayamazlar. Dünyanın en büyük gücü; vatanları ve halkları için ölümü gö-

ze almış insanların gücüdür, halkın gücüdür. Hiçbir güç halkın gücünü yene-
mez.

Ya Sabancı, TÜSİAD ve emperyalistlerden yana olup halka karşı sava-
şacaksınız ya da halkın emperyalizme ve faşizme karşı verdiği kurtuluş sa-
vaşında yer alacaksınız.

CUMHURBAŞKANINA, BAŞBAKANA, BÜTÜN PARTİ VE MİLLETVEKİLLERİNE YENİDEN SORUYORUZ VE UYARIYORUZ.

Binlerce insanımızın katilleri nerede?

Herkesin gözleri önünde silahsız insanlarımızı katledenler ödüllendiri-
lerek milletvekili yapıldı.

Üçyüzün üzerinde insanımız kaçırıldı, kaybedildi, katledildi.

**KAYBEDENLER, KATLİAM YAPANLAR, BAĞIMSIZLIĞI TARTIŞMA GÖ-
TÜRMEYEN HALKA AÇIK MAHKEMELERDE YARGILANMALIDIRLAR.**

Yüzbinlerce insan işkence gördü ve görmeye devam ediyor.

Cezaevleri devrimci, yurtseverlerle dolduruldu ve katlediliyor.

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK, ZİNDANLAR BOŞALSIN!

Üçbine yakın köyümüz boşaltıldı, yaklaşık üç milyon insanımız sürgün
edildi.

Ülkemizde Kürt ulusunun yaşadığı reddedilerek Kürt halkına soykırım
politikaları uygulandı.

KÜRDİSTAN'DAN KANLI ELLERİNİZİ ÇEKİN!

Ülkemiz her şeyiyle emperyalistlerin egemenliğine sokuldu.

Burjuva demokrasininin dahi her türlü biçimi ortadan kaldırılarak faşist
yönetim egemen yönetim biçimi haline getirildi.

Cezaevleri katliam merkezleri haline getirildi...

Bütün bunların sorumlusu hükümet, düzen partileri, devlete hizmet
eden bütün kurumlar ve milletvekilleridir.

Hiç kimseyi ölümle cezalandırmak istemeyiz. Silahla politika yapmayı
ve halkımızın sorunlarına çözüm aramayı tercih etmeyiz. Ama, ne yazık ki
ülkemizde ne sistemi değiştirmek, ne de hak aramak için hiçbir yol kalma-
mıştır. Faşizm her şeye egemen olmuş, emperyalistlerle işbirliği halinde
halkın tüm özgürlüklerini hatta yaşama hakkını ortadan kaldırmıştır. Dev-
let, bizim oligarşi dediğimiz bir avuç sömürücü azınlığın çıkarlarına göre
şekillenmiştir. İşte bu bir avuç mutlu azınlık olan Sabancılar'ın, Koçlar'ın
devletine son vermek için silaha sarılmaktan başka hiçbir yol kalmamıştır.
Bugün devlet işbirlikçi tekellerin yönetiminde ordunun, polis devleti ha-

line gelmiştir. Halkımıza silah çeken, bomba ve kurşun yağdıran her türlü insanlık dışı davranışa başvuran devletin silahlı güçleri karşısında, hak aramak ülkesini ve halkını düşünmek hatta yaşamak ancak, silaha silahla karşı koymakla mümkündür.

HALKIN ADALETİ

9 Ocak saat 10.30'da Sabancı Holding Merkezi **AHMET FAZIL ÖZDEMİR SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİMİZ** tarafından basılmıştır. Sabancı Holdingin yönetim kurulu üyesi ve önemli adamı **ÖZDEMİR SABANCI**, yine holdingin en büyük kuruluşlarından **Toyota-Sa Genel Müdürü HALUK GÖRGÜN** ve **Sakıp Sabancı'nın Sekreteri NİLGÜN HASEFE** cezalandırılmıştır. *Savaşçılarımız başka da hiç kimsenin canına, malına zarar vermeden üslerine dönmüşlerdir.*

VATANINI SEVEN, EMPERYALİZME KARŞI OLAN İŞKENCEYLE KATLİAMLARLA, SÖMÜRÜYLE VATANINDAN SÜRÜLEREK YAŞAMAK İSTEMEYEN HERKESİ; EMPERYALİZME, İŞBİRLİKÇİ TEKELLERE VE FAŞİZME KARŞI, BİR AVUÇ AZINLIĞIN FAŞİST İKTİDARINA KARŞI SAVAŞMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

BAĞIMSIZ BİR ÜLKE VE HALK DEMOKRASİSİ; SÖMÜRÜ VE ZULMÜN OLMADIĞI, BİR DÜZEN ANCAK, FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞARAK KURULABİLİR!

KATLİAMLARIN, KAYIPLARIN TÜM ZULMÜN VE SÖMÜRÜNÜN HESABINI SORMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

VATANLARI VE HALKLARI İÇİN KAHRAMANCA DİRENEN TUTSAKLARIMIZI SELAMLIYORUZ!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Provokasyon Teorileri Karşı Devrime Hizmet Ediyor

M. Ali BARAN

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 27, Tarih: 13 Ocak 1996

12 Mart 1971, 12 Eylül 1980 öncesi 1984'te, 1989'da ve günümüzde provokasyon teorileri bolca yapılıyor. Sağdan sola kadar, birçok küçük burjuva aydını, örgüt ve devleti doğrudan savunan kesimler devrimci bir kalkışı ve iktidar mücadelesini ifade eden her silahlı gelişme karşısında hemen hemen aynı kelimelerle, aynı cümlelerle provokasyon üzerine teoriler döktürmüşlerdir.

Büyük 1971 silahlı devrimci çıkışı gerçekleşince TKP'den TIP'e tüm reformistler ve oportünist kesimler devletle birlikte bu çıkışa karşı durmuş, provokasyon teorileri üretmişlerdir. Devlet, tüm gücüyle devrimcileri imha etmeye çalışırken, soldan saldıranlar da, silahlı eylemlerin oligarşinin ve emperyalizmin işine nasıl yaradığını, bu çıkışların devrimi engelleyeceği, hiçbir sonuç getirmeyeceği sözleriyle ihbarla karışık devrimci harekete karşı durmuşlardı. Hatta, hızını alamayan TKP reformistleri devrimcileri doğrudan ihbar etmekten çekinmedi.

Oligarşinin de, bu sol kesimlerin de tek amacı rejimin "istikrarının" korunmasıdır. Devletin istikrarını korumak, işbirlikçi tekellerin ve emperyalizmin devletini korumak demektir. Denebilir ki reformist sol, devrimi ve halk kitlelerini değil, devleti ve tekelleri düşünmüştür. İstikrarın bozulması, devletin daha büyük bir krizi yaşaması, toplumsal bir alt üst oluş, devrim ve karşı devrimin saflaşması onların varlık şartını ortadan kaldıran bir olgu olmuş ve bu temelde karşı saldırıya geçmişlerdir. Bu düşüncelerin sahipleri geçen zaman içerisinde hemen hemen her konuda devletle birleşmiş, emperyalizme ve oligarşilere övgüler dizmiş ve günümüzde bunların büyük çoğunluğu siyasi arenadan çekilmiştir.

Devlete başkaldırmak, ihtilalci bir yola girmek, düzenden kopmak ve düzenin temel dayanaklarını ortadan kaldırmak, halk kitlelerinin kurtulu-

şunun önünü açacak yöntem ve taktiklerle savaşmak demektir. Oligarşiyi ve emperyalizmi doğrudan karşıya almak demektir. Düzendan kopuşu her yönüyle gerçekleştiremeyenler, bunu bilince çıkartamayanlar, 12 Mart sürecinde silahlı eylem içerisinde yeralsa da oligarşinin imha operasyonları karşısında paniklemiş, devrimci şiddetin karşı devrimci şiddeti de doğruduğunu gördüğünde oligarşiye secde ederek emperyalizme övgüler düzüp af dilenmişlerdir. Bugün bu şahıslar devletin istikrarından yana olup, istikrarı bozan, devlete ve emperyalizme karşı olan hemen her şeye kaşıdırılar. Sol görünüm altında hala sürdürmeye çalıştıkları insan hakları, demokrasi, emek vb. söylemler esas olarak reformist tercihleri olan burjuvazinin de reddetmediği emperyalizmin karşı çıkmadığı yeni dünya düzenine uygun söylemlerdir. Bu düşüncelerin sol adına piyasaya sürülmesi silahlı mücadelenin gelişimini engellemek içindir. Ve oligarşi bu kesimlere dokunmamak için büyük bir özen göstermekte hatta önlerini açmak için de gereken her şeyi yapmaktadır.

1975'lerden sonra devrimci hareketin yeniden toparlanmaya başlaması ve bu doğrultuda adımlar atması başta CHP kuyrukçusu TKP olmak üzere birçok sol kesimi rahatsız etti ve yeniden "provokasyon" teorilerini ısıtmaya başladı. Sözler, örnekler hep aynıydı. Ayrıca çok bilmişlerdi, görmüş geçirmiş ve yaşamışlardı. Onlara göre her şey emperyalizmin ve devletin bir oyunuydu. Bu teoriler burjuvazinin dilinde ise "dış güçler gençleri aldatarak kullanıyor" oluyordu. 1978, '80'lere gelindiğinde devrimci hareket devlete ve onların uzantısı sivil faşistlere karşı verdiği mücadelede büyük mesafeler katetmişti. Genel olarak sol iktidar alternatifi bir mücadele yerine, oligarşinin çizdiği sınırlar içerisinde kısır bir demokratik muhalefet olmayı seçerken, devrimci hareket doğrudan devleti hedefleyen silahlı mücadele çizgisiyle, solun kendine layık gördüğü ve statü haline gelen kısır demokratik muhalefet olmayı seçerken, devrimci hareket doğrudan devleti hedefleyen silahlı mücadele çizgisiyle, solun kendine layık gördüğü ve statü haline gelen kısır demokratik muhalefet olmayı reddederek, devlete savaş açmıştır.

Faşist terörle halk kitlelerini sindirip mahalle ve köyleri denetim altına almaya çalışan faşistlerin bu taktiğini bozmak için hemen her alanda yoğun bir savaş verildi ve faşistlerin beklemedikleri zamanda üst düzeyde darbeler vurularak yeni yeni katliam planları bozuldu, moral yitimine uğradılar ve böylece oligarşinin sivil faşistler aracılığıyla uygulamak istediği halk kitlelerini teslim alma taktiği bozuldu. Keza, işkencenin, ölümlerin her geçen gün çoğaldığı ve devletin "sağ sol çatışıyor" demagojisiyle kitleleri aldatıp devlete "tarafsız rol" biçme oyununa karşı, doğrudan devletin karakolları, eski bir başbakanı, işkencecileri hedef aldığında solun tavrı yine aynı olmuş, provokasyon teorileri her tarafı sarmış, bu eylemlerin cun-taya davetiye çıkaracağı, kitleleri sindireceği kehanetlerinde bulunmuşlardır. Hatta bazıları, sıradan burjuva köşe yazarları gibi yorumlarda bulunmuş, bu eylemleri devrimcilerin yapamayacağı gizli servislerin parmağını

aramak gerektiği gibi abuk subuk yaklaşımlarda bile bulunmuşlardır. Bu kafa yapıları 12 Eylül'den sonra ise, faşizmin mahkemelerinde kendilerinin devlete karşı olmadıklarını, devlete karşı savaşmadıklarını göstermek için, devletle devrimciler arasında "tarafsız" bir görünüm sergileyerek devletin affına mazhar olmak için her türlü eğilip bükülmeyi maharetle gerçekleştirdiler. Oligarşinin cuntaya neden başvurduğuna cevapları ise, sağ ve sol terörün tırmandığı ve demokrasinin elden gideceği düşüncesi idi. Bugün hala sol adına ahkam kesen bazıları da sağ ve sol terörist eylemlerin sonucu cuntanın geldiğini kendilerinin ise, bu eylemlerle ilgilerinin olmadığını tersine kınadıklarını açıkça ve resmen söyleyebilmişlerdir.

Şu açık ki, devrimcilerin oligarşi karşısındaki tutumları düşman gör-dükleriyle aynı paralele düşme olamaz. Devrimci hareketin eylemleri, tak-tikleri eleştirilebilir. Ama düşman karşısında, devlete karşı mücadele eden hiçbir örgüt ve kişiye karşı devletle birlikte tavır alınamaz. *"Bizim onlarla bir ilgimiz yok"* denemez. Tersini yapanlar hangi gerekçelerle ortaya çı-karlarsa çıksınlar, devlet icazetinde bir devrimciliği savunuyorlar demek-tir.

1984'de Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla PKK'nin silahlı çıkışında da is-tisnalar hariç bütün sol kesimler bu hareketin provokasyon olduğu, terö-rizm olduğu Kürt halkına katliam getireceği teorilerini yüksek sesle söyle-mekle kalmıyor, PKK'ye açıkça tavır alıyorlardı. Tavır almak devletle birlik-te olmaktı. Bugün ise, bunları hatırlamak bile istemiyorlar.

1989'dan sonra devrimci hareketin yeniden atılıma geçmesi, 12 Ey-lül'ün yılgınlık ve yorgunluk etkilerinin sürdüğü koşullarda, halk düşman-larından hesap sorulması, dünyada "sosyalist" sistemin yıkılmasıyla orta-ya çıkan büyük inançsızlık karşısında doğrudan devleti hedefleyerek silah-lı mücadelenin başlatılması ve Marksizm-Leninizmin savunulması önemli bir gelişmeydi. Özellikle de 12 Eylül yılgınlığının yenilgi psikolojisini aş-a-madığı ve bunu ideolojik, psikolojik, felsefi ve ahlaki olarak dalga dalga kitlelere ve genç devrimci kuşaklara yaymaya çalıştığı yıllarda oligarşiye ve emperyalizme bayrak açarak, vurmak ve yılgınlık teorilerini yerle bir et-mek kaçılmaz bir görevdi.

Öyle ki; 12 Eylül'den sonra birçok grup, örgüt ve kişi geçmişte yaptık-larını inkar ederek neye hizmet ettiği belirsiz, "bireyi" esas alan, devrim-ciliği aşağılayan düşünceleri savunmaya başlamış ve bunları sola hakim kılmak istiyorlardı. Burjuvazinin çok hoşuna gittiği ve teşvik ettiği bu akım-ları ortadan kaldıracak, etkisini yok edecek ve devrimci gelişmenin önünü açacak, silahlı devrimci pratiğin örgütlenmesi ve geliştirilmesi idi. Elbette, bu devrim kaçkınları, kendi statülerini sarsacak, düzenin izin verdiği kadar bir "solculukla" derneklerde, vakıflarda ve legal partilerde işçi sınıfı ve halk adına nutuklar atarak yaşamayı isteyecek ve bu statünün bozulması-na karşı olacaklardı. Devrimci olmak iddiasındaysak, gerek oligarşinin, ge-rekse oligarşinin bu uzantılarının statülerini her yönüyle kırmak ve dağıt-mak gerekiyordu. Bu gruplar silahlı eylemler ve silahlı kitlesel hareketler

doğrudan devleti hedeflemiyorsa ve üst boyutta politik sonuçlar yaratmıyorsa çok rahatsız olmaz. Ne zaman ki, silahlı eylem çizgisi politik sonuçlar yaratır ve gündemi belirleyen duruma gelirse oligarşinin sözcülerinden, emperyalizme ve bu kesimlere kadar hepsi koro halinde **“provokasyon, istikrar”** diye yeri göğü inletirler.

1989’dan sonra hareketimizin silahlı mücadelesi, Kürt halkının kasapları Hulusi Sayın, Temel Cingöz, İsmail Selen ve daha birçok halk düşmanını ortadan kaldırması karşısında aynı teorileri tekrarladılar. **“Provokasyon”** ve **“terörizm”** edebiyatı daha çok TKP ve çevresine mal olduğu için birçok sol kesim bu teorileri utangaçça, öncü savaşı eleştirisi altında sunmaya çalıştı. Sözümona öncü savaşının kitlelerden ne kadar kopuk olduğu, kitleler adına devrim yapmayı düşündüğümüz, bu eylemlerin kitleleri eğitmediği vb. **25 yıldır** dinlediğimiz, kitlelerle, ülke gerçeğimizle ve dünya görüşümüzle ilgisi olmayan bu teorileri aynı örneklerle tekrar tekrar anlatmakta ve yazmakta ısrar ettiler. Kuşkusuz, hayat onların bu teorilerine göre gelişmediği gibi, öncü savaşının da onların anladığı gibi olmadığı çok açıktır. 25 yıldır öncü savaş konusunda gerçeğe ilgisi olmayan propagandalar yapan ve kitlelerden kopuk olduğu düşüncelerini ileri sürenler, işçi sınıfını ve halkı kendi tekellerinde görenler, ne yazık ki, bütün üst perdeden söylemlerine rağmen kitlelerle ciddi hiçbir bağ kuramamışlardır. Buna karşın bu teorilerinden hiç vazgeçmemişler kah devrimci hareketin işçi sınıfını değil de küçük burjuvaları, gecekondu yoksullarını örgütlediğini söylemiş, kah yok olduğumuzu iddia etmiş ama, bir türlü istedikleri sonuca ulaşamamış olacaklar ki, küçük burjuva devrimciliğin eleştirisi diye yüzlerce sayfa yazmaktan kendilerini alamamışlardır.

1996’ya geldiğimizde bu sözünü ettiğimiz sol cenahta yine değişen fazla birşey yoktur. Hatta diyebiliriz ki, provokasyon ve terör edebiyatı belirli kesimlerde daha çok gelişmiş ve bir yol ayrımına gelmişlerdir. DHKC savaşçılarının Sabancı Holding merkezini basması ve cezalandırmalar yapması, oligarşi ve emperyalizmden önce solun bu kesimlerini endişelendirmişti. Her zamanki alışkanlıklarıyla adeta refleks halinde **“provokasyon ve terörizm”** teşhisini koyuverdiler. Biraz daha ihtiyatlı olanlar daha usturuplu teoriler için beklemeyi seçtiler. Ama sonuçta, bu saldırının nasıl oligarşinin işine yaradığını, nasıl kitle mücadelesini geriletmediğini **narodnizm, popülizm, ittihat terakkicilik** vb. örneklerle açıklamaya başladılar.

Bu anlayışın temelleri düzen içi solculukta saklıdır. Her şeyden önce bu anlayış sahipleri faşizme karşı mücadelenin devrim sorunu olduğu gerçeğini inkar etmiştir. İktidar sorunları yoktur. Leninizmin **Devlet ve İhtilal** teorisini tümünden reddetmişlerdir. Savundukları demokrasi ve insan hakları ise, sınıfsallığı ve halkı esas almamakta, burjuvazinin kabul ettiği oranda tüm sınıf ve tabakaların uyum içerisinde yaşadığı sömürü ve zulmün sürdüğü ve artık emperyalist dönemde hiçbir geçerliliği olmayan burjuva demokrasisidir. **İktidar** mücadelesini esas almadıklarından kendilerine burjuva demokrat muhalefet rolünü seçmişlerdir. Bütün hayalleri legal parti-

leriyle düzende kurumlaşmak ve CHP'nin oylarını toplayarak meclise girmektir. Özetle; lafızlar kısmen farklı olsa da artık her şeyiyle tükenen sosyal demokrasiye sol görünümle yeniden kan vermek ve canlandırmak istemektedirler. Hiçbir devrim, egemen güçler yönetemez duruma düşmeden ve halk kitleleri de artık bu şekilde yönetilmeye karşı çıkmadan gerçekleşemez. Reformist sol, devletin istikrarsızlığının derinleşmesini, burjuvazinin yönetemez duruma düşmesini istememektedir. Onlar tüm söylemlerinde emperyalizm damgalı burjuvazinin "istikrar sağlama" arayışlarına, proje üretmek için çalışmakta ve tekellere akıl vermektedirler. Halk kitlelerinin devrim ve karşı-devrim cephesi etrafında saflaşmasını ve iktidar için savaşmasını hiç istemezler.

Devrimcilerin görevi; oligarşinin varolan krizini daha da derinleştirmek, devletin halk kitlelerine yönelik politikalarını bozmak, halk kitlelerini devrim cephesine akıtmak için moral ve güven vermek ve bu doğrultuda politik sonuçlar yaratmaktır. Devrimin ve halk kitlelerinin lehine olan bu gelişmeler burjuvazinin ve reformist solun çıkarına değildir. Sabancı merkezine yapılan saldırıdan sonra politikayla az çok ilgisi olan veya düşüncesini bilen herkes görmüştür ki, oligarşi hiç beklemediği anda büyük bir darbe yemiştir ve ne yapacağını şaşırmıştır. Devletin acizliği, çaresizliği ve devrimci iradenin üstünlüğü, kararlılığı çok çıplak bir biçimde görülmüştür. Oligarşi bu saldırının etkilerini azaltmak için bütün yayın organlarını harekete geçirmesine rağmen, olumlu sonuç alamamış, hatta, karşı propaganda yaptıkça daha da batmıştır. Ne seçimlerin, ne de yeni hükümet girişimlerinin istikrarsızlığa çare olamadığı koşullarda, Sabancı Holding merkezinin basılması karşı-devrim cephesini zayıflatmış ve halk kitleleri faşizmin vahşeti karşısında **devrimci adaletin** de olduğunu görmüştür. Oligarşinin kendi içerisinde çelişkileri biraz daha artmış, emperyalistler işbirlikçi tekellerle sürdürdükleri ilişkileri yeniden gözden geçirmek zorunda kalmışlardır. Oligarşinin emperyalistlerle işbirliği ilişkilerine darbe vurulmuş ve emperyalistler, ellerini kollarını sallayarak ülkemiz servetlerini ve emeğini kolayca sömüremeyeceklerini görmüşlerdir. Oligarşinin planları bozulmuştur.

Devletin Sabancılar'a düzenlediği tören ancak devlet başkanlarına düzenlenir. Keza, emperyalistlerin gösterdikleri ilgi ve tüm devlet erkanının ayağa kalkışı, olağanüstü toplantıları, açıklamaları devrim korkusunun ifadeleridir. Katledilen, işkence gören kaybedilen, açıkça infaz edilen ve cezaevlerinde öldürülen tutsaklarımızla ilgili hiçbir girişimde bulunmayan devlettir. Devletin *"öldürürüm, cenazelerinizi de kaldırtmam, cenaze kaldırmak isteyenleri de katlederim"* diyerek büyük bir pervasızlıkla halk kitlelerine korku salmaya çalıştığı bu koşullarda, Sabancı eylemi oligarşinin katliam ve baskıyla halk kitlelerinin kurtuluş savaşını engelleme taktiklerine karşı verilmiş en iyi cevaptır. Artık, sokaktaki insanın da, şimdiye kadar susmayı tercih eden bir kısım aydınların da yavaş yavaş gördüğü gibi bu devlet her şeyiyle gayrı-meşrudur. Bu sistem içerisinde hak ve özgürlük

aramak olanaksızdır.

Provokasyon ve terörizm iddialarını sürdürenler halk kitlelerine kurtuluş yolunu göstermiyorlar. Faşizmin her türlü şiddeti karşısında susmayı veya çörelendikleri birkaç dernek, sendika ve vakıfların basın açıklamalarıyla veya katillere çiçek vererek, kongrelerine çağırarak katliamları engelleyebileceklerini ve faşizmi yenebileceklerini söylemektedirler. Bu tutum tam bir sahtekarlık olup, oligarşi adına devrim mücadelesini engellemektir. Onlar faşizmin tutsaklarımızı bile katletmeye başladığı, burjuvazinin halk kitleleri nezdinde hiçbir meşruluğunun kalmadığı koşullarda, faşizmin şiddetine cevap vermememizi, halkın misilleme hakkını kullanmamasını istiyorlar. Adaletten anladıkları düzenin adaletidir. Başka bir adalet tanımak istemiyorlar. Böylece oligarşinin daha çok öldürmesine yeşil ışık yakıyorlar. Sistemi savunduklarından, sistem dışına çıkmak istemediklerinden burjuvazinin *“yasal yollarla mücadele edin”* sözlerini farklı biçimde onlardan da duyuyoruz. *“Şiddetle bir sonuç alınmaz”* derler. **Peki neyle alınır?** Bunun cevabı çok açık değildir ama, istedikleri, devlete karşı silahlı mücadele edilmemesi, devletin çizdiği sınırlar içerisinde yasal mücadele yapılması ve onların deyişiyle *“her türlü şiddet eylemine karşı”* olmaktadır. Onlara göre düzen sınırları dışına çıkan her türlü eylem provokasyondur ve düzenin işine yarar. Nasıl yaradığı meçhuldür. Tespitleri, çözüm yolları basit ve kendiliğindencidir. Faşizmin savaş taktiklerini anlamak istemediklerinden süregelen katliamların, hükümetlerin *“gündemi değiştirmek”* için başvurduğu taktikler olduğunu öne sürerler. Dolayısıyla katliamlara, her türlü baskıya, onursuz bir yaşam dayatılmasına karşı, meydan okuyarak, ölümü göze alarak direnmeyi de *“provokasyona gelme”* olarak nitelerler.

Dikkat edin, bu kesimler tutsakların evrensel boyutta, kahramanca çatışıp direniş destanları yaratarak şehit oldukları Buca, Ümraniye ve birçok cezaevindeki barikat direnişleri konusunda dahi ya tümünden sessiz kalmış, yanbaşındaki katliamı resmen seyretmiş ya da klasik burjuva partileri gibi *“kınama”* mesajları yayınlamışlardır. Taraf değillerdir, dıştan bir güç gibi sadece kınıyorlar.

Devrimci olmak, ilerici, demokrat, anti-faşist olmak, taraf olmaktadır. Taraf olmak düşmana karşı birlikte savaşmaktır. Onlar direnenlerle, savaşanlarla birlikte olmamışlardır. Onlara göre her şey gündemi bozuyor. Oligarşi, provokasyonlar düzenliyor, devrimciler provokasyona geliyor ve bir türlü büyük hayallerini gerçekleştiremiyorlar. Ne yazık ki, ne oligarşi onların düşündüğü gibi hareket ediyor, ne de oligarşinin savaş taktiklerine karşı devrimciler taktiksiz kalıyor. Şiddet şiddeti doğurur, bu kaçınılmazdır. Karşı-devrimin şiddeti karşısında susmak, cevap hakkını kullanmamak, oligarşinin halk kitlelerini katliamlarla, kayıplarla teslim almasına izin vermektedir. Halka karşı olmaktadır.

Bütün devrimci, demokrat, anti-emperyalist, anti-faşist, sol iddiasında olan herkes, bu savaşı desteklemek zorundadır. Reformistler, provokas-

yon teorisyenleri artık bu bayatlamış ve hayatın gerçekleri karşısında hiçbir şey ifade etmeyen yaklaşımlardan vazgeçmelidir. Gerçekleri görmek için çok karmaşık teorilere gerek yoktur. Oligarşinin ve emperyalizmin yaklaşımlarına bakın gerçekleri görürsünüz. **Ya oligarşiden ve emperyalizmden yanasınız ya da devrimden.** Bizim devrim yolumuzu, yöntemlerimizi eleştirebilirsiniz ama, devrimcilik iddiasındaysanız oligarşiyle aynı paralele düşmemelisiniz.

Bugün, Türkiye devrimini geliştirmek, halk kitlelerini daha çok mücadeleye katmak, katliamların, kayıpların, zulmün önüne geçmek oligarşiye ekonomik, politik askeri her alanda güçlü darbeler vurmakla mümkündür. Kendinizce uydurduğunuz ve yıllardır hedef tahtasına koyduğunuz öncü savaşı eleştirilerinden de vazgeçin. Savaşımız yıllardır ortadadır ve sizin teorileriniz hiçbir zaman kanıtlanmamıştır. Kitleler adına devrim yapacağımızı söyleyenler, bir türlü kitlelerle kaynaşamayan, görüşleri hayatın içerisinde hüsrarla sonuçlanan grupların bu saçma görüşlerini bize mal etmişlerdir. Savaşımız politik, askeri, ekonomik, demokratik her alanda her türlü mücadele biçimiyle sürmektedir. Silahlı mücadele gerçeğini anlayamayanların, reformistlerin bu gerçeği anlayabilmesi için kitlelerin içerisine girmeleri ve hayatı çıplak haliyle görmeleri yeterlidir. Kitleler, vakıflarda, derneklerde yapılan basın açıklamalarıyla tanınmaz. Halka kulak verin. Halk, size rağmen korku duvarını aşıyor ve devrimcilerin ölümü hiçe sayarak sürdürdükleri mücadeleden güç alarak adalet istiyor, yollara dökülüyor, çatışıyor. Binlercemizi daha katledecek, kitlesel katliamlara yönelebileceklerdir. Savaşın gerçeği budur. Sorun bu savaşı derinleştirmek, halk kitlelerine alternatif göstermek ve karşı-devrimci şiddeti, devrimci şiddetle göğüsleyerek savaşı tırmandırmak ve halkı bunun etrafında **cepheleştirerek** savaşmaktır. Giderek karşı devrim ve devrim cephesi netleşecek, herkes buna göre yeniden saflarını seçecektir. Bu netleşme ve saflaşma çok uzak değildir. Faşizm katliam, işkence, kayıp ve tutsaklık politikalarıyla artık sonuç alamıyor. Her katliamdan sonra, kitleler daha büyük oranda ayağa kalkıyor, daha çok radikalleşiyor. Mücadele tutsaklık koşullarında ve hayatın her alanında farklı taktikler üreterek, radikalleşerek büyüyor. Neredeyse hiçbir katliam cevapsız kalmıyor. Kitleler, aydınlar, çeşitli demokratik örgütler, sendikalar artık her şeyiyle teşhir olmuş devletin katliamları karşısında sessiz kalmıyor. İşte gelişmeler bu doğrultuda sürerken provokasyon ve terörizm edebiyatı, mücadeleyi engellemeye, halk kitlelerinin bilinçlerini çarpıtmaya hizmet etmekten başka bir işe yaramıyor.

Oligarşi, gelişen devrimci mücadele karşısında öylesine bir çaresizlik içerisinde ki, tutsakları katlederken, tutsakların direnişleri bütün ülkeyi ayağa kaldıracak sonuçlar doğurmaktadır. Oligarşi cezaevlerini tutsaklara yer bulamayacak kadar doldurmuştur. Ama, mücadele yükselmeye devam ediyor. Halk kitleleri, bu ve diğer mücadelelerden derinden etkileniyor. Gelecek, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bu savaşın içerisinde

şekilleniyor ve belleklere kazınıyor. Bu savaştan etkilenmeyen, etkilenmemek için gözlerini kapatarak kendi önlerine barikat kuran reformistler vardır. Şu veya bu biçimde ya bu savaşa dahil olacaklar ya da şiddete karşı olma ve provokasyon teorileriyle Gazi ayaklanmasında olduğu gibi gerici konuma düşüp devletle bilikte, devrimci gelişmenin karşısına duracaklardır.

Şimdi kitlelere daha çok gitmek, kitleleri gelişmeler konusunda aydınlatmak ve kitlelerin hak ve özgürlük hareketlerini örgütlemek, kendiliğinden olanların önüne geçmek ve yönlendirmek zorundayız. Silahlı eylem, hiçbir mücadele biçimini küçümsemeden, ekonomik, demokratik, ideolojik ve politik mücadelenin silahsız her türlü biçimi de yaratıcı bir şekilde hayata geçirildiğinde kitleleri süratle devrim saflarına katma işlevini görür. Bütün bunları yaparken kanıksanmış yöntemlere çakılı kalmamak, yaratıcı olmak, doğru ve iyi olanı bulmak, bizde yoksa araştırmak, gerektiğinde başkalarından almak görevimiz olmalıdır. Mücadele yöntemlerimiz konusunda hiçbir konuda belirlenmiş kalıplara bağlı kalmadan *“şuna ters düşer miyiz, şunlara benzer miyiz”* düşüncelerine kapılmadan, mücadeleyi geliştireni temel alarak yaratıcı olmalıyız.

Bir Karşı Devrim Karargâhı: SABANCI CENTER

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta
yayınlanmıştır
Sayı: 27, Tarih: 13 Ocak 1996

Türkiye'nin ekonomik tablosunu çizen her tahlil –tahlili yapan kim olursa olsun– KOÇ'lar, SABANCI'lar diye başlar. Türkiye siyasetindeki her gelişme “KOÇ'lar, SABANCI'lar ne diyor?” diye yorumlanır. Hükümet formüllerinde, çıkarılacak yasalarda, diğer ülkelerle yapılacak anlaşmalarda KOÇ'ların, SABANCI'ların onayının olup olmadığı belirleyici önem taşır.

Peki kimdir bu KOÇ'lar, SABANCI'lar? Ülkenin cumhurbaşkanı mı, başbakanı mı, bakanı mı, devletin neresinde yeralırlar? Hayır, hiçbiridir, “resmi” hiçbir konum ve yetkileri yoktur. Ama buna rağmen en “yetkili”dirler.

Çünkü onların resmi yetkiye ihtiyaçları yoktur. Onlar, “**sahip**”tirler. '70'lere kadar bu tahlillerde, acaba “onlar ne diyor” sorularında genellikle “KOÇ'lar, HAS'lar” diye geçer. SABANCI'ların, haramilerin başına yükselişi daha çok 70'li yıllardan itibaren, 12 Eylül cuntasıyla bu yükselişlerini hızlandırmışlardır. Artık her konuda söz ve karar sahibidirler.

Devletin banka, hazine müdürlerinden, polis şeflerine, politikacılarından bakanlara herkes onların ayağına gelmektedir artık. Talimatları ve uşaklıklarının karşılığı olan çekleri onlardan almaktadırlar.

“**İkiz kuleler**” yani **Sabancı Center**, karşı-devrimin karargahıdır. Gazeteler yazdı ki, Özdemir Sabancı'nın cezalandırılmadan önceki gün ANAP'lı, DYP'li politikacılar vardır **Sabancı Center**'de; işadamlarıyla birlikte ANAYOL oluşturmak için birlikte “çalışmışlar”dır... Bir gün sonra da TUSİ-

AD'cılar aynı yerde toplantı yapacaktı.... Evet, bir karşı-devrim karargahıdır Sabancı Center. İkiz kulelerin sahipleri de karşı-devrimin finansörleri ve yöneticileridir.

Halk Düşmanı Bir İttifak “Sabancılar-Generaller-Polis Şefleri”

On yılda bir iktidara el koyan cuntacı generallerle, her dönem halka zulüm uygulayan generaller ve polis şefleriyle bu ailelerin çok yakın ilişkileri vardır hep. Halka yönelik uyguladıkları baskı ve terörü “*Vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü*”nü korumak ve ülkenin bölünmesini engellemek diye telaffuz eden cuntacılar, katliamcılar, işkenceciler, cellatlar aslında bu ailelerin çıkarlarının “bölünmesi” ve kârlarının azalmasını engellemeye çalışmaktadır. Bu yüzdendir ki pek çok general, polis şefi bunun karşılığında emekli olur olmaz kapağı bu tekellerin yönetim ve İstisare Kurullarına atarlar. Hiçbir iş yapmadan sadece bordroda isimleri olduklarından yüklü maaşlar ve temettüleri alırlar.

Bu paşalardan bir kaç örneğin 12 Eylül cuntasının Başbakanı emekli Deniz Kuvvetleri Komutanı Bülent Ulusu’dur. Emekli olur olmaz Sabancı’nın AKSA şirketinde istihdam edilmiştir. Eski Genelkurmay Başkanı ve sıkıyönetim dönemlerinin tanınan ismi Semih Sancar da Sabancı’nın Akbank’ın da görev yapmıştır.

Liste uzundur: Ziverbey işkencehanelerinin sorumlusu olan ve MDP adlı faşist partinin başkanı emekli general Turgut Sunalp, 12 Mart cuntasının şefi Memduh Tağmaç, Emekli general ve MİT müsteşarı Adnan Ersöz, Eski Jandarma Genel Komutanı Mehmet Buyruk, 12 Mart günlerinde İstanbul’u kana ve gözyaşına boğan sıkıyönetim komutanı ve ismi işkencelerle anılan Faik Türün, Eşref Akıncı, Halil Sözer, Zahit Atakan, İsmail Hakkı Akansel, Hüsnü Çelenkler, Ali Fethi Esener, Kemalettin Eken... Hepsi uşaklıklarının karşılığı olarak Holdinglerce ödüllendirilmişlerdir.

Bu isimlerin ekonomide, holding yönetiminde hiçbir beceri ve bilgileri olmadığı halde patronlar bunlara bunca parayı niye ödüyor? İşte bu, aralarındaki ittifakı açıklar. Pekçoğu, holdinglerin çıkarı üzerine kurulu rejimi, emekçi halkın kanı ve gözyaşı pahasına koruma görevinde gösterdikleri performansa göre ordudaki paşalık görevlerinden holdinglerdeki paşalık görevlerine geçirilmişlerdir... Holdingler ve KİT’ler, emekli generallerin ömürleri yettiğince maaşlarını veren bir nevi arpalıklar olduğundan, güvenli bir gelecek onlar için sorun olmaktan çıkmıştır.

Bugün de görev yapan ordu paşaları geleceklelerini garanti altına almak için holding merkezlerinde genel hatları belirlenen programları layıkıyla yerine getirmek için canla başla çalışmaktadır. Özellikle Kürdistan’da son on yıl içinde onbinlerce devrimci ve yurtseveri, köylüyü katleden, binlerce köyü boşaltıp yakan, ilçeleri top atışına tutan, toplama kampları kurup

halkı hapseden, insanımızın namusuna el atan, işkencehanelere kadar biz-zat girip sorguyu yöneten, tarihin bir çok döneminde görülmemiş oranda bir barbarlık örneği sergileyen ordulara, Polis ve Özel Timlere komuta eden general, polis ve vali başta olmak üzere tüm üst düzey devlet yetkililerinin zulüm ve terörde sınır tanımaz olmalarının nedenleri arasında tekelcilerle görevleri sırasında kurdukları ve geleceklerini garanti altına aldıkları çeşitli ilişkiler vardır. Birçoğu daha emekli olmadan haşır neşirdirler sermayedarlarla. Bu yüzden de milyarlık daireler “kira” fiyatına, milyarlık otolar “benzin” parasına satılır paşalara. Doğan Güreş’e 2 milyona verilen ev bunun kanıtıdır. Burada özellikle 12 Eylül sürecinde ayyuka çıkan bazı gazete haberlerinden başlıklar verelim:

“F-16 projesinde rüşvet... Hava Kuvvetleri Komutanlığına rüşvet verildiği iddia ediliyor” (Komutan cuntacı General Tahsin Şahinkaya’dır. Ve döneminde dünyanın en zengin 11’nci generali olduğunu da belirtelim.)

“Tahsin Şahinkaya okul yıllarından başlayarak yolsuzlukla suçlanıyor.”

“Tahsin Şahinkaya hakkında yolsuzluk iddiaları. Ortak olduğu şirkete pazar yaratmak için fayansları söktürmüştü”

“Kenan Evren’in kızlarına milyarlık daireler...”

“Nejat Tümer’in oğluna usulsüz kredi.”

Ordu ve polis şefleri arasında bu konuda bir fark olmamasına rağmen kamuoyuyla sürekli yüzyüze olmalarından kaynaklı olarak özellikle polis şeflerinin bu konudaki icraatleri daha çok görülmektedir. Görev yaptığı sırada ve şimdi de mafyacı, uyuşturucu kaçakçısı ve “işadamı” Cavit Çağlar’ın yalısının kapısından hiç ayrılmayan Menzir bunun yaşayan örneğidir. Menzir, İstanbul emniyetindeki görevine getirilmeden önce de aynı şahsiyetin fabrikasında yönetici olarak çalışmıştır.

Sabancı ailesi, işte halka karşı bu denli açık bir savaş yürüten, insanlarımızı kaçırpı kaybeden, yoksulluğu adeta kader haline getiren bu aşağılık rejimin gerçek sahipleri arasındadır ve bu rejiminin tüm yaptıklarından “dolaysız” olarak sorumludur. Kuşkusuz, etkileri, bilinen klasik tarzda bir hiyerarşi içinde olmamaktadır.

Onlar, diğer ailelerle (Koç, Eczacıbaşı, Toprak, Doğuş, Tara, Karamahmet, Yaşar vb.) birlikte oluşturdukları, görüntüsü ekonomik olan ama temelde siyasi örgütlülükleriyle devletin politikalarına direkt müdahale etmekte ve onu yönlendirmektedirler. Emperyalizm ile işbirliği içinde ülkedeki ekonomik, siyasal ve kültürel tüm gelişmeleri yönlendirmektedirler.

Devlet, temelde bu egemenlerin kasalarını doldurmak ve bunun hiçbir aksamaya uğramadan devam etmesi için vardır ve onlar adına ülkeyi idare etmektedir. Doğal ki farkında olsun olmasın askeri, polisi, hukukçusu, maliyecisi, eğitimcisi vb. akla gelebilecek tüm güçler direkt onlardan talimat almaktadır. Ancak, onların çizdiği politikaları onlar adına yapmaktadırlar. Farkında olmasın derken kastımız bu ve benzer alanlarda en üst düzey yetkililerden ve yüksek rütbelilerden bahsetmiyoruz. Bunlar işi fazla-

sıyla bilmekte ve bilinçli olarak görev yapmaktadırlar. Farkında olmayanlar daha alt düzeydeki memurlardır.

Bir Anlamalı Benzerlik: Krupp-Thyssen, Koç-Sabancı

2'nci Paylaşım Savaşı'nı başlatan Alman Nasyonal Sosyalist Partisi ve onun lideri **Adolf Hitler** ile burada adı özellikle anılması gereken büyük Alman Çelik tekelleri Krupp ve Thyssen arasındaki ilişkiyi hatırlayalım. Savaşın temel nedeni kuşkusuz ve bugün çok çıplak görüldüğü gibi dünya yüzeyindeki emperyalistler arasındaki savaşın diplomatik yollarla halledilmemesi, Alman emperyalizminin çok güçlenmesi, üretimin önemli oranda artması ve bu nedenle yeni pazarlara açılmak istemesidir. Yeni bir dünya haritası çizilmesi için bastırmaktadırlar.

Sonuçta bu kilitlenmeyi açmak için Alman tekelleri faşist bir yönetimi iktidara taşımış ve içte faşizan önlemlerle sağladığı "güven ve huzur" ortamının ertesinde savaşı başlatmıştır. Burada görülmesi gereken Adolf Hitler değildir. Bu bir yanılgıdır. Adolf Hitler gibi bir psikopatı amaçları doğrultusunda iktidara taşıyan büyük Alman tekelleridir ve özellikle de Krupp ve Thyssen'dir. Bu acımasız aileler, çok yönlü düşünmektedir. Bir yandan dünyanın ilk sosyalist ülkesini yoketmeyi hedeflerken diğer yandan emperyalist güçler arasında hakimiyeti ele geçirmek ve haritaları yeniden çizdirerek ülkelerin hammadde kaynaklarını emmek ve yeni pazarlar elde etmek istemektedirler. Bunu başarmak için bütün dünyayı yakacak kadar gözleri dönmüştür Alman tekellerinin. Ve bunu kanıtlarlar da. Savaşın bilançosu 50 milyon ölüdür. Neredeyse bütün Avrupa, Kuzey Afrika, Uzak Doğu harabeye çevrilmiştir.

Tekeller için her şey kâr demektir artık. Çelik tekelleri işi gücü bırakmış bütün fabrikalarını tank üretimi yapan fabrikalar haline dönüştürmüşken, öte yandan toplama kamplarının inşaatları da bu tekellerce yapılmaktadır ve çelikten insan yakma fırınları da onların imalatıdır. Aynı aileler faşizmin büyük yenilgisinin ertesinde de yine hakimiyetlerini korumuş ve bugün de aynı icraatleri sürdürüyor durumdadırlar. Bugün Kürdistan'da insan cesetlerinin arkasına takıp sürüklendiği zırhlı araçlar yine bu tekellerin imalatıdır.

Bugün Koç tekeli bir yandan, "*huzur ve güven ortamı içinde*" rahat rahat sömürülmesinin önüne engel olan Kürt halkının başkaldırısını boğmak için devleti siyasi ve ekonomik olarak yönlendirip Kürt halkına karşı savaşı empoze etmektedir. Savaş aynı zamanda aynen Krupp'lar gibi KOÇ şirketinin kâr kaynağı da olmaktadır. Koç, savaşın ihalelerini alıp bizzat Özel Tımlara zırhlı araba imal etmektedir. **Tofaş**, **Otosan** ve **Otokar** gibi Koç'a ait kuruluşlar, üretimlerinin önemli bir bölümünü polise ve orduya yapmaktadırlar. Bugün, kentlerde sık sık görmeye başladığımız sağ solu zırhlarla güçlendirilmiş ve hakkını arayan emekçinin, gencin üstüne ölüm kusan silahlarla donatılmış garip görünüşlü minibüs tipi araçlar, insanla-

rımızın apar topar sokaktan kaçırılmasında kontrgerilla tarafından kullanılan ya da yüzlerce insanımızın işkencehanelere taşınmasında kullanılan minibüslerin, otomobillerin markaları Ford, Doğan, Şahin, Kartal'dır. Ve bunları imal eden de, polis teşkilatına "bağış" olarak veren de Koç ailesidir. Bu araçların lastiklerini imal eden firma ise **Bridgestone** ve **Lassa**'dır ve bu iki şirket de **Sabancı Ailesi'ne** aittir. Bridgestone bir ortaklıktır. Kuşkusuz bu konuda da bir kapışma vardır tekeller arasında. Koçlar ve Sabancılar bir çok yolla rakipleri durumundaki Fransız Renault'la, Sabancı ise Good Year gibi dünya çapındaki tekellerle pazar kavgasıdadır. Bunu çözenin yolu olarak da sık sık –çoğunlukla her yıl– ordu ve polise hibe şeklinde otomobil vb. vermektedirler.

"Hayırsever" Sabancılar

Sabancılar'ın polis teşkilatıyla olan ilişkileri çok yönlüdür. Sık sık polis okullarını ve akademilerini ziyaret edip öğrencilere altın dağıtmak, başarılı olanlara mükafat vermek geleneksel tavırları olmuştur. Ayrıca yine sık sık polis teşkilatına bağışlar yapmaktadırlar. Üstelik bunlar sadece işin görünen kısmıdır. Çünkü "kahramanlar" onun sistemi için, onun çıkarlarının devamı için vardır. Moral vermek istedikleri onlar adına nöbet tutan, onlar adına işkence yapan, onlar adına katledenlerdir. Doğal ki onların gönlünün alınması, beslenmesi ve gönüllerinin hoş edilmesi gerekmektedir. Oysa aynı Sabancılar'ın tek bir tip öğrencisine, hukuk öğrencisine, ya da tek bir öğretmenlik fakültesi öğrencisine tek bir kuruş burs verdiği bile görülmemiştir. İşlerine yarayan alan hangisiyse o alanı finanse etmekte, bağış, ödül vb. yollarla ve "hayır" adı altında kendine uşak, maşa olacaklara "hamilik" yapmaktadır.

Vatan Haini Sabancılar

Ordu, polis, jandarma ve faşist hareket ile sermaye arasındaki ilişki, bu güçlerin asıl olarak sistemin korunması üzerine programlanmış olmalarıdır. Doğal ki görüntü farklıdır. Farklı lanse edilmektedir. En sık kullanılanı vatan-millet edebiyatı ve *"yıkıcı ve bölücü cereyanlara karşı etkin mücadele"* yalanlarıdır.

Ama iş bununla sınırlı değildir. Bu güçler sınıflar savaşında sermayedarlar adına halkla savaşırken, gerçek efendileri onların bu savaştan kendileri adına zaferle çıkması için ellerinde tuttıkları tüm güçleri de seferber eder ve buradan da büyük kârlar elde ederler. Bugün ülkemizde tekelci sermayedarlar, bu güçleri ürettikleri gıdalarla tıka basa doyururken, fabrikalarında ürettikleri kumaşlarla da giydirebilirler. Pantolonlarındaki kayıştan, ayakkabılarına, silahlarından telsizlerine, uçaklarından helikopterlerine her şey bu sermayedarlar tarafından üretilir ya da finanse edilir. İşkence de kullandıkları coplardan, manyetoya, binalarının çimentosundan demirine kadar her şey Sabancılar'ın, Koçlar'ın ya da onların işbirliği yaptıkları

rı emperyalist tekellerin ürünüdür. Yani baskı ve terör hem onların düzenini korumakta, hem de doğrudan kâr kaynakları olmaktadır.

Görünsün görünmesin, Türkiye ve Kürdistan'da dökülen her damla yoksul kanında, ağlayan her ananın feryatlarında, işkencede inleyen insanın acısında Sabancılar'ın, Koçlar'ın birinci dereceden parmakları ve suçları vardır. Sorgulayan, manyetoyu çeviren, insanlarımızın kulaklarını, burnunlarını kesen, bombalar atan, kurşuna dizilenler aslında Koçlar, Sabancılar'dır.

Sivil Faşist Çeteler Halka Karşı Kullanılan Bir Maşadırlar

Sivil faşistler de bu insan kılığına girmiş sefil yaratıkların yarattığı, beslediği, finanse ettiği silahlandığı, donattığı unsurlardır. Türkeş, onlar adına hırlamakta, kurt gibi bağırانlar onların düzenlerinin selameti için bağırırmaktadırlar. Hepsi birer maşadırlar. Bu konuda da kamuoyuna mal olmuş yaşayan örnekler vardır. **Sancak Tül** adlı şirketin sahibi Murat Bayrak'ın, Taciroğlu'ların, Fenerbahçe eski başkanı ve işadamı Güven Sazak'ın, Sinemacı İnanoğlu'ların ve sayılabilecek birçok sermayedarın бизat MHP'yle açık ilişkileri vardır. Bu tipler faşist hareketi uzun yıllardan beridir finanse etmekte ve yönlendirmektedirler. Hatta bundan öte çoğu бизat eğitimlerini sağlamaktadır.

Sivil faşistler grevdeki işçiye, düzenin bir dişlisi olmayı kabul etmeyen gençliğe, düzene karşı mücadele eden devrimcilere saldırmaktadırlar. Yani, Maraş'tan Sivas'a yaşanan katliamlar, son örneği Gazi'de yaşanan kahve taramalar, bu soygun düzeninin devamı içindir. Bu saldırılar halka karşı olduğuna göre bir tek kesimin işine yaramaktadır: Egemen sınıfların.

Sivil faşistler yalnızca bir maşadır ve **Sabancılar, Koçlar bu maşayı tutan elin sahibidirler**. Bunlar görülmelidir ki, bu sefil ailenin bugünlerde TV'lerde sık-sık gösterildiği üzere gözyaşlarına kanılmasın, insana benzeyen cüsselerinde yanılığa düşülmesin. Onların kapılarındaki köpek bile daha şahsiyetli ve masumdur onlardan. Türkiye ve Kürdistan'da halka karşı yürütölen savaşta temel olarak çıkarı olan Sabancılar, Koçlar oligarşiyi oluşturan diğer ailelerle birlikte yaklaşık yarım yüzyıldır halkımızın çektiği açlık, sefalet ve gördüğü her türden zulmün birinci dereceden suçlusudurlar.

Halkın Soyulması ve Mevduatlarının Yağmalanmasında Sabancı Üstünlüğü: Banka Soyguncuları!

Türkiye'de 45 özel banka var. Bunlardan 23'ü her biri üçer-beşer bankaya sahip **5 ailenin** denetimindedir. İş Bankası'nın 4, Sabancılar'ın 3, Doğuş Grubu'nun 5, Çukurova'nın 5, Uzanlar'ın 3, Özyeğınler'in 3 bankası var... Ancak bankacılıkta temel olarak **4 haydut egemen. (İş Bankası, Sabancı, Çukurova ve Doğuş)** Çünkü, bankacılık (kamu-özel) alanında

1994'te elde edilen devasa kârın **yüzde 51'ini** başta Sabancı olmak üzere bu 4 haydut elde etti. Sabancı ve bu diğer üçü ellerinde tuttıkları 17 bankayla bütün ülkede bulunan banka mevduatlarının -halkın parasının- yarısının üzerine oturmuşlardır.

Kredi Adı Altındaki Soygun

Bankaların halktan yaptıkları en büyük soygun tüketici kredisi denilen türden soygunlardır. Tekeller bu yolla halka bir yandan mallarını satarken (özellikle beyaz eşya ve otomobil) diğer yandan bu malların satın alınması için verdikleri kredinin faizi ile kazançlarının önemli bir bölümünü geri almaktadır. Bir yandan aşırı fiyat bindirip sattığı ürünlerinin pazarından büyük karlar elde eden tekeller diğer yandan bunun faizi ile adeta ikinci bir vergi almaktadırlar millettten.

Su Başlarını Tutanlar...

Ekonominin bütün subaşları Sabancı başta olmak üzere bu bir kaç aile tarafından tutulmuştur. Sabancılar'ın bankası, **Akbank**, toplumun bütün para kaynaklarını toplayıp bir avuç mali haydutun hizmetine sunarak, ekonomiyi parmaklarında çeviren ve toplumun yarattığı değerleri yağmalayan güç odaklarının en başında gelmektedir.

Hırsızlıkta da Şampiyon Sabancılar

Geçtiğimiz 95 yılı, Sabancılar'ın doymak bilmez iştahının nasıl kabardığı, hırsızlıklarının nasıl boyutlandığı konusunda çarpıcı örneklerle doludur. 95'te Sabancılar'a ait 10 şirket, kârlarını 23 trilyon liraya çıkartarak bütün tekelleri geride bırakmıştır. Aynı ailenin geçen yıl aynı döneme ait kârının sadece 7 trilyon lira olduğunu hatırlatmak, yukarıdaki sözlerimizi teyit etmektedir. Kârın böyle 3.5 kat artmasının bir anlamı buyken, doğal ki diğer anlamı da, **halkın sefaletinin 3.5 kat** artmasıdır. Ki yaşanan ülke tablosu bunu bütün çıplaklığıyla göstermektedir.

İşadamı mı, Vergi Tahsildarı mı?

Sabancılar'ın Akbank'ının başını çektiği holding bankaları, yüklü bankacılık komisyonlarıyla 10 milyonu aşkın küçük tasarruflu, ticari kredi adlı oyunlarıyla tüm bankasız sanayi kesimini, tüketici kredileriyle tüketicileri, borsa oyunlarıyla küçük yatırımcıları hazine avansları ve devlet içi borçlanma senetleri (repo) yoluyla da tüm emekçileri soyup soğana çeviriyorlar.

Özellikle bu son belirttiğimiz repo meselesi öyle korkunç bir soygun mekanizmasıdır ki, devletin özel bankalara borcu 1994 yılında vergi gelirlerini aşmıştır.

1995 yılı için açıklanan bütçenin yarısından fazlası bunun için ayrılmıştır. Bunun anlamı çok somuttur. Halktan toplanan vergilerin yarısından çoğuna da Sabancı gibi tekeller el koymaktadırlar. Çiller'in *"işçilere verecek param yok"* deyişinin altında yatan neden budur. Bütçenin önemli bir bölümü (yüzde 60) Sabancı gibilerinin ceplerine hortumlanırken, diğer yarısının önemli bir bölümü halkı kırmak için yürütülen savaşa ve diğer önemli bir kısmı ise afyon işlevi gören ve devletin manevi bekçiliğini salık veren din kurumlarına ayrılmış durumdadır. Millet resmen vergiyi Sabancılar gibi ailelere ödemektedir.

Yalnız Sanayide Değil, Tarımda da Hırsızların Adresi Sabancı Center

Sabancılar'ın başını çektiği haydutlar çetesinin işleri yalnız sanayi, bankacılık, sigortacılıkla sınırlı değil. Başta Koç, Sabancı ve Yaşar Holding olmak üzere bir avuç işbirlikçi aile, tarımsal alanda da varolan kolları ile topraksız-yoksul köylüyü , kendi sermayesini çeviremeyen az topraklı üreticileri, tarımsal girdi, araç ve kredi verip neyi nasıl ve ne kadar üreteceğini resmen dikte ettirmektedir. Böylece de köylünün artı emeğine yalnız dolaşım sürecinde değil aynı zamanda üretim sürecinde de el konulmuş olmaktadır.

Küçük tarım üreticileri **Sabancı, Koç ve Yaşar** gibi yerli ve **Unilever** gibi bir emperyalist tekel tarafından tam bir kısaç altında sömürülmektedir. Bu büyük sömürü çarkının halkaları arasında büyük toprak sahipleri, zengin çiftçiler, tefeci tüccarlar, tarım kooperatifi ağaları, tarımsal girdi tükelleri, Ziraat Odaları, tarıma dayalı sanayi tükelleri vardır. Suyun başında duranlar ise Sabancılar'dır.

80'li yıllara kadar yoksul köylü halkımız, düşük taban fiyatları, aracı tüccarların ürünü ucuza kapatma hesapları ve tarımsal girdi ve araçların fahis fiyatla satışı vb. yöntemlerle soyulurken ve emeği yağmalanırken, '80'den sonra tarım alanında tam bir tröstleşme başlamış, tekeller köylü emeğine dolaşım sürecinde olduğu kadar da üretim sürecinde de el koymaya başlamışlardır. Milyonlarca emekçinin yarattığı değerler bu bir kaç tekelin kasasına akmaya başlamıştır.

Sabancı ailesi bugün emperyalist ortaklarıyla birlikte 30 bin köylüyü fason olarak çalıştırmakta ve tarımsal hammaddeye daha kaynağında el koymaktadır. **Sapeksa, Marsa ve Philsa** bu alanda yer alan şirketleridir. Bugün bir avuç tekel, çaydan tütüne, etten süte, meyve sebzeden pamuğa hemen birçok temel tarım ürününü sahibi oldukları gibi, tohumdan gübreye, ekimden hasada, fabrikada işlemeden pazarlamaya kadar bir çok alanı bizzat denetimlerinde tutmaktadırlar.

Stokçu ve karaborsacılarıdır da bu tekeller. Bazı alanlarda tek başlarına fiyat belirleyecek kadar hakimdirler.

Sabancı'nın bu süreçteki bir diğer marifeti ise **GAP** bölgesi toprağını çeşitli ayak oyunları ile köylünün elinden almak olmuştur. Kapattığı bu toprakları daha sonra fahiş fiyatla satmış ve bazı bölgelerde de emperyalistlerle işbirliği içinde yeni bir tröst kurmak için çalışmalar yapmaktadır. Şimdilerde ise **Sümerbank**'a ait arazileri kapatmak için çalışmaktadır. Sıkı Sabancı da zaten sık sık Türkiye'nin en büyük toprak sahibi olduğunu kendisi söylemektedir.

Gayrimenkul anlamında da önemli bir güce sahiptir Sabancılar. Yüzlerce gökdelenleri, plazaları, işhanları, apartmanları, villaları, tatil köyleri de vardır.

Asalak Sabancılar

50'nin üzerinde Büyük Sanayi Tekeli (**Tassa, Bossa, Olmuksa, Sasa, Susa, Philsa, Aksa, Kordsa, Brisa, Pilsa, Akçimento, Sapeksa, Marsa, Toyotosa** vb.) 20'den fazla ticaret ve sigorta şirketi (**Aksigorta** vb.), 3 bankası (**Akbank** vs.), 5 dev tarım çiftliği ve Oteli (**Hiltonsa**) olan Sabancı'nın 1994'teki karı **18 trilyondur**. Sabancılar'ın hırsızlıkları böyle boyutludur işte. Ve bu 18 trilyonu bulan dev kârın yüzde 41'i Akbank sayesinde kazanılmıştır. Bunun anlamı emeksiz, **paradan para kazanma** yoluyla gelmiştir.

Finans, yani tam anlamıyla asalaklık sektörünün son dönemlerinde ortaya çıkan sigorta, factoring, leasing, borsa alanlarında ülke genelinde hakimiyeti 5 aile elinde bulundurmaktadır. Örneğin sigortacılık pazarında Sabancılar'ın, Koç'larla beraber 4'er şirketleri vardır ve 1994 yılında her biri yarım trilyon kâr elde ederek birinci sırada oturmaktadırlar. Bu da bu mali haydutlukta Sabancı'ların gerçek yüzlerini göstermektedir. Bugün açtığı okul ve kreşlerden, ne kadar çok insana iş sahası açtığından sık sık dem vurulan Sabancı ve diğer bir kaç haydutun (Koç, Doğuş, Çukurova, Yaşar, Süzer, Enka, Toprak, Tekfen vb.) kârlarının önemli bir bölümü tekelci kapitalist üretim sürecindeki vahşi sömürden de fazla banka tekelciliğinden, yani halkın tasarruflarıyla halkı soymaktan geldiğinin en açık göstergesidir.

Karları böyle devasa gelişen Sabancı'ların nasıl bir kimliğe sahip oldukları ve nasıl bir "insan" olduklarını anlamak için neresine bakarsanız bakın kafidir. **Haydutluk, hırsızlık, yağmacılık** kişilikleri olmuştur adeta.

Hep Halkın Kanı Mı Dökülecek?

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 27, Tarih: 13 Ocak 1996

“Akan kan dursun” diyenler, önce akan kanların hepsini aynı anda düşünürse tutarlı davranmış olurlar. Halkın kanı akarken, halkın anası ağlarken görmezden gelenler ve susanlar, daha sonra halkın adaleti hesap sormaya başlayınca feryadı figan etmeye başlamasınlar. Çünkü hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

DHKC tarafından gerçekleştirilen Sabancı Center baskını oligarşinin ve onların siyasi temsilcileri ile çanak yalayıcı kalemşörlerinin dünyasına bomba gibi düştü. Böyle bir eylemi beklemedikleri her hallerinden, yazdıkları her kelimeden belliydi, söyledikleri her sözden belliydi.

“Karanlık bir döneme sürükleniyoruz” diye feryadı basanlar çoğunlukta idi aralarında. Anlaşılan, böyle yazabilen gazete yazarlarının villalarının penceresinden boğazın mavi ve dingin sularından başka bir şey görün-

müyordu.

Örneğin, binlerce kişi ile birlikte gözaltına alınarak spor salonuna konulan gazeteci **Metin Göktepe'nin**, kafasına vurularak öldürülmüş olması ve en az bu katliam kadar dehşet verici biçimde polis şefleri tarafından "*sandalyeden düşüp ölmüş*" açıklamasının yapılabilmesi, burjuva kalemşörlerrinin villalarından görülmüyor olsa gerekti. Çünkü kendileri de gazeteci oldukları halde bu konuda tek satır yazmadılar.

Metin Göktepe katledilen ilk gazeteci miydi?

Elbette hayır.

Türkiye, gazetecilerin en çok katledildiği dünyanın önde gelen ülkelerinden biri olmuştü.

Düzgün Tekin ve **Fehmi Tosun** 1995'in son aylarında gözaltına alındılar ve kendilerinden bir daha haber alınamadı.

Ailelerinin, avukatlarının tüm girişimleri sonuçsuz kaldı.

Düzgün Tekin ve **Fehmi Tosun'un** bulunması için girişimler sürerken, Kürdistan'da yeni yeni kayıpların olduğu haberleri duyuldu.

Türkiye gözaltında kaybedilen insanların en çok olduğu dünyanın önde gelen ülkelerinden biri haline geldi.

Hepsi bu kadar mı?

Değil elbette.

İşkence kurumlaştı. Gözaltına alınıp da işkence görmemek istisna oldu. Onbinlerce insan cezaevlerine dolduruldu.

Köy boşaltmak kurumlaştı. Kürdistan'da binlerce köy yakılıp yıkılarak boşaltılırken, üç milyona yakın insan işsiz ve aç, göç yollarında sefaletle mahkum edildi.

Katliam kurumlaştı. Dağlarda, sokaklarda, evlerde kurşunladıkları insanlar yetmiyormuş gibi cezaevlerinde de, sanki sıradan bir iş yapıyor-muşçasına katliam yapmaya başladılar.

Resmi rakamlara göre Türkiye'de son on yıl içinde 15 bin kişi öldü.

Türkiye ve Kürdistan kana boyandı.

Düzene muhalif gazete binalarını, parti genel merkezlerini bombalayan, milletvekillerini kurşunlayan, kontrgerilla çetelerinin cirit attığı bir ülke oldu Türkiye...

İşsizliğin had safhaya çıktığı, açlık ve hastalığın emekçi halkın yakasını bırakmadığı, rüşvetin, talanın ayyuka çıktığı bir ülke oldu.

Bu tablo daha da genişletilebilir.

Burjuva kalemşörlere sormak gerekiyor;

Böylesi kan ve gözyaşına batmış bir ülke daha nasıl karanlığa sürüle-necek?

Dünyanın en karanlık ülkelerinden birinde olduğumuzu görmüyor mu-

sunuz? Hala “*karanlığa sürükleniyoruz*” diyorsunuz. Hangi “aydınlıkta” yaşadığınızı sanıyorsunuz?

Oturduğunuz boğaza nazır villalardan ülkenin kapkaranlık tablosunun da görüldüğüne hiç kuşku yok.

Tüm bunları görüyor ama yine de ülkede sanki “*demokratik bir hukuk devleti*” varmış gibi, “darbe gelecek” çılgılığı atıyorsunuz.

Darbe gelse bundan daha mı kanlı olacak?

12 Eylül faşist darbesinden sonra bundan daha fazla mı kan dökülmüş-tü?

Bu soruların cevaplarını bildiğiniz halde yalan yazıyorsunuz. Çünkü on-binlerce dolar olarak size ödenen maaşları hak etmeye çalışıyorsunuz.

Hızını alamayan kimi çanak yalayıcılar **Sabancı Center** baskınından sonra “*canavarlar*”, “*caniler*” vs. vs. diyor DHKC savaşçılarına.

Bilen bilir de, bilmeyen bu çanak yalayıcıların ilk defa kan gördüğünü sanır.

Ülke kan gölüne dönmüş, bunlar daha yeni feryadı basıyorlar.

“*Canavarlar!*” “*Caniler!*”

Evet, doğrudur bu ülkede canavarca, canice işler yapılıyor. Bilmeyen, duymayan varsa, gitsin “kelle avcısı” özel timlerin “savaş hatıralarını” dinlesin. Yaralı gerillanın başı taşla nasıl ezilir, bayan gerilla cesedine nasıl tecavüz edilir, kulak koleksiyonu nasıl yapılır, gidip sorsunlar.

Canavarlık nasıl olur, bilmek isteyenler, gidip Haydarpaşa Numune Hastanesi hekim ve hemşireleriyle konuşsunlar. Ümraniye Cezaevi’nden gelen yaralı tutsakları onlar tedavi etti. Demir çubuklarla kafatası parçalanı, beyinleri dışarı çıkana kadar kafalarına vurulmuş ve katledilmiş tutsakları onlar gördü. Gidip öğrensinler.

Canavarlık nasıl olur, bilmek isteyen varsa her ilde, her ilçede en az bir adet kurulmuş işkencehanelere koşsunlar. Ters askı, düz askı, elektrik, falaka gibi resmi icraatları görsünler.

Toplumsal muhalefet karşısında insanlık dışı, canavarca her türlü uygulamanın devlet politikası haline getirildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Bu zulme, bu katliama, akan bunca kana elbette birileri dur diyecektir.

Elbette halk, kendini savunacak, direnecek, hakkını isteyecek ve adalet arayacaktır. Faşizmin resmi ya da sivil çetelerinden, maaşlı katliamcılardan ve onları silahlandırıp yetki verenlerden hesap soracaktır.

Özdemir Sabancı’nın kanı, ülkemiz dağlarında, sokaklarında, evlerde, işkencehanelerde katledilen insanların kanından daha değerli değildir. “*Akan kan dursun*” diyenler önce akan kanların hepsini aynı anda düşünürse tutarlı davranmış olurlar. Halkın kanı akarken, halkın anası ağlarken görmezden gelenler ve susanlar, daha sonra halkın adaleti hesap sormaya başlayınca feryadı figan etmeye başlamasınlar. Çünkü hiçbir kıyme-

ti harbiyesi yoktur. Bazı basın organlarında yazıp konuşanlar ise şöyle dedi:

“İşçi sınıfı adına hareket eden bir örgüt, Özdemir Sabancı gibi bir işçi dostunu nasıl vurabilir?”

Bu kaba bir demagojidir.

Sabancıları “işçi dostu” olarak nitelemek saflık ya da cahilliğin ötesinde bilinçli bir çarpıtmadır. Sağda solda vakıf kuran, öğrenci yurdu açan da yine Sabancılar’dır. Ama tüm bunlar Sabancı ailesinin, kanlı bir diktatörlük rejimi üzerinde servetine servet kattığı gerçeğini değiştirmez. Sabancı ailesi, oligarşinin diğer üyeleri gibi servetlerini bu ücretli kölelik düzenine borçludur. Sağa sola yaptıkları yardımlar kamuoyunda görünümünü düzgün tutmak ve asıl suçlarını gizlemek içindir.

“Özdemir Sabancı işçi dostuydu” diye demagoji yapanlar, eğer birazcık işçiyi düşünüyorsa, seçimlerden sonra yapılan zamlardan söz etmelidir. İşçilerin toplu sözleşmeleri yüzde 15-20 arasında kaldığı halde, yüzde 100'lere varan zamların, işçi ve memurları, emeklileri ne duruma düşüreceğini yazmalıdır.

Bunları yazamayan ya da söyleyemeyenler ise *“işçi sınıfı”* adını olur olmaz ağzına almamalıdır.

Özdemir Sabancı'nın ölümü üzerine **TÜSİAD, TÜGİAD, MÜGİAD, TİSK** gibi işadamları örgütlerinin, Vehbi Koç, Halis Komili, Feyyaz Berker gibi işadamlarının üzüntü ve tepkilerini belirtmeleri anlamlıdır. Egemenliklerini korumak için ülkeyi kan gölüne çeviren, halkı yoksulluk ve açlığa mahkum eden bir sınıfın üyeleridir hepsi de.

Bu arada işadamlarından daha çok üzüntü belirten, onlardan daha çok tepki gösteren ve saldırgan davranan kimi “çanak yalayıcılar”ın bilmesi gereken bir şey var. Efendilerine karşı yaptıkları hizmetin karşılığı binlerce dolar olabilir. Ama halka, halkın mücadelesine yönelik yaptıkları saldırıların da bir cevabı mutlaka olacaktır. Kontrgerilia rejiminin suçları ortaya döküldüğü zaman, kontrgerillanın psikolojik savaş borazanı gibi çalışanlar da bu suçlara ortak olmaktan dolayı ödemeleri gereken bir fatura ile karşılaşacaklarını hesap etmelidir..

Aileler Sabancı Eylemini Değerlendirdi: “Ateş Düşsün Evlerine”

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 27, Tarih: 13 Ocak 1996

Direnış kazandı. Cezaevlerindeyiz. Aileler direniştten sonra ilk kez evlatlarını görecekler. Herkes birbiriyle konuşuyor. Sohbetlerin tek konusu Sabancı Center'a düzenlenen eylemdi, insanların gözlerinin içi gülüyordu.

Katillerden hesap soruluyordu, çocuklarının intikamı alınıyordu! Bir ana; “gözlerinden öpeceksin onları, gözlerinden” diyordu. “Hep bizim analarımız mı ağlayacak? Artık onların da anaları ağlayacak. Nereye giderlerse gitsin, ne kadar zaman geçerse geçsin kurtulamayacaklar halkın adaletinin elinden.” Bir aile söze karışıyor: “Nasıl girmişler, nasıl başarmışlar, ne kadar güçlü bir inanç” diyordu. “Yalılarına, köşklerine ateş düşsün, daha bu ne ki!”

Cenazelerini kaldıracak zaman bile bulamayacaklar. Televizyonda eylemi bulanıklaştırmaya çalışanlar da, bunu başaramıyorlar. Her şey o kadar açık ve güzel ki üç kişi geliyor, Türkiye'nin hatta dünyanın en iyi korunan binalarından birine giriyor, silahlarını sokuyor, katilleri cezalandırıyor ve elini kolunu sallayarak çekip gidiyorlar. Mükemmel bir şey...

Taşanlar açıklama yapıyor: “Aslında Sabancı Center o kadar iyi korunan bir yer değil.”, Mehmet Ağar: “Bunlar öyle güçlü değiller, sadece iyi eğitilmiş 1-2 kişiler.”

Tutsaklardan birinin babası anlatıyor. Anlatırken coşkusu davranışlarına yansıyor: “Demek ki her şey örgütlü mücadeleye bağlı. İnsanlar gerektiği anda darbeyi vurabilir. İsteddiği anda çok önemli eylemler yapabilir DHKP-C bitti, onlar 1-2 kişi dediler. Ama gördüler nasıl bittiğini. Hareketin, eylemin başarıyla bitmesi örgütlü mücadelenin semeresidir. Görüldü ki, suça suçluya anında cevap verebiliyor.”

Ne kadar da çok seveni varmış Sabancı'ların, insanlarımıza katliamlar

yapılırken, 300 insanımız kaybedilirken susanların bugün gündemindeki tek konu Sabancı'lar. Bakanlar Kurulu acil toplandı. Öyle ki Bakanlar Kurulu kendi toplantılarını bile yapamaz halde, televizyon kanallarının hepsi Sabancılar için gözyaşı döküyordu. Bir gazetenin yazdığı gibi. **“Ne Anayol, ne Anasol, gündem Dev-Sol”**. Telaşlılar, korkuyorlar. Çünkü sonlarının geldiğini biliyorlar.

Çünkü halkın adaletinin onların da yakalarına yapışacağını biliyorlar...

Biz Kalıyoruz, Onlar Gidecek!

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 27, Tarih: 13 Ocak 1996

11 Ocak günü **iki cenaze töreni** vardı. Biri polisin demir çubuklarla kafaları parçalanarak öldürülen devrimci tutsakların cenaze töreninde gözaltına alıp yine döverek öldürdüğü **devrimci gazeteci Metin Göktepe**'nin, diğeri ise holding merkezinin 25. katında DHKC tarafından katliamlara misilleme olarak cezalandırılan **Özdemir Sabancı**'nın cenaze töreniydi.

Metin'in cenaze töreninde halk, yani işçiler, kamu emekçileri, gecekondulu yoksulları, basın emekçileri ve halktan yana aydınlar vardı; **BİZ** vardık. Metin'i kızıl bayrağa sarıp son yolculuğuna uğurlarken bizden bir parçayı toprağa vermenin acısıyla sertleşen bir öfkeyi dillendiriyordu yumruklarımız; Kahrolsun Faşizm!

Sabancı'nın cenazesinde ise TOYOTA gibi emperyalist tekellerin temsilcileri, Koç'tan Eczacıbaşı'na kadar işbirlikçi holding patronları, başbakanından sıra sıra bakanlara, valilere kadar yüksek bürokratlar, düzen partilerinin liderleri, generaller ve polis şefleri vardı. Yani **ONLAR**; ülkemizi emperyalizme satan, bu satıştan beslenen kodamanlar, onların zenginliğine bekçilik yapan ve yer yer bu zenginlikten pay edinen zulüm başları... Onlar resmi bayrağa sarmışlardı ölümlerini; patron olmak "şehit" sayılmaya yetmişti. Başbakanından polis şeflerine kadar devlet memurları hazırol-

daydılar; çünkü Sabancı demek devlet demektir; tabutun içinde giden devletin bir parçasıydı.

Bir yanda BİZ, bir yanda ONLAR... Emek ve Sermaye... Halk ve Oligarşi... Devrim ve Düzen...

Bir yanda ezilenler bir yanda ezenler. Bir yanda sömürülen milyonlar bir yanda sömürücü bir avuç azınlık.

Bir yanda kan ve gözyaşına boğulan halk. Öbür yanda bize kan ve gözyaşını reva görenler.

BİZ acının, gözyaşının ne demek olduğunu biliyoruz. Öyle çok yaşattılar ki sövülmenin, dövülmenin, kırılmanın, kıyılmanın tarihidir tarihimiz. Analarımızın nicedir kurudu göz pınarları. **“Gözyaşlarımız / bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp gittiler”** ... Yürekllerimiz acılarla sertleşti çoktan... **“Ve bu yüzden biz unuttuk bağışlamayı”...**

ONLAR da öğrenecekler; acının, gözyaşının ne demek olduğunu... Harıcı kanımızla karılmış, gözyaşımızla yoğrulmuş yapıdan hayır gelmeyeceğini görecekler. Bu ateşi onlar yaktı, onlar da yanacaktır. Bu kanı onlar döktü, onlar da kanayacaktır. Biz bu kadar yoksulken onlar bu kadar zengin olamaz. Biz bu kadar acı çekerken onlar debdebe içinde vur patlasın çal oynasın yaşayamaz. Ya BİZ ya ONLAR!

Biz işçiyiz, onlar patron. Biz köylüyüz onlar ağa. Biz yoksuluz onlar zengin. Biz halkız onlar bir avuç!

Üreten, vareden biziz ! Bu vatan bizimdir. BİZ KALIYORUZ, ONLAR GİDECEK!

Üç Ölü Sabancı Center'da Ya Bizim Ölülerimiz

Zafer Yolunda
KURTULUŞ'ta
yayınlanmıştı
Sayı: 27, Tarih:
13 Ocak 1996

Bakanlar Kurulu haftalardır toplanmıyordu. Ümraniye Cezaevi'nde üç tutsak katledildiğinde de toplanmamışlardı. Ama üç kişi bu kez Sabancı Center'da ölünce Bakanlar Kurulu hemen toplanıverdi.

Ümraniye'de katledilen üç kişi de, Sabancı Center'da *"Hakkın rahmetine kavuşan"* üç kişi de bu ülkenin insanlarıydı. Bu ülkenin vatandaşlarıydılar.

Star Televizyonu, Sabancılar'a yönelik eylemi şu duyuruyla sundu izleyicilerine: *"Haber Merkezimize bomba gibi bir haber düştü. Hepimiz yerimizden fırladık."*

Ne Buca'da, ne de Ümraniye'de üç devrimcinin katledilmesi onları değil yerlerinden fırlatmak, koltuklarından kıpırdatmamıştı bile.

Politikacıların Çiller'inden Yılmaz'ına, Erbakan'ından Ecevit'ine, Baykal'ından Demirel'ine hepsi fevkalade üzgündüler. Hepsinin iyi dostuydu.

Ümraniye'de üç devrimci katledildiğinde fevkalade üzülmedi hiçbiri. Hiçbiri kamuoyuna bir açıklama dahi yapmadı. Hiçbiri devrimci tutsaklara

Allah'tan rahmet, ailelerine başsağlığı dilemedi.

Fevkalade sevinmişlerdi çünkü.

Cenazelerini ailelerinin gömmesine bile tahammül edemediler.

Sabancılar'a fevkalade üzgündüler ama onlar burjuva siyasetçisiydi. Sıkı hükümet pazarlıkları içindeydiler. Eyleme, kendi hesaplarıyla açıklamalar getirmeye başladılar.

"Hükümet boşluğu" vardı, teröristler bundan cesaret almıştı. Yılmaz ve Ecevit'ti özellikle bu görüşün sözcüleri.

Devrimci Sol'u ve DHKP-C'yi tanımıyorlardı. Ya da tanıdıklarını dile getirmek işlerine gelmiyordu. Çünkü hükümet boşluğu diyenlerin şu sorulara diyecek bir şeyleri yoktu.

Devrimci Sol, cuntanın baskı ve terörünün en yoğun olduğu bir dönemde -1981 Şubat'ında- İstanbul Emniyet Müdürü Muavini Mahmut Dikler'i cezalandırmıştı. Acaba o zaman da mı hükümet boşluğu vardı?

Mesut Yılmaz daha iyi hatırlar. Kendi iktidarları döneminde Devrimci Sol, Hiram Abas'tan Kürdistan kasabı Hulusi Sayın'dan, Temel Cingöz, İsmail Selen'den halka karşı işlediği suçların hesabını sormuştu. O zaman da mı boşluk vardı acaba?

"Hükümet Boşluğu" açıklamaları çaresizliklerindendi.

Herkes şok olmuştu.

İnsanlarımız devletin polisleri tarafından kaçırılıp kaybedildiğinde şok olmamıştı hiçbirisi. Kaybedilenlerin sayısı 300 olduğunda da şok olmadılar.

Cezaevlerinde, evlerinde, sokaklarda katlediliyordu insanlarımız.

İnsanlarımız kaybedilmeye devam ediliyordu.

Ne içindi tüm bu olanlar?

Koçlar'ın, Sabancılar'ın, Eczacıbaşıların, Kamhilerin sömürü düzenleri sürsün diyeydi hepsi.

Gerçekte insanlarımız Koçlar'ın, Sabancılar'ın sömürü düzenine kurban ediliyordu.

Ama bu ülkenin en büyük beyefendileri sayılan o patronlar sanki tüm bunlardan uzakmışçasına ve kendileriyle hiçbir ilgisi yokmuşçasına televizyonlarda şovlar yapıyorlardı. Okullar, kreşler açıyorlardı halkın gözünü boyamak için.

Oysa işbaşına gelen tüm hükümetlere şu, şu, şu önlemleri uygulayacaksınız diye paketler, programlar sunanlar da onlardı.

Ve onlar bu programların uygulanmasını isterlerken biliyorlardı ki bu programlar ancak işçisi, memuru, genciyle tüm halka daha fazla baskı ve terör uygulanarak hayata geçirilebilip onların ekonomik terimlerle, yabancı deyimlerle perdelenmiş tüm istikrar paketlerinin anlamı açıkça şuydu: Halka daha fazla baskı uygulayın, daha rahat sömürelim.

Villalarında, yalılarında, *“yüksek teknolojik donanımlı ve güvenlik önlemlili”* holding merkezlerinde rahattılar.

İşkenceci polisler cezalandırılıyordu. Gerçekte o polis, o işkenceyi –bilinebilir olsun ya da olmasın– Sabancılar için yapıyordu. Ve Sabancılar, keyiflerine bakıyorlardı.

Faşistler cezalandırılıyordu, onlar rahattılar, Oysa faşistleri besleyip büyüten, finanse eden ve halkın üzerine salanlar da onlardı.

Okun ucunun **kendilerine** hiç yönelmeyeceğini düşünüyorlardı.

Hem onların görünürde bu olup bitenlerle bir ilgisi yoktu, hem de onların korumaları, kurşun geçirmez arabaları, villalarının kale gibi kapıları vardı. Onlara ulaşamazdı.

Rahattılar...

Hiçbir zulüm ve sömürü düzeninin sahipleri sonuna kadar rahat olamazdı ama.

Tarihin yasasıydı bu.

Gaspettikleri alıntı boğazlarında düğümledi bir gün.

Döktürdükleri kan onları boğardı.

Hayat, binlerce ve binlerce kez tanıktı buna.

Bir kez daha tanık oldu.

Yasadır, zorunluluktur, hayatın gereğidir.

Tarih tanıklığa devam edecek.

Artık rahat olamayacaklar...

ÇÖZÜMLER... ÖNERİLER...

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 27, Tarih: 13 Ocak 1996

(Derginin mizah sayfasından alınmıştır)

“İlk garson kız da örgütçü çıkmış” (Basından)

Şu çaycılara da hiç güven olmuyor canım.... Hepsi örgüt üyesi... En iyisi bundan sonra zenginler kendi çaylarını kendileri demlesinler.... Ne olacak 5 dakikalık iş...

Ama sadece çaycılar mı? Ya şoförler? Şoförler de örgüt üyesiyse... Evet evet. En iyisi arabalarını da kendileri kullansınlar...

Peki çözüm mü?

Teröristler her yerde her kılıkta olabilir... evlerindeki bahçıvan mesela. Aslında bahçıvana da gerek yok. Arada bir çiçekleri sulamak çok zor olmasa gerek... Hatta çiçeklerle ilgilenmek zevkli bir iştir.

Bitti mi?

Hayır...

Belki evlerindeki, işyerlerindeki temizlikçiler örgüt üyesi olabilir. En iyisi onları da işten atsınlar. Yapılacak işler artıyor ama olsun... Ne de olsa yaşamak güzel.

Peki ya işçiler... Onlar zaten hepsi terörist. İkide bir sokağa dökülüp devlete meydan okumuyorlar mı?

Sonuç...

Hiç de iç açıcı değil. Tüm bunları yaptıktan sonra nerde kaldı işadamların getirdiği ayrıcalıklar? Onca iş arasında yan gelip yatamaz, davetlere katılamaz, yatlarıyla uçaklarıyla gezmeye çıkamazlar. Hem böyle olursa “sıradan” insanlardan farkları da kalmaz.

Zaten biz de bu çözümleri öylesine önerdik. Biliyoruz ki onlar burunlarının dikine gitmeye devam edecekler.

Tıpkı Özdemir Sabancı gibi...

*

Evet Her Yerdeleri

Polis Sabancı'nın cezalandırılmasının ardından "olay faillerini" belirledi. Ardından kendilerini, kendi uydurmalarına bile öylesine kaptırdılar ki her yerde eylemcileri gördüklerini fakat kıl payı kaçırdıklarını iddia eder oldular.

Televizyon ve gazetelerde sık sık ***"İpsala'da görüldüler..."***, ***"Polis alarmda"***. ***"Gebze'de bir arabayla polis takibini atlattılar"***, ***"terörist kız Tunceli'de dağa çıktı"***, ***"tetikçi Sabancı'nın mezarı başında görüldü."***, ***"Kocaeli'nde görüldüler"*** şeklinde haberler çıkmaya başladı.

Polis eylemcilerin "görüldüğü" her yerde seri operasyonlar düzenliyordu. Eylemciler sanki Türkiye'nin her yerindeydiler. Bu komik durum bizleri her ne kadar güldürse de içinde gerçeklik payı yok değil.

Çünkü gerçekten de devrimciler Türkiye'nin her yanındalar.

Gelecek tekeller, emperyalistler ve toprak ağaları için karanlık, halklar içinse aydınlıktır.

Zafer Yolunda KURTULUŞ
Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

ZAFER YOLUNDA

kurtuluş

HAKLİYİZ KAZANACAĞIZ HAFTALIK SİYASİ GAZETE SAYI: 28 20 OCAK 1996 50.000 TL (KDV Dahil)

Gelecek tekeller, emperyalistler ve toprak ağaları için karanlık, halklar içinse aydınlıktır.

- Tutsaklara Özgürlük! Kayıplar Bulunsun, katliamcılar Yargılansın!
- Kürdistan'dan Kanlı ellerinizi Çekin! Halklar Kardeşir!

DHKC'nin
Sabancı merkezine
saldırıyla ilgili yeni
açıklaması

Bir Eylem, Açığa Çıkan Yüzler ve Zehir Hafiyeler

M. Ali BARAN

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

12 Eylül 1980 öncesi sosyalist ve kapitalist sistem bloklaşması sürerken gündemi belirleyen etkili bir eylem karşısında bu bloktaki çeşitli unsurlar, “KGB veya CIA’nın işidir” diye yorumlar yaparlardı. Sovyet yanlıları kendileri dışında uydusu olmayı kabul etmeyen ve bağımsız bir çizgi izleyen devrimcilerin eylemlerini de genellikle CIA’nın yönettiği, desteklediği veya teşvik ettiği eylemler olarak değerlendirirdi. Ve bu bakış açısıyla çeşitli eylemlere goşist, anarşist, terörist damgası vurarak mahkum etmek isterdi. Aynı zamanda eylemin gerçekleştiği ülke hükümetine ve uluslararası boyutta da eyleme karşı olduklarını açıklarlardı. Böylece eylemcilere karşı hükümetlerin her türlü baskı politikasını meşrulaştırmış olurlardı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi, kendi çıkarlarına aykırı gördüğü veya emperyalist kampla ilişkilerini bozacak, dengeleri sarsacak devrimci gelişmeler karşısında genellikle tavır alarak devrimi bastırma yolunu seçmiştir. Bazı farklılıklara karşın, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi de esas olarak bu temelde hareket etmiş, devrimlere bu politik tutum açısıyla yaklaşmışlardır. Politikaların özü, kendi çıkarları ve o süreçteki gündemleridir. Örneğin, AEP 12 Eylül Cuntasını desteklemiş ve faşist cuntaya milli burjuvazinin iktidarı diye övgüler dizmiş ve bu süreçte cuntaya karşı savaşanlara da terörist diyebilmiştir.

CIA ise, Sovyetler Birliği ile uzaktan yakından ilgisi olmayan eylemlilikleri KGB faaliyeti olarak değerlendirerek her fırsatta SBKP’yı suçlamış, bu tür eylemlerin KGB eli ile örgütlendiği propagandasını tüm dünyaya yaymıştır. Kuşkusuz, gerçek bu değildir. Ama gerek SBKP, gerekse Amerikan emperyalizmi bu bloklaşma içerisinde her şeyi birbirine karşı kullanarak üstünlük sağlamayı amaçlıyorlardı.

SBKP’nin geçmişte ülkemizdeki temsilcisi TKP idi. SBKP’nin izin verdi-

ği kadar bir mücadeleden yanaydılar. Silahlı eylemin her türünü goşistlik, teröristlik olarak adlandırırlardı. Oysa “Mao’cu bozkurt” olarak nitelendirdikleri ÇKP yanlılarına karşı tereddütsüz silah kullanıyorlardı. 12 Mart 1971 silahlı mücadelesini de goşist olarak adlandırmaktan çekinmediler. '74 sonrası yeniden toparlanma ve faşizme karşı mücadeleyi de provokasyon, terör ve goşizm olarak gördüler. Onlara göre, sendikalarda, derneklerde örgütlenmek, ekonomik demokratik mücadele vermek ve ülkeye demokrasi getirecek olan CHP’yi desteklemek gerekiyordu. “Faşizme Geçit Yok” sloganlarının içeriği esas olarak CHP’nin desteklenmesiydi. TKP vb.’leri bu politikalarını değiştirecek, buna engel olacak her şeye karşıydılar. Sivil faşistlerin saldırılarına karşı yapılan silahlı savunmaya bile karşıydılar. Öyle ki, faşistler devrimci ve yurtseverleri katlettiğinde sadece cenazelerini kaldırıp faşistleri teşhir etmenin ve hükümetten MHP’nin kapatılmasını istemenin yeterli olacağını ileri sürüyorlardı.

12 Mart 1971 silahlı mücadelesi TKP ve TİP revizyonistlerinin tüm planlarını bozmuş ve Türkiye devrimci hareketini yeni bir rotaya sokmuştu. 12 Mart 1971’de silahlı mücadelenin bittiğini ve artık bir daha devrimcilerin ayağa kalkamayacağını düşünen bu reformist çevreler 1974-'75’lerden sonra yeniden toparlanıp gelişen silahlı mücadele karşısında siyasi arena da istedikleri gibi at koşturamayacaklarını gördüklerinden yeniden CIA’nın yönettiği sol, goşizm hatta SBKP’yi eleştiren herkesin CIA ajanı olduğuna kadar varan propagandalarını büyük bir maharetle geliştirdiler.

MHP kurmaylarından Gün Sazak cezalandırıldığında TKP böyle bir eylemi teknik olarak Devrimci Sol’un yapamayacağını, MHP’yi kışkırtmak ve cunta ortamı oluşturmak için karanlık güçlerin yaptığını, CIA’nın MİT’in parmağını aramak gerektiğini yazabiliyordu. Keza bu süreçte mücadelenin giderek radikalleşmesi sivil faşistlerin ve devletin saldırılarının artmasına misilleme olarak 12 Mart 1971 Cuntası başkanlarından Nihat Erim’in cezalandırılması üzerine “MİT ve CIA yapmıştır, cunta tezgahlanmak isteniyor” vb. yorumlar bu tür sol çevrelerde oldukça revaçtaydı. Hatta KSD gibileri öylesine gerçeklerden uzaklaşmışlardı ki, bir halk düşmanı olan Nihat Erim’le ilgili yazarken “Erim”in katledilmesi” diyebiliyordu. Kısaca, herkesin kendi gündemi ve bunu hayata geçirmek için programları vardı. Hiçbir gücün bu programı aksatmasını istemiyorlardı. Tabii, kendi dışlarında devrimci ve doğru bir mücadele de olamayacağına göre, bilgi ve onayları dışında gelişecek her türlü eylem de devrime hizmet etmeyen veya MİT’in CIA’nın düzenlediği faaliyetler oluyordu!

Özellikle de gündemi belirleyen eylemlerde bu ve benzer yorumlar hiç düşünülmeden kolayca ve hızla yapılıyordu. Kuşkusuz devrimci mücadele bu pespaye ve halka ilgisi olmayan düşünceleri bir kenara iterek yola devam etti. Halk kitlelerinin iktidarını istemeyen ve devrimi burjuvazinin denetimine vermek isteyen, devrimden kapitalizmin kötü yanlarının düzeltilmesini anlayan bu güçlerin kendilerine nasıl bir son hazırladıklarını bütün dünya halkları ve devrimcileri ibretle izledi. Koskoca bir sosyalist

sistemi emperyalistlerle birlikte yıkıp emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmetin karşılığı olarak düzene dönme ödülünü aldılar. SSCB yoktu, SBKP'nin uydusu gibi hareket eden bu partiler ve gruplar, ABD, Avrupa ve Japonya gibi tüm emperyalistlerin gözde solcularıydılar artık. Kesinlikle terörizme bulaşmayan, demokrasiyi isteyen, insan haklarını savunan güçler olarak görüldüler ve her yerde el üstünde tutuldular. Amerika'nın, Avrupa'nın "insan hakları" örgütleriyle işbirliği, CIA ajanlarını toplantılarına çağırarak söz hakkı verilmesi onlar için çok doğal şeyler haline gelmişti. Çünkü emperyalizmin artık eski emperyalizm olmadığını, değiştiğini, halklar ve işçi sınıfı için "iyi şeyler" de yaptığını söylüyorlardı. "Çağdaşlık", "demokrasi" derken emperyalistlere özeniyor, hatta büyük hayranlık duyuyorlardı. Hukuk, eğitim, ahlak, demokrasi, sistem derken emperyalistleri örnek veriyorlardı. Ufuklarının sınırını, düşüncelerini emperyalist ideoloji belirliyordu. Silahlı mücadele, devrimci halk iktidarı vb. düşünceler modası geçmiş, sığ, ilkel düşüncelerdi onlar için. Çok doğal "her türlü teröre karşıyız" diyebiliyorlardı. Haklıydılar, silahlı devrimci mücadeleye karşı olmadan emperyalistlere ve işbirlikçi tekellere yaranamaz ve düzen içerisinde meşrulaşamazlardı.

Geçmişte birçok siyasi güç belli merkezlere bağlıydı ve gerçekte de o merkezlerin gündemini değiştirecek veya onaylamayacakları bir faaliyet sürdüremezlerdi. Bunun en tipik örneğini TKP'de görmek mümkündür. Bu yanıyla devrimci bir örgütün bağımsızlığı ve bağımsız politikaları devrimci mücadelenin gelişimi ve halkların mücadelesinin nihai sonucu açısından hayati önemdedir. Devrimci hareketimiz, hiçbir zaman hiçbir merkeze bağlı olmamış, bağımsız ideolojik hattını korumuş, bu çizgide mücadelesini sürdürmüş ve günümüze kadar gelmiştir.

Bugün durum nedir? Bugün sosyalist kesim yoktur. Emperyalizm ve revizyonistler işbirliği içerisinde bu sistemi yıkmışlardır. Ancak hala, tek tek sosyalist özelliklerini koruyan bazı ülkeler ve hızla yeniden yükselerek gelişen ulusal ve kurtuluş hareketleri vardır. Bu hareketler, emperyalizm ve onların uzantılarının ideolojik, psikolojik ve de oligarşilerin büyük bas-kıları altında gelişmelerini sürdürmeye devam ediyor.

Emperyalizmin sosyalist sistemi yıkmasıyla dünyanın birçok bölgesinde milli hareketler çeşitli biçimlerde geliştirildi veya gelişti. Bunların bir kesimi sosyalizmden etkilenmesine rağmen, büyük bir kesimi doğrudan emperyalizmin "böl parçala ve yönet" politikalarının ve emperyalist tekellerin pazar kavgası sonucu ortaya çıkarıldı.

Sosyalist iktidarların yıkıldığı hemen hemen tüm ülkelerde sosyalist, Marksist-Leninist düşünceler revize edilerek **sosyalizm ve kapitalizm arasında** bir çizgi tutturularak yeniden gelişme gösterdiler. Bu çizgi, emperyalist tekelleri fazla rahatsız etmediği gibi, kapitalizmin halk kitlelerinin sorunlarına çare olmaması karşısında sistemi tehlikeye sokabilecek patlamaları da engelleyen bir niteliğe sahiptir. Nitekim bu ülkelerde bugün birçok parti sosyalist, komünist sıfatlarına rağmen, kapitalist sisteme temel-

de karşı olmayan programlarla hareket ediyorlar.

Bunların dışında bizim gibi yeni sömürge ülkelerde Marksizm-Leninizm mi savunan, devrimci halk iktidarının ancak halkın silahlı savaşı ile gerçekleşeceğini düşünen ve bunun mücadelesini veren örgütler vardır. Bu örgütler dünyanın birçok ülkesinde egemen güçlere karşı ciddi bir savaş sürdürüyor ve halen birçok ülkeye yayılarak güçleniyor. Bugün, devrimci hareketlerin dayanacağı, yardım alacağı ülkeler yoktur. Devrimci örgütler kendi özgüçlerine güvenme, bu güçle savaşıma, mücadeleyi büyütürken iktidarı almak zorundadır. Bağımsız güçlü bir ideolojiye sahip olmayanlar, emperyalistlerin ve oligarşilerin çok yönlü baskıları karşısında gerilemeye, burjuvazi ile uzlaşmaya yatkındır. Bunun örneklerini bir kısım ülkelerde gördük, yaşadık... Uzlaşmalar, silah bırakmalar hiçbir olumlu sonuç yaratmadığı gibi, katliamların sürmesini de engelleyemedi. Sosyalist sistemin varlığı ve onun desteğiyle mücadeleyi sürdürmeyi hedeflemiş güçlerin bu koşulların ortadan kalkmasıyla, güç ve destek arayışları ve girdikleri ilişkiler örgütsel bağımsızlığın ve düşüncenin yitirilmesine yol açmıştır. Emperyalistlerin pazar alanındaki birçok ülkenin çıkarlarına göre şekillenen politikaların içerisine giren devrimci örgütler, bunların desteğini alma adına politikalar geliştirmiş ve giderek bu güçlerin etkisi altına girerek bunların politik çıkarlarının etki alanından kendilerini kurtaramamıştır. Elbette bu durum, bir anda gelişmedi. Kendi çıkarlarına göre destek ve yardım politikalarını düzenleyen ülkeler, bu çıkarlarına ters düşen faaliyetlere tavır alır. Eğer devrimci bir örgüt o ülkenin çıkarlarına uyumlu hareket etmezse veya politikalarına ters düşerse o ülke yönetiminin açık iznine ve desteğine sahip olamaz. Bu açıktır. Elbette devrimciler gerektiğinde bütün dünya coğrafyasını devrimin çıkarları için kullanmasını bilir. Ama, bu durum, onların denetim ve icazetini kabul etmek anlamına gelmez.

Emperyalistler, emperyalizmle ilişkileri olan ama onlarla çelişkileri de süren bir kısım ülkeler kendi çıkarlarına hizmet ettiği, kendi politikalarına ters düşmediği sürece sağ veya sol bir kısım siyasi hareketleri destekleyip ve meşrulaştırıyor.

DHKP-C'nin hiçbir devletle destek ve çıkar ilişkileri yoktur. Ne dün, ne de bugün bu gerçek değişmemiştir. Hiçbir ülkede onların izniyle oluşturulmuş ne karargahımız, ne de herhangi bir maddi, diplomatik ilişkimiz vardır. Elbette, dünya halklarına, demokratik dünya kamuoyuna seslenebilmek için her türlü olanağı değerlendiriyoruz.

Emperyalizme karşı tavrımız yalnız sözde değil, sürdürdüğümüz pratikte de bütün dünya halkları ve oligarşiler tarafından biliniyor. Bu nedenle, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bütün emperyalist ülkeler tarafından **"en tehlikeli terörist örgüt"** ilan edildik.

Bu anlatımlardan sonra Sabancı Holding merkezine DHKC'nin yaptığı saldırıya ve bu saldırıdan sonra ortaya çıkan duruma gelebiliriz. Eylemden sonra emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi en büyük şoku yaşadı ve hala da bu şoktan kurtulmuş değil. İşbirlikçi tekeller ve emperyalistler artık Türki-

ye’de sömürme, talan etme özgürlüklerinin ve can güvenliklerinin olmayacağını görüyorlar. Tansu Çiller hükümetinin büyük gösterilerle imzaladığı Gümrük Birliği anlaşmasının ve de diğer emperyalistlere verilen tüm tavizlerin çok şey ifade etmediğini anlıyorlar. *“Yabancı sermaye işbirlikçilerine güvenmiyor ve kaçıyor”, “Yabancı sermaye kaçıyor”, “Yabancı sermayedarlar daha önceki randevularını iptal ediyor”* sözlerini günlük basında sıkça görmek mümkündür.

İşbirlikçi tekellere vurulan her darbe emperyalizme vurulmuştur. Emperyalizm, işbirlikçileri olmadan bir ülkeye yerleşemez ve orada yaşayamaz. Oligarşinin yöneticileri bu gerçeği çok iyi biliyor. Bunun için devrimci hareketimize karşı topyekün bir savaş açtılar. Yüzlerce ev ve işyeri basıp sayısız insanı gözaltına aldılar. Operasyonları dağlara kadar yaydılar. Neredeyse ülkeye giriş çıkış yapan herkes suçlu muamelesi gördü... Sonuç alamadılar.

Sabancı eylemi, oligarşinin istikrarsızlık yarasına sokulan bir hançer olmuş ve yaradan kan akmaya devam etmektedir. Ne Anayol, ne Anasol-Sol, ne Refah’lı hükümet çözümleri hiçbir şey onları kurtaramıyor. Kriz daha da derinleşiyor.

İşbirlikçi tekeller ve emperyalistler, devrimcilerin silahlarının kendilerine kadar ulaşabildiklerini gördüler. Ordu ve polisin, süper güvenlik sistemlerinin devrimci irade karşısındaki çaresizliğini anladılar. Tek umutları; devrimci mücadelenin yok edilmesidir. Bunu tüm emperyalistler ve egemen güçler yürekten istiyor ve tüm olanaklarını bunun için seferber ediyorlar ama, sonuç alamıyorlar. Doğası gereği ezenler daha çok sömürmek için birbirleriyle savaşıyor ve iktidar çarkının tümünü ele geçirmek istiyor. Bir yandan büyük sömürü ve zulümle yoksullaşmış, isyan halindeki halk kitleleri, diğer yandan birbirleriyle dalaşmaktan bir koalisyon hükümeti bile kurmakta güçlük çeken burjuva partileri ve emperyalistlerin kendi çıkar hesapları var.

Katliamlar, kayıplar, cezaevleri hiçbir baskı yöntemi burjuvazinin çaresizliğini gideremezken, Sabancı’ya uzanan devrimci adalet, iktidarın adeta sakat kalmasına neden olmuştur.

Doğal ki, burjuvalar, burjuva yazarları halkın, devrimcilerin yaratıcılığına değil, tekniğe, silahlara güvenerek düşüneceklerdir. Mantıkları buna göre şekillenmiştir. DHKC’nin anında eylemi üstlenmesine rağmen, *“olmaz, yapamazlar, güvenliği aşamazlar... bu işte karanlık güçlerin parmağı var...”* yorumları bolca yapıldı. Hala da yapılmaya devam ediyor. *“...Karanlık güç...”* derken dış bir ülkeyi veya oligarşi içi çatışmayı kastettikleri sır değildir. Böylece DHKC de “dış güçler” veya tekellerin bir kesimi adına hareket eden, onların deyimiyle “taşeron” bir örgüt olmuş oluyor.

Burjuvazi, emperyalistler ve onların çömezleri haklıydı. Canevinden vurulmuşlardı; inanmıyorlardı, kendilerine hiç uzanılmayacağını düşünüyorlardı. Burjuvazi ve onların uşak medyasını anlamak zor değildi. On-

lara göre devrimci mücadele her zaman dış güçlerin eseri idi. Ama, bu koro ya soldan da katılanlar oldu. Sabancılar'ın cezalandırılmasına bütün devlet erkani, sermayedarlar, emperyalistler çok üzülmüyorlardı. ABD ve Japon emperyalistleri cenazeye katılmayı da ihmal etmiyordu. Ve ABD'li yetkililer Türkiye'nin yabancı sermaye için riskli hale geldiğini, *"bu tür bir eylemi yapacak güçte bir örgütün olduğunu bilmiyorduk"* diyerek şaşkınlıklarını ifade ediyor ve bir kısım işbirlikçi sermayedarlarla olan randevularını iptal etmekte gecikmiyorlardı. Emperyalistler güvencede olacaklarının garantisini istiyordu. Bunun için bütün devlet güçleri seferber edildi; öldürüyor, katlediyor hatta İstanbul'u adeta sıkıyönetimle idare ediyor, insanları stadyumları dolduruyor ama hiçbir sonuç alamıyorlardı. Bir hükümet bile kuramıyorlardı.

Oligarşinin ve emperyalizmin en genel haliyle içerisine düştüğü durum bu iken *"özel harp yapmıştır", "DHKC yapmış olamaz, provokasyondur"* sözlerini önce ima ederek, sonra burjuva köşe yazarlarından cesaret almış olacaklar ki, daha açıkça ifade etmeye başladılar. Emperyalizm ve oligarşinin can damarlarına vumuştı, *"rejim yıkılıyor"* diye feryat ediyorlardı. Yabancı sermaye gelmiyor, istikrarsızlık derinleşiyor, egemenlerin can güvenlikleri yok olmuş, halkın mücadelesi daha da çok kitleselleşip radikalleşiyor, sokaklar savaş alanına dönmüştü. Ve ezenler bir hükümet bile kuramıyorlardı. Kısaca, hakim güçler halk nezdinde tüm güçsüzlükleriyle, çirkinlikleriyle ortaya çıkmış ve artık yönetemiyordu... O halde, solun telaşı ve alelacele hiçbir araştırma yapmadan, açıklamalarımızı da görmezden gelerek oligarşiyle paralel düşen bu *"karanlık güçler"* tespitlerin anlamı nedir?

Yukarıda anlattığımız gibi, herkesin bir gündemi var. Çeşitli subjektif etkenlerle birlikte gruplar, örgütler **kendi gündemlerinin bozulmasını** hiç istemez. Örneğin Kürt milliyetçileri kendi dışlarında hiçbir şey olmasını istiyor. Sadece kendilerine hizmet edecek, kendi politikalarını destekleyecek barışçıl gösteriler istiyorlar. Bunun için de dışlarındaki sola; legal barış ve uzlaşma partisi (onlar cephe partisi diyor) kurumlarını öneriyorlar. İdeolojik olarak ise, emperyalizmi ve burjuvaziyi karşılarına almıyorlar. Emperyalistlere ve tekellere güvence vermek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerle bu paralelde çözümler geliştiriyorlar. Deniliyor ki, ***Sabancı Kürt meselesine çözüm önerdi. Türkes de tehdit etti, bunun için de özel savaş Sabancılar'a saldırdı...*** Daha orjinal görüşleri olanlar da var. Örneğin Avrupa'da yayınlanan 16 Ocak 1996 tarihli Özgür Politika gazetesinin Platform köşesinde yazan SERDAR ÇAKMAK adlı bir zat, *"Fransa, hangi uzlaşmanın sonucu söz konusu örgütün liderliğini serbest bırakmıştır, bilinmez..."* diyor. Yani bu zehir hafiyeye göre DHKC Fransa adına hareket etmiş oluyor. Sıkı durun gerekçesini de açıklıyor. Sabancı Japonya yanlısıymış, Türkiye pazarında Fransa ile Japonya rekabet halindeymiş... vb. İlginçtir, kontrgerilla da bu konularda sıkça bildiri çıkarıyor. Bu tür iddiaları kontra basınında da bolca görmek

mümkündür. Bu zat da kontra basınından çaldığı bu burjuva iddiaları devrimcilik ve demokratlık adına piyasaya sürmekten utanmıyor. Anlaşılan DHKC liderinin serbest bırakılmasına o da en az Hürriyet yazarları kadar üzülmüş. Bu iddiaları devrimcilerin iddiası olarak ele alamayız(*).

“Sabancı Kürt sorununu gündeme getirdi, bu nedenle kontra öldürdü” düşünceleri, çok basit olup, devrimcilerin işbirlikçi tekellere ve emperyalistlere zarar vermemesi, cezalandırmaması, halkın adaletini aramaması gerektiği üzerine kurulu bir düşüncedir. Öncelikle belirtmek gerekiyor, Sabancı Kürt meselesine ilişkin bir çözüm önermemiştir, sadece emperyalistlerin çözüm önerilerini tekrarlamıştır. Ayrıca bu konuda Çiller hükümetinin hakkını vermek gerekiyor. “Çözüm” denilen bu tasarıların büyük partitılarla kamuoyuna sunulmasını sağlayan ve Doğu Ergil’e raporu hazırlatan TOBB başkanı Yalım Erez’dir. Yalım Erez’e emir veren ise doğrudan Çiller’dir. Çiller ise, ABD’nin direktifiyle hareket etmektedir. Ve Yalım Erez bugün, milletvekili olup, Tansu Çiller’in sağ koludur. Dahası; bugün işbirlikçi tekellerin örgütü TUSİAD, TOBB, TÜGİAD türü tüm sermaye kuruluşları emperyalist çözümü savunuyor. Emperyalistler ve işbirlikçileri bu çözümde anlaşmıştır. Kuşkusuz bu çözüm Kürt halkının kurtuluşu değildir.

Peki Türkiye devrimci hareketi emperyalistler ve yerli tekeller böyle bir çözüm istedi diye devrimci mücadeleden vaz mı geçecektir? O halde işbirlikçi tekeli sermaye, emperyalizm ne demektir, bu kavramların içeriği mi değişti? Türkiye devrimci hareketi esas olarak tekellere ve emperyalizme karşı savaşıyor. Devlet bunların devletidir. Ve yıkılması gereken bu devlettir.

“Klikler var, Sabancı farklı, Koç ve Tansu Çiller farklı bir klik” vb. ayrımları sahtedir. Tüm tekeller, toprak ağaları emperyalizmle birlikte sömürmekte ve zulmetmektedir. Emperyalizme ve tekellere halkların dostu misyonunu yükleyen anlayışlarla hareket edildiğinde ne emperyalizme, ne de faşizme karşı savaşılamaz. Bu durumda tüm kavramları ve devrimci literatürü yeniden tartışmak gerekir.

Bu çarpık anlayışlar, öylesine bir noktaya savrulmuştur ki, “provokasyona gelmeme” adına cezaevlerindeki katliamlara **seyirci** kalınmış, tutsakların isyanlarına katılmamıştır. **“Bana ne”** denebilmiştir. Sorun “provokasyona gelmeme” ise, görev bunu engellemektir. **Direnişe katılmamakla katliam engellenmiyor.** Sadece oligarşiye *“bizi değil, onları katledin”* denmiş oluyor. Bu tutum ise, **ideolojik** değil, **ahlaki** bir sorundur.

Başka bir düşünce ise, oligarşinin tek taraflı ilan edilen ateşkesi bozma-ya çalıştığı ve Sabancı eyleminin de bunun için yapıldığıdır. Ateşkes, DHKC’nin değil, PKK’nin sorunudur. PKK ile oligarşi arasında bir olaydır. DHKC’nin eylemliliğinin ateşkesle hiçbir ilişkisi kurulamaz. Keza, cezaevi katliamları ve direnişlerinin ateşkesle bağdaştırılması tamamen subjektiftir. Cezaevlerindeki katliamlar PKK’nin ateşkesiyle değil, çok daha öncele-ri başlamıştır. Buca firarıyla başlayan baskılar gelişmiş, sindirme hareketine ve katliama dönüşmüştür. Her gelişmeyi ateşkesle, barış politikalarıy-

la, kendisiyle açıklamaya çalışmak cezaevlerinden ve buradaki mücadeleden hiçbir şey anlamamaktadır.

Oligarşi PKK'nin ilan ettiği tek taraflı ateşkese uymamakta ve saldırılarına devam etmektedir. Oligarşinin PKK'yi zor duruma düşürmek için ne cezaevi katliamına, ne de Sabancı eylemine ihtiyacı yoktur. İşte çok basit; Şırnak'ta onbir insan öldürülüyor, yakılıyor ve *"PKK yaptı"* deniliyor. Bu katliamı yaparken de hedef ateşkes değil, dünya kamuoyuna sunulan vahşet resimlerinin yarattığı etkiyi etkisiz kılmaktır. Çok farklı şeyleri birbirlerine karıştırmayalım. Ve unutmayalım Türkiye'de devrimci güçler vardır ve ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Cezaevleri direnişlerini provokasyona gelme, Sabancı eylemini özel harbin faaliyeti olarak görme anlayışı Türkiye devrimci hareketinin gelişimi karşısında gösterilen subjektif tepkilerdir. Arkadaşlar dünyanın kendi etraflarında dönmediğini anlamalı ve daha objektif olmalıdırlar.

Türkiye devrimci hareketi emperyalizme ve oligarşiye darbeler vurarak gelişmeye ve gündemde olmaya devam edecektir.

Legal partilerin "karanlık güç" vb. tespitleri eski masallardır. Onlar ortalığın hep sakin olmasını ister. Kimbilir karanlık güçler belki de o ünlü legal partilerinin kurulmasını engellemek için Sabancı merkezine eylem düzenlemiştir! Böyle düşünceleri çok doğal. Bu tavrı DİSK Başkanı Rıdvan Budak'ta belirgin olarak görüyoruz. Devlet erkânıyla birlikte Sabancılar'ın cenazesine katılıyor, olayı *"nefretle kınıyor"*, aynı zamanda *"Metin Göktepe'nin öldürülmesini protesto"* ediyor. Aynı şahıs Türkiye'nin Gümrük birliğine alınması için Avrupa Parlamentosu'nda oligarşiye yardım ediyor. Bu kafa yapısı tabii ki, oligarşiye istikrar isteyecektir. Sabancı eyleminden sonra Demokrasi Gazetesi'nin diğer burjuva gazetelerinden fazla bir farkını göremezsiniz. Nasıl girdiler? Nasıl çıktılar? vb. polisiye sorularını soruyor. Çünkü burjuvaziden farklı bir düşünce sistemi yok. Bir devrimci gibi düşünemiyor. Sonuçta burjuvazinin "karanlık güçler" de ifadesini bulan tespitinde anlaşıyorlar. İyi ama, bu işte bir terslik yok mu? Devrimcilerle burjuvazi nasıl aynı bakış açısına sahip olabiliyor? Yarın başka bir işbirlikçi veya önemli bir hedef ortadan kaldırıldığında bu çevrelerin düşünceleri değişecek mi? Muhtemel ki değişmeyecek. Yine karanlık güçler aramaya devam edeceklerdir. Kendi dışlarında oluşan ve gündemi belirleyen her eylemde aynı söylemi kullanacaklardır. Arşivleri karıştırın. Hulusi Sayın, Hıram Abas, Temel Cingöz, İsmail Selen ve daha birçok halk düşmanının cezalandırılmasında aynı kelimelerle ve cümlelerle olmasa da hep karanlık güçler aranmış ve bir türlü devrimci gerçeklik kabul edilememiştir!

Hiçbir güç gerçeği değiştiremez. Emperyalizme ve tekellere karşı savaşıma devam edeceğiz. Hedeflerimiz ise sır değildir. Yıllar öncesinden bütün dünyaya ilan ettik. ilan etmeye devam ediyoruz. Provokasyon ve özel harbe hizmet eden eylemleri çöp sepetlerinde patlayan ve rastgele insanlara zarar veren eylemlerde aramak çok daha akıllıca olur. Pürüzsüz, şef-

faf halka zarar vermeyen suçlu ile suçsuzu ayıran adaletli, devrimci çizgimizi sürdürmeye devam edeceğiz. DHKP-C, ne burjuva muhalefeti, ne sadece protestocu, ne de barış ve insan hakları hareketidir. DHKP-C, halklarımızın devrimci iktidarı için savaşmaktadır.

(*)Deli saçması da olsa bu sözler demokrat bir gazetede yayınlanmıştır. Devrimcilere çamur at izi kalır... o kadar kolay değil... Bizim tarihimiz, pratiğimiz, emperyalizme karşı tavrımız ve düşüncelerimiz tartışılmayacak kadar açık ve nettir. Tüm bunlara rağmen bu iddialarını ispatlamayanlar tarih ve halk önünde şerefsizdirler.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Bülteni

Sayı: 20, Tarih:18 Ocak 1996

**SABANCI MERKEZİNİ
BASMAMIZDAN SONRA DOĞAN
SPEKÜLASYONLAR ÜZERİNE**

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

9 Ocak 1996 günü saat 10.30'da, işbirlikçi tekellerden Sabancı karargahını basmamızdan sonra basında ve televizyonlarda kendine uzmanlık sıfatı veren birçok kişinin "zehir hafiye" rollerine soyunduklarına tanık olduk.

Eylemi hangi amaçla gerçekleştirdiğimizi 9 Ocak 1996 tarihli 26 sayılı DHKC Basın Bürosu açıklamasıyla kamuoyuna duyurmuştuk.

Hala spekülasyon konusu olmaya devam eden birkaç noktaya aydınlatıcı olmak açısından değineceğiz.

1- Neden bu kadar çok spekülasyon yapıldı?

Ülkemizde, Sabancılar'ın karargahının basılması türünden bir eylem ilk defa gerçekleşmiştir. "Girilemez, girilse de çıkılamaz" denilen, süper ABD teknolojisiyle donatılmış tekellerin karargahına savaşçılarımız ustaca girdi ve hedeflerini ortadan kaldırıp aynı ustalıkla çıktılar.

Sabancılar, Koçlar, Komili, Kamhi, Karamehmetler vb... Türkiye'nin en büyük işbirlikçi tekelleri sermayedarlarıdır. Emperyalizmle işbirliğiyle emeği sömürmüş, sömürdükçe büyümüş ve işbirlikçilikleri de bununla orantılı olarak gelişmiştir.

Oligarşi diye ifade ettiğimiz devlet esas olarak bu sömürücü azınlığın devletidir.

Bütün yasalar, kurallar devletin tüm işlerliği ve yapısı oligarşinin çıkarları esas alınarak düzenlenmiştir.

Oligarşi içinde en etkili ve yönlendirici güç bu işbirlikçi tekerci kesimdir. Hiçbir hükümet, hiçbir cunta, hiçbir ekonomik, siyasal politika, emperyalizmle ilişkiler bu tekellerin çıkarına aykırı düzenlenmemiştir.

İşbirlikçi tekeller olmadan emperyalizm, emperyalizm olmadan işbirlikçi tekeller olamaz.

İşbirlikçi tekellerin en büyüklerinden Sabancılar'ın merkezini basmamız emperyalizmi, tüm işbirlikçileri çok korkuttu. Kendi deyimiyle "ŞOK" oldular. Devrimci adaletin kendilerine hiç uzanamayacağını düşünüyorlardı. Ülkemizi kan gölüne döndüren her türlü faşist uygulamaya, katliamlara, baskılara, kayıplara onay veriyor ve bu politikaların meşrulaştırılmasına çalışıyorlardı. Hükümetin faşist baskıcı politikalarını, politik ve ekonomik olarak desteklediler, teşvik ettiler.

"İstikrarlı Türkiye" dedikleri... Tekellerin ve emperyalizmin güvencede olması daha rahat sömürmeleri ve hak arayan, sömürölmek istenmeyen, özgürlük, bağımsızlık diyerek mücadele eden halk hareketlerinin kanla bastırılması ve susturulmasıdır.

Özetle; Sabancılar, Koçlar, Kamhiler ükenin ekonomik, politik, sosyal, askeri, her konuda söz ve karar sahibidir. Hükümetler, milletvekilleri, devletin bürokrasisi, ordu, polis tekellere bağılı olup onların maaşlı memurlarıdır. Bu nitelikleri nedeniyle her zaman hedefimizdirler.

2- Neden bu süreçte yapıldı?

İşbirlikçi tekeller, emperyalist kuruluşlar, toprak ağaları halk düşmanı konumundadırlar. Devletin çarkları onların sömürüsüne hizmet eder. Hükümetler ise onlara rağmen kararlar alamaz, alsa da uygulayamaz.

Eylemlerimizi illa da hükümet boşluğuna getirelim diye bir düşünce-miz olamaz. Bu spekülasyonlar tamamen burjuva partilerinin kendi hükümet formüllerini birbirlerine kabul ettirmek ve iktidarın içine düştüğü derin krizden kurtulamamasının ifadeleridir.

Halk düşmanlarını bulmak, cezalandırmak bir halk hareketinin yapması gereken doğal silahlı faaliyetlerdir.

İktidarı ne yeni bir hükümet, ne seçim, ne de yeni baskı tedbirleri krizden kurtaramaz. Tekeller ve emperyalistler ülkemizde yağma ve talan için güvendikleri koşulları bulamayacaktır. Ne Gümrük Birliği'ne girişler, ne de emperyalistlerle yapılan bağımlılık anlaşmaları ve ilişkileri bu gerçeği değiştirmeyecektir.

Katliamların, kayıpların, sürgünlerin, köy boşaltmaların baskı ve zulmün doruğna çıktığı, tutsaklarımızın bütün dünyanın gözleri önünde katledildiği, kayıpların her geçen gün arttığı ve tekellerin hükümeti destekleyerek bu faşist partileri teşvik etmeye devam ettiği koşullarda iktidara ciddi

bir uyarı yapmak gerekiyordu. Şimdiye kadar gerçekleştirdiğimiz misilleme eylemlerinde hedef kendileri olmadığından rahatlıkla yeni baskı politikalarını onaylıyorlardı. İşbirlikçi tekeller, ülkemizin ve halkımızın sahipsiz olmadığını anlamak istemediler. Ülkeyi kendi çiftlikleri, halkı ise karın tokluğuna çalıştırılan köleler gibi görmeye devam ettiler. Hedef Sabancılar değil de Koç, Kamhi, Komili, vb. biri de olabilirdi. Sabancı'nın seçilmesinde özel bir amaç yoktur. Hedef seçiminde işbirlikçi, tekelci sermayedarlardan birinin karargahına girebileceğimizi ve gerektiğinde cezalandırabileceğimizi göstermek istedik. Bu tamamen olanaklar ve koşullar sorunudur.

Parti-Cepheimiz tarihi boyunca emperyalizme ve oligarşiye karşı savaştı. Tüm emperyalistler ve işbirlikçileri hedefimizdir. Emperyalistlerin ve yerli tekellerin kendi aralarındaki kavga bizi hiç ilgilendirmemektedir. Ancak demokratik açılımları sözkonusu olduğunda değerlendiririz. Ama, bu durum tekellerin doğasına aykırıdır. Tekeller devrimci mücadeleye ve halka karşı birleşmiştir.

3- Sabancılar'ın Kürt çözümünü düşündüğü ve bu nedenle hedef alındığı şeklindeki düşünceler saçmadır, kasıtlıdır.

Sadece Sabancılar değil, Koçlar, tüm işbirlikçi tekeller ve onların örgütü TUSİAD, TOBB, diğer sermaye kuruluşları tüm burjuva partileri ABD ve Avrupa emperyalistlerinin öngördükleri "Kürt çözümünü" savunmaktadır.

Özcesi; işbirlikçi tekellerin sunduğu çözüm, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmesiyle tekeller ve emperyalizm için rahat sömürü ortamının oluşturulmasıdır. Ayrıca bu emperyalist çözümü ilk savunan Turgut Özal olup bunu Tansu Çiller hükümeti devam ettirmiştir. TOBB eski başkanı Yalın Erez'in Doğu Ergil'e hazırlattığı Kürt Raporu ABD'nin Tansu Çiller'e hazırlattığı rapordur. Ama oligarşi içi güçler dengesi ve Kürt ulusal hareketinden çeşitli beklentileri ve temelde zamanlama hesapları nedeniyle, şimdilik bu rapordaki düşünceler uygulama olanağı bulamamaktadır. Emperyalist çözüm için kamuoyunun hazırlanması, güçler dengesinin düzenlemeleri ile uygun gördükleri zamanda sözü edilen çözüme başvurmak istemektedirler.

Bu çözüm Kürt halkının kurtuluşu olmayacaktır.

Kürt halkının kurtuluşu başta Türk halkı olmak üzere, tüm ezilen halklarla birlikte Türkiye oligarşisini yıkıp halkların devrimci iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir.

Kürt halkını katleden, soykırım yapan, ulusal kimliğini tanımayan Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyunca ezerek, katlederek susturmak isteyen işbirlikçi burjuvazi ve onların iktidarlarıdır.

Şırnak'tan İstanbul'a kadar, tüm ülkemizi dağlardan gecekondu'lara kadar kana bulayan işbirlikçi tekeller ve ortaklarıdır.

Kürdistan'daki kafa ve kulak keserek vahşet tabloları yaratan kanlı eller Sabancılar'ın elleridir. Onlar hiçbir zaman, halkın hak ve özgürlüklerine ilişkin hiçbir sorunu çözemezler.

4- Kamuoyuna ilan edilen Fehriye Erdal, İsmail Akkol, Mustafa Duyar isimli kişiler hiçbir kanıta dayanmadan eylem faili ilan edildi.

Polis tüm çırpınışlarına rağmen, eylem yerinde parmak izi vb. bir kanıt bulamamıştır. Bunlar polisin parmak izi uzmanlarının açıklamalarıyla da teyit edilmiştir.

Eylemcileri kamera görüntüledi diye belirttikleri şeyler de tamamen yalandır. Basına da yansıdığı gibi 1995 tarihli kime ait olduğu belli olmayan bir kısım görüntüleri "eylemciler bunlardır" diye kamuoyuna lanse ediyorlar. Halkımız ve bütün dünya bu komediyi ibretle seyrediyor. Bu oyunu 1991'de Hulusi Sayın'ın cezalandırılmasından sonra yaşadık. Polis, prestijini kurtarmak için hızla bir kısım insanları "eylem faili" diye açıkladı. Oysa bu insanların eylemle hiçbir ilişkileri yoktu. Bu nedenle de Erol Özbolat gidip teslim oldu... Polis Erol'un eylemle ilişkisi olmadığını biliyordu, ama "fail" bulmaları gerekiyordu. Senaryo kuruldu, zorla belgeler imzalatırıldı ve mahkme idam kararı verdi. Türkiye'de adalet böyle işliyor.

Neden yapılıyor tüm bunlar? Hükümet ve Sabancı gibilerinin öldürme özgürlüğü verdiği polis, asker, MİT daha doğrusu iktidarın silahlı güçleri başta İstanbul kontrgerillası olmak üzere çok zor duruma düştüler.

Artık yalanlarla, "güçlüyüz" edebiyatıyla, Sabancıları bile ikna edemiyorlar. Hepsi can telaşında. Büyük şovlarla Gümrük Birliği'ne girişin de çare olamayacağını çok iyi biliyorlar. Emperyalist sermaye kendine güvenmeli ortam arıyor ama bulamıyor. Hükümet güçsüz, çaresiz... Ne yerli, ne yabancı sermayedarlara istikrar sağlayacaklarına ilişkin hiçbir güvence veremiyor.

Hergün biraz daha batıyor ve tükeniyorlar. Sabancı eylemiyle hükümet bütün güvenilirliğini yitirdi. Burjuva partileri durmaksızın birbirini yiyor. Tam bir it dalaşı sürüyor. Biz de başlarına vurmaya devam edeceğiz.

ABD tekniği, eğitimi, silahıyla donanan o çok güçlü polis, DHKC'nin eylemlilikleri karşısında yerde sürünür hale gelmiştir. Bütün dünyaya kepa-ze oldular. O çok güvendikleri karşı-devrim karargahına girdik, hedefleri ortadan kaldırdık ve çıktık, ruhları duymamıştır.

Sabancılar, Koçlar... tabii ki, bu polise güvenmeyeceklerdir.

Polis bunun için çırpınıyor, başta Orhan Taşanlar olmak üzere, MİT, JİTEM, Genelkurmay, Terörle Mücadele Dairesi, Özel Timler, tam bir panik halindeler. Prestijlerini bir parça da olsa kurtarmak için yoğun bir saldırıya geçtiler. İkiyüze yakın ev bastılar, yüzlerce insanı gözaltına aldılar. Operasyonları Tokat, Sivas, Tunceli dağlarına kadar yaydılar ama, sonuç ala-

madılar.

Basın ve TV'ler kanıtsız, kuralsız hiçbir yasaya dayanmadan insanların, can güvenliklerinin ortadan kaldırılmasına ortak olmamalıdır.

5- Hedef Sakıp Sabancı mıydı?

Özel olarak Sakıp Sabancı değildi. Önemli olan Sabancı karargahına girip tekellerin sözcülerinin merkezini basmak ve suçluları cezalandırmaktı. Adlarının, Sakıp, Şevket, Özdemir, Erol olması önemli değildir. Önemli olan tekелci nitelikleridir. Baskın anında Özdemir Sabancı'nın bulunduğu oda uygun görüldü ve basıldı.

6- MİT önceden biliyormuş!

Böyle yazıyor gazeteler. Onlar hep öyledir zaten. Her ne hikmetse ne zaman bir eylem gerçekleşse "biz demiştik" derler. Palavra atmaya çok sevinirler. Kendi iç kavgaları sonucu böyle demeçler veriyorlar. İşbirlikçi tekelkelleri yıllar önce tek tek ilan ettik ve cezalandıracağımızı söyledik. Ayrıca son bir yılda çıkan DHKP, DHKC bültenlerine, DHKC Basın Bürosu açıklamalarına bakıldığında ülkede olan biten her şeyden onları sorumlu tuttuğumuzu ve cezalandıracağımızı ısrarla belirttik ama, ciddiye almadılar. Ne MİT, ne de hergangi bir polisiye kuruluş eylemle ilgili ne sözlü, ne de yazılı hiçbir bilgiye sahip değildir. Varolduğunu iddia edenler bunları belgelerle kamuoyuna açıklamalıdır.

Biz, halkımıza ve tüm dünyaya karşı açık politikalar uyguluyoruz. Ama, iktidar içine düştüğü kriz koşullarından çıkamayacak ve devrimci mücadeleyi engellemeyecektir.

Dikkat edin, "kafa koparmaya geldim" diyen Orhan Taşanlar'ın İstanbul'a ayak bastığı günden beri katliamlar, baskılar, işkenceler ve gözaltılar sürmektedir. Şiddet şiddeti doğurur. Şiddeti biz seçmedik.

7- Karanlık güçlerin taşeronu olduğumuz iddiasına gelince;

Ülkemizde emperyalistler, işbirlikçi tekelkeller, büyük toprak sahipleri ve tüm halk düşmanlarının geleceği karanlıktır. Çünkü onların faşist iktidarını yıkacak ve halkın devrimci iktidarını kuracağız. Halkın geleceği aydınlıktır. Oligarşi ve emperyalizm için karanlık olan halk için aydınlıktır. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Cephesi aydınlık yolun öncüsüdür.

8- Parti ve Cephemizin

hemen her eyleminden sonra çaresiz duruma düşen kontrgerilla örgütümüzün Genel Sekreteri hakkında spekülasyon ve yalanlar üretmekte hiç gecikmez. Örgüt liderlerini karalama, küçük düşürme faaliyetlerinin ABD'nin kontrgerilla okullarında öğretildiğini bilmeyen kalmadı. Türkiye halkı da biliyor. Önce Genel Sekreterimizin Al-

manya’da yaşadığı, bir Almanla evli olduğu... yalanlarını ortaya attılar. Anlaşılan bu yalan tutmayınca, daha doğrusu Fransa’daki tutuklamayla inandırıcılığı kalmayınca bu kez de Hollanda’da ve Hollandalı sevgili masalları uydurulmaya başlandı. Kontrgerillacıların beyni bu kadar çalışıyor. Şu kadarını söyleyelim; onlar yine yalan üretmeye devam etsinler. Genel Sekreterimiz ne hergangi bir Avrupa ülkesinde, ne de bir Avrupalıyla evlidir. Hiçbir ülkenin ilticacısı değildir. Hiçbir ülkenin icazeti ve denetimi altında yaşamamaktadır. Bu tür yasal olanaklara da sahip değildir.

Hiçbir ülkeden, hiçbir yardım ve destek almıyoruz. Aksi iddiası olanlar belgeleriyle kamuoyuna açıklamalıdır.

9- Eylem emirlerinin yurtdışından, bazen de cezaevinden verildiği sıkça yazılmaktadır. Bunların tümü asılsızdır. Cezaevleri uzun süredir bir kısım basın, TV’ler ve polis tarafından kasıtlı olarak ortaya atılmış ve baskılar için kamuoyu oluşturulmaya çalışılmıştır. Son süreçteki katliamlar ve bundan sonraki muhtemel baskılar ve katliamlar için hazırlık yapılmaktadır.

Bu konuda tüm basın ve televizyonları uyarıyoruz. Cezaevleri hakkında yalan propaganda yaparak katliamcıların suç ortağı olmayın.

DHKP-C ülke topraklarındadır. Halkın içerisinde. Ne yurtdışında, ne de cezaevlerindedir, her yerdedir.

10- Rehin mi alacaktık?

Hayır. Böyle bir programımız yoktu. Gerekirse bunu da yapmaktan çekinmeyeceğimiz bilinmelidir.

Vatanını ve halkını sevdiğini, en azından halka düşman olmadığını iddia eden herkesi uyarıyoruz. Tehdit etmiyoruz. Cezalandırma gibi kelimeleri kullanmayı sevmiyoruz ama, bu faşist iktidarı besleyen, halkı sömüren, zulmeden, ülkemizi emperyalistlere peşkeş çeken, ulusal onurumuzu yok eden katliamcı iktidarın, tekellerin suçlarına ortak olmayın. En azından halka ve devrimcilere karşı suç işlemeyin. Katil polis şeflerine, hükümet üyelerine dalkavukluk yapmak hiç kimseye birşey kazandırmaz.

Ceza korkusuyla değil, vicdanınıza danışarak hareket edin.

HALK DÜŞMANLARI İÇİN GÜVENLİKLİ HİÇBİR YER YOKTUR!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Krallar Korku, Kralcılar Acz İçinde

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

9 Ocak öğle saatlerine doğru “kara” bir haber bomba etkisi yaptı burjuva cephesinde. Özdemir Sabancı ve beraberindeki iki kişi öldürülmüştü. Televizyoncular apar topar olay yerine koştular. Polis heryanı kuşatmış ve ikiz binaya operasyon yapıyordu. Telaş öyle bir hal almıştı ki, televizyonlar yayını keserek özel haber üstüne özel haber yapmaya başladılar. Muhabirler buz gibi havada saatlerce nöbetçi gibi Holding kapısına dikilip haber beklediler. İstanbul’daki bütün kontrgerilla şefleri olay yerindeydiler. Levent semalarında TV helikopterleri tur atıp duruyor, her biri efendilerinin gözüne girmek ve puan kapmak için en çarpıcı öyküyü yaratıp, senaryolar üretmeye çalışıyordu. Spikerler durup durup İstanbul polisine yağ çekiyor, onların ne kadar ehil eller olduğu ve mutlaka olayı açığa kavuşturacağını –inanmadıklarından olsa gerek– tekrarlayıp duruyorlardı.

Patronların Telaşı

Olay duyulur duyulmaz, büyük bir gerginlik yaşanıyor tekelci sermayedarlar içinde. Hepsi Sabancı’nın sonunda kendi sonlarını görüyor. Kafalarındaki hesap ilk kez kar-zarar hesabı olmaktan çıkıp “*olmak ya da olmamak*” şekline dönüşüyor. Kanına girdikleri milyonların öfkesi enselelerinde geziniyor çünkü, Sabancı’ya bile yönetebilen cüretin kendilerini haydi haydi bulabileceğini düşünüp, herbiri kendi hesabını yapmaya başlıyor.

İlk bir kaç gün işlerini güçlerini bırakıp bu hesabı yaptıktan sonra biraraya geliyor ve konuyu istişare ediyorlar. Bir yandan, “*resti gördüm*” türünden yalancı bir çıkışla sahte bir cesaret gösterisine girişir ve yeni TOBB Başkanı eliyle basını karşılarına toplayıp “*Bu eylemler bizi yıldırılmaz*” deyip yüksek perdeden atarken, diğer yandan korumalarının sayısını artırıyor, “*kat görevlilerinin*” güvenlik soruşturmalarını tekrarlatıyor, güvenlik sistemlerini yeniden gözden geçiriyorlardı. Bunu takip eden günlerde halkın sırtından beslenenlerin örgütleri birer ikişer ortaya çıkıp kamuoyuna seslenmeye başladılar. İşte bunlardan birkaçı:

TÜSİAD: “Korku ve kargaşa ortamına karşı demokrasiyi var gücümüzle savunacağız. Türk milletinin demokrasiye olan inancının, masum insanların kanının dökülerek kargaşa yaratılması çabalarına geçit vermeyeceğine inanıyoruz.”

TİSK: “Memleketteki siyasi boşluk, terör doğuruyor. Siyasal uzlaşma sağlanmalı.”

TİM (Türkiye İhracatçılar Meclisi): İhracatçılar camiası olarak, insani hiçbir gerekçesi bulunmayan bu vahşi saldırıyı nefret ve şiddetle kınıyoruz.”

MÜSİAD: “Türkiye’de Müslüman-Laik, Alevi-Sünni, Türk-Kürt ayrımcılığı körükleniyor. İç ve dış şer odakları hazırladıkları senaryoları mütemadiyen bunlardan biri üzerine kurmaktadırlar.”

TÜGİAD: Tüm siyasi partilerimizin tek hedefi, toplumsal uzlaşma yolunda bir an önce siyasal uzlaşmayı sağlamak olmalıdır.”

İstanbul kontrgerillası panikte

Olay duyulur duyulmaz olay yerine gelen polis, tam bir telaş içinde ne yapacağını bilmiyordu. En başta Taşanlar’ın içine düştüğü telaş ve panik binaya sızmayı başaran bir muhabirin ağzından ifade edildi ilk gün. İstanbul kontrgerillasının bütün timleri, ilgili her türden ekip binaya sokuldu. 2000 çalışan oda hapsinde, hatta masa hapsinde tutulmaya başlandı. Akşama kadar sürdü sorgular. Bazı insanlar diğer binalara taşınıp “özel muameleye” alındı. Yetmedi, bu sefer Ankara’dan özel ekipler çağrıldı. Bu arada İstanbul sosyetesinin canı yanmış kimi sefilleri olay yerine üşüşüp sonucu öğrenmeye çalıştılar. Olayın şekli anlaşılmaya başlandığı sıralarda İstanbul’un bütün semtlerine dağıldı ekipler. Yollar kesildi, arama-taramalar başladı. Evler basıldı. İnsanlar sürüklenerek işkence yuvalarına taşındı. Her yerde terör estirildi.

İstanbul’a geldiğine geleceğine bin pişman olan Taşanlar’ın, ölen bir de haşmetli krallardan biri olunca ve olay yerinde de o çok tanıdığı bayrağı görünce sinirleri hepten dağılmıştı. Artık bu işin kendi için hayat memmat meselesi olduğunu biliyordu. Ama yine bir açmazı vardı. Her zaman olduğu gibi bildiği bir kaç yeri basıp insanları katledip, failleri “ölü ele geçirebilirdi”, ama işin rengi değişikti bu sefer. İkna etmesi gereken birileri vardı çünkü. Ve bu da anlı-şanlı Sabancılar’dan başkası değildi. Herkesi kandırabilirdi ama efendisini değil. Bunun bilincinde olduğundan 1995 yılında video kameralarıyla tespit edilen ilgisiz üç kişinin ismini ve resimlerini verdi basına. Böylece polisin ne kadar başarılı olduğunu göstermek istiyorlardı. Bir dolu bilimsel çalışma yaptıklarını ve bunun sonucu olarak katilleri kesinlikle tespit ettiklerini söyleyip üç kişinin resmini dağıttılar basına. Tabii kimse yutmadı. Ama aynı gün olan başka bir olay ve gelişen tepkiler İstanbul kontrgerillasını iyice köşeye sıkıştırdı. İlerici gazeteci Metin Göktepe, Taşanlar’ın “kahramanları” tarafından katledilmişti. Tepkiler çok

büyüktü. Üstelik işkencede ölüm vakası doktor raporuyla belgelenmiş ve işin en kötü yanı da olay bizzat İçişleri Bakanı tarafından doğrulanmıştı. Ama dördüncü kuvvet medya, İstanbul Kontrgerillasının yardımına yetişmekte gecikmedi.

Dedektif basın işbaşında

Daha olayın üzerinden saatler geçmişken televizyon ve gazetelerin uşak ruhlu muhabirleri onlarca yalanla çıktılar milletin karşısına. Amerikan filmlerine taş çıkartan senaryolar türetildi.

Klipler hazırlandı. Aynı bir film gibi yansıtılmaya başlandı olaylar. Bakın kontra basının elebaşısı **Hürriyet** gazetesi 10 Ocak'ta neler yazdı:

“ŞOK, Film gibi Suikast, Çaycı kız silahı çay tepsisinin altına sakladı. Sekreter silahı farkedip ‘Bu ne’ diye sorunca çaycı kız silahı ateşleyip sekreteri öldürdü. Olaydan sonra Sakıp Ağa yere çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. ‘Allahım neden bu acıyı bize verdin’ diye mırıldandı.”

Olur olmaz herkes zan altına sokuldu. Pek çok kişi hakkında şaibeler yaratıldı. Polisin aczi devam ettikçe önce olayın faili olarak lanse edilen kişilerin ailelerini soktular devreye, çanak sorular sorup ağızlarını aradılar, duygu sömürüsü yaptırıldılar.

Pek bir şey çıkmayınca, bu sefer Temizlik ve Güvenlik Şirketi'nin sahiplerinin dosyasını açtılar. Polisin verdiği bilgilere göre geçmişlerini döktüler ortaya. Bu da olmayınca bu sefer **“dördüncü işbirlikçi”** aranmaya başlanıp, Sabancı Center çalışanları zan altına sokulmaya başlandı.

İş uzadıkça ve İstanbul kontrgerillası çaresizlik içinde kıvrandıkça, basın yeni günah keçileri aramaya devam etti. İlk akıllarına gelen doğal ki “dış güçler”di. Fransa'ya saldırıp, *“işte Dursun Karataş'ı iade etmezseniz böyle olur”* diye çıkışırken, *“canım, buhar olmadılar ya”* diyenler çıktığı için, başarısızlığı *“bu işin ardında büyük güçler var, büyük istihbarat teşkilatları var”* diyerek haklı göstermeye çalışanlar oldu. **Suriye** ve **Yunanistan** yine hedef tahtasına konup salvo atışlar yapıldı.

Polisin aczi sürdükçe takip eden günlerde polisin sorması gereken ne kadar soru varsa hepsini çıkarttılar ekranlara? Artık basın her şeye el atmış ve devletin tüm erklerini üstlenmiş gibiydi. Son olay üzerine gelen gelişmelerde basının yaptıkları öyle bir noktaya vardı ki, kimi zaman polisle bile aralarında sürtüşmeler yaşanmaya başlandı..

Daha bir kaç hafta önce televizyonlarına buyur ettikleri Emniyet müdürleri *“yahu bu millet ihbarcılığı sevmiyor”* demişti ama şimdi bir anda ortalık ihbardan geçilmez olmuştu. Hem de yüzlerce ihbar vardı. Olan bitene bakılırsa halkımız işi gücü bırakmış, yanında yöresinde bulunan her şüpheliyi polise bildirir olmuştu(!) Birine göre 200 ihbar vardı, kimine göre 400 ihbar. Atış serbestti. Cezalandırma eylemini sanki olayın içindeymiş gibi anlatanlardan da bu beklenirdi zaten. Ama nedense bir türlü so-

nuç alamıyorlardı.

Şimdi bunca çabaya rağmen bulunamamasına haklı bir gerekçe lazımdı. Önce **Yunanistan sınırından** geldi ihbarlar. Olmadı müthiş bir süratle **Fransa sınırına** kaydırıldı teröristler. Aynı gün **Malatya-Sivas-Çorum üçge-ninde** görüldüler. Bir sonraki gün **Polonya’da** yakalanıverdiler. Hem de silahlıydılar. Korku büyüdükçe ağızlarından çıkanı duymaz olup tozutmaya başladılar: Militanlar **Adana’daki** cenaze töreninde gözüktüler!

Realityler ve Siyaset Meydanları

İstanbul kontrgerillasıyla kolkola giren ve tam bir çanak yalayıcılığına soyunan **Ali Kırca** ve **Sabah** grubu en önde koşmayı denedi günlerce. Konuyu Siyaset Meydanı’na getirdiler. Ama nedense Ali Kırca’nın canla başla çalışmasına rağmen millet inatla Metin Göktepe olayını öne çıkartıyor, devlet teröründen bahsediyordu. Diğer reality’ler ise Sabancılar’ın kaç bin işçiye iş imkanı sağladığı, ekmek verdiğini söylüyor, konuyu çarpıtarak efendilerini aklamaya çalışıyorlardı. Bazıları öyle sapıttılar ki, Sabancı’ların örneğin Adanalılar için *“su gibi”* önemli olduğunu söyleyebildiler. Yoldan geçen ve bunca polisin neden yollara ve sokaklara yayıldığını merak eden yoksul insanlarımızı cenazeye selam duran insanlar gibi göstermek seviyesizliğine düştüler.

ATV televizyonu ve işe geç uyanıp onunla yarışa giren **Uğur Dündar** adlı ne idüğü belirsiz adamın komutasındaki **Kanal D** adlı magazin televizyonunun haber servisleri canla başla çalıştılar teröristleri ele geçirmek için. Yeni Dünya Düzeninin sadık savunucusu ve tescilli Amerikan hayranı Ali Kırca, daha olayı duyar duymaz uykudan fırlayıp gelmiş olsa gerek mahmur gözleriyle olayı anlamaya çalışıyor ve biraz da anlatmaya çalışıyordu. Pek çok kez haberlerde telaffuz ettiği DHKP-C lafını bile söyleyemiyor, kuyruğuna basılmış gibi polis şeflerinin peşinde koşuyordu. Son dönemde İstanbul Kontrgerillasına kapılarını sonuna kadar açıp adeta sözcülüğünü yapmaya çalışan ATV’ye ikide bir Taşanlar’ı buyur ediyor ve zorla birşeyler söyletmeye çalışıyordu.

Kontranın uşakları, aldıkları talimatları yerine getirmek için, öyle şaklabanlıklar yapıyordu ki, Sakıp Sabancı’nın kameralarda tesadüfen gözüken serçe parmağındaki seçimlerden kalan siyahlığı bile bu ailenin ne kadar *“demokrasi düşkünü”* olduklarını kanıtlamak için kullanıyorlardı.

Diğer televizyonlar da ATV’den geri kalmamak için ellerinden geleni yaptılar. Potis tarafından dağıtılan resimleri günlerce herkesin gözünün içine soka soka gösterdiler. Yalan ve demagojilerle, olmadık ayak oyunlarıyla devrimci eylemi karalamaya, çarpıtmaya yöneldiler.

Ama özellikle kale gibi korunan bir yapının 25’nci katına nasıl çıkıldığı, bu işin nasıl böyle tereyağından kıl çeker gibi yapıldığı konularında kafa-ları oldukça karıştı. Onlara göre yapılamazdı bu. Yapsa yapsa böyle şey-leri Amerikan ramboları yapardı. O da gerçek hayatta değil ağırlıklı olarak

filmlerde görülüyordu.

Sabancı olayının ertesinde yazılı basın da tam bir infial içinde günlerce konu hakkında en olmadık senaryoları üretip, kitleleri kandırmaya çalıştı. Burjuvazinin has kalemlşörleri olan köşe yazarları bakın neler döktürdüler günler boyunca:

Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 10 Ocak 1996

“Eğer olaydan 24 saat önce aynı yerde yapılan toplantı, o gün yapılsaydı Türk iş dünyasının bütün dev isimleri katledilebilecekti. (...) İş rejim sarılsmasına kadar gidebilirdi. Olay, ülkeyi en zayıf anında yakalamıştır. Rejimin ne kadar ince ve hassas bir psikoloji üzerinde dansettiğini on mermi ispat ediyor.”

Meral Tamer, 11 Ocak 1996

“Cinayet işleyenler sabıkalı, hatta cezaevi kaçağı, 2 yıl önce cezaevinden kaçmışlar!”

Ahmet Sağırılı, 11 Ocak 1996

“Mesaj yan odadaki Sabancı’ya verilmiştir.”

Ömer Öztürkmen, 12 Ocak 1996

“...Bizden başka dünya alem biliyor ki Sabancı Center’deki planlı cinayetler Güney Kıbrıs’taki o melanet yuvasından; Türkiye düşmanlarının kümeleştiğı o karargahtan yönetiliyor.”

Yalçın Özer, Türkiye, 12 Ocak 1996

“Bu tür eylemlerin sonu gelmez... Hatta birde bakarsınız, peşpeşe birkaç saldırı daha gerçekleştirerek toplum, medya aracılığıyla şoka sokulabilir ve sonuçta beklenen askeri müdahale de sağlanmış olur.”

Zülfü Livaneli, Milliyet, 10 Ocak 1996

“Korkunç saldırı üzerimize bir balyoz gibi indi. (...) Hapishane isyanları başlar başlamaz korkulu, gergin ve provokasyon dolu bir dönemin kötü kokuları gelmişti burnumuza!”

Hadi Uluengin, Hürriyet, 11 Ocak 1996

“Şükür ki Türkiye demokrasisi 1912 Bab-ı Ali baskınının tersine, 1996 Sabancı Center baskınına pabuç bırakmayacak ölçüde ayağının üstünde duruyor.”

Taşanlar'ın Kellesi Pazarda

Geldiği gün erkekliğini kanıtlamak için *"kelle alacağım"* diyordu. Ama gazetemiz sayfalarından yaptığımız uyarıya gözlerini kapadı Taşanlar. Dedik ki, *"bu kent senin bildiğin kentlere benzemez, ezer, un-ufak eder yüreksizi, namussuzu ve hayını."*

Önce Alibeyköy baskınıyla neye uğradığını şaşırıp Taşanlar.

Çaresizliği öyle büyüdü ki, iki günde bir televizyonlara çıkıp milletten yardım istemeye başladı. İslamcısını alıyor konuşturamıyor, devrimcısını alıyor konuşturamıyordu. *"Bu adam ismini bile vermiyor, tanıyan varsa öne gelsin"* diye milleti ihbarcılığa çağırıyordu ama pek yardım eden de olmuyordu.

Sonra yılbaşında *"erkekliğini"* değil, *"insanlığını"* kanıtlamaya çalışan bir senaryo içinde gördük Taşanlar'ı. Ama elini omuzlarına atıp *"baba"* pozlar verdikleri, söyledikleri gibi *"gözaltındaki kadersizler"* değil, DHKP-C timinin işkenceci polisleriydi. Bunu da eline yüzüne bulaştırmıştı. Ümraniye isyanı geldi ardından.

İstanbul adeta tutuşmuş, yaptırdığı katliama karşı ayağa kalkmıştı. Neye uğradığını iyice şaşırıp. Amerikalı dostlarından öğrendiği en etkili kontrgerilla yöntemlerinden biri olan *"insanları stadyumlara toplama"* taktiğine sarıldı dört elle. Ümraniye şehitlerini sahiplenen binlerce insanı topladı spor salonlarına ama gelen bir haberle şok oldu birden. Bu kent, ele avuca sığmıyor, sağ gösterip sol vuruyordu. Sabancı Center'e koştu telaşla. Elindeki tüm olanakları seferber etti ama *"hain teröristler"* buhar olup uçmuşlardı sanki.

Aynı gün bir darbe daha yedi. İşkenceci kahramanları Evrensel muhabiri Metin Göktepe'yi katletmişti. Olay devrimci-demokratların yüklenmesiyle kısa sürede kamuoyuna mal olmuş ve insanlar valiliğin karşısında polise *"hoşt, hoş köpekler"* diye bağıırıyordu. Onbinlerce kişi Metin'in cenazesine katılıyor ve işkencecilerden hesap sorulacağını haykırıyordu. Eli ayağına karışan İstanbul kontrgerillasının değişik sözcüleri değişik şeyler söylüyordu ve sonuçta Metin'in alenen polis tarafından katledildiği ortaya çıkıyordu.

En yakın dostları bile ister istemez polisi suçluyor ve gerçekleri söylemek zorunda kalıyorlardı. Köşeye sıkışan Taşanlar, artık eve de gidemez olmuş ve yatak yorgan atıp işkencehanelerde sabahlamaya başlamıştı. Arada bir sadık adamları şube muhabirleri aracılığıyla iz üstünde oldukları yolunda yalan haberler yaratıp günü kurtarmaya çalışıyor.

Ama koltuk da her geçen gün daha hızlı sallanmaya başlıyor.

İki Cephe, iki cenaze... Bir savaş

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

Kabul edilsin ya da edilmesin bir savaş var bu ülkede.

Oligarşiyle halkın savaşı.

Yani, iki cephesi vardır bu savaşın da. Oligarşi ve halk cephesi. Siz kendinize nasıl bir yer çiziyor olursanız olun, nihayetinde bu iki cepheden birindesinizdir.

Böyle cepheleşmek kaçınılmazdır. Çünkü bu ülkenin, bu toplumun asıl çelişkisi oligarşiyle halk arasındaki çelişkidir.

Bu çelişkinin pratik görünümünün "*oligarşiyle halkın devrimci öncüleri arasında*" olduğu günler de geride kalmıştır artık. Çelişki hayatın her alanını sarmış, savaş sübjektif sınırlılıklarına karşın halklaşmıştır.

Çelişki ve savaş; yaşadığımız süreci bu sözcükler özetliyor bugün.

Çelişki ve savaş; bugün, keskinleşme, saflaşma, boyutlanmayla tanımlanıyor ve bu gelişme herkesi içine çekiyor.

Çelişkilerin keskinleşmesi, safların netleşmesi her iki cephenin kendi içinde de yaşanıyor.

Oligarşi cephesi bir şeyde net; düzenin devamı... "Devam"ın nasıl sağlanacağına, en iyi nasıl sömürüleceğine ayrışmalar var içlerinde. Pastadan en büyük payı kapmanın kavgası da buna eşlik ediyor.

Halk cephesinde ise düzen ve devrim saflaşması yaşanıyor. "Aradakiler" var henüz... Halkın çıkarlarının, nihai kurtuluşunun devrimde olduğu kesindir. Buna açık itiraz görünmüyor. Ama halk da homojen değil; farklı çıkarlar ve çeşitli kesimlerin farklı kaygıları devrimi gösteren bir okun altında düzene yürümeye çalışıyorlar.

Savaş, kaygıları ve belirsizliği çözüyor.

Savaş, kimsenin kendi dışında kalmasına izin vermiyor.

Savaş, alanı üçüncü cepheye yer açmıyor.

Savaş, çelişkileri, cepheleri billurlaştırıyor ve kendi davetiyesini çıkarı-

yor...

Sabancı halkın adaletinin namlusunu karşısında gördüğünde ne düşündü acaba?

Hayatı bir film şeridi gibi geçti mi acaba gözlerinin önünden?

Neler vardı bu filmde?..

Milyarları, trilyonları kazanmak için hazırlanan projeler, daha fazla sayıda işçinin alınterine el koyabilmek için Japonlarla yapılan ortaklıklar, politikacılarla, polis şefleriyle içli dışlı bir yaşam...

Herkes "ülkesini" düşünür, buna şüphe yok; halkımızın en fazla sorduğu soru "*ne olacak bu memleketin hali*" sorusudur belki de. Ama Sabancı, Sabancılar, bu soruyu sormazlar hiç, onlar memleketin hali şu olsun diye çevrelerine "tavsiyelerde" bulunurlar yalnızca. Çevrelerinde ise, kendileri gibi işadamları, politikacılar vardır.

Kimbilir artık bu lüksün, sefahatin, sömürünün sonuna geldiğini düşündü... Artık yararlanamayacağı yalıları, yatları geldi belki gözünün önüne... Ya da belki gözünün önünde sömürdüğü milyonlarca işçinin öfkeli yüzleri canlandı...

Kimbilir belki de en son gözünün önünden ...**SA** diye biten fabrikalarında "iş kazası" sonucu ölen işçiler, ya da yüzer, yüzer kapı önüne attıkları işsizler geçmiştir.

Ve belki de o an güvenlik için ne kadar çok para harcadıklarını, ama bir işe yaramadığını düşünüp kâr zarar hesabı yapmakla meşguldü...

Sabancılar, halkın öfkesinin, adaletinin kendilerine hiç ulaşmayacağını sanıyorlardı. Kale kapısı gibi kapıları olan yalılarında, onlarca güvenlik tedbirinin alındığı Center'lerinde kendilerini güvende hissediyorlardı. Bu yüzden Özdemir Sabancı belki de hiçbir şey düşünemedi halkın adaletinin temsilcilerini karşısında gördüğünde.

Metin Göktepe'nin katledilirken ne düşündüğünü biliyoruz ama. Çünkü o kendisini katleden polislerle hergün karşı karşıyaydı zaten.

Kontrgerilla şimdi kuşkusuz gazeteci Metin Göktepe'nin katledilmesinin zamanlamasının "yanlışlığına" kahroluyordur.

Katlederek, katletme biçimleriyle katil kendini ele verdi.

Ama bu kadarla kalmadı.

Yan yana gelen iki olay, iki cenaze yüzlerce, binlerce bildiriyle açıklana-

bilecek şeyleri iki günde açıkladı.

Bu devlet kimin devleti sorusuna çok berrak bir cevap buldu kamuoyu.

Tüm devlet ricali ayaklandı Sabancı için. Devlet töreni düzenlendi. Bu devlet Sabancılar'ın devletiydi. Burjuvazinin gazeteleri, televizyonları Sabancılar için gözyaşı döktüler, bu basın onların basınıydı... "Tarafsızlık" adına Metin'imiz için de gözyaşı döküyor gibi yaptılar, timsah gözyaşıydı...

Hükümet alelacele bütün büyük işadamlarını VIP, yani çok önemli kişi statüsüne aldı. Bundan böyle korunmaları da, havaalanlarında görecekle-ri muamele de buna göre olacaktı. Devlet, asıl sahiplerine hizmette kusur etmemeliydi... Niye gazeteciler VIP statüsüne alınmadılar acaba? Daha mı önemsizdi onlar? Lafa gelince yok bilmem kaçınıcı kuvvet, yok halkın haber alma özgürlüğü diye atıp tutanlar iş icraate gelince nedense yalnız ve yalnız işadamlarını önemli buldular. Çünkü onlar için "dördüncü kuvvet" kategorisinde sayılacak basın da, "basın özgürlüğünden yararlanma hakkı olan basın da, işadamlarının basınıydı.

Gözleri yaşlı insanlar vardı ikisinde de.

Ama birindeki insanların yüzünde yalnız kaygı vardı, diğerindekilerde ise öfke...

Onbinler vardı Metin'in omuzbaşında; işçi, memur, öğrenci, gecekon-
dulu, basın emekçileri...

Televizyonların iki gün boyunca duyurmasına, onca hazırlığa rağmen onbinler yoktu Sabancı'nın cenazesinde. Olanlar ise Türkiye'yi sömüren-ler, zorbalar, asalaklar, yağcılar takımıydı... Koç'lar, Komili'ler, Tara'lar oradaydılar doğallıkla... Devlet oradaydı tam kadro... Emeklileri, görevde-kileriyle polis şefleri efendisini koruyamayan bir köpeğin suçluluğu, çare-sizliği içinde efendinin ayakları dibinde kuyruk sallamak için oradaydılar hepsi.

Bir ayrışmanın yalın ifadesiydi her şey...

Basın emekçileri Metin'in yanında... Basın patronları Sabancı'ların.

İşçiler Metin'le birlikteydiler... Sendika ağaları Sabancı'yla.

Metin halktı... Sabancı oligarşi.

Birinde bugünü yaşayıp geleceksizlik kaygısı duyanlar... diğerinde ezi-len ama geleceği kazanma savaşı verenler...

Sabancı'nın tabutu ...**SA**'lardan birinde çalışan işçilere taşıtılıyordu. Patronlar tabutu omuzlarına almayı zahmetli bulmuşlardı. Zayıf, çelimsiz işçinin sırtına binmiş, ağzında puro, kalın enseli, büyük göbekli patronları resmeden karikatürler geliyor insanın aklına. Dirilerini taşıttıkları yetmiyormuş gibi ölülerini de taşıtıyorlardı... Televizyonların uşak ruhlu yorumcuları, bu görüntünün eşliğinde "Sabancı'ların o acı içinde bile tabutu işçilere taşıtarak verdikleri ince mesaj" masalları anlatıyorlardı... Oysa Sabancı'nın cenazesi henüz Adana'ya getirilmeden İstanbul'da yapılan törende "**bir avuç azınlık**" yine girmemişti tabutun altına. Orada da polisler taşımıştı tabutu. Orada hangi "ince mesaj" veriliyordu acaba? Onu yorumlamadı hiçbiri. O tabloda mesaj değil, gerçeğin bir yüzü vardı çünkü; devlet Sabancıları taşıyordu. Patronlar ve katiller birlikteydi.

Çelişki hayatın kendisidir.

"İki cenaze"nin çelişkisi ise, soyut bir hayatı değil, hayatın çürüten ve doğuma hazırlanan iki yanının yüzyüze gelmesini anlatıyordu.

Hayat ve savaş böyle akıp gidecek.

Bir yanda tırnağının ucu kırılınca Amerikan hastanelerine koşanlar olacak; bir yanda tedavi edilmediği için yitirdiğimiz Ümit'ler, Mustafa'lar, Berdan'lar, Kalender'ler...

Bir yanda adeleti ve geleceği temsil eden halk kurtuluş savaşçılarının cezalandırdığı halk düşmanları olacak; bir yanda halkımızın kurtuluş savaşının şehitleri...

Ölünecek ve öldürülecek...

Bu, savaşın gerçeğidir.

Bu, devrimin gerçeğidir.

Bu, kurtuluşun gerçeği ve gereğidir.

Bu gerçeğe karşı çıkış ve bu gerçekten kaçış, boşunadır. Hayatın kendisinden kaçmaktır.

Savaş yanılgıların, yanılsamaların panzehiridir.

Son bir yıl, evet bu son bir yılın savaş ateşi yakıcı, kavurucudur.

Savaş şimdi bu cephenin en "hissiz" kesimlerine bile ulaştırmaktadır bu ateşi.

Kürdistan'daki savaş ateşi eritememiştir onların yanılsamalarını... Orası Kürdistan'dır. Oligarşinin ateşi, PKK'yi, PKK'liyi yakmak içindir!...

İstanbul'da, Ankara'dan Antep'e, Anadolu'nun kentlerinde Devrimci Sol'un, DHKC'nin savaşçıları infaz edilirken de sürdürü yanılgı... Devrimci

Solcular kaybedilirken de... Onlar Devrimci Solcu, DHKP-C'liyidiler!...

Silahtan uzak durursak, savaşın ateşi bize bulaşmaz diye düşündüler... Hele bir de illegaliteden de vazgeçerlerse savaş silinirdi onların defterinden de, hayatından da...

Savaş yanlıgıların panzehiridir.

Oligarşinin işkenceyle, kaybetmeyle, infazlarla bezenen haksız savaşının hedefi halkın cephesidir. Oligarşinin savaş ateşi bu cepheyi yakıp kavurmak, kurutmak içindir.

Oligarşinin barışı, oligarşinin demokrasisi, yakılıp kavrulmuş bir ormanda bir ağaç dikme şenliğinden başka anlam taşımaz.

* * *

Ölüm, işkence olup, darağacı olup, kuşatma olup karşımıza çıktığında yürek titremesine yer yok bu savaşta.

Ve suçlular, katiller karşımıza çıktığında el titremesine yer yok.

Savaşı, savaşın bu gerçeğini, bu gerçeğin gerekliliklerini reddedenler, niyetleri ne olursa olsun, devrimi istemiyorlardır. Savaşı ve savaşın gerçeğini reddetmek, devrimi reddetmektir.

Parababaları diken üstünde

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

Düzenin çivisi öyle bir çıktı ve egemenler öyle bir yönetememe krizine girdiler ki, her şey toz duman oldu. Şimdiye kadar hiçbir dönem görülmediği kadar kurallar bozulmaya ve burjuvalar egemenliklerini kurtarmak ve iktidarlarını korumak için açıktan oynamaya başladılar.

Geçenlerde bir TV programında Sabancı'nın da açık ettiği gibi, aralarında görev bölüşümü yaptıkları da belli oldu. Birini siyaset sahnesine çıkartıp, parti kurdurdular. Bir diğeri iki günde bir yerli yersiz ekrana çıkıp fikir belirtmeye başladı. Birçoğu merkez sağ ve sol partilerin içine dalıp bizzat işi ellerine almaya yöneldiler. Geçenlerde olduğu gibi de hepsi topyekün imza attıkları sayfa boyu ilanla siyasal keşmekeşe son verilmesi talimatını üslubunca iletmeye çalıştılar. Yalnız bu yoktu ilanda. Oligarşinin içinde en doymaz iştah sahibi sanayicisi ve işadamları yeni hükümetin yapacaklarının belkemiğini de özetleyiverdiler.

'95'in ikinci yarısından itibaren karışan ve bir türlü dikiş tutturamadıkları siyasal keşmekeşe son vermek için başlangıçta kararsız dursalar da sonradan seçimlerde karar kıldı egemenler. Ama seçim sonuçlarıyla birlikte yeniden ne yapacaklarını şaşırdılar. Gerçekten de şu son günlerde ne yapacaklarına ilişkin hepten karıştı kafaları. Bir yandan DSP destekli ANAYOL projesini dayatıyor olsalar da diğer yandan ekonomik krizi atlatmanın yolu olarak halkın sırtına binmekten başka yol düşünmediklerinden, bunun ANAYOL tarafından yapılmak zorunda kalınacağı korkutuyor onları. Çünkü bu durumda da halkın tepkisi genişleyecek ve Refah süreçten güçlenmiş olarak çıkacak. Gerçi Refah'tan herhangi bir korkuları yok ama genelde programlarını en büyük sadakatla ve sorun çıkarmadan uygulayacak partilerin ANAP, DYP ve DSP gibi partiler olduğunu düşünüyorlar.

Bu durumu Refah'ta fark etmiş durumda doğal ki. Bunun sonucudur ki Refah, gazete ilanlarıyla ortaya çıkan gelişmelere bakarak, din-iman ne varsa her şeyi bir tarafa bırakıp kendini kanıtlamaya çabalıyor. En temel tezlerinden bile vazgeçebileceğini, kimsenin tavuğuna kışt demeyeceğini göstermeye çalışıyor. Öyle tavizkar bir noktaya geldi ki, bu durum milleti

bile şaşırtmaya başladı. En temel ilkelerini bile bir kenara bırakıp hiçbir şeyde ısrarcı olmadığını belirtip duruyor. Özellikle Avrupalı ve Amerikalı emperyalistleri ikna etmek için, seçim öncesi söylediği her şeyi bir kenara iterek, faizler ve Gümrük Birliği gibi konularda bile temel görüşlerini ve vaatlerini yok sayıyor. **Milli Görüş** adı altında topladığı düşüncelerinin adını bile **Yeni Dünya Görüşü** diye değiştiriyor.

Refah'ın bu arada çeşitli manevraları da var. Yarım ağızla da olsa bu ekonomik tablo içinden çıkamayacağını görmüş olmalı ki, laflarının arasına muhalefette kalmayı da tercih edebileceklerini katıyor.

Siyasal arenadaki keşmekeş ve hızlı gündem değişimi yüzünden çapsizliği inanılmaz bir süratle gözler önüne serilen CHP'nin Baykal'ı ise muhalefette kalmanın ne kadar mantıklı olacağını birileri kulağına fısıldamış olacak ki, bütün programını bunun üzerine oturtuyor. En azından artık barajı aşma sorunu da olan bir parti olduğunun bilincinde olarak oluşacak yeni iktidarın yıpranmışlığından puan kaparak yeni dönemde barajı rahat(!) aşmayı umuyor.

Sermayedarlar işte bu garip tablo içinden çıkış yolu arıyorlar. Dengeler saat başı oynuyor. Ama bu ortamdan şu ya da bu şekilde bir iktidar çıkacaktır. Ve bu iktidarın görevi, Dünya Bankası ve IMF heyetlerini ağırlayıp yeni soygun paketlerinin altına imza atmak ve halkın yükselen muhalefetine dizginlemeye çalışmak olacaktır.

Var olan siyasal belirsizlik ortamının artan oranda saniye sektirmeden gözlerimize sokar gibi sunan ve her şeyi –en ciddi olayı bile– magazin boyutuyla ele alan burjuva medya ise, bu yaptıklarıyla aslen geçim derdindeki yoksul kitleleri burjuva siyaset sahnesinde oynanan oyunlara ortak etmek, yaşanan siyasal krizin ve keşmekeşin belirsizliğin yaratacağı sıkıntıyı hafifletmek ve insanları bunlar arasında bir tercihe zorlayıp, düzen dışı alternatiflere kaymalarını engellemek istiyor.

Sonuçta ortaya çıkan kim olursa olsun halk açısından fark eden bir şey olmayacak, hepsi de yine yüzbinleri sokağa atacak, polis ve askerini isyan eden kitlelerin üzerine sürececek, sefaleti derinleştirecektir. TÜSİAD'ın, Sabancılar'ın başını çektiği soyguncular ve asalaklar çetesi ise her koşulda karlı çıkmayı ve 21. yüzyıla yaklaşılırken ilanlarında da kısmen belirttikleri gibi geçici siyasal istikrar sürecini takiben yeni manevralarla kitleleri oyalamaya devam etmek istemektedir. Ama onları asıl korkutan bu değildir. Çünkü ülke gündemi ve çelişkilerin geldiği boyut, bu ülke için tüm kitabı anlatımların ve düz tahlillerin ötesindedir.

TÜSİAD'ın, Sabancılar'ın başını çektiği soygun ve terör çetesi, bu sömürü şartlarında daha şimdiden ehven-i şer'e yönelme durumunda kalmaktadırlar ki, gelişen süreçle birlikte tercihleri giderek azalacak gibi gözükmektedir. Çürüme çok boyutludur, hiçbir siyasal ve ekonomik tercih kalıcı olmamakta her yeni gün düzen içi yeni tehditlerle açılmaktadır. Ve bu sürecin devrime doğru evrilmesi kaçınılmaz gözükmektedir. Saflaş-

malardaki sürat hiçbir dönem olmadığı kadar hızlıdır. Düzen ve devrim arasındaki bu cepheleşmeye yeni katılımlar olmakta, halk düzenden, partilerinden uzaklaşırken, küçük burjuvalar bir şekilde düzene yapışmakta, onun yıkılmaması için işbirliğine gitmektedir. Halkın devrimci alternatifi- nin gelişmesi, sefalet ve terörün giderek tırmanması karşısında ortaya çı- kan isyanlar da bugüne kadar halk saflarında görünenlerin maskelerini de şimdiye kadar görüldüğünden daha hızlı düşürmektedir. Halkın gerçek çı- karının olduğu devrim ile aslen düzeni sağlama alma ideolojisi üzerine in- şa olan reformizm arasındaki çizgi kalınlaşmaktadır. Halk, her ne kadar se- çimler de şuna buna oy vermiş olsa da pratik hayatta düzeninin yaptıkla- rına oy vermemekte, hızla düzenden kopmaktadır. Yanında, yöresinde yü- reğine su serpmek için çırpınan onca örgüt, parti ve kişi olmasına rağmen, temel olarak halkın içinde bulunduğu durum ve memnuniyetsizliğin gel- diği boyut oligarşiyi çok rahatsız etmekte, boşluğu devrimci alternatifin doldurması tehlikesi yüreğini sıkıştırmaktadır, parababalarının.

Partiler Sabancılar'ın, Koçlar'ın programına uyum kaygısında

Emperyalistler ve işbirlikçi tekeller ister geniş tabanlı koalisyon, ister Refahlı bir alternatif olsun sonuçta aynı hedeflerde birleşmişlerdir. Bu noktada önemli olan hükümeti kuracak partiler değil, öngördükleri çeşitli manevraların hayata geçirilmesidir. Yeni kurulacak olan hükümette istedi- ği kadar değişik görüntü altında olsalar da, istedikleri kadar çelişkiler ya- şasalar ve istikrarsızlık belirli boyutta sürse de tekellerin ve emperyalistle- rin birleştikleri programı hayata geçirecektir. Buna uyumlu olmak için özenli davranacaktır.

Tekellerin gazete ilanıyla belirtmeye çalıştıkları “seçmenin mesajı” lafı aslında kendi siyasal tercihlerinin maskeli bir ifadesinden başka bir şey değildir. Ayrıca yine ilanda geçen “*merkez sağ ve sol partilerin yeni hükü- met formülleri üretmenin dışında meclis dışında kalan partiler de dahil ol- mak üzere bir barış, uzlaşma ve işbirliği zemini*” diye ifade ettikleri şey, halkın mücadelesinin bastırılması ve tüm burjuva siyasal alternatiflerin birbirlerini ezmeden bu savaşta aynı mevziye uzanıp halka saldırmaları- dır.

Bunun nasıl sağlanacağına ilişkin veriler de var ilanda: “*Ekonomik ve siyasal reformların bir an önce yapılması*”. Ekonomik reform ve kastettik- leri Gümrük Birliği anlaşması denilen kölelik anlaşmasına uyum yasaları- nın çıkarılması, özelleştirmelere hız verilmesinden başka bir şey değil. Ya- ni yeni soygunlar, yeni zamlar, ücretlerin kısılması ve sömürünün katmer- lendirilmesi. Siyasal reformlarla kastedilen ise kuşkusuz, “sosyal patla- maları” önleyecek düzen içi kanallar açılması ve de Güneydoğu meselesi diye açıkladıkları Kürt sorununun ta kendisi.

Emperyalizm ve oligarşi eğer ciddi bir aksi yönelim söz konusu olmaz-

sa kendi açmazlarını aşabilirse bu konuda belli açılımlara yönelebilecektir. Doğal ki buradan çıkacak sonuç, Kürt halkına bağımsızlık verileceği, demokrasiyi tadacakları ve sosyalist bir sisteme geçebileceği değil. Alakası bile yok. Küçük-burjuva milliyetçi hareket zaten sürecin böyle gelişmesini istemediği konusunda yeterli teminatı verdiği içindir ki bu gelişmeler olmaya başladı.

İşte süreç içinde gelişmesi muhtemel bu olaylar da yeni saflaşmaların işareti olacaktır. Kürdü, Türküyle tüm emekçi halk ve devrimciler bu saflaşmanın bir yanında, emperyalizm, oligarşi ve hemen tüm legal-illegal, gizli -açık reformistler, bir tarafta olacaktır. Ancak bilinmesi gereken sınıflar savaşının kızışmaya devam ettiği süre içinde devrim cephesinden uzaklaşmalar olacağı gibi devrim cephesine kayışların da olacağıdır. Düzen ve devrim arasındaki geçişler, bir uçtan diğerine savruluşlar, silkele-nişler vb. birçok durum devrime kadar sürgit devam edecektir.

Emperyalizm ve oligarşinin telaffuz ettiği *“barış, uzlaşma ve işbirliği”* atmosferini soluyacak olan işte her renkten bu kesimlerdir. Soluk alınmasına izin verilmeyecek olan ise emekçi yoksul halk ve devrimciler olacaktır. Emperyalizm yeni süreçle birlikte savaşan ve halkların gözünün boyanmasına, sahte umutlarla oyalanmasına razı olmayan ve gerçek kurtuluşun bu rejimin topyekun halk savaşıyla yıkılmasından yana olan, emperyalist çözümü reddeden, düzenden barış ve demokrasi dilenmeyen güçlere saldıracak ve bütün gücüyle yüklenecektir. Ki daha şimdiden, sermayenin has adamları yeni süreçte halk savaşını bastırmak için etüdler yapmaya ve projeler hazırlamaya başlamıştır.

Kriz, sistemin kronik hastalığıdır.

Onu derinleştirmek ve oligarşinin ve ona angaje olanların programlarını bozmak için daha yaygın, daha sert vuralım

Artık bıçak kemiğe dayanmıştır oligarşi için. Ama çözüm olarak öngör-düğü program da şimdiden bozulmaya aday bir programdır. Çünkü temel olarak kriz diye ifade ettiğimiz şey dün başlayan değil, sistemin kendisinin ürettiği kronik bir vakadır. Yeni sömürgecilik ilişkilerinin ve sistemin işle-yiş kurallarının yarattığı ve mutlak derinleşme ve halkın memnuniyetsizli-ğini büyüten, içinde devrimi geliştiren bir olaydır. Sürecin böyle gelişme-si kaçınılmazdır ve saflaşmaların bu yönde hız kazanması da devrimin bü-yümesinin başka bir ifadesidir.

Bu noktada görev devrimcilerindir. Emekçi yoksul halk ve devrimciler bu süreçte artan oranda bütünleşme yoluna girecek, bunun zemini her za-man olduğundan daha fazla ortaya çıkacak diyorsak bu, kronikleşen krizin daha da derinleştirilmesiyle mümkündür. Bu ise, halkı daha fazla örgütle-mek, onu düzenin yalan ve demagojisinden sıyırmak ve gerçek kurtuluş yolunun devrimci savaşla mümkün olduğunun gösterilmesiyle müm-kündür. Yoksa emperyalizm ve işbirlikçileri kronikleşen bu krizi yok etme

şansına sahip olmasalar da hafifletme yönünde mutlaka çeşitli yöntemler bulacak ve düzen bir şekilde devam edecektir. Devrimcilerin bu noktada görevi, krizi içinden çıkılmaz tarzda derinleştirmeleri, müdahaleciliklerini geliştirmek ve halkı saflaştırıp kendi iktidarı için mücadeleye sevk etmektir. Halk ve devrimciler ile diğer güçler arasındaki hız kazanan saflaşma bu yönde devrimcilerin iyi değerlendirmesi gereken bir süreçtir.

Oligarşinin ve peşine takılanların programları mutlak bozulmalı, istikrar, uzlaşma, barış vb. bir dolu yalanla bulanıklaştırılmaya çalışılan süreç halkın lehine gelişmelerle doldurulmalıdır. Bunun biricik yolu halkı cephe-mizde toplamak için cesaretle ve kendimize güvenerek hırslı bir çalışma içine girmektir.

Halk, bizden yanadır. Onun gerçek çıkarları, düzen içi düzeltmelerle değil, devrimdedir.

Artık bu ülkede kelimenin gerçek anlamıyla düzenin çivisi çıkmış ve insanlara bir şey vaat edemez olmuştur. Ve halkımızın da vaatlerden öte, pratik olarak önderlere ihtiyacı vardır. Bu teknik önderlik, her yerde olmalıdır. Evde, işyerinde, fabrikada, atölyede, okulda her yerde insanlarımızın önünde yer almak, biriken öfke ve arayışı ete kemiğe büründürmekten ifadesini bulacaktır. Doğal ki bu mücadelenin önemli ve ciddiye alınması gereken bir halkası halkın bulunduğu her yerde düzeninin ve ona angaje olan reformist, oportünist ve milliyetçi tayfanın maskelerini düşürmektir. Ama asıl olarak yöneleceğimiz kitle yoksul halkımızdır ve onunla birlikte mücadeleyi yükseltmektir. Daha geniş ve daha etkili vuruşlarla oligarşinin programı bozuldukça, ona angaje olanların niyetleri de daha açık görülür olacaktır.

Görünürde tek program oligarşinin ve onun politikalarına angaje olanların programıdır. Ama tüm bu programlar ve türlü ayak oyunlarının hayatta karşılığının olup olmayacağı bize bağlıdır. Ve bizim, yani halkın, yani devrimin de programı vardır. Ve ne yaparlarsa yapsınlar hayatta karşılığı olan, gerçekleşme şansı bulunan tek programdır. Geçici mevzi kayıpları olsa da, her cepheden kuşatılmış olsa da halk ve devrim ve de onun devrimci örgütü Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, iktidar yürüyüşünü sürdü-recek ve devrim programını hayata geçirecektir.

Halk, Devrim ve Partimiz kazanacaktır.

Halk Savaşçıları Halkın Onurudur

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

Özdemir Sabancı'nın cezalandırılması eylemi olduktan sonra, günlerdir boyalı basın ve TV'lerde devrimciler afişe ediliyor, bir an önce yakalanacakları söylenerek "vatandaşın" devletine güvenmesi isteniyor. İsteniyor ama hiç düşünüyorlar mı ki; onların vatandaş dediği halk bu devletin neyine güvensin...

Artık hiç kimsenin yaşam garantisinin olmadığı, insanların iş kazalarında, sel felaketlerinde, depremlerde, işkencede katledildiği, kaybedildiği bu ülkede halk devletin neyine güvensin. Aldığı maaşla aybaşını getiremeyen, okul har(a)çlarını ödeyemeyen, işten atılan, işsizlikten-yoksulluktan çaresiz durumda bırakılmış halk bu devlete nasıl güvensin. Binlerce çocuğu, yakını cezaevlerine doldurulmuş ve hergün yenilerinin doldurulmaya devam edildiği, cezaevlerinde katliamların yaşandığı ülkemizde halk bu devlete güvenebilir mi hiç? Yüzlerce yolsuzluğun yaşandığı, sömürü ve zulmün gittikçe tırmandığı koşullarda halkın devlete güvenmesini beklemek akıl karı bir iş olmadığı gibi, bunun böyle olduğunu iddia etmek demagoji ve yalandan başka bir şey değildir. Bu yalan ve demagojiyle gerçekler bulanıklaştırılıp, eylemin halk üzerinde yarattığı olumlu etkilerin nötralize edilmesi amaçlanmaktadır.

Bu devleti, düzeni her yönüyle tanıyan halkımız güvenmemektedir. Güvensizliğini ise hayatın her alanında ifade etmektedir. Alanları dolduran memurlar, grevleri, direnişleriyle işçiler, "*ferman devletinse...*" diyerek haklarına sahip çıkan öğrenciler, Gazi'lerde, Nurtepe'lerde barikatların ardında özgürleşenler, devrimcilerin cenazelerinde onbinlerle kortejlerde yerini alanlar, kayıpların katliamların hesabını soranlar bu güvensizliğin, düzene olan bu tepkinin ifadesi değil mi? Hal böyleyken halk bu eyleme niye tepki duysun? Niye devrimcileri lanetlesin? "**Bizim de günümüz gelececek**" diyen halk bu eylemden niye korksun? Niye kendi evlatlarını ihbar etsin?

Medyada çıkan bu yönlü haberler, yorumlar gerçeği yansıtmadığı gibi olan tam tersidir. Halkımız bu eyleme sevinmiştir. Çünkü, bilmektedir ki

yaşadığı acıların, sıkıntıların, çocuklarının kaybedilip katledilmesinin, sömürülmesinin sorumlusu yine bu düzendir. Düzenin asıl sahipleri de Sabancılar, Koçlar'dır. Halk kanını emen bu asalakların hak ettiği cezayı bulmasına sevinmiştir. Görülmektedir ki halkımız çektikleri acıların hesabı sorulmakta, ahi yerde kalmamaktadır. Her zaman olduğu gibi, bugün de kendilerinin yanında olanların sadece devrimciler olduğunu görmektedir. Bilinmektedir ki arlık bu ülkede sadece çocukları katledilen analar değil, katiller de ağlamaktadır. Onlar da acının nasıl bir duygu olduğunu tatmaktadır. Kim, nerede, ne kadar "güvende" olursa olsun suçluların cezasız kalmadığını hesabının sorulduğunu görmektedir

Bu duygular içerisinde olan halkın eyleme tepki değil, sevindiğini tahmin etmek zor değil.

Evet, halkımız bu katilleri biliyor; hem geçmişte hem de bugünkü yaptıklarıyla iyi tanıyor. 12 Mart'lardan, 12 Eylül'lerden tanıyor. 24 Ocak kararlarından, 5 Nisan soygun paketlerinden, emperyalist patentli ekonomi politikalarından, kendisine zorla içirtilen acı reçetelerinden tanıyor. Kendilerine karşı uygulanan ekonomik terörle kendi cebinden çıkan paranın, bu katillerin cebine gittiğini iyi biliyor. Kürdistan'da yürütülen savaşın finansını bu katiller tarafından karşılandığını, köyleri yakan "Özel Tim"leri kimin beslediğini, göçlerden kimin sorumlu olduğunu biliyor.

Bu gerçekler ışığında düşündüğümüzde uşak ruhlu medyanın hezeyanlarının boşuna olduğu görülmektedir. Eylemin halkta yarattığı sempatiyi bilmelerine rağmen bunu çarpıtma çabaları, çaresizliklerinin ifadesidir. Bu çaresizlik gazete manşetlerinde, haber bültenlerinde ve çanak yalayıcı köşe yazarlarının yazılarında açıkça görülmektedir.

Kaleminden kan damlayan, kontrgerilla sözcüsü **Güngör Mengi**, 10 Ocak tarihli Sabah gazetesinde yazdığı yazıda, eylemi "*halka gözdağı, devlete açık bir meydan okuma*" olarak değerlendirmiş. Eylemin halka gözdağı değil umut vermek için yapıldığı açık. Fakat Mengi, devlete meydan okuyuşumuzu salt bu eyleme indirgerken, arşivlere ve tarihimize bakmamış olsa gerek. Bakmış olsaydı bu meydan okumanın yıllardır var olduğunu ve gittikçe daha geliştiğini görürdü. Bu meydan okuma "dönmeye değil ölmeye geldik" diyen Mahirlerden, Ölüm Oruçlarında bedenlerini siper edenlerden, "Cesaretiniz varsa gelin" sloganlarıyla saatlerce çarpışıp destan yazarak şehit düşenlerden, dağda, şehirde, tutsaklıkta direnen ama teslim olmayan savaşçılarımıza kadar elden ele iletilen mücadele geleneğidir. **Nihat Erim, Gün Sazak, Hiram Abas, Temel Cingöz** ve birçok işkenceci katillerin, paşaların cezalandırılmalarıdır. Barikatlarda ölüme direnerek, taş ve sopalarla panzerlerin üzerine yürümektir meydan okumak. Bu meydan okuyuş yeni bir şey dep, 70'lerden günümüze uzanan adalet arayışıdır. Bu meydan okuma gün geçtikçe daha da büyüyecek, ta ki zafere kadar da sürecek.

Evet, meydan okuyoruz; halkın üzerinde terör estiren, yaşamını zindana çeviren katil ve cellatlara korkun diyoruz. Eşitlik, özgürlük, adalet ve ba-

ğımsız bir vatan için savaşılan halkımız ve onun yiğit öncüleri Halk Kurtuluş Savaşçıları, et ve kemik gibi birbirine bağlıdır. Bizim meydan okuyuşumuz aynı zamanda halkın da meydan okuyuşudur. Halkla bütünleşen devrimci şiddet yenilmez, bükülmezdir. Halk iktidarına giden yolda halkımızlayız, zafer yolundayız.

Sabancı Center Baskınının Yankıları Düşman Sarsıldı... Reformistler Şaşkın...

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

"ŞOK..."

10 Ocak tarihli Hürriyet, DHKC savaşçılarının 'Sabancı Center' baskınından sonra oligarşinin haleti ruhiyesini tek kelimeyle böyle özetliyordu.

Haber, ülke gündeminde "bir bomba gibi" düşmüş, "iş dünyası" yani sermaye panik içinde ayağa fırlamıştı. Televizyon kanalları Sabancılar'ın kapısından o saat canlı yayına başlarken gazeteler yapılmış sayfalarını çöpe atıp neredeyse tüm sayfalarını Sabancı Center baskınına ayırdılar. Öğle saatlerinden başlayarak türlü iddiaları ortaya atılırken akşam bültenlerinde ortalık "yorum"dan geçilmez hale geldi. Her kafadan bir ses çıkıyor ama hepsi sermayenin yaşadığı şoku, paniği itiraf ediyordu.

Ertesi gün gazetelerden aynı panik okunuyordu. "ŞOK" diye koca bir manşet atan Hürriyet **"Terör Sabancılar'ın ikiz gökdelenine tırmandı"** derken gazetenin genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök *"iş dünyasının en önemli şahsiyetleri toplantılarını bir gün önceye almasalar... iş, rejimin sarsılmasına kadar gidebilirdi."* diye yazıyordu. Hürriyet grubunun bir diğer sözcüsü Oktay Ekşi ise "canavarlar" edebiyatına ek olarak ve asıl olarak *"zihnimizin gerisine yuvalanan o menhus korku"*nun yeniden yakalarına yapıştığını itiraf ediyor, ancak çaresizlik içinde efelenmekten de geri durmuyordu.

Bu Bir Meydan Okumadır

Doğan Grubu'nun ikinci büyük gazetesi Milliyet'te ise **"Terör Boşluk Kaldırmıyor"** manşeti **"İş Dünyası Şokta"** ara manşetiyle desteklenerek "Milliyet" imzasıyla **"Güçleri Yetmeyecek"** deniliyordu. *"Saldırganların amacı ünlü bir işadamına, üstelik çok iyi korunmuş bürosunda suikast dü-*

zenleyerek propaganda yapmaksa, bunda başarıya ulaştıkları söylenebilir.” diye yazan Milliyet ardından bildik komplo senaryolarına giriyordu: “Yok suikast, Türkiye’yi karanlığa sürüklemeyi amaçlayan çirkin bir komplo’nun bir parçasıysa bilmeliler ki emellerine ulaşamayacaklardı. Yüzünü aydınlığa dönen Türkiye’yi yolundan çevirmeye hain suikastları tezgahlayanların da gücü yetmeyecektir.” Hemen belirtelim burjuva medyanın Türkiye derken, sözettiği 60 milyonluk halk değil Sabancılar gibi işbirlikçi tekelci burjuvalardan, tefeci finans odaklarından ve büyük toprak sahiplerinden oluşan oligarşidir.

“Plaza” medyası mesajı almıştı. SABAH’ta yazan Hasan Cemal “Türkiye (siz oligarşi anlayın) bir şoka giriyor” derken “SABAH Diyor ki” sütununda Güngör Mengi şunları yazıyordu: “Dün işlenen suikast, yalnızca iddialı bir terör eylemi değil, Türk halkına gözdağı, devlete açık bir meydan okumadır. Türkiye’de hiçbir kurum, hiçbir şahsiyet kendini ulaşılmaz sanmasın, güvende sanmasın. Yaratmak istedikleri psikoloji budur.”

Sabah’ın milyarlarca maaş alan başyazarı eylemin aynı zamanda “yabancı sermayeye paranızı ateşe atmayın” mesajı anlamına geldiğini de ekliyordu.

Sol Çandar’dan Feyz Aldı

Cengiz Çandar onca gürültü patırtı arasından “özgün” analiziyle sıyrılmasını becererek, aynı Aydınlık bataklığından geldiği yol arkadaşlarını sollamakla kalmadı, üç kesimin birden sözcüsü olmayı da başardı. Türk burjuva milliyetçisi Aydınlıkçılar ile Kürt milliyetçileri ve düzene postu seren BSP reformistleri; üçü birden Çandar’dan feyz aldılar, kendileri yerine Çandar’ı konuşturdular.

Peki ne diyordu Çandar? 13 Ocak tarihli SÖZ’den aktaralım: “Sabancılar Türkiye sınırları dışına, ta Japonya’ya taştilar. Bir uçları Japonya’ya dayandı, diğer uçları Brüksel’e... Onlar Gümrük Birliği’nden korkanlar değildi. Onlar, Gümrük Birliği’ni torpillemek için hiç uğraşmadılar.

Ve Sabancıları vurdular!

Toprağa bağlı oldukları için yurtsever duyarlılıkları da, sınıflarının diğer unsurlarına oranla daha belirgin, daha gelişmişti. Bu nedenle Sakıp Sabancı Güneydoğu’daki kan banyosuna son verilmesi işine eğildi. Kalktı Diyarbakır’a gitti. Döndü rapor hazırladı.

Bu nedenle ‘devlet’in ‘o’ bölümünün zihniyetinin yansıdığı şekliyle, ‘çizmeyi aşma’, ‘üstüne vazife olmayan işlerle uğraşma’, ‘boyundan büyük işlere kalkışma’ uyarısını aldı. İşte bu Sabancıları vurdular.

Ne demeye getiriyoruz? ‘Faili meçhul bir cinayet’ten mi söz ediyoruz ki.

Evet. Bir şartla... Sayıları birkaç bini bulan cinayetlerin ‘faili’ kimse bu cinayetin ‘faili’de odur.”

Cengiz Çandar burada engin tecrübesini konuşturuyor; “Filistin gerilla

kamplarından Turgut Özal'ın 'danışmanlığı'na, oradan Pentagon'a giren ilk Türk gazetecisi"ne uzanan tecrübesiyle döküyor. Yine SÖZ'den aktarıyoruz:

"Ya DHKP-C? Ya terör? Ya isimleri, kimlikleri, fotoğrafları yayınlananlar? Geçiniz... Onlar olsa olsa 'tetikçi'dir. 'Karar merkezi' onlar olamaz.

Terör hiçbir zaman 'adressiz' olmamıştı. Her terör örgütünün arkasında daima bir 'devlet gücü' bulunmuştur."

SÖZ bu satırları "herhangi bir yorum yapmadan" aktararak aslında söylemek isteyip de söyleyemediklerini dile getiriyor. Hem komplo teorileriyle devrimci bir eylemi karartmaya soyunuyor, hem de düşmanın ağızıyla saldırıyor.

Terör, terörist, tetikçi... SÖZ, kendi ağızıyla söyleyemediği bu sözleri bir dönüğe bir 'yeni dünya düzeni' savunucusuna söyleterek işin içinden çıkacağını sanabilecek kadar sefilleşiyor.

Üçü Bir Yerde; Aydınlık, Demokrasi, Söz!

Aynı senaryo karşı devrimci Aydınlık tarafından da kullanılıyor. Ama Aydınlıkçılar bu işte tecrübeli. Onlar hiç olmazsa Çandar'ın söylediklerini sağdan soldan cimbrizladıkları "delil'lerle destekliyorlar. Mesela Güngör Mengi'nin söylediklerini görmezden gelip Çandar'ın yanına Mehmet Altan'ı, Ufuk Güldemir'i ekliyor, Hürriyet ile Sabah gruplarını el çabukluğu marifetiyle "**devletçi-piyasacı**" diye karşı karşıya koyup her derde deva o meşhur "**şahinler-güvercinler**" denklemini bir kez daha kuruyorlar. Klikler arası çatışmayı sınıf mücadelesinin eksenine oturtmayı bir düstur haline getiren Aydınlıkçılar için bu pek normal.

Ya fotoğraf üzerindeki yanlış tarihten yola çıkıp "**konspiratif şiddet örgütleri**" üzerine edebiyat döküren **SÖZ**? Ya burunlarına dayanan DHKC açıklamasına rağmen "*Bu olay çok konuşulur*" diye şüphe ekmeye çalışan, "Bir cinayet nasıl üstlenilir" diye ukalalık yapan **Kürt milliyetçileri**? Ya kendisini Hafiyesi Mahmut yerine koyup "*Silahlar içeri nasıl sokuldu, bu nasıl güvenlik sistemi, bu nasıl eskort, çaycı Fehriye ciddi bir güvenlik soruşturması yapılmadan nasıl istihdam edilmiş?*" diye tepinen **Sungur Savran** gibi pusulasını şaşırması bir "solcu" zevat? Ya "*Sabancı ve Göktepe cinayetlerini kınamak yetmiyor*" diyen Cevdet Selvi gibi şaşkınlara ne demeli?

Düşmanı anlıyoruz da size ne oluyor?

Hadi onlar Sabancılar'ın kader ortağı, çıkar dostu, çanak yalayıcısı? Siye ne oluyor? Siz Sabancı'nın neyisiniz? Nesiniz, kimsiniz, kimden yanasınız? Kimin için kimi kınıyorsunuz? Size mi kaldı Sakıp Ağa'nın güvenliğini düşünmek? "Plaza"ların, "Center"ların dedektörü, eskortu size mi kaldı?

Sakıp Ağa "yurtsever"miş, "işçi dostu"ymuş, "kan banyosuna son vermek" istiyormuş, "demokrasiden yana"ymış, "özgürlükçü"ymüş...

“Bu yüzden saldırıya uğramış” mış...

Peki halkın bugüne dek dökülen kanı kimin kasalarını doldurmuş?, Sömürü ve zulüm kimin çıkarları için yapılmış? Bu adam 40 yıldır neredeymiş? Bunları hiç sormuyorsunuz nedense.

Belli ki bu masallar kulağınıza hoş geliyor. İçin için “*ne güzel demokrasi içinde tatlı tatlı solculuk yapacaktık, ‘siyasi çözüm’ olunca burjuva siyasetinde bize de yer açılacaktı, fakat hain gizli servisler, karanlık odaklar adamlara rahat vermiyor ki*” diye düşünüyor olmalısınız. Sabancılar’a başsağlığı dilememek için kendinizi zor tutuyorsunuzdur. Oysa Özal meselesi gibi olsa ne güzel başsağlığı dileyip “*bakin biz de acınızı paylaşıyoruz, bizden çekinmenize gerek yok*” diyeceksiniz ama olmuyor. Ne de olsa ortada eylemi üstlenen birileri var.

Kürt milliyetçileri için aslında her şey “siyasi çözüm” denilen ABD’ye teslimiyet programında düğümleniyor. BM’ye, NATO’ya emperyalist güçlere, Clinton’dan, Mitterand’a kadar emperyalist devlet başkanlarına mektup yazıp “müdahale edin” diyen Kürt milliyetçileri Sabancılar’ın DHKC tarafından cezalandırılmasına sevinmediler, tam tersi üzüldüler. Hatta kızdılar; bu nedenle eylemi çarpıtmak için komplo teorilerine, provokasyon edebiyatına sarıldılar.

Şu yazdıklarına bakın; “*Her eylemi, direnişi, her karşı koyuşu ve ayaklanmayı ‘provokasyon’ olarak değerlendirmek de son derece yanlış ve tehlikelidir. Ancak Sabancı Center olayı, öncekilerle birleştirildiğinde bir şekilde üstlenilmesine rağmen daha çok tartışılacaktır.*” (Demokrasi, 11 Ocak ’96)

Niye Mehmet Oğuz? Niye ve neyi tartışacaksınız?

“*Bir şekilde üstlenilmesine rağmen*” ne demek? Yoksa Özgür Yaşam’da yazdığınız gibi ille de **şifre mi** istiyorsunuz? Demek “*Öyle telefonu açıp da; Biz yaptık... Yaşasın... Kahrolsun...la olmuyor bu işler.*” Öyle mi?

Bu ne ukalalık, bu ne kendini bilmezliktir ki size sorulacak soruları bile hesap etmiyorsunuz.

Adama sorarlar; Bugüne kadar “PKK üstlendi” diye yazdığınız hangi eylemde şifre aradınız, mermi adedi sordunuz? “ARGK Metropol Timleri” telefon edip “*falancayı cezalandırdık, filanca yeri yaktık*” dediklerinde onlara da “*Öyle telefonu açıp da; Biz yaptık...Yaşasın...Kahrolsun... la olmuyor bu işler*” mi diyordunuz?

Yapılıp da inkar edilen eylemlere hiç girmiyoruz. Siz ‘Rota’nızı şaşıırıp devrimcilere güvenmemekte ısrar etseniz de Türk ve Kürt halkları kimin sözüne güvenip kiminkine güvenmeyeceklerini iyi biliyor.

Ama sizin derdiniz başka. Siz düşmanımıza “dostluk eli” uzatmaya karar vermişsiniz bir kez, size göre bu ellerden biri de Sabancı olduğu için ne yapacağınızı bilemiyorsunuz. Aklınız “Bask Modeli”nde, Rota’nız Amerikan Barışı’nı gösteriyor. Korkuyla karışık bir öfkeyle hareket ediyor, bile-

rek, isteyerek ortalığı bulandırılıyorsunuz. *“Adamlar bizle barışmazsa”* diye korkuyor, *“bunlar sebep oluyor”* diye devrimcilere öfkeleniyorsunuz.

Aynı ‘korkuyla karışık öfke’ **düzen yolcusu reformistleri** de dengesizleştiriyor. Düşmanın paniği onları *“faşizm gelirse”* diye korkutuyor, onlar da halkı TKP’den devrildikleri 50 yıllık **“Aman ha faşizm gelir”** öcüsüyle korkutmaya kalkıyorlar. Oysa halk faşizmi zamlar, zulümle, yoksullukla iliklerine dek yaşıyor. Yalnız yaşamıyor, devrimciler önderlik edebildiği ölçüde savaşıyor da. İşte bu savaş onların statükolarını, düzenle kurdukları dengeyi sarsıyor. Bakın ne diyorlar; *“İster rastlantı, ister bilinçli olsun, her büyük suikast devletin karanlık odalarında hazırlanan militarist senaryoyu uygulamanın ortamını yaratabilir.”*

Yalnız büyük suikastlar mı? Niye öyle olsun; düzeni sarsan her büyük eylem, her büyük mücadele krizi derinleştirdiği ölçüde herhangi bir militarist senaryoya denk düşebilir? Örneğin bir toplu ayaklanma onbinlerin biçildiği bir kan banyosu ile boğulabilir, bir gerilla savaşı -tıpkı bugün olduğu gibi- karşı devrimci güçleri tepeden tırnağa silahlı bir militarist güce dönüştürebilir.

Bu durumda *“provokasyoncu”* kafalara göre uslu uslu oturup düşmana *“herhangi bir militarist senaryo”* için fırsat vermemek gerekir! Varsın halk bir avuç sermayedarın sömürü ve baskısı altında ezilsin, toplum vahşi kapitalizm çöplüğüne dönsün; entel beylerimiz için ne gam! Oysa devrimci savaşın ilk dersidir bu: Devrim karşı-devrimi de geliştirerek büyür, yenene kadar!

“DHKP-C bu eylemi üstlendiğine göre burada tartışılacak bir yan var mı?” diye yazıyor SÖZ. *“Evet, var”* demiyor. Ama tartışıyor!

*“Örgütsel sinir sistemi çelik bir tel gibi gerilmiş olan konspiratif bir şiddet örgütü, her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibi”*yrniş. *“Resmi ve gizli şiddet örgütünün kurmayları bu bombayı nelerin harekete geçireceğini çok iyi bilirler”*miş.

Bu teknik hazırlık, 71 silahlı çıkışından beri reformizmin dilinden düşürmediği provokasyon teorileri için yapılıyor. *“Ümraniye cezaevinde savunmasız insanların beyinlerini parçalayarak katletmenin, çoktan beri elde edilen istihbarat ile öğrendikleri ‘büyük eylem’ kararını hızlandıracaklarını bu kurmayları çok rahat koşullarda bilimsel bir kesinlikle kestirirler. O halde Ümraniye katliamını tertip edenler, ‘büyük eylem’in yarın ya da daha sonra değil şimdi gerçekleşmesinden çıkarı olanlardı.”*

İskambilden ‘provokasyon’ şatosuna şöyle bir üfleyelim ve soralım; öyleyse Buca katliamını (belki haberiniz yoktur, 21 Eylül 1995) tertip edenler ‘büyük eylem’in Eylül’de olmasını istiyorlardı? Peki neden olmadı? Hani bilimsel kesinlikle kestirirlerdi? Hem nedir bu ‘büyük eylem istihbaratı’ hikayesi? Yıllardır hep o ‘büyük eylem’den söz edip durmuyorlar mı? Her yakalanan grup için *“büyük eylemler yapacaklardı”* demiyorlar mı? Nereyse 365 günü birer katliam yıldönümü olan bir ülkede bunlar hergün o

eylemi beklemiyorlar mı?

Bu sorulara verecek cevabınız yoktur sizin.

“Sabancı cinayetinin gerçek failleri Türk finans ve endüstri saraylarının kasalarında gizli”ymiş... Siz o kasaları zaten açamazsınız. En iyisi açın Kurtuluş’u okuyun! Orada her şey yazıyor. “Konspiratif şiddet örgütü” hakkında nutuk atmayı bırakıp şöyle bir kendinizi yoklayın; lazım olduğunda silah atabilecek misiniz mesela? Çünkü devrim karşı-devrimi de geliştirerek büyüyor; ve iskambilden şatoları, hele ‘provokasyon’ şatoları kurşuna hiç dayanıklı değildir; ne yapacaksınız?

Ortada durulmayacağını yaş itibarıyla tecrübelerinizden öğrenmiş olmanız lazım; ya o tarafta ya bu tarafta; ne yapacaksınız?

Yasal parti binalarınızın duvarlarına astığınız Che’nin gözlerine bakın ve Castro’nun Che Bolivya’da şehit düştükten sonra söylediği şu sözleri bir kez daha düşünün: *“Dövüşmemek için her devirde, her türden koşul altında yığınla bahane bulunabilir ve özgürlüğü elde edememenin tek nedeni de hep bu olacaktır. Che düşüncelerinin gerçekleştiğini göremedi, ama onları kendi kanıyla sulayarak güçlendirdi. Kendisini eleştiren sahte devrimcilere gelince, onlar siyasi alçaklıkları ve ebedi eylemsizlikleriyle birlikte, kendilerine özgü budalalıklarıyla yaşamaya devam edecekler.”*

Son sözümüz *“her türlü şiddete karşı”* olduklarını söyleyip ‘devlet’in adaletli olmasını bekleyenlere; boşuna bekliyorsunuz, devlet en büyük şiddet aygıtıdır ve egemen sınıfların elinde ezilenleri bastırmak işine yaramaktadır. Üstelik Türkiye Cumhuriyeti Devleti şiddeti temel yönetim aracı olarak kullanan faşist bir devlettir, faşizmle yönetilir.

Yalnız biz söylemiyoruz bunu, devletin istikrarı için uğraşanlar da aynı şeyi söylüyorlar. İşte Doğu Ergil; *“Şiddet bizde bir yönetim biçimidir. Türkiye her zaman otoriter bir rejimle yönetildi. Halkın kendisi hiçbir zaman yönetime katılmadı. Halk da devlete ve seçmiş olduğu insanlara karşı hep birşeyler yapmak zorunda kaldı... Toplumun yönetmenin aracı ve ifade tarzı şiddet olunca, tabii, karşı çıkmanın dili de şiddetle karşılığını buluyor. Yukarıdan şiddet aşağıdan gelen şiddetle karşılığını buluyor.”* (Yeni Yüzyıl, 15 Ocak 1996)

Evet, her şey bu kadar basit işte. Ve bunu belirleyen devrimciler değil. Devrimciler sadece bu şiddete son vermek için, halkı bir avuç sömürücünün baskı ve şiddetinden kurtulmak için savaşa çağırıyor, halkla birlikte savaşıyorlar. Egemenler halkın elinden devlet aygıtına dayanarak aldıklarını geri verip şiddetten vazgeçmedikleri sürece eşitliği, adaleti, özgürlüğü kazanmak için savaşmaktan başka yol yoktur. Kimse kendini kandırmasın, çünkü sadece kendini kandırması olacaktır.

Bizden silahlarımızı bırakmamızı isteyenler önce halka eşitliği, adaleti ve özgürlüğü versinler.

Gençlik halkının onurunu koruyor

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

-Nankör

-Hayır, Kompleksli

-Yarı cahil, bastırılmış kişilik

-Bunların hepsi uyuşturucu müptelası...

Üçü de genç, üçü de emekçi ailelerin çocukları, her üçü de birer emekçi. **Fehriye Erdal**; 19 yaşında bir üniversite öğrencisi, Sabancı Center'da kat görevlisi olarak çalışıyor. Nam-ı diğer "çaycı kız".

İsmail Akkol; 21 yaşında, "yarı cahil, tornacı çırağı".

Mustafa Duyar; 26 yaşında, muhtelif işlerde çalışmış. "Potansiyel terörist, uyuşturucu müptelası."

Bu üç insanın ortak noktası geçtiğimiz hafta DHKC savaşçıları tarafından gerçekleştirilen cezalandırma eyleminin flaş isimleri olmaları. Sabancı Center'ın 25. katında gerçekleştirilen eylemden sonra değme hafiyelere taş çıkartırcasına çalışan "gazeteci taslakları" büyük bir küstahlıkla üç genç insanı karalama kampanyası başlattılar.

Onlar hayatları boyunca ezilmiş, kişiliği gelişmemiş, yalancı, nankör, uyuşturucu bağımlısı, krizi tuttuğunda kendini jiletleyen hastalıklı tiplerdi.

Kendini kanıtlamanın, toplumdan intikam almanın yolunu da Sabancılar'ın en küçüğü, en vefalısı (!) Özdemir Sabancı'yı kurşunlamakta bulmuşlardı.

Uyuşturucu mafyasının köşe taşlarını oluşturanlar,

Türkiye Cumhuriyeti'nin kasalarını yağmalayarak, gece kulüplerinde, lüks otel lobilerinde metreslerine, bodygardlarına yedirenler,

Kızlarımızı sürükledikleri bataklıktan kar sağlayanlar, insan eti ticareti yaparak vergi rekorları kıranlar.

Kokainle dumanlanan kafalar, alkol buharından beyinleri dumura uğrayanlar, sapıklar, sapkınlar, gencecik insanlarımızın ahlak ve namusuna dil

uzatıyorlar.

Milyonlarca insanın emeğini sömürenler, binlerce işçinin göçük altında, iş kazalarında can vermelerinin sorumluları, binlerce insanın sel baskınlarında, depremlerde katledilmesinin failleri, onlarca insanın evlerde, sokaklarda, dağlarda, zindanlarda katledilmesinin birinci dereceden suçluları üç genç insanı canı ve katil diye adlandırıyorlar. En büyük dayanakları ise her üçünün de çeşitli zamanlarda çeşitli eylemlerden, gösterilerden gözaltına alınmış olmaları.

Fehriye okulunda afiş asarken, Mustafa TİKB militanlarından Nilgün Gök'ün cenazesinden, İsmail bir kitle gösterisinden gözaltına alınmıştı. Büyük suikastın failleri aylar öncesinden biz geliyoruz demişlerdi.

Üniversite gençliğinin, işçilerin, memurların, esnafların tutsak yakınlarının en haklı istemlerini ifade ettikleri kitle gösterileri "terör, anarşizm, toplumun çıldırması"dır onlara göre. Ama yüzlerce köyü yakmak, binlerce insanı kaybetmek, gencecik gerilla kadınların cesetlerine tecavüz etmek, kulak, burun koleksiyonu yapmak meşrudur.

Kayıpların, katliamların hesabını sormak suç; kaybetmek, katletmek mubahtır.

İşkenceye, baskıya, teröre, zulme, sömürüye tavır almak vatan hainliği,

Vatan topraklarından kızlarımıza kadar sahip olduğumuz bütün değerleri pazarlamak, satmak vatanseverliktir.

Mezhepleri öyle geniştir ki onların, Özdemir Sabancı, Haluk Görgün, Nilgün Hasefe'ye ağıtlar dizerken, gencecik gazetecinin binlerce insanın gözleri önünde katledilmesini menfur bir olay olarak niteleyebilmişler, bir iki küçük rütbeli memurun görevden alınarak, olayın örtbas edilmesi öğüdünü vermişlerdir oligarşiye.

Vicdanları öylesine körelmiştir ki, binlerce işçinin kanını içen Sabancılar'a yağ çekerken, halklarının kurtuluşu için kendilerini feda eden devrimcilerin hem de dört duvar arasında hem de kendilerini savunacakları hiçbir silahları yokken katledilmesini alkışlamışlardır. O da yetmemiş "daha fazla kan" çılgınlıkları atarak yüzlerce tutsağı daha, yeni katliamların maktul-leri haline getirmek için tempo tutmuşlardır.

Onlar onursuzdur. Onlar halkımıza, halkımızın en güzel çocuklarına, onlar gençliğe, geleceğe düşmandır. Mecit'e, Rıza'ya, Orhan'a, Gültekin'e düşmandır. Onlar namusuyla emeğiyle yaşayanlara düşmandır. Center'da çalışan Fehriye'yi "hizmetçi parçası", tornacı İsmail'i "yarı cahil tornacı çırağı" Mustafa'yı "uyuşturucu müptelası" olarak gösterenler halka düşman yüzlerini bir kez daha göstermişlerdir.

Çünkü onlar emek ve sermayenin savaşında emek cephesine düşmandır. Çünkü onların anaları, babaları evlatları, yarınları yoktur. Kimseyi sevmeyizler, kan bürümüştür gözlerini. Geçmişleri kan üzerine kurulmuştur ve bu kan denizinde boğulup vereceklerdir son hesaplarım.

Efendiler ve uşakları düşmanımızdır bizim.

Onlar halkımızın namus, onur, özgürlük kavgasında düşman saflarında yer tutanlardır.

Onlar vatan hainleri, halk düşmanlarıdır.

Burjuvazinin gençliği karalamasına, kimliksizleştirme politikasına, yozlaştırma çabalarına en güzel yanıt gençlerimizden geliyor. Sokaklara dökülen, şehitlerine sahip çıkan, halklarını sahiplenen emekçi kitlelerin içinde gençlerimizin gür, duru sesi yükseliyor, hesap soruyor. Gençlik halkının onurunu koruyor, yüceltiyor

Gençlerimiz güzel, temiz, halktan yana olanı sahipleniyor, sarıp sarmalıyor. Türkiye halkları genç eller, genç beyinler, genç yüreklerde bir kez daha hedefine kilitleniyor, hesap soruyor.

Basına-TV'ye DHKC Yasağı Hükümetin DHKC Korkusu

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

Sabancılar'a yönelik cezalandırma eyleminin ikinci gününde hükümet bir talimatla basına ve TV'lere DHKC isminin kullanılmasını yasakladı.

Devrimciler ve basın ilk kez karşılaşmıyor böyle bir yasak türüyle. Özellikle de 80'den bu yana uygulanagelen ama her seferinde de delinegelen bir yasak bu. Yasak çoğu kez kontrgerillanın –bazen resmi, bazen gayri resmi– temsilcilerinin gazete patronlarıyla yaptığı toplantılarda şifahen belirtilmiş, birkaç kez de yazılı hale getirilmiştir. Ama nafiyledir... Bu son yasakta olduğu gibi. Çünkü sansür duvarları ne kadar kalın örülürse örülün, mücadele ve devrimci eylem sansürü, yasakları deliyor ve kendini gösteriyor. Mücadele büyüdükçe, mücadele edenlerin adı da büyüyor, herkesi kendi adını telaffuz etmeye zorluyor.

Bütün yasaklara rağmen eylem öylesine etkili ve sonuç alıcıdır ki, hükümet bu yasaklarla kendisini komik duruma düşürmüştür. Tabii, komik duruma düşen yalnızca hükümet de değildir, bu yasağa uymaya çalışan uşaklar da bu komiklikten paylarını almışlardır.

Acizdiler, eylemin yapılışıyla, sonuçlarıyla, ortaya koyduğu devrimci irade, yaratıcılık ve etki noktasında bunları kıracak, küçültecek hiçbir şey yoktu ellerinde. Bunu yalnızca DHKC'nin ismini kullanmayarak yapmaya çalıştıklarında ise acizliği sergilemekten başka bir şey gelmedi ellerinden.

Taşanların basın toplantısında, bir gazeteci soruyor:

Gazeteci: *"Efendim yurtdışından emir verdiği söylenen örgüt liderinin ismini belirtebilir misiniz?"*

Taşanlar: *"Reklam yapmam"*

Gazeteci: *"Dursun Karataş mı efendim?"*

Taşanlar: *"Evet"*

(Gülüşmeler)

Milyonlarca TV izleyicisi bu görüntüleri izliyor tekrar tekrar... Basın mensupları durumun komikliği karşısında gülüyorlar. Reklam yapmıyor Taşanlar!..

İlk gün televizyonların sık sık mikrofon uzattığı “uzman” Mehmet Ağar, bu ilk günde olayın yaratacağı etkileri henüz tam çözümleyememiş olacak ki, DEV-SOL, DHKP-C diye rahat rahat kullanıyor. Sonra Başbakanının da talimatıyla olsa gerek konuşmalarında boyuna “Örgüt” diyor. Örgüt şöyle, örgüt böyle... Ağar “Örgüt propagandası” yapmıyor!.,

Menzir de hep “malum örgüt” derdi. Ama göremiyorlar ki, bir örgüt “malum” olmuşsa artık, öyle dediğinizde herkes sizin kimi kastettiğinizi anlıyorsa, siz zaten kaybetmişsiniz demektir...

TV muhabirleri, yorumcuları söylemek durumunda kaldıklarında tereddütlü, söylemekle, söylememek arasında gidip gelen ifadelerle, ya da DHKC sözünü çok hızlı okuyup geçmelerle durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Sanki çok hızlı okuyunca birşeyleri “kurtarmış” olacak!...

Eylemdeki ustalık, cüret herkesin şaşkınlığının bir yanıydı. Ve ne yap-salar bu havayı kıramıyorlardı. Sonraki günlerde Taşanlar, “*o kadar da usta işi değil, elinde silahı olan herkesin yapabileceği birşey*” diyerek eylemi küçültmeye çalışıyor, ama yalnızca kendi küçülüyordu.

DHKC adı korkutuyor onları. Yalnızca bu eylemden dolayı değil.

DHKC adı onlara ta Kızıldere’i, Efraim Elromlar’ı çağrıştırıyor çünkü.

Nihat Erimler’i, Gün Sazaklar’ı hatırlatıyor.

Belleklerinin daha canlı olan kısmında bu isimle birlikte hatırlayıp ürperdikleri Hiram Abaslar’ın, Aydın Barışlar’ın ismi var. Mehmet Topaç’ın ismi var.

Sonra DHKC deyince Gazi’yi bir kez daha yaşıyorlar. O halkın sokağa çıkma yasaklarını dinlemediği, panzerlerin, karakolun üzerine yürüdüğü Gazi... Alibeyköy’ü hatırlıyorlar hemen peşinden... DHKC savaşçılarının bu büyük operasyonunun Alibeyköy’de değil de kendi oturdukları semtte yapıldığını düşünüp ürperiyorlar bu kez.

Biliyorlar ki DHKC “*üç-beş*” silahlı adamdan ibaret değil.

Sabancı Center’ı vuran yıllardır yenilemeyen bir devrimci irade, yıllardır kırılmayan bir devrimci inanç ve kararlılıktır.

Çillerin “*tüm dünyada bu sol gerilerken bizde niye böyle oluyor?*” diye sorup merak ettiği gerçeğin ve bu sorusunda dile gelen korkunun ta kendisidir DHKC.

Hayatın her alanında DHKC. İşçilerin, memurların, gecekonducuların, üniversitelerin, liselerin içindedir. Kentlerde ve kırlardadır.

Ve bütün bunları gizlemek mümkün olmamaktadır. DHKC’nin kırsal alandaki savaşçılarının eylemlerini bugüne kadar duyurmamaya özel bir özen gösteren basın, TV ve polis, bu kez kendi acizliğini örtbas etmek için

“kırsala gidip DEV-SOL’un dağ kadrolarıyla buluştular” diyordu. Peki gökten zenbille mi inmişti bu “dağ kadroları”? Onlar yalana, yasaklara sarıldıkça halkımız DHKC gerçeğini daha fazla öğrendi.

Yasaktı DHKC adını kullanmak. Sabancı cezalandırılıp yanına Cephe bayrağı bırakılıyordu... iki gün sonra da bir kitlesel gösteride DHKC pankartını açılıyor ve onun arkasında binlerle yürüyorlardı. Bu cüret korkutuyordu onları. Bu cüret onları yasaklar koymak zorunda bırakıyordu. Bu cüret onları yasakları içinde komikliklere düşürüyordu.

Ve tüm bunlar DHKC’nin doğru yolda, halkımızın kurtuluşu yolunda olduğunu kanıtlıyordu yalnızca; bu bizce malumdu, düşmanımız teyid ediyordu bunu yalnızca.

Eğer adımız düşmana korku olmuşsa, halkımıza umut olmuşsa adımız, kuşku duyulmasın, yarın devrimimiz biraz daha büyüyecektir. Kuşku duyulmasın, adımız zaferimiz olacaktır.

Emperyalist Cephe'den Yankılar

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

ABD'de Suikast Şoku

Milliyet Gazetesi'nin Washington muhabiri Yasemin Çongar **"Suikast Şoku"** başlıklı haberinde cezalandırmanın emperyalist Amerika cephesindeki yankısını aktarıyor;

"ABD'deki yönetim ve finans çevreleri, Sabancı cinayetiyle hem büyük bir şaşkınlık, hem de derin bir kaygıya büründü.

İki kesimin de ortak görüşü, Türkiye'de yatırım yapmak isteyenlerin 24 Aralık seçim sonuçlarının üstüne gelen bu cinayetten sonra, daha çekingen davranacakları doğrultusunda.

Görüştüğümüz Ticaret Bakanlığı kaynakları ve IMF yetkilileri, Türkiye'ye henüz girmemiş ancak özellikle GB anlaşmasından sonra bu eğilimi taşıyan yatırımcıların şimdi kendilerini daha büyük bir risk faktörü ile karşı karşıya bulduklarını belirttiler.

IMF kaynaklarına göre, halen Türkiye'yi hedef alan yeni yatırımcılar için 'risk' taşıyan üç öge olan 'siyasi istikrar, kârlılık ve iktisadi önlemlerin liberal çizgide devamı' unsurlarına şimdi de 'iş güvenliği' eklendi.

Türkiye'nin önde gelen işadamlarından Özdemir Sabancı ile Toyotosa Genel Müdürü Haluk Görgün'ün öldürülmesi, Türk ortak arayan ABD'li şirketler açısından kötü bir uyarı diye değerlendirildi.

Milliyet'in sorularını adının açıklanmaması koşuluyla yanıtlayan üst düzey bir dışişleri yetkilisi, 'cinayeti son derece şanssız ve ABD yönetimini derinden kaygılandıran bir olay' diye nitelendirdi.

Aynı yetkili, 'biz yönetim olarak, bu yıl Türkiye ile ABD iş çevreleri arasında daha geniş bir işbirliği sağlamayı öncelikli hedefler arasına aldık. Ticaret Bakanı Ron Brown'un ziyareti bu yönde büyük bir adım olacaktı ve Brown, Sabancı Ailesi'nin önde gelenleriyle görüşecekti..."

(Milliyet, 11 Ocak 1996)

Japon Ortağına Büyük Şok

Hürriyet Gazetesi yazarı Erdal Güven, TOKYO'dan bildirmiş: *"Japonların Türkiye'deki en büyük yatırımı Toyotosa'nın başında bulunan Özdemir Sabancı'nın öldürülmesi Japon çevrelerinde şok yarattı. Türkiye'de yatırım yapmayı planlayan şirketler Japon Toyota Firması'nı arayarak bilgi istiyor.*

Japon Toyota şirketi herkesin farklı açıklamalarda bulunmasını önlemek için konuyla ilgili olarak bir sayfalık bir bildiri hazırladı. Toyota çalışanları kendilerine Türkiye ile ilgili gelen sorulara bu metinden cevap veriyor... Tokyo Büyükelçisi Necati Utkan da dün Toyota'yı ziyaret etti ve Türkiye'deki gelişmeler hakkında bilgi verdi. Görüşmeden sonra Utkan, 'Toyota, olayın çok yeni olması nedeniyle kesin bir yorumda bulunmadı. Fakat Türkiye'deki gelişmeleri yakından takip ederek bir sonuca varacaklarını' söyledi..."

(Hürriyet, 11 Ocak 1996)

Yabancılar Artık Daha Temkinli Davranacak

Dünyanın "üçüncü büyük kredi değerlendirme şirketi" olarak kabul edilen Duff-Phelps yöneticilerinden David Roberts'le Milliyet Gazetesi'nin yaptığı röportajda eyleme ilişkin soru şöyle cevaplandırılıyor:

"-Sabancı cinayetinin yabancı yatırımcılar üzerindeki etkisi ne oldu?

Roberts: Bu çok üzücü bir olay. Türkiye'de böyle bir cinayeti gerçekleştirebilecek güçte bir sol örgüt olduğunu bilmiyorduk. Dış yatırımcılar, Türkiye'deki karmaşık ortamın farkında. Kuşkusuz bundan sonra daha da temkinli davranacaklar..."

(Milliyet, 13 Ocak 1996)

Avrupa Büyükelçiliklerinde Endişe...

"Avrupa Birliği ülkelerinin Ankara Büyükelçileri, Dışişleri Bakanı Deniz Baykal'a, ülkedeki belirsizliğin ekonomiyi olumsuz etkilediğini, bunun da Avrupa'da endişe yarattığını bildirdiler..."

Avrupalı Büyükelçiler, Sabancı Holding Yönetim Kurulu üyesi Özdemir Sabancı'nın öldürülmesinden bir gün sonraya rastlayan öğle yemeğinde, suikastın Avrupa'da büyük endişe yarattığını kaydettiler. Büyükelçiler Baykal'a 'Sabancı suikastı, Avrupa'da Türkiye'nin hükümeteşsizliğinden doğan endişeyi daha da arttırdı' mesajını verdiler"

(Hürriyet, 13 Ocak 1996)

“Türkiye’yi Nereye Götürmek İstiyorlar?”

Zafer Yolunda KURTULUŞ’ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

Burjuva basının kalemşörleri, düzen politikacıları, Sabancı’nın cezalandırılması üzerine hemen hemen istisnasız bu soruyu sordular. Koro halinde *“vatanımızı bölmek isteyenler var”, “Türkiye’nin gelişmesini istemeyenler var”* teranelerini tekrarlayıp soruyorlardı; *“Türkiye’yi nereye götürmek istiyorlar?”*

Geç bir soru?

Daha dün gazetedeki sütunlarınızda bu ülkenin, gelir dağılımının en bozuk olduğu ülkelerden biri haline getirildiğini yazan siz değil miydiniz?

Daha dün politikacıların kişisel hırs ve tutkularıyla ülke yönetmeye çalıştıklarını yazan siz değil miydiniz?

Daha dün bin türlü yolsuzluğu sütunlara aktaran siz değil miydiniz?

Siz değil miydiniz Büyük Kulüplerde Bülent Ulusu gibi bir ‘zat’ın başkanlığında kumar oynatıldığını, İstanbul sosyetesinin kumar merkezini kapatmaya ne savcıların, ne valilerin gücünün yetmediğini yazan?...

Siz değil miydiniz, televizyonlarınızda polisin gazetecileri, memurları, milletvekillerini coplamasını ağır çekimlerde gösteren...

O soruyu işte o zaman soracaktınız.

Diyecektiniz ki, bu polisler, bu politikacılar, bu hayali para kazanmaktan, Amerikalara para kaçırmaktan başka işi olmayan işadamları *“Türkiye’yi nereye götürmek istiyorlar?”*

Cezaevleri aklınıza ancak Sabancı cezalandırılınca geldi. Köşelerinizde, ***“cezaevleri günlerdir kayıyor, bir Bakanlar Kurulu bile toplanmıyordu”*** diye yazmaya başladınız. Bu hatırlatmayı niye Sabancı’dan önce yapmıyordunuz acaba?

Gecikmiş soruların, yerinde sorulmamış soruların cevapları da doğru verilemez.

Evet, devrimciler yıllardır, hergün, her haksızlık, her adaletsizlik, her baskı ve terör karşısında bu soruyu sormaktadırlar. Sordukları noktada cevabını da koyuyorlar; bu düzenin sahipleri, bu düzenden beslenenler, politikacısıyla, partileriyle, gazetecisiyle, bürokratiyle, polisiyle, generaliyle ülkemizi hergün biraz daha karanlığa götürmektedirler.

Bu düzenin sahipleri, sanayicisiyle, rantiyesiyle tekelci burjuvalar, ağalar, tefeciler halkı her gün biraz daha fazla sömürmek peşindedirler. Bu sömürüyü gerçekleştirebilmek için de hergün biraz daha fazla baskının uygulandığı bir ülkedir Türkiye? Bunları biliyorsunuz, yaşıyor ve görüyorsunuz. Ama bunu ülkemizin bir gerçeği olarak kabul etmek işinize gelmiyor.

Size “*nereye gidiyoruz?*” sorusunu sorduran eylem ise, Türkiye halklarının dikkatini bu gidişata çekmek, ve gidişatı tersine çevirip halkın iktidar yolunu açmak isteyen savaşın bir parçasıdır. Bunca sömürünün, yolsuzluğun, zulmün olduğu yerde halkın da hesap sorma hakkı vardır. Halk Kurtuluş Savaşçıları bu hakkı kullanmıştır.

Burjuva basından kimileri, ama özellikle de eskiden ‘sola bulaşmış’ dönemler çok bilmiş havalarda soruyorlar, diyorlar ki, ***Sabancı öldürüldü de sömürü sona mı erdi?*** Sömürü Sabancı’yla başlamadığı gibi Sabancı’yla da sona ermeyecek elbette. Sorunumuz, sömürünün zulmün sorumlusu ve suçlusu olarak Sabancılar ve Sabancılar’ın düzeniyedir. Eğer, yaşanan onca şey karşısında “oralı” olmayanlar şimdi kalkıp “nereye gidiyoruz” diye soruyorlarsa, bellidir ki, halkın savaşı, yalnız kişi olarak Sabancı’yı değil, Sabancılar’ın düzenini vurmuştur.

Sayırsız siyasi parti var bu ülkede, kitle örgütleri var, yenileri kuruluyor. Ve herkes kendince birşeyler öneriyor halka. Birbirinden farklı onlarca, yüzlerce şey öneriliyor görünümde. Ama bu gerçekten de görünümde.

Önerilen ve önerilebilecek alternatifler gerçekte o kadar fazla da değildir. Önerilenler, hangi programlarla, hangi sloganlarla bezenmiş olursa olsun ya düzen içidir, ya devrim içindir, ya da kendini düzenle devrim arasında bir yerlere konumlandırmaya çalışmaktadır.

Hayatın içinde olmayan söz’ün hükmü yoktur bugün. Gazi’de barikatların hangi tarafında bulunduğuyla belirleniyor gerçek. Zindanlardaki isyan karşısında ne dediği ve ne yaptığıyla belirleniyor. Gerçek Sabancı cezalandırıldığında duyulan “üzüntü” ya da “coşku”dadır. Göktepe’leri katleden devlete karşı öfkeyi haykırmak ve hesap sormaktadır.

Evet, kim neyi niçin yazıyor?

Kim, neyi, niçin yapıyor?

Ve kim Türkiye’yi nereye götürmek istiyor?

Bu sorular gerçekten önemlidir.

Her an, her şey için sormak gerek bu soruyu.

Kimin, ne olduğunu, kimden yana olduğu da böyle bulunabilir ancak...

Biz devrim için yapıyoruz her şeyi.

Bunun için yazıyor, bunun için zindanlarda isyan ediyor, kitle örgütlenmelerini bunun için yaratıyor, bunun için savaşıyoruz.

Saklımız, gizlimiz, korkumuz, kaygımız yok; Türkiye'yi devrime götürmek istiyoruz. Sabancılar'ın düzenini yıkıp Türkiye halklarının iktidarını kurmak istiyoruz.

Egemenler kaygılanabilir, ama kimsenin kuşkusu olmasın; söylediğimizi yapacağız da; yıkacak ve kuracağız.

SUÇLUDURLAR

İşkencelerden, Kayıplardan, Katliamlardan, Köy Yakmalardan, Göçlerden, İnfazlardan, İşten Çıkarmalardan, Zamlar ve Yasaklardan, Tüm Zulüm ve Sömürüden

ONLAR SORUMLUDUR.

Onlar; Türkiye Halklarının Emeğini, Alınterini, Ürettiğini Gasbeden, Emperyalizme Peşkeş Çeken, Halkımıza Asalakça Yaşadıkları Bu Düzen İçin Her Türlü Zulmü Reva Gören, Holding Binalarından Ülkeyi Yöneten

HARAMİLERDİR

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

"Sabancı Center'da sıkılan on kurşun Türkiye'yi sarstı."

"Türkiye bir öldürme haberiyle şoka girdi".

Bu ülkede pekçok halk düşmanı, işkenceci, faşist cezalandırılmıştı; ama hiçbirinde böyle ifadeler kullanılmadı.

Cezalandırılanın Sabancı olması niye bu ülkeyi sarsıyordu öyleyse? Neydi Sabancı'nın özelliği?

Burjuva basının ve televizyonun "hafiye" muhabirleri ve yorumcuları **"Niçin Sabancı?"** diye sorup duruyorlar günlerdir.

Cevabı, aslında bizzat kendi tavırlarındadır. Cevabı, "niçin" sorusunu başkaları öldüğünde değil de Sabancı öldüğünde sormalarındadır.

Evet, cezalandırılan bizzat bu düzenin sahiplerinden biridir.

Halkın adaleti, öfkesi, şiddeti ilk kez bu boyutta doğrudan düzenin asıl sahiplerinden olan bir büyük patronu vurmuştur çünkü.

Maşayı tutan el kesilmiştir bu kez. Ve düzenlerini binlerce, onbinlerce maşayla sürdüren patronların huzuru ilk kez doğrudan, kâr kaygısının ötesinde can kaygısıyla bozulmuştur.

Sabancılar, Koçlar, ülkede devrimci mücadelenin, işçisi, memuru, gen- ciyle halkın mücadelesinin gelişmesinden her zaman rahatsız oldular el- bette, her zaman bu mücadelenin bastırılması, ezilmesi için her yönteme başvurdular. Ama bu daha çok sömürü düzenlerinin bozulacağı, çarkları- nın artık eskisi kadar kolay dönmeyeceği kaygısındandı. Şimdi can kaygı- sı da girmiştir işin içine.

Sanki onlar dokunulmaz ve dokunulamazlardı. Görünmez bir zırhları vardı sanki. **Bu zırh delindi** artık. Telaş bir yanıyla da bundandır.

Düzenin sahiplerine uşaklık yaparak yaşayan gazetecisi, polisi, politika- cısı da bu yüzden fazlasıyla telaş ve paniğe düşmüştür.

Evet, niçin Sabancı?

Önce soruyu düzeltelim; soru “Niçin Özdemir Sabancı?” diye değil, “Niçin Sabancı Ailesi” diye de değildir. Sorunun doğrusu, **“Niçin Saban- cılar”** dır, çünkü hedef tüm Sabancılar’dır, tüm holdingler, tüm tekелci bur- juvazidir.

Niçin tekелci burjuvalar öyleyse?

Bu sorunun cevabı ülkemizde nasıl bir düzen olduğunda, bu düzenin çarklarının kimin için ve nasıl döndürüldüğündedir.

Gündemde bir “büyük patron” var şimdi. Daha doğrusu “patronlar” var. Burjuvazinin ve onların basındaki sözcülerinin bu “gündem” üzerine söylediklerine bakılırsa patronların dünyasında haksız, adaletsiz, çirkin, yanlış olan hiçbir şey yoktur. Hepsi “işçi babası”, “hayırsever”, “Türki- ye’ye büyük hizmetleri dokunan” insanlardır.

Ama ortada bir de hiç kimsenin gizleyemediği yatlar, villalar, yalılar, helikopterler var. İkiz gökdelenler, Limuzinler var. Nereden gelmiş peki bu değirmenin suyu?

Hepsi şu ya da bu tarihte yüzlerce, binlerce işçiyi kapı önüne koymuş ve gerek duyduklarında yine gözlerini kırpmadan da koyacak olan patron- lar burjuva basın ve televizyonların da çanak tutmasıyla “işçi babası” ola- rak sunuyorlar kendilerini. Halkın emeğinin, alınterinin gasbedilmesi üze- rine kurulu lüks ve sefahat içindeki yaşamları, “bulgur yiyen Sakıp”, “ya- malı pantolonlu Özdemir” senaryolarıyla perdelemeye çalışıyorlar.

Oysa gerçek çok çıplaktır.

Kapitalizm soygun, talan, vurgun düzenidir. Kapitalistler de soyguncu, talana, vurguncu... Ülkemizdeki kapitalizm ve ülkemizdeki kapitalistler de bunun dışında değillerdir.

Tersine soygunculuğun, talancılığın, vurgunculuğun en uç örneklerini temsil etmektedirler.

Bu ülke değil midir “bin lira çalarsan hapse girersin, milyarları götürür- sen beyefendi olursun” denilen yer? Boşuna mı çıkmıştır bu laf? Sabancı- lar, Koçlar, Karamahmetler, Taralar ise küfelerle “götürenlerin” başında gelmektedirler. O yüzden en büyük efendidirler. Yani en büyük hırsızlar...

Kaymağı Yiyen Azınlık

Bir CİA ajanı olan Philippe Agee yazdığı "CIA Günlüğü" adındaki kitapta şöyle söylüyor:

"... Yoksul ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin kaymağı yemelerini sürdürmelerini sağlamak için gece gündüz çalışan CIA, Amerikan kapitalizminin gizli polisinden başka birşey değildir. Ki, yoksul ülkelerde CİA başarısının anah-tarı nüfus içinde kaymağın çoğunu yiyen yüzde iki ya da üçlük bir kısmın bulunmasıdır. "

Sabancı'lar işte bu yüzde iki-üçlük kesimdendirler.

CIA ya da emperyalizm ülkemizde onlar aracılığıyla egemenlik kurmaktadır.

Bu ülkeyi tek başına sömürecek ekonomik güçten ve bu halkı tek başlarına "zaptedecek" askeri güçten yoksun oldukları için halkımıza karşı emperyalizmle işbirliği yapmışlardır.

Ülkemizde adına oligarşi denilen bir "azınlık" iktidarı vardır.

Bu azınlık iktidarı, Koç, Sabancı, Komili, Tara... adlı tekелci burjuvalarla, Kürdistan'ın, Ege'nin, Çukurova'nın toprak ağalarının ittifakıdır. Ama bu ittifak içinde tekелci burjuvazi asıl güç ve söz sahibi olandır.

Çıkarılan her yasa, istikrar paketleri, emperyalist ülkelerle yapılan anlaşmalar, her şey bu azınlık içindir. NATO'ya da, Gümrük Birliği'ne de onların bu düzeninin devamı için girilmiştir.

Hamallıktan, bakkallıktan değil, devlet kasasından burjuvalaşmışlar; emperyalistlerle kurdukları ilişkiler sayesinde de palazlanmışlardır. Palazlandıkça krediler onlara daha fazla akmış, onlar için daha çok özel ihracat ya da ithalat yasaları çıkmaya başlamıştır. Ülkedeki demokrasinin ölçüsü artık onların binlerce fabrikasındaki işçilerin mücadele ve örgütlenmelerine göre, holdinglerinin kâr-zarar hesaplarına göredir. Artık çarklar onlar için dönmektedir.

Mesela MİT, "Milli" istihbarat teşkilatı değil, CIA ajanı Agee'nin dediği gibi holdinglerin istihbarat teşkilatıdır özünde. Ama yalnız her türlü komplo, şantaj provokasyonun örgütleyicisi MİT değil, sömürünün devamı için "gerekli" baskının sürdürücüsü olan ordu, polis, cezaevleri her şey düzenin kaymağını yiyen bu yüzde 2-3'lük azınlık içindir.

Faşizm, Bu Azınlığın Yönetim Biçimi ve Gerçek Yüzüdür

SABANCI'lara, KOÇ'lara, KARAMEHMET'lere sorarsanız her biri faşizmi kınar, herbiri HİTLER'i lanetler... Ama bunu yaparken de yalan söylediklerini bilirler. Çünkü bilirler ki *"Faşizm, tekелci burjuvazinin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık diktatörlüğüdür."* Hitler'i Almanya'da iktidara taşıyan, onu güçlendiren, finanse edenler Almanya'nın en

büyük tekelleri olan Krupp'lardan, Siemens'lerden, Daimler Benz'lerden başkası değildir. En görünür yanıyla Türkiye'de de MHP'yi örgütleyip, finanse edenler aynı tekелci burjuvazidir. Halkın üzerine salmak üzere bu faşist örgütlenmeyi oluşturmuş, beslemiş ve kullanmışlardır.

Ama bu sivil faşist çeteleri örgütlemenin ötesinde devleti faşistleştirmişlerdir. 50'lerden itibaren Türkiye'nin ekonomisine, politikasına hükmetmeye başlayan tekелci burjuvazi, emperyalizmin desteğiyle rejimi de faşistleştirmiştir. Çünkü Oligarşi ve oligarşinin devleti, burjuva demokrasisiyle yönetemeyecek kadar zayıf temeller üzerinde oluşmuştur. Bu yüzden devlet hayatın her alanında halkın karşısına faşist yöntemlerle, faşist yasalarla çıkmaktadır. Bu yüzden devlet halkın hak ve özgürlük isteklerinin karşısına copla, zulümle çıkmaktadır. Ve bu devlet KOÇ'lar, Sabancı'lar için vardır. Yani ülkemizdeki faşizmin doğrudan sorumlusu da büyük tekellden başkası değildir.

12 Eylül de Tekellerin İktidarıydı

12 Eylül cuntasının generalleri halkın huzur ve güveni için darbe yaptıklarını açıklamışlardı işbaşına geldikleri gün... Aynı gün ise büyük patronlardan Halit Narin "Şimdi gülme sırası bizde" diyordu.

Bunlardan ancak biri doğru olabilirdi elbette.

Evet 12 Martlar, 12 Eylül'ler holdinglerin huzuru, güveni için gelmişti.

Ülkeyi uçurumun kenarından kurtarmak için gelmişti 12 Eylül. Bu dönem boyunca kimi sefalet uçurumuna ittikleri, kimlerin ise köşeyi döndükleri bugün kimse için sır değil. Bugün 12 Eylül'ü burjuvazi cephesinde bile savunan çok az kişi kalmıştır. Bu dönemin bir baskı, terör rejimi olduğunda herkes hemfikirdir.

Cunta tarafından Zincirbozan'da gözaltına alınan 16 AP'li ve CHP'linin 83'te yaptıkları ortak açıklamadaki şu sözleri çarpıcıdır:

"Bugünkü nisbi sessizliğe aldanarak yönetimin (cuntanın) kalıcı huzur ve sükunu sağladığını iddia etmek güçtür. Sağlanan huzur, insan haklarının çiğnenmesine dayalı bir tedhişin yarattığı geçici bir korku döneminin sonucudur."

İşte Halit Narinler böyle bir dönemde gülmektedirler.

Halkın üzerinde terör estirilirken, halk işsizliğe, açlığa, sefalete mahkum edilir, darağaçları kurulur, işkence tezgahları durmaksızın çalışır, cezaevlerinde vahşet tirmandırılırken, daha dün burjuvaziye hizmet etmek için elinden geleni yapanlar bile baskı altında tutulup gözaltına alınırken gülmektedir patronlar.

Ve hiçbirinin halkın üzerinde uygulanan baskılardan, hatta Demireller, Ecevitler, Cindoruklar, Baykallar gibi dünkü hizmetkarlarının da baskı görmesinden en küçük bir şikayeti yoktur. Tersine bunun için cuntaya akıl vermekte, örgütlerde bulunmaktadırlar. Örneğin tekелci patronların duaye-

ni Vehbi Koç 12 Eylül darbesinin hemen ardından 3 Ekim’de Evren’e yazdığı mektupta şunları söylemektedir;

“... Silahlı kuvvetlerimizin yıpranması mukadderdir. Bundan dolayı temel kanuni düzenlemeler yapıldıktan sonra ordunun kıışlasına dönmesi, demokrasimiz için elzemdır. Ordu yanlış kararlar alır ve yıpranırsa memleket diktatörlük, onun arkasından komünizm gelebilir. (...)”

Cuntanın programının, ne zaman darbe yapıp, ne zaman çekileceğinin kimler tarafından belirlendiğini bu satırlar gayet açık ortaya koyuyor. Devam ediyor KOÇ’un mektubu:

“... Milıtan sendikacılar bu işleri tahrik etmek ve faaliyeti devam eden sendikaların yönetim kademelerine sızarak, kendi davalarını devam ettirmek niyetindedirler. Bu durum bilinerek hazırlanacak kanunlarda gerekli tedbirler alınmalıdır.”

Cuntanın generalleri halk düşmanıdır, asmış, kesmiş yasaklamışlardır. Anti-demokratik anayasalar yapmışlardır. Peki bu satırları, holdingler adına konuştuğunu da belirterek yazan KOÇ, Cuntadan daha mı az suçludur?

12 Eylül’ün kurduğı her darağacı, attığı her cop, katlettiğı her insan tekeli patronlar içindir ve bu yüzdendir ki, 12 Eylül’ün generallerini eleştirip Koçlar’ı; Sabancılar’ı bu dönemin suçlarından ayrı tutmak ya bir körlük ya da alçakça bir yanıltmadır. DİSK Genel Başkanı, Sabancı’nın cezalandırılması eylemi için “cinayet” diyor, son bulsun bunlar diyor, peki senin DİSK’ini kapatan, üyelerini, yöneticilerini yıllarca cezaevinde yatıran, işkence yaptıran Sabancılar’dan başkası mı? Senin üye bir işçiyi –Düzgün Tekin– daha bir kaç ay önce kaçııp kaybeden kontrgerilla kimin için gerçekleştiriyor bu işleri? Kimin çıkarı için kapatılmıştı DİSK? Bugün sırf hakkını istedi diye işçilerin üzerine polis yollayanlar kim? Sendikalaştılar diye işçileri kapı önüne bırakanlar kim?

Kapitalizm, Rüşvet, Yolsuzluk Düzenidir.

En büyük rüşvetçiler, en büyük yolsuzlukları yapanlar da bizzat bu büyük patronlardan başkaları değildir. Bu ülkede rüşvet deyince akla devlet dairesindeki memurun aldığı üç-beş kuruş gelir. Oysaki asıl rüşvet düzeni daha yukarıdadır. Bu ülkede herkes bilir ki, adı rüşvet, yolsuzluk söylentilerine, dosyalarına karışmamış emniyet müdürü, vali, müsteşar pek yoktur. Tahsin Şahinkaya’lar, Necdet Üruğ’lar, Şükrü Bala’lar, Engin Civan’lar, rüşvet deyince ilk akla gelen isimlerdir. Peki bunların işi kimlerleydi? Sokaktaki vatandaşla alınıp verilmedi elbette bu rüşvetler. Rüşvetin en önemli kesimi devletin tepe katlarında alınıp verilenidir ve bunu alıp veren de tekeli burjuvaziden başkası değildir. Zaman içinde rüşvete çok değişik kılıflar ve gerekçeler de bulunmuş rüşvetler açıktan alınıp verilir olmuştur.

Yıllar öncesinin 80 milyarını alıp ortadan kaybolan Kemal HORZUM’un

koruyucusu şimdi DYP milletvekili olarak meclise girmiş olan Ünal Erkan'dan başkası değildi.

Tüm dünyada soruşturmalara konu olan, bakanları yerlerinden edip iş dünyasının pisliklerini açığa çıkaran Lockheed Skandalı, ilgili ülkelere yalnızca ikisinde soruşturulmamıştır. Bu ülkelere biri tahmin edileceği gibi Türkiye'dir.

225 bin kişinin dışından tırnağından artırıp kıyıya koyduğu üç-beş kuruşu ve küçük ölçekli tasarrufları çaldıktan sonra yurtdışına kaçan KAS-TELLİ olayı bu ülkenin en ilginç olaylarından kuşkusuz. Bu gelişmeyle ilgili olarak kamuoyunun yoğun tepkisi nedeniyle Çukurova sermaye grubunun bankaları hakkında –sonuçta birşey çıkmayacak da olsa– dava açılmış, bu olayda aracılık yapan SABANCI'nın **AKBANK**'ına ise göstermelik de olsa hiçbirşey yapılmamıştır.

İşadamları için elbette bir cennettir Türkiye. Holding yöneticilerinin bakan, TOBB'dan, TÜSİAD'dan, İKV'den sayısız patronun milletvekili olduğu, "milli" meclisinin üyelerinin üçte birinin patron ve sanayicilerden olduğu ve bir işveren kuruluşunun başkanının Başbakan olduğu bir ülke elbette cennet olacaktır işadamları için.

Kırk Haramilerin En Haramileri

Harami, biliniyor, soyan, çalan-çırpandır. Ülkemizi de sayıları kırkı bile bulmayan haramiler soyup soğana çevirmektedir. Ama bunların içinde üçü vardır ki, hepsinin çalıp çırpıtığının büyük bölümüne de elkoymaktadır. Bu haramiler, **KOÇ, SABANCI** ve **İş Bankası**'dır.

Türkiye'nin En Büyük 500 Firması üzerinde yapılan istatistiklerde görülüyor ki, bu firmalardan 35'i karın hemen tümüne el koymaktadırlar. En büyük 500 firmanın ciro paylarının % 30'u, karların da % 35'i de yine sadece üçüne, yani **KOÇ, SABANCI** ve **İş Bankası** grubuna aittir.

Pekçok sektörde bir kaç tekel piyasaya egemendir.

Yağ alanında piyasanın % 70'i 4 şirketin kontrolündedir.

Birada pazarın % 86'sı iki şirkete aittir.

Çamaşır makinası ve buzdolabında Profilo ve **KOÇ** pazarın tamamına egemendir.

Minibüs pazarının % 95'i **Koç**'undur.

Deterjanda 3 firma pazarın tamamına el koymuştur. Yani siz onlarca farklı markadan hangisini alırsanız alın aslında üç tekeli zengin ediyorsunuz.

Emperyalistlerin bayiliğini yürüten holdingler, emperyalist şirketlerin pazar egemenliğini de sağlamaktadırlar.

İş Makineleri alanında Caterpillar'ın Türkiye'deki tek satıcısı durumundaki Çukurova Holding pazarın % 55'ine sahipken, Japon Komatsu'nun

temsilcisi olan SABANCI grubu pazarın % 45'ine sahiptir. Yurtiçi ve yurtdışı inşaat sektörü 3-4 şirketin hakimiyeti altındadır.

Haramilerin devasa boyutunu görmek açısından 1985'in rakamını yansıtan şu istatistiğe bakmak yeter; KOÇ ve SABANCI'nın 1986 yılı satışları Türkiye toplam bütçe gelirlerinin % 68'ine eşittir. Evet, **yalnızca KOÇ ve Sabancı'nın satışları, Türkiye bütçesinin üçte ikisi kadardır.** İşte tekelci burjuvazinin gücü... Bu güçle ülkeyi, yasaları, yasaları yapanları ellerinde oynatmaktadırlar.

Tekellerden Oluşan Gasp ve Soygun Çetesi

Herkes söylüyor, bu ülkede gelir dağılımı dengesizliği hergün büyüyor; emekçilerin gelirleriyle egemenlerin, tekelci burjuvazinin "milli gelir"den aldığı pay oranı her geçen gün emekçilerin aleyhine artıyor.

Emek gelirlerinin milli gelirdeki payı 1979'da % 33'lerden 1986'da % 18'lere gerilemiştir. Sermaye gelirlerinin payı da doğal olarak(!) % 43'ten % 64'e yükseldi. Memurun, emekçinin, çiftçinin cebinden alınan trilyonlarca lira para kar diye, faiz diye ve rant olarak sermaye sahiplerinin cebine aktarıldı.

Bu, düpedüz gasptır. Emekçiler her geçen yıl kendilerine düşen payın azalmasını gönüllü istemediklerine göre ortada bu payı zorla küçültme vardır; ve bugün bu ülkede yaşanan en büyük gasp olayı da budur. Tabii, en büyük gaspçılar çetesi de TÜSİAD'lar, TOBB'lardır.

Hergün televizyonlarda "gasp çetesi" diye üçbeş genci çıkarıyorlar ekrana. Hatta kimileri hızını alamayıp devrimcileri bu sıfatla suçlamaya çalışıyor.

Ortada zaten gaspçı bir devlet var. Halktan almasını biliyor; vergileri boyuna artırmasını biliyor, ama halka vermesini bilmiyor. Çünkü halktan aldığını sermayeye aktarıyor durmaksızın: Batan şirketleri kurtarıyor. "İhracatı teşvik", "yatırımı teşvik" diye muazzam servetler yine sermayeye aktarılıyor. İhracat ya da yatırım teşviki alıp da "taahhütlerini" yerine getirmeyenler ikide bir "affediliyor".

Herkes biliyor, bu ülkede sermayenin hemen her kesiminin, tüm holdinglerin trilyonları bulan borçları var SSK'ya. TV'ler ikide bir gidip SSK hastanelerindeki yığılmanın, rezaletlerin programını yapıyorlar, peki kimdir suçlusu? Trilyonlarca liralık borcunu ödemeyen işadamları değil mi? Kimlerin borçlu olduğu belli, ama kimse bu borcun ödenmesini sağlamıyor, Bu göz-göre göre, açık bir gasp değil de nedir?

Bu ülkede deprem olur sırf binaların dayanıksızlığından, yani yapılışı sırasında demirinden, çimentosundan çalınmış olduğu için, yüzlerce insanımız ölür... Bu ülkede trafik kazaları olur, arabaların dayanıksızlığından trafik katliamlarında ölenlerin sayısı tüm olağan oranların üstüne çıkar... Peki kimler suçlu burada? Bu demiri, çimentoyu, arabayı üreten sermaye

sahipleri, bu demiri, çimentoyu, sacı gerektiğinden az kullanan müteahhit adı verilen sermayedarlar değil mi? Bunun adı hırsızlık değil mi?

Ucuz maliyet adına tüm dünyada yasaklanmış kansorejen maddeleri yıllarca deterjan üretiminde kullanan kimlerdi, "hayırsever" işadamları değil mi?

Bir emekçi memur taksitle aldığı malın borcunu ödeyemediğinde iki gün sonra haciz memuru dikilir kapısına. Oysa bu ülkede vergi yüzszüleri açıklanır, içlerinde sayısız-anlı-şanlı holdingler vardır; SSK'ya borçlular açıklanır, hepsianlı-şanlı holdinglerdir; devlet bankalarından krediler, kredilerin faizleri ödenmemiştir, borçlular bu holding sahipleridir. Ve hepsinin de yeri yurdu, adresi evi bellidir. Ama nedense haciz memurları onları ya bulamaz, ya da zaten aramaz bile. Onlar için böyle bir işlem sözkonusu değildir.

Devletin, işçinin parasını gasbetmek onlar için hak sayılmıştır.

Vatan Hainidirler

Emperyalist ülkelerle daha fazla, daha yakın işbirliği için çırpınanlar telceli burjuvaziden başkası değildir. Ülkemizin IMF politikalarıyla yönetilmesine onların hiçbir itirazları yoktur.

80 rakamlarıyla Koç topluluğunun 15, SABANCI'nın 8, YAŞAR HOLDİNG'in 5, ve "milli" ordunun şirketi olan OYAK'ın da 6 şirketinde emperyalist sermaye ile ortaklıkları vardır. Belirttiğimiz gibi bunlar geçmiş yıllara ait rakamlardır; bu işbirliği her geçen gün artmıştır, mesela bu listede SABANCI'ların TOYOTA-SA'ları yoktur.

Ülkemizi NATO'ya pazarlayan, CENTO'lara sokan, Çekiç Güç'lere teslim edenler bunlardır. Gümrük Birliği için yanıp tutuşanlar onlardır. Ama bunu yaparken zorlanacakları, kendilerinin kısmen aleyhine olabilecek noktada çok minicidirler, o zaman milli sanayinin korunması için özel maddeler konulmasını isterler anlaşmalara. Konulur da.

Koç'un otomotiv sektörünü korumak için günlerce devlet yetkilileri KOÇ adına pazarlık yürütür. Gümrük Birliği üyeliğinin ucuzluk getireceğinin propagandası yapılır boyuna, ama gerçekten de ucuzluk getirme ihtimali en yüksek konu, otomotiv sektörü anlaşma dışı bırakılır. Korunan nedir, kimdir korunan? 70'li yıllara ait şu rakamlar bunu hiçbir çarpıtmaya izin vermeyecek kadar açıkça ortaya koymaktadır.

Otomobil-Renault: Türkiye'de yapılan araçlar: 60.000

Yurtdışından ithal fiyatı: 22.000

Otomobil-Fiat: Türkiye'de yapılan araçlar: 57.000

Yurtdışından ithal fiyatı: 18.000

Minibüs-Ford: Türkiye'de yapılan araçlar: 65.000

Yurtdışından ithal fiyatı: 35.000

Kamyon-Ford: Türkiye’de yapılan araçlar: 120.000

Yurtdışından ithal fiyatı: 60.000

İşte böyle devasa karlar elde ettikleri içindir ki, otomotiv sanayinin adı “milli sanayi” olmakta, Gümrük Birliği’ne girerken emekçi halk için düşünlmeyen koruma önlemleri tekeli patronlar için düşünülmektedir.

Bir ayakları hep Amerika’larda, İngiltere’lerdedir. Hepsinin yalnız işyeri değil gizli banka hesapları, evleri de vardır oralarda. Geleceklerini ancak emperyalizmin kucağında güvencede görmektedirler. Çünkü Halkımız “artık yeter” dediğinde sığınacakları limandır emperyalizm.

İş Kazalarında Niye Dünya Birincisiyiz?

Yıllardır yazılıp çiziliyor: İş kazalarında dünya birincisiyiz. Niye peki? Kim bunun sorumlusu?

Dünyanın en dikkatsiz işçileri mi bizim ülkemizde toplanmış yoksa?

Suçlu, sorumlu, bellidir.

Bu Sabancılar, Koçlar, Tekfenler, iş güvenliği için gerekli yatırımı yapmamaktadırlar çünkü. Karlarından bir bölümünü buna aktarmak işlerine gelmemektedir... Çünkü bu ülkede iş güvenliği için gerekli önlemleri almanın cezası komik rakamlardır. Mesela 80 milyonluk yatırım yapma yerine 80 bin liralık cezayı ödemeyi yeğlemektedir çoğu. Ve çoğu bu cezayı da ödememektedir.

Suç işleyen, suça göz yuman bellidir.

Bu ülkede iş kazası adı altında katledilen binlerce işçinin, sakat bırakılan onbinlercesinin katili işadamlarıdır. İşçinin akan her damla kanının sorumlusu bu soygunculardır.

Düzenin Sahipleri Bir Uşaklar Ordusuyla Yaşıyor

Sabancı’nın cezalandırılması üzerine en fazla feryat figan edenler Sabancı’ların çanak yalayıcıları oldular.

Televizyonda bir gazeteci konuşuyor, nasıl olur, nasıl yaparlar anlamıyorum diyor, sık sık gitmişimdir o binaya diyor... Televizyonda eski bir polis şefi konuşuyor, binaya görev dışında da çok gitmişimdir, daha geçen gün oradaydım, içeriden yardım almadan yapmış olamazlar diyor... Bir politikacı, bir sendikacı, hepsi gitmiş o binaya. Hepsi biliyor; hepsi orada Sabancı’nın sofralarında ağırlanmışlar. Bu yüzden en fazla onlar karşı cezalandırmaya.

Özdemir Sabancı’nın “ne kadar iyi ve müşfik bir insan” olduğunu anlatıyor hepsi, hayır, Özdemir Sabancı’nın iyi olup olmaması değil onların derdi. Acaba bir başka işadamı cezalandırılısaydı, ona başka birşey mi di-

yeceklerdi? Hayır, 40 haramilerden hangisi cezalandırılrsa onların bu sözleri değişmeyecekti. Çünkü onlar için “iyi”liğin ölçüsü, kendilerine verilen kısıntılardır.

Haramiler, devletin bütün olarak kendilerine çalışmasıyla yetinmemekte, tüm devlet kurumları içinde, ve hayatın her alanında –basında, sendikalarda, sanat alanında...– kendilerine midesinden bağlı bir uşaklar ordusu da beslemekte, kendilerine onlar aracılığıyla yeni ek ayrıcalıklar elde etmekte, toplum içindeki meşruluklarını ve istedikleri imajı onlarla sağlamaktadırlar.

Barışın Düşmanı, Devleti Savaş Makinesine Dönüştüren Burjuvazidir

Başta Sakıp SABANCI olmak üzere hergün “birbirimizi sevelim”, “kardeşlik içinde olalım” açıklamaları yapıyorlar patronlar.

Bu nasıl sevgi ki, yüzbinlerce işçiyi sokağa atabiliyorlar, bu nasıl sevgi ki, hükümetlere önerdikleri istikrar paketlerinde emekliye, yetime, dula, hastaya harcanan devletin sosyal bütçesinin boyuna azaltılmasını öneriyorlar. Bu nasıl kardeşlik ki, Kürdistan’da yoksul Kürt köylüsünün köyünün yakılmasını oradaki sömürülerinin devamı için onaylayıp alkışlıyorlar. Bu nasıl kardeşlik ki, her infaz sonrasında “polisimize müteşekkirimiz” diye açıklamalar yapıyorlar.

Oligarşinin dünyanın nüfusa oranla en büyük ordularından birini beslemesi, bütçenin neredeyse yarısını askeri harcamalara ayırması barış için değildir elbette.

Tüm bu harcamalar halka karşı savaş içindir. Halka karşı patronların sömürü düzenini korumak içindir.

Oligarşi iktidar olduğu 50’lerden bu yana “halkların kardeşçe birliğinin sağlandığı barışı değil, halkların özgürlük savaşlarının emperyalizm tarafından bastırılması üzerine kurulu emperyalist ‘barış’ı savunuyor!”

Kore’ye gönderilen asker Kore halkının özgürlük ve bağımsızlığını bastırmak için gönderilmiştir.

Oligarşi Fransız emperyalizminin Cezayir halkına karşı yürüttüğü savaşta müslüman Cezayir halkını değil, Fransız emperyalizmini savunmuş, onun katliamlarını ve sömürgeci yönetimini alkışlamıştır.

Irak halkının üzerine bomba yağdırılırken yalnız ve yalnız savaş sonrasında daha fazla kar edeceği düşüncesiyle Irak halkının değil, Amerikan emperyalizminin yanında olmuş, zalimleri desteklemiştir.

Oligarşinin “**Yurtta Barış, Cihanda Barış**” lafları demagojidir. Yapılan ortadadır, “**yurtta**” Kürt halkının, tüm emekçilerin, devrimcilerin, yurtseverlerin kanı dökülmektedir. “**Cihanda**” nerede bir emperyalist saldırı varsa ona destek olunmakta, ABD’nin Ortadoğu halklarına karşı jandarmalığı

görevi üstlenilmektedir.

Tekelci burjuvazinin Boyner'den Sabancı'ya uzanan çeşitli kesimleri bugün Kürdistan'da "yeni" politikalar önerirken, dertleri doğal ki Kürt halkı değildir. Devletin askeri mücadelesinin başarısızlığını gördükleri için yerine Kürt halkını sömürmeye devam edebilecekleri yeni bir düzenleme istemektedirler. Barışı sağlamak değil, sömürüyü sürdürmektir dertleri. Bu yüzden Diyarbakır'da topladığı Kürt burjuvalarına seslenirken **"Bu hem bizim hem de sizin çıkarınız için"** diyordu Sabancılar. Ellerini Kürt halkının kanıyla yıkayan, Kürt adının anılmasını bile engellemek için onbinlercesini katlettiren Sabancı ile, bugün IRA, BASK örneklerini sunan, **"Kürt olmak suç değildir"** diyen aynı Sabancı'dır. Bunda kimse yanılmamalıdır.

Ülkemizde barışın en büyük düşmanı tekelci burjuvazidir. Çünkü halka karşı savaş onlar için, onların düzeni için yürütülmektedir. Evren "asma-yıp da besleyecek miyiz" dediğinde hangi tekelci burjuva karşı çıktı buna? Hiçbiri. Sendikaların baskı altına alınması için cuntanın şefine mektup yazanlar bir kez olsun, gençlerimizin aşılmaması, cezaevlerinde işkence yapılmaması için mektup yazdılar mı acaba? Hayır. Çünkü darağaçları zaten onların düzenini korumak için kuruluyordu.

HALKIMIZIN ÖZGÜRLÜĞÜ, VATANIMIZIN BAĞIMSIZLIĞI İÇİN SABANCILAR'IN İKTİDARI YIKILMAK ZORUNDADIR.

Kimse kendini kandırmasın. Aldatmasın. Soyut bir "terör" edebiyatıyla, soyut bir "barış" edebiyatıyla gerçeklerin karartılmasına ortak olmasın.

Gerçekler ortadadır.

Sabancılar'ın, Koçlar'ın, tüm tekelci burjuvaların ülkemizde yaşanan vahşetteki sorumluluğu kimsenin reddedemeyeceği kadar açıktır.

Çarklar oligarşi için dönüyor. Haramiler kan içinde yüzüyor. Düzenin bu çarkları oligarşi için yeni karlar, halk için sefalet ve zulüm üretiyor.

Haramilerden biri bu sorumluluğunun hesabını vermiştir.

Şu gerçeği biliyoruz ve diyoruz ki herkes görmelidir;

Haramilerin iktidarını yıkmadan halkımız özgür olamaz. Yoksulluktan, sefaletten, emperyalizme bağımlılıktan kurtulamaz.

Sorulan hesap bir suç dosyasının kapanması değil, halkın iktidar savaşının bir parçasıdır. Suçlular yani tekelci burjuvazi iktidardadır. Halkımız, ancak kendisini sömüren, bu sömürüyü sürdürmek için zulüm uygulatan Sabancılar'a, Koçlar'a, onların zulmünün uygulayıcısı olan orduya ve polise, karşı-devrimin tüm kurum ve kuruluşlarına karşı savaşıarak; bu düzenin sahipleri ve koruyucularıyla dış dış bir hesaplaşma içinde kendi iktidarının yolunu açabilir.

Halkın savaşı bu yolu düzlemektedir.

Ve daha da düzleyecek, bu yoldan HARAMİLERİN SALTANATI YIKILA-

CAKTIR.

SABANCI'ların, KOÇ'ların BARIŞ'I

"Burjuvazinin barışı halka, halkın insanca yaşam, demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm istemine her cephede çeşitli biçimlerde açılmış savaştan başka bir şey değildir.

Egemen sınıflar için barış;

İşçi ve emekçi sınıfların insanca bir yaşam, iş güvenliği, ekmek ve özgürlük istemlerinin kanla bastırılması demektir.

Köylülerin toprak istemlerini jandarma dipçiğiyle engellemek demektir.

Gençliğin demokratik ve özerk eğitim talebinin kurşunla, copla cevaplanması, gençliğin kanının akıtılması demektir.

Kürt halkının kendi kaderini tayin etme istemini, süngü ve copla karşılayan, yetmediği yerde tankla topla saldıran oligarşi, barışı bu istemlerin bastırılmasında arıyor.

Gelişenin, güçlenenin, tarihsel olarak bu düzenin mezarını kazan ilerici sınıfların haklı mücadelesinin durdurulmasında arıyor.

Burjuvazinin aradığı barış, halkımızın kurtuluş ve özgürlük mücadelesinin terör ve katliamlarla, baskı ve yasaklarla önlenmeye çalışıldığı bir barıştır.

Halkların birliğine ve kardeşliğine, insanca yaşama, işçi ve emekçi sınıflara düşman rezilce bir barıştır." (Haklıyız Kazanacağız)

Hayır, asla kabul etmiyoruz böyle bir barışı.

Hayır, böyle bir barış içinde olmaktansa onlarla savaş içinde olacağız.

Sakıp Sabancı'nın "The End"i

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 28, Tarih: 20 Ocak 1996

(Derginin Mizah Sayfası'ndan alınmıştır)

"Sürünerek değil de 'pat' diye ölüm güzeldir.

Doğrusunu isterseniz 'öldüm... öleceğim...' diye korkmam. Bir alınyazısı var, 'allahın dediği olur' sözünü o kadar içime sindirmişim ki ne bir nefes fazla alacağım ne de bir nefes noksan. Vaktinde bu senaryo yazılmış, 'THE END', 'Son' nerede denecek belli... " (Sakıp Sabancı)

Sakıp Sabancı defterine böyle yazmış. Ama sormak istiyoruz, Madem "son" nerede denecek belli, Sabancı Center'deki o kameralar, o korumalar, milyarlık güvenlik sistemleri, polisten koruma istemeler niyeydi?

Hadi son günlerin moda deyimiyle soralım, bu sözlerle tanrıya karşı mı takkiye yapıyor Sabancı, yoksa "cesaret" havası atma ihtiyacıyla kamuoyuna karşı mı?

Sabancı kendi The End'ine ilişkin bir tercih de belirtmiş, **"pat"** diyesini tercih ediyormuş;

Eminiz birileri bu isteği mutlaka gözönünde bulunduracaklardır.

*

Şerlok Holmes

Özgür Yaşam dergisi... Medyanoz köşesi..

Adından da anlaşılacağı üzere her şeye maydanoz bir köşe bu.

Köşe yazarı (ismini yazmamış) diyor ki; *"Sabancı cinayeti bir gerçeği bir kez daha gündeme getirdi. Bir cinayet ya da saldırı nasıl üstlenilir?"*

Dikkatli okudunuz mu? **"Cinayet"** yazıyor... İkinci cümlede **"saldırı"** kelimesini ekleyince kurtaracağını sanıyor. Devam edelim... "Telefonu açan her şahıs herhangi bir eylemi üstlenince iş bitmiş mi oluyor. İçeride Dev-Sol pankartı bulunmuş. Kimse görmedi ya neyse..."

Paranoya başlıyor... Sanki Sabancı suikastini 25-30 kişi üstlenmiş de acaba hangisine inansam eziyeti çekiyor yazarımız. Cumhuriyetin dönek yazarı Aydın Engin'den de bir alıntı yapıyor; *"Açıklık ve bilgi olmazsa insanların kuşkusu artar."*

Paranoya öyle bir şeydir ki insanlık tarihinde sınırları henüz keşfedememiş karmaşık hastalıkların başında gelir. Biz de bu adamın psikolojik durumunu tahlile kalkışmakla zor bir işe giriştik herhalde.

DHKC'nin yaptığı açıklama onu ikna etmiyor. Eylemi kimin yaptığından emin olması için IRA'nın bir yöntemini örnek veriyor. IRA ile Scotlandyard arasında şifreli bir mesaj varmış da eylemi ancak o şifreyi söyleyen üstlenbiliyormuş. Yani eylemin tescili Scotlandyard'ın güvencesinde... Bu hakkı bizim Vatan Caddesi'ndeki "emniyet" kuvvetlerimiz niye kullanmasınlar ki... Değil mi ya... Ne de olsa beyfendi kafasını netleştirecek yegane açıklamayı onlar yapabilirler. Gerisi beyhude...

Devam ediyoruz... *"Öyle telefonu açıp da 'biz yaptık... Yaşasın... Kahrolsun... 'la olmuyor bu işler."*

İnsanın aklına gelmiyor değil... İster misiniz PKK ateşi falan kesmemiş olsun. Sakın bir sürü eylem yapıp da üstleniyor da böyle pimpirikli gazeteciler yüzünden eylemler yazılmıyor olsun.

Yazının sahibini arıyor gözlerimiz, bulamıyor... Metin Göktepe'ye ithaf edilmiş. Hadi ismini yazmadın bari şifreli bir şeyler yazsaydın da muhatabımızı bilseydik. Öyle Metin'e ithaf etmekle olmuyor bu işler...

*

İlk gördüğüm...

İstanbul Üniversitesi'nde okuyan bir İYÖ-DER'li arkadaşımız 10 Ocak günü her zamanki gibi okuluna gider. Fakat 10 Ocak, daha başından çok değişik bir gün olmaya adaydır. Neden mi? Anlatalım...

Arkadaşımız okula adımını atar atmaz önceden pek de samimi olmadığı ve okulda DY'li olarak bilinen birisinin heyecanla üzerine doğru koştuğunu farkeder. Belki bana gelmiyordur diye kenara çekilecektir ama ne fayda... Gelen kişi arkadaşı tuttuğu gibi yanaklarından öper. Bizimkisi abartılı bulduğu bu samimiyet karşısında sadece "niye" diyebilir.

-Niyesi var mı? Kendi kendime söz vermiştim. Bugün göreceğim ilk P-C'liyi öpeceğime dair... Hani anlarsın ya... Sabancı...

Evet bizimkisi bu duruma alışmak zorundadır. Çünkü akşama kadar en az 25-30 kişiyle daha öpüşecektir.

Gökdelenlerin ve Gecekonduarın İstanbul'u

Zafer Yolunda
KURTULUŞ'ta
yayınlanmıştır

Sayı: 29,

Tarih: 27 Ocak 1996

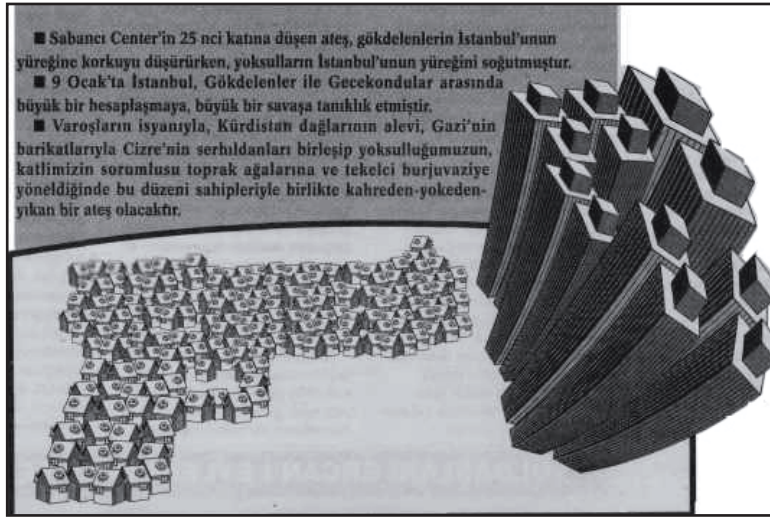
Çılgık çılgıla bir kent-
tir İstanbul... Hep bir ko-
şuşturmaca içindedir...
Hep kavgalı... hep öfkeli-
dir... Haritalar hep tek bir
kent olarak gösterirler
onu. Yanıltıcıdır. **İki İs-
tanbul** vardır gerçekte...

Boğazın Anadolu yakası ve Avrupa yakası diye coğrafi özellikleri bile
ikiye ayırır onu. Ama sözünü ettiğimiz iki İstanbul bu da değildir.

Gökdelenlerin İstanbul'u ve gecekonduarın İstanbul'u diye ayrılmıştır
bu koca kent...

Zenginlerin İstanbul'u ve yoksulların İstanbul'u... Sömürenlerin ve sö-
mürülenlerin, mazlumların ve zalimlerin, güzelliklerin ve çirkinliklerin, na-
musluların ve namussuzların İstanbul'ları. O, hiçbir imar planının, hiçbir
nüfus düzenlemesinin, hiçbir hükümet kararının dikiş tutmadığı, zaptedi-
lemeyen bir kenttir. O, Kürdistan'ın Hakkari'sinden Trakya'nın Edirne'sine
uzanan büyük coğrafyadaki çelişkilerin bir ürünüdür adeta. Düzenin tüm
fazlalıkları ve yetmezlikleriyle, tüm çaresizlik ve çözümsüzlükleriyle, öldü-
rücü krizleriyle oluşmuş bir kenttir.

Zenginlikle, yoksulluğun, namusla namussuzluğun, mazlumla zalimin,
çirkinlikle güzelliğin hep yan yana olduğu bir kenttir İstanbul. Ama asla içi-
ce geçmemişlerdir. Tersine hep çatışma içindedirler. Gökdelenlerle gece-
konduarın, sefaletle sefahatin, adaletle adaletsizliğin çatışmasıyla yaşa-

şamaktadır bu kent. Ve hepsi gerçekte tek bir çatışmada birleştirmektedir kendini; Devrim ve karşı-devrimin çatışmasında.

9 Ocak'ta çıgıllara başka bir çıgılık eklendi İstanbul'da. Bugüne kadar yalnızca gülen, yalnızca histerik çıgılları duyulanlar, bu kez ölümün çıgılığını tanıdılar.

Yıllardır gecekonduları dolaşan ölümün ve acının ateşi gökdelenlere düşmüştü bu kez.

Yoksullar adaletini uyguluyor, zalimler cezalarını çekiyorlardı.

Onlar, işbaşındaki hükümetlere kendi programlarını kabul ettirmek için dillerine hep terörü, "sosyal patlama"yı dolamış tekellerdi. Ama sosyal patlama artık onların raporlarındaki bir kelime olmaktan çıkmıştı. Sosyal patlama Gazi'deydi. Düşündüklerinden de büyük, düşündüklerinden de tehlikeli ve düşündüklerinden de yakın olduğunu gördüler.

"Terör", dağların doruklarında ya da kentlerdeki hücre evlerin derinliklerindeydi onlara göre. Arada bir çıkıyor bir katliamcı askeri, bir işkenceci polisi, bir zalim savcıyı vuruyordu. *"Terör bu kez Centerlerinin 25'nci katına tırmanmıştı."*

Gökdelene tırmanan üç genç insan değil, halkın adaletiydi.

Halkın adaletinin korkusu ve telaşıyla sarsıldı gökdelenler.

Yoksullar gün gelecek sefahat hayatı yaşayanların gökdelenlerini başına yıkacak ve yoksulların isyanı tüm ülkeyi saracaktı. Matematik kadar, fizik kadar, tarih kadar kesindi bu.

İşte asıl korku, asıl telaş ve panik bu isyanın başlamış olmasındandır. Emperyalistler, tekeller ve onların soldaki uzantıları gökdelene tırmanan halkın öfkesinde bu isyanın ayak seslerini duymuşlardır.

Bir büyük kentti İstanbul, sermayenin, emeğin, suçların, suçluların büyükleri burada "merkezileşmişti". Hesabın büyüğü de burada soruluyordu. İsyanın ayak sesleri en güçlü burada duyuluyordu.

Çelişkiler çıplaktır İstanbul'da. Üzerine geçirilmek istenen hiçbir perdeyi kabul etmez...

En basitinden gecekonduların çamurlu, çukurludur yolları; gökdelenlerin tepesinde helikopter pistleri vardır... Gökdelenlerde, polis düzenin kaymak tabakasını korumak için vardır; gecekondularda zulmetmek için. İşte bu yüzden en kalın perdenin ömrü bir kavgalıktır.

İstanbul Türkiye'dir.

Türkiye'nin çelişkileri büyüteç altına girmiştir İstanbul'da. Uçurumlar daha büyük, adaletsizlikler daha büyük... kavga daha büyüktür.

Nedensiz değildir. Bu **"kent canavarı"**nı düzen yaratmıştır. Coğrafi olarak ülkenin 26'da biri bile olmayan bu alanda **ülke nüfusunun 6'da biri** yaşar. İşçiler, kapitalizmin mezar kazıcıları milyonlarla bu kentte yoğunlaşmıştır. Gecekondular, düzenin *"kanayan yaraları"*, devasa ölçülerde bu

kentte açılmıştır; tüm ülkedeki gecekonduların, gecekondulu yoksullarının yarısına bu kent bağrını açmıştır.

15-16 Haziran'lar işte bu yüzden İstanbul'dadır. İşte bu yüzden 12 Temmuz'lar, 16-17 Nisan'lar İstanbul'dur. Profilolar, Paşabahçeler İstanbul'dur. Gazi'ler, Ümraniye'ler, Armutlu'lar İstanbul'dur. Kayıplar, infazlar İstanbul'dur.

Kavganın başkenti olması işte bu yüzden.

Türkiye ve Kürdistan'ın dağlarında dinmeyen silah seslerine İstanbul'un sokaklarında hangi koşullarda olunursa olunsun dinmeyen silah seslerinin, yoksulların, emekçilerin sloganları ve geçtiği yerleri sarsan adımlarının eşlik etmesi işte bu zeminedir.

İstanbul Türkiye'dir ve bu şehir-i İstanbul göstermektedir ki;

Türkiye devrime gebedir.

Bu, ne bir ajitasyon, ne salt soyut bir teorik belirlemedir. Bu Türkiye'nin yaşayan ve yaşanan gerçeğidir.

Devrime gebedir Türkiye. Çünkü devrim, Kürdistan'dan İstanbul'a, Anadolu'nun kentlerini köylerini dolaşa dolaşa korkunç bir yoksulluğun, sınır tanımayan bir vahşetin rahminde büyümektedir.

Bu öyle bir yoksulluktur ki, açlığın, sefaletin acımasız izleri kazanmıştır insanlarımızın yüzlerine. Acının çılgınlıkları eksik olmaz bu ülkenin semalarından. Her gün, her saat onlarcaımız düşer toprağa. Kimi felaketten, kimi kazadan, kimi hastalıktan, kimi işkenceden, kimi kurşunlardan... Çaresizlikten asar insanlarımız kendisini, namus için hayının yolunu gözler. Madenlere gömülür yüzlerimiz her yıl, beslenme yetersizliği ve hastalıktan onbinlerce bebek daha gözlerini açmadan ayrılır aramızdan. Küçük burjuva, hatta burjuva aydını da görür bu tabloyu; şiirlere, tablolara döker. Ama önemli olan görmek değildir. Bugün görme değil, değiştirme zamanıdır. Çirkin olanı yıkıp üzerine şiirler yazılacak güzellikleri kurma zamanıdır.

Gökdelenler sırtlarını gecekondulara, Anadolu'nun kerpiç evlerine yaslamıştır. Bir siyah-beyaz kartpostalın tasviri değil, öfkenin ve isyanın rahimidir bu tablo. İşte halkımız buna isyan etmektedir. Kimileri bunun edebiyatını yapıyorsa da halkımız kendi gerçeğini görmekte, kendi öfkesi ve isyanıyla dolmakta ve kendi bağrından adalet savaşçılarını çıkarmakta, silahlandırmakta ve düşmanının üstüne göndermektedir. Sabancı Center'in 25'nci katına düşen ateş, gökdelenlerin İstanbul'unun yüreğine korkuyu düşürürken, yoksulların İstanbul'unun yüreğini soğutmuştur.

9 Ocak'ta İstanbul, Gökdelenler ile Gecekondular arasında büyük bir hesaplaşmaya, büyük bir savaşa tanıklık etmiştir.

Oligarşi, yıllardır korkusunun adını **"Güneydoğu ve İstanbul"** diye koymuştur. Kontrgerillanın masalarından Güneydoğu raporları ve İstanbul planları hiç eksik olmamıştır.

Varoşların isyanıyla, Kürdistan dağlarının alevi, Gazi'nin barikatlarıyla

Cizre'nin serhıldanları birleşip yoksulluğumuzun, katlimizin sorumlusu toprak ağalarına ve tekelci burjuvaziye yöneldiğinde bu düzeni sahipleriyle birlikte kahreden-yokeden-yıkan bir ateş olacaktır.

Halk Cephesi halktır, bu halkın içindedir ve isyanın öncüsüdür. Bu yangını, her yana taşımaya çalışmaktadır. Gazi'nin barikatlarını Dersim'in, Tokat'ın dağlarını, işçinin, memurun saflarını dolaşan bu ateşlerdir, Sabancı Center'in 25'nci katındaki ateşler bu ateşlerdir. Bu ateşten korkuyorlar. Halkın adaletine düşmanın ağzıyla saldıranlar, aslında işte halkın bu öfkesini dizginlemeye çalışan, bu ateşin ülkenin her yanına yayılmasından korku duyanlardır. Onların halka yabancılığı buradadır işte. Yoksulluğun böylesini, zulmün böylesini yaşayan halkımız yakıp yıkmadan bu düzenin değişmeyeceğini de görmektedir ve bu yüzdendir, onlar komplo teorileri kurarken halkımız eylemi sevinçle coşkuyla sahiplenmiş, eylem, sermayenin ve onun uzantısı olan ve düzenden kopamayan solun yüreğine korkuyu, telaşı binbir türlü kaygıyı ekerken, halkımızın yüreğini soğutmuştur.

Ama karşı-devrimin karargahlarına yolladığımız bu küçük ama kahredici ateş halkımızın yüreğini soğutmaya yetmez yine de. Yıllardır, onyıllardır yoksullukla, sefaletle, katledilmekle, en yiğit evlatlarını kahpe pusularda, işkencelerde, zindanlarda yitirmekle yanıp kavrulmuştur bu yürekler. Bir Sabancı soğutmaz onları... Ancak Sabancılar'ın iktidarının devrilmesiyle küllenir bu yangın.

Sol gövdede burjuva kafa

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Sabah ve Söz, Akşam ve Özgür Yaşam, Cumhuriyet ve Aydınlık, Türkiye ve Demokrasi, Milliyet ve Evrensel... herbiri farklı patronların ya da farklı çevrelerin, kendine "sağ" ya da "sol", "yurtsever" ya da "sosyalist", "komünist" diyenlerin gazete ve dergileri... Ama Sabancı eylemi karşısında neredeyse hepsi aynı şeyleri yazdılar. Böyle birşey nasıl mümkün olabiliyordu peki?

Eylem olduğunda burjuva basın ve TV'ler hemen "yorum ve düşüncelerini" almak için Mahir Kaynak'lara, Doğu Ergil'lere başvurdular. Onların yorumlarını günlerce gazete ve ekranlarında işlediler. Bir Mahir Kaynak'ı, bir Doğu Ergil'i, Cengiz Çandar'ı ve bunların sözcülüğünü üstlendiği burjuvazinin karanlık güçler edebiyatını anlamak mümkündür. Ama solun bunlarla paralel düşünmesi çok dikkat çekicidir. Nasıl oluyor da sol, burjuvaziyle birlikte düşünüyor, aynı yorumlarda bulunuyor.

Yukarıdaki tabloyu koyun önünüze; kitleler nezdinde kimin sol, kimin sağ olduğunun karmakarışık edildiği bir tabloyu yaratmışlardır. Sağın en gerici, en komplocu, en tekelci kesimleriyle bile farkını koyamayanlar kitlelerin karşısına "sol" adına bir "alternatif" de çıkaramazlar. "Sol" olma iddiasındaki herkes -kişi ya da gruplar- böyle bir "aynılaşmanın" nasıl olduğunu sormalıdır kendine. Aynılaşmanın kaynağını bulmalıdır.

Sorunun özü, sol, burjuvaziden esasta kopmamıştır; ne siyasal anlamda ne de kültürel anlamda... Bugünse bu kesimler açısından yönelim kopma değil, burjuvaziyle bütünleşme, aynılaşma yönündedir. Yaşanılan süreç boyunca burjuva demokratik muhalefet olmakla yetinmiş, ufkunu da bununla sınırlamıştır. İktidarı almayı düşünmeyen bir sol'dur bu. Olmaz ya, olsa dahi devlet çarkını tümünden parçalayıp proletarya diktatörlüğünü veya devrimci halk iktidarını kurmayı düşünmemektedir. Onun adında sosyalist, komünist, devrimci gibi etiketler olsa da, ya da bir sürü sıfatı biraraya getiren şu ya da bu örgüt etiketini taşırsalar da- ufkunun sınırları İnsan Hakları Derneği'ninki kadardır. Yani, onun demokrasi mücadelesi herkesin insan olduğu, yaşama hakkı, seçme-seçilme hakkı vb. çerçevesinde

döner durur. Kafasındaki demokrasi sınıfların var olduğu ama sistemin de ayakta durduğu bir burjuva demokrasisidir. Bu burjuva demokrasisinin bugünkü emperyalist ülkelerde varolduğunu düşünmekte ve oraları örnek almaktadırlar. Oligarşiye de, halka da ikide bir şu ya da bu konuda Avrupa'yı, ABD'yi örnek göstermeleri bu yüzdendir. Bu da kabul etmeseler de, bütün pratikleri ve teorik söylemleriyle her gün biraz daha açığa çıktığı gibi emperyalizmin Yeni Dünya Düzenini savunmaktan başka bir şey değildir. Temelde böyle bir kabulleniş olduğu için de mücadelelerini, muhalefetlerini emperyalizmin ve oligarşinin *"izin verdiği kadar"* yükseltirler; emperyalizm ve oligarşinin icazetine sığınarak onlara asla ters düşmeden, onları kızdırmadan, onları örnek alarak *"çok şey istemiyoruz, sizinki kadar demokrasi, sizinki kadar hak ve hukuk istiyoruz"* derler.

Solun Mahir Kaynak'lardan, Cengiz Çandar'lardan çalınmış teorilerle, *"DHKC'nin aslında emperyalistlerin pazar kavgasında kullanıldığı veya onlar tarafından yönlendirildiği"* şeklindeki çok bilmiş, ukalaca tespitleri aslında kendilerinin mücadele tarzlarını, emperyalistlere ve tekellere karşı olmayan anlayışlarını ortaya koymaktadır. Bu anlayış, devrimci düşünceden, ahlaktan, sorumluluktan uzak, casus kafasıyla düşünen bir anlayıştır.

Yok Sabancı Amerika yanlısıymış, yok Japon yanlısıymış, yok Fransa otomotiv sektöründe Japonlarla savaş içindeymiş... Bunlara dayanarak casus romanları yazan "solcu" zehir hafiyelere sormak zorundayız. Peki, Sabancı'nın cezalandırılmasına karşı çıktığına göre sen Japon ya da Amerikan emperyalizminin savunucusu musun? Bırakın da Japonlar, ABD'liler ve işbirlikçiler üzülsün, size ne oluyor. Siz niye üzülüyorsunuz, tasası niye sizi tutuyor? Yarın bir tane de Fransa yanlısı bir tekellci burjuva ya da Almanya ile iş yapan işbirlikçi bir tekellci kesime vurursak ne olacak?.. Zehir hafiyeye göre bu da başka "o gizli servislerin" işi olacak. Zehir hafiyeye göre gizli servisler Türkiye'de boyuna çatışıyor. Cezaevindeki katliamları komplo üreten bu klikler yapıyor. Sabancı merkezini bu gizli servis basıyor. Gazi'de katliam oluyor, Oligarşi **Yunan parmağı** diyor. Mahir Kaynak gibileri aynen Sabancı eyleminde olduğu gibi bu işin ardında gizli servisler var diyor. Aydınlik da aynı teşhisi koyuyor. Ama Zehir Hafiyenin kurgularını şimdi devam ettirelim. Halk gecekondualarda ayaklanıyor, gizli servislerin parmağı var, işbirlikçiler, halk düşmanları vuruluyor, yine gizli servislerin parmağı... Ayaklanmalar tüm kente, tüm ülkeye yayılıyor, gerilla kentleri basıyor, yine gizli servis parmağı var... Sonra devrim oluyor. O zaman devrimi de gizli servisler yapmış olacak. Çünkü mantık her türlü şiddetin arkasında, halkın adaletinin halkın ayaklanmalarının, gerilla savaşının arkasında karanlık güçler, gizli servisler arayınca başka bir sonuca varılamaz. İşte gizli servislerin kafasıyla düşünenlerin varacağı yer burasıdır.

Emperyalizme ve devlete karşı mücadele etmeyenler gerçekte emperyalizmi ve devleti de tanımıyorlar demektir. Düşman, ancak savaş içinde tanımlanabilir. Düşmanın zayıf ve güçlü yanlarını ancak dişe diş bir savaş içinde görüp tanıyabilirsiniz. Onlar işte bu dişe diş savaşın dışında oldukların-

dan, onların gözünde emperyalizm ve devlet kadr-i mutlaklıdır.

Onlar işte bu yüzdendir ki, tarih kitaplarında, romanlarda çokça okumuş olmalarına rağmen gerçekte ellerinde tüfek ve tabancadan başka bir şey olmayan **Vietnam** halkının 20'nci yüzyılın tüm teknolojik imkanlarına, en öldürücü, kahredici bombalarına, uçak filolarına sahip Amerikan Emperyalizmini nasıl dize getirdiğini anlayamazlar.

Onlar aslında daha yakınlarında olup biten bir başka gerçeği başlangıçta 300-500 kişi bile olmayan bir gerilla gücünün, Kürt halkının NATO'da ABD'den sonra ikinci büyük ordu gücünü besleyen, Ortadoğu'nun en muazzam ordusuna karşı nasıl direnebildiğini, böyle bir ordu karşısında nasıl yenilmediğini, bu ordunun bir halk karşısında nasıl aciz kaldığını da anlayamazlar.

Silahların, güvenlik önlemlerinin, detektörlerin çatışması değil, yüreklerin, inançların çatışmasıdır bu. İradelerin savaşıdır. Sınıflar savaşının bu yanını görmeyenler, duymayanlar ne Sabancı eylemini, ne dünya halklarının yüzyıllar boyunca kazandığı zaferleri, ne de cezaevlerinden gecekondulara uzanan, tek tek direnişleri, büyük küçük zaferleri anlayamazlar.

Bu ülkede 1 Mayıs '89'da M. Akif Dalcı'yı katleden bir polis memuru, saldıran yüzlerce polis arasından teşhis edilmiş, bulunmuş ve cezalandırılmıştır. Bu kafa yapısı sormak zorundadır; o kadar polisin içinden bu polis nasıl tespit edilebildi? Komplocu teorisyenler hemen imdada yetişecek, örneğin *"polisin kendi içindeki çelişkiler nedeniyle"* bu polisin açığa çıkarıldığını söyleyeceklerdir. Oysa, her şey çok sade gerçekleşmiştir. Halkımız bu istihbaratı Devrimci Sol'a getirmiş ve gereken yapılmıştır.

Bu ülkede MiT'in gizlilik kurallarını en iyi bilen, en iyi silah kullanan elemanı olduğu söylenen Hiram Abas gibi biri cezalandırılmıştır. Şimdi güvenlik uzmanlığına soyunanlar, kuşkusuz o gün de az buçuk siyaset sahnesinin içinde olsalardı, gene peşpeşe sormaya başlayacaklardı. Hiram Abas'ın koruması yok muydu, eskortu yok muydu, eylemi yapanlar güpegündüz cadde ortasından nasıl kaçabilmişlerdi?... vs. vs. Ama onlar o sıralarda bu soruları soramazlardı bile. Legal siyaset yapmak bugünden çok daha fazla bedel istiyordu ve legal demokratik mevzilerin açılması savaşını da Devrimci Sol Güçler yürütüyordu.

Bu teorileri yapanlar biraz Amerikan filmlerinden, CIA senaryolarından kafalarını kaldırıp hayata baksalar, hayatın ve savaşın hiç de o senaryolara uymadığını aksine, savaşın, bu savaştaki cephelelerin kendi içindeki yalınlığını göreceklerdir. Bunu görmek için devrimci bir beyin, devrimci bir yürek taşımak gereklidir.

Parti binalarının kapılarına **"sosyalist"**, **"özgürlük"**, **"emek"** yazılı tabelalar asıp burjuva muhalefet yolunda yürüyenler; sol kolunu havaya kaldırıp bu gövdenin üzerinde burjuvazinin beynini taşıyanlar; yüreğini halkın acı, öfke, kin dolu yüreklerinin yanına katmayıp ne idüğü belirsiz bir hoşgörü çamurunda yıkayanlar bunu göremezler.

Beyninden vurulan yalnız burjuvazi değil!

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Burjuvazinin gazetecileri, televizyoncuları ellerinde kameralar, mikrofonlarla polisin eylemi gerçekleştirenler olarak lanse ettiği gençlerin ailelerinin peşindeler. Onların yoksul gecekondu yaşamlarından, devrimcilerle karşı kullanabilecekleri malzemeler arıyorlar... Burjuvazi ve soldaki uzantıları el birliğiyle gecekondu gençlerini aşağılıyorlar şimdi. Aynen Gazi'de yaptıkları gibi... İngiltere'de bilmem ne okullarını bitirmiş Sabancı'nın **"ilkokul mezunu"** bile olmayan bir yoksul emekçi genç tarafından vurulmuş olmasının düşüncesi, senaryosu bile tahammül edilemez geliyor onlara... Olamaz, yapamaz diyorlar... Onların yapıp yapmadığını bilmiyoruz. Ama DHKC savaşçılarının işçi, köylü, memur, gecekondu insanlardan oluştuğunu, onların yoksul emekçi halk saflarından geldiklerini biliyoruz... Onlar savaşıyor. İnalarak, canlarını ortaya koyarak, öfkeleri ve bilinçleriyle savaşıyorlar... DHKC'nin savaşçıları ne Zehir Hafiyeler gibi Amerikan kolejlerinde okudular, ne tekellere uşaklık yaptılar, ne de oligarşiye akıl hocalığı... Evet onlar, yoksul, ilkokul mezunu bile olmayan, halktan insanlar, ister kabul edin, ister etmeyin, isterseniz komplo teorilerine devam edin, onlar emperyalizmin, tekellerin bütün teknolojisini yerle bir ederek devleti, sermayeyi beyninden vurdular.

Ve siz, sol, sosyalist, yurtsever etiketli dergi ve gazetelerde Zehir Hafiyelik yapıp, provokasyon teorileri yazarlar, siz de vuruldunuz beyninizden... Halkın yaratıcılığı, işçi sınıfının yaratıcılığı, Vietnam halkının zaferi, söylemlerinizde sahtekarlığınız ortaya çıktı. Esasta burjuvaziye taptığınız, onun gücünü mutlaklaştırdığınız ve yoksul emekçi halkı tıpkı burjuvazi gibi aşağıladığınız ortaya çıktı.

Halk, yeteneksiz, geri ve cahildir öyle mi... Dahi olan burjuvazi, onların teknik ve silah gücü ve onlara özenen sizsiniz öyle mi?.. Siz aydınlarsınız öyle mi?..

Siz halkı tanımıyorsunuz... Siz halka inanmıyorsunuz da... Yaratan ve üretene inanmıyorsunuz. Gerçek gücün, gerçek kaynağın nerede olduğunu görmüyorsunuz. Siz, burjuvaziye tapıyorsunuz!.. Yanılıyorsunuz. Her şeye **muktedir** olan burjuvazi değil, halktır.

İşte bu yüzden Sabancı Center'ların tüm teknolojisi çaresizdir Halk Kurtuluş Cephesi Savaşçıları karşısında.

“Koskoca” devlet, işte bu yüzden “5 kurşun”la sarsılıyor.

İşte bu yüzden sizin taptığınız burjuvazi korkudan titriyor.

Burjuvazi, sizden daha iyi tanıyor halkı. Halkın gözlerindeki kine sizden daha aşına. Görün artık, üreten ve yaratanlar, siz burjuvazinin eteğine yapışıp bu düzen içinde var olmaya çalışırken, onlar yönetmenin, iktidarın savaşını veriyorlar.

Görün ve tanıyın. Yoksa yarın sizin için de geç olacak.

Soldaki “güvenlik uzmanları”

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Sol adına söylenen, yazılan bunca şeyden sonra sormadan edemiyor insan; Sosyalistler, devrimciler ne zamandan beridir tekellerin güvenlik sorunlarını tartışmaya başladılar? Tekellerin güvenliğini düşünmek ve devrimcilere bu doğrultuda sorular sormak ne zaman moda oldu? Bu konuşanlar gerçekten sosyalist mi, yoksa tekellerin suflörü mü?..

Demokrasi gazetesi eylemi ilk gün **“Sabancı Center'de Kuşku Dolu Saatler”** başlığıyla verdi. İkinci günkü ana başlık ise, **“Bu Olay Daha Çok Konuşulur”** idi.

Sabancı Center'da halkın adaletinin dolaştığı saatler, Demokrasi'ye göre kuşku dolu saatler olmuştu. Başlığın altında da kocaman bir soru işareti koyup, “Soru İşaretleri” diye aynen burjuva basın gibi bir bölüm daha yapmışlardı:

“Özel güvenlik sistemi ve kameralarla donatılmış binaya nasıl girdiler?”

“Silahları içeriye nasıl soktular?”

“Eylemciler kuşatma altındaki binadan nasıl çıktı?”

“Bu süre içinde binada ve odada neler oldu?”

Evet, Demokrasi, demokrat bir gazeteydi. Yurtseverdi. Bu halkı soyan, bu yurdu düşmana peşkeş çeken bir tekелci cezalandırıldığında kamuoyunu aydınlatma görevini bu sorularla yapıyordu. Oysaki bu soruların cevapları kamuoyunu değil ama olsa olsa polisi aydınlatırdı.

Kamuoyunu aydınlatacak ama onların bir türlü sormadığı ve işlerine gelmeyen başka sorular da vardı gerçekte:

“Özdemir Sabancı kimdi?.. Sabancı Center hangi paralarla yapılmıştır?.. Sabancılar'ın, tekellerin ülke yönetimindeki yerleri ve rolleri nedir?.. Halka karşı sürdürülen savaşta, kayıplarda, infazlarda, işkencelerde bu sermayedarların bir rolü var mıdır, varsa nedir?..”

Demokrasi, bu süre içinde binada ve odada neler oldu diye soruyor.

Oysa Sabancı Center'da bu süre içinde olan açık. Bir sermayedar cezalandırıldı. Asıl sorması gereken soru gene başkaydı; bu sürece gelinceye kadar bu binada ve odada hangi katliamların, hangi cuntaların, hangi karanlık kararların alındığını sormalıydı Demokrasi.

Bu Güvenlik Sisteminin nasıl aşıldığını değil, bu sistemin kimin için kurulduğu, kimi kimden korumak için yapıldığı sorusunu sormalıydı. Yine, bu eylemciler kuşatma altındaki binadan nasıl çıktılar diye değil, bu kuşatmanın kim için ve neden kurulduğunu sormalıydı manşetlerinde.

Elbette bu kafa yapısı sadece Demokrasi Gazetesi'yle sınırlı değil. Soruları onun gibi alt alta sıralamış olmasalar da pek çoğu aynı mantıkla *"bu kadar güvenlik önlemine karşı devrimciler bunu yapmış olamaz"* düşüncesiyle yaklaştılar olaya. Tekelci patronlar onların gözünde de ulaşamazdı.

Doğrudur, tekellere ve emperyalizme karşı savaşı, hesap sormayı hiç düşünmemiş, sınıf kinini duymamış olanlar, onlara karşı nasıl mücadele edileceğini de bilemezler.

Bu güvenlik uzmanlığını nerelerde öğrendiniz? CIA okullarında okuduğunuza göre ve emperyalizme karşı bir savaş da vermediğinize göre, bu uzmanlık diplomasını size kim verdi? Kendi kendinize böyle bir uzmanlık görevi yüklerken, oligarşinin televizyonunda boy gösteren, komplo teorisyenlerine, MiT eskilerine, burjuvazinin "hızlı" gazetecilerine, paparazi kafalı kendini bilmez muhabirlerine özenirken hiç utanmadınız mı?

Devam edin beyler, çok heyecanlı oluyor. Polisiye bir hikaye okumuş sanıyoruz kendimizi. Komplo teorileri kurmaya devam edin. Bu gidişle bir karanlık güç değil, bir gizli servis değil, daha onlarcasını bulabilirsiniz. NATO'yla Avrupa'yla, CIA'yla, birlikte kafa yormaya devam edin. Hatta Doğu Ergil ve Mahir Kaynak'ın başkanlığında uluslararası bir komisyon kurun. Bu komisyona çok değerli katkılarda bulunacağınız muhakkaktır!..

Solun Akıl Hocaları

- klavuzu karga olanın...

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Doğu Ergil:

Şimdi bence ölçü, gerçekten bu insanlar mı? Bu insanlar sözü edilen Dev-Sol türevi olan örgütün üyeleri mi? Bu örgüt kendi adına mı hareket ediyor? sorularından çok daha önemlisi, bu insanların yakalanıp yakalanamayacağı. Daha doğrusu, sağ yakalanıp yakalanamayacağı. Eğer bu insanlar ölü yakalanırsa, ki ben öldürüleceklerini tahmin ediyorum, demek ki onları aşan, daha büyük bir iradenin piyonu olarak kullanılmışlardır.

Cengiz Çandar:

Sabancı'lar Türkiye sınırları dışına, ta Japonya'ya taştilar. Bir uçları Japonya'ya dayandı diğer uçları Brüksel'e. Onlar Gümrük Birliği'nden korkanlar değildi. Onlar, Gümrük Birliği'ni torpillemek için hiç uğraşmadılar.

Ve Sabancı'ları vurdular! Toprağa bağlı oldukları için yurtsever duyarlılıkları da sınıflarının diğer unsurlarına oranla daha belirgin, daha gelişmişti. Bu nedenle Sakıp Sabancı, güneydoğu'daki kan banyosuna son verilmesi işine de eğildi. Kalktı Diyarbakır'a gitti. Döndü Rapor hazırladı. Bu nedenle, devletin 'o' bölümünün zihniyetinin yansıdığı şekliyle 'çizmeyi aşma', 'üstüne vazife olmayan işlerle uğraşma', 'boyundan büyük işlere kalkışma' uyarısını aldı. İşte bu Sabancıları vurdular. Ne demeye getiriyoruz? Faili meçhul bir cinayetten mi söz ediyoruz. Evet. Bir şartla...Sayıları bir kaç bini bulan cinayetlerin faili kimse, bu cinayetin 'faili' de odur. (...)

Ya DHKP-C? Ya terör? Ya isimleri, kimlikleri, fotoğrafları yayınlananlar? Geçiniz.. Onlar olsa olsa 'tetikçi'dir. 'Karar merkezi' onlar olamaz. Terör, hiçbir zaman 'adressiz' olmamıştı. Her terör örgütünün arkasında daima bir 'devlet gücü' bulunmuştur.

ABD'li Bir Güvenlik Yetkilisi:

“Bu işi DHKP-C yapamaz, çünkü çok profesyonelce. Gizli servis parmağı olabilir.” (Milliyet 10 Ocak 96)

Can Dünder:

Devlet cezaevlerini birer “terör yuvası” olarak görüyor. Cezaevlerinde kendi koruması altındaki insanları öldürüyor.

Terör, buna karşılık, imkansız gibi görünen bir suikasti tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştirerek meydan okuyor.

(...) Sanırım çare, yeni bir sözleşme yapıp, devlete gücünü uyguladığı şiddetten değil, adalet duygusundan alması gerektiğini anımsatmaktan geçiyor. Gücün gösterisi, koparılan kelle sayısı olursa, o yarışı kimin kazanacağı hiç belli olmaz çünkü...

Aydınlık:

Sabancı Suikastinde Anahtar; Kendini Vurulmuş Hissedenler...

Suikast sonrasında kendini vurulmuş hissedenler hakim sınıfların 'devletçi' adını verdikleri kesimini açıkça suçladılar.

Sungur Savran:

Bir DHKC sempatzanı Sabancılar'ın yanında nasıl istihdam ediliyor (...) Bu nasıl eskort? Neden o da çaycı gibi işbirlikçi sayılmıyor?

(...) Fehriye Erdal, hem de Sabancılar'ın kendilerinin çalıştığı katta, ciddi bir güvenlik soruşturması yapılmadan nasıl istihdam edilmiş? (...) Sabancı suikastini DHKP-C düzenlemiş olabilir. Ama şu ana kadar eylemin planlanışı ve gerçekleştirilmesine ilişkin bütün veriler ve polisin olayı açıklama tarzı, suikastin uluslararası ya da yerli ajanların işi olduğu ihtimalini son derecede güçlü hale getiriyor.

Refah iktidarına karşı seçimden hemen önce Demirel ve Genelkurmay Başkanı Karadayı “uyarı” yapıyor. “İslami Tehlike”nin Batı'nın gözünde olağanüstü bir rejimin meşrulaştırılması için ne kadar yararlı olduğu biliniyor. Sabancılar'ın hedef alınmasıyla tekelleşen sermayeye bu rejim sürdükçe güvenceleri olmadığı mesajı verilmekte olabilir.

Bütün bunlar doğru olsa da olmasa da, son bir haftanın olayları Türkiye'nin genel politik krizine eklendiğinde, sivil ya da askeri bir olağanüstü rejimin taraftarlarının elinin güçlenmiş olduğu açıktır.

Bayram Meral (Türk-İş Genel Başkanı)

Salim Uslu (Hak-İş Genel Başkanı)

TİSK Başkanı Refik Baydur ile birlikte yapılan ortak açıklama:
 “Çalışma hayatının tarafları olarak” saldırıyı kınıyoruz.

Münir Ceylan:

Geçen hafta yaşanan iki ayrı olay; Özdemir Sabancı ve iki çalışma arkadaşı ile gazeteci Metin Göktepe'nin öldürülmesini değerlendirdiğimizde, kurulacak hükümetlerin bu tip olayları da önleyemeyecekleri ve bu olayların arkasındaki güç odaklarını ortaya çıkaramayacakları, faillerden de hesap sorma gücünde olamayacakları kanaatindeyim.

Bu cinayetleri önleyemeyen, dolayısıyla vatandaşın can güvenliğini sağlayamayan hiçbir hükümet “ülke idaresi bendedir” diyemez.

Sabancı Center'deki olay daha çok konuşulacak ve birçok senaryo yazılacak. Ama tıpkı Çetin Emeç, Uğur Mumcu cinayetlerinde olduğu gibi ne gerçek failer yakalanabilecek, ne de olay aydınlanabilecek.

(...) Bir kez daha soruyoruz; bu cinayetlerin faileri ne zaman bulunacak, bu cinayetlerin arkasındaki güçler ve kişiler ne zaman açığa çıkacak? Bu soruların cevabını bulamadan ve sorumlularından hesap sormadan toplum devlete güven duyamaz ve huzurlu da olamaz. (...)

Ama devlet bu olaylarda da, bundan önceki birçok cinayetlerde de ciddi biçimde şaibe altındadır. Sabancı'ların ve Göktepe'lerin cinayetlerini kınamak, bundan sonra cinayetlerin olmamasını dilemek yetmiyor.

Yunus Argüç (Analiz yazarı-Evrensel)

(...) Ne zaman sokaklar emekçilerin protesto sesleri ya da işçilerin kitle-sel grev eylemleriyle yeni bir gelişmeyi haber verdiyse, onunla zamandaş bir “etkili sabotaj”a da tanık olundu. Ve bu hemen her seferinde işini kolaylaştırdı cellatların. Son örnek çarpıcıdır. Zindan tutuklularına karşı girişilen kanlı saldırıyı protesto eden binlerce insan Pinochet'in Şili'sini aratmayacak biçimde stadyumlara doldurulup, Metin Göktepe göz göre göre katledilirken, Sabancılar'a yönelen bir terör eylemiyle dikkatler başka yere çekildi ve sermayenin sözcüleri, basın yayın organları aracılığıyla “yığınları kazanma” kampanyaları yeniden canlandırıldı.

(Gönül Gözüyle yazarı-Evrensel)

(...) Ne olursa olsun, şiddet uygulamak devletin ağırlığıyla bağdaşmaz. Devlet koruyucudur, kol kanat gericidir. Ana'dır. Devlet tüm sınıfların, tüm anlayışların, tüm bakış açılarının üstünde bir belirleyici güç oluşturur. Devletin işi yandaşlık değil denge uzmanlığıdır.

SÖZ Dergisi, Sayı: 48, Sayfa: 24

Meclis Ümraniye-Alibeyköy ve Sabancı Center

Levent'teki Sabancı Center gökdeleni, İstanbul'un varoşlarından Gültepe'nin, Çeliktepe'nin, Sanayi Mahallesi'nin dibindedir. Varoşlar bu kadar sorunlu, sıkıntılı ve huzursuz iken gökdelenlerdeki insanların da güven içinde olmalarının mümkün olmadığını Özdemir Sabancı'nın ölümü gösteremeyecekse daha ne gösterebilir? Tabii ki Sabancı ailesinden birinin ölümü ile çözümlenecek bir sorun yoktur.(...) Bu eylemleri birer sonuç olarak görmedikten ve nedenlerine eğilmedikten sonra değişen bir şey de olmayacaktır. Böylesi bir siyasal yaklaşım mevcut düzen partilerinden gelemez.(...)

Dolayısıyla bu siyasal yaklaşım ve inisiyatif soldan, sosyalist hareketten gelmek zorundadır. Tarihsel olarak da, güncel olarak da solun önünde böylesi bir görev bulunmaktadır.

SÖZ Dergisi, Sayı: 48, Sayfa: 3

Şiddeti siyasal mücadelenin yerine geçirenlere gelince... Konspiratif şiddet örgütü ona karşı savaşanlar tarafından yalnız yok edilme tehdidiyle yüzyüze gelmez, aynı zamanda bunları siyasal portföyüne kaydedilmiş, birer kriz faktörü haline getirilme riskiyle de iç içe yaşar. Hiçbir konspiratif şiddet örgütü, devletin şiddet örgütüyle temastan kaçınamaz.

Örgütsel sinir sistemi çelik bir tel gibi gerilmiş olan konspiratif bir şiddet örgütü, her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibidir. Resmi ve gizli şiddet örgütünün kurmayları, bu bombayı nelerin harekete geçireceğini çok iyi bilirler.(...)

TAHRİK... PROVOKASYON... KOMPLO... SAKIP AĞA'YA MESAJ... DEVLET İÇİNDEKİ GİZLİ KESİM... KARANLIK GÜÇLER... HEPSİ BU YAZIDA

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

RONAHİ, Sayı 38, Osman Aydın

"Sabancılar'a yönelik terör olayının zamanlaması hayli ilginç. Her olayı komplo teorileriyle açıklamak daima bana itici ve anlaşılmaz gelmekle birlikte, bu olayı anlamaya çalışırken ben de bir anlamda bu döngünün içine girmekten kendimi alamıyorum.

(...)

Cezaevlerinde devlet siyasi tutuklu ve hükümlülere anlamsız ve acımasız baskılar yapmakta ve onları tahrik etmektedir. Dünyaları dört duvar arasına sıkıştırılmak istenen bu insanlar, bedenleri tutsak olsa da benliklerini tutsak etmemenin kavgasını verirken elbette kurallı oynamamaktadırlar. Onların bu tavrına devlet ikinci bir terör dalgasıyla karşılık vermekte, tahliyesini bekleyen içerideki insanın cesedi dışarı çıkarılmaktadır. Bu bakımdan son günlerde, cezaevlerinde yaşanan rahatsızlık boyutlanmış hem devleti, hem toplumu hem insan vicdanını rahatsız etmeye başlamıştır.

Cezaevlerindeki son olaaylar ve o mekanlarda yaşanan gerçekler toplumsal barışı kurmanın yolunu açmak konusunda siyasal iktidara bir bahane, bir fırsat vermiştir. Tam bu ortamda Sabancılar'a yönelik saldırı anlamlıdır.

(...)

Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'yi öldüren güçlerle Sabancılar'a yönelik saldırıyı uygulatan güçler aynıdır ve devletin içindedir. Nitekim ismi açıklanmayan bir MİT yetkilisinin basında yeralan açıklamasından devletin bu cinayetin işleneceğinden önceden haberi olduğu anlaşılmaktadır.

(...)

Hedef Özdemir Sabancı ve iki çalışanı da olmasa gerek. Bu saldırıyla pek çok adrese mesajlar yollanmıştır. Mesajların gittiği adreslerden biri de Sakıp Sabancı'dır. **Sakıp ağa, bundan bir kaç ay önce Kürt sorunu ile ilgili düşüncelerini açıklamış** ve Federasyon tartışmalarını siyasal gündeme taşımak istemişti... Dokunulmaz bilinen Sakıp Ağa hakkında DGM'de dava açıldı. Bu yetmemiş olacak ki Sakıp Ağa'ya çok daha etkili bu son mesaj verilmek istendi. Bu anlamda Kürt meselesini çözmek isteyen herkesin ve her tavrın karşısında devletin gizli ve savaşıcı kesiminin tehdidi hep görülecektir. Ama Sakıp Ağa Kürt sorununun demokratik kurallar içerisinde barışçıl ortamda eşit ve adil biçimde çözüme ulaşması konusunda her şeye rağmen ısrarını sürdürmelidir.

(...)

Sabancılar olayının gerçek faillerinin bulunabileceği konusunda da pek çok kimsenin kafasında soru işareti var. Gerçek faillerin bulunamaması veya kısa sürede yakalanmaması, terör uygulayıcılarını daha da cesaretlendirecek ve karanlık güçlerin inisiyatif elde etme gerekçelerini daha da güçlendirecektir.

(...)

Yukarıda da belirttiğim gibi, komplo teorilerinin olayları doğru algılamada ve çözümede yanıltıcı olduğuna inanan biri olmama karşın, bu kez ben de böyle düşünmek istiyorum. Sabancı'lara sıkılan kurşunlar Sakıp Ağa'nın adresi üzerinden Kürtlere ve Kürt Sorununu siyasal çözüme ulaştırma arzusu içinde olanlara sıkılmıştır."

Yorum gerekmiyor; Olayları komplolarla açıklamak bu yazara "itici" geliyormuş. Ya bir de **çekici** gelseydi...

Cezaevlerindeki son olaylar toplumsal barışı kurmak için siyasal iktidara bir bahane, bir fırsat vermiş... Devrimci tutsakları katlederek ele geçiren bu fırsat nasıl bir fırsat acaba?... Siyasi iktidar toplumsal barışı kurmak için bir bahane mi arıyormuş?... Yoksa bu adam Türkiye'de yaşamıyor mu? "Sakıp Ağa Kürt sorununun demokratik kurallar içerisinde, barışçıl ortamda, eşit ve adil biçimde çözüme ulaşması konusunda her şeye rağmen ısrarını sürdürmelidir" diyor adam. Cengiz Çandar da "dileriz Sabancılar boyun eğmez" diyordu. TÜSİAD'ın çağrısı da aynıydı. Bu köşe, bu adama RONAHİ'de açıldığına göre İsveç de aynısını istiyor olmalı. Milyonlarca emekçinin alınteri ve kanı üzerine kurulan bir imparatorluğun sahibi Sabancı, "eşit ve adil çözüm" istiyormuş. **İki ihtimal var:** Ya Sabancı Kürt halkının dostu, ya bu adam Kürt halkına düşman.

Tekellere Emperyalizme Karşı Olunmadan Solcu Olunmaz!

Aynı Kavşakta Buluşanlar

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Solun bir kesiminin tekellere ve emperyalizme karşı olmadığı açık ve net ortaya çıkmıştır. Sabancı'nın cezalandırılması ardından gelişen süreçte koydukları tavır ile bu bir kez daha ayan beyan gözükür olmuştur. Hepsi, Sabancı'nın cezalandırılmasına sınıf arkadaşları kadar üzölmüşler, paniklemişler ve eylemi şaibe altına sokup halk nezdinde yaratacağı etkiyi kırmak için tekellere bu eylemi **"onaylamadıklarını"** kanıtlamak için ellerinden geleni yapmışlardır. Pekçoğı önce "Neden Sabancı?" diye sordu. Bu sorunun **devrimci cevabını** vermek için sormadılar ama bu soruyu, tersine "Neden Sabancı?" diye sorup, arkasını kuşkuyla, komplo teorileriyle doldurulmak üzere boş bırakmışlardır. En başta soruyu böyle sorarak hedef alınmaması gerektiğini söylemişlerdir. Bu ise 1990'ların dünyasında ve Türkiye'sinde solcu, devrimci olmanın en temel ölçülerinden birinin ortadan kaldırılmasıdır.

Tekellere yönelmek aynı zamanda emperyalizme yönelmektir. Bir devrimci böyle bir eylemi duyduğunda özellikle de devrimci bir örgüt üstlenmişse öncelikli yorumu *"bu eylem devrimcilerin eylemidir"* şeklinde olmalıyken mantık tersine işlemiştir. Tekellere emperyalizme karşı olunmadan ne solcu, ne devrimci olunamaz. Tablo ilginçtir; "Neden Sabancı", "güvenliğı nasıl aşılar" sorularını peşpeşe sorup sonra emperyalistler ve tekellerarası pazar kavgası tespitleri yaptılar... ama bir türlü devrimcilerin bütün emperyalistleri ve işbirlikçi tekelleri karşılarına almaları gerektiğini ve bütün katliam, zulüm ve sömürden bu tekellerin sorumlu olduğu akıllarına getirmediler. Şu ya da bu "sosyalist, devrimci, Marksist-Leninist, komünist, yurtsever" sıfatlarını taşıyan çevrelerin misyonunu temsil iddiasında olan sayısız yayın organını önümüze seriyoruz. Sabancı'nın cezalandırılması bir tekinde "cezalandırma" olarak alınmıyor; cinayet, öldüröldü, yaşamını yitirdi... hepsi var, ama cezalandırma yok... Devrimci

bir coşku, devrimci bir sevinç okunmuyor hiçbirinin satırlarında... Hiç değilse bu kan emicilerin zulüm ve sömürdeki sorumluluklarını vurgulayan bir “objektiflik” arıyor gözlerimiz. Atılım vb. bir-ikisinin dışında yok! Oysa teorik yazılarında hep tekellerden ve kapitalist sömürden söz ediyor ve bütün suçlunun bunlar olduğunu söylüyorlardı. Tekeller kim, kapitalizm ne, sömürenler kimler sorularının cevaplarını da çok iyi bilmelerine rağmen bütün bunları bir anda unutuvermişlerdir.

Ama **nasıl bir unutkanlıktır bu?** Unutkanlık değil bir ikiyüzlülüğün açığa çıkması söz konusudur aslında. Düne kadar tekeller, kapitalist sömürü, emperyalizm diye teoride söylenenler inanarak söylenmemiştir. Sahtedir. Teoride söylenenler, Yeni Dünya Düzeni teorilerini sosyalist söylemli kılıflarla gizlemek içindir. Ama devrimci mücadele ve yönelinen hedefler herkesin yüzünü hemen açığa çıkartıyor. Kim kimden yana, herkesi saflaştırıyor, herkesin yerini belirginleştiriyor.

Doğrudan burjuvazi ile birlikte hareket edenler, utangaçça burjuvaziye destekleyenler ve devrimciler ayrışıyorlar. Emperyalistlere ve tekellere vuruşlar, silahlı, silahsız, reformist, Marksist-Leninist söylemlerini bir kenara iterek herkesi nasıl tavır aldığına göre yeniden saflaştırıyor.

GENEL BİR BAKIŞ

Yayın organlarında bu eylemi nasıl yansıttıklarına, nasıl yorumladıklarına bakarak Türkiye Solunu aynılık ve ayrılıklarıyla, içice geçen yanlarıyla birkaç kategoriye ayırabiliriz.

Sınırsız-Sorumsuz Sol

Birkaçı ne haber olarak, ne yorum olarak Sabancı eylemini yansıtmayı tercih ettiler. Sanki böyle bir eylem yapılmamıştı. Sanki Türkiye ve Dünya günlerdir bu eylemi tartışmıyordu. Yine bir diğer grup olumlu-olumsuz hiçbir yorum yapmadan sadece kısa haber olarak verdiler eylemi...

“Gündem” üzerine yazarken asıl gündemden söz etmeme becerisini gösteriyorlardı. Bu iki grubun tavrının özeti, oligarşinin, tekellerin hışımını üzerlerine çekmemekti. Halkın savaşı onları ilgilendirmiyordu zaten.

Ne Nalına Ne Mihına

Bir diğer kategoride ara yolcular var. Kimi eylem hakkında pek olumsuz bir düşünceye sahip değillerdi ama kah grupçu kaygılarla, kah tekellerin hışımını çekmemek, kah Kürt milliyetçileriyle fazla ters düşmemek için fazla öne çıkarmadılar.. Mesela bu çerçevede olumlayarak, en azından haklılığını tescil ederek ama her zaman olan bir şeymiş gibi, ülke gündeminde sanki pek bir yeri yokmuş gibi küçük bir haber olarak yazdı. Başka

birisi şöyle yazıyordu mesela:

"... Emekçi halk zorla susturulup ülke politikasının dışına atılırsa ülkenin geleceği bir avuç sermayedar tarafından belirlenirse olacak olan budur.

Bu sömürü ve zulüm düzeninin en tepesindeki işbirlikçi kapitalistlerden biri olduğu halde Sabancı'nın öldürülmesine sevinemeyiz. Keşke devrimciler bu tür eylemlere girişmek zorunda bırakılmasa. Keşke ülke sorunları kimsenin burnu kanamadan, canı yanmadan uygarca tartışılıp çözülebilsen." (Odak)

Ne nalına ne mihına!.. Ya da benzer bir deyişle şiş de yanmıyor kebab da gibi görünüyor ama öyle değil. Sabancı'nın "öldürülmesine" sevinemeyen "devrimciler"den bunlar da. Ve sonuç olarak da, "bakın biraz burjuva demokrasisi olsa bunlar olmayacak işte" diye yakınıyorlar.

Dublör Kullananlar

Üçüncü kategoride ise dublör kullananlar var. Bunlar eyleme provokasyon teorilerinin, komplo teorilerinin "ışığında" bakıp savaşın boyutlanmasından, legal-reformist statükolarının, barış politikalarının boyutlanmasından korkanlar... Cezalandırılan en büyük sömürücülerden biri, halk ve kendi tabanlarında sevinçle karşılanmış eylem. Hemen ilk anda doğrudan karşı çıkmaları zor. Onlar da işin çaresini dublör kullanmakta buluyorlar.

Aydınlık, Söz, Özgür Yaşam, Evrensel, Demokrasi... İlk günlerde doğrudan kendilerini bağlayacak hiçbir siyasal yoruma yer vermiyorlardı; ama hepsi anlaşılmış gibi Cengiz Çandar'ları, burjuva basının Mahir Kaynak'lı yorumlarını, Ahmet Altan'ları konuk ediyorlardı dergilerine. Söylemek istediklerini onlara söyletiyorlardı... Özellikle eyleme yönelik en rezil komplo senaryolarını yazan Cengiz Çandar hepsinde "**başyazar**". Siz değil miydiniz daha önceleri Cengiz Çandar'a dönek, burjuvazinin kalemsörü diyen. Keza Yeni Yüzyıl'ın, Sabah Grubu'nun Yeni Dünya Düzeni, Amerikancı yazarları da "sol", "sosyalist" dergilerin revaçta konukları arasındaydı. Kendilerine en uygun tercüman olarak Yeni Dünya Düzenilerini bulmuşlardı; rastlantısal değildi olup bitenler.

Birden gözünüzde nasıl bir değer kazandılar acaba?

Sonraki günlerde ise hangi yorum ve değerlendirmenin Mahir Kaynak'lara, hangisinin "sosyalistlere", hangisinin Çandar'lara, hangisinin Kürt milliyetçilerine ait olduğu anlaşılmaz oldu. Hepsi farklı kelimelerle ama aynı şeyi söylüyorlardı; Evrensel'den, Aydınlık'tan, SÖZ'den, Öcalan'dan, Doğu Ergil'den, Özgür Yaşam'dan, Cengiz Çandar'dan, Münir Ceylan'dan yeterince aktarma var sayfalarımızda. Onları yinelemeyeceğiz.

Bunların hepsinin taşıdıkları siyasi kimlikler farklı olsa da, "karşı" olmak hepsinin ortak yanındır. Ve üzerinde asıl durulması gereken yan da bu-

dur. Böyle bir “ortak”lık karşısında bunlardan bazılarının, taşıdıkları siyasi kimliklerinin sorgulanması gerektiği açıktır. Aydınlıkçıların, Doğu Ergil’lerin, Çandar’ların söyledikleri ve üzülmeleri siyasi kimliklerine uygundur, buna şüphe yok. O halde sorgulamanın kime düştüğü de bellidir.

Bir Prototip: Rıdvan Budak

Rıdvan Budak, solun bu konudaki yaklaşımının adeta bir prototipi olarak çıktı ortaya. Budak, Gümrük Birliği’ne taraftar, devletin yardımcısı, Sabancı’nın cenazesinde tekellerle ve katillerle beraber ve Metin Göktepe’nin öldürülmesini kınıyor.

TÜSİAD, demokrasiden, insan haklarından sözediyor ve kongresinde Sabancı’yla birlikte Göktepe’nin ölümünü de kınayıp saygı duruşu yapıyor. Peki **Budak’la, TÜSİAD’ın farkı ne?**

Aslında farkı yoktur. TÜSİAD’ın sözünü ettiği demokrasiyle Budak’ın sözünü ettiği demokrasi arasında bir fark yoktur. Türkiye’de kan gövdeyi götürmektedir. Her gün insanlarımız katledilmektedir. Sabancı’nın cenazesine patronlarla, Japon, Amerikalı emperyalistlerle birlikte katılan Rıdvan Budak, şimdiye kadar devrimcilerin cenazesine neden katılmadı acaba?

Rıdvan Budak ve onun gibi düşünenler devrimin, halkın şiddeti karşısında burjuvaziden daha çok korkmakta ve burjuvazinin karşı şiddetinden kurtulmak için büyük bir hızla ve fırsat bu fırsat diyerek burjuvaziye kendilerini ispatlamak için koşmaktadırlar. Yani burjuvaziye *“bakın biz size yönelen şiddete de karşıyız, biz uslu solcularız, biz terörist değiliz”* deyip kendilerini kanıtlamak için çırpınmaktadırlar.

Bu tip solcu mudur? Eğer solcuysa, öyle olduğu savunuluyorsa solculuğun temel kıstasları nelerdir? Bir solcu Türkiye tekeli sermayesinin Avrupadaki çıkarlarını savunamaz. Ülkesinin tekeller tarafından talan edilmesine izin veremez. Bir solcu, asla bir tekelinin cezalandırılmasına üzülemez. Bu nedenle devrimcileri kınayamaz.

Bir Sefil Güruh: Hafiyeler, Güvenlik Uzmanları, Senaristler, Kan Tüccarları, Yeni Dünya Düzencileri...

Rıdvan Budak, bir prototiptir. Ve ne yazık ki, yalnız değildir. Kendine solcu diyen pek çok kişi, grup, örgüt, parti, Sabancı’nın cenazesine gidip üzüntülerini bildirecek kadar “cesur” davranmasa da özünde Budak’la aynı duygu ve düşünceleri paylaşmıştır. Evet nasıl solculuk bu?

Düşmanı anlıyoruz. Düşmanın ideologlarını, komplo teorisyenlerini de anlıyoruz. Hadi onlar, Sabancılar’ın kader ortağı, çıkar dostu, çanak yalayıcısı... Size ne oluyor, siz Sabancı’nın neyi oluyorsunuz? Kaderiniz hangi noktada ortak? Kimi kimin için kınıyorsunuz? Size mi kaldı Sakıp ağanın

güvenliğini düşünmek?.. Plaza'ların, Center'lerin dedektörü, eskortu, güvenlik sistemi size mi kaldı?

Sakıp ağa, "yurtsever"miş, "kan banyosuna son vermek" istiyormuş, "demokrasiden yana"ymış, "Kürt sorununu telaffuz ediyormuş... bu yüzden saldırıya uğramış.

Peki, halkın bu güne dek dökülen kanı kimin kasalarını doldurmuş, sömürü ve zulüm kimin çıkarları için yapılmış, bu adam kırk yıldır, hatta son on yıldır neredeymiş? Bunları hiç sormuyorlar.

Belki anlatılan masallar, kulaklarına hoş geliyor, için için *"ne güzel demokrasi içinde tatlı tatlı solculuk yapacaktık, siyasi çözüm olunca, siyasette bize de yer açılacaktı, fakat hain gizli servisler, karanlık odaklar, rahat vermiyor ki"* diye düşünüyor olmalılar. Kimileri Sabancılar'a başsağlığı dilememek için kendini zor tutuyor belki. Oysa Özal meselesi gibi olsa ne güzel başsağlığı dileyip, *"bakın biz de acınızı paylaşıyoruz, bizden çekinmenize gerek yok"* diyecekler ama olmuyor.

Ne de olsa ortada eylemi üstlenen birileri var.

Aynı korku, aynı kaygı düzen yolcusu reformistleri de dengesizleştiriyor. Düşmanın paniği onları, "faşizm gelirse" diye korkutuyor, Burjuvazinin sözcüleri, devrimci mücadelenin gelişmesi karşısında halkı *"darbenin ayak sesleriyle"* korkutmaya çalışırken, onlar da halkı TKP'den devraldıkları *"aman ha faşizm gelir"* öcüsüyle korkutmaya çalışıyorlar.

Oysa halk, faşizmi zamla, zulümle, yoksullukla, iliklerine dek her gün, her an yaşıyor. Yalnız yaşamıyor, devrimciler önderlik edebildiği ölçüde savaşıyor da. İşte bu savaş onların statükolarını, düzenle kurdukları, kurmaya çalıştıkları dengeyi sarsıyor. Bu kesimler neyi savunuyorlar ve neye karşılar? Sorunun cevabı için katliamlar, kayıplar ve süren savaş koşullarındaki tavırlarına bakmak yeterlidir. Devrimin ve karşı-devrimin şiddetinin sürdüğü koşullarda ya yokturlar ya da terörizm diyerek bir kenara çekilirler. Ölüm, kalımlar, işkenceler onları hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. Onlar tersine devlete karşı yapılan her türlü silahlı hareketi kendi önlerinde engel görmekte, dolaylı veya doğrudan devletle birlikte bu silahlı hareketlerin yokedilmesini istemektedirler.

Böyle istemektedirler çünkü, silahlı bir devrim onların ufkunun dışındadır artık. Bütün dertleri, bütün sözde strateji ve taktikleri silahların bırakıldığı, şiddetin olmadığı bir ortamda tekellerin ve emperyalizmin istikrarının kurulduğu burjuva demokrasisinin koşullarının olduğu bir ortamda, burjuva muhalefetini sürdürmektir. "Akan kan dursun" derken devrimcilerin değil, burjuvazinin söylemini kullanmaktadırlar.

"Bütün şiddetin, bütün savaşın, akan kanın sorumlusu emperyalistler ve tekellerdir, devlettir" **demiyor, diyemiyorlar.** "Savaş dursun, kan akmasın" derken aslında savaşan bütün tarafları suçluyorlar. Haklı-haksız savaş ayrımı bunların söyleminde ortadan kalkıyor. Yaklaşımları, pratikleri devrimci olmayınca her şey artık emperyalistlerin çözümleri paralelinde geli-

şiyor. Öyle ki, tekellerin ve emperyalizmin ilericiiliğinden, demokratlığından söz etmelerine bile çok uzun süre kalmamıştır.

Metin Göktepe'ye, Cezaevlerinde Katledilen Yoldaşlarımıza ve Sabancı'ya Birlikte Üzülenler, Tekellere Karşı Olmayanlar Sosyalist ya da Solcu Olamazlar.

Gazi ayaklanmasına “provakasyon” diyenler ve devletle birlikte “sağduyu” çağırısı yapanlar, Memurlar Kurultayı'na MHP ve burjuva partilerini çağırarak, İçişleri Bakanı'na çiçek verenler, her alanda devrimcileri tasfiye etmek isteyenlerle Sabancı eyleminin arkasında “karanlık güçler” arayanlar aynı güçlerdir. Açığa çıkan nokta, devlete ve onun gerçek sahiplerine karşı olmama ama devrime karşı olmadır. Onlar, devrimi, sosyalizmi, özgürlüğü, bağımsızlığı emperyalistlerin istediği kadar istiyorlar.

İnkâr inkarı doğuruyor. Proletarya diktatörlüğünü reddediyorlar, planlı ekonomiyi reddediyorlar; yerine koydukları burjuva demokrasisi ve pazar ekonomisidir. Onları burjuvazi adına sömürü düzenini halklar için daha kabul edilebilir kılıflara sokma peşindedirler.

Pazar ekonomisini savunanlar sosyalist olamaz. Emperyalizmi ve emperyalist Mitterand'ı, tekelci Sabancı'yı halkların dostu görenler sosyalizmden yana değil, emperyalizme karşı değil, kapitalizmden yanadırlar. Sabancı'ya üzülenler, Sabancı'nın hedef alınmasının arkasında karanlık güç arayanlar tekellere karşı değildirler. Halkın isyanını, öfkesini ve adaletini istememekte; adalet derken burjuva adaletini kastetmektedirler.

ABD, Japonya, NATO, tüm emperyalistler ve Türkiye oligarşisi, devleti, Sabancı'ya sahip çıktı; üzüldüler. Kendisine solcuyum deyip, bu eylemin arkasında karanlık güçler arayanlar **bu saflaşmanın neresinde?** Rıdvan Budak gibi onlarla aynı safta mı, yoksa dışında mı? Metin Göktepe'ye, cezaevlerinde katledilen yoldaşlarımıza ve Sabancı'ya birlikte üzülenler sosyalist ya da solcu olamazlar.

Bu sahte solculara diyeceğimiz, emperyalistlerin ve devletin safında oldukları sürece üzülmeye devam edecekleridir.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi, tekelci sermayedarları defalarca uyarmıştır. Her şey çok açık yazılmış, söylenmiştir.

Mevcut iktidarın son süreçte, kayıplar, işkenceler, infazlar politikasını yoğunlaştırmasıyla birlikte bu uyarılar da yoğunlaşmıştır.

DHKC'nin son dönemde yayınlanan bütün bültenlerinde, kayıplardan, katliamlardan, infazlardan en başta tekelci burjuvazinin, sermayedarların sorumlu tutulduğu belirtilmiştir.

Düşmanını tanımayan, düşmanını bütünlüklü olarak tanımlamayan ve onlara karşı her cepheden savaş yürütmeyen bir halk, savaşı kazanamaz.

Düzenin sahiplerini, maşalarını, doğrudan ve dolaylı kurumlarını halka

göstermek, düzenin sahiplerinin ve savunucularının yalanlarını, yüzlerindeki maskeleri alaşağı etmek Kurtuluş Cephesi'nin önderlik misyonunun gereğidir. Düzene, en ulaşılamaz, en dokunulmaz sayılan yanlarıyla birlikte vurmaya devam edeceğiz.

Halkın düşmanları defalarca tek tek açıklanmış, uyarılmıştır. Bir daha, bir daha uyarma zorunluluğumuz da yoktur.

Sözümüz halkın sözüdür, devrimin sözüdür.

Hemen tüm sol metinlerde, çeşitli devrimci örgütlerin açıklama ve bültenlerinde bu tip belirlemeler ve uyarılar olduğu söylenebilir.

Tek fark, DHKC'nin laf olsun diye hiçbir şeyi söylemediği, ciddi olduğu, söylediklerini yaptığı, yaptıklarını savunduğudur.

Devrimci Sol, dost ve düşman nezdinde bu niteliğiyle tanınmıştır. DHKP-C bu geleneği pekiştirerek savaşını sürdürmektedir.

Tek bir sözümüz boşuna söylenmemiştir ve söylenmeyecektir.

SATILIK BEYİNLER

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Sabancı Holding merkezinin basılmasından bugüne kadar tekellerin ve onun satılık beyinlerinin karşı devrimci faaliyetleri hiç durmadan sürüyor. Hemen hepsinin birleştikleri senaryo böyle bir eylemi DHKC'nin yapamayacağı, yapmış olsa dahi, başka güçler tarafından yaptırılmış olabileceğidir. Kontrgerillanın bir yayın organı olan Hürriyet Gazetesi'nin çırpınışları yetmemiş olacak ki, Show TV'yi de bu iş için seferber ettiler. 23 Ocak 1996 akşamı yayınlanan, 32. Gün programının esas amacı Sabancı Holding'e yapılan saldırının DHKC eylemi olmadığını ispatlamaktır. Ama, artık kamuoyunun bu eylemin DHKC eylemi olduğunu bildiğini ve bunu gizleyemeyeceklerini düşündüklerinden olsa gerek ki, DHKP-C'nin ne kadar “kötü”, ne kadar “karanlık” bir örgüt olduğunu gösterebilmek için M. Ali Bırand, Deniz Arman, Show TV yöneticileri ve Terörle Mücadele Dairesi Başkanı Cevdet Saral bir araya gelmiş ve yoğun bir “emek” harcamışlar.

Programın senaryosu, bu eylemi DHKP-C'nin yapamayacağı eğer yapmışsa da DHKP-C'nin karanlık ve de kötü olduğu üzerine kurulmuştur.

Hemen belirtmek gerekiyor, bu tür karşı-devrimci çabaları burjuva basını ve TV'leri aracılığıyla sıkça görüyoruz. 32. gün yapımcılarından DHKP-C'nin veya devrimin propogandasını yapmalarını bekleyemeyiz. Çünkü devrimci değildirler. Beyinlerini oligarşiye satmış, bunun karşılığında da oligarşinin propogandasını yapma ve devrimcileri, devrimci örgütleri, örgütlerin önderlerini CIA'nın kontrgerilla taktikleriyle karalama, küçük düşürme, yalan haberlerle şaibe yayma propogandalarını yapmayı vaad etmişlerdir. Nitekim, bir çok gazete sahibi ve gazeteci işkenceci, katliamcı polis şefleriyle, kelle avcılarıyla kadehler tokuşturarak her türlü pisliği birlikte yaparak “haber atlama” sevdası ile katliamlara ve işkencelere suç ortağı olmaktadır. Bunların kimler olduğunu, nasıl çalıştıklarını tek tek biliyoruz. Ve devrimcilerin karşısında yeminler ederek, yapılanlardan kendilerinin bir sorumluluğu olmadığını, haber müdürlerinin yaptığını ifade ederek nasıl yalvardıklarını da çok iyi biliyoruz. Bunlar, kişiliklerini namuslarını, meslek ahlakını her şeyiyle yitirmiş, halka yabancılaşmış, her türlü

adalet duygusunu yitirmiş tiplerdir. Sözümüz bu iflah olmazlara değil.

32. Gün yapımcılarından M. Ali Birand ve Deniz Arman demokrat oldukları iddiasındadırlar. Demokratlık her şeyden önce düşüncelerinde tutarlı olmaktır. Objektif olmaktır. Dahası meslek ahlakına bağlı kalmaktır. En azından burjuva yasalarının bile güvence altına aldığı kişilik haklarına saygılı olmaktır. 32. Gün yapımcıları bunlara uymamıştır. Halka seslenen bir basın mensubunun, bir TV yapımcısının namusu meslek ahlakıdır. M. Ali Birand ve Deniz Arman bunların hiçbirine uymadan ve doğrudan Terörle Mücadele Dairesinin (Siz kontrgerilla anlayın) direktifleriyle DHKP-C ve önderi aleyhinde bir program yaparak halka *"bu yalanlara, kontra haberlerine inanın"* denmiştir. 32. Gün yöneticileri, Terörle Mücadele Dairesi'nin ve onun başkanı Cevdet Saral'ın kim olduğunu, ne iş yaptığını, nasıl çalıştığını bilmiyor olamaz. Ülkemizdeki tüm katliamların, işkencelerin, kayıpların, kelle avcılığının, zulmün örgütlendiği ve uygulandığı kurumların Terörle Mücadele Dairesi başta olmak üzere MİT, Jitem, Polis ve Jandarma teşkilatı olduğunu bilmektedir. Bu durum böylesine açıkken, hemen bütün halk kesimleri, sıradan gazete muhabirleri bu durumun çeşitli biçimlerde tanıyırken, Birand ve Arman bunlardan habersiz olamaz. Gerçek bu kadar çıplakken Birand ve Arman kontrgerilla şefi Cevdet Saral'ın programını neden yayınladı? Arman'la, Birand beyinlerini satmış, satılık beyinleriyle para kazanırlar. Demokratlıkları, halk sevgileri, vatanseverlikleri yoktur. Her şeyleri paradır.

Kontrgerillaya rağmen, Show TV'ye program yapmak mümkün değildir. Birand, 1995 yılında Gazi olaylarından sonra DHKC ile ilgili çok kısa ama, kontrgerilla yapımı olmayan bir program yapmıştı. Kuşkusuz bu programda DHKC'yi övmüyor ama, özel bir karşı propoganda da fazlaca yapmıyordu. Sırf bu program nedeniyle başka bir programda ünlü halk düşmanı katil Mehmet Ağar *"siz de onlarla ilgili bir program yapmıştınız, biliyorum..."* diyerek Birand'ı dolaylı tehdit etmişti. Birand, para kazanmak ve 32. Gün'deki işini korumak için kontraya da program yapma sözünü verdi. Demokrat değildir. Demokrat olsa, meslek ahlakını savunur ve katillerden aldığı yalanlarla belgesiz, kanıtı olmayan, sadece Cevdet Saral gibi katillerin söylediklerini kendi düşünceleriymiş gibi yayınlamazdı.

Cevdet Saral'ın anlattığı kontra masallarına hiçbir belge göstermediniz. Gösteremezsiniz, çünkü yalanın kanıtı olmaz. Oysa namuslu gazeteciliğin ilk şartı kanıtlayabilmektir. Yapmadınız. Çapı, zeka seviyesi, söyledikleri yalanlarla ve ahlakları, adaletleri işledikleri cinayetlerle katliamlarla açık olan Cevdet Saral gibilerinin baskılarına teslim oldunuz. Halka yalan söylediniz.

Oligarşinin ve onların kiralık katillerinin *DHKC yapmadı, DHKC taşeronudur, DHKC şöyle kötüdür, böyle kötüdür* demagojilerini biliyoruz. Neredeyse hergün basın ve TV'lerde bunları izlemek mümkün. Çok korkuyorlar. Hele ki Sabancılar'ın merkezinin basılmasından sonra geceleri uyuyamıyorlar. TÜSİAD yetkililerinin kendi ifadesiyle *"... bir gün varoşlarda ya-*

şayan nüfus kapımıza dayanıp hepimizin gırtlığını kesecek. Durum bu kadar vahim...” Evet, Sabancı baskını TÜSİAD'lılara çok şey öğretmiş. Gerçeğin esas halkasını yakalamışlar. Halk, devrimciler, polis ve askerler öldüğünde, milyonlarca insan sürgün edildiğinde, yüzbinlercesi işkence gördüğünde, kaybedildiğinde TÜSİAD'lılar hiç rahatsız olmazlardı. Tüm bunlar kendilerini hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Ama şimdi ciddi ciddi düşünüyorlar. Halkın bir gün o Amerikan tekniğiyle donanmış, hiç kimsenin girip kendilerine dokunamayacağını sandıkları kuleleri başlarına yıkılacak. Polisin ve ordunun ilelebet kendilerini koruyacağını sanan işbirlikçiler, Sabancı eyleminden sonra artık polise güvenemiyor. İşte polisin, oligarşinin ve kontra basın ve TV'lerinin telaşı bundandır. Cumhurbaşkanı'dan, Başbakan'a polis şeflerine kadar hepsi tek bir ağızdan “polise güvenin” diyor. Ama ne yazık ki, bunları söyleyenler dahil hiç kimse polisin kendilerini koruyacağına inanmıyor, işte Cevdet Saral'ın bu programı yapmasının amacı TÜSİAD'lıların deyişiyle halkın bir gün kendilerini boğazlayacağıdır. Bunun engellenmesi için devlete ve onun silahlı güçlerine halkın güvenmesi, dolayısıyla devrimcilere ve devrimci örgütlere güvenmemesi gerekiyor. Tekellere güven vermek istiyorlar.

Bunun için bütün halkı aptal yerine korcasına yalanlar sıralamaya devam etti. Güya, DHKC böyle bir eylemi yapamazmış, çünkü çok profesyonelceymiş. DHKC ise böyle profesyonel olamazmış. Doğrudur. DHKC'nin savaşçıları hiçbir ülkenin kamplarında eğitilmedi. Cevdet Saral, Mehmet Açar, Orhan Taşanlar gibi Amerikan okullarında eğitim görmediler. DHKC savaşçıları, eğitimlerini dağlarda, gecekondularda, polis kurşunlarına göğüs gererek, ölümlerle, işkence görerek, direnerek yaptılar. Halk çocuğudur. Tek güçleri, inançları, düşmanın zalimliği ve halkın sonsuz yaratıcılığı ve gücüdür. İşte sizin anlayamayacağınız budur. Çünkü DHKC halktır. Siz halka yabancısınız. Sabancı eyleminin işbirlikçi tekellerde ve bütün halkta ne tür etkiler yarattığını çok iyi anladıklarından DHKC'nin eylemi yapmadığına ilişkin senaryolar uyduruyorlar. DHKC'nin yaptığını açıkça kabul ederlerse polisin güçsüzlüğünü, çaresizliğini dolayısıyla DHKC'nin gücünü ve üstünlüğünü kabul etmiş olacaktılar. Deniz Arman da, Cevdet Saral gibilerinin ve polisin güç duruma düştüğünü gördüğünden, halka, “*polis Sabancı eylemini engelleyemedi, çünkü yalnız DHKC değil, gizli servisler de bu işte vardı*”... demek istiyor. Yani polis DHKC karşısında güçlüdür, ama başka gizli servisler tabii ki Türk polisinden daha güçlüdür demek istiyor. Ve hemen ekliyor “... *polisimiz o kadar da değil*” dercesine Ankara'da falanca tarihte Amerikalı babanın, Fransız annenin çocuk' bakıcısı kız DHKC'li çıkmış ve böylece polis ne Amerikan ne Fransız gizli servislerine iş bırakmadan büyük bir eylemi engellemiştir. Tamamen yalan ve uydurmadır. DHKC'nin hiçbir elemanı böyle bir yerde yakalanmamış, bu tür bir faaliyeti de olmamıştır. Polis ve yalan yayıcısı Deniz Arman şu gerçeği çok iyi bilmelidir ki, DHKC sürdürdüğü savaşta yüzlerce şehit vermiştir. Ama, polis bu savaşta hiçbir zaman engelleyememiştir. Kanıt mı istiyorsunuz?

İşte savaş yükselerek sürüyor, hem de Sabancı Center'a kadar uzandı. Sokaklar neredeyse her gün alev alev yanıyor. Katiliniz Cevdet Saral ve Orhan Taşanlar halkı spor salonlarına doldurup, sokaklara çıkma yasağı ilan ederek, cenaze kaçırarak, katlederek artık hiçbir şeyi engelleyemiyor. Gecekondulardan ve dağlardan yükselen ses devrimin ayak sesleridir. TÜSiAD'cılar bile bunu duydu. Siz bu kadar kör ve sağır mısınız?!

Hiç utanmadınız mı? Cevdet Saral'ların, Mehmet Ağar gibilerinin bütün dünyanın gözleri önünde yaptıkları katliamları polisin başarısı gibi göstererek, katliamcılarını aklamaya ve güçlü göstermeye çalıştınız. **Siz nasıl demokratlarsınız, siz nasıl meslek yemini etmiş gazetecilersiniz** ki, hiçbir kanıt göstermeden halka yalan söylüyorsunuz. DHKC'yi ve önderini şaibe altında bırakmak için Cevdet Saral'ın söylediklerini aynen yayınladınız. Sözüm ona hep bir **"meçhul ses"** ihbar ediyormuş ve örgütten sadece bir iki kişinin bildiği evler bu meçhul sesin ihbarıyla basılıyormuş. Öyle ki, bu ses eşini bile ihbar ediyor öldürtüyormuş. Ne kadar ilginç bir senaryo değil mi? Devam ediyorsunuz; *"buna rağmen örgüt tartışmadı, Dursun Karataş'a sahip çıktı, Dursun Karataş daha da güçlendi..."* Cevdet Saral'ın niyeti anlaşılıyor; aklınca DHKP-C elemanlarına sesleniyor. Eyy, DHKP-C'liler duyun, sizi Dursun Karataş ihbar etti... öldürttü... ne duruyorsunuz? Dursun Karataş'dan hesap sorun... İster inanın ister inanmayın, Cevdet Saral Deniz Arman'a böyle dedirtiyor... Evet Deniz Arman söylediklerin arasında bir tek doğru var. DHKP-C ve onun önderi bugün çok daha güçlü. Ve diyoruz ki, yalanlarını ispatlamayanlar, alçak ve namussuzdur. Alçaklıklar ve namussuzlukların da bir bedeli vardır.

Bütün paniğiniz, yalanlarınız oligarşiyi güçlü göstermek ve devrimi engellemek için. Merak etmeyin, DHKP-C'liler kontrgerillanın ve kontrgerilla propogandalarının amacının ne olduğunu çok iyi biliyor. Artık kontrgerilla propogandalarıyla halkımızı aldatarak devrime engel olmanın zamanı geçmiştir. Cevdet Saral, Dursun Karataş'ın nerede olduğunu biliyor ve her an kontrol altında tutuyormuş. Dahası da var, hangi renk Hollandalı kızla dolaştığını bile biliyormuş. Ne kadar ilginç bir film... Doğrusu bu kadar kapasitesiz senaristlerin sadece Yeşilçam'da olduğunu zannediyorduk, meğer Terörle Mücadele Dairesi'ndeki senaristler daha da kalitesizmiş. Yazın, söyleyin, Dursun Karataş'ın yanındaki kızlardan biri Güney Afrikalı bir zenci, bir diğeri de çekik gözlü bir Japon güzelidir! Kimbilir daha neler uyduracaksınız, sizin gibi beyni pislikle dolu olanlar, ancak pislik üretebilirler.

Haklısınız; Türk Polisi hiç kül yutmaz. Her şeyi önceden hemen çıkar. Görülmeyenleri görür. Örneğin Sabancı Center'da birilerinin kimliğini mi bulmuşlar, kül yutarlar mı hiç, demek ki DHKC polisi bu kimlikler üzerine yöneltip genel operasyondan kurtulmak istiyormuş. Çok yaşa, Cevdet Saral, zeki çocuk böyle olur işte... Sen de çok yaşa Deniz Arman, bu zeka karşısında şapka çıkartılmaz da ne yapılır... Gerçek şu Terörle Mücadele Dairesi Başkanı'nın televizyonda utanmadan itiraf ettiği gibi ikiyüzün üstün-

de ev bastılar, yüzlerce insanı gözaltına, alıp, evleri talan ettiler, işkence yaptılar ama hiçbir şey elde edemediler... Basılan ikiyüz ev içerisinde tek bir hücre evimiz dahi yoktur. Sıradan, devrimci demokrat, tutuklu ve hükümlü ailesi ve yakınlarının evlerini bastılar. Ve siz, M. Ali Birand ve Deniz Arman *"bu baskınlar sonucu örgüt ne yara aldı bilmiyoruz..."* diyorsunuz, hiçbir yara almadık. Ama, gece gündüz demeden halkın evleri basıldı, işkence gördüler ve siz bu işkencecilere *"madem bir şey bulamayacaktınız, ikiyüzün üstünde evi hangi ölçülere göre bastınız"* diye sormadınız. Faşistler böyle çalışır; öldürecekler, işkence yapacaklar, canları istediğinde ev ve işyeri basacaklar ve sizin gibi gazeteciler, TV yapımcıları da onların propogandasını yapacak.

Kompla teorisyenleri;

Sabancı baskınını DHKC'nin yaptığına ikna olmanız için illa da benzeri bir baskın daha mı yapmak gerekiyor. DHKC'ye bunu mu tavsiye ediyorsunuz? Aman dikkat edin, TÜSIAD'cılarının varoşlardan gelen seslerden zaten ödü kopmuş durumda, bir de siz tahriklerinizle yeni bir eyleme teşvik etmeyin. Bekleyin daha çok sürpriz göreceksiniz. Dedik ya, biz eğitimi-mizi Amerikan okullarından almadık, biz halkız; yoksul, cahil, süper tekniği tanımayanlarız. Halkın ne yapacağı hiç belli olmaz. Hem, Devrimci Sol'un ve DHKP-C'nin tarihini de Cevdet Sarallardan değil, DHKP-C'nin kaynaklardan öğrenirseniz çok daha iyi yaparsınız.

Bu kontrgerilla yapımı programınıza rağmen, halk nezdinde DHKP-C'den korkunuzu açığa vurdunuz. DHKP-C'nin gücünü gösterdiniz. Sizin gibi gazete ve TV yapımcılarının her şeyini inkar ederek kontrgerillaya nasıl satılabildiğini, nasıl halka ve devrimcilere karşı tavır alabildiğini gösterdiniz. İşkenceciliğin, katliamcılığın, zulmün sizler tarafından nasıl teşvik edildiğini, halkın nasıl aldatılmaya çalışıldığını gösterdiniz. Kısaca *"biz kontra-gazetecisiyiz, bizde namus, meslek ahlakı, objektiflik, demokratlık yoktur, biz parayla, baskıyla renkten renge gireriz"* demiş oldunuz.

**DHKP-C TUTSAKLARI ADINA
ALİ OSMAN KÖSE**

Fuhuşun, uyuşturucunun, yozlaşmanın, her türlü ahlaksızlığın, en güzel değerlerimizin yağmalanmasının sorumlusu TEKELCİ BURJUVAZİDİR

Zafer Yolunda KURTULUş'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Sokaklarda tiner koklayan çocuklardan tutun da, kaldırımlarda müşteri bekleyen kadınlara, uyuşturucuyla bedenlerini çürüten gencecik evlatlarımızın durumundan evine  kuruş para gtremediğinden kendini asan insanlarımıza kadar hepsinin sorumlusu, krkleyicisi bu rezil düzen ve onun sahibi Sabancılar, Koçlar'dır.

Yıllardır masal okudular millete. Gerçek sorumluları görmemesi için yalan makineleri girmedik kılık, söylenmedik yalan bırakmadılar. Kimini hırsız, kimini fahişe, kimini katil diye çıkardılar karşımıza. Gencecik insanlarımıza en olmadık sıfatları yakıştırdılar. Ne kadar hunhar, acımasız ne kadar uğursuzlardı onlar. Toplumdaki huzur ve güven ortamını bozuyorlardı. Bunlara dikkat edilmeliydi. Her şeyi yapabilirlerdi. İçlerinde suç işleme-ye hazır bir potansiyel vardı.

Böyle alçakça çarpıtmalarla, demagogilerle gerçek suçluları -kendilerini- işin içinden sıyırmak için iftiralar atıp hükümler verdirdiler. Binlercesini zindanlara doldurup çürüttüler. Öyle ya hırsızsa bu onun mayasında vardı. Fahişeler de etlerini satmaktan büyük haz alıyorlardı. Katil olanlar da caniydi ve gözü dönmüştü zaten.

Amaç belliydi hep: Ortaya çıkan her türlü suç ve ahlaksızlığı kişilerin üzerine yıkmak ve gerçek suçlu olan düzeni gizlemek. Düzen gizlenmek isteniyordu, çünkü bir kez suçlunun düzen olduğu ortaya çıkınca, millet bu sefer yleyse bu düzenin sahibi kim diye soracaktı ve maskeler birer iki-

şer düşüp, adresler ortaya çıkacaktı: Sabancı Center, Koç Holding, Toprak Holding...

Karşı-Devrim Cephesi Ahlaksızların Cephesidir.

Sabancı Center'in DHKC tarafından basılıp bizzat Türkiye halklarına karşı işlenmiş suçların ve yarattıkları düzen aracılığıyla ortaya çıkan tüm olayların birinci dereceden sorumlusu işbirlikçi, tekelci sermayedarlardan birinin ve iki sadık köpeğinin hedef alınması halkımıza karşı aynı cephede bulunanların ortaya çıkmasında ve kendilerini belli etmesinde çok önemli bir rol oynadı. Kurşunun adresi doğrudu.

Sabancı'nın cenaze töreninde maskeler yoktu artık. Düzen, sahipleri ve uşaklarıyla kendine ayna tuttu bu törende. Kimler vardı cenazede? Emekçi, namuslu, yoksul halkımız dışındaki tüm kesimler oradaydı. Yani kan emiciler, ahlaksızlar, namussuzlar, sahtekarlar, hırsızlar, hayali ihracatçılar, rant yiyiciler, vurguncular, kaçakçılar, uyuşturucu tacirleri ve bunların ayrılmaz parçası pahalı fahişeler... Sabancılar'a da bunlar yakıştı zaten.

Eylem, tam kalbinden vurdu ahlaksızları ve hepsi de bir anda neye uğradıklarını şaşırıp daha bir sokuldular birbirlerine. Çünkü iş bir kez anlaşılırsa, bunun nereye varacağını çok iyi biliyorlardı.

Açlıktan, cehaletten, eğitimsizlikten, felaketlerden, katliamlardan yitip giden ömürlerinin öcünü alacaktı bu halk. Toplumun her kesimine yayılmaya çalışılan dejenerasyon ve ahlaki çöküşün nedenini de görecek ve yakalarına yapışıp hesap soracaktı. Oğlunu-kızını uyuşturucuya kimin alıştırdığını, bu işten asıl kimlerin çıkarı olduğunu, sokaklara, genelevlere düşen kızının kimler eliyle kullanıldığını, ilaçsızlıktan ve bakımsızlıktan kucağında kıvrana kıvrana ölen, hastane odalarında rehin tutulan yakınının neden bu hale düştüğünün farkına varan bir halktan korkuyorlardı.

Evet, onlar sorumlular bütün bu olanlardan.

Onlar İnsanın “Namussuz” Olanını Severler

Onlar istemiyorlar halkımızın düşünebilmesini ve öğrenebilmesini. Bu düzenin devam etmesi için insanların sürü gibi olmasını, her denilene uymasını ve sorup, araştırmasını istemiyorlar.

Onlar istemiyorlar insanlarımızın ahlaklı olmasını.

Ahlaklı insan, öncelikle dürüst insan olacaktır. Üç kuruşluk çıkar için, para ve mülk için en değerli varlıklarını satmayacaktır. Oysa onların düzeninin özü ahlaksızlıktır. Çıkar için insanı sömürmek, yetmezse acımasızca ezmektir. Dürüst, doğru insan, doğal ki kimseyi sömürmeyi, kimsenin hakkını yememeyi, kimseyi ezmeyi düşünmeyecek ve buna karşı çıkacaktır. Bunun için ellerinde tuttıkları tüm araçlarla insanlarımızın en güzel değerlerini yağmalamaya çalışırlar. Doğruyu değil yalanı, güzeli değil çirkini seçmesini isterler. Her şeyin parayla alınıp satılabildiği bir düzene uygun,

her şeyi bir maddi karşılıkla yapan insanlar üretirler. Mallarını satmak için, kar etmek için her şeyi mubah sayan, bunun için gözünü kırpmadan insana kıyan, en güzel değerleri kirleten insanlar lazımdır onlara.

Emperyalizmin yoz kültürünü toplumun hücrelerine kadar sokmak için her fırsatı değerlendirirler. TV ve basın yoluyla halkımızın geçmişten getirdiği bütün güzelliklere saldırır, ayaklar altına alırlar her şeyi. Ulusal benliği kazımak da işlerine gelir. Gençlik hedef kitleleridir. Bu kültürü sürekli canlı tutar, dahası pompalayıp dururlar. Amerikan hayranları ya da onların yerli kopyalarının hayranları yaratılır. Bu dünyada onur, şeref, namus gibi kavramlar yoktur. Her şey meta olmalıdır. Gelir getirmeli, kasaları doldurmalıdır. Kasa doldurmayanın ise varolmasına gerek yoktur.

Yağmacı ve bölücüdürler. Halkın birlik ve beraberlik, dayanışma gibi değerleri mutlaka yıkılmalıdır onlara göre. Çünkü birleşen ve birbirine güvenen insanlar, birbirlerine karşılıksız ve çıkarsız yaklaşan insanlar tehlikelidir düzenleri için. Çünkü bu birlikler er ya da geç düzenlerine karşı da oluşabilecek ve onları tehdit edecektir. Başlarlar bölmeye. İftira ve yalan kampanyalarıyla insanlarımızı ırk, din ya da mezhep temelinde, tuttuğu futbol takımına göre, sevdiği şarkıcıya göre, mesleğine göre... akla gelebilecek her temelde bölmeye çalışırlar.

Sefaletimizden Olduğu Kadar Cehaletimizden de Onlar Sorumludur

Soygun, sömürü ve talan düzeninin sahiplerinin geleceklerinin garantiye alınması gerekir. Bunun en etkili yolu ise kuşkusuz insanların kültür-süzleştirilmesi ve eğitimden yoksun bırakılmasıdır. Ya da eğitim olsa bile bunu kendi düzenlerini besleyecek, en azından tehdit etmeyecek tarzda yapmaktır.

Eğitim yokedilemez bir olgu olarak karşılındadır. Ama bunu öyle bir şekle sokmuşlardır ki, adeta kültürsüzleştirmeye hizmet etmektedir.

Öyle insanlar yaratılmalıydı ki, okuyabilsin ama düzendeki çelişkileri farketmeyecek kadar. Araştırma ve bilim ise en büyük düşmanlarıdır. Tek ihtiyaç duydukları kendileri için düşünen, kârlarını iyi hesap edebilen, kâr, faiz, rant işlerini bilen ve sadık birer köpek gibi kapılarının önünden ayrılmayan "bilim" adamlarıdır. Gerisini zaten ABD ve Avrupalı dostları hallederler.

Yıllar boyu çıkarlarını tehdit etmesin diye siyasi iktidarları aracılığıyla karanlıklara mahkum ettiler halkımızı. Gerici ve faşist odakları kullanıp İmam Hatipler açtılar her köşe başına. Dini bir afyon gibi kullanıp, zehirlediler genç beyinleri. İşin ucunu kaçırdıkları noktadaysa kanunlar çıkarttırıp kendi okullarını açtılar.

Devletin halktan topladığı vergilerin büyük bölümünü faiz, kredi, teşvik vb. bir çok yöntemle kendi kasalarına akıtıp, eğitim ve sağlık gibi pek çok

konuyu felce uğrattılar. Vergi de vermediler. Örneğin bir Sabancı, işçisinden daha az vergi veren işveren olma durumuna gelip girdi rekorlar kitabına. Bu yüzdendir ki, siyasal kadrolarını yönlendirip devletin halktan topladığının çok ezici bir çoğunluğunu ya bu vergi veren milleti ezme güçlerine, önemli bir bölümünü de düzenlerinin ruhani bekçilerini beslemeye ayırttılar. **Diyanet'e**, Savunma Bakanlığı hariç, tüm diğer bakanlıklardan daha büyük bütçeler ayırdılar. Bu yüzdendir ki cehaletin, karanlığın içine itildi halkımız. Yüzde 80'i okuma yazma bilen bir toplum yarattıklarını söyleyip demagoji yaptılar. Oysa doğal ki bu yetmiyordu. Lise ve Üniversite eğitimi konusunda dünyanın en geri ülkeleri seviyesinde olduğumuz hiç telaffuz edilmiyordu. Ülkenin her yanında mantar gibi üniversiteler açtıklarını söylüyorlardı ama bu üniversitelerin ne binası, ne hocası, ne aracı olmadığını söylemiyorlardı. Bu sadece işin eğitsel yanıydı. Bunun yanında genel politikanın yani kültürsüzleştirmenin bir çok ayağı vardı. Tekellerinde olan basın-yayın araçları ve benzer bir çok araçla insanları tarihinden, kültüründen tamamen uzaklaştırıp her şeyi Holywood tekellerinin insafına terkettiler. Dilimize kadar getirdiler her şeyi. Öyle bir noktaya gelindi ki millet yabancı dil konuşmayı kendine üstünlük olarak atfetmeye başladı. New York sokaklarındaki serseriler gibi giyinmeyi, onlar gibi davranmayı, onlar gibi eğlenmeyi, hatta onlar gibi gülmeyi, bağırmayı örnek almaya başladı.

Her Şey Daha Fazla Kâr İçin!

Sadece daha fazla kazanmak için işbirliği yaptıkları emperyalist tekel-lerle beraber ülke pazarını yağmalamak için tam bir tüketim kültürü hakim kılındı. Buna uygun bir felsefe, buna uygun bir kültür dayatıldı toplumun üzerine. Bu çarpık ve dayatmacı tutumun sonucudur ki, sosyal, kültürel, ahlaki her boyutta tam bir dejenerasyon içine girildi ve çürüme ortaya çıktı. Sefaletin ve eğitimsizliğin sonucudur ki, toplum içinde hırsızlıktan, fuhuşa, sahtekarlıktan rüşvete pek çok olgu boyverdi ve sefalet derinleştikçe de bunlar da ona paralel olarak genişleme gösterdi. Anarşik ekonomik yapı ve Sabancı gibilerinin doymaz iştahıyla yürütülen vahşi sömürü, yurarda saydıklarımızın dışında da pek çok olguyu türetti toplum içinde. Sapıklıklar arttı, her alanın mafyası türedi. Ve belli bir süre sonra bu mafya, devlet bürokratlarıyla ortak olarak önemli bir nüfus ve güç sahibi olmaya başladı.

Bugün hiç utanmadan televizyonlara çıkıp namus, onur, barış gibi süslü laflar eden, yakınlarının ardından sahte gözyaşları dökenler bu ülkedeki en büyük namussuzlar, en haysiyetsizler ve en büyük barış düşmanlarıdır. Bu ülkeye açlığı onlar getirmemiş olsa da Osmanlı yağmacılarından aldıkları bu kültürü daha da katmerlendirerek bugüne taşıma becerisini göstermiş, milyonlarca insanımızın bedenlerine yapışmış kanlarını emmeye devam etmektedirler.

Bu ÷lkede, sömürü ve zulüm düzeninin yarattığı **tüm olumsuzlarda birinci dereceden suç sahibidirler**. Sokaklarda tiner koklayan çocuklardan tutun da, kaldırımlarda müşteri bekleyen kadınlara, uyuşturucuyla bedenlerini çürüten gencecik evlatlarımızın durumundan evine üç kuruş para götüremediğinden kendini asan insanlarımıza kadar hepsinin sorumlusu, körükleyicisi bu rezil düzen ve onun sahibi Sabancılar, Koçlar'dır.

Sigorta kapılarında sürünen insanlarımızdan, ilaç alamadığından çocuğunu kaybeden insanlara, evleri dozerlerle yıkılan insanlarımızın acısından, maaş kuyruklarında can veren emeklilere, köy yollarında donarak kalkanlardan, harcını ödeyemediğı için okuluna devam edemeyen gencin çektiklerine kadar akla gelebilecek her şeyde bu insanlık düşmanı Sabancılar'ın, Koçlar'ın, Eczacıbaşıların, Karam Mehmetlerin ve nicelerinin payı vardır. Dilimizi, kültürümüzü ve tarihimizi çıkarları için yağmalayan, çarpıtan ve kirleten onlardır. Ülkemizin onurunu çıkarları için bir kalemde satan, vatan toprağını emperyalistlere peşkeş çeken onlardır.

Onları tanıyoruz...

TÜSİAD Hiç Korkmuyor Ki...

Zafer Yolunda
KURTULUŞ'ta
yayınlanmıştır

Sayı: 29,

Tarih: 27 Ocak 1996

Geçtiğimiz günlerde TÜSİAD'ın 26. Genel Kurulu yapıldı. TÜSİAD'ın bu yılki genel kurulu ilk kez insan haklarının ele alınmasıyla, seçimsiz geçmesiyle, yası, durgun olması ve bir takım mesajlar vermesiyle daha öncekilerden farklı geçti.

Bu farklılığın temel halkasını ise iş dünyasının hiç beklemediği ve ortalarına bomba gibi düşen Özdemir Sabancı'nın cezalandırılması oluştuyordu. Patronlar hala olayın şokunu ve şaşkınlığını atlatamamışlardı. Bu genel kurula her haliyle yansiyordu. Suskundular... Suratlarında takındıkları sahte gülücük ifadeleri de yoktu. Her zaman şen şakrak geçen toplantıları, yemekleri, baloları da yoktu. Bu defa bulundukları her yer onlar için **cenaze evini** andırıyordu. Yıllarca halkımızın kanı canı üzerine kurdukları şatolarındaki cennetin büyüsü bozulmuştu. Onca duvarın, korumanın, özel güvenlik tertibatlarının ardında bulmuştu onları ölüm.

İşte böylesi bir ruh haliyle geçti TÜSİAD'ın genel kurul toplantısı. Ürkek ve titrek sesleriyle nutuklar atıldılar. Hükümet boşluğundan ekonominin sorunlarına kadar bir çok konuda görüşlerini beyan ettiler. Ama toplantılarının önemli bir kısmını, neredeyse tamamına yakını "terör"ün yok edilmesi, insan haklarının "korunması" ve demokrasiye sahip çıkma yalanlarıyla doldurdular. Hem de ilk kez yaptılar bunu, çünkü okunucu kendilerine dokunmuştu. Ve hızlarını alamayarak, korku ve kargaşa ortamı yaratmaya çalışan "teröre" teslim olmayacaklarını, korkmadıklarını ve susma-

yacaklarını ifade ettiler. Her ne kadar burjuva basında patronların bu sözlerini *“Patronlar Teröre Teslim Olmayacak”* vb. manşetlerle çıkarsa da titrek sesleri korkularını ele veriyordu.

Korkuyorlardı... Sabancı Center'da Özdemir Sabancı'yı bulan ölümün kendilerini de bulmasından korkuyorlardı. Hiçbir yerin kendileri için güvenli olmamasından korkuyorlardı. Bunun için cezalandırma eyleminin hemen ardından başladılar güvenlik sistemi tartışmalarına. Ne yapılması, nasıl önlem alınması konusunda enine boyuna kafa yormaya başladılar.

Polis, eylemin nasıl gerçekleştirildiğini tesbit etti!.. İçeriden yardım edilmişti(!). Yardım eden de *“çaycı Fehriye”* idi(!). Tartışmanın yönü hemen bu yana kaydırıldı. Çalıştırdıkları insanların güvenlik soruşturmalarının daha sıkı yapılması konusunda hem fikir oldular. Daha çok koruma istediler, güvenlik sistemlerini artırmak için harekete geçtiler. Kısacası güvenle yatıp, güvenle kalkmaya başladılar. Hücrelerine kadar korkuyla yaşayan sermayedarların kalkıp TÜSİAD toplantısında *“teröre teslim olmayacağız”, “korkmuyoruz”* sözleri koca bir yalandan başka bir şey değildir. Korkularını bastırmak için çaldıkları ısıktır. Ama ılık korkularını bastırmaya yetmediği gibi korkularına her gün bir yenisini ekliyordu.

Ve TÜSİAD geleneksel olarak The MARMARA otelinde yaptığı toplantılarını bu sefer güvenlik nedeniyle Çırağan Sarayı'na taşıyordu.

İnsan Hakları Mı Keseyi Doldurma Hakkı Mı?

Ülkemizde iktidarın gerçek sahibi tekелci burjuvazinin örgütü olan TÜSİAD'dan izinsiz, onların onayı olmadan birşey yapılamaz. Tavsiyeleri hükümetler için uyulması gereken emirlerdir. Yaşadığımız her türlü kötülüğün anası bunlardır. Bunlar için darbeler yapıldı, sıkıyönetimler ilan edildi, olağanüstü haller uygulandı. Halkımıza açlık ve zulüm reva görüldü. İşkence, kayıp, katliam politikalarıyla teslim alınmaya çalışıldı. Her türlü insan hakları ihlallerinin baş mimarı olanlar, bugün okun ucu kendilerine değmeye başlayınca insan hakları diye avazları çıktığında bağırmaya başladılar. Oysa yıllardır bu konuda tek bir kelime etmemişlerdi. Genel Kurulda TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Başkanı Feyyaz Berker *“TÜSİAD her türlü terörü şiddetle kınarken, terörle yaratılmaya çalışılan korku ve kargaşa ortamına karşı insan hakları ve demokrasiyi var gücüyle savunacaktır”* derken, TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Halis Komili de *“Gazeteci Metin Göktepe'nin ölümü Türkiye'de insan hakları konusunda ne derece ciddi bir umarsızlığın egemen olduğunu ortaya koymuştur”* dedi. Berker de, Komili de yalan söylüyor. İki yüzlüce davranıyorlar. *“Her türlü teröre şiddetle karşıyız”* diyorlar, Metin Göktepe'nin katledilmesini *“kınıyorlar”*. Amaçları suçlarını gizlemektir. Yıllardır halka karşı estirilen bu terör kimin adına, ne için yapılıyor? Metin Göktepe'yi kim, niçin katletti? Bu soruların cevabını veremezler. Metin Göktepe'nin kamuoyunca sahiplenilmesi, Sabancılar'ın cezalandırılmasıyla aynı zamana denk düşmesi, TÜSİAD'ı böy-

le bir açıklama yapmak zorunda bıraktı. Metin de TÜSİAD'a karşı olduğu, devrimci olduğu için katledildi. Ama “teröre” lanet okudukları bir ortamda, kendilerinin de ifade ettiği gibi, işkencede katledildiği ayan beyan ortada olan bir gazetecinin karşısında “sessiz” kalamazlardı.

Halkımızın kanı üzerinde saltanat kuranlar, “insan hakları”, “demokrasi” lafızlarıyla suyu bulandırmaya çalışıyorlar. Oysa insan hakları, demokrasi onların dilinde daha fazla sömürü, zevk-i sefa içinde yaşama hakkı demektir ve şiddetle karşı çıktıkları, “terör” dedikleri de suçlarının hesabını soran halkın adaletidir. İşte bütün korkuları halkın adaletinin karşısına çıkarmak, hesap vermektir. Bu nedenle mezarlıktan geçerken ısıklık çalışıyorlar.

Bu Ciddiyetsizlik, Bu Komedyenlik Yeter

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Öyle bir vuruş ki, kimilerini yasa ya da korkuya boğarken, kimilerinin komplo-provokasyon teorileri arasında ellerini-ayaklarını ve beyin kıvrımlarını birbirlerine dolaştırdı. Kimilerine ise hangi ülkede yaşadığını bile unutturdu.

Özgür Yaşam'da kendisine bir sayfa verilen ve bu yüzden de kendini bir şey sanan bir çok bilen, Sabancı eylemine ilişkin "BİR CİNAYET NASIL ÜSTLENİLİR?" diye İRA ile Scotland Yard arasındaki ilişkiyi örnek vererek saçmalıklar anlatıyor:

"Sabancı cinayeti, bir gerçeği bir kez daha gündeme getirdi: Bir cinayet ya da bir saldırının sorumluluğu nasıl üstlenilir. Telefonu açan her şahıs herhangi bir eylemi uygun gördüğü bir örgüt adına üstlenince, iş bitmiş mi oluyor? Türk basını bu soruya olumlu yanıt veriyor. Zaten içeride de DEV SOL pankartı bulunmuş. Kimse görmedi ya neyse..."

İngiltere'de İRA iyi bir sistem kurmuş. İngiliz polisi Scotland Yard ile İRA yönetimi arasında kararlaştırılmış bir şifre var. Telefon eden şahsın önce bu şifreyi bildirmesi gerekiyor... Şifre zaman zaman değiştiriliyor... öyle telefonu açıp da biz yaptık... Yaşasın... Kahrolsun...la olmuyor bu işler."

Kim bu satırların yazarı acaba, ismini yazacak cesareti yok.

Bu kafa yapısı, ülkeye ve mücadeleye gezegenler kadar uzaktır. Nerede ve nasıl bir ülkede yaşadığının farkında değildir. Devrimciliğin, demokrat olmanın ne anlama geldiğini sözlük anlamında bile bildiği şüphelidir.

Allah bilir, hayatı boyunca tek bir eylem yapmamış, tek bir eylemi de üstlenmemiştir. Ama sorumsuzca, bir eylemin nasıl üstlenebileceği üzerine ahkam kesmektedir. Yok şifre olmalıymış, yok mermi sayısı, kaçış güzergahı bildirilmeliymiş... Acaba, DHKC ile MİT arasında, Halk Kurtuluş Savaşçıları ile işkenceci katiller arasında bir şifre belirlenmesi için aracılık

da yapar mı ki? Yoksa, sakın Scotland Yard'dan bu "akılları" alan MİT yazdırmış olmasın ona bu yazıyı. Hani yazı MİT'in bir öneri yazısına da benzemiyor değil yani...

Bu kadar ciddiyetsizlik ve komedyenlik yeter!

Bu kafa yapısı ülkeye, halka yabancı olmakla kalmayan, mücadele karşısında devrimin yükselmesi karşısında egemenlerden daha fazla korku duyup sinen bir ruh halinin sahibidir.

Kimsin sen? Kürt halkının, Türk halkının kurtuluşu için ne yaptın bugüne kadar? Kimliğini bilmiyoruz ama sefil biri olduğunu, halk için, devrim için hiçbir şeyi göze alamayacak biri olduğundan eminiz. Bir cinayet nasıl üstlenilir diye bilgiçlikler yapacağına önce otur, bir devrimci nasıl olur, nasıl yurtsever olunur, bir devrimci ve yurtsever nasıl konuşur, üslubu nedir onları öğren. Tıynetin sayfana koyduğun isimden anlaşılıyor az çok; "Medyanoz"... Oraya kurulup ona buna maydanoz olmayı seviyorsun anlaşılan ama dur, karşında devrimciler var bu kez. Halkın adaletine, halkın öfkesine "maydanoz" olma hakkını kimse vermez sana. Haddini bil.

Her hafta medyadaki kalemler, örnekler üzerine yazdıklarını dönüp dönüp kendin bir kez daha oku. "Sözüm ona 68'li..." diye başlamışsın biri için; "Sözüm ona 68'li" ile gerçek 68'li arasındaki fark "sözüm ona yurtsever"le gerçek yurtsever arasındaki fark gibidir ve sen ancak birinci kategoride yer bulabilirsin kendine.

"Sol ve Kürt olan her şeye karşı. Bugün solu eleştirirken aslında kendi geçmişini eleştiriyor" demişsin bir başkası için. Kürt olmayan her şeye karşı olan sen, bir halk düşmanından, bu halkı soyup soğana çeviren bir tekelci burjuvaziden hesap sorulmasını cinayet diye tanımlayarak ne yapmış sayıyorsun kendini?

Ve onları anlatırken *"biz gazeteciyiz, onlar medya mensubu"* demişsin. Peki Sabancı eylemine yaklaşımınızda bu medyayla bir farkın mı var? Söylediklerin o dilene dolayıp CIA ajanı dediğin Cengiz Çandar'dan ne kadar farklı? Bir onun yazılarını oku, bir de kendi yazılarını; bir fark göremeyeceksin. Cengiz Çandar'ların Sabancı Center'a secde ederken yazdığı satırlar ne kadar gazetecilikse senin sayfan da o kadardır. Sen ne biçim bir gazetecisin ki DHKC'nin hadi diyelim telefona itibar etmedin, yazılı-basılı açıklamalarını da yok sayıp eylem hakkında burjuvazinin mediasından geri kalmayan senaryolar yazarsın.

Evet, sen "gazeteci"sin. **Özgür Yaşam** ya da **Sabah** ya da **Akşam** ne fark eder senin için?

Biz gazeteceyiz, onlar medya mensubu diye yazarken *"biz rakı içiyoruz onlar viski"* diye hayıflanıyorsun. Kendini az biraz zorlaman yeter. Viskiye boğulman uzak değildir.

Bu yazıyı Özgür Yaşam'a koyanlara soralım şimdi.

Şimdiye kadar yazdığınız eylem haberlerinde, hiç kimseden şifre iste-

mediniz. Şimdi ne oldu da bu allame-i cihan düşünceleri ürettiniz? Herhalde bundan sonra yazacağınız DHKP-C dışındaki örgütlerin yapacağı eylemlerde şifre istersiniz!

Bu kadar ciddiyetsizlik, bu kadar sorumsuzluk yeter!

Hiç kimse “yurtseverlik” adına ağzına geleni söyleme hakkına sahip değildir.

Hiç kimse halkın özgür yaşam arzusunu kirletme hakkına sahip değildir.

Sabancı, Cezaevleri ve Kürt Milliyetçiliği

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 29, Tarih: 27 Ocak 1996

Sabancı'nın cezalandırılması karşısında sermaye cephesi dışında en fevri, en komplocu tavır, Kürt küçük burjuva milliyetçi hareketin önderinden geldi. Sol'dan o ana kadar kursaklarındaki provokasyon, komplo teorilerini tam olarak kusamayanlara da "cesaret" verici bir tavır oldu bu.

Kürt milliyetçiliğinin bu saldırgan tavrı iki ayak üzerine oturuyor. Birincisi, Kürt milliyetçi hareketinin benmerkezciliği, ikincisi ise bugün "barış" ve "ateşkes"e endekslenmiş uzlaşmacı, sağcı politikalarıdır. Sabancı eylemi karşısındaki tavır, ama ondan daha önce de cezaevlerindeki katliam ve direnişler sürecinde, söyledikleri her söz, yazdıkları her satır kaynağını bu iki yandan aldı.

Kürt milliyetçiliği kendini dünyanın merkezine koyarken hemen her gelişmeyi kendisine yönelik, kendi gündemini değiştirmek için atılmış bir adım olarak görüyor. Ve kendi gündemindeki politikalara ters düşen hemen her şeyin altında da mutlaka Özel Harp Kılığını buluyor.

Bu ruh hali öyle bir noktaya varmıştır ki, kendi dışlarında hiçbir şeyin olmasını istemiyorlar. Seçim mi var, onlar seçime mi katılıyor, mutlaka herkes kendilerini desteklemeli ve başka hiçbir şey yapılmamalıdır. Tabii, onlar boykot ediyorsa, herkesin yapması gereken de boykot olmaktadır... Gündemlerinde ateşkes ve burjuvaziyle barış mı var, o halde herkesin bütün faaliyeti buna yönelik olmalıdır. Kimse ne ekonomik-demokratik hakları için, ne de halkın adaleti için hiçbir şey istememeli, burjuva muhalefetin sınırlarını aşıp "çatışma"ya yol açmamalı, kısacası ya "barış", "ateşkes"e tabi olmalı ya da hiçbir şey yapmamalıdır. Yapılırsa bu mutlaka ve mutlaka Özel Harp'in faaliyetleri olur....

Turgut Özal mı ölmüş, Kürtlerle ilgili Amerika'nın sözlerini telaffuz ettiğine göre o halde onu mutlaka Özel Savaş Kılığı öldürtmüştür. Ters olmaz. Nereden biliyorlar?.. Bu soruya somut bir cevapları yoktur. Onlar

yalnızca “biliyorlar”... Sabancı mı cezalandırılmış; Sabancı da Kürt raporu hazırladığına göre bu eylem “ateşkes”e uymadığına göre, onu da Özel Savaş Kiliği öldürmüştür... Devrimci bir örgütün açıklaması bile, bu “yorumlarını” değıştirmiyor. Çünkü kafaları kilitlenmiştir, politika oligarşı ile halk arasındaki savaşı, sınıf savaşına değıl, oligarşinin “Klikler Savaşına” kilitlenmiştir.

Öcalan, Sabancı eyleminden 5 gün sonra 14 Ocak'ta yaptığı konuşmada şunları söylüyor.

“Bana göre de bir çok belirti bu suikastin sıradan bir suikast olmadığı Dev-Sol'un da işi olmadığı, ben bir kez daha bu görüşümü tekrarlamak zorundayım. (...) Bu örgüt eğer gerçekten bu işi yaptıysa bu bildirilerle kamuoyuna açıklamalıdır. Kamuoyunu bu kadar çalkalandıran bir eylemi uygun bildirilerle açıklamazsa niçin ve neden yaptığını, niçin bu biçimi tercih ettiğini açıklığı kavuşturulamazsa ağır sorumluluk altında kalır ve dolayısıyla sakat yorumların gelişmesine de kendileri yol açar. Onları açık olmaya çağırıyorum. ”

“Onlar”, DHKC, açıktır oysa. Eylemi anında üstlenmiş, aynı gün kamuoyuna geniş bir açıklama yapmış ve çeşitli yayın organları aracılığıyla duyurmuştur.

Açık olmayan PKK Başkanıdır. Üstlenme, yapılmış açıklamalar hangi hakla ve mantıkla yok sayılmaktadır? *“Açıklamalıdır (...) değılse sakat yorumlara yolaçar”* demesine rağmen, –hadi diyelim varolanları duymadı, görmedi, bilmiyor– kendi çağrısına uygun olarak bir açıklama yapılmasını bekleme tavrı bile göstermeden, bu sözlerinden bir dakika sonra yapılabilecek en “sakat” yorumlar birbiri peşisıra sıralanmıştır zaten. Kanıtsız, belgesiz özel savaş senaryolarına devam edilmiştir.

Cezaevlerine Taşınan Ateşkes ve Benmerkeziyetçilik Direnmemeyi Doğurmuştur.

Cezaevleri üzerine PKK tarafından geliştirilen politika ve provokasyon teorilerinin niteliğini tam olarak görmek için kısaca süreci anımsamak gerekir. ‘95 Temmuz’unda Buca’da DHKP-C’li dört tutsağın firarı olmuş, ardısıra oligarşı baskıya başlamış, özgür tutsaklar baskıya karşı direnmiş, teslim olmayacaklarını haykırmışlardır. Oligarşı, açıkca cezaevlerini islah edeceğim diye bağırıp, çırpınırken, Kürt milliyetçiliğı sorunu yine kendi etrafında döndermiş ve olayları kendi taktiklerine yönelik provokasyon çabaları olarak ele almışlardır. DHKP-C’liler, Buca firarını gerçekleştirenlerken de, oligarşı baskılara başladığında da, baskılara karşı özgür tutsakların barikatları yükselip üç şehit verildiğinde de ve yine bu sürecin devamı olarak oligarşı saldırılarını tüm diğ er cezaevlerine yaymaya başladığında da ateşkes yoktur henüz ortada. Yani, ortada zorlama bir yorum da değıl, gerçeklerin, gelişmelerin tahrifi vardır.

Bu yorumlar, öylesine durumlar doğurmuştur ki, oligarşinin cezaevlerine bakış açısı, baskı ve ıslah etme politikaları ve tutsakların oligarşinin bu saldırılarına karşı hangi politikalarla nasıl direneceği belirsiz hale gelmiştir. Provokasyona gelmeme adına “ateşkes” politikası adına PKK tutsakları, katliamları izleyen, barikatların dışında kalan bir konuma sürüklenmişlerdir.

Cezaevlerinde net olarak izlenebilen bu politikalar esas olarak reformist temelden beslenmektedir. Bu reformist temel, ya da en azından cezaevleri özelinde PKK tutsaklarını kabul edilemez noktalara sürükleyen cezaevleri politikası sorgulanacağına, cezaevleri politikası konusunda kendi dışlarındaki solu suçlamaktadırlar. Ama bu suçlamada bile objektif olmadıkları gibi bilgisizdirler de.

Objektif Değillerdir...

Son süreçte özgür tutsakların baskıya karşı direnişleri, oligarşinin politikalarını bozmaya yönelik iradi eylemleri, üst boyutta çatışmaların yaşandığı ve siyasi sonuçlar alan bir çizgide gelişmektedir. Bu çizginin uygulanışı da, sonuçları da herkesin gözü önündedir. Onlar hem bir yandan cezaevlerindeki baskı politikalarını sadece Kürt tutsaklara yönelik baskılar olarak sunma gibi bir subjektivizm içine düşmekte, ama hem de öte yandan Kürt tutsakların bu direnişlerin en gerisinde olmalarını açıklayamamanın sıkıntısını yaşamaktadırlar. En gerisindedirler. PKK'li tutsakların barış talebiyle yaptıkları genel açlık grevinin dışında oligarşinin cezaevleri politikalarını bozmaya yönelik hemen hiçbir iradi eylemleri yoktur. Kendileri dışında ortaya çıkanlara da katılmamışlardır. Dahası, Konya Cezaevi örneğinde olduğu gibi PKK'li tutsakların isyan etmediklerini, Ümraniye ve Sağmalcılar'da olduğu gibi PKK'li tutsakların rehin alma olaylarının dışında olduğunu kanıtlama gayreti içine girmişlerdir. Elazığ, Erzurum cezaevlerinde olduğu gibi vahşetin tırmandırıldığı, itirafçılığın dayatıldığı bu yerlerde “üçer günlük dönüşümlü” açlık grevleriyle sonuç almayan bir çizgi izlemektedirler. PKK bütün cezaevlerinde PKK'li tutsakların çoğunlukta olduğunu yazıyor, iyi de bu çoğunluk katliamlar olurken ne yapıyor? Bu yazılmıyor. Yazılmayan şu soruyu getiriyor gündeme. Neredeyse ülke genelinde tüm cezaevlerinde PKK dışındaki tüm tutsaklar barikat kurmuşken, PKK tutsakları barikat kurmayarak kime ne kazandırdılar? Kime neyi ispat ettiler?

Bilgisizdirler...

Geçmişte Zindan Konferansları adı altında yaptıkları Konferansta tutsakların dışarıda halkın dahi sahip olmadığı hakları istedikleri, bunun için direndikleri ve lüks hayat yaşamak istedikleri gibi garip tespitler yapmışlardır.

Türkiye solunun “*halkın bile sahip olmadığı lüks haklar*” için mücadele ettiğini söylemektedirler. Doğru değildir. Ya cezaevlerindeki süreçten bihaberdirler, ya da bu yanı görmemek kendi “taktik”lerine daha uygun

gelmektedir. Devrimci tutsaklar bütün bu süreçte yaklaşık son iki yıldır esas olarak ekonomik taleplerle açlık grevlerine gitmemiştir. Baskıya karşı direnmiş ve siyasi talepleri ön plana çıkartmışlardır. Cezaevlerindeki mücadele özellikle son yıllarda doğrudan dışarıdaki mücadeleye uyumlu hale gelmiş ve dışarıdaki kitleleri talepleriyle, kararlarıyla, direniş ve barikatlarıyla motive eder bir duruma yükselmiştir. Mücadelenin odağında *“içeriye yemek alınıp alınmaması yoktur”* örneğin. Bir yerde politikalar çarpışmakta, oligarşi kayıp-infaz politikalarını cezaevleri cephesine taşıyıp tırmandırmaya çalışırken, tutsaklar da kayıplar-infazlar konusunda dışarıda yükselen mücadeleye bu cepheden katılıp güçlü cevaplar vermektedirler.

Kürt milliyetçiliğinin itirazı da işte bu noktadadır ve bu itirazla cezaevleri cephesinin sağına savrulmaktadırlar. Cezaevlerinin nispeten hareket-siz olduğu ve cezaevlerinin kendi iç sorunları temelinde yapılan direnişlerde sesleri çıkmamakta, katliamların ortaya çıktığı, aynı zamanda direniş destanlarının yapıldığı koşullarda ise provokasyon tespitleri de gündeme getirilmektedir. İtiraz neyedir? İtiraz, esas olarak oligarşinin katliamına mıdır, yoksa direnişe midir? Kürt milliyetçiliği bu konuda tam olarak ne dediği belirsiz bir sıkıntı halini yaşamaktadır. Demek istediklerini izah edememektedirler. Düşünün, katliamlar ve direnişler neredeyse bütün ülkeye yayılırken ve ardisıra büyük bir halk potansiyeli yaratırken, oligarşi katliamını meşrulaştırmak için *“isyan ettiler”* derken, Kürt milliyetçiliği de *“provokasyon”* diyor. *“Provokasyona gelmeme”* teorisiyle oligarşinin özellikle de Buca firarından sonra, tutsakları teslim almak için yaptığı her türlü baskıya boyun eğmeyi, sessiz kalmayı öğütüyorlar.

Hangi gerekçeyle, hangi politika adına olursa olsun, devrimci tutsakların yaklaşımı bu olamaz, saldırılara sessiz kalamazlar. Sessiz kalmamak, küçükten büyüğe doğru cezaevi özgünlüğü içerisinde direniş biçimlerini yükseltmektir. Ve bu özgünlükte direniş biçimlerinin yüzlerce çeşidi yoktur. Mücadele biçimleri doğallıkla alanın kendi koşullarıyla biçimlenecektir. Tutsaklar, baskıyla teslim almaya karşı bu direniş biçimlerini uygulamış ve son olarak ülke genelinde barikat direnişine başvurmuşlardır. Ve mücadele katliamlar pahasına oligarşiyle tutsaklar arasındaki kararlılık ve inanç savaşına dönüşmüştür. Dahası, halkı harekete geçirmeye başlamıştır. Burada itiraz nereyedir? Neden dayatmalar kabul edilmeyip barikatlar kurulduğuna mı? Neden öldüğüne mi? Halkı neden harekete geçirdiklerine mi yoksa direnişi tüm ülkeye yaydıkları için mi? Anlaşılan o ki, milliyetçilik bunların hepsine itiraz ediyor.

Benmerkezcilik Direnme Görevinin Önüne Geçmiştir.

Tekrar tekrar görüldü ki, kendileri bir direnişin öncüsü değilseler, ya da bu direniş onların barış politikalarına uymuyorsa direnişe katılmazlar. Ve tutsakların ölümüne direnişini, halkın direnişini seyrederek; içeride PKK’li

tutsaklar barikatların dışında kalır, dışarıda -seçim sürecinde Türkiye'yi "ayağa kaldıran"- Emek-Özgürlük Bloku'nun sesi çıkmaz. Bu da yetmez, provokasyon derler. Ve bir türlü bu provokasyonun içeriği doldurulmaz. Kim, niye provokasyona başvuruyor: Baskı politikaları mı, bu politikalara verilen cevaplar mı provokasyondur, belirsiz bırakılır.

PKK, kendi dışında hiç kimsenin hiçbir şeye öncülük yapmasını ve direnmesini istememektedir. PKK, hemen her durum tahlilinde Türkiye Solunu eleştirir, Türkiye soluna her türlü katkı ve desteği sunmaya hazır olduklarını belirtirken, esasta Türkiye solundan kaynaklanabilecek her türlü inisiyatifin karşısındadır. Yanlış mı anlıyoruz? Onun "katkı sunacağı", karşı olmayacağı Türkiye solu, kendisine, politikalarına tabi olacak kesimlerdir. Bunun dışındaki her türlü gelişmeden PKK rahatsız olmaktadır. Bu benmerkezciliklerinin tezahürüdür.

Diğer yandan da onlar, özgür tutsaklar oligarşiye karşı direnirken, devrimci eylemler savaşı sokaklara taşırken ve düzenin sahiplerine yönelirken kendilerinin farklı olduğunu oligarşiye göstermek istemektedirler.

Şimdi sormak gerekiyor; Provokasyonduyduysa bunu engellemek için hangi taktikleri uyguladınız? Direnişlere hangi noktalardaki itirazlarınızla katılmadınız? Ülke genelinde birçok sendika ve demokratik kuruluş dahi tutsakların direnişini desteklerken ve hemen bütün örgütler, büyük bir halk kesimi sokaklarda barikatlar kurup çatışırken, PKK'liler bütün bunlara neden destek vermemişlerdir? Hadi diyelim, başkasının öncülüğünü kabul edemediniz, hangi bağımsız protesto gösterilerini örgütlediniz? Büyük Blok'unuz neredeydi? Bütün bunların bir açıklaması olsa gerek. Yoksa HA-DEP'in basın demecindeki "gelişmeleri izliyoruz" yeterli mi oluyor?

Hemen herkesten destek ve dayanışma isteyen Kürt Milliyetçiliği, kendisi acaba ne yapıyorum diye hiç düşünüyor mu? Düşünmediği muhtakak. Düşünmelidir. Tutsakların katledildiği zindanda bile birlikte olmayan, destek olmayan, dışarıda Türkiye'nin ayağa kalktığı, sokakların alev alev yandığı koşullarda destek olmayanlar, nasıl dayanışmadan söz edebiliyor?

Şunları tekrar tekrar sormak zorundayız. Provokasyona gelmemek nedir? Provokasyon nasıl engellenir? Yanıbaşında özgür tutsaklar katledilirken devrimci-demokrat bir güç ne yapmalıdır? Açıktır ki provokasyona gelmemek, bizi ilgilendirmez, katledebilirsiniz, biz karışmayız demekle olamaz; böyle yapmışlardır.

Süreci Kavramak Durumundayız.

Birincisi, oligarşinin katliam ve saldırı politikaları anlık değil sürekli, ikincisi, oligarşinin katliamlarla yaratmak istediği politikayı bozmak, katliama seyirci kalmakla gerçekleşemez. Düşmanın politikalarını tersyüz edip provokasyonu etkisizleştirmek, katliama güçlü bir direnişle cevap vermek,

devrimci tutsakların teslim alınamayacağını göstermek, içeriyle dışarının mücadelesini birleştirmek ve katliamlarla oligarşinin sonuç alamayacağını göstermektir. Düşmana verilecek cevap, içeride-dışarıda mücadeleyi kitleselleştirerek, askerileştirerek daha çok yükseltmektir. Bu yapılmıştır. Yanındaki tutsak arkadaşı katledilirken **“bana ne”** demek ve bunun adını provokasyona gelmemek, politika yapmak tavır koymak, direnişçilik ve devrimci bir yaklaşım değil, ahlaki bir sorundur. İslamcı radikallerin bile dayanamayıp devrimcilerle birlikte olduğu koşullarda PKK tutsakları tavrılarını yeniden değerlendirmek zorundadırlar. Bu tavır, 12 Eylül zindanlarındaki TKP'lilerin, DİSK'lilerin ve benzerlerinin tavrılarıyla özdeştir.

Bu tavidaki reformist temel; benmerkezcilik ve “Banşçı”lık; PKK'yi, Sabancı'nın cezalandırılması gibi her devrimcinin, yurtseverin yüreğinde ancak coşku yaratabilecek bir eylemi komplo teorileriyle karalamaya; zindanlardaki PKK tutsaklarını katliamlar karşısında sessiz kalmaya sürüklemektedir. Bu politika ve yaklaşımlarda ısrar edildiğinde siyasal, ahlaki daha başka, daha büyük olumsuzlukların gündeme gelebileceğini söylemek kahinlik değildir. Bundan ise ancak düşman sevinir, düşman kazançlı çıkar.

Tasfiyecilik ve Devrim

M. Ali BARAN

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 30, Tarih: 3 Şubat 1996

Dünya sosyalist hareketinin, işçi sınıfı iktidarının gelişimine engel olmak isteyen oportünist, reformist bir hareket hep varolmuştur. Geçmişte ikinci enternasyonal oportünizmi devrimin gelişiminin önüne set oluşturabilmek için burjuvaziyle uzlaşmıştır.

İkinci enternasyonal burjuva ideolojisinin çok çeşitli türevleri ortaya çıkmasına rağmen esas olarak Kuruşçev ve Brejnev'le birlikte yeniden gelişerek emperyalizmle uzlaşıp bir yandan devrimleri tasfiye ederken bir yandan da sosyalist ülkelerdeki gelişimi geriye götürmek ve kapitalizmi yeniden inşa edebilmek için önemli rol oynamıştır.

Revizyonist SBKP, tek tek ülke devrimlerini geliştirmek, emperyalist pazarları daraltarak kuşatma altına alıp öldürücü bir darbeye dünya devrimini sağlayarak sosyalizmin nihai zaferini bütün dünyada sağlamak yerine, emperyalizmle uzlaşmayı, barış içerisinde yaşama ve rekabeti esas alarak tasfiyecilik misyonunu üstlenmiştir. Bu tasfiyecilik anlayışı sosyalist ülkelerde alt ve üst yapıda kapitalizmi yeniden diriltirken, başka ülkelerde devrim hareketlerinin gelişmesine engel olmak ve devrimleri bastırmak şeklinde ortaya çıkmıştır.

Revizyonizmin amacı, emperyalizm ve yerli işbirlikçileriyle barış içerisinde yaşama olunca bu statüyü bozacak her türlü devrimci gelişmenin önüne çıkmak ve engellemek görevine sıkıca sarılmış ve dünyanın birçok ülkesinde devrimciler yerine emperyalistler ve işbirlikçilerini desteklemiş ve bu çerçevede politik manevralar yapmışlardır. Bu politikaların temelinde devrim ve enternasyonalizm yoktur. Sosyalizm, Marksizm-Leninizm ardına gizlenmiş koyu bir burjuva ideolojisi, bu ideolojinin taktikleri ve miliyetçilik vardır. Bu anlayışın takipçileri zaman içerisinde sosyalist maskelerini de bir tarafa iterek gerçek yüzlerini açığa vurmuş, emperyalist ekonomiye, kültüre büyük övgüler dizerek sosyalizmin "geriliğini" keşfetmiş hemen her şeyde, ekonomide, politikada, kültürde, yaşamda "yeni" söy-

lemine başvurmuştur. Her cümlenin önüne **“yeni”** kelimesi ekleyerek Marksizm-Leninizmi savunanları dogmatiklikle, gerilikle, **“yeniyi”** anlayamamakla suçlayıp, emperyalistlerin gelişmesinde sakınca görmedikleri hatta, bizzat teşvik ettikleri demokrasi, insan hakları, güler yüzlü insanca sosyalizm gibi söylemleri sıkça kullanır olmuşlardır. Her şeyi, Marksizm-Leninizmin bütün evrensel tezlerini belirsiz hale getirip yerle bir ederek, bir kısım soyut sözler dışında sosyalizmle bir ilgileri olmadığı halde, ısrarla bu **“sol”** literatürü de terk etmeden, gerçekte devrimci olanı, Marksist-Leninist olanı aşağılayarak solcu olduklarını iddia etmeye devam etmişlerdir.

Dünya sosyalist hareketi en büyük ihaneti Gorbaçov’la yaşadı. Gorbaçov, Marksizm-Leninizmin düşmanlarını aklayıp, sosyalizmin olumsuz ve geri yanlarını düzelterek daha sağlıklı bir sosyalizm kuracağını söylerken, emperyalistlerle birleşip sosyalist sistemi yıktıktan sonra sol adına artık savunacak birşeyi kalmadığında eski teorileri tekrar etmesinin gereği de kalmadı. Emperyalizm hedefine ulaşmış sosyalist sistemi yıkmıştı. Devrim yeryüzünde tümünden tasfiye edilmek istenmişti. Emperyalistler büyük şenliklerle burjuva ideolojisinin zaferini ilan etti. Artık bir daha devrimi ve sosyalizmi kimsenin savunmaya cüret edemeyeceğini ifade ettiler. Bu büyük tasfiyecilik, büyük komplo hemen tüm ülkelerdeki sosyalist hareketleri etkiledi. En çok da Marksizm-Leninizmin devrimci iktidar, devrimci iktidara giden yol ve proletaryanın partisinin devrimdeki rolünü tam kavrayamayan reformizmle Marksizm-Leninizm arasında yalpalayan hareketleri etkiledi. Sosyalist sistemin yıkıldığı ilk yıllarda bu sisteme güvenerek yola çıkmış birçok hareket **“büyük”** bir hayal kırıklığına uğrayarak süratle silah bırakma, işbirlikçilerle barış ve işbirlikçilerin kendilerini yeniden düzene kabul etmeleri için **“büyük”** projeler ürettiler. Bu türlerin hemen hepsinin sonu hüsrana oldu. Arzu ettikleri gibi düzene bile dönememediler. Burjuvazi sınıfsal karakterine uygun davrandı ve bu kesimleri tümünden etkisiz hale getirip, düzenle uyumsuz bütün düşüncelerini yok edene kadar şiddetini uyguladı ve yok etti.

Bu yıllarda emperyalizmin yönettiği tasfiyeciliği ülkemizde de TKP uygulamak istedi. Her şeye inançsızlaşmış, burjuvazinin istediği bedeli ödeyerek düzene dönmek isteyen TKP’liler bu bedeli ödeyerek düzene döndü. Burjuvaziyle işbirliği yapıp, düzene dönerken söylemleri yine hep sol ve **“yeni”**ydi. Kendi dışlarında her türlü devrimci kalkışı, düzen statülerini ve kendi taktiklerini bozan her türlü hareketi **“terörizm”** veya **“provokasyon”** olarak değerlendirip karşı çıktılar. Onlar, artık **“dogmatizmden”** arınmış **“yeni”** ve doğru olanı kavramış, çağdaşıktan, uygar ülkelerdeki demokrasiyenin insan haklarından söz ediyorlardı. Bu yıllarda 12 Eylül yenilgisini yaşamış, 12 Eylül öncesinde savundukları devrim ve sosyalizm düşüncelerini unutmış, kendi yaşamlarını düzen içerisinde idame ettirmek için burjuvaziye kendini yeniden ispat etmekle uğraşan eski bazı grup ve şöhretler de devrime küfürler yağdırarak düzen içerisinde yer tutmaktaydılar. Dağı-

lan örgütlerini yeniden oluşturmak, moral bozukluğundaki kadro ve taraftarlarına yeniden moral kazandırmak ve devrimi geliştirmek diye bir sorunları kalmamıştı. *“Tartışmak lazım, düşünmek lazım, yeni şeyler bulmak gerek, eskiye takılıp kalmamak lazım”* diyerek yıllarca ülkede olup biten her şeye ilgisiz kalarak demokratların tepkisini bile göstermeyerek, düzene yerleşmek için büyük çaba sarfettiler. Bütün dertleri emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin nezdinde meşruiyet kazanmak, düzen için tehlikeli olmadıklarını göstermek ve bu tarz bir solculuğu benimsetmekti.

TKP’liler tasfiyeciliği Gorbaçov ihanetiyle paralel sürdürüp sosyalist hareketi yok etmek isterken, bu gruplar da TKP tasfiyeciliğinin sonuç alamadığı aşamada, devrimci hareketi çürütmeyi, yozlaştırmayı ve nihayetinde tasfiyeyi daha uzun vadeye yayarak gerçekleştirmek istedi. “Yeni” kılıfı altında proletarya diktatörlüğünü, devrimci şiddete dayanan devrimin temel mücadele yolunu, sosyalist ekonomiyi, yeraltı örgütlenmesi vb. devrimin temel düşüncelerini tümünden reddettiler. Yasalcılık, burjuvazinin ve emperyalistlerin insan hakları savunucusu, serbest piyasa tezleri, burjuvazi ile birlikte yaşama, emperyalistleri savunduğu biçimiyle ulusların kaderlerini tayin hakkı, bağımsızlık düşünceleri yerine globalizm teorileriyle emperyalistlerle bütünleşme, devrimci iktidar yerine burjuva muhalefet misyonunu yüklenerek, burjuvaziyle emekçi halk kitlelerini uzlaştırma ve birlikte yaşamasını öngören teorileri sol görünümde piyasaya sürdürdüler. Aslında bu kesimler 12 Eylül yenilgisiyle birlikte devrim iddialarını tümünden yitirmiş, düzen içerisinde yaşama yolunu seçip artık sosyalist sistemin de yıkılmasıyla birlikte devrimin bir daha ayağa kalkamayacağını düşünürken, devrimin süratle gelişmesi ve iktidar alternatifi olmaya başlaması, bu yığınların iştahını yeniden kabartmıştır. Ama devrim kendi yaşamlarına uygun ve kendilerini ağır bedeller ödemediği gerçekleşmesi gereken bir olgu olmalıydı. Bunun için burjuvazinin hoşuna gitmeyecek ve icazet vermeyeceği bütün düşünceleri terk ettiler. Bu yeni düşünceler burjuvazinin gelişmesinden çok korktuğu, iktidarı tehdit eden devrimci halk hareketinin önünü kesecek bir rol oynamalıydı. Böylece burjuvazinin de her türlü desteğini alarak **“yeniden”** siyasi arenaya çıkabilir ve devrim tasfiyeciliği görevlerini tamamlayabilirlerdi. TKP’liler bu işi başaramamıştı ama onlar başarmalıydı.

Devrimci gelişme burjuvaziden sol kadar herkesi yeniden saflaştırıyor ve önüne çıkan her türlü engeli aşarak hedefine yaklaşıyor. Burjuvazinin hemen tüm katmanları ve emperyalistler, ekonomik ve siyasi açmazlardan, krizin sürekli derinleşmesinden ve istikrarsızlıktan yakınıp istikrar istiyor, bu malum sol da “istikrar” istiyordu. İstikrarı bozan hemen her şeye karşıdılar.

Burjuvazi kadar vatanseverdiler! Ülkenin ekonomisini ve çıkarlarını düşünüyordular. Bütçenin büyük bir kesiminin savaşa harcandığından söz ediyor ve savaşın durmasını istiyorlardı. İktidara yönelen devrimci hareketin yok olmasını istiyorlardı. Karşı devrimci şiddet devrimci şiddeti do-

ğuruyor, sınıf çatışmalarını keskinleştiriyor ve yönetenler artık yönetemiyor, kitleler eskisi gibi yönetilmek istemiyor, işte bu koşullarda oligarşinin desteğiyle “yeniden” diyerek ortaya çıkıyor devrimci eylemliliği, devrimci kitlesel hareketi **“terörizm”, “provokasyon”, “komplo”, “dış güçlerin hareketi”** olarak niteleyerek burjuvaziyle birleşiyor ve devrimci hareketin önüne dikiliyorlardı. Kısaca, tasfiyecilik tüm silahlarını kuşanmış devrimci hareketin hızını kesmek istiyor. Devrimci hareket, iktidara her yönden darbeler vurarak iktidarı felç edip teslim almak ve iktidar olmak isterken, onlar “istikrar”, “barış” politikalarıyla devrimci savaşın gelişmesini durdurmak istiyor.

Kim nerede, hangi safta, ne yapmak istiyor sorusunun cevabı devrim isteyip istememektir. Devrim için, karşı-devrim cephesini vurarak çöktürmek ve devrimci iktidarı isteyip istememekle özdeşdir. Tasfiyeciler devrim istemiyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin egemenliklerini yitirdiği, ezilen halkın egemen olduğu bağımsız, demokratik ve sosyalist bir ülkeyi istemiyorlar. Emperyalistler ve tekeller olmadan yaşayamayacaklarını düşünüyorlar. Bu nedenle emperyalistlerin ve tekellerin egemenliklerini sürdürdüğü “uygar” “çağdaş” dedikleri emperyalist ülkelerdeki kadar “insan haklarının ve demokrasinin” olduğu kapitalist bir düzeni sol söylemlerle kitlelere benimsetmek istiyorlar.

Bu teoriler işçi sınıfının, emekçi halkların, sosyalistlerin düşünceleri değil, “öngörülü” burjuvazinin tezleridir. Türkiye burjuvazisi de artık akıllanıyor! Bugün TUSİAD ve hemen bütün sermaye kesimleri ülkede insan hakları, ulusal kimliklerin ifade edilmesi, işkence ve baskının hafifletilmesi, ezilen kesimlerin yaşam koşullarının kısmen de olsa düzeltilmemesi durumunda, bir TESEV üyesinin belirttiği gibi bir gün gecekondualarda yaşayanların kapılarına dayanıp gırtlaklarını keseceklerini görüyorlar. Önlem almazlarsa gırtlaklarının kesileceğini kendilerine ilk öğütleyen başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerdir. Ama, Osmanlı geleneğinden henüz kopamamış, geri, çarpık gelişmiş işbirlikçi tekелci burjuvazi yeterince uzak görüşlü değildi. Ancak, devrimci halk savaşının bütün ülkede gelişip DHKC savaşçılarının ikiz kulelere girip **“HALKIN ADALETİ HESAP SORMAYA GELDİ”** dediğinde ellerini kaldırıp hesap verdiklerinde sadece baskı ve terörle gırtlaklarının kesilmesini önleyemeyeceklerini daha iyi anladılar, daha “akıllı” düşünmeye başladılar.

TUSİAD’ın, emperyalistlerin, eski yeni MİT ajanlarının, birçok emperyalist demokrasi hayranlarının ve de bazı “sol” kesimlerin ittifak halinde “barış”, “insan hakları”, “provokasyon” ve “komplo” teorilerini savunması oldukça çarpıcıdır. Emperyalistler ve TUSİAD yıkılmaya başlayan düzenlerini kurtarmak için kitlelerin devrimci potansiyelini geriletip, yok ederek devrimi engellemek istemektedir. Emperyalistleri ve tekellerin devrimi engelleme projeleriyle, kendine sol diyenlerin program ve taktikleri çakışmaz. Bunların çakıştığı noktada sol, sol olmaktan çıkar ve burjuvazinin tasfiyecilik rolünü üstlenir. Geri ve çarpık burjuvazi kendi özgücüne daya-

narak devrimci hareketi bütün baskılara karşın tasfiye edememiştir. İşte bu koşullarda tasfiyeci sol ortaya çıkmış ve oligarşinin her konuda desteğini alarak görevini tamamlamak istemektedir.

Bugün moral üstünlük ve inisiyatif oligarşinin değil, devrimcilerin elindedir. Oligarşi, hergün biraz daha çökmekte ve sonunu görmektedir. Burjuva partilerinden en çok güvendikleri polise kadar bütün kurumlar istikrarını ve dengesini yitirmiş, birbiriyle kıyasıya çatışıyor olup, güçsüz ve moralsizdir. Emperyalistler ve oligarşinin tüm çabalarına rağmen, bir hükümet kurmaktan bile acizdirler. Oligarşinin yeni hükümetler kurması, yeniden seçimlere gitmesi devrimcilerin değil, egemen güçlerin sorunudur. Devrimciler burjuvazinin krizini atlatması, halk kitlelerine daha programlı baskılar yapabilmesi için tekellerin istikrarını savunma görevini üstlenemez. Bu görevi üstlenenler, istikrarın bozulmasından burjuvaziden önce telaşa kapılanlar halkın değil, tekellerin çıkarlarını savunur. Burjuvazinin daha çok güçsüzleşmesini, iktidar krizinin derinleşerek halk kitleleriyle ilişkilerinin uzlaşmaz hale gelmesini istemeyenler, devrimci hareketin gelişip güçlenmesini de istemez. Devrimin güçlenmesini istemeyenler, devrimci harekete yönelen oligarşinin her türlü baskı, operasyon, katletme, kaybetme, açık infaz tutumları karşısında sessiz ve ilgisizdir. Oligarşi devrimcilere saldırdığı zaman onlar da saldırır. Oligarşi DHKP-C adına yasak koyarak anti-propaganda kampanyası açtığında onlar da aynısını yaparlar. Tüm burjuva medyası DHKP-C ismini yasaklar, onlar da yasaklarlar. Bu yanı sıra sosyalist anlayışı bir yana bırakırsak, burjuva demokrat anlamda dahi insan haklarını ve hukuku savunmadıklarını çok açık görüyoruz. Devrimci hareketi tasfiye etmek istediklerinden faşizmin katliam politikalarına sessizlikleriyle, “terör” ve “komplo” teorileriyle onay vermektedirler. Devrimci hareket darbe yedikçe sevinirler. Bir yandan terör ve komplo düşünceleriyle oligarşiye “*biz onlardan değiliz, biz onlara karşıyız*” mesajını verirken, bir yandan da devrimci hareketin tasfiye olacağını düşünerek, insan hakları temelinde bile iktidarı protesto etmeyerek gerçek niyetlerini sergilerler. Herkese, solculuk, sosyalistlik hatta demokrasi iddiasında olan bu grup ve ekiplerin katliamlar, baskılar karşısındaki tutumlarını incelemelerini öneririz. İncelendiğinde görülecektir ki, özellikle de hareketimize yönelen her türlü baskı ve terör karşısında ya sessiz kalmışlar ya da adet yerini bulsun diyerek bir-iki satırlık bir açıklamayla yetinmişlerdir. Bazen de burjuvaziyle birlikte devrimcileri kınamış ve devrimci eylemlerin arkasında “karanlık güçler” aramışlardır.

Emperyalistlerle ve işbirlikçi tekellerle birlikte yaşamak isteyen, halkımıza emperyalistlerin ve TUSİAD’ın lütfettiği kadar insan ve ulusal hakları öngörenler, söylemleri ne olursa olsun **emekçi hakların değil** burjuvazinin çıkarlarını savunuyor olup, burjuvazi adına devrimci hareketi tasfiye etmeye yönelmiş demektir. Ama artık çok geç. Burjuvazi adına TKP tasfiye görevini başaramadı. Şimdiki türevleri de devrimci hareketin büyük gelişimini, zaferini engelleyemeyecek ve devrim fırtınası tasfiyeciliği tasfiye

ederek yoluna devam edecektir. Halklarımız, **emperyalistler ve tekellerle birlikte yaşama** şeklinde ortaya çıkan ve sol adına kendisine yutturulmak istenen, yeni bir kapitalist düzeni ve yaşamı reddedecektir.

Emperyalizm ve oligarşi her şeyiyle ülkemizde var oldukça, faşist yönetim ve kapitalist sistem devam ettikçe halkların egemen güçlerle barışı sağlanamaz. Bugün, soldaki bütün birlikler, ittifaklar, eylem ve güç birlikleri, emperyalizm ve oligarşiyi hedef alarak hakın devrimci iktidarını kurma temelinde şekillenmek zorundadır. Halkın devrimci iktidarını kurmayı ve faşizmi yıkmayı hedeflemeyen hiçbir birliğin ve ittifakın yaşam şansı yoktur. Bugün oligarşinin içine düştüğü büyük açmazlar ve devrimci gelişmenin geldiği seviye, iktidara daha büyük darbeler vurarak ve halk kitlelerine güven vermek ve daha büyük gelişmeler sağlayarak devrimci cephenin adımlarını atmak, devrimden yana olan herkesin görevidir.

Beni Aşağılayanlar Halkı Aşağılayanlardır

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 30, Tarih: 3 Şubat 1996

Evet, ben gecekonduluyum!

Eğitimim azdır belki, sizin o kitaplarda okuduğunuz kavramların çoğunu bilmem belki ama hayat okulunda öğrendiğim ve çoğunuzun bildiği halde işine gelmeyip bilmemezlikten geldiği bir gerçeği çok iyi bilirim: İki taraf vardır bu dünyada; ve sen ya bu taraftasındır, ya diğer tarafta.

Bizim tarafımız, onurun, namusun, doğruluğun, emeğiyle yaşayanların tarafıdır.

Diğer tarafta ise, namussuzlar, kan içiciler, asalaklar var.

Peki siz kimsiniz? Bu tarafların neresindesiniz?

Bizi aşağılayarak, küçük düşürdüğünü sanarak birşey yapmaya çalışanlar bu diğer taraftakilerin yanında yeralıyor, demektir.

Boşuna debelenmeyin, boşuna beni karalamaya, "kondulu" deyip aşağılamaya kalkmayın. Çünkü beni aşağılayanlar aslında halkı aşağılıyorlardı.

Uyarıyorum sizleri, halkın hafızası güçlüdür. Kendine yapılanları asla unutmaz. İhanetin anlamını da çok iyi bilir halkımız. Cezasını da iyi bilir. Ekmek yediği kapıya ihanet edene ne yapacağını ondan iyi kimse bilmez.

Evet, ben varoşlardan geliyorum.

Gökdelenlerin hemen dibindeki kondularda yaşarım. Ama secde etmem bu gökdelenlerin önünde. Tersine onu yıkmak için fırsat kollarım her zaman. Çünkü bilirim ki, bu sefaletimizin, bu cehaletimizin, içinde yaşadığımız karanlıkların, tepemize inen copun nedeni bu gökdelenlerde oturanlardır.

Peki siz kimsiniz? Gökdelen sahiplerine bir ağıt yakmadığı kalan sizler kimsiniz? Hangi taraftansınız?

Komple senaryoları uyduranlar, provokasyon edebiyatı yapanlar siz

kimden yana tarafsınız?

Diyorsunuz ki, *"Bu iş nasıl olmuş?"*, *"İşin içinde gizli eller varmış"*

Siz bu halkı hiç tanımiyorsunuz. Tanımak için gayrette göstermiyorsunuz. Tanısanız, onun ne büyük bir güç ve bilgi kaynağı olduğunu bilirsiniz. Bu güçle donanmış bir devrimcinin yapabileceklerinin sınırı olmadığını da bilmezsiniz sizler. Bilenleriniz de susar zaten. Susar çünkü işine gelmez kabul etmek.

Sabah-akşam en tumturaklı laflarla konuşur, yüksek perdeden atıp tutarsınız. Yazar-çizersiniz ama bir tekinizin yüreği *"helal olsun"* demeye yetmez. Tek diyen yine yoksul halkımız olur.

Sizler, yoksul halkın devrimci mevzisi kondulardan çıkan bizim gibileri aşağılamaya kalktığınıza ve bu gökdelen sahiplerinden sorduğumuz hesaba kızdığınıza göre bizim tarafımızdan değilsiniz.

Koyun kendinizi ortaya o zaman, atın yüzünüzdeki maskeleri. Atın ki, dost ve düşmanımızı bilelim.

Deyin ki, o villalarda oturandır bizim gerçek dostlarımız. Hepimiz onların sofralarında yemlenmek, kırıntıları toplamak için yapıyoruz tüm bunları.

Ne dostluk ve ne de düşmanlık erkekçe sizin dünyanızda.

Hiç düşünmezsiniz bu aşağıladığınız, burun kıvırdığınız ve burjuvaziyle benzer ağızlarla laf attığınız insanlardır, yediğiniz ekmeğin hamurunu yoğuran, yazdığınız yazıyı rotatiflerde basan. Yine bilmezsiniz, bu insanlardır Center'ların harcını karanlar. İşte bundandır, her yere rahatlıkla girişimizin nedeni.

Şaşırr durursunuz nasıl beceriyoruz bu işleri diye. Böyle giderse daha çok şaşıracaksınız. Çünkü sizler *"derya içinde ama deryadan habersiz"* balıklar gibisiniz halkın içinde. Bu yüzden bilmezsiniz gücümüzü ve olanaklarımızı. Kendinize de güvenmezsiniz. Güvenemezsiniz, çünkü yaratan ve üreten olmadınız hiçbir zaman. Ellerinizi nasır görmedi ömrünüz boyunca. Saygısız ve ukalasınız da. Hiçbir zaman fedakarlık ve mütevazilik denen şeyle tanışmadınız ki. Bizim hayatımızın üzerine kurulu olan değerlerle hiçbir zaman tanışmak istemediniz. Sizin **"yükselen değerleriniz"** tapındığınız metropollerdeki yoz yaşamın *"değerleri"* oldu hep çünkü. Yoz ve ah-laksız burjuva kültürünü baş tacı ettiniz.

Bugün bile az da olsa ortaya çıkıp bir şeyler ifade edebiliyor, ender de olsa sokaklara çıkıp isteklerinizi sıralıyor olsanız da, hiç düşünmezsiniz bu zemini size kim sunuyor diye. Bu zemini açmak için bugün aşağıladığınız kondulu insanların ölümün üstüne yürüdüğü ve en değerli varlıklarından vazgeçtikleri bile geçmiyör akıllarınızdan.

Artık düşünme zamanıdır. Düşünerek yazma ve konuşma zamanıdır.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Bülteni**SAYI: 21, TARİH: 31 Ocak 1996****TÜSİAD, TESEV, TİSK, TOBB,
TÜGİAD, MÜSİAD
YÖNETİCİ VE ÜYELERİNE**

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 30, Tarih: 3 Şubat 1996

Tanrının size bahsettiği özel yeteneklerinizle büyük servetlere sahip olmadınız. Emekçilerin alınterini sömürerek, onları karın tokluğuna çalıştırarak sağlıksız, eğitimsiz, konutsuz ve insanlık dışı bir yaşam yaşatarak, sömürerek zenginleştiniz. Zenginleştikçe daha çok emek sömürdünüz. Emek sömürüsüyle yetinmediniz. Ülkemizin tüm yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistlere pazarlayarak, halkımızı önce yoksullaştırdınız sonra bu yoksulluğu ucuz emek olarak değerlendirerek emperyalistlerle birlikte daha çok sömürdünüz. Ulusal sanayinin yaratılması ve ulusal menfaatlerin korunması sizin sorunuz değildi. Hızla zenginleşmek için daha çok sömürme ve baskı yolunu seçtiniz. Bunun için bütün ulusal servetleri emperyalistlerin yönetim ve denetiminde işletip pay alarak hızla zenginleşmenin tek yolu olan halkımızın emeğini, ülkenin servetlerini emperyalistlerle işbirliği yaparak sömürdünüz, yok ettiniz. Ulusallık adına hiçbir şey bırakmadınız. Ülkeyi, ekonomik, politik, askeri her yönden emperyalistlerin hegemonyasına terkettiniz. Emperyalistlerin ülkemizdeki temel dayanağı sizsiniz. Sizin gibi işbirlikçiler olmadan emperyalistler ülkemize giremez, girse dahi yaşayamaz ve ülkenin kaderine hakim olamazdı.

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri olarak adım adım hükümetleri kontrolünüz altına aldınız. Ekonomik, politik bütün kararlar çıkarlarınıza göre düzenlendi. Bütün eğitim kurumları karlarınızı arttıracak şekilde yeniden programlandı. Bu eğitim halkı dışlayan, halkın çıkarlarını düşünmeyen, halka *"köşeyi dön, nasıl dönersen dön"* diyerek yolsuzluğu, hırsızlığı

ğı, rüşveti her türlü ahlaksızlığı meşrulaştırdı. Bir yandan da elinizde tuttuğunuz ve bizzat sahipleri olduğunuz medya aracılığıyla halkı her türlü tüketime teşvik ettiniz. Tüketim için maddi olanaklara sahip olmayan halkın birçok kesimi ahlaksızlığı, fuhuşu seçerek yaşama yolunu seçti.

Üreten ama emeğinin karşılığını alamayan halk beslenemiyor ve sağlıklı koşullarda yaşıyor. Sağlıklı beslenemeyen halk sağlık sorunlarını da çözmekten yoksundur. Hastaneler, klinikler, özel doktorlar, her şey sizler için. Parası olmayana yaşam hakkı yok. Halkın elinde neyi var neyi yoksa çaldınız. Halk için gecekondlu lüks haline gelirken, sizler yalnız ülkede değil, Amerika'da, Avrupa'da villalara, köşklere sahip oldunuz. Halk her geçen gün daha fazla yoksullaştı. İşsizlik çığ gibi büyüdü. İnsanlar emrinizde kölelik yapmak için sıraya girdi. Ve siz, Amerika'dan Avrupa ve Japonya'ya kadar işbirlikçilik ilişkilerinizi geliştirerek daha çok sömürüp, zenginleşmeye devam ettiniz.

Emperyalistlerle işbirliğinin, ülke servetlerini yağma etmenin, emeği sömürmenin birgün hesabının sorulacağını bilerek birçok önlem aldınız. Başta bütün devlet kurumlarını faşistleştirdiniz. Halk için, örgütlenmenin ve mücadele etmenin hemen tüm yollarını tıkadınız. Hak isteyen, örgütlenenin, mücadele edenin karşısına polisi, orduyu, sivil faşistleri, provokatörleri, grev kırıcıları çıkardınız. Adalet sizin çıkarlarınız için var. Mahkemeler, cezaevleri her şey sizin çıkarlarınızı korumak içindi. Adliye koridorları ve cezaevleri hiç boş kalmadı. Yoksullaştırdığınız, ahlaksızlığa ve suça teşvik ettiğiniz insanlarla dolup taşıyor cezaevleri. Bütün bunların yetmediği yerde özel mahkemeler kurdunuz, sıkıyönetimler ilan ettiniz, cuntalar düzenlediniz, bütün ülkeyi cezaevi haline getirdiniz. Hükümetler kurdunuz, işinize gelmediğinde yıktınız. Hiçbir hükümet yoktur ki, sizden ve emperyalistlerden referans almadan iktidar olsun ve size rağmen bir icraat yap-sın. Sizin kapitalist düzeninize karşı çıkan devrimcileri, ilericileri, cezaevlerine doldurarak, idam sehpalarına göndererek, katlederek düzeninizin devamını sağlamaya çalışıyorsunuz.

Bütün düzen partileri kurulurken siyasi arenaya atılırken, hükümet olurken, önce sizin izniniz alır. Sizin izniniz olmadan, çıkarlarınıza ters düşen programları hayata geçirmek isteyen hiçbir yasal partinin mücadele etmesine ve iktidar olmasına izin vermezsiniz. Anayasa, bütün yasalar buna göre düzenlenmiştir. **"Türkiye Cumhuriyetinin ve milletin çıkarları..."** diye başlayan bütün yasalar **sizin içindir**. Cumhuriyet ve millet derken halkın değil, sizin çıkarlarınız esas alınır. Bir de "terör" yasalarınız vardır. Bu yasalar halkı her şeyiyle teslim alma ve köle yapma yasalarıdır. Haksızlığa uğrayanların hakkını araması, emperyalizme, sömürüye ve zulme karşı direnmesi hak ve özgürlük istemesi "terör suçu" sayılır ve halk bu yasalarla zalimce cezalandırılır. **Bütün bu yasalar sizin düzeninizi korumak için** yapıldı. Siz yaptırdınız. Kuşkusuz tüm yaptıklarınız, halka çektirdikleriniz çok daha uzatılabilir.

Sonuçta, ülkemizi her şeyiyle emperyalistlere teslim ettiniz. Hükümet-

ler emperyalistlerin bürokratlarına dönüştü, onların başında ise siz varsınız.

ÜLKENİN BAĞIMSIZLIĞINI YOK ETTİNİZ

Devleti faşistleştirerek her türlü özgürlüğün ve hak aramanın önünü tıkadınız. Bütün devlet kurumları halkın gelişen mücadelesini bastırmak için resmi ve sivil faşistlerle dolduruldu, silahlı güçler her şeyi belirler hale geldi. Burjuva yasalarının bile temel dayanağı olan hak, adalet ve eşitlik ilkesi tamamen ortadan kaldırıldı.

ÜLKEYİ FAŞİZMLE YÖNETTİNİZ, EN KÜÇÜK BİR DEMOKRATİK KIRINTI DAHI BIRAKMADINIZ

Sömürüyü öylesine yoğunlaştırdınız ki halk geçmişteki yoksul günlerini arar hale geldi. İşsizlik tüm ülkeyi sardı. İnsanlarımız ülkesini terk edip başka ülkelerde yaşam olanaklarını araştırmaya başladı, göç ettirildi. Göç etmek kurtuluş haline geldi.

İşbirlikçiliği halka benimsetmek ve teşvik etmek için bütün ulusal ve halk değerlerimizi yok etmek istediniz. Emperyalislerin bütün değerlerini halka benimsetmek ve tüketimi arttırmak için kampanyalar açtınız. Kültürden, eğitimden sanata kadar her alanda emperyalistlere özenmeyi sağladınız. Bunun adına da "çağdaşlık" dediniz.

Gençliğin ideallerini yok ettiniz. Vatanseverliği, halktan, doğrudan yana olmayı, haksızlığa karşı çıkmayı unutturmak istediniz. Ne istediğini bilmeyen, gününü gün etmeye çalışan, çıkarları için her şeyi satan yoz, emperyalistleri taklit eden bir gençlik yaratmak istediniz. Öğrenim kurumları sizin ihtiyaçlarınıza göre eğitim vermeye başladı. "*Köşeyi dönmek*", size daha çok kazandırmak yani sömürmek demekti. Sömürme ve çalma kabiliyeti olan bir gençlik yetiştirmek istediniz. Sömürenler, çalanlar olarak bu çıkarlarınızın devamı için her türlü adaletsizliği uygulamaktan ve katliamlar yapmaktan çekinmediniz.

Orduyu, polisi ve onun yan kuruluşları çeşitli örgütleri, işkence, cinayet ve katliamlar yapmak üzere insanlarla doldurdunuz ve bu amaç için eğittiniz. Yoksullaştırdığınız halk gençliğine, halka zulmetme görevini verdiniz. Parayla halkı halka kırdırdınız.

ŞİMDİ NEREDEYİZ?

Bütün faşist yasalarınıza, uygulamalarınıza, orduyu, polisi, yerli ve ya-

bancı gizli servisleri seferber etmemize rağmen, halkın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasını yok edemediniz. Binlerce genç kızımız, erkeğimiz, yaşlımız şehit olmasına rağmen, bu kavga ülkemizin dört bir yanında sürüyor. Gecekondular, fabrikalar, dağlar, öğrenim kurumları, her yer savaş alanı. Sokaklar, cezaevleri alev alev yanıyor. Genç, yaşlı, yediden yetmişe herkes bağımsızlık ve özgürlük diye ölüyor ve gerektiğinde öldürüyor. Ölmek için öldürmekten başka hiçbir yol bırakmadınız. Öldürmek meşru bir savunma haline geldi. Halkın yaşadığı her yer patlamaya hazır bir volkan gibi... Ve siz artık kulelerinizde, gettolarınızda rahat edemeyeceğinizi, bu sömürü ve zulüm düzeninin ilelebet süremeyeceğini anlamaya başladınız.

“BİRGÜN KAPIMIZA DAYANIP GIRTLAĞIMIZI KESECEKLER”

TESEV’in bir üyesi böyle diyor. Doğru diyor. Yeryüzünde hiçbir halk yaşanan bunca sömürü ve zulme rağmen sonsuza kadar sessiz kalıp zulmü “kader” deyip sineye çekemez. Sizin emperyalistlerle birlikte yönettiğiniz sistemi yerle bir edeceğiz, devletinizi atomlarına kadar parçalayacağız. Yeni bir devleti, Halkın Devrimci İktidarını kuracağız. Sömürü ve zulmün olmadığı, halkların, ulusların kardeşçe yaşadığı sosyalist bir düzen inşa edeceğiz. Ve siz bu düzende –şimdi olduğu gibi– hiçbir ayrıcalığa sahip olamayacaksınız. Hükümetler kurup hükümetler yıkamayacak, emeği sömüremeyeceksiniz. Yasalar sizin için yapılmayacak, herkes gibi emeğinizle yaşayacaksınız. Ama sizin askerleriniz ve polisleriniz gibi işkence yapmayacağız, genç kızların ırzına geçmeyeceğiz, kulak ve kelle kesmeyeceğiz.

SABANCILARIN MERKEZİNE BASKIN ÖĞRETİYOR

Bu baskın size çok şey öğretmiş olmalı. *“Birgün kapımıza dayanıp girtlağımızı kesecekler”* derken halka yaptığınız zulmü, sömürüyü itiraf ediyorsunuz. İtiraf ediyorsunuz ama, yüzünüzü ülke ve ulusun gerçeklerine dönüp geçmişte işlediğiniz suçların hesabını verme yerine, geleceğinizi garantiye almak için yeni suçlar işlemeye devam ediyorsunuz. Temel düşünceniz, girtlağınızın kesilmemesi için devrimci mücadelenin engellenmesidir. Devrime engel olmaktan vazgeçin, başaramazsınız. Tarihin akışını durduramazsınız.

KÜRT HALKINI DÜŞÜNMEYE BAŞLADINIZ!

Cumhuriyet tarihi boyunca Kürt halkını yok saydınız. Kürt halkının özgürlük için her ayağa kalkışını katliamlarla bastırdınız. Aşağılanması, hor görülmesi gereken bir halk olarak gördünüz, ezdiniz. Şimdi birden bire *“barış”* ve *“Kürt halkı”* sözlerini ifade eder oldunuz. Ne Kürt halkını, ne Türk halkını, ne de başka bir halkı sevmediğinizi, sadece çıkarlarınızı düşündüğünüzü biliyoruz. Bütün sorununuz malum iş adamının da itiraf ettiği gibi, *“... bir gün varoşlarda yaşayan halk kapımıza dayanacak...”* Çok iyi bildiğiniz gibi o gün, Kürt ve Türk halkının ülkemizde yaşayan tüm milletlerin, tüm emekçilerin, tüm vatanseverlerin devrim günü olacak. Sizin çırpınışlarınız o günü görmemek için. Şimdiye kadar *“Kürt halkının ulusal mücadelesini belli sınırlar içerisinde tutar, katliamlarla kısırlaştırır ve etkisiz hale getiririz”* diye düşündünüz. Ama, halkların kurtuluş mücadelesi Kürt halkının özgürlük istemiyle sınırlı kalmayıp Türklerin, Kürtlerin, Arapların, Çerkeslerin, Gürcülerin... tüm halkların kurtuluş savaşına dönüşerek kendi iktidarlarını kurmaya yöneldi. Hakkari’den İstanbul’a, dağlardan gecekonduklara kadar tüm ülkede ezilenlerin zalimlere karşı mücadelesi gelişti, yaygınlaştı ve Sabancılar’ın ikiz kulelerinde beyninizden vurdu.

Kürt halkının ulusal mücadelesini durdurarak mevcut düzeninizi koruyacağınızı ve devrimi engelleyeceğinizi düşünüyorsunuz. Kürt halkının mücadelesini engellemenin yolunu, Kürt kimliğini tanıyıp bazı kültürel haklar vererek ve kısmi yerel yönetimlerle sorunu bitirip Türkiye Kürdistanı’nı düzen içerisinde tutarak sömürünüzü ve çıkarlarınızı sürdürmek istiyorsunuz. Sistemi tümünden değiştirmeyi hedeflemeyen ve sizin çıkarlarınıza dokunmayan bazı yeni düzenlemelerin sizin için hiçbir sakıncası yoktur. Kendine güvenen burjuvazi bu düzenlemeler için geç bile kalmıştır. Bugün birçok empeyalist ülke, birçok ulusal kültürün kapitalist sistem içerisinde birarada yaşamasından hiçte rahatsız değildir. Türkiye tekelci burjuvazisi de kapitalist sistemin yerle bir olup yıkılması yerine, sistem içerisinde kalması koşuluyla Kürt halkına bir kısım kültürel haklar vererek kapitalist düzenin geleceğini güvenceye almak istemektedir. Geç de olsa bu tavır akıllanmış burjuvazinin tavrıdır. Bu akıllı mücadele öğretmiştir.

YANILGINIZ!

Kapitalist sistemi koruyarak sömürü ve zulümle iktidarınızı koruma isteğinize karşın, Kürt halkının kimliğini tanıma isteğiniz, baskıyla yok sayarak yönetme isteğinize kıyasla ileri bir adımdır. Bugünkü bu tavrınız sizin özgün görüşleriniz değil, ABD ve Avrupa emperyalizminin düşünceleridir. Siz emperyalistlerin ve kendinizin uzun vadeli çıkarlarını korumak için bu yola başvurdunuz.

Biz devrimciler, sizin bu niyetlerinizi bilmemize karşın, halkların lehine olacak her adımı değerlendiririz. Halkların çıkarına denk düşecek uygulama ve çözümlerin önüne engel olmayız. Ancak bu çözümlerin gerçekten

halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu sağlayıp sağlamayacağını düşünü-
rüz.

Emperyalistler, işbirlikçi tekeller, hükümet ve mevcut sistemi savunan birçok kesimin, bugün sizin bu görüşlerinizi paylaştığını biliyoruz. Sabancılar da bu düşünceleri taşıyor.

SABANCILAR KÜRT MESELESİNİ KONUŞTUĞU İÇİN HEDEF ALINMADI

Kürt meselesinde veya halkları ilgilendiren ve onların lehine olan bir konuda tavır belirlediğiniz için hedefimiz değilsiniz. *“Sabancı Kürt meselesi ile ilgili konuştu, bu nedenle hedef oldu”* şeklindeki düşünceleri belirli çevreler hedef şaşırtmak için özellikle empoze etmektedir. Emperyalist ülkelerin herhangi biriyle işbirliği yapmanız ve emperyalistlerin ülke pazarına hakim olmak için sürdürdüğü rekabet kavgasında taraf değiliz. Biz tüm emperyalistlere ve işbirlikçilik siyasetine karşı savaşıyoruz.

Biz yalnız Kürt sorunuyla değil, ülkenin ve halkın tüm sorunlarıyla ilgilenmenizde bir sakınca görmüyoruz. Bugün yine emperyalistlerin teşviki ve de demokrasilik oyunu içerisinde faşist baskı ve katliam yöntemlerini meşrulaştırmak için insan haklarından, hukuktan söz ederek Metin Göktepe’nin katledilmesini kınadınız ve suçluların açığa çıkarılmasını istediniz. Bu yaklaşım aynı zamanda devletin yaklaşımıydı. Halk kitlelerine *“Türkiye’de adalet var, suçlular bulunuyor”* dedirterek ve binlerce insanın katledilmesini gizleme, katil devleti aklama için Metin Göktepe’nin katili olarak birkaç polisin suçlu gösterilmesi çıkarlarınıza uygundu.

Oysa ülke kan gölüne döndü. Yüzlerce kayıp, binlerce insanımızın devlet güçleri tarafından katledilmesi, yüzbinlercesinin işkenceden geçirilmesi, onbinlercesinin tutsak edilmesi yaşanan gerçekliktir.

Üç milyona yaklaşan Kürt halkı yurdundan sürülmüş, sefaletle mahkum edilmiştir. Dağlarımız, köylerimiz hergün bombalanıyor, katliamlar yapılıyor, insanların kafaları kesilerek hatıra fotoğrafı çektiriliyor.

Belki dağlar uzaktır, yapılanlara inanmadınız! Ama kulelerinizin, köşkerlerinizin yanıbaşında şehir merkezlerinde yüzlerce insan katledildi, hala katletmeye devam ediyorlar. İşkence merkezlerinden yükselen çığlık seslerini bütün dünya duydu. Siz duymadınız, görmediniz!

Metin Göktepe’nin katillerini lanetlediniz. İyi yaptınız. Ama sadece bir Metin değil, binlerce Metin katledildi, onbinlercesi yaralandı.

Katledenler kim, katiller kimlerden emir alıyor, kimler yönetiyor ve nasıl bu kadar pervasız olabiliyorlar? Katil, ordu ve polistir. Ordu ve polis hükümetin emrindedir. Hükümet ise size rağmen hiçbir karar alıp uygulayamaz.

Çok yakınınızda İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, İzmir'de açık infazlar yapıldı, onlarca insanımız katledildi. İstanbul Gazi'de, Ümraniye'de silahsız halka ateş açıldı, 21 insan herkesin gözleri önünde katledildi. Hiçbir açıklamanıza, protestonuza tanık olmadık. Tersine katliam emri veren kontrgerilla şefi Menzîr gibilerini desteklediniz, "polisimize sahip çıkalım" dediniz. Bütün bunlara karşın, bugün Metin Göktepe'nin öldürülmesini kınamanız bir olumluluktur denebilir.

Hükümetlere, partilere ekonomi için yani kendiniz için bildiriler, ilanlar yayınlayıp görüşmeler yaparken "istikrar" isterken;

İŞKENCE VE SORGUSUZ SUALSİZ KATLİAM YAPANLAR, KAYBEDENLER, KAÇIRIP KATLEDENLER, KAFA KESENLER VE BUNLARA EMİR VERENLER YARGILANMALIDIR!

TÜRKİYE İŞKENCECİLERİN, KATLIAMLARIN, VAHŞETİN ÜLKESİ DEĞİLDİR.

KÜRDİSTAN'DA BARIŞ OLMALI DİYORSUNUZ. KÜRDİSTAN'DA KAN AKITAN, HALKI KATLEDEN, KÖYLERİ BOMBALAYAN, HALKI SÜRGÜN EDEN KİM, KANLI ELLER KİM HİÇ SORMADINIZ. ÇÜNKÜ KANLI ELLER SİZİN ELLERİNİZDİR.

KÜRDİSTAN'DA BARIŞ, ANCAK KANLI ELLERİNİZİ ÇEKMENİZLE MÜMKÜNDÜR. KANLI ELLER, SİZİN YÖNETTİĞİNİZ ORDU, POLİS, JANDARMA VE KORUCULARDIR, BÜTÜN DEVLET KURUMLARIDIR.

Bu sorunlara hiç değinmiyor, susuyorsunuz.

SUSMANIZ; İKTİDARI DESTEKLEMELER VE TEŞVİK ETMEKTİR.

HALKTAN YANA VE YURTSEVER OLABİLMENİZ İÇİN;

1- EMPERYALİSTLERLE İŞBİRLİĞİNE SON VERİN, ULUSAL ÇIKARLARI VE BAĞIMSIZLIĞI ESAS ALIN.

2- FAŞİST HÜKÜMETİN KATLİAM, KAYBETME, İŞKENCE, SÜRGÜN VE TUTSAK ALMA POLİTİKALARINI DESTEKLEMİYİN.

3- KÜRDİSTAN'DAN KANLI ELLERİNİZİ ÇEKİN.

4- KÖYLERDEN GÖÇ ETMEK ZORUNDA KALANLAR, KÖYLERİNE DÖNEBİLMELİ VE DEVLET VERDİĞİ MADDİ-MANEVİ ZARARLARI ÖDEMELİDİR.

5- HALKLARIMIZIN KURTULUŞ SAVAŞI KARŞISINDA YER ALMAYIN.

6- İŞÇİ SINIFININ VE TÜM EMEKÇİLERİN ÖRGÜTLENMESİNE ENGEL OLMAYIN. GREV VE DİRENİŞ KIRICILIĞI YAPMAYIN.

7- BAĞIMSIZLIĞI, DEMOKRASİYİ ORTADAN KALDIRAN, HAK VE ÖZGÜRLÜKLER MÜCADELESİNİ ENGELLEMELİK İÇİN YAPILAN TÜM YASALAR İPTAL EDİLMELİ VE BAĞIMSIZLIĞI, DEMOKRASİYİ ESAS ALAN BİR ANAYASA VE YASALAR YAPILMALIDIR.

8- TÜM SİYASİ VE ADLİ TUTSAKLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ SAĞLANMALIDIR.

Bu taleplere sahip çıkmayanlar, halka karşıdır, vatan hainidir. Halkın kurtuluş savaşı karşısında yer almış ve faşist devletten yanadırlar. Halkın yanında olun ve halkın hedefi olmayın.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Patronlardan 'Kürt Barış Konferansı' Girişimi İŞTE DERTLERİ BU:

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 30, Tarih: 3 Şubat 1996

***"...Güneydoğu'dan büyük şehirlere doğru kayan terör hepimizi
yutacak... Eğer barışı sağlayamazsak bir gün varoşlarda yaşayan
nüfus kapımıza dayanıp hepimizin gırtlığını kesecek..."***

(Adını açıklamayan TESEV Üyesi bir işadamı)

Patronların paravan örgütlerinden biri olan TESEV Mart ayı içinde "Güneydoğu Sorunu"yla ilgili bir toplantı düzenleme kararı aldı. Bu toplantının düzenleyicilerinden Eczacıbaşı toplantının "Kürt barış konferansı" olarak adlandırılmayacağını söylese de girişim kamuoyuna böyle yansıtıldı ve bu haliyle de çeşitli yankılar yarattı. Kulağını ve gözünü halk güçlerine, devrimcilere değil de burjuvaziye dikmiş olanlar kuşkusuz bu konferansta da kerametler bulacaklardır. Daha bugünden buluyorlar da.

Tekelci burjuvazinin bu girişimle amaçladığı nedir? Tekelci burjuvazi özellikle bir süredir sık sık "Kürt sorunu"nu ve "çözüm"ü telaffuz ediyor. Doğu Ergil'e hazırlatılan **TOBB raporu**, **Sabancı Raporu** bunun ilk yüksek sesle dile getirilişiydi bir yerde. TESEV'in girişimi de aslında bunların devamıdır.

Raporlar vesilesiyle tekelci burjuvazinin ne istediği ya da "Kürt sorununda çözüm" derken neyi kastettiği vs. oldukça tartışıldı. Kimileri tekelci burjuvazinin sınıf niteliğini, bugüne kadar sürdürüle gelen Kürt politikasından da birinci dereceden sorumlu olduklarını unutarak açıklamalar getirmeye çalıştı. Ama bu kez tekelci burjuvazi deyim yerindeyse herkesi büyük bir zahmetten kurtardı; TESEV'in neden böyle bir toplantı düzenlemek zorunluluğu duyduğunu açıkladı.

Yazının en başına koyduğumuz bir TESEV üyesine ait sözler bu gerekçeyi anlatıyor.

Aynı günlerde Milliyet gazetesinde Nilgün Cerrahoğlu da şunları yazıyordu:

"...TESEV'in İsrail-Filistin barışını örnek alan bir 'Kürt Barışı Konferansı'nı gündeme getirmesi çok ilginç... Konferansı destekleyen iş dünyası temsilcileri 'susmanın bir faydası yok. Susarsak, Güneydoğu'dan büyük şehirlere kayan şiddet hepimizi yutacak...' şeklinde konuşuyor. Gerçekçi bir tesbit bu. Mucize, kamuoyunu ilerde büyük kentlerde başgösterebilecek olası bir 'intifada'nın önünü kesen diyalog ve demokratik dönüşüme inandırıp, destek sağlamaktan geçiyor." (25 Ocak '96)

Evet söylenenler çok açık. Aslında tekelci burjuvazi derdini, böyle bir konferansı düzenlemekteki amacını kimsenin şu ya da bu yönde zorlama yorumlara tabi tutamayacağı bir açıklıkla koyuyor.

Öte yandan tekelci burjuvazi "akan kanın durdurulmasından" falan da söz etmemektedir. Mart ayındaki konferansın örgütleyicisi Eczacıbaşı konferansa ilişkin açıklamalar yaptığı yazısında şunları da söylüyor:

"Ülkemizin huzur ve bütünlüğünün tehdit altında bulunduğu koşullarda terör ve bölücülük ile mücadele, elbette önceliğe sahip olacaktır. Terörle mücadele, devletin bütün olanakları ile sürdürülecektir ve sürdürülmelidir. Ancak bu durum, soruna kalıcı çözümler bulmaya yönelen bilimsel çalışmalar yapmamıza engel değildir." (27 Ocak, Milliyet) Burada söylenen, daha önceleri ordu saflarında dile getirilen "ez ve çöz" politikasının tekelci burjuvalar tarafından daha "gerçekçi" bir biçime dönüştürülmesidir. Tekelci burjuvazi baskı ve terörle "askeri" yolla, ne gerillanın yok edilmesinin ne de Kürt halkının taleplerinin boğulmasının mümkün olmadığını, "askeri çözüm"de ısrarın "daha büyük kaybettirebileceğini", mevcut ekonomik, siyasal krizden çıkılamayacağını görmektedir. Tekelci burjuvazinin bir kısmı gerillanın ve Kürt halkının taleplerinin başka türlü "ezilmesini" önermektedirler yani.

Oligarşi bu noktaya nasıl gelmiştir. Eğer ki, 10 yıldan fazladır sürdürülen askeri çözüm politikaları sonuç almış olsaydı tekelci burjuvazi için hiçbir sorun yoktu. "Akan kan"ı o zaman dillerine hiç almayacaklardı; on yıldır almadıkları gibi... Şimdi sorun üstelik "Güneydoğu'yla sınırlı", lokal bir sorun da değildir. Gerilla devrimci hareketin öncülüğünde "batının kentlerinde" de vardır artık, "Batı" Gazilerle kendi intifadalarını yaratmıştır. Ekonomik-siyasi krizin bu boyutunda gecekonduların intifadasının yaygınlaşacağını, halkın adaletinin hiçbir sınır tanımayacağını çok yakından görüp yaşamaktadırlar. Tekelci burjuvazinin akan kanı on yıl seyredip son bir yıl içinde etlerine diken batmış gibi hareketlenip "çözüm"ler, "rapor"lar üretmeye başlamasının zemini işte Türkiye ve Kürdistan coğrafyasındaki bu tablodur. PKK'nin uzlaşmacı yaklaşımlarını gözönünde bulunduran tek elci burjuvazi şimdi yine Kürdistan özelinde mücadeleyi farklı yoldan boğmayı hedefleyen "lokal" bir "çözüm" peşindedir. Bunu herkesin görmesi gerekir.

Cengiz Çandar, Sabancı cezalandırıldığında şöyle yazıyordu:

“Toprağa bağlı oldukları için yurtsever duyarlılıkları da, sınıflarının diğer unsurlarına göre daha belirgin, daha gelişmişti. Bu nedenle Sakıp Sabancı Güneydoğu’daki kan banyosuna son verilmesi işine eğildi.”

Cengiz Çandar, belli, uşak bir gazeteci. Burjuva basında yazıyor. Katliamları, infazları “Oh Olsun!” başlığıyla, “Teröristin Sonu” diye, “Ders Olsun” diye verebilen **Sabah**’ta.

“Sakıp Ağa Kürt sorununun demokratik kurallar içerisinde, barışçıl ortamda, eşit ve adil biçimde çözüme ulaşması konusunda her şeye rağmen ısrarını sürdürmelidir.”

Bu satırlar ise sözde burjuva olmayan, sözde “yurtsever” bir gazetede, **Ronahi**’de yayınlandı. Ama Sabah’ın Cengiz Çandar’ıyla bu “yurtseverin” sözleri arasında bir fark yok görüldüğü gibi.

Bu sözlerin sahibi mi bu ülkeye yeni gelmiş biri, Sabancılar mı yoksa yeni bu ülkede? On yıldır kan dökülürken hem bu Sabancı’lar, hem bu yazar neredeydiler? Bugün Sabancı’lara, Eczacıbaşı’lara “demokrat”, “barışçı” gibi sıfatlar yakıştırmak bir hata, yanılğı vs. değil, düpedüz işbirlikçilik-tir. Burjuvaziye uşaklıktır.

Toprağa bağlı olduğu için yurtsever duyarlılığı daha gelişkinmiş Sabancılar’ın. Bu yurtsever duyarlılık niye 10 yıl sonra kendini gösteriyor acaba? Cengiz Çandar da buna cevap vermemiş. Sabancılar’ın toprağa bağlılığı ise olsa olsa GAP bölgesinde elkoydukları, ucuza kapattıkları toprağa bağlılıktır. 5 Dev üretme çiftliğinden elde ettiği tatlı karlara bağlılıktır. Köleleştirdiği 30 bin ırgatından kasasına akan milyarlaraya bağlılıktır. Ve Kürt sorunuyla ilgilenmeye başlamasının bir yanı da bu olsa gerektir.

Sabancı ya da Eczacıbaşı, Çandar’ın, Doğu Ergil ve Mahir Kaynak’ların, MİT ve Amerikan ajanlarının dediği gibi özgürlükçü, çağdaş ve yurtsever midir? İşbirlikçi tekeller gerçekten yurtsever, özgürlükçü olabilir, Kürt sorununu çözebilirler mi?

Nedir özgürlükçülük, Kürt sorununu çözmek istemek ne demektir? Kürt sorununun çözümü iktidar sorununun çözümüdür. Kürt halkının ulusal kurtuluşu da özgürlüğü de İktidar halkın iktidarı olduğunda mümkün olabilecek bir şeydir. Hiç kimse burjuva medyanın propagandasına güvenilecek devrimci gerçekleri puslandırmaya çalışmasın. Gerekirse her şey yeni baştan tartışılır, her şey yeni baştan tanımlanır; ama hiç kimse sol adına, yurtseverlik adına, tekelleri, tekelci patronları savunacak kadar sola ve halka hakaret edemez.

Sabancı eylemini “karanlık güçlerin işi” olarak görenler açıktır ki, bütün mücadelelerini tekeller ve emperyalistler arası kavgaya umut bağlayarak sürdürmek isteyenlerdir. Ortadoğu’nun kaygan ve kaypak zemininde politika yapmayı öğrenenler, değişen dengelere göre kıble değiştirenler, işveç silah tekellerinden beslenenlerdir.

Eczacıbaşı'ların "Kürt Barış Konferansı"nı böyle şaşaaıyla karşılamaları da bunun bir sonucudur.

Gerçekte tüm sınıfsal tahliller bir yana bırakılsa, tekelci burjuvazinin 10 yıldır Kürdistan'da ve ülke genelinde sürdürülen katliamlar, kayıplar, infazlar karşısındaki "suskunlukları" bir an için unutulsa bile, önlerindeki olguya, sadece bu konferansa daha eleştirel, daha sorgulayıcı baktığımızda herkesin görebileceği şeyler var.

Eczacıbaşı, "teröre devam" diyor, girişimlerinin "*sorunun niteliği gereği Kürt barışı konferansı olarak nitelenemeyeceğini*" söylüyor... Gerekçeyi "*Çözmezsek varoşlar bizi boğacak*", "*intifada gecekonduları saracak*" diye açıklıyorlar... Mart'taki konferans iki oturum olarak yapılacak ve ikincisi basına, kamuoyuna kapalı olacak; patronlar açık ki birşeyleri gizliyorlar. Gizlenen nedir? Kimdendir?.. Konferansın baş davetlileri Filistin-İsrail uzlaşmasında önemli rolü olan Uluslararası Barış Araştırma Enstitüsü'nün uzmanlarıdır.

Bu uzmanlar Filistin ulusal kurtuluş hareketinin emperyalizme teslim edilmesine aracılık yapmışlardır. Tekelci burjuvazinin bu seçimi, yapılan benzetmeler tekelci burjuvazinin nasıl bir "çözüm" kotarmaya çalıştığını da anlatıyor esasında.

Zulmün ve Sömürünün, Akan Kanın Sorumlusu Tekeller İse Eğer...

Teoride herkes mevcut düzenin sahiplerinin sermayedarlar olduğunu yazıyor söylüyor. Hangi örgütün ya da çevrenin programlarına, temel metinlerine bakarsanız bakın en başta bunun ifade edildiği görülür.

Öyle uzun boylu araştırmadan hemen bugünlerde yayınlanan birkaç yazıdan aktaracağımız şu satırların söylediği de aynıdır.

"Kuşkusuz, generaller, polisler, bürokratlar, teknokratlar, alıkıran başkeseen DGM savcılarını ne denli güçlü görünürlerse görünsünler, düzenin asıl sahipleri kapitalistlerdir." (Ronahi, 21 Ocak)

"Hangi hükümet kurulursa kurulsun bunun emekçilere yönelik bir saldırın hükümeti olacağının ayan beyan ortada olması bir yana, saldırıların arkasındaki asıl güç sermaye düzenidir..."

Hükümetler sadece önüne konan sermaye programlarını yürüten organlardır, programları belirleyen değil... Bugün dikkatle altının çizilmesi gereken; sermaye cephesinin açıktan bir güç denemesine girerek, işçi ve emekçi hareketini ve tüm demokrasi güçlerini ezerek üste çıkma eğilimi içinde olduğudur. Ümraniye cezaevine yapılan saldırıdan, Metin Göktepe'nin hunharca katline, İzmir'de TÜMTİS işçilerine yönelen polis teröründen birçok memur sendikasının kapatılması girişimlerine kadar bir dizi saldırı bunun açık belirtileridir." (Evrensel, 25 Ocak)

Bunlar, laf olsun diye söylenmiyorsa eğer, bu tesbitin "politikalar anla-

mında, taktikler, mücadele ve eylem biçimleri” açısından da karşılığı olmak durumundadır. Sol ve Kürt milliyetçiliği boş, soyut belirlemelerden vazgeçmelidir. Kuru ajitasyonla yaşanan sorunlar çözülemez. Kan edebiyatıyla barış gelmez. Somut sorulara somut cevaplar vermelidirler. Biz sorduğumuz için değil, mücadele gerçekte ancak bu soruların net cevapları üzerinde şekillendirilebileceği için. Cevap vermelidirler; akan kanın, kayıpların, katliamların, infazların, sömürünün, köy yakmaların, vahşetin sorumluları kimlerdir? Emperyalizme bağımlılığın sorumluları kimlerdir? Eğer cevabınız tekeller ve emperyalizm ise mesela Sabancı eylemi karşısında koparılan feryat, bu komplo teorileri, senaryoları niyedir?

Hayır, sorumlular bunlar değil diyorsanız, açıklayın kimdir o zaman?

Tekelleri ve emperyalizmi kabul ediyorsanız, bunları her şeyden sorumlu görüyorsanız, nasıl mücadele ediyorsunuz, nasıl mücadele etmeli? Devrimciler misilleme hakkını nasıl kullanmalı ve böyle bir hakkı var mıdır? Yok diyorsanız niye?

Kimse işte kitle mücadelesi, sınıf mücadelesi vb. diye genel cevaplarla bu soruları geçiştiremez. Farklı birşeyden sözeditmiyor zaten; sınıf mücadelesinden sözeditliyor. Ama kendisini somut bir stratejide, somut politika ve taktiklerde, eylem ve mücadelenin içinde ifade etmeyen, hayatın içinde bu soruları cevaplamayan bir sınıf mücadelesinden söz etmek mümkün değildir.

Bu düzenin asıl suçluları olarak, zulmün ve sömürünün sorumluları olarak tekelleri görenler, sermayedarlardan, tekelci burjuvaziden Kürt halkı için çözüm, genel olarak halklarımız için özgürlük bekleyemezler. Sınıf ve tarih gerçeği içinde kalmıyorsa eğer, bilmeliyiz ki tekelci burjuvazinin her adımı bu zulüm ve sömürü düzenini sürdürmek içindir.

Eczacıbaşı ve örgütlediği konferanstan Kürt halkı için çözüm çıkmaz.

Mahir Kaynakların katılıp, onayladığı bir “barış” konferansı Kürt halkının barışı değildir.

Nihai kurtuluşu hedeflerken demokratik talepler için de mücadele edilecektir. Ancak bu mücadele asıl hedefin önüne geçirildiğinde işte bu reformculuktur. Sınırlı “demokratik” bazı talepleri elde etmek için nihai hedeften vazgeçildiğini açıklamak ise, işte bu uzlaşmacılıktır. Devrimci, reformcu, uzlaşmacı bakış açılarının “çözüm”leri, ittifakları, çözümü birlikte kotaracağı güçler de farklı olacaktır. İşte bu yüzden TESEV’lerle, Mahir Kaynak’larla bir işimiz, onlarla ortak bir “çözümümüz” olamaz. Kürt halkının onlardan bekleyeceği birşey olamaz.

Aşına Olduğumuz Bir Tekerleme

PROVOKASYON, DIŞ GÜÇLER, GİZLİ ELLER

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta
yayınlanmıştır
Sayı: 30, Tarih: 3 Şubat 1996

*"Çağımız dünyasında kurtuluşları
için savaşan ve çile çekenleri des-
teklemek için, yiğit olmak zorunlu
değildir; haysiyetli olmak yeterlidir"*

Amilcar Cabral

Türkiye solunda yıllardır bir "devrimci şiddet" korkusu titretir yürekleri. Teoride, neredeyse hiç kimse devrimci şiddeti, "devrimci zor"u reddetmiyordu. Ama gelin görün ki, iş pratiğe gelince her şey bir anda değişiveriyordu. Ne gerçek anlamda devrimci şiddet örgütleniyor ve ne de devrimci şiddet örgütleyenlere bu teoriye uygun tarzda yaklaşıyordu. Tersine bir anda ortalık "provokasyon", "CIA-KGB", "Dış Güçler" üzerine kurulan komplo teorilerinden geçilmez oluyordu. Kimisi bunu açık açık ifade eder, icazet dilenciliği yaparken, kimisi üstü kapalı tarzda yapıyordu işini. Hepsinin hedefi aynıydı ama: Devrimcileri karalamak, savaşın ateşini büyümeden söndürmek ve Oligarşiye rüştlarini ispat etmek.

Oligarşi, özellikle 70'li yıllardan bu yana halk kitlelerine, devrimcilere saldırıp korku yayarak sindirme amacıyla, gerek kontrgerilla, gerekse de sivil faşistler aracılığıyla, hedefsiz bombalama, suikast ve sabotajlarla kar-

gaşa yaratma, ortada ve karizması olan kişileri katlederek terör demagojisini pekiştirip kitleleri şiddete karşı olma psikolojisine sokma vb. taktiklerini bolca uyguladı. Devrimci eylemlerin prestijini sarsma, halk kitlelerine yansımaları bulanıklaştırma, kitlelerde ve solda *“işte devrimciler şiddete başvurursa, böyle kaos ve kargaşa ortamı doğar, haklar kısıtlanır”* düşüncesi yaratılarak, devrimci harekete karşı çıkmaları sağlanmak istendi. Nitekim her dönem, reformist sol ve aydınlar, oligarşinin bu klasik taktığının oynacağı oldular ve aynı paralelde konuşup, yazmaya başladılar. Dünyada ve ülkede olup biten gerçekleri bilmelerine rağmen, panik ve korkuya kapılarak tutarsız, nesnel gerçeğe uymayan yorumlarla faşizmin yapmak istediklerine objektif olarak destek oldular. Oligarşi de bu duruma uygun olarak devrimci hareketi engellemek için hedef şaşırtma, düşünce karmaşası yaratma, reformist, statükocu güçleri geliştirme, onları devrimin karşısına çıkarma türü taktikler izlemeye devam etti.

Bugün gelineen noktada bu güçlere küçük burjuva milliyetçileri de katılmış ve milliyetçiliğinin verdiği pragmatist yaklaşımlarıyla türünün en uç örneklerini sergilemeye başlamıştır. Reformist sol da, devrimcilere ve devrimci eylemlere dönük oluşturulan cepheleşmeden aldığı güçle, en pervasız senaryoları, en polisiye kurguları bu süreçte geliştirmeye başlamıştır. Reformist, legalist, uzlaşmacı cepheye yer alanların hepsinin ortak hedefi düzen içinde konumlanmak olduğundan, düzen sahiplerinin istikrarı için elbirliği yapmış durumdadırlar.

Tekerlemenin Tarihi Eski

Ülkemizde sınıflar mücadelesi belli bir ivme kazandığı ve devrimci mücadelenin düzeni direkt tehdit eder bir muhtevaya ulaştığı günden beri titrek yürekli ve düzen yanlısı sol, oligarşiyle eş zamanlı olarak başladı bu tekerlemeyi okumaya. Oligarşinin terör demagojisi ve “sol”daki provokasyon teorisi hemen her zaman eş zamanlıdır ve özü itibarıyla birbirlerini bütünlemektedirler. Sol’un provokasyon teorisini geliştirmesi de esas olarak 70’lerin başında, silahlı devrimci hareketin ortaya çıkışyladır.

Silahlı devrimci hareket revizyonizmin geleneklerini, statükolarını yıkmış ama daha önemlisi devrimci, sosyalist mücadeleye iktidar hedefini taşımıştı. Bu ise çıkarların, safların daha keskinleşmesi, oligarşinin iktidarını korumak için daha fazla şiddete başvurusu demektir.

Revizyonist, reformist TKP, TİP vb.leri artık eski statükolarıyla, eski biçimiyle “sosyalistlik” yapamayacaklardır bu ülkede. Ama o günün koşullarında “provokasyon” diye açıkça söylemeleri de zordu.

Provokasyoncu kafa yapısı önce bu teoriyi “ateşli gençler”, “macera hevesliler” diye “incelterek” sürdü ortaya. Ama silahlı devrim hareketi yükseldikçe “incelikleri” bir kenara bıraktılar. 12 Mart’ta silahlı devrimci hareketin fiziki yenilgisini ise adeta provokasyon teorilerinin kanıtlanması olarak gördüler. Devlet, ajanları provokasyonlar aracılığıyla gençleri silah-

landirmiş ve onları bitirmişti. Her şeyin açıklaması bu kadar basitti. Bu süreçte reformist, statükocu solun ortak özelliği geçmişe küfür ve inkardı. Mahkemelerde, devrimcilerin silahlı savaşla *“Cuntaya davetiye çıkardıklarını, yaptıklarının bireysel teröristlik ve narodnizm”* olduğunu söylüyor, cuntayla aynı ağızdan *“terörle bir yere varılamayacağını”* vaaz ediyorlardı.

Ancak 73-74’ler Türkiye’si hiç de onların beklediği gibi olmadı. Yenilgi sandıkları gibi siyasi bir yenilgi değildi. Oligarşinin “provokasyonu” başarsız kalmıştı. ‘71 silahlı mücadelesinin açığa çıkarttığı sempati ve prestij karşısında bu provokasyon ve terör teorilerini unutturmaya çalışıp, yine “onlar kahramandılar, cesurdular” demeye başladılar. Silahlı mücadeleyi tasfiye hareketini sinsice, içten içe yürütmek en uygunuydu. Süren üst bo-yutta bir silahlı savaş yoktu, provokasyon teorileri de gereksizdi o zaman.

Ne var ki, çok geçmeden ikinci ürküntülerini de bu süreçte yaşamaya başladılar. Çünkü faşist saldırılar yeniden tırmanmaya başlamış ve halkın can güvenliğini tehdit eder hale gelmişti. Ancak onların korkulan bu değildi. Kaygıları da bu noktada değildi. **Onların kaygılan, bu faşist saldırıların karşısına devrimci şiddetin çıkmasıydı.** Çıktı da. Bu noktada enerjilerini bu faşist saldırıları püskürtmek yönünde değil, halkı sessiz kalmaya, cevap vermemeye çağırarak, devrimcilerin faşist terörün karşısına çıkardığı devrimci şiddeti eleştirmeye harcadılar. Temel sloganları da yine “provokasyona gelmeyelim” di.

Anti-faşist mücadelenin devrimcilerin omuzlarında yükselmeye başlamasıyla bu çabaları iyice renklendi. TKP’den Aydınlık’a, utangaç TKP’lilerden utangaç Aydınlıkçı’lara kadar tüm oportünist, revizyonist, reformist kesimler *“Maceracılık, narodnizm, goşizm, karanlık güçler, sahte sol, karanlık örgütler, kontrgerilla tertiplerine alet olma”* gibi suçlama ve karamalarla yöneldiler devrimcilerin üzerine. Yaygın bir anti-faşist savaş vardı gerçekten; silahlı mücadeleyi savunsun ya da savunmasın, pek çok grup da hayatın dayatmasıyla bu savaşın içindeydi. Ama provokasyon teorileri üretenler de aynı ölçüde çoğalmıştı. Provokasyon teorilerinin akıl hocaları da **TKP ve Aydınlık’tı.** Hiçbir konuda anlaşılamayıp birbirlerine şiddet uygulayan **“Maocu bozkurtlar”** ve **“sosyal faşistler”** provokasyon teorilerinde hemfikirdiler.

Sovyetlerin “global” politikalarına ve çıkarlarına uygun olmayan, onun onayını almayan her mücadeleyi “provokasyon” olarak gören TKP gele-neği bu anti-faşist mücadeleyi “CIA’nın oyunlarına gelme” olarak adlandı-rırken, Aydınlık gibileri bu eylemleri Sovyet sosyal emperyalizminin uşaklığı ve ajanlığı olarak niteliyordu. Aydınlık karşı devrimcileri *“provokasyonu açığa çıkarma adına”* bu süreçte, devrimcileri gazetelerinde açık açık deşifre edip, adreslerini manşetlere çıkardı.

Gerek anti-faşist mücadelenin geneli üzerine, gerekse de sivil ve resmi faşist teröre yönelik tek tek eylemler üzerine kurgular o dönemde de hiç eksik olmadı, örneğin; bir çok eylem Devrimci Sol adına üstlenilmesine rağmen, -bugün olduğu gibi- bunu görmezden gelerek polisiye kurgulara

giriştiler. O süreçte gelişen çeşitli olaylarla zorlama bağlar kurularak, ajan-provokasyon edebiyatına güç kazandırılmaya çalışıldı. TKP, faşistlerin bir saldırı planını bozan **Gün Sazak**'ın cezalandırılması eylemini yayın organında CİA'ya bağlamıştı örneğin. Aydınlik, kontrgerilla kurguları yapıyordu. Revizyonizm ve oportünizm ise "provokasyon" nakaratını tekrarlayıp faşist teröre karşılık verilmesini "oyuna gelme" olarak niteliyordu. "Oyun" halkı faşist terörle teslim almaktı, oyuna gelmek ise halkın savaşını örgütlememektir. Süreç bunu açığa çıkaracaktı.

12 Eylül süreciyle birlikte bu ajan-provokasyon edebiyatı yapan, solu dış güçlerin oyunlarına gelmekle suçlayan TKP'liler teslimiyet bayrağını çekiyor, Aydınlikçılar ise, generallere yardım teklifinde bulunuyor, devrimcileri ihbar ediyorlardı ve *"yeni yönetimin ilan ettiği amaçların başarılmasında katkıda bulunmaya hazır olduklarını"* açıklıyorlardı.

Bugün de aynı kişiler, devrimcilerin eylemlerini ve hatta geniş kitlelerin eylemlerini şaibe altına sokmaya çalışarak provokasyon edebiyatına devam ediyorlar. Gazi olayları sonrasında yapılan yorumlar hatırlanmalıdır. Kuşkusuz daha fazlasını yapmaya niyetleri vardır ama şimdilik politikaları gereği yüzlerini bu denli açığa çıkartmak istemiyor ve ihbarcılığı provokasyon edebiyatıyla maskeleyerek çalışıyorlar.

12 Eylül sonrasında Aydınlik çetesi bu işleri yaparken aslında diğeri bir çok sol kesim de, karşı-devrimin bu edebiyatına daha alt perdeden titreşimlerle katıldı. Onlara göre cuntayı getiren asıl olarak anti-faşist mücadele ve devlet terörüne karşı yükseltelen devrimci eylemlerdi. Öyle ya, devrimciler cuntanın gelmemesi için, faşist saldırılara sessiz kalmalı, can güvenliği isteyen halkı yalnız bırakmalıydılar. Kimileri cuntanın mahkemelelerinde devrimcilerin eylemleriyle faşist katliamları aynı kefiye koyarak katıldılar provokasyon ve oyuna gelme teorilerine... Özellikle 1983 yılında TBKP, Aydınlik ile nasıl bir ideolojik birlik içinde olduğunu kanıtlamak istencesine kurgu öyküler yayınlamaya başladı. **"Görevimiz Tehlike Ya da Terör Nasıl Kullanılır"** adını verdikleri kurgu öyküde, *"emperyalist gizli servisin kontrolündeki küçük bir aşırı sol örgüte nasıl karşı eylemler yaptırıldığı, bu yolla sol'un güçsüz olduğu terör alanına nasıl çekildiği, nasıl provokasyonlara getirildiği, bu yolla da bireysel terör dışında kalmak isteyenlerin saygınlığına nasıl gölge düşürüldüğü"* hikaye ediliyordu. Ama nedense bu "saygın" kişilerin hiçbirisi halkın arasında barınamamıştı ve kaçtıkları emperyalist metropollerde seyrettikleri ajan filmlerinden epey etkilenmiş gözüküyorlardı.

Cezaevleri, bu gerekçelerin en çok bulunma şansının olduğu alanlardı. Özellikle 12 Eylül Cuntası ardından gelişen süreçte, cezaevlerinde reformist sol kesimler, teslimiyetçi ve uzlaşmacı zihniyetleri gereği, cuntanın her türden yaptırımlarına boyun eğip, TTE vb. dayatmaları kabul ederken teslimiyetçiliğin kılıfıydı "provokasyona gelmeme". Direnişleri ise doğallıkla "provokasyona gelme" olarak niteleyeceklerdi.

Evren-Özal çetesiye karşı mücadele yaşamın her alanında çeşitli biçim-

lere bürünerek sürdüğü gibi, tutsaklık koşullarında da bütün şiddetiyle devam etti. Devrimci siyasi tutsaklara karşı mevcut iktidarlar tarafından, her dönem baskı ve yıldırma politikasıyla birlikte, işkence ve insanlık dışı uygulamalar reva görüldü. Buna karşın devrimci tutsaklar devrimci onurlarını korumak amacıyla, devrimci inançlarından ve devrimci görevlerinden taviz vermeden, bu çerçevede bulundukları mevziden bir adım bile gerilemeden hücre hücre ölümleri göğüslemek dahil, her türlü işkence ve baskıya karşı fedakarca direndiler ve sınıf mücadelesinin zindanlardaki yürütücüsü oldular.

İşte bu süreçte 12 Eylül zindanlarında boyun eğmenin, teslimiyetin, kimlikten soyunuşun, tükenişin, kaçkınlığın, düşman karşısında secdeye durmanın teorilerini yaptı birçok sol grup. TKP, TİP, TSİP ve benzeri reformistlerin zaten gündeminde direnme diye bir sorunları olmadığından 12 Eylül rejimine daha ilk günden teslim oldular ve bu durumun sosyalistlik adına teorisini bile yaptılar. Yalnız onlar değil tabii. Sınıflar mücadelesi tarihimize bir utanç sayfası ekleyen Mamak olayını yaratan Devrimci Yol'un durumu da bundan farklı değildi. Onlar da koşulların olumsuzluğunu öne sürerek direnmemeyi, siyasi davayı inkarı ellerinden geldiğince haklı çıkarmaya çalıştılar.

Dahası reformistler ve süreç içinde aynı duruma düşen oportünistler, bu teorilerini yaparken, devrimcilerin direnişlerine değişik gerekçe ve senaryolarla karşı çıktılar. "*Provokasyona gelinmemeli*" diyerek, "*taktik*" diyerek gerekçelendirdiler yılgınlık ve teslimiyetlerini.

Oligarşinin, aynı yıllar boyunca şiddetin yalnız egemen sınıfların tekelinde bir silah olması yönündeki statükoyu, Türkiye soluna büyük oranda kabul ettirdiğini söylemek abartı değildir. Sanki devrimciler ellerine silah alınca meşruluklarını kaybediyorlardı ve sanki silah yalnız devletin meşru hakkıydı. Bunu şu ya da bu görünüm altında kabul eden statükocu sol, iktidar diye bir sorunun olmadığını da tescil etmiş oluyordu.

Bugün de aynı edebiyatın değişik versiyonları sokuluyor sahneye. Yeni ağızlar ekleniyor her gün. Pek çok reformist grup legalize olmak ve devrimcilerden farklarını koymak anlamında devrimci eylemlere aynı mantıkla yaklaşırken, PKK de bu noktada "barış", "ateşkes" politikalarının bozulacağı telaşıyla daha üst boyutta bir savruluş ve hezeyan içine düşmüştür. Acelesi olması ve sınıf perspektifinden en uzak noktada bulunuşunun getirdiği bir pragmatizm içindedir. Öyle bir pragmatizmdir ki bu, çıkarları gerçekleştirmek adına her şeyin mübah görüldüğünü gösteren örnekler sergilenmektedir. Tarih bile bundan nasiplenmektedir. Her şey emperyalist barış ve uzlaşmaya endekslendiğinden halkın kurtuluş savaşına bile karşı duran bir noktaya gelinmektedir. Sabancı olayı ertesinde, herkes tarafından bilinen gerçekleri bile çarpıtmaya yönelmesi, devrimci hareketi "Özel Savaş'ın uzantısı" olarak kabul etmeye varan yorumları ve seçtiği dostlar bunun açık göstergeleridir. Aynı PKK yarın mutlaka başka bir gerekçe bulacak ve aklına geleni bahane ederek devrimci eylemi karalama

ve etkilerini zayıflatma çabasını sürdürecektir. Bu yaklaşım, “ateşkes” ilan ettikleri süreçte, halkın hiçbir kesiminin hiçbir şeye sesini çıkarmamasını istemeye kadar varmıştır. Cezaevlerindeki PKK’lilerin tavırları ortadadır.

Kısacası, ne zaman faşist teröre karşı halkın devrimci bir direnişi ve karşı eylemi gündeme gelse, reformist küçük burjuva aydınlar ve oportünizm oligarşinin medyasıyla farklı kelimelerle de olsa aynı şeyi ifade eder tarzda bu edebiyatı yapmaya başlıyorlar. *“Devrim’e ve düzen değişikliğine bir diyecekleri yoktu ama...”* İşte her şey bu “ama”dan sonra başlıyor, gerçek niyetleri bu sözden sonra açığa çıkıyordu. Düzenin statükosunun devamını isteyenler bu sözden başlayarak derinleştiriyorlardı edebiyatlarını. Mantıklı olunmalı, oyuna gelinmemeliydi...

Esas itibarıyla geleneksel sol çizginin hareketsizliğinin, devrime niyeti olmayışının ve statükoculuğunun anlatımıydı provokasyon edebiyatı. Her dönem saklısında tuttu bu teoriyi. Devrimci Sol çizginin, silahlı devrim dalgasının ortaya çıkışı ve yükselişiyle birlikte “yeri geldikçe” çeşitli biçimlerde attı ortaya. Öyle ki bu konuda ve özellikle de kullandıkları “gerekçeler” konusunda solun arşivinde bir külliyat oluşturmak mümkün hale geldi. Bunun en sık rastlanana, “cunta” senaryoları, *“demokrasi elden gider”*, *“faşizm gelir”* hikayeleri, *“terör”* demagojileri”dir. Ve devrimin karşısında olan herkes, savaş geliştikçe ve maskeleri birer ikişer düşürdükçe bu külliyata yeni eklemeler yapmaya devam etmektedir.

Devrim Korkusu ve Telaşı Halk Ve Devrimciler Dışında Herkesin Yüreğini Sıkıştırıyor

Emperyalizm ve oligarşinin sözcüleri, devrimci şiddeti, halkın mücadelesini karalamayı, hedeflerini bulanıklaştırmayı ve onu ellerinden geldikçe anlamsızlaştırmayı her dönem görev bildiler. Kuşkusuz, yüzyılların tecrübesi vardı arkalarında. Son yüzyılda en çok kullandıkları malzeme anarşi ve terör edebiyatıydı. Tehlikeyi zamanında gördüklerinden ellerinde ne varsa ortaya koyup bunun önüne geçmeye çalışıyorlardı. Ki bunlar hiç de anlaşılmaz şeyler değildi. Asıl anlaşılmaz olan, bu mücadelenin yani halkın devrimci mücadelesinin ardında yine bu egemenleri aramak pek anlamlı değildi. Kendi iktidarını korumak isteyen ve bu yolda kendini hiçbir kuralla bağlı tutmayan ve adeta kurlsızlığı kural-ilkesizliği ilke edinen burjuvalar, yöntem ve araçları ne kadar iğrenç olursa olsun halkın devrimci mücadelesinin önüne geçmek için çalışıyorlardı. Peki, halkın mücadelesine yakıştırmaları yapan reformistler, küçük burjuvalar, oportünistler neyin önüne geçmeye çalışıyorlardı? Bu istek ve çabanın anlamı neydi? Devrimci mücadeleyi karalamak, onu bir sis perdesinin arkasına saklamak, hedeflerini muğlaklaştırmaya çalışmak onların üzerine vazife miydi?

12 Mart öncesinde de yaptılar bunu, 12 Eylül öncesinde de. 84’te Kürdistan’da başlatılan gerilla savaşını aynı mantık içinde karşıladılar. 89-90’larda radikal kitle eylemleri ve on yıllık adalet özleminin, hesap sorma-

nın tezahürü olan eylemlerle 12 Eylül'ün depolitizasyon, pasifikasyon barikatları yıkılırken de cılız sesle de olsa sürdürdüler bu çabayı.

Şimdi de yapıyorlar.

Bu çabanın dozajı, biçimi döneme göre idi. Cuntayla barışık yaşadıkları yılların ardından oligarşiyle birlikte "yine mi" diyen, **12 Eylül öncesi fobisi** yaşayan küçük burjuva aydınlar, *"ağır aksak yürüyen demokrasimizin kesintiye uğramasının sorumlusu anarşi-terör karargahlarıdır"* diyorlardı o günlerde. Sol da eylemlerin kitlelerde yarattığı coşku karşısında fazla açıktan karşı çıkamayıp *"daha şiddetin zamanı değil"* diye geveleyerek katılıyordu bu tespitlere.

Halk kitleleri silahlı devrim saflarına artan oranda katıldıkça, tereddütleri de arttı bunların. Daha ustaca ve daha makul gerekçeler bulmaya çalıştılar bu süreçlerde.

12 Eylül sonrasının tarihimizde hiçbir dönem görülmemiş oranda büyük kalkışlara sahne olduğu süreçlerinde ise genelde susmayı yeğlediler.

Ancak ülkemizdeki sınıflar savaşının derinlik kazandığı ve yeni dönemlere gelindiği şu günlerde, maskelerin tutmaz olduğu, saflaşmaların çok süratlendiği ve devrim ile reformcu çizgi arasındaki çizginin kalınlaşmaya başladığı günümüz koşullarında yeniden çıktılar aynı edebiyatlarla. Yeniden üretmeye başladılar teorilerini ve komplo, provokasyon, gizli servis senaryolarına hız kazandırdılar. Çünkü, yıllardır silahlı mücadele veren ve krizin derinleşmesinde önemli rol oynayan küçük burjuva milliyetçi çizgi de içinde taşıdığı reformist öze teslim olmaya başlamış ve devrimci harekete karşı durmaya başlamıştı.

Kürt halkının coşkuyla karşıladığı Hulusi Sayın, Temel Cingöz gibi "Kürdistan kasaplarının" cezalandırılması eylemleri, yapıldığı dönemde bizzat kendi çevrelerinde **"destek işte böyle olur"** diye nitelenirken, şimdi "yeni" politikalar gereği "komplo" teorilerine uydurulmaya çalışılıyordu.

Şimdi koro oldukça büyümüş ve halkta yılgınlık, inançsızlık ve korku yaratmayı hedefleyen provokasyon edebiyatı güç kazanmıştı. Ama barış, ateşkes, yasallaşma, legal parti diye diye gözlerinin başka şey görmez olduğu bir süreçte, oligarşinin has temsilcileri ile aynı dili konuştuklarını bile farketmiyorlar. Reformizmin korkuları ile küçük burjuva milliyetçilerinin hesaplarının boşa gideceği endişesi aynı noktada birleşiyor ve devrimci eylem karşısında aynı şeyi farklı kelimelerle ifade ediyorlar.

Aynı dili kullanan yalnız bunlar değildir. Giderek artan oranda derinleşen ve devleti iflasa sürükleyen krize bir şekilde çare bulmak isteyen ve bu noktada oligarşinin kimi kesimlerinin de desteğini arkasına alan Yeni Dünya Düzeni havarisi burjuvalar da aynı eksenle davranmaktadır. Basın ve TV yoluyla, bir yandan efendileri ikna etmeye çabalarken, öte yandan devrimci eylemi karalamak, kitlelerde yaratacağı olumlu etkiyi daraltmak için türlü şaklabanlıklar yapmaktadırlar. Ama saydığımız tüm bu cephenin paydaları ortaktır: **Düzeni kurtarmak!** Ortak duyguları kendi plan ve he-

saplarının bozulması korkularıdır. Ve bu korku, mantıklarını bastırmakta, akıl yürütme ve yorumlama yeteneklerini yok etmektedir. Devrimci eylemler arka arkaya geldikçe ve devrimci hareket mesafe alıp kitlelerle artan oranda kucaklaşmaya başladıkça, hepsi topyekün devrimcilere saldırı-maya, toplumsal olayları polisiye kurgularla açıklamaya kalkışmaktadırlar.

Reformist tayfanın zaten kitleleri devrime yürütmek, iktidarı ele almak ve faşist terörü etkisizleştirmek diye bir derdi yoktur. Onların tek derdi, düzen sahipleri nezdinde legalize olmak, legal parti binalarına kavuşmak, seçimlerde aldıkları birkaç oyla meclis salonlarına ulaşmaktır. Bunun yolunun da kendileri ile devrimciler arasındaki farklılığı oligarşi gözünde daha belirginleştirmekten geçtiğini çok iyi bilmektedirler. Bu emellerine ulaşmalarını engelleyen şey ise devrimciler ve devrimci eylemdir. Onların dilinde ise bunların karşılığı “bozguncular” ve “bozguncu eylem”dir. Ama açıktan söyledikleri “oyuna gelenler” ile “provokasyon”dur. Devlet, “teröristler”, “anarşistler” diye devrimcilere saldırır, resimlerini çarşaf çarşaf günlerce ekranlardan ve gazetelerin baş sayfalarından indirmezken, onlar komplo teorileri hazırlamakta, provokasyon hikayeleri dizmekte, dış mihrak edebiyatları yapmaktadırlar. Dertleri kendilerini düzende meşrulaştırmakken, silahlı devrimci hareketi ve eylemi gayri-meşru bir platforma itmektir. 12 Mart ve 12 Eylül değirmeninden geçtikten sonra sözde de olsa varolan sosyalistlikleri sosyal demokratlığa düşmüş, gelinen aşamada ise bunun bile koşullarının kalmadığı bir süreçte düzenin akıl hocalığına “terfi” etmek için birbirleriyle yarışır olmuşlardır. Öylesine un ufak olmuş ve telaşa kapılmışlardır ki, devrimci eylemi mahkum etmek için adeta çırpınmaktadırlar.

Bu noktada sormak gerekir;

Yıllarca ajitasyon ve propagandada **“burjuvaziden, egemen sınıflardan, devlet’ten, faşizmden”** bahseden, bunları her şeyin sorumlusu olarak gösteren kendileri değil midir? Yine günümüzde her lafına TC ve sömürgeciler diye başlayanlar yine bunlar değil midir?

Peki tüm bu TC, burjuvazi, egemen sınıflar, diktatörlük vb. diye tanımladığınız şey nedir? Kimdir bu sömürgeci ve diktatörler? İlahi bir kuvvet midir, uzayda mıydı bu güçler?

Hayır. Hepsi biliyor bu TC’nin, bu sömürgecilerin, bu burjuvazinin, bu diktatörlerin adreslerini. Hem de çok iyi biliyor. Çok iyi biliyorlar ki, bu halk düşmanları Sabancı Center’larda, Beylerbeylerinde özel villa-kentlerinde oturuyorlar ve hesaplarını, planlarını buralarda yapıyorlar.

Peki DHKC savaşçıları bu her şeyin sorumlularına yönelince niye birdenbire çarkedip olayı provokasyon ya da dış güçlerin ürünü, özel savaşın eylemi diye nitelemeye başladılar? Niye burjuva medya ile aynı ağızla devrimcilere saldırı-maya başladılar?

Yıllardır **özel savaş, TC sömürgecileri** diyenler neden bir başsağlığı dilemedikleri kalacak kadar seslerini yükseltmeye başladılar? Yoksa şu özel

savaşçılar dedikleri adamlar, sırf adam öldürme üzerine yetiştirilmiş, doğuştan katil, zevk için adam öldüren, yaptıklarından hiçbir çıkarı olmayan adamlar mıydı? İnsanlar zevk için mi askere alınıyordu? Bu kelle avcılarının maaşları Mars'tan mı geliyordu? Silahları, giysileri, yedikleri nereden geliyordu, kimden eğitim alıyorlardı, kimden talimat alıyorlardı? Bu devlet, kimin için, kimin adına halkı katlediyordu?

Bunların hiçbirinin cevabı yoktur. Yoktur, çünkü bunlara doğru olarak cevap verildiğinde, bugün saygıyla andıkları Alatonlar, Sabancılar çıkacaktır karşısına. Her şey onlara gelip dayanacak ve devrimcilerin eyleminin ne denli haklı zeminlere oturduğu belirginleşecektir. Genelkurmay dışında ve onun çok üzerinde adresler çıkacak ortaya; Sabancı Center, Beyaz Saray, Pentagon gibi mesela. Yani onların dost belledikleri, kapılarını açındırdıkları, posta kutularını meşgul ettikleri, kendilerini kanıtlamak ve iyi niyet gösterisi yapmak için çırpındıkları adresler...

Devrimci Hareketin kendi devrim stratejisi, eylem çizgisi, taktikleri ayrı bağımsız programları, içinde bulunduğu koşullara denk düşen, halkın somut çelişkilerine cevap veren eylemlilikleri vardır.

Devrimci hareket mücadelesini yürütürken, ne oligarşinin ne de düzen içi yönelimlere giren, düzenden barış dilenen, her şeyi uzlaşmaya endeksleyen reformistler ve küçük burjuva milliyetçilerin hesaplarını gözönüne alarak hazırlamaz programlarını. Aksine, devrime giden yolda halkın yolu üzerine dikilmiş, adı, rengi, sıfatı kim olursa olsun tüm engelleri aşmaya dönük ve düzenin çelişkilerini derinleştirmeye yönelik eylemini sürdürür. Kimsenin oligarşiyle uzlaşma teorilerini ve yönelimlerini esas almaz. Aksine, bu yönelimleri tersine çevirip devrimci bir rotaya çekmeye çalışır. Çünkü, halkın ihtiyacı devrimdir.

Bunun dışında çözüm önerenlerin önerileri kendi ihtiyaçlarının ürünüdür. Marksist-Leninistler, küçük burjuvaların demokrasicilik oyunlarıyla, onların oligarşiyle girdiği paslaşmalarla değil, iktidar savaşı vermekle yükümlüdürler. Devrimci eyleme provokasyon edebiyatıyla yaklaşan, ona kendi reformist niyetlerine uygun değil diye, *"karanlık güçler"*, *"taşeronluk"*, *"gizli anlaşma"*, *"özel savaş'la dirsek teması"* gibi nitelemelerle saldırırlar, aynı tavırlarıyla kendi yüzlerindeki maskeyi düşürmektedir. Geçmişte olan budur ve görünen odur ki, bugün de yüzlerine taktıkları maske ve kullandıkları karalama üslubu kendini vuran silaha dönüşmekte gecikmeyecektir.

Devrimcileri sürecin dışına itmeye ve devrimci eylemi karalamaya dönük çabalar boşunadır. Ne oligarşi ve ne de onun yörüngesinde tur atanların yaptığı provokasyon vb. edebiyat bizi yolumuzdan alıkoyamaz. Bunlar bizi tanımayanların ya da tanıyıp da kendini kandıranların nafile çabalarıdır.

Sabancı Eylemi, Kürt Ulusal Sorunu ve “Ateşkes Süreci” Üzerine

Sabancılar’ın Tek Kaygısı Bu Düzenin Geleceğidir

Zafer Yolunda KURTULUŞ’ta yayınlanmıştır

Sayı: 30, Tarih: 3 Şubat 1996

Başta Kürt halkı olmak üzere yıllardır Türkiye halklarına uygulanan ağır sömürü ve kanlı zulüm politikasının baş destekleyicilerinden biri olan Sabancı grubuna yönelik DHKC saldırısı, Kürt milliyetçilerinin kafasını karıştırdı. Sistemin geleceğinin tehlikeye girdiği bir süreçte *“Bu işi çözmekte geç kaldık”* diyerek ulusal hak kırıntıları vermekten sözeden Sabancılar’a adeta dört elle sarılan anlayış, eylemden duyduğu rahatsızlığı belli ederken uzlaşmacı kafa yapısını ortaya koydu.

Sabancı Center’a yönelik DHKC eyleminden sonra, özellikle Kürt milliyetçisi çevrelerde büyük bir kafa karışıklığı ve şaşkınlık yaşandı. Öyle ki, Sabancı’nın mevcut siyasal ve ekonomik sistem içinde en hızlı büyüyen, dolayısıyla bu baskı, zulüm ve sömürü düzeninden en fazla çıkarı olan bir sermaye kesiminin temsilcisi ve emperyalist devletler ile en ileri düzeyde işbirliği halinde ülkemiz halklarının alınterini peşkeş çeken bir büyük sermaye grubu olduğu unutuldu; sadece Sabancı’nın Diyarbakır’da geçtiğimiz yılın Ekim ayı içinde Kürt sorunu üzerine yaptığı konuşma hatırlarında kaldı.

Doğrusu Kürt milliyetçilerinin Sabancı’nın konuşmasına, onun tüm diğer özelliklerini unutacak kadar fazla önem verdiği, DHKC eylemi gibi bir eylem olmasa, herhalde böylesine açık olarak ortaya çıkmazdı.

Sabancı’ya yönelik cezalandırma eyleminden sonra Özgür Halk Dergisi’nin Ocak 1996 tarihli 62. sayısında dergiyi bağlayan imzasız değerlendirmede şöyle yazıldı: *“Sabancı’lara yönelik gözdağı rejimin iç çelişkileri ve tasfiye olarak tanımlansa bile, bu kontrgerilla’nın ateşkes’e verdiği bir yanıttır.”*

Bu satırlara klasik provokasyon mantığı ya da kafa karışıklığı diyerek geçmenin ötesinde, Sabancı ile ateşkes arasında böylesine doğrudan bağ kuracak kadar Sabancı'yı Kürt sorunu içinde gösteren olgunun ne olduğunu, bu olguya Kürt milliyetçilerinin neden bu kadar değer verdiğini doğru kavramak önemlidir.

Benmerkezciliğin Aşırısı Her Şeyi Tersyüz Ediyor

Sözkonusu satırların sahibinin kafasının karışık olduğu da doğrudur. Ancak onun kafasını karıştıran çözümlenemeyen olgular yığını ya da cahillik değil, öncelikle kendini dünyanın eksenini sanacak kadar benmerkezci bir kafaya sahip olmasıdır. Öyle ki, aynı yazar, bir kaç paragraf ilerde şöyle diyor: *"Yine cezaevinde geliştirdiği katliamlar ateşkesine bir cevap olarak görülmelidir."*

Son aylarda cezaevlerinde, ilk olarak Buca'da, ardından Ümraniye'de katliamlar olduğu, bu katliamlarda 7 DHKP-C tutsağının şehit düştüğü gelişmeler biliniyor. Bu saldırı sürecinde her iki cezaevinde de PKK tutsaklarının genel direnişin dışında kaldıkları da bir sır değildir. Ateşkesi yapan PKK'dir. Devlet ateşkesine cezaevlerinde katliamla cevap vermeyi düşünse, herhalde öncelikle PKK'lilerin yoğun olduğu cezaevlerini ya da koşulları seçmesi gerekirdi. Ki, bir mesaj verecek ise adresi doğru olsun. Oysa devlet DHKP-C tutsaklarına saldırıyor, benmerkezci Özgür Halk yazarı bunu bile devletin PKK ateşkesine verdiği bir cevap olarak görüyor.

"Bu kadar da olmaz" değil, *"normal"* diyoruz. Çünkü Kürt milliyetçilerinin benmerkezci subjektivizmi bu kadar ileri gitmiş durumdadır.

Özgür Halk yazarına Sabancı ile PKK ateşkesi arasında bağ kurduran ikinci olgu Sabancı'nın Kürt sorunu ile ilgili demeç ve yazılarıdır.

Sabancı "Doğu Raporu"nu Kürt Halkı İçin Değil Düzeni Kurtarmak İçin Hazırladı

Hatırlanacağı üzere 1995'in Ekim ayında Diyarbakır'da yapılan bir işadamları toplantısında konuşan Sakıp Sabancı, "Güneydoğu Sorunu"nun artık silahla çözülmeyeceğini belirtmiş ve BASK örneğini vermişti. *"Dünyanın icaplarına göre reçete yazma ve uygulama becerisi gerekiyor"* diyen Sabancı konuşmasında *"İspanya'da BASK işi o kadar gelişti ki, 1 milyon insan öldü. Onlardan ders almalıyız. Dünyayı yeniden keşfetme yeri ne nerede, neler nasıl oldu, ona bakmalıyız. Ve akıllı reçeteler aramalıyız."* sözleri ile dikkatleri üzerine toplamıştı.

Bu sözler özellikle oligarşinin tutucu-faşist çevrelerinde tepkiyle karşılandı. Sabancı'da kendinden önce BASK Modeli'nden sözedenler gibi bu sözü bir daha ağzına almadı; ancak kendi görüşlerini bir kez de yazılı olarak ifade etmekten geri durmadı.

20 Kasım'da Sabancı Center'da yaptığı basın toplantısında, Sakıp Sabancı hazırladığı "Doğu Raporu"nu basına tanıttı.

"Bu işi çözmekte geç kaldık. İnsanlar rahatsız ve bir hedefe varamıyoruz" diyerek devletin uyguladığı mevcut politikaların iflas ettiğini itiraf eden ve eleştiren Sabancı, tanıttığı "Doğu Raporu" isimli belgede, ekonomik sorunların ayrıntılı tahlili ve çözümüne ilişkin önermelere yer verdiği Diyarbakır konuşması sırasında karşılaştığı tepkileri dikkate aldığı anlaşılan Sabancı'nın, sözkonusu raporu bir ekonomik belge görünümünde olmasına rağmen önemli bir ön koşul getiriyordu: *"İdari yapıda düzenleme."* Bir başka ifadeyle Sabancı raporunda devletin sınırları ve üniter yapısını değiştirmeden Kürtlere kültürel haklarının verilmesini, ekonomik önlemlerin ön koşulu olarak bir kez daha belirtiyordu.

Sabancı bu görüşleri ifade ederken yalnız değildi. Özellikle TÜSİAD içinde *"Bu işi çözmekte geç kaldık. İnsanlar rahatsız ve bir hedefe varamıyoruz"* diyen birçok işadamlarının ve sistemi kurtaracak bir çıkış yolu arayışının olduğu kamuoyuna yansımıştı.

On yılı aşkın süren iç savaşta, ülkeyi kan gölüne çeviren politikacı, general ve polis şeflerine her türlü siyasi ve ekonomik desteği veren işadamları, artık bu gidişatin sonuç alıcı olmadığını görmeye ve bunu ifade etmeye başlamışlardı.

Ekonomik kaynakları kurutan askeri operasyonlar ile bir sonuç alınmadığı gibi, kaynakları cılız olan ekonomi büsbütün krize girmiş ve bu durumdan olumsuz etkilenen emekçi kesimler içinde hoşnutsuzluk artmıştı. Yani Kürt ulusal sorununda çözüme yönelik bir gelişme sağlanamamakta, dahası toplumsal muhalefet tüm sistemi tehdit eden dinamikler kazanmaktaydı.

İflas eden mevcut devlet politikasını ele almak, gözden geçirmek ve alacak önlemleri saptamak kısacası kötü gidişata engel olmak için birşeyler yapmak gerekiyordu. İşadamlarının "kötü gidişat" dedikleri süreç elbette "devrim"den başkası değildi.

Böylesi bir süreçte Sabancı kalktı, mevcut devlet politikalarını eleştirerek, özetle Kürt halkına kültürel haklar verilmesinin tartışılmasını önerdi.

Sabancı Kürt halkının sorunlarını, acılarını, taleplerini düşünmeye mi başlamıştı? Ya da ekonomik çıkarları onu böylesi bir noktaya mı getirmişti? Elbette hiçbirisi değildi.

Ülkeyi açık hapishaneye çeviren 12 Eylül faşist cuntasına destek olanların başında gelen Sabancı "Bir hedefe varamıyoruz" dediği mevcut devlet politikasını on yıldır destekleyenlerin de en önünde yer alıyorlardı. Ulusal demokratik haklarını isteyen Kürt halkının susturulması için on yıldır yapılan her türlü zulmü uygulayanların arkasındaki asıl güç Sabancı ve onun gibi büyük sermaye grupları idi.

Aynı Sabancı sistemi tehdit eden bir aşamaya gelindiği zaman, sistemi kurtarmak ve devrimi önlemek için Kürt halkına ulusal hak kırıntıları veril-

mesinden söz ediyordu, hepsi bu kadar.

Turgut Özal'dan, Cem Boyner'e, Doğu Ergil'den Sakıp Sabancı'ya Hep Aynı Sözler

Sabancı yukarıdaki görüşleri ilk defa dile getiren kişi değildi.

Salt *"askeri operasyonlarla sorunu çözme"* yani halkı ezerek susturma politikasının uygulandığı on yıldan bu yana, çözüme yönelik hiçbir gelişme olmayınca, oligarşinin değişik çevrelerinde uzunca bir süredir yeni arayışlar başlamıştı.

Bu konuda ilk adımı 12 Eylül cuntasından bu yana oligarşinin ve ABD'nin en güvendiği adamlarından biri olan Turgut Özal attı.

Turgut Özal Cumhurbaşkanı olduktan sonra *"Güneydoğu sorunu"* demek yerine *"Kürt sorunu"* diyerek, resmi devlet politikasında değişme gerekliliğine işaret ederken *"federasyonu bile tartışabiliriz"* sözleri ile politika değişikliğinin üst sınırları konusunda işaret verdi.

1991'de Süleyman Demirel de başbakan olduktan sonraki ilk Diyarbakır gezisinde *"Kürt realitesini tanıyoruz"* diyerek mesaj vermişti. Demirel bir daha bu sözü etmedi. Ancak başkaları bu süreci devam ettirdi.

Bir ara TUSİAD başkanlığı da yapan Cem Boyner parti kurdu. Boyner partisini kamuoyuna tanıtırken en ciddi vurgularını Kürt sorunu üzerine yaptı. Boyner'e göre Kürt kimliği tanınmalı, kültürel hakları verilmeli, devlet etnik kimlik dayatmasından vazgeçmeliydi.

Tansu Çiller başbakan olduktan sonra gittiği Avrupa gezisi sırasında gazetecilere **"BASK modeli"**nden söz etti. Ama ülkeye geri döndükten sonra sözlerini inkar etti. Bu konuda gelecek tepkiler nedeni ile "yıpratılmayı" göze alamadı.

Tansu Çiller'e yakınlığı ile bilinen Yalım Erez'in başkanlığı sırasında TOBB, Kürt sorunu üzerine bir araştırma başlattı. Prof. Doğu Ergil başkanlığında bir inceleme heyetinin hazırladığı rapor, bilimsel bir araştırma olmaktan ziyade Kürt ulusal sorunu konusunda tartışma açmayı hedefleyen ve Kürtlere kültürel haklarının verilmesi için kamuoyunda zemin oluşturmayı amaçlayan nitelikleri ile gündeme girdi.

Ve tüm bunların ardından Sakıp Sabancı'nın *"Doğu Raporu"* geldi. Sabancı Diyarbakır'da kendi üslubu ile daha önce söylenenleri bir kez daha yineledi. Ve çok daha temkinli bir dille söylediklerini rapor haline getirdi.

Kürt Sorununa İlişkin Her Politikada Oligarşinin Arkasında ABD Var

Kürt sorunu üzerine politik görüş üreten önemli güç odakları arasında tüm bunlara eklenmesi gereken en önemli odak hiç şüphesiz ABD'dir. Hat-

ta Turgut Özal'ın sözleri başta olmak üzere ileri sürülen tüm görüşler esas olarak **ABD Dışişleri Bakanlığı Ortadoğu Dairesi** tarafından uzunca süredir gündeme getirilen görüşlerin, şu ya da bu biçimde dile getirilmiş türevleridir. Özcesi, Kürt sorunu üzerine politika üreten asıl güç odağı emperyalist ABD'dir. Bunun nedenleri Türkiye'nin ABD'ye ekonomik ve siyasal bağımlılığı olduğu kadar, derin bir kriz içinde bulunan Türkiye oligarşisinin ABD'nin onayı olmadan adım atmaya ne cesaretinin, ne de gücünün olmadığına bulunabilir. Türkiye'de siyasal çevrelerden ya da işadamları çevrelerinden çıkıp da konuşanların, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın yetkilileri ile aynı doğrultuda sözler etmeleri tesadüf değildir.

Kürt milliyetçi çevreler içinde bu süreç uzunca bir zamandır *"bu işin sonuna geliniyor"* şeklinde yorumlandı.

1994 yılı örneğin **"kesin zafer yılı"** ilan edilmişti. 1995 yılında **"sıra kurtuluşta"** denildi. 1996'da ise **"iktidarlaşma hamlesi"**nden söz ediliyor.

Tüm bu sözlerin ardındaki gerçek, Kürt halkına ulusal kültürel haklarının verileceği beklentisinden öte birşey değildir. Kürt milliyetçi hareketi, bu süreci hızlandırmak için zamanında Washington kapılarını sıkça aşındıran Molla Mustafa Barzani'den hiç de geri kalmayarak, ABD ve Almanya başta olmak üzere emperyalist devletlere mektuplar yazarak destek bulmaya çalıştı.

Oligarşinin her zaman en sıkı destekçisi olan ABD ise Kürt halkına kültürel haklarını vererek yeni bir siyasal yapılanmanın gereğine işaret etti. Ama gerilla mücadelesi veren PKK'yi tecrit ederek yok etme sözünü de her fırsatta yineledi. Ana dili ile eğitim ve yayın hakkı gibi sınırlı bir çerçevesi olan kültürel haklar elbette bir halkın ulusal haklarının ancak küçük bir bölümü demekti. Ekonomik ve siyasal özgürlüklerinin tümü yerine, sadece kültürel haklarla sorunun çözüleceğini düşünmek ancak bir aldatmaca anlamına gelebilirdi. Yani ABD ile Cem Boyner'den Özal'a, Doğu Ergil'den Sakıp Sabancı'ya kadar çeşitli çevrelerin sözünü ettiği haklar ancak ulusal hak kırıntıları olabilirdi. Üstelik bu kırıntı haklar, diğer ulusal ve demokratik özgürlüklerinin önünü açan bir adımı değil, özgürlük mücadelesinin önünü kesmeyi planlayan bir politikanın parçası olarak gündeme getiriliyordu.

PKK'nin Ateşkesi ve Sabancı Center Eylemi

Özgürlük mücadelesi veren bir hareketin, önüne çıkan her engelleme planını deşifre eden bir politika geliştirerek, mücadelesini kesintisiz hale getirmesi gerekirken, PKK adeta *"verilenlere biz razıyız, yeter ki bizi görüşmeler için muhatap alın"* diyen uzlaşmacı bir politikanın savunucusu durumuna geldi.

Uzlaşma politikasının bir başka adımı **"ateşkes"** ilanı oldu

PKK 14 Aralık 1995'te ikinci kez ateşkes ilan ederken Abdullah Öcalan

basın açıklamasında şöyle dedi: *“Türkiye halkının çıkarını da gözönüne getirerek bu savaşı mümkünse siyasi bir çerçeveye oturarak noktalamak istiyoruz.”*

Savaşı noktalayarak sürdürülecek siyasal mücadele denirken, hak kırıntıları karşılığında özgürlük mücadelesini tasfiye etmekten söz edildiği açıktır. Tıpkı Filistin’de yaşanan Arafat-İsrail anlaşması gibi bir gelişmeye angaje olunmuştur.

İşte böylesi bir ateşkes “taktiği” gündemdeyken DHKC’nin Sabancı Center eylemi gündeme geldi ve Kürt milliyetçi çevreleri, bu eylemden açıkça rahatsız olduklarını ortaya koyarak, eylemi DHKC yaptığı halde inanmamakta ısrar ettiler ve DHKC eylemi ile kendi ateşkesleri arasında ilişki aradılar. Eylemi ateşkesi tahrip etmeye yönelik bir provokasyon gibi gördüler.

Kürt halkına kültürel hak kırıntıları vermekten söz eden bir sermaye grubunu bir tek “halkın dostu” ve “özgürlük hareketinin müttefiki” ilan etmedikleri kaldı.

Eylemi ateşkesine karşı bir tavır gibi yorumlarken de, aşırı sübjektif bakışları nedeniyle yanlışa düştüler.

Zira Sabancı Center eyleminden sonra TÜSİAD, belki de kurulduğundan beri ilk defa *“insan haklarını”* hatırladı.

TÜSİAD’lı işadamlarının önderlik ettiği Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etütler Vakfı (TESEV) çalışma gündeminin ilk sırasına “Kürt ve Güneydoğu sorununu aldı ve önümüzdeki Mart ayında, bu konuda çeşitli siyasal çevrelerin ileri gelenleri ile bilim adamlarının katılacağı bir toplantı düzenlemeyi kararlaştırdı.

“Özdemir Sabancı öldürüldüğünde hayli korktuk. Bu korku hala da geçmiş değil” diyen TESEV’li bir işadamı, *“Eğer barışı sağlayamazsak bir gün varoşlarda yaşayan nüfus kapımıza dayanıp hepimizin gırtlığını kesecek”* dedi. Yani olayın illa Kürt sorunu ile bağını kurmak isteyenler, bu sözlerden Sabancı eyleminden rahatsız olan Kürt milliyetçi çevrelerin yaptığı yorumun tam tersi sonuçlar çıkarabilirdi.

Ama DHKC’nin yaptığı açıklamada belirtildiği gibi Sabancı, Diyarbakır konuşmasındaki tavrı nedeniyle değil, otuz yıldır uygulanan, devletin baskı ve zulüm politikalarındaki sorumluluğu nedeniyle hedef alınmıştı. Sabancı’nın yakasına yapışan eller arasında yıllardır en fazla acı çeken, kan ve gözyaşı döken Kürt halkının da elleri vardı. Kafaları devrime değil, oligarşi ile masaya oturmaya kilitlenmiş Kürt milliyetçileri bunu göremedi.

Halkın Savaşından Yana Olmayanlar Devletten Yana Olmak Zorundadır Devlet... Ve Devrim Hangisinden Yanasınız?

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 31, Tarih: 10 Şubat 1996

Son bir yıl içinde yaşanan **üç olay** solda safların belirginleşmesinde, kimin ne dediğinin ve ne yaptığının ortaya çıkmasında adeta bir turnusol işlevi gördüler. Bunlardan **ilki Gazi** ayaklanmasıdır. **İkincisi seçimler** ve **üçüncüsü de Sabancı'nın** cezalandırılmasıdır. Elbette saflaşmayı, anlayışları ortaya çıkaran yalnızca bu üçü değildir. İşçi eylemleri karşısındaki tavırdan, kamu emekçilerinin kuruluş kongresine, barış-ateşkes meselelerinden örneğin tutsaklara af-özgürlük konusundaki yaklaşıma kadar hemen her olay, beraberinde bir saflaşmayı da getirdi. Pratik-ideolojik hemen her düzeyde saflaşma ve ayrışma sürecin doğasına uygun oldu. Çünkü bu süreç, klasik deyişle sömürenlerle sömürülenlerin arasındaki uçurumun büyüdüğü, egemenlerin ekonomik ya da siyasal açıdan keskinleşen çelişkileri "yumuşatacak" manevralar yapma gücünden uzak oldukları ve halkın savaşının bu zeminde her şeye rağmen geliştiği bir süreçti. İşçilerin, memurların, gecekonducuların ekonomik-demokratik nitelikteki hemen her eylemi bile devletle karşı karşıya gelmeyi beraberinde getirdi. Öte yandan devletin dizginsizleşen terörü ve halkın gelişen savaşı, her kurum, her kesimi "*ya ondan yanasın, ya benden...*" noktasına getirdi.

Saflaşmanın özü de bu noktadaydı, ve halen de bu noktada sürmektedir. Daha açık kavramlara saflaşma kendini **düzen içilik-düzen dışılık**; devletin ya da devrimin yanında olma noktasında ortaya koymaktadır.

"Sol", "sosyalist" bir söyleme sahip olup kendini "devletten yana" bir yere koymak kolay değil elbette. Saflaşma bir yerde budur zaten. Çeşitli kesimleri, grupları ya bu söylemlerinden ya da devletten yana olmaktan vazgeçmeye zorlar. Bu birdenbire gerçekleşmez; demagojide, ikiyüzlülük-

te direnilir, teoriyle pratiğin arası iyice açılır. Ama her şeye rağmen esas olan da şudur; saflaşma dergi sayfalarında değil, hayatın içinde yaşanır. Derginde ne yazıyor, hangi sıfatı taşıyor olursan ol, **sorarlar adama**; Gazi’de barikatların ne tarafındaydın? Sabancı cezalandırıldığında sevindin mi, üzüldün mü? Halkın savaşının içinde misin, dışında mı?

Hayatın, bu soruyu herkesin karşısına daha sık çıkarmasının sonuçlarından biri de legalleşme, uzlaşma yolunda koşar adım ilerleyenlerin kendi dışlarındaki solu, kendi taktiklerine uymayanları artan oranda “devlet”, “sermaye” ya da “özel savaş” yanlısı olmakla eleştirmeye başlamaları oldu. Bu gerçekte çok şaşılacak bir durum değildir, neredeyse klasikleşmiş bir tavrıla, pratikte, politikada ve teoride sağcılaştıkça söylemde solcullaşmanın; hayatın içinde liberalleşip uzlaşmaları çoğalttıkça söylemde radikalleşmenin bir ürünüdür yalnızca. Bu tavrın en bariz, en uç örneği seçimler döneminde sergilendi. Barış bloku yanlıları (gerek Kürt milliyetçileri, gerekse de BSP çevreleri) bu seçimlerde bu bloku desteklemeyenleri **“özel savaş rejimini desteklemekle”** suçlarken, EP’ciler de seçimlerde bir sermaye cephesinin, bir de EP’nin temsil ettiği emek cephesinin olduğunu, EP’den yana olmayanların sermayenin yanında olduğunu yazdılar. İddia büyüktü. Ama çarpıklık da aynı ölçüde büyüktür. Çünkü bu iddia ve suçlamalarda bulunurken üzerinde durdukları zemin zaten devletin, sermayenin açtığı, kabul ve teşvik ettiği bir zemindir.

Küçük burjuvazinin, uzlaşmacıların, legalistlerin, ilkesizliği bir siyaset haline getirenlerin “inceliği” şurada: Emperyalizm, faşist devlet, tekelci sermaye şu bu diyorlar ama sanki hepsi hayatta karşılığı olmayan şeyler. Emperyalizmle barışı, emperyalizmle insan haklarını, emperyalizmle halkların özgürlüğünü yan yana getirdikten sonra emperyalizm diye bir şey kalmıyor aslında geriye. Aynı şekilde soyut bir devlet var ortada; bu devlet özel savaştan ayrı, bu devlet tekelci burjuvaziden ayrı... kim o zaman bu devlet? Emperyalizmi, devleti böyle ele aldıktan sonra tespih çeker gibi boyuna “Kahrolsun emperyalizm”, “Kahrolsun faşist diktatörlük” denilirse ne çıkar? Bu anlamda bu soyut iddiaları, onların dilinde soyutlaşan bu sloganları bırakıp, karşı ya da yana olunanın ne olup olmadığına, beraberinde de pratiğe bakalım. Ki başta sözünü ettiğimiz üç olay da bu pratiğin en öne çıkan yanlarıdır. Herkesin tavrının açık olmak zorunda olduğu ve esasen de olduğu gelişmelerdir.

Gazi, Seçimler, Sabancı...

Şimdi bakalım bu **üç olayda kim neredeydi?** Ya da daha tam bir soruyla bu kesimler neredeydi? Elbette bunlar kendi somutlarında uzunca yazılan, tartışılan konular, burada yalnızca belli noktaların altını çizmek yeterlidir.

Bugün legal partilere doluşan reformistler açısından Gazi ayaklanması için ne deyip ne demediklerinden önce belirtilmesi gereken, Gazi’nin ba-

rikatlarında olmadıklarıdır. Söyledikleri her söz bu gerçekle beraber düşünülme zorundadır. BSP'sinden TDKP'sine, GBK'cı DY'lilerden, legal partilerin vitrinlerini dolduran aydınlara, "bağımsız" sosyalistlere kadar hepsi Gazi ayaklanmasına hiçbir koşulda **katılmamışlar**, katılmayı düşünmemişlerdir. Ayaklanmayı kavrayışları da, duyarlılıkları da *"duyup da durmak olur mu?"* diyen 15'indeki gençlerimizin, 60'ındaki yaşlılarımızın gerisindedir. "Emeğin" partisi de "sokağın" partisi de ne emekçilerin yanındadırlar, ne Gazi, Ümraniye, Okmeydanı, Alibeyköy emekçilerinin bulunduğu sokaklarda.

Halkın yanında, sokakta savaşın içinde olmak yerine, devletin Partilere biçtiği misyona uygun bürokratik açıklamalarla yetindiler. Bugün kendisine ÖDP adını veren legalist kesimde yeralan KÇSKK yöneticilerinin bir kısmı varolan eylem kararını iptal ettiler. Bunun adına da "yurtseverlik" dediler. Akla tabii hemen 1. Emperyalist paylaşım savaşında *"rekabetin emperyalist savaşa yolaçtığı bir anda, sosyal-şovenizm kopuklarının 'yurt savunması' vb. üzerindeki parlak sözlerle 'kendi' burjuvazilerinin soyguncu çıkarlarını koruması"* geliyor.

Bu çizgi kendi halkına karşı, 'kendi' bile olmayan işbirlikçi burjuvaziye korumuş, onun yanında saf tutmuştur. KÇSKK, DİSK, BSP vb.nin çağrılarıyla devletin çağrıları aynıydı; herkesi sağduyulu olmaya çağırıyorlardı. Devlet Gazi'de "sağduyu" çağrısıydı, halk barikatlar. Devlet Gazi'de barikatların dışıydı, halk içi. Devlet terörle, katliamla, demagojiyle, düzenin sağ-sol tüm uzantılarıyla halkın ayaklanmasının bastırılmasıydı; devrim halkın savaşının her yana yayılması. Onlar bu **"ikili" saflaşmada** hep birinci taraftaydılar.

Erken seçim oligarşinin iç çelişkilerini yumuşatma ve nefeslenme ihtiyacının ürünüydü. Hemen hiçbir seçimde görülmemiş ölçüde anti-demokratikti. BSP'den HADEP'e, EP Girişimi'ne kadar hepsi bu tablonun bir parçası oldular. Oligarşinin, halkın öfkesi ve hoşnutsuzluğunu "biran önce" sandığa boşaltılması için yaptığı "erken" seçimde düzenin değirmenine su taşıdılar.

Ama hiçbir şey safları, bu kesimlerin oy için Gazi'ye gidişleri kadar açık ortaya koyamazdı... Barikatlarında yer almadıkları Gazi'ye seçim için gitmişlerdi şimdi. Ve Gazi halkına Gazi'nin hesabını sandıkta sormalarını öneriyorlardı... Devletin hem de onyıllardır söylediği de buydu halka; her şeyin hesabını sandıkta sorun!.. Başka olgular da vardı elbette; HADEP seçim sürecindeki baskıları *"münferit olaylardır"* diye niteleyerek "demokratik seçim" aldatmacasına güç verirken, İHD vb. çevreler de düzen partilerine yönelik devrimci saldırıları "kınayarak" devletin yanında açık saf tutuyorlardı. Şu ya da bu noktada herhangi bir seçime katılmak kuşkusuz "düzen içi", "devletten yana" olmak anlamına gelmez; ama bunu anti-demokratikliğin doruğa çıktığı bir seçimde, katletmelerin, kaybetmelerin tüm hızıyla sürdüğü bir süreçte yapıyor ve sandığı halka **"tek çözüm yolu", "son şansı!"** olarak gösteriyorsanız, 30-40 milletvekiliyle, halka karşı sava-

şın falan olmayacağı bir Türkiye vaadediyorsanız burada kelimenin tam anlamıyla “düzen içi” olma vardır.

Ve Sabancı olayı; Türkiye solundaki reformist özü, söylemi ne olursa olsun kendine düzen içi bir yer arayan çizgiyi pek de perdelenemeyecek biçimde ortaya çıkaran bu cezalandırma aynı zamanda herkese “nerede?” olduğunu da gösterdi, ya da bunu sorgulama ihtiyacı doğurdu. Sabancılar herhangi biri değildir. Sabancı devlettir. Eylemde devlet vurulmuştur. Sabancılar’ın cezalandırılmasına burjuvazinin, ajanların gerekçe ve söylemleriyle karşı çıkanlar devrimin de karşısında olmuşlardır. Bu kesimlerin pek çoğu Metin Göktepe ve Sabancı’ya birlikte üzüldüler. İkisinin ölümünü de “terör” olarak nitelendirdiler. Bu terör tanımı emperyalizmin, devletin terör tanımıydı.

Gazi’de, Gazi halkına saldıranların karşısında değilsiniz, barikatlarda değilsiniz; seçimlerde sandığın basındasınız; Sabancı’nın cezalandırılmasının karşındasınız... Peki siz hangi devlete, kimin devletine karşısınız? Sizin karşı olduğunuz devlet Gazi’de halka saldıranlar değilse, Sabancılar değilse, nerededir? Ve sizin yana olduğunuz devrim nasıl bir devrimdir, nerede, nasıl “hazırlanmaktadır”? Pratiğin, onların hayat içindeki konumlanışının önümüze getirdiği soru budur.

Reddedilen Devlet, Reddedilen Devrim

Devlet kimdir, nedir? Bu, basit, sıradan bir soru belki, ya da öyle görünüyor. Hele ki bu reformist, legalist parti ve bloklardaki teorisyenler için hatmettikleri bir konu olsa gerek. Ama yine de buradan başlamak gerekiyor. Çünkü, belirsizleştirilen, çarpıtılan devletin bu basit gerçekliğidir.

Bunu ortaya koyarken Lenin’e de atıfta bulunacağız. Onlar belki bugün bulundukları legal parti binalarında Lenin’in devlet ve devrim teorilerinin hatırlatılmasından hoşlanmayacaklardır. Lenin’den Che’ye, Mahir’e kadar devrimci önderler onlar için resimleri parti binalarına asılacak, parti şöenlerinde dolaştırılacak isimlerdir, **ama o kadar**. Ama onların devrimci teorisi, hele hele savaşı pratikleri asla oralara girmemelidir. İster objektif anlamda olsun, ister sübjektif, bir ikiyüzlülük daha burada ortaya çıkıyor.

Üstelik bazıları hala “Leninci” olduklarını söylüyorlar. Soracağız onlara Lenincilikleri nasıl bir Leninciliktir. Ve göstereceğiz ki, savunduklarının Lenin’in devletiyle de devrimiyle de ilgisi yoktur. Çünkü kendilerinin devrimle bir ilgisi kalmamıştır.

Marksist-Leninist literatürde devletin tanımı bellidir. Bazılarına “sıkıcı” gelse de tekrar etmek gerekiyor: “Devlet, bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki baskı ve tahakküm aracıdır.” Bu devlet, toplumun sınıflara ayrılmasıyla, sömüren sınıfın sömürsünü sürdürmek için ortaya çıkardığı bir devlettir. Burjuva tipteki devlet de aynı karakterdedir. Peki ya ülkemizdeki devlet farklı mı? Bir açıdan hayır, burjuvazinin emekçi halk üzerindeki bas-

kı ve tahakküm aracıdır bu devlet de. Üstüne üstlük “burjuva demokrasi-si” koşullarında yönetemeyecek kadar güçsüz olduğu için de, yönetim biçimi olarak faşizmin uygulayıcısı olan faşist bir devlettir... Ne legalist solda, ne Kürt küçük burjuva milliyetçiliğinin yayınlarında bunu reddeden bir satır görmedik bugüne kadar. O halde devam edelim. Eğer bu böyleyse, ve devrim de aşağıdan yukarıya mevcut devlet mekanizmasının yıkılıp yerine daha ileri bir üretim biçiminin egemen kılındığı yeni bir iktidarı örgütlemekse, bu nasıl olacak? Yani bu faşist devlet **nasıl yıkılacak?** Ya da bu faşist devleti gerçekten yıkmak istiyorlar mı?

İşte bütün mesele burada gelip düğümlenmektedir:

Yine Marks ve Lenin yüzyıl önce egemen sınıfların devletin “zor”a başvurulmadan yıkılamayacağını dile getirmişlerdir. Ve koskoca bir yüzyıl bunu kanıtlayan olaylarla dolmuş, bir tek ülkede halkın iktidarının barışçıl yoldan kurulabildiği görülmemiş. Halkın silahlı savaşı, ayaklanması olmandan tek bir devrim gerçekleşmemiş. Bu nokta, herkesin yerini belli eden noktadır. Halkın savaşına, ayaklanmalarına karşı çıkanlar, bu savaşın, ayaklanmaların içinde yeralmayanlar, süren bir savaşı iktidar hedefine ulaşmadan bitirmeye çalışanlar, işte bu yüzdendir ki, devrimi istemiyorlar demektir.

İşte bu yüzden bu politikalar, onu savunanların mevcut devlete karşı olmadıkları anlamına geliyor. Elbette “karşı” olmak derken, sözde karşı olmaktan sözetmiyoruz. Karşı olmak derken, pratikte karşı çıkmak ve **yıkma-yı** hedeflemekten söz ediyoruz.

Reformist, legalist solda, şimdi Stalinist olmamak, Leninist olmamak ama Marksist olmak moda. Marks daha “yumuşak”, daha bilimsel, ne de olsa bugün hepsinin reddettiği, reddetmekten öte anarken bile en az burjuvazi kadar titredikleri Proletarya Diktatörlüğünü de o uygulamamış. Bakalım:

“Burjuva devlet, proleter devlete yerini ancak ve ancak zora dayanan bir devrimle bırakabilir. Engels’in zora dayanan devrime yaptığı övgü, Marks’ın birçok bildiri ile tam bir uygunluk halindedir... Tüm Marks ve Engels öğretisinin temelinde, bu zora dayanan devrim düşününü sistemli biçimde yığınlara aşılama zorunluluğu yatar. Bugün ağır basan sosyalşoven ve Kautskist eğilimlerin bu öğretiyi ihaneti, kendini apaçık bir biçimde, her iki eğilim yandaşlarınca da, bu propagandanın, bu ajitasyonun unutulmuşunda gösterir.” (Devlet ve İhtilal, V.I.Lenin, s.33)

Leninist değillerdir. Marksist de değillerdir. Çünkü her ikisi de sıradan ekonomistler, sosyologlar, teorisyenler değil, devrimin teorisyenleri ve önderleridir. Devrimden uzaklaştığınızda zaten bunlarla bir ilginiz kalmaz.

Devrimin devletini de tanımlamıştır Marks. “Devlet, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya.” Lenin yorumluyor ondan sonra. “*Bu devlet tanımı, resmi sosyal-demokrat partilerde egemen olan propaganda ve ajitasyon yazınında hiçbir zaman yorumlanmamıştır. Dahası bu tanım re-*

formizm ile taş çatlasa uzlaşamaz türden olduğu için, düpedüz unutulmuştur; çünkü 'demokrasinin barışçı evrimi' üzerindeki alışılmış oportünist önyargılar ve küçük-burjuva kuruntular ile taban tabana çatışır." (age, s.35)

PKK önderi *"ben burjuvazi üzerinde diktatörlük olan bir demokrasiyi kabul etmiyorum"* diyor. Bu söz çok açıkça, burjuvaziye kesin yenilgiye uğratacak bir halk iktidarının istenmediğini, hedeflenmediğini ortaya koyuyor. Yani devrimi reddediyor, yani devletin anlamını reddediyor. Ve bu yüzden de bugünkü oligarşik devletle uzlaşabileceğini söyleyip, **onunla federasyon** kurulabileceğini söylüyor. *Eski KSD'li DY'li TKP'li, yeni ÖDP'li solcular "tek partiye karşıyız"* diyorlar, proletarya diktatörlüğünü reddediyorlar, bunun reddinde faşist devletin gerçeğinin de, devrimin de reddi var. Evet, hepsi birbirine bağlı. Birini reddettiğinizde aslında hepsini reddetmiş oluyorsunuz.

Devrim reddedilince geriye ne kalıyor, mevcut devletle uzlaşmak, mevcut egemen sınıflarla bir araya gelmek, aynı düzen içinde olmak. Aynı düzen içinde olmanın da ötesinde burjuvaziden insan hakları, halkların eşitliği, demokrasi beklemek...

"Küçük-burjuva demokratlar, sınıflar savaşımı yerine, sınıflararası uyuşma üzerindeki düşlerini geçiren şu sözde sosyalistler, sosyalist dönüşümü de, sömürücü sınıf egemenliğinin alaşağı edilmesi biçiminde değil, azınlığın görevlerinin bilincine sahip çoğunluğa barışçıl bir boyun eğme biçiminde, bir tür düş olarak tasarlıyorlar. Sınıflar üzerinde yeralan bir devlet kavramına sıkı sıkıya bağlı bu küçük-burjuva ütopya,... pratik olarak, emekçi sınıfların çıkarlarına ihanet sonucu verdi." (Age, s.36)

Ülkemizde vereceği sonuç da, kuşku olmasın ki, aynıdır.

"Yumuşatıcı" Devlet

Devlet bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki baskı aracıdır diye tanımlanır. Doğrudur. Ancak devletin bir diğer işlevine de dikkat çekmeliyiz. Bu diğer işlev, sınıf karşıtlıklarını frenlemedir. Çünkü bir yerde devlet bu gereksinimden doğmuştur. Şimdi kimileri burjuvazinin belli kesimlerinin dile getirdiği çeşitli talep ve politikaları onların demokratlığına yoruyorlar hemen ve devletin gerçekten de sınıflar üstü bir karakter kazanabileceğine inanıyorlar. Hiç de değil oysa.

Örneğin Marks'taki devlet tanımlarından biri şöyledir:

"Devlet bir sınıf egemenliği organı, bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı organıdır; sınıflar arasındaki çatışmayı hafifleterek, bu baskıyı ya-sallaştırıp pekiştiren bir 'düzen'in kurulmasıdır."

Egemen sınıfların *"sınıflar arasındaki çatışmayı hafifletmek"* için başvurdukları başlıca iki yol vardır; birincisi işçi sınıfını, emekçi halkı örgüt-süzleştirerek, baskı ve terörle sindirerek *"hafifletilir"* bu çatışma. İkinci

olarak ise reformlarla. Güçlü Avrupa burjuvazisi, güçlü bir işçi sınıfı karşısında daha geniş demokratik hak ve özgürlükler tanımak zorunda kalmış, sistem nisbeten demokratik bir sistem olarak oturmuştur. Bizim gibi ülkelerde ise ağırlık hep baskı ve terörde olmuş, “reformlar” da demokrasilik oyununun bir parçası olarak kullanılagelmiştir. Ülkemizde her “demokratikleşme” manevrasının altından yeni bir baskı dalgasının çıkması rastlantı değildir elbette. Reform, bir aldatmacadır bizim gibi ülkelerde. Oligarşinin sıkıştıkça toplumsal muhalefetin düzen dışına taşmasını engellemek için terörden sonra başvurduğu bir yoldur. Bu yüzden de bizim gibi ülkelerde devrimciler, reformlara bundan öte bir işlev yüklememek, sistemin gerçekten bu reformlarla demokratikleşebileceği hayaline kapılmamak, reform aldatmacalarını teşhir ederek halkın önüne kendi iktidarı hedefini koymak, bu hedef doğrultusunda savaşı –reformlara rağmen– sürdürmek durumundadırlar.

Legalist, uzlaşmacı solda bugün olan ise tersidir. Sömüren, zulmeden azınlığın demokratik biçimde Kürt halkının özgürlüğünü vereceğini, demokrasiyi getireceğini hayal ediyorlar bu yüzden. Meclise girmeleriyle her şeyin değiştirilebileceğini iddia ediyorlar. Bir tek açıkça “parlamentar yoldan devrim” demiyorlar. Onu da ya utandıklarından, ya da devrim sorunları zaten kalmadığı için söylemiyorlar. Bu meclise böyle bir işlev yükleyebilmek, faşist devlet gerçeğinin reddedilmesidir. Dolayısıyla bu devlette karşı nasıl mücadele edileceği sorunu bile onların ilgi alanı dışında kalıyor. Onların insan hakları mücadelesi, demokrasi mücadelesi burjuva muhalefetin, bu düzenin sınırları içinde kalıyor ve bu devletin devamını öngörüyor.

Evet, legalist sol devlet konusunu tam bir muğlaklık, belirsizlik içinde bırakmaktadır. Devletin yanında olmayı gizlemenin bir gereğidir bu. Bu bulanıklık yalnız ÖDP çevresinde de değildir. Hala devrim, sosyalizm, faşist diktatörlük sözlerini yüksek perdeden seslendirmeye devam eden ama pratik olarak diğer legalistlerden hiçbir farkı olmayan EP çevresi de aynı durumdadır. Seçimlere yükledikleri işlev bunun açık göstergesiydi. Bu gidiş düzen içi gündeme endekslenme, burjuva muhalefetin sınırları içinde oynamayla devam etmektedir. İdeolojik anlamda ise tam bir deforme oluş vardır. Mesela bir Evrensel, hem de Göktepe’nin katledilişinin hemen ardından “devletin şiddete karşı olduğunu” söyleyen bir Hegelci yazıyı gazeteye koyabiliyor:

Ne olursa olsun şiddet uygulamak... ağırlığıyla bağdaşmaz. Devlet koruyucudur, kol kanat gericidir. Ana’dır. Devlet tüm sınıfların, tüm anlayışların, tüm bakış açılarının üstünde belirleyici bir güç oluşturur. Devletin işi yandaşlık değil denge uzmanlığıdır...” (Evrensel, 20 Ocak ’96, Afşar Timur için)

Hangi amaçla, hangi mantıkla konulmaktadır böyle bir yazı? Ama biliyor ki, hiçbir şey nedensiz değildir. Burjuvaziye hoş görünmek, burjuva çevrelerin desteğini almak adına her şey yapılabilir. Sabancı eylemiyle

ilgili, eylemi “terör” diye niteleyen bol miktarda “konuk” yazara sayfalarını açmaları da bundan ayrı bir şey değildi. Bu devletle bütünleşmenin ta kendisidir. Çünkü **burjuvaziyle bütünleşmek** sonuçta odur.

Teori Yumuşatıcıları

Legalist, reformist solda hemen her şey esnetilmiş, yumuşatılmıştır. Teorik meselelere *o kadar dogmatik bakılmamalıdır*. Ahlak, değerlerimiz vb. noktasında *o kadar katı olunmamalıdır*. Çeşitli çevrelerle ilişkilerde *o kadar sekte olunmamalıdır*... Bu böyle sürüp gidiyor. Böyle böyle denilerek her şey belirsizleştirilmektedir. Farklı cepheden bir örnek verelim. Hürriyet’te Yavuz Gökmen yazıyor:

“Çağdaş ülkeler ve milletler için artık aslolan, savaş değil barıştır.

Çağdaş ülkeler kendi evlatlarının yaşamını bir çakıltaşı için tehlikeye atmazlar. Amerika, Irak’ta kara savaşını bu yüzden kabullenmemiştir.”

Çağdaşlık diyor, barış diyor, demokrat bir hava var satırlarında. Ama çağdaşlığının ölçüsüne bakın: *“Kendi evlatlarının yaşamını çakıltaşı için tehlikeye atmayan”* ABD çağdaş oluyor ona göre. Ama aynı ABD’nin aynı cümlede geçen *“Irak’a kara savaşında”* yüzbinlerce Iraklı’yı katlettiğini unutabiliyor. İşte böyle, kavramlar, değerler çarpıtılmış, içi boşaltılmıştır. Yüzbinlerce Iraklı’yı katleden bir ABD, kendi vatandaşının canını sözde koruduğu için çağdaş oluyor.

Aynı mantıkla, ikide bir insan hakları dediği için reformistlerimiz tarafından, *“Kürt sorununu çözün”* dediği için tüm reformistler ve küçük burjuva Kürt milliyetçileri tarafından ABD’nin demokrasi ve özgürlük yanlısı olduğu keşfediliyor. Yavuz Gökmen’le bu reformistlerin, Kürt milliyetçilerinin ne farkı var? Olaylara bakışta aynı yöntemi kullanıyorlar.

Yavuz Gökmen son günlerin meşhur konusu Kardak üzerine yazdığı bu yazıyı İç siyasi gündeme yönelik bir atıfla bitiriyor: *Tamam çakıl verilmesin, ama ev-latlanmızın canları da tenlerinde kalsın.*

Siyasi çözüm denilen şey, işte bundan ibarettir.”

Bugün reformist, legalist solun, Kürt milliyetçilerinin siyasi çözüme, barışa yükledikleri anlam da bundan farklı değildir. Savaş olmasın, kan akmasın, herkes de taleplerinden vazgeçsin. Sömürüye karşı mücadele olmazsa, silahlı savaş olmazsa devlet de şiddete başvuramaz. Mantık budur aslında.

Sınıf mücadelesini, halkların ulusal, sosyal kurtuluş savaşını reddedip düzenin kurallarıyla, düzen içinde yaşamakta yani bütün mesele, pekala bu devlet çatısı altında da yaşayabiliriz diyorlar. Hemen her olayda takındıkları tutumlar, izledikleri politikalar özünde böyle bir düşünce ve ruh halinin tercümesidir.

Evet, tüm bunlar ortadayken Leninciyiz diyorlar. (Bu legalist, reformist kesimdeki Lenin savunucuları nedense Leninist değil de Lenincidir. Belki

de ikisi ayrı şeyleri anlatıyor, kavramın seçimi bile Lenin'in nasıl anlaşıldığının bir ürünü belki.) Onların Leninciliği burjuvazinin devrimci önderlere yaklaşımının yeni bir versiyonu olmaktan öte gitmiyor. Kendilerini evcilleştirenler, teoriyi de evcilleştirmeye çalışıyorlar.

*"Egemen sınıflar... ölümlerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizleştirmeye, ezilen sınıfları 'teselli etmek' ve onları aldatmak için adlarını bir haleyle süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri **içeriğinden** yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketi oportünistleri, bugün işte marksizmi 'evcilleştirme' biçimi üzerinde birleşiyorlar, öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor..."* (Devlet ve İhtilal, s.17)

Bizde Her Şey Var

İlkeler, ideolojiler eğilip-bükülünce, Türkçesi terk edilince ortaya çıkan bir eklektizmdir. Bu eklektizm, bugün *"toplumun tüm muhalif kesimlerini birleştirmek"* gibi bir ad altında pazarlanıyor. ÖDP gibi legalistler ya da "barış cephesi" içine, sosyalistleri de, yeşilcileri de, feministleri de, "tembellik hakkı" isteyenleri de, aklınıza kim gelirse çağırıyorlar. *"Toplumun tüm muhalif kesimlerini birleştirmek"* ilk bakışta doğru ve devrimci bir hedef olarak görünüyor. Ama yanıltıcıdır. Bunu sonuçta iktidar için her şeyi mubah gören bir burjuva muhalefet partisi de isteyebilir. Bunun "doğru ve devrimci" olabilmesi, "ne için ve kime karşı?" birleştirildiklerine bağlıdır. Bu muhalif kesimleri bir cephe anlayışıyla halkın iktidarı için ve devlete karşı birleştirme çizgisi doğru ve devrimci çizgidir.

Oysa bugün "seslenen", "davetiye" çıkarılan sözü edilen muhalif kesimler, esas olarak devletle çatışmadan düzen içi muhalefet olmayı esas almışlardır. Hemen birkaçına bakabiliriz; feministler, yok bilmem mor kurdeleciler; koca dayığına karşı gösteri yaparken İstiklal Caddesi'nde mor iğneli eylemler düzenlerken, bir kez olsun şubelerdeki cinsel tacize, kadınlarımızın ırzına geçilmesine karşı eylem yapmışlar mıdır? Hayır, çünkü o zaman karşıda **devlet** vardır!.. Eh, düzeni, devleti rahatsız etmeden koca dayığına karşı yürürsen devletin bakanları bile "destek" verir sana. Yaptıkları budur. ÖDP bunlara kucak açarken de, bir değiştirme, bir dönüştürme amacı yoktur, tersine varolanı meşrulaştırmaktadır. Bir başka örnek; ÖDP, Gazi ayaklanması karşısında devletçi bir tavır takınan KÇSKK yöneticilerini parti yönetimine taşıırken Gazi'de izlenen çizgiyi ne tartışmış, ne de eleştirmiştir. Tersine ÖDP'ye taşınan çizgi, bu çizgidir zaten. Kısacası yapılan **düzen içi, devletle çatışması olmayan** muhalefeti birleştirmektir... Barış cephesi adı altında yapılan da budur. Bu cenahtan Barış İnisiyatifi konferansı denilip öne çıkarılan ve Türkiye solunun da tabi olması istenen aydınlara bakalım; yıllarca cuntaların yaşandığı, ve yıllardır dışı dışı bir sa-

vaşın sürdürüldüğü, devletin halka karşı savaş açmış bulunduğu bu ortamda, devletin karşısına çıkmışlar mı hiç? Onunla ideolojik planda da olsa çatışmaya girmişler mi? Bunun cevabı da hayır. Düzenin, devletin “aksaklıklarına” muhalefet ederken düzenle, devletle barıştırlar esas olarak, Şanar Yurdatapan’lar, Akın Birdal’lar, DİSK yöneticileri, bu düzenin sahipleri, katliamların sorumluları olan tekelci sermayeyle “*al gülüm ver gülüm*” görüş alışverişindedirler. Devletin dolaylı, dolaysız resepsiyonlarının baş konuklarıdır. Emperyalist ülkelerin büyükelçileriyle içli dışlıdır. Toplumsal muhalefetin çatışma boyutuna sığırdığı her noktada onları polis şefleriyle yan yana “*sakin olun*”, “*sağduyulu olun*”, “*provokasyona gelmeyin*” çağrısı yaparken görürsünüz.

Evet, tüm bu legalist reformist uzlaşmacı kesimler, “*cephe*”, “*sokağın partisi*”, “*emeğin partisi*”, “*kitle hareketi yaratmak*”, “*özel savaşa son vermek*” derken son derece “devrimci”, “devlete karşıt” bir tumturaklılık içinde görünüyorlar. Ama İşte “birleştirmeye” çalıştıklarının niteliği ve onları “**ne için**” birleştirmeye çalıştıklarının cevabı budur. Bu politikalarını ne kadar keskin lafızlarla, devrimci bir literatürle savunurlarsa savununlar bu gerçek ortadadır; uzlaşmacılığın, düzen içiliğın, yasalıcılığın teorik cambazlıklarla devrimcilik olarak yutturulmaya çalışılmasına Lenin’in de güzel bir teşhisi var;

“Marksizm’in oportünist çarpıtmasında diyalektiğın eklektik çarpıtması, yığınları en büyük kolaylıkla aldatan çarpıtmadır; eklektizm, yığınlara aldatıcı bir doygunluk verir; sürecin bütün yönlerini, bütün gelişme eğilimlerini, bütün çelişik etkileri vb. hesaba katıyormuş gibi görünür; ama aslında, toplumun gelişmesi üzerine hiçbir tutarlı ve devrimci düşün vermez..” (Age, s.33)

Evet, Legal partcilerin uzlaşmacıların midesi geniş, öyle ki, “*işadamları, devlet yanlıları*” bile onlarla olabilir.

Onlar barışı savunurken bile devletten bazı kesimlerin yanlarında olduğunu bilmenin rahatlığıyla hareket ediyorlar. Koskoca işadamlarının söylediğini bizim de söylememizde sakınca yok diye düşünerek cesaret alıyorlar. Peki bu gün “savaşa hayır” deyip gezenler Körfez savaşı boyunca neredeydiler mesela? O zaman 14 yaşındaki kızlar savaşa hayır dediği için tutuklanıyor, gecekonduarda savaş karşıtı gösteriler yapıldığı için toplu gözaltılar yaşıyordu. Evet, neredeydi bugünün barışçıları o zaman? Bugün barış şampiyonluğuna soyunan aydınlar, yazarlar, emperyalist savaşa karşı bir gösteriye katılmamak için kaç dereden su getiriyorlardı? Bir metni bile imzalamaları olay oluyordu. Şimdi Hilton’larda, The Marma-ra’larda barış için konferanslar toplamak kolay.

**Barış, Savaşmadan,
Demokrasi, Devlete Karşı Çıkmadan Kazanılmaz**

Legalistler, reformistler tarih sahnesine elbette ilk defa bizim ülkemizde çıkmıyorlar. Hatta ülkemizde de yeni değiller. Bu yazıda bilinçli olarak sıkça atıf yaptığımız **Devlet ve İhtilal**'i Lenin bir yerde bunların üzerine yazmıştır. Eskiden farklı bir bakışla, farklı şeyler bulmak için okudukları bu kitaba şimdi açıp bir baksalar, orada küçük-burjuvaların, dönek Kautsky'lerin, oportünizmin, düşçü legalistlerin nezdinde tastamam kendilerini göreceklerdir. Ne ülkemiz 1900'lerin Rusya'sıyla aynıdır, ne de diğer koşullar. Ama hala geçerli olan ve geçerliliği günümüzde de görülen şey; devrimden yan çizenlerin, uzlaşmacıların, reformistlerin hiç de yaratıcı olmadıkları, uzlaşmayı, reformizmlerini aşağı yukarı aynı gerekçeleri gündeme getirmeleridir. Bu yüzdendir ki Devlet ve İhtilal'deki tanımlamalar bugünün ÖDP'sini, EP'sini, uzlaşmacı, barışçı kesimleri çok iyi tasvir edebilmektedir. Ve yine değişmeyen bir şey devletin ve emperyalizmin genel niteliğidir. Kim ki devletten, emperyalizmden hangi gerekçeyle olursa olsun, insan hakları, halklara özgürlük bekliyorsa, bulduğu karşılık dün neyse bugün de o olacaktır.

Halkların özgürlüğü savaşılarak kazanılacaktır, halkın iktidarı oligarşinin meclisinde çoğunluğu ele geçirme ham hayaliyle değil, o meclisi yıkarak gerçekleşecektir. Tersî mümkün olsaydı, dünya halkları emperyalizme, oligarşilere karşı savaş içinde bugüne değin milyonlarca evladını nasıl ve neden şehit verdi ki? Bu soru bile başlı başına bugün bulunulan konumlan sorgulamayı zorunlu kılar.

KİMDİR BU ADAMLAR?

**Graham FULLER... Mahir KAYNAK... Doğu ERGİL...
Cengiz ÇANDAR...**

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 31, Tarih: 10 Şubat 1996

Son bir kaç yıldır bu isimler alabildiğine ön plana çıkmaya başladı. Öne çıkmak ne kelime, hemen her konuda birer bilirkişi gibi ekranlara ya da manşetlere yerleştirilmeye başlandılar. Bu “şahsiyetlerin” düzende edindikleri itibar ve konum anlaşılır olmakla birlikte, özellikle son süreçte reformist ve küçük burjuva milliyetçilerinin saygılarına da mazhar olmaya başlamaları ve her zeminde yerden biter gibi bitmesi ya da davet edilip baş köşelere oturtulmaya başlaması iigi çekicidir.

Kimdir bu adamlar, ne yaparlar, dertleri nedir?

Biri eski CIA ajanı ve şimdilerde emperyalistlere akıl satan bir şirketin uzmanı durumunda.

Bir diğeri eski MİT ajanı ve şimdilerde reformistlere ve küçük burjuvalara akıl satan bir uzman gibi o davetten bu davete, o kürsüden bu kürsüye koşarak ömür tüketen bir muteber şahsiyet.

Biri, sermayedarlar adına çalışan, yeni süreçte Kürt halkına yönelik sömürü ve baskının nasıl şekillenmesi gerektiği konularında anketler yapan, burjuvaziye akıl veren ve rapor hazırlayan, bu kirli işlerden kazandığı paralarla beslenen ve bir önceki gibi “zengin fikirlerini” reformistler ve küçük burjuva milliyetçilerle paylaşan, hemen her yerde hazır ve nazır olan bir kişilik.

Sonuncusu ise eski Aydınlıkçı, eski gerilla, eski sosyalist, şimdilerde ise Amerikalılardan daha Amerikancı bir “uzantı”.

Teker teker bakalım bu şahsiyetlerin mazilerine:

Graham Fuller:

Uzun yıllar CIA'da Ortadoğu ve İslam uzmanı olarak çalıştı. 1965-1968 yılları arasında Türkiye'de CIA adına görev yaptı. CIA'nın Ortadoğu masası şefiydi. Şu anda ABD'li emperyalistlerin yeni-sömürge ülkelere dönük strateji çizmelerine yardımcı olan ve bünyesinde her türden "eski ajanları, eski kontrgerilla uzmanlarını" toplayan RAND Corporation adlı "think-tank" kuruluşunda görev yapıyor. İş yine aynı. Gidiyor, bölgesini geziyor, gözlemler yapıyor ve *gelişmeleri* yorumlayarak emperyalistlerin bu bölgelere ilişkin atacağı adımlar konusunda akıl satıyor, yazılar yazıyor ve birliktirlik yapıyor. Bu kadarla da sınırlı değil. Aldığı dolarlar karşılığında bu politikaların uygulanmasında yerli işbirlikçilerle de toplantılar yapıyor, konferanslar veriyor, akıl satıyor. Ayrıca yaptığı başka şeyler olduğu kesin, ama bu kadar yeterli.

Bu "seçkin" şahıs geçen yıl ortalarına doğru Türkiye'ye de geldi. Konferanslar verdi ve gitti. Bu konferanslarda en ön sıralarda oturanlardan biri de Doğu Ergil gibi şahsiyetlerdi.

Mahir Kaynak:

Emekli MİT ajanı. Graham Fuller'le dostluğu ve yakın ilişkisi olan birisi. En son Gazi Üniversitesinde Profesör ünvanıyla dersler veriyordu.

1980 yılına kadar MİT'te çalıştı. 1962 yılında kurulan Sosyalist Kültür Derneği'nin kurucularından biriydi. MİT ajanı olduğu daha sonraki süreçte anlaşıldı. 1967 yılında Korgeneral Cemal Madanoğlu ve ekibinin kurduğu cuntacı ekibe ajan olarak girdi. Oligarşinin Madanoğlu ve arkadaşları hakkında açtığı "Cunta Davası"nda delillerin hemen hepsi bu vatandaştan sağlandı. 1982 yılından sonra üniversitelerde öğretim üyeliği yapmaya başladı. '80'li yılların son yarısında 12 Eylül cuntasının yasaklarından kurtulmaya çalışan Süleyman Demirel'in danışmanlığını yaptı. Aydın Menderes'in kurduğu Büyük Değişim Partisi (sonrasında Demokrat Parti oldu) Genel Başkan Yardımcısı olarak çalıştı. Sonraki süreçte Refah Partisi'nden de teklifler aldı.

Doğu Ergil:

O da önceki gibi "Prof. Dr". SBF'de öğretim üyeliği yapıyor. Daha önce faşist bir dergi olan Forum'da, devrimciler aleyhine yazılar yazıyor, oligarşiye yol gösteriyordu. "Terör uzmanı" olarak tanınıyordu.

Kendisi kamuoyunda TOBB Raporu ile ön plana çıktı. Para karşılığı burjuvaziyeye akıl satanlardan. Bugün küçük burjuva milliyetçileri tarafından el üstünde tutulmasına karşın, en son verdiği akılla, burjuvaziden Kürt tarafları ile masaya oturulması ertesinde OHAL bölgesinde 100 bin kişilik özel yetiştirilmiş bir Timin görev yapmasını istiyordu.

Cengiz Çandar:

Eski **TİİKP** (Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi) yöneticilerinden. 60'lı yılların sonunda Filistin'e giderek **FHKC** kamplarında eğitim görmüş bir gerilla. 1969 yılında Aydınlık dergisi yazı kurulu üyeliği yaptı. 70'li yıllardan sonra ise her renge giren bir bukalemuna döndü. Kimi dönem islamcılığa soyunurken, kimi dönem Özal'ın özel elçiliğini yaptı, MİT şeflerinden Hiram Abas'ın öğrencisi oldu. En son öğretmen olarak kendine Graham Fuller'i seçti. Şu an Amerika'dan daha Amerikancı bir pozisyonda.

Bu Şaibeli Tiplerin

Ayak İzlerinde Yürüyenler

Yukarıda belirttiğimiz bu tipler ülkemizde gerçek anlamda belli hesapları olan, para ve çıkar için satamayacağı hiçbir değeri olmayan tiplerdir. Ama bir de ülkemizde CIA ajanı ve emperyalizmin halklara dönük savaşının kurmaylarından Graham Fuller'in gönüllü öğrencileri türemiştir son dönemde. **Hadi Uluengin'den Murat Belge'ye, Ufuk Güldemir'e, Ahmet Altan'dan Mehmet Altan'a, İlnur Çevik'ten Gülay Göktürk'e, Sabah, Yeni Yüzyıl ve ATV tayfasına** daha eklenebilecek çok isim var bu listeye.

Hepsinin ortak bir özelliği var. Hepsi, ABD emperyalizminin Yeni Dünya Düzeni'nin ülkemiz coğrafyasında nasıl şekilleneceği konusunda fikir ve eylem adamlığı yapıyor. "Neo-Sol, İkinci Cumhuriyetçiler, Mandacılar, Yeni Dünya Düzençileri" vb. tarzda adlandırmalar bu tayfa için yapıyor..

Fuller Ve "Seçkin" Fikirleri

Ama bu liste içinde çok önemli bir isim var ki, o da Graham Fuller denilen kişi. Çünkü bu kişi saydığımız "globalleşmeci"lerin akıl hocalığını yapıyor. Fuller, şu anda eski CIA'cı ya da Pentagoncuları bünyesinde bulunduran "fikir" şirketi aracılığıyla gelişmeleri izliyor ve bununla yetinmeyerek bizzat ülkemize gelerek "muhiplerine" fikir sunup gidiyor. En son 27-28 Nisan'da Stratejik Araştırmalar Vakfı'nın davetlisi olarak geldi ve "Demokrasi ve Kimlik Sorunu" konulu konferansa katıldı, konuşma yaptı ve yuvasına döndü.

Şimdi Doğu Ergil gibilerinin canı gönülden dinleyip fikirlerinden yararlandıkları bu "seçkin" şahsiyetin bir süre önce bir Amerikan dergisi'nde yayınlanan ve emperyalistleri çeşitli gelişmeler karşısında uyarıcı yazısına bir göz atalım ve bir kaç pasaj okuyalım:

"Yeni Dünya Düzeni üç ilke üzerinde yükseliyor; bunlar, kapitalizm ve serbest piyasa, liberal seküler demokrasi, uluslararası ilişkilerde ulus-devlet yapısı. (...) 3. Dünyanın sorunlarının ve isteklerinin boyutları dikkate alınırsa, durumun patlamaya hazır olduğu görülür. Dünya çapındaki anarşik eğilimler şimdiye kadar hiç olmadığı kadar büyük (...) Batı değerleri ev-

*renseldir ve bütün ülkelerce benimsenmelidir ama bu ilkeler benimsenmek istenirse, 3. Dünya çatışmalarla problemlerle yüzyüze geliyor. (...) Böyle giderse 3. Dünya'dan bol bol kötü haber gelecektir. Acılı batılılaşma sürecine tepki demagoglara ve radikal hareketlere zengin malzemeler sunuyor. (...) 3. Dünya ülkelerinden yükselen bu hoşnutsuzluk ve düşmanlık birleşerek, uluslararası sistemi meşgul edecek.(...) Dünyada zenginler ile fakirler arasındaki büyüyen fark açıkça görülüyor. Bu uyumsuzluğun tepesinde ise yönetim krizi yer alıyor. 3. Dünya artık etkin biçimde yönetemeyen, sosyal ihtiyaçları karşılayamayan ve demokratik meşruiyetten yoksun ama buna rağmen aynı zamanda **etkin biçimde ezemeyen hükümetlerle dolu.(...)** Yeni Dünya Düzeni, uzun zamandır beklemede olan etnik sorunları ve bölgesellikleri açığa çıkarttı.*

*"Bugün dünyanın pek çok yerinde devletlerin ağırlı biçimde parçalandıklarına tanık oluyoruz. Pek çok etnik grup, resmen kültürel haklarını istiyor. **Parçalanma, birden çok etnik unsur içeren ülkelerde, otonomi, federalizm veya konfederasyon veya özel haklar yoluyla, o devlet yapısı içinde istemlerin yanıtlanmasına önlenebilir. Federalizmi veya kültürel otonomiyi kabul edilemez olarak değerlendiren devletler, ebedi İsyanlarla, savaşlarla, dış müdahalelerle boğuşacak ve sürekli polis devletine mahkum olacaktır. Demokrasi, baskıcı devlete dönüşünce durum patlayıcıdır ve parçalanmaya açık karakterdedir.(...)** Uluslararası medya, hükümet dışı kuruluşlar (NGO), liberal Batılı politikacılar ve yorumcular da bu baskıya yardımcı oluyor.(...) Dünya kültürü ulusal kültürleri tehdit ediyor. Yiyecek, giysi, müzik, film, kitap, TV programları ve diğerleriyle giren yabancı kültür 3. Dünya'da tepki topluyor. **Buralarda otantik kültür, dinsel ve geleneksel değerlerin korunması ve yabancı kültürlerin reddi eğilimi gelişiyor. 3. Dünya halklarında kültürel tepki olarak "Onur" ve "Saygı" kavramları türüyor.**"*

Evet Fuller'in emperyalistleri uyaran ve oldukça ayrıntılı olan bu yazısında pek fazla çözümlerden bahsetmiyor. Bu işi de yaptığı kesin olsa da bunu yazısına almayı pek uygun görmemiş anlaşılan. Ve yine anlaşılan bir şey, bu verdiği dersleri efendilerinin iyi anladığı ve bu yönde önlemler almaya başladığıdır. Yazıda 3. Dünya diye geçen kısımlar aslında yeni-sömürge ülkelerdir.

Konunun ülkemizi ilgilendiren yanı şudur: Emperyalistler, ülkemizde de varolan çelişkilerin çeşitli dinamikleri açığa çıkardığı ve bu gidişatın tehlikeli bir hal almaya başladığını görmüş ve akıl hocalarının bu yöndeki derslerini iyi algılamışlardır. Bu dinamikler, ezen-ezilen çelişkisi olduğu gibi, aynı zamanda ulusal çelişkiler ve dinsel çelişkilerdir. Gerçekten sürgit devam eden milli kriz, ülkemizde sınıflar arasındaki savaşı alabildiğine kızıştırmış, halklar patlama noktasına gelmiştir. Bu gelişen tepki, yalnız sınıfsal temelde değil, ulusal ve dinsel temelde de gelişmektedir.

Emperyalist Çözümler

Fuller'in bu derslerinden çıkardıkları dersler bu dinamiklerin köreltilmesi, yumuşatılması, düzen içi kanallara akıtılmasıdır. Sınıfsal, ulusal ve dinsel güçler bir şekilde düzeni tehdit etmez bir noktaya getirilmeli, varolan sorunlara bir şekilde çözüm getirilmelidir. Kuşkusuz bu çözüm, emperyalizmin inisiyatifi dışında olmamalı ve onun onay vereceği bir çerçevede yürütülmeli ve bunun dışına çıkılmamalıdır. Parçalanma ve patlamalar bu yolla engellenmelidir. Aslında bu yapılması düşünülenler emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni'nin ana politikasıdır. İşte tüm bunlara rağmen, bu duruma karşı gelişecek muhalefet de en şiddetli tarzda ezilecek, bu statünün dışına çıkılmasına elden gelen tüm imkanlar kullanılarak izin verilmeyecektir.

Şimdi bu somut gelişmelerin ışığında ülkemize bakarsak, ülkemizde Fethullah Gülen efendinin ve şürekasının, Refah Partisi'nin, reformist sol'un, hükümet dışı sivil toplum örgütlerinin (NGO), küçük burjuva milliyetçi hareketin, "güvercin" diye adlandırılan kesimlerin, Yeni Dünya Düzenicisi yazar ve aydınların ve bu kesimlere akıl hocalığı yapanların yaptıkları ya da yapmayı hedefledikleri şeyler daha anlaşılır hale gelmektedir.

İlimli İslam, Legalci Sol Ve Barışçı Milliyetçilik; Dayatılan bu yeni düzene bu kesimlerin hepsi onay vermiş ve düzenin korunması ve geleceğinin garanti altına alınması için çaba göstermektedirler. İslamcı kesimlerin ortalıkta çokça gözükenleri, yalnızca imajlarıyla değil, varolan dinsel ve geleneksel değerleri emperyalizmi hoşnut kılacak tarzda yeniden şekillendirmeye çalışmakta, radikal kesimlere tavır almakta, varolan kavramları yeni dünya düzeninin kavramlarıyla içice geçirmekte ve yozlaştırmaktadırlar. Örneğin bir Fethullah Gülen, öyle bir tablo sergilemektedir ki, neredeyse tüm kesimlerin görüşüne başvuracağı **ilimli** bir kriz çözücü olarak ortalıkta dolanmaktadır. Onların kendini kanıtlama yolları budur.

Dünya çapında NGO olarak adlandırılan ve ülkemizde de bulunan sivil toplum örgütlerinin kendini kanıtlamaları ise, kendilerini mücadele eden örgütlerden ve devrimcilerden soyutlama girişimleri, düzen içi çözüm arayışlarıyla somutlanmaktadır.

Gizli Toplantı

1995'in ilk aylarında ülkemizde bu düzenin şekillendirilmesinde etkili olabileceğine inanılan insanlarla Amerikalı "yetkili"lerin ABD Büyükelçiliğinde yaptıkları kahvaltı toplantısı bugün unutturulmaya çalışılmaktadır. Evet, gizli tutulmaya çalışılan bu toplantıya katılanlar kimler midir? Söyleyelim, İHD Genel Başkanı ve şimdilerde emperyalist barış'ın hararetli savunucusu ve ilaveten ÖDP'nin kurucularından **Akın Birdal**. O zaman Helsinki Yurttaşlar Derneği Türkiye Temsilcisi ve bugünün Başkanı **Murat Belge**. TİHV Genel Başkanı ve ayrıca yine ÖDP'nin kurucularından **Yavuz Önen**. Değişmez isim **Doğu Ergil**. DEP Avukatı **Yusuf Alataş**. Kahvaltı ma-

sasının karşısında ise ABD Dışışleri Bakan yardımcısı Strobe Talbott ve ABD'nin Türkiye'den sorumlu Bakan yardımcısı ve şimdilerde Bosna'nın kurtarıcısı ilan edilen **Richard Holbrooke** var. Toplantı gizli. Murat Belge adlı bir kişilik, aynı akşam televizyona çıkıyor ve şu cümleleri sarfediyordu:

"Ekonomisi bozulunca Türkiye ne yapıyor? IMF'ye gidiyor. İnsan Haklarında sorunlar olunca da Batı'nın bu tür kurumlarına biz bilgi veriyoruz. Onlar da ona göre tutum belirtiyorlar".

Doğu Ergil de toplantıyla ilgili olarak, Talbott'un kendisine, Avrupa'nın, Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne almamasından siz zarar görür müsünüz diye sordüğünü ve kendisinin bu soruya *"Türkiye'nin o şekilde terbiye edilmesini doğru bulmuyoruz"* diye cevap verdiğini belirtiyor.

Proje Sahipleri

Bu "seçkin" ve popüler şahsiyetlerin özellikle Kürt sorunu'nun emperyalizmin öngördüğü çözüm biçimi etrafında biraraya gelişleri, legal parti girişimleri, "sol" kavramları alabildiğine yozlaştırma ve sulandırma adımları bu çerçevede düşünülmelidir. Ancak bu çevrelerin ve Kürt küçük burjuva milliyetçilerinin el üstünde tuttuğu ve her adımında muteber bir yer edinen ve görüşlerine başvurulmuş Mahir Kaynak ve Doğu Ergil gibi tipler gerçek anlamıyla şaibeli tiplerdir. Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni adı altındaki halklara yönelik uygulamaya koyduğu yeni saldırı planının ülkemizdeki bayraktarlığına soyunmuş ve küreselleşme edebiyatını en üst perdeden tekrarlayarak, akılları çelerek pek çok kesimi çeşitli demagojilerle yanlarına çekmeye çalışmaktadırlar. Reformizmin düzen içinde kurumlaşma arzusu ile küçük burjuva milliyetçilerinin pragmatizmi bu noktada bu şaibeli tiplerle paralellik içine düşmüştür. Bugünlerde hemen her konuda ve özellikle de "Barış" konusunda, devletin yeniden yapılandırılması konusunda proje üretenlerin başında bunlar gelmektedir. Asla kendi projeleri değildir bunlar. CIA ajanları tarafından dikte ettirilen projeleri Türkçe ifade etmekten başka birşey yapmamakta, akılları yettiğinde de ülkedeki gelişmeleri bu amaç doğrultusunda yorumlayarak kuyruğuna takılanları yönlendirmektedirler. Proje sahipleri, Fuller'ler, Abramowitz'ler ve özellikle de ünlü CIA ajanı ve meşhur Türkiye komünist hareketi analizcisi Richard Harris'dir.

Doğu Ergil'in TOBB adına hazırladığı Güneydoğu Raporu'nun kamuoyuna açıklanması ertesinde bir gazetede köşe yazarı aynen şu cümleleri sarfetmiştir:

"Güneydoğu Sorunuyla ilgili olarak Odalar Birliği'nin raporunu okudukça bir soru zihnimizi kurcaladı durdu; Biz bu görüşleri bir başka yerde de okumuşuz gibi geliyor, acaba yanılıyor muyuz? Olamaz, ama sonunda bulduk ki, Odalar Birliği'nin raporunu birileri götürse CIA adına bir zamanlar ülkemizde görev yaptığı bilinen ve halen RAND Corporation'in Türkiye

uzmanı sıfatıyla raporlar hazırlayan Graham Fuller'in önüne uzatsa ve "Nedersiniz?" dese, herhalde alacağı yanıt çok kısa olurdu; "Tereddütsüz altına imza atarım".

Sabancı Olayı

Emperyalistlerin önünde tek engel, mücadelede direnen halklar ve devrimcilerdir. En genel ifadeyle de sınıfsal çelişkiyi öne çıkarıp, emperyalizmin ve onun her renk ve türden dolaylı-dolaysız işbirlikçilerinin oyunlarını deşifre eden, Yeni Dünya Düzeninin ülkemiz özgülündeki programını bozmaya çalışan devrimcilerdir. Sadece bir Sabancı Olayı'nda bu devrimci eylem karşısında alınan tavırları bu gözle incelediğimizde bu **görünmez hiyerarşinin** nasıl olduğu ortaya çıkmaktadır. Mahir Kaynak, Doğu Ergil, Cengiz Çandar gibi kesimler en tepede "globalleşme" çukuruna düşmüş olanlara akıl vermiş ve hepsi de ağız birliği yapmışcasına devrimci eylemin karşısına dikilmişlerdir. Sözleri farklıdır ama aynı şeyleri söylemektedirler. Kimi olayı, "barış" yoluna konulan bir taş olarak değerlendirirken, kimisi legalleşme süreçlerini geciktireceği için karşı çıkmışlardır. Ama hepsinin çabalarının ortak yönü, eylemin üzerinde şaibe yaratmaktır. Çünkü akıl hocaları daha eylemin hemen ertesinde ekranlara buyur edilmiş ve eylemi nasıl karalayacaklarını hatırlatmıştır hepsine.

Güçlükönak Katliamı

Diğer bir gelişme Güçlükönak olayıdır. Dikkat edilmelidir. Kontrgerilla Devleti'nin yaptığı bu katliam ertesinde hemen herkes bunu böyle niteler ama yüksek sesle ifade etmekten kaçınırken, Mahir Kaynak, Doğu Ergil gibi tipler televizyon ekranından açık açık bu olayın "**PKK'nin işi**" olmadığını belirtmekte, dolaylı yoldan kontrgerillayı suçlayabilmektedirler. Hiç kimsenin cesaret edemediği bir suçlamayı gayet rahat ve soğukkanlılıkla ifade edebilmelerinin altındaki nedenler ve "dokunulmazlıkları" gerçekten ilginçtir. Kuşkusuz bu tipler bu cesarete sahip unsurlar değildir. Onlara bu cesareti veren güçtür dikkat çekmek istediğimiz.

Bu tayfanın ve çömezlerinin görevi, ABD'li emperyalistlerin Yeni Dünya Düzeni adlı sömürü ve vahşet düzeninin ülkemiz coğrafyasındaki ideolojik-politik-kültürel altyapısını örmek, globalleşme adı altında yerel değerleri tahrip etme ve çarpıtmaktır. Hepsi devrim karşıtıdır ve düzenin devamı için çırpınmaktadır. Karşı çıktıkları sömürü ve baskı değil, klasik yöntemlerde ısrar edilmesi durumunda -tıpkı Fuller'in tespit ettiği gibi- **parçalanma ve kaosun derinleşeceği**dir. Çizmelerini yaladıkları ABD'li efendilerinin emellerine ulaşması için "yerel kimlik ve dilleriyle" onların "isteklerine hizmet etmektedir. Devletin uyguladığı vahşete karşı oldukları ve yeni proje önerdikleri yoktur. Ki, bizzat Doğu Ergil denilen şaibeli kişilik, bir yandan Kürt Sorunu'nun siyasi yöntemlerle çözümünü önerirken, diğer taraftan Kürdistan'ın 100 bin kişilik özel timlerle işgal altında tutulmasını

açık açık ifade etmektedir. Kuşkusuz bu, bugün bağımsızlık ve sosyalizm davasından büyük ölçüde uzaklaşan milliyetçi önderlik için değil, Kürt halkının özgürlük ve kurtuluş davasının ve devrimci önderliğin geliştirdiği düşünce ve eylemin önüne geçmek içindir.

Onların lügatında devletin yeniden yapılandırılması demek, ülkemizde varolan ve emperyalizmi tehdit eden ulusal ve sosyal tüm dinamiklerin düzen içine çekilmesi ve burada köreltilerek devrime engel olacak şekle sokulması, düzenin selametinin sağlanması ve geleceğinin garanti altına alınmasıdır. Kürt, Türk hiçbir halkın dostu değil, kendilerinin de açık açık ifade ettikleri gibi dertleri onların “terbiye” edilmesidir. Fuller’den öğrendikleri Dünya değerlerinin -emperyalizmin yoz kültürü anlayın- ülkemize empozisi ve halkların gerçek bağımsızlık ve sosyalizm davasının bastırılmasıdır. Her türlü yoz kültürün egemen kültür haline getirilmesidir.*

“Sol Barbarizm”den Sonra Şimdi De “Sol Fanatizm” Kurgusu DEVİRİMCİ ELEŞTİRİ YOZLAŞTIRILMAMALIDIR

Zafer Yolunda KURTULUŞ’ta yayınlanmıştır
Sayı: 32, Tarih: 17 Şubat 1996

Eleştirinin işlevi, değiştirmek ve dönüştürmektir. O, ideolojik mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır ve yöntem olarak halk güçleri arasında kullanıldığında eleştirilene kazanma, onu arındırma, saflarındaki belirsizliği ortadan kaldırma, yönünü düzeltme üzerine şekillenir.

Eleştiri, kuralsız olamaz ve mutlak halkın mücadelesine hizmet etmek durumundadır. Aksi durumda, yani kime ve ne amaçla eleştiri yapıldığı unutulduğunda, ya da ilkesiz-kuralsız tarzda yapıldığında, halk güçleri arasındaki ilişkiyi zedeler ve mücadeleye zarar verir.

Düşmanın kendi doğası gereği kullandığı yöntem ve araçlar birebir halk güçleri arasındaki mücadelede kullanılıp bu mücadele yozlaştırılmaz.

Eleştiri yozlaştırılmaya başlandığında ve bu adı konmayıp bir kural haline getirildiğinde, başlangıçta birilerini ikna eder belki ama zaman içinde, bu kuralsızlık, bu kuralsızlığı kural edinenleri vuran silaha dönüşür. Bunun tarih boyunca sayısız örneği vardır.

Sabancı’nın Devrimci Hareket tarafından cezalandırılması ertesinde oluşan sarsıntı içinde herkes değişik yorumlar yapsa da bu konuda en uca savrulan ve devrimci eylemi şaibe altına sokma, etkisini kırma çabalarında en ileri adımları atanlar Kürt küçük burjuva milliyetçileri oldu. Eleştiri yapmak adına, ne kadar burjuva yöntem varsa, ne kadar kuralsızlık varsa herşey devreye sokuldu ve üzüntü vericidir ki bu kuralsızlığa hala devam ediliyor.

Gerçekten üzücü bir durumdur. Çok çeşitli yayın organlarıyla yapılanlar neredeyse “eleştiri” olmaktan çıkmış, çarpıtmalar manzumesi haline

gelmiştir. Eleştiri yapılır, hatta en acımasız tarzda yapılır bu ama, burjuva yöntemlere ve onun iddialarına itibar edilmez hiçbir zaman. En azından “ayıp” denen birşey vardır devrimcilerin ahlakında.

7 Şubat 1996 günü Özgür Politika Gazetesi’nde “Sol Fanatizm” başlığı ve Hüseyin Savaş imzasıyla ve içinde bir dolu çarpıtmayı barındıran bir yazı yayınlandı.

Bilinmesi gerekir; mesele sadece Hüseyin Savaş’ın yazısı da değildir hatta onun dile getirdikleri de değildir. Çünkü dile getirdiklerinde de bir yenilik yoktur Hüseyin Savaş’ın. Mesele, küçük burjuva milliyetçiliğinin saflarında bu tarz bir “sözümone” eleştirinin genelleşmekte oluşudur.

Olan bitenin adı çok açık tarzda subjektivizmdir.

Olay öyle bir noktaya gelmiştir ki, milliyetçiler eleştirinin ne olduğu, eleştiri yapılanın ne ve kim olduğunu unutmuş gözükmekte, ilerici-devrimci ve yurtseverler tarafından yaratılmış ve halk güçlerine miras kalmış bir çok değer hoyratça çiğnenmektedir. Hüseyin Savaş’ın yaptığı da bu literatüre yeni katkılar yapmaktan başka bir şey değildir. İşte bir kaç cümle;

“Türkiye koşullarındaki bir devrimcilikte, iyi niyet, aptal dürüstlük ve ya saflık yenilginin adı olarak tarihe geçiyor. Yetmiş yılı aşkın ömürlü solun bütün pratiği özetlenip sonuçlarına bakılırsa, bu solun var olmasının hiç olmamasından daha büyük talihsizlik olduğu yönünde bir tartışma gündemleşebilir”

Bir insanın bu cümleleri kullanabilmesi için gerçekten kör olması gerekir. Yazının bütününden anlaşılan odur ki, Hüseyin Savaş, az çok tarihi bilmektedir ki bu durumda körlüğünden değil art niyetinden bahsedilebilir.

Sanki bu ülkede yaşanan sınıflar mücadelesi tarihi aynı zamanda kendi tarihleri de değilmişcesine, kendileri de bu tarihten sıyrılıp çıkmamışlar gibi bu ülkenin devrimci geçmişi ve kişilikler hakkında olmadık laflar edilebilmekte, aşağılayıcı kelimeler kullanılabilmektedir.

Evet doğrudur, gerçekten de Türkiye sınıflar mücadelesi tarihinde hatalar, eksiklikler, zaafı vardır. Ama bu tarih hepimizin tarihidir. Ve Devrimci Hareket her vesileyle bu tarihi ortaya koymuş, eleştirmiş ve bu tarihin aşılması için çaba göstermiştir ve halen göstermektedir de. Hüseyin Savaş, bildiğini tahmin ettiğimiz tarihi tahrif etmekten vazgeçmeli ve bu yolla da aslen kendini inkar ettiğinin farkına varmalıdır. Hüseyin Savaş, inkar üzerine kurulu cümlelerini yazarken kör fanatikler gibi davranacağına, bu tarihi ortaya koyup somut olgularla eleştirisini yapmalıdır.

Parti-Cephe ve öncesinde Devrimci Sol’un tarihi okunmalı. Ve bu tarih ve pratiğin nasıl olduğu öğrenilmelidir. Bu yapıldığında görülecektir ki, devrimciler ortaya çıktığından bugüne Kürt ulusal mücadelesinin en samimi destekçisi olmuş ve hiçbir zaman eleştirisini sakınmamıştır bu konuda. Eleştiri, bir silah olarak kavranmış ve dostluğun, birliğin zemini olarak değerlendirilmiştir. Eleştiriden hiçbir zaman imtina edilmemiştir.

Devrimciler bir yandan eylemleriyle savaşıyan Kürt yurtseverlerine destek verirken diğer yandan politik ve pratik olarak ortaya konulan yanlışları da hiç çekinmeden ortaya koymuş, eleştirilerini yapmıştır. Ama şu asla unutulmamıştır. Eleştiri yapılırken *“her şeyin altı somut gerçeklerle doludurulmuştur.”* Bu yazı ve yorumların hiçbirinde uydurma, çarpıtma bulunamaz. Eğer çarpıtma ve uydurma aranacaksa milliyetçi hareketin pratiğinde aranmalıdır. Devrimciler son dönemde bu küçük burjuva milliyetçilerince içine girilen yolu sık sık eleştirmekte, pek çok sorular sormakta ama bu eleştirilere şimdiye kadar hiçbir sağlıklı ve ciddi cevap verilmemektedir ve çoğunlukla da görmezlikten gelinmektedir. Hüseyin Savaş da aynı yolda yürüyor:

“Türkiye Cumhuriyeti tarihinde, PKK’yi dışında tutarsak, şimdiye kadar hiçbir başarılı ve kalıcı muhalefet ortaya çıkmadı. Anlaşıldır, hem de müthiş anlaşıldır. Kemalizm zehiri Türkiye’de adeta günlük yenilen yemek ve günlük içilen su ya da teneffüs edilen havadır. Bu zehirden arınmak, yine baştan başa zehir olan bu Cumhuriyet’in MİT’in ve Özel Harp Dairesi’nin kontrolü dışına çıkabilmek, devrimin sağlam temelini atmak kadar değerli ve gereklidir. Anlaşılmayan, hatta anlamamakta ısrar edilen, bu gerçeğin kendisidir. Daha çok söylenebilecekleri bırakıp, bu solun bir örneğine bakmakta yarar var. Bu örnek, Türk Solu içinde devrim yapma iddiasında en keskin söyleme ve bazı eylemlere sahip DHKP-C’dir.”

Hüseyin Savaş, en demagojik yaklaşımlarını da sergilese, pratiğiyle Kürt ve Türk halklarımızın gözünün önünde varolan gerçeği karartamaz, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmaz çizgisi, zindanlardan dağlara, kentlerden gecekondulara her yerdeki devrimci direnişçi, savaşçı çizgisi halkın gözünde apaçık olan ve bu çizgide yüzlerce şehit veren bir örgütün “MİT ve Özel Harp Dairesi ile bağlantısını” kuramaz.

Küçük burjuva milliyetçilerinin içine düştükleri açmazı perdelemek için yürüttükleri ve hiçbir somutluğu olmayan ve adeta birer hezeyanın ürünü olan eleştirileri onları doğal olarak bir çok yerde çok komik durumlara düşürmektedir. Örneğin **Sabancı olayı** ertesinde bu eylem için Hüseyin Savaş **“siz yapın ya da yapmayın, sonuçta kimin işine yaradı”** diye sormaktadır. Gerçekten çok çarpıcıdır, olayın üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra bu olayın onların saygıyla andıkları ve tepelerine oturttukları işadamlarını birden ayaklandırdığı ve silkelenerek **“bizi yolumuzdan çeviremeyecekler”** deyip, hemen Mart ayında Kürt Sorunu ile ilgili konferans düzenlemeyi kararlaştırdıkları ortadadır. Yani, peki şimdi bu kafa yapısı, niye ortaya çıkıp, **“Eylem, özel savaşın hesaplarını bozmuştur”** dememektedir. Gerçekten, samimiyetle ve olgular üzerine bir eleştiri yürütmez, kurgularla her şeyi izah etmeye kalkılırsa böyle komik yerlere varmak içten bile olmaz.

Her şey bir yana, Sabancı olayı, her ikisi üzerine de planlanmış ve yapılmış bir eylem değildir. Devrimci hareketin kendi programı çerçevesinde yaptığı bir eylemdir ve görüldüğü gibi **“tam isabet”** kaydedilmiştir. Sa-

dece düşmanı canevinden vurmakla kalmamış, halklarımızın gerçek devrimci önderliğinin de adresini göstermiş, hala sırtında sol abalarla gezenlerin ve barış diye diye emperyalist bir çözümü halklara dayatanların girdikleri yolun sonunu göstermek anlamında çok etkili olmuştur. Devrimci bir eylem karşısında devrimcilerin ve halkın duyduğu gurur ve yaşadıkları mutluluğu **“biz vurduk diye gururlanıyorlar”** deyip eleştirmeye kalkan Hüseyin Savaş gibilerinin gerçek yüzlerini ve yöneldikleri safların neresi olduğunu da çok iyi göstermiştir.

Hüseyin Savaş, tıpkı önceki günlerde aynı anlayışa mensup yayın organlarında görüldüğü gibi, “işine geleni” görmekte, işine gelmeyeniyi yok sayarak politika yapmaya yeltenmektedir. Ve böyle olunca da içine girdiği açmaz derinleşmektedir.

Bu değişmelidir.

Milliyetçi anlayış her ortaya koyduğu eleştirisinin bugün yaptığıının aksine altını somut olgularla doldurmalı ve devrimcilerin geçmişini ve bugününü eleştirmek adına çarpıtma ve yalanlara başvurmamalıdır.

Hüseyin Savaş; **“DHKP-C halen küçük bir örgütlenmedir; Kemalist Cumhuriyet’in sınırları dışına çıkmayı başarmış değildir. Bu haliyle büyük politika yapacak kapasitesi yoktur. Kabullenilmelidir”** diyor ve yazısının bir yerinde ekliyor; **“Bir Sabancı suikastı için kaç bildiri yayınlandı ve şimdiye kadar iki dergi (Kurtuluş) çıkarıldı. Hakim olan savunma psikolojisiyle dışarıdaki kamuoyunu ikna edemediler”**

Hüseyin Savaş’ın, küçük kafası küçük-büüklüğü ancak böyle tartıya vurur ki, bu da anlaşılırdır. Onun “fanatizmi”, kendi anlayışının bile geçmişini inkar etmektedir. Daha “kapasiteli” politika yapmalıdır. Böyle sığ konulara kafa yoracağına böyle bir devrimci eylemin yanında tavrı almayıp, onu karalamak ve hakkında şaibe yaratmak için neden beynini zorladığını sormalıdır kendine. Eğer birşeyler politikadaki büyüklüğün ölçüsü olarak alınacaksa, örneğin bir Sabancı eylemini karalamak için niye “koskoca” PKK’nin aylardır yayın yaptığını açıklamak zorundadır. Hüseyin Savaş’ın, büyük politikadan anladığı Clintonlar’a, Kohllar’a mektuplar yazmaksa, söyleyelim, hiçbir zaman böyle “büyük politikalar” yapmayacağız.

İkinci bir olay, dar milliyetçi anlayışın sürekli bir politika haline getirdiği devrimcileri ve devrimci eylemi yok sayma, yayın organlarında yansıtmama çabasıdır ki, Hüseyin Savaş’ta ya bunu bilmemekte ya da MED TV’den başka bir şey izlememektedir. Gerçekten de görsel-işitsel-yazınsal bir çok örgütsel çizgi, burjuvaları, Clintonlar’ı, “Einstein’in üzerinde deneme yaptığı kuşları” dakikalarca ekrana getirip, sayfalarını devrimcilere ve devrimci eyleme kapamakta kitlelerin bu eylemleri ve gelişmeleri izleyememeleri için elinden geleni yapmaktadır. Atlayamayacakları haberleri de çarpıtmaktadır. Bunun en belirgin olanları Parti-Cephe gerillalarını; varoşlarda Parti-Cephe önderliğinde sokağa dökülen onbinleri yok saymadır.

Hüseyin savaş, durup durup Parti-Cephe’nin Sabancı olayı hakkında

kamuoyunu ikna edemediğini ve bunun sıkıntısını duyduğunu belirtiyor. Çarpıtmadır. Kamuoyu gerçekleri öğrenmiştir. Kamuoyu derken özellikle kastımız halkımızın kendisidir. Bu çarpıtmanın kanıtı kendilerinin haftalardır neden karşı-propaganda yürütüp eylemin özel savaş eylemi olduğunu kanıtlmaya çalışmaları, bunun üzerine niye perdeli de olsa televizyon programları bile yaptıklarıdır. Herkes bilmektedir eylemi kimin yaptığını ve ne için yapıldığını. PKK önderliği de dahildir buna. Ama sorun, devrimci bir samimiyete bu devrimci eylemi sahiplenmek değildir ve kafalardaki küçük hesaplarla kitlelerin zihinleri dumura uğratılmak için bunca çaba gösterilmektedir.

“Bugün, DHKP-C’nin de varlığını borçlu olduğu PKK’ye ilişkin ileri-geri suçlamalar yapmak çok komik kaçıyor”.

Hüseyin Savaş’ın milliyetçi hareketin yaptığı ve yıllardır kimseyi ikna edemeyip, artık komik duruma düştüğü bu esprinin suyu çıkmıştır. Bu demagojinin artık hiçbir inandırıcı tarafı kalmamıştır. Daha önce aynı şeyleri yapmaya yeltenenlere pratiğimiz en iyi cevabı vermiştir.

Bugün sadece Sabancı olayının *“sizin kafanızdaki o küçük hesapları nasıl deşifre ettiği”*ni düşünecek olunursa PKK’ye borçlu olup olunmadığı dahi iyi kavranır.

Hüseyin Savaş, her konuya el atıyor ve aklına geleni hiç düşünmeden ve asıl önemlisi alıntı yaptığı yerlerin bütününe hiç okumadan yazıyor.

“DHKC’nin 21 sayılı bültenine atıfta bulunarak) Bir yandan işadamları halk düşmanı olarak cezalandırılacak, diğer yandan yurtseverliğe davet edilecek! Yaşanan, bir kafa karışıklığının fanatik uygulamasıdır.”

Bunun anlaşılamayacak bir tarafı yoktur. Yapılan açık bir uyarıdır ve bu uyarının içinde alınan bir-iki cımbızlanmış lafla hiçbir şey kurtarılamaz. Devrimciler bugün sizin *“İşadamı”* diye telaffuz ettiğiniz ve *“Sayın”* siz adını anmadığınız ve onyıllardır Kürt halkının emeğini çalan, kanına girenleri açıktan uyarmakta ve yaptıklarına son vermeye çağırmaktadır. Burjuva anlamda bir eleştiri yöntemi izleyecekseniz bile biraz akıllı olmakta fayda vardır. Çünkü bildirinin bütününe okuyan herkes bunun böyle olduğunu görecektir. Orada yazılan şey, onları yurtsever olmaya davet etmek değil, suçlarını daha fazla büyütmemeleri için bir çağrıdır. Aksi durumda başlarına geleceğin iletilmesidir. Yapılan çağrı bir güvenin ifadesi değil. Oligarşi içindeki kesimleri saflaşma yolunda sıkıştırmaktır. Yoksa sistemin doğası gereği böyle bir yurtseverliğin oluşacağı türünden bir beklenti zaten yoktur.

Hüseyin Savaş’ın **“DHKP-C’nin Özel Savaş’ın kolay kontrolüne girebildiği”** yolundaki sözleri de öncekiler gibi boş ve küpüne zarar bir sivriliktir. Devrimci eylem, küçük burjuva milliyetçilerinin Kürt ulusal mücadelesini emperyalistlerin insafına bırakma hedeflerinin önüne taş koyduğu için kaygı derinleşmektedir ve yapılan, kitlelerin kolay kabul edebileceği laflar üzerine kurulu bir demagojiden başka bir şey değildir.

Yazının başlığına atılan “Fanatizm” sözü eğer kullanılacaksa bu “gözü dönmüslük” ve işine gelmeyene kafa sallama, suyuna gideni “müttefik belleme” mantığında aranmalıdır. Milliyetçilik öyle derinlemesine düşünce ve pratiğe yansımıştır ki, neredeyse gök kubbe altında olan biten ne varsa her şey Kürt halkına karşı olmuş gibi bir tablo yaratılmaktadır. Dengeler, değişik grupların çıkar çatışmaları vb. ülkede oluşan her olay, Özel Savaş’a yorulmakta, “doğal afetler” bile bu anlamda yorumlanabilmektedir. Fanatizm aranacaksa, hezeyan aranacaksa bu noktada aranmalıdır. Milliyetçiler, gerek fanatizmleri ve gerekse de arka arkaya uydurdıkları kurgularla, zorlama yorumlarla ve mesnetsiz suçlamalarla devrimcilerle yurtsever halkımız arasına barikat örme değil, her zeminde ve savaşı yükseltme perspektifinde birliğe ve dostluğa yaşanmalıdır. Gerçekten de yurtseverlerin bugün gerçek dostları, ne legal partiler, ne güce tapınan küçük burjuva aydınları ve ne de yine küçük burjuva Kürt hareketleridir. Bunların dün ve bugün yapmaya çalıştıkları orta yerededir.

Hüseyin Savaş, yazısını, **“Boşa harcanmış zaman olsa da, güçlü bir başlangıç yapmak, bundan sonrasının sağlıklı gelişebilmesi içindir”** diyerek nokt alıyor.

Devrimci hareket “güçlü bir başlangıç”ı çoktan yapmıştır. Hüseyin Savaş’ın güçlü başlangıçtan anladığı, mücadele değil kuşkusuz. Mücadelemizi görüyor ve laflarının arasına sıkıştırıyor zaten. Bizim güçlü başlangıçtan anladığımız, birilerine siyasi anlamda dalkavukluk etmek değil, eşit, dostane, ilkeli ve savaş içinde bir birlikteliktir. Onun anladığı, inadı bırakıp milliyetçi teslimiyet politikalarına teslim olmamız, emperyalizme hoş görünmeye çalışmamız, halklarımızın kurtuluşunu onun düşmanlarının insafına terketmektir. Böyle bir başlangıç bekleyen Hüseyin Savaş, kendini kandırmasın çünkü hiçbir zaman böyle bir başlangıç göremeyecek. Savaş’ın, güçlü başlangıç yapmasını isteyecekleri, bugün dost bellediğiniz ama düne kadar her şeyiyle yürüttüğünüz mücadeleye karşı çalışanlar ve güç dengeleri değiştiğinde yine eski alışkanlıkları nüksedecek olanlardır.

Sermaye Güvenlik Arayışında

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 33, Tarih: 24 Şubat 1996

Amerika'lara gönderip eğittirdikleri, paraysa para, silahsa silah verdikleri, altlarına son model arabalar çektikleri, göğüslerini madalyayla doldurdukları, soygun ve namussuzluklarına göz yumdukları eli silahlı eşkiyalarının başarısızlığı karşısında, işi gücü bırakıp bu işe de el atmak, "kendi işlerini kendileri yapmak" zorunda kaldılar.

Holdinglere, büyük şirketlere, villalara "güvenlik" satan şirketlere başvurularda adeta bir "patlama" olduğunu yazıyor gazeteler... Onbinlerce işkenceci, katil, sorgucu CIA yetiştirmesinden oluşan bir polis teşkilatının olduğu bir ülkede, Sabancı kendi holdingi için MİT emeklilerinden 50 kişilik bir "Özel" teşkilat kuruyor...

9 Ocak günü DHKC savaşçılarının Sabancı Center'ı basıp patronları cezalandırmasının yarattığı sonuçlar gerçekten çok çarpıcı oldu. Eylem, ülkemiz sınıflar mücadelesinde dost ve düşman kavramlarının altının daha bir dolmasına hizmet ettiği kadar ayrıca siyasi gerçeklerin açığa çıkması, düşmanın yenilebilir olduğunu, güçsüzlüğünü ve oligarşinin kendi iç çelişkilerini açığa çıkartıp, dengeleri önemli ölçüde sarsıntıya uğrattı.

Bunun en bariz yanlarından biri, eylem ertesinde sermaye cephesindeki gelişmelerdi.

O güne kadar kendisini hep görece rahat hisseden sermayedarlar, bürokrasi ve militarist güçlerinin ifadesi olan devletiyle kendi kararlarını yerine getiriyor; halkla devlet arasındaki savaş sürüyor ve zarar gelse gelse maşalarına geliyor, onların keyifleri hiç bozulmuyordu. Baskı, terör ve sömürülerinin hesabının direkt kendilerinden sorulacağını hiç beklemiyorlardı.

9 Ocak günü keyiflerinin bozulduğu gün oldu. Ve tam bir panik havası esti sermaye cephesinde. Eylem, gökdelenlerin sahiplerine çok şey anlattı.

Hemen o gün başladı toplantılar. “İstişareler”, durum değerlendirmeleri birbirini izledi. Bütün büyükbaşlar ülkenin içinde bulunduğu durumu yeniden gözden geçirmeye ve asıl olarak da “kendilerinin” bundan nasıl etkilenecekleri üzerine kafa yormaya başladılar. Manşetlere çıkan görüntülerin hatırlattığı şeyler yüreklerini titretti.

Toplantıların sonucunda bu gidişatın korkusuyla yeni fikirler geliştirmeye, yeni önlemler almaya, bazı konulara daha “duyarlı” olmaya ve ilgili kurumlarını uyarmaya başladılar.

Olayın üzerinden daha bir kaç gün geçmeden holding sahipleri çalışan personellerinin hemen tamamının güvenlik soruşturmalarını yaptırmaya başladılar. Bir kısım şüpheli personel görevden uzaklaştırıldı; güvenlik sistemleri yenilendi; güvenlik şirketleri değiştirildi.

“Duyarlı kesimler” yalnız onlar değildi kuşkusuz. Efendilerini koruyamamanın kaygısına düşen ve en az onlar kadar telaşa kapılan devlet de elindeki tüm olanakları seferber ederek “faillerin” peşinde koşmaya ve olayı aydınlatmaya çalıştı. Ama bu sefer işleri zordu. Herhangi biri değildi giden çünkü. Tabii, durum böyle olunca da herhangi bir “ölü ele geçirme” hikayesiyle durumu atlatamazlardı. Millet belki geçici de olsa ikna edilebilirdi ama Sabancılar pek kül yutacak tipler değillerdi. O yüzden 3 resim ortaya atıp bulacakları umuduyla yüzlerce ev bastılar; kontra basın yardımıyla haftalarca resimleri ekran ve sayfalardan eksik etmediler.

Ama yine olmadı. Onca senaryoya, onca baskın ve işkenceye rağmen “hedefe” ulaşamadılar. Tanrılara kurban sunamadılar bu kez.

İş bu aşamaya gelince artık ta Amerika’lara gönderip eğittirdikleri, paraysa para, silahsa silah verdikleri, altlarına son model arabalar çektikleri, göğüslerini madalyayla doldurdıkları, soygun ve namussuzluklarına göz yumdukları eli silahlı eşkiyalarının başarısızlığı karşısında, işi gücü bırakıp bu işe de el atmak, “kendi işlerini kendileri yapmak” zorunda kaldılar.

Basına yansıyan haberlere göre, kendi köpeklerine güveni sarsılan **Sabancı Aile Meclisi** toplanmış ve eskiden MiT’te üst düzeyde görev yapan 10 uzmanın komutasında 5’er kişilik 10 ayrı tim oluşturup suikastı “aydınlatma” çabasına girişmişler.

Canı-cığeri kardeşini kaybeden Sabancılar’ın, olayı yurtiçi ve yurtdışında araştırmak için oluşturdukları ve sayıları 50’yi bulan “Özel Tim”lerden 7’si olayın yurtdışında planlandığı varsayılarak Avrupa’daki çeşitli ülkelere dağıtılırken, Almanya ve Fransa’daki ekipler gizli servislerle de bağlantıya girmişler. Ve araştırmalarını DHKP önderi Dursun Karataş’ın Fransa’da serbest bırakılması için adli makamlarla bağlantıya girenlerin üzerinde yoğunlaştıracaklarmış. Ülkede kalan ekipler ise holdingin bütün tarihi boyunca çalışanları hakkında bilgileri tek tek araştırıyormuş.

Sabancılar’ın tedbirleri bunlarla da sınırlı kalmadı. Kendilerini gökdenlenlerde de pek güvende hissetmeseler gerek ki, yönetimde değişiklik yaparak, holdingin yeniden yapılandırmasına gittiler ve günlük işlerden elle-

rini çekip, “politika ve karar” koltuklarına oturdular.

“Aile Meclisi” aracılığıyla yöneteceklermiş artık holdingi.

Daha Çok Arattırırsınız, Daha Çok Kaçarsınız, Daha Çok Sistem Yenilersiniz!

Sizlerin Meclisi varsa, halkın da Meclisi var Sabancı Kardeşler!

Sizlerin yeni güvenlik sistemleriniz varsa, halkın da bu sistemi başınıza yıkacak yürekte ve bilinçte insanları var!

Sizlerin Özel Timleriniz varsa bu halkın da savaşçıları var!

Sizlerin “Aile Meclisi”nde akıtılacak kanın, çalınacak emeğin, gaspedilecek hakkın hesabı yapılır.

Halkın Meclisleri’nde ise bu yaptıklarınızın yarın sorulacak hesabı yapılıyor.

Meclisiniz’de aldığınız kararları uygulamak için tuttuğunuz kiralık katilleriniz varsa, Halkın Meclislerinde tek bir çıkar gözetmeksizin, ölümü severek kucaklayacak savaşçılar var.

Meclisiniz’den, paralı katillerinizden, bunları da geçelim, sayıları milyonu bulan asker, polis, MİT’inizden, itinizden çıkarsız, sadece sizin için ölebilecek tek bir kişi bulabilir misiniz?

Bırakalım sizi, “koskoca” emperyalizm ve o çok sevip işbirliğine gittiğiniz Gizli Servisler milyonları bulan sayıdaki kiralık katilleri arasından örneğin, her gün santim santim ölerек onlarca gün aç durabilen, hiç çıkarsız Ölüm Oruçları’na yatabilen ve ölümü severek kucaklayan “tek bir insan” çıkarabilir mi?

Biz söyleyelim, çıkaramaz.

Hiçbir namussuz, bir namussuz için kendi tatlı canını ateşe atmaz.

Hiçbir katil, önlerine serdiğiniz yeşil dolarlar olmadan şuradan şuraya kılını bile kıpırdatmaz.

Velhasıl, boşa yırtınıyorsunuz.

En çok güvendiğiniz Taşanlar’ınız bile aylardır hiçbir şey yapamadı. Ve nice Taşanlar gördü bu halk. Onyıllardır emperyalist efendilerinizin, MİT’inizin, CIA’nızın “en uzman” şahsiyetleri geldi de ne yaptı? Neyi başardı?

Kan döktüler, işkence yaptılar, ırza geçtiler, katliamlar düzenlediler de sonuç ne oldu?

Bir hiç...

Tam tersine güçlenen biz olduk. Siz vurdukça küçüldünüz, biz vuruldukça büyüdük.

Kanımızla bereketlendi toprak. 1 ‘dik, 10 olduk. Dün size ulaşamazken,

bugün burnunuzun dibine girip, hesap sorduk.

Hiç kimse koruyamaz artık sizi.

Diyelim ki birkaç savaşıma ulaştınız. Diyelim üç, beş, on halk kurtuluş savaşıma daha katlettiniz.

Diyelim binlerce insan daha tutuklattınız. Sonuç?

Gırtlığınızı kesmeye gelen milyonları durdurmayı nasıl başaracaksınız? Varoşlardan, dağlardan kopup gelen fırtınanın önünde nasıl ayakta durabileceksiniz?

Çırpındıkça, saldırdıkça, katlettirdikçe Halk Meclisi'nde tutulan dosyalarınız kabarıyor Sabancılar!

Ve attığınız her adım öfkemizi büyütüp, sonunuzu yakınlaştırıyor.

Onca uyarımıza rağmen, suçlarınızdan vazgeçmek şöyle dursun, daha da artırıyorsunuz.

Ve size olan öfke ve kin kabına sığmaz oluyor.

Evet, sömürü ve zulüm düzeninizi devam ettirdikçe “bu öfkenin kılıcı” daha bir bileniyor ve hedefe daha emin adımlarla yürüyor artık Sabancı Meclisi üyeleri!

“Kiralık katillerinizle” ve sizlerle hesabımız bitmedi daha...*

Demokrat Bir Yazarın Sorumluluğu «GÖRÜNTÜ» VE KURGU

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 33, Tarih: 24 Şubat 1996

Demokrasi Gazetesi'nde yazan Ahmet Kahraman da kendini zehir hafiyelik yapmaktan alıkoyamamış. Burjuva basının sütunlarında, şu anda çalıştığı gazetenin koridorlarında hergün bir yenisine tanık olduğu komplo teorilerinden birinin taraftarı olma gereği duymuş o da.

4 Şubat tarihli yazısı "Mafya ve Sabancı Olayı" başlığını taşıyor. Önce Mario Puzo'nun Baba adlı romanından ve aynı adlı filminden bol bol aktarma yapıyor. Sonra devamını şu yorumla getiriyor:

"DHKP-C ben yaptım diyor. Ama... teknik yönleme bakıldığında olayın DHKP-C'yi aştığı, teknik senaryonun bu işlerde uzmanlaşmış çevrelerde planlandığı sonucu çıkıyor."

Bak şimdi Ahmet kardeşim, sen bir eylemin nasıl yapılacağından, burjuvazinin tekniğinin nasıl aşılabacağından, devrimci savaştan çok anlıyor olamazsın. Hele böyle bir konunun uzmanı hiç olamazsın. Ama aydın olmak için ille de her şeyi bilmeniz gerekmiyor ki. Aydın olmak için Doğu Ergil'e, Mahir Kaynak'lara özenmenin anlamı ne?

DHKP-C'nin diğer eylemlerini biliyor musun örneğin? Nasıl yapılmış, hangi teknikler kullanılmış? Bunları bilmeden böyle bir yorum yapman ne bilimseldir, ne de inceleyici, araştırıcı gazeteci kimliğine uygundur.

Ama sen biraz tarihi karıştırırsaydın, ya da polis şeflerinin, emekli MİT uzmanlarının etkisinde kalacağına, bildiğini sandığımız kimi tarihsel olayları hatırlasaydın, tarihin en cüretli, en yaratıcı eylemlerinin mafyaya değil, devrimci örgütlere, halk kurtuluş savaşçılarına ait olduğunu görürdün. "Cahil" Vietnam köylüsünün geliştirdiği yaratıcı tekniklerin Amerikan teknolojisini nasıl altettiğinin örneklerini hatırlardın. Gerillaların Nikaragua'da düzenlediği baskınları hatırlardın.

Bu ülkede cezalandırılan Hiram Abas'ları, Hulusi Sayın'ları, Mehmet Topaç'ları anımsardın. Kimbilir o zaman da başka keşifler yapardın. Örne-

ğın; belki Mehmet Topaç da -Özdemir Sabancı gibi- sabahları yürüyüşe çıkıyordu, o zaman sorardın, niye Ankara'nın göbeğinde işhanının içinde öldürdüler diye... Yakın zamanda Cephe'ye bağlı gerilla birlikleri kalabalık bir grup halinde İstanbul Alibeyköy merkezini bastılar örneğin, aynı anda 11 hedef vuruldu bu baskında. Ona ilişkin sorular gelirdi belki aklına.

Geç bunları Ahmet Kahraman. Onlar belki polisin işi olabilir ama demokrat bir gazetecinin değil. Demokrat bir gazetecinin görevi, Sabancılar'ın soygun ve sömürü sistemini anlatmaktır halka. Sabancılar adına hafiyelik yapmak değil.

Bu yazından yalnızca bir hafta sonra bu kez bambaşka bir konuda "Nereye Böyle" diye soran sen değil misin? Sen değil misin Türkiye'nin bugününü bir vahşet ormanı olarak nitelendiren? 12 Şubat tarihli yazında *"Yokediciler tüm dehşetleriyle işbaşındadırlar"...* *"topyekün insanlık yıkımı"...* *"gezici mahkemeler niyetine ölüm timleri"...* *"Kürt köy ve kasabalarını yangına verip şenlik ateşi etrafında zafer dansı"...* diye yazan sen değil misin? Bahçelievler'deki katliamla ilgili de şunu yazıyorsun: *"DHKP-C deyimi, ölüm hükmünün infazı için yeterliydi."*

Peki bu yazdıklarının hiç mi sonucu olmayacak halk açısından? Halk yalnızca bu terörü, vahşeti sineye çekmekle mi yetinecekti? Patronlar, Sakıp Ağalar yazında dokunaklı satırlarla aktardığın o sahneleri daha çok yaşayacaklar. Bu halkın, bu zulüm düzeninin sahiplerine kini var. Bu kini duymayanlar olanları ve olacakları kavramakta güçlük çecekler kuşkusuz. Böyle bir Türkiye'de halkın adaleti gökdelenlere, devletin en güvenilirlikli yerlerine daha da çok girecektir. Senin bunun mümkün olabileceğini düşünmeye cesaretin bile yok.

Demokrat, ilerici bir insan biraz daha ciddi, biraz daha temkinli ve biraz daha mütevazı olmalıdır. Sorumlu bir aydın ülke ve halk gerçeğimizi kavramaya çalışmalıdır önce. Bu ülkede şehitler pahasına sürdürülmekte olan savaşa gözlerini kapamamalıdır. Gerçek kavrandığında, aydınların yaşananları açıklamak için komplo teorilerine, MİT emeklilerine ihtiyacı kalmayacaktır.

Demirel, Sabancıları teselli etti

Bir işbirlikçinin ölümü ve dökülen sırlar

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta
yayınlanmıştır
Sayı: 33,
Tarih: 24 Şubat 1996

Bazı olaylar, davranışlar vardır. Binlerce kelimelik yazıdan daha iyi anlatır gerçekleri. Hele bu olay sahtekarlıkların, göz boyamacılığın ve demagogluğun alıp başını yürüdüğü bir yerde oluyorsa, birden tüm sahteliklerin bozulduğu maskelerin düşüverdiği görülür.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin seçkin isimlerinden Sabancı'nın DHKC tarafından cezalandırılması da böyle bir süreci başlattı ülkemizde.

Halklarımıza yönelik söylemlerinde en "sol" görünen siyasetlerinden küçük burjuva milliyetçilerine, küçük burjuva milliyetçilerinden demagoglukta usta burjuva köşe yazarları takımına ve onlardan da 30-40 yıllık tecrübeli kurt politikacılara kadar herkes 9 Ocak 1996 tarihinde ve sonraki süreçte, adeta sert bir emir almışçasına daha önceden söyledikleri tüm sözleri unutup onca çabayla büründükleri kılığı bir hamlede bir kenara atıverdiler.

Elbet ortada bir emir yoktu. Maskeleri düşüren, halkın adaletinin tecellisiydi. Yani can havliyle geliştirilen refleksin yarattığı sarsıntıydı. Canları

Sermaye'nin Cumhurbaşkanı Demirel, Sabancıları ziyaret ederek üzüntüleri paylaştığını belirtti.

yanmıştı. Hele burjuva uşağı politikacılar için hiç kolay değildi. Halklarımızı, ülkemizi satan bir işbirlikçi ölmüştü. Ölen efendilerden biriydi.

Bu ölümle birlikte öyle bir panik yaşadılar ki en tecrübelileri dahi birbirinin üstüne hatalar yapmaktan kendilerini alamadı.

Önce ölen sivil bir insan olmasına rağmen resmi devlet töreni yaptılar. Tüm devlet erkanı oraya taşındı. Peşisıra ise aldıkları darbenin yarattığı acı ve korkuyla halka karşı saldırıya giriştiler. Katliamlarına yenilerini eklediler.

Hiçbirisi, birileri çıkar da *“Hani bu devlet sınıflar üstüydü, bu telaş, bu saldırganlık niye”* der diye düşünmedi. Ve en son birkaç gün önce Cumhurbaşkanı S. Demirel, Sabancı ailesini ziyaret ederek taziyede bulundu. Ve Sabancı’ya *“Bu acı sadece sizin değil tüm Türkiye’nin, tüm milletin acısıdır”* dedi. Bu acının sadece Sabancı’ların acısı olmadığı yönündeki sözleri doğrudu. Doğrudu, çünkü Demirel, efendisinin ölümüne en az kardeş Sabancı kadar üzülmüştü. Ama **“Tüm Türkiye”, “Tüm Millet”** sözlerinden, kendisi ve ölen işbirlikçi gibi bir avuç sömürücüyü anlamak gerekiyordu. Ki zaten o da bunu kastediyordu. Onun için Türkiye ve Millet kavramlarının anlamı buydu.

Öte yandan halk ise daha önce hangi ölümlerden acı duyduğunu bu işbirlikçinin cenazesi kaldırıldığı gün polis tarafından katledilen devrimci gazeteci Metin Göktepe’nin cenazesine gitmeyi tercih ederek göstermişti.

Bir işbirlikçinin ölümü nasıl da tüm oyunları bozuyor değil mi? Yorulmak bilmeden harcanan onca çaba, binbir şaklabanlık, sahte şefkat gösterileri, “sıcak” kucaklaşmalar-öpüşmeler, “baba” imajı yaratmak için reklam şirketlerine verilen milyarlarca liralık para... her şey, her şey boşa gitti.

Evet her şey boşa gitti **Morrison Süleyman**. Çünkü sen de biliyorsun gerçekler birbiriyle çelişmez, iç tutarlılıkları vardır. Oysa yalanlar ve sahtelikler bir fiskede yıkılıp gidiyor.

Evet sen gerçekten üzülyorsun. Bu acıyı duyuyorsun, onun için taziye ziyaretlerin. Ve böylece istemesen de itiraf ediyorsun. Biliyorsun başka tür ölümler de var. Üstelik o çok üzüldüğün kişi gibi daha çok sömürü, ülkesini ve halkını satıp biraz daha sefa sürme uğruna da ölmüyor insanlar. Aksine özgürlük için, namus ve onur için, insanlık için, yaşamak ve yaşatmak için de ölüyor bu ülkede. Hem de kahramanca oluyor bu ölümler.

Ve yine biliyorsun. Hem de iyi biliyorsun. Bu ülkede açlıktan hastalıklardan, “doğal afet” dediğiniz, “iş kazası” dediğiniz katliamlardan ölenler de var. Hergün halktan binlerce insan hiç de doğal olmayan sizin düzeninizden kaynaklı olarak ölüyor. Ya aldatıp-korkutup savaşa sürdüğünüz binlerce genç? Onlar yaşıyor mu? Hayır, onlar da ölüyor.

O halde neden onların ailelerine taziye ziyaretinde bulunmuyorsun? İtiraf mı ediyorsun Demirel? Senin için Dinar’da ölenler, Senirkent’te ölenler, Hakkari’de açlıkla hastalıklarla boğuşanlar, binlerce ölü asker ve aile-

leri önemli değil mi? Neden bu katliamların sorumlularını “katilleri bulunacak” diyerek aramıyorsun. Yoksa katillerin adres listesinde senin de mi yerin var.

Metin Göktepe 8 Ocak’ta polis tarafından katledilmişti. Acılı anası hala katilleri arıyor, hesap soruyor. İstanbul’a gelmişken neden ona da taziye ziyaretinde bulunmadın? Yoksa sen *“Onlar ölsünler, ölüme layıktırlar ne önemi var”* mı diyorsun?

Yani şimdi sen açıkça: “Ben işbirlikçi tekellerin cumhuriyetinin devlet başkanım” mı diyorsun? Evet Demirel. Yakana yapışacaklar. Kayıp aileleri kapına geldiğinde **“Çocuklarınız cebimde mi?”** demiştin. Binlerle sayılabilecek şehit ailesi, kayıp ailesi, ölü askerlerin aileleri, Dinar’da, Hakkari’de, gecekonduarda yaşayan, açlığa, yoksulluğa, hastalıklara karşı direnen binlerce emekçi insan yakana yapışacak.

Mesajlarında sağa sola demokrasi teminatı veriyor, halkın savaşımdan duyduğunuz korku ve paniği dağıtmaya çalışıyorsun. Sen demokrasi teminatı verecek gücü nereden buluyorsun? Sabancı’lardan mı aldığını sanıyorsun.

Onlarda da hal kalmış değil. Seni Sabancılar da kurtaramaz biliyorsun.

Koç'un cenazesi; devlet erkanında kulluk telaşı...

Yalılarda yas var

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 34, Tarih: 2 Mart 1996

Türkiye'nin duayeni olarak yutturulmaya çalışılan Vehbi Koç ülkemizi emperyalizme peşkeş çeken bir uşaktı. Koç'ların iktidarında milyonlarca emekçi halka zulüm uygulayanlar Koç'un cenazesine koşarak ne denli sadık kullar olduklarını gösterdiler.

"Dev öldü", "Asırlık Çınar devrildi", "İmparator öldü", Türkiye bir devini kaybetti", "patronların patronu öldü"...

Vehbi Koç'un öldüğü 25 Şubat akşamı TV spiker ve yorumcularının ağzından çıkan bu ilk cümleler, ertesi günün burjuva basınının ilk sayfalarına 8 sütuna kapkara puntolarla manşet oluyordu.

Koç'un bu ani(!) ölümünün "kara" haberi bir anda dört bir yana yayılırken yalıları da yasa boğuyordu. Nasıl yasa boğulmasınlar ki, Sabancı Holding'in beyin takımından Özdemir Sabancı'nın DHKC tarafından cezalandırılmasının üzerinden henüz iki ay bile geçmemişti. Sabancı'nın "acısı" henüz dinmemişken Koç'un "zamansız" ölümü geldi peşinden. Her ne kadar Koç kendini emekliye ayırmış ve ipleri oğlu Rahmi'nin eline vermiş idiyse de o bir "Duayen"di. Bu durumu burjuvazinin Hürriyet'teki 'akıllı' Başyazarlarından Oktay Ekşi çok iyi dile getiriyordu. Ekşi 27 Şubat akşam 18.15 sıralarında kalbi duran ve "ebediyete göçen" Koç'un ölüm haberini duyar duymaz hemen ertesi günkü başyazısını Koç'a ayırdı. "Bir tarih daha gitti" başlıklı başyazısında *"Yaşlandığını biliyorduk ama, öleceğine hiç ama hiç inanmıyorduk. Çünkü bundan 20 küsur sene önce 'Ya bir gün vefat ederse...' korkusuyla tüm yayın malzemesini el altında bulundurmaya itina eden yazılı basın organlarıyla TRT'nin yaptığı hazırlıkların anlamsız olduğunu hepimize ispat etmişti..."* diyordu. Ekşi kendisini, efendilerini yasa boğan bu "ani" ölümü kabullenemiyordu.

Bu "beklenmedik" ölümle telaşa kapılan, yasa boğulan devlet erkanı, kulluk görevini en iyi şekilde yapmak için harekete geçti. Başta Cumhur-

başkanı Demirel olmak üzere peş peşe demeçler verilmeye başlandı. Acıları çok büyüktü. Hizmetkarı oldukları Sabancılar, Koçlar birer birer ayrılıyorlardı başlarından. Bu asırlık “çınarları” Koç’u devlet töreniyle kaldırmak boyunlarının borcu olmuştu. Karar yüksek yerlerden alınıp yürürlüğe girmişti bile... 20 yıl öncesinden Koç’la ilgili “tüm yayın malzemesini el altında bulundurmaya itina eden yazılı basın, TRT” ve sonradan kurulsalar da Koç’la ilgili tüm bilgileri önceden hazırlayan özel TV’ler bu konuda gösterdikleri “duyarlılıkla” hemen muhabirlerini Antalya-Talya Oteline seferber ettiler. TV’ler normal programlarını keserek özel haberle ölümü duyurdular. Sık sık programlarını keserek Antalya’yla kurdukları canlı bağlantılarla gelişmeleri anında aktardılar. TV haber ve diğer programların akışında değişiklikler yapıldı. Her şey Koç’un ölümüne endekslenmişti artık. Spikerler oldukça üzgündü, örneğin Show TV spikeri Gülgün Feyman Antalya ile yaptığı ilk canlı bağlantıda karşısındaki muhabire oldukça üzgün bir ifadeyle *“çok üzücü böyle haberini almak ve sunmak”* diyerek başlıyordu konuşmasına. Babaları ölmüş gibiydi hepsinin. Aynı akşamın yorumları, ertesi günün gazete baş ve köşe yazıları Koç’a ayrılıyordu. Bir günle yetinmeyenler birkaç gün köşelerini Koç’a ayırdılar. Gazete sayfaları Koç’un yaşamı, efsanevi kişiliği, Türkiye’nin gelişimindeki rolü vb. üzerine yazı dizilerine başlamıştı bile.

Kullukta kusur etmeyen bir kontrgerilla şefi: Mete Altan

Koç’un öldüğü duyulduğunda anında Talya Otel’ine ilk koşanlardan biri hiç şüphesiz Antalya kontrgerillasının birinci dereceden sorumlularından Mete Altan ve diğer kontra şefleriydiler. M. Altan vakit geçirmeksizin emrindeki polisleri otelin etrafına yığdı ve geniş bir “güvenlik” çemberi oluşturdu. Tedbiri elden bırakmamalıydı. Ne olmaz, ne olmaz burası Türkiye’ydi. Elin oğlu “kuş uçmaz” denen Center’ların ta 25. katına çıkıp iş bitiriyordu ve sırta kadem basıyordu. İşin içinde Taşanlar’ın durumuna düşmek de vardı, belli mi olurdu?

Devrin imaj devri olduğunu da çok iyi bilen Altan kendini iyi pazarlamalıydı. Uşaklığını yaptığı Koç’ların gözüne girmek ve ilerisi için yatırım yapmak için fırsat ayağına gelmişti, bunu tepmemeliydi. Mete Altan da bunu bildiğinden sadece otel çevresindeki, güvenlikle yetinmeyerek bizzat cenaze başında nöbet tutuyordu. Eli kanlı, halk düşmanı Mete Altan cenaze Antalya’dan götürülünceye kadar bu kulluk tavrını sürdürdü.

Devlet törenli cenaze ve düşen maskeler

Koç’un cenazesi İstanbul Nakkaştepe’deki yeşil çimlerle çevrili muhteşem Holding merkezine getirildiğinde devlet de Nakkaştepe’ye aktı. “Devlet cenazedeydi” manşetlerinin atılmasına yol açan bu yoğun ilgide kimler yoktu ki; Cumhurbaşkanı Demirel’den, Anap Başkanı Yılmaz’a. CHP Başkanı Baykal’dan, RP Başkanı Erbakan’a , Diyanet İşleri Başkanı’ndan

Ordu'nun generallerine kadar tüm "önemli şahsiyetler" oradaydı. Cenazede devletin yansira onların efendilerinin efendileri de binlerce kilometreyi teperek gelmişti cenazeye. İtalyan FIAT'ın temsilcileri de bunlardan bir kaçıydı. Bu sadık işbirlikçilerinin cenazesine çıkarları gereği katılmayı uygun bulmuşlardı... Cenazedekiler efendilerinin gözüne girmek, en önde görünmek, TV ve gazete görüntülerine girmek için birbirleriyle yarıştılar adeta.

Kimileri hızlarını alamayarak isimlerinin mutlaka gazetede yazılması konusunda muhabirleri tembih ediyordu. Milliyet muhabirine "*Beni yazmayı unutma. Ben emniyet müdürü Hüseyin Doğru*" diyen zat da bunlardan biriydi. Bu kontrgerillacı uşak isminin gazetelerde çıkmasıyla efendilerinin gözüne gireceğini, günün birinde önüne iyi bir kemik atılacağını umuyordu. Cenaze devlet töreni gereği askerlerin omuzlarında taşınıyordu. Ve bir kez daha devletin halkın devleti olmadığı, bu yönde yapılan tüm konuşmaların birer demagoji olduğu, devletin Koçlar'ın, Sabancılar'ın devleti olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Özdemir Sabancı'nın cenazesinde tüm devlet oradaydı. Koç'un cenazesinde de devlet hazırды. Ama bu ülkede Erzincan, Dinar gibi birçok yerde deprem oldu onlarca kişi öldü. Senirkent, İzmir gibi yerlerde sel baskınları yine onlarca kişinin ölümüne yol açtı. Alınmayan tedbirler yüzünden yüzlerce maden işçisi yeraltında göçükte can verdi. Ama hiçbirinin cenazesine devlet koşmadı. Hiçbirinin cenazesi devlet töreniyle kaldırılmadı. Çünkü devlet onların devleti değildi. Devlet ancak ölen efendilerinin yani Sabancı'ların, Koç'ların cenazelerine koşarak sahiplenirdi, çünkü onların devletiydi. Halkın devleti demagojisini yapanların maskeleri böylece bir kez daha düşüyordu...

Rıdvan'sız cenaze olmaz, DİSK Başkanı da oradaydı

Emperyalizmin sadık bir işbirlikçisinin cenazesine iç ve dış dostları katılır da sendika ağası dostları katılmaz mı? Son dönemlerde yeni dünya düzeni çizgisine büyük bir uyum sağlayan, burjuvazi adına Gümrük Birliği görüşmeleri için Avrupa'lara kadar giden, dostu Sabancı'nın cezalandırılması üzerine devrimcileri kınayan mesajlar yayınlayan, mesajlar yayınlatan, cenazesine koşan DİSK Başkanı Rıdvan Budak, bu anlayışıyla koştu dostu Koç'un cenazesine de. Budak bununla da kalmayarak Koç'un işçi, emekçi düşmanlığını, işbirlikçiliğini unutarak açıklamalarda bulundu. Rıdvan Budak cenazede Koç'un sadece Tofaş'tan 2400 işçiyi bir defada kapı dışarı ettiğini, emekçilerin kanını emerek 10 milyar doları aşkın servete kavuştuğunu ve işbirlikçilikte sınır tanımayarak ülkemizi emperyalizme peşkeş çeken, yeni sömürgecilik ilişkilerinin ülkemizde yerleşmesinin başını çektiğini de "hatırlamadı". Koç'un efendileri ile işbirliği halinde darbe yaptırdıktan sonra işbaşına getirdikleri cunta şefi Kenan Evren'e teşekkür mektubu gönderdiğini de hatırlamak istemedi. O faşist Evren ki emperyalistlerin ve Koç'ların isteğiyle Budak'ın başkanı olduğu DİSK'i kapatmış, yüzbinlerce işçiyi sedikasız bırakmıştı. Ama bunların hiçbirisi Budak'ı ilgilendirmiyordu. O bir sendika ağası olarak işbirlikçilerle anlaşmasını, acı

günlerinde onlara koşmasını, işçileri görüşme masalarında satmasını iyi öğrenmişti.

Koç'un cenazesinde işbirlikçiler, hainler, sendika ağaları vb.'den oluşanlar vardı ama halk yoktu. Devleti yasa boğan Koç'un ölümü örneğin kentlerin varoşlarının tebessümünü eksik etmedi. Halkımız bu kan emici yaratıklardan halkın adaletine hesap vermeden göçüp gitmelerine ancak üzülebilirdi. Çünkü onların Koç'un servetinde onbinlerce, yüzbinlerce emekçinin emeği, alınteri kanı vardır. Bu hiçbir zaman da emekçiler tarafından unutulamaz. Bu durum DİSK Başkanı Rıdvan Budak'ı pek de ilgilendirmiyor olsa da halkımızın öfkesi, adaleti, onlara gerekli derslerini, işledikleri suçları oranında verecektir birgün. Bunda hiç ama hiç şüphemiz yoktur...

Koç'un Yaşamı İşbirlikçiliğin Tarihidir

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 34, Tarih: 2 Mart 1996

Koç öldü. Ve daha öldüğünün akşamı arkasından ağıtlar düzülmeye, anısına programlar yapılmaya başlandı. Kendi deyimleriyle, O, Türkiye ekonomisinin DUAYEN'iydi. DUAYEN bir meslekte eskilikte başı çeken kimseye deniyor. Evet o gerçekten başı çekiyordu. O, işbirlikçiliğin, vatani satmanın, ihanetin başıydı. Başını çekmişti.

Yıl 1946. O günlerde ülkemiz emperyalizmin istediği gibi cirir attığı, alabildiğine sömürdüğü ve yönettiği bir ülke durumuna gelmemişti. Fakat bugünlerin temelleri o günlerde atılmıştı. Burjuvalar daha emekleme devresinde iken çocuğun anne sütüne saldırması gibi emperyalizmin açtığı sömürü musluklarına saldırırlar. Ve bu sömürü musluklarının Washington'lara, Londra'lara ve diğer emperyalist ülkelere giden kanalları oldular. İşte 1946 yılında emperyalizmin ülkemizde geliştirdiği sömürü ilişkilerinden ilki Koç'la gelişti. Vehbi Koç bu ülkede Amerikan sermayesiyle ilk ortak fabrika kurandır. Kendi anlatımıyla, *"1946'da ilk Amerikan yolculuğu, tüccarlıktan çıkıp sanayiciliğe geçişimin başlangıç noktası olmuştur... Türkiye'de General Electric Ampul Fabrikası kurulması kararını aldım. Uzun konuşmalar oldu. Türkiye'ye heyetler geldi gitti, sonunda şirket kuruldu, fabrika inşaatına başlandı, başarı sağlandı. Memlekette Amerikan sermayesi ile ortak ilk fabrika böyle kuruldu. Döviz tasarruf edildi. General Electric kazandı, biz kazandık..."* (Vehbi Koç, Hayat Hikayem, Sayfa 73)

Evet, onun kurduğu General Electric Ampul Fabrikasıyla evler, okullar, yollar.. aydınlandı. Ya da onun daha sonra açtığı fabrikalar sayesinde halkımız televizyonu, buzdolabını, çamaşır makinesini, arabayı tanıdı, kullanmaya başladı. Bu dönemde yaşananların sadece bir yüzüydü. Gaz lambaları yerini yüz mumluk ampullere, at arabaları yerini Ford'lara bırakırken bir yerlerde birileri kazanıyor, karına kar katıyordu. O birileri Koç'tu, Koçlar'dı, emperyalist tekellerdi.; Ama tüm mesele sadece basit bir ekonomik olay değildi. Basit bir alış-veriş değildi yaşanan, ülke, vatan satılıyordu. Ve

Koç'lar bu işin başını çekiyordu.

Yaşadığımız topraklar emperyalizmin bir sömürgesi haline getiriliyor, emperyalizme bağımlılığın önünde engel olan her şey bir bir ortadan kaldırılıyordu. Kısacası o yıllar vatanın tıpkı bir ahtapota benzeyen emperyalizm tarafından çepeçevre sanılması ve esir alınmasıydı. O ahtapotun kollarında TOFAŞ, FORD, MAN, SİEMENS, PİRELLİ vb. yazıyordu. Görünüşte hepsi de **Türk-yabancı ortaklığıydı**. Ya adları değiştirilmiş ya da Türk kelimesi adlarına eklenmişti. Koç bu kolların bir çoğunda vardı. Ve daha da gelişmesine, bu ülkenin en ücra köşelerine kadar girmesini sağladı. Anadolu'nun en ıssız bir köyüne bir ampul gittiğinde, **Amerikan General Electric kazandı, Koç kazandı**. Bir televizyon girdiğinde o kazandı. Ve insanlar yoksulluk, sömürü koşulları içinde yerlerini yurtlarını terk edip büyük şehirlerin yolunu tuttular. Koç'lar ise ucuz iş gücü ve daha fazla pazar için bunu körükledi ve insanları aldattı. Koç'u ve Koç gibileri yönlendiren tek şey kârdı. Onun için her şey yapıldı.

Onlarda bu sözün hakkını verdiler ve her şeyi yaptılar. Halkımızın kemerinde bir delik daha açılırken onlar göbek büyütmekteydi. Halkımız sağlığı için ilaç bulamazken, onlar Avrupalara, Amerikalara tedavi olmaya gittiler. Doktorsuz adım atmaz oldular. Darbeler, katliamlar, işkenceler, kayıplar, baskı, terör hep onların daha çok kar etmeleri içindi. Sömürü çarkı bozulmasın diyeydi. Onlarsa uşaklarının bu hizmetini karşılıksız bırakmadılar. Devrimciler daha iyi takip edilsin diye arabalar, halkın öfkesi kanla bastırılsın diye panzerler, Kürt halkının isyanı dindirilsin diye silahlar bağışladılar. Ve dünden bugüne hiç değişmediler. Ne halkı sömürmekten, ne de baskı, terör, katliama maruz kalmasına sebep olmaktan geri durdular. Ancak bu vatan onların çiftliği değildi. İşte bu yüzden geçmişten beri savaşıyor onlara karşı. Bu savaş onların halkımıza çok gördüğü bağımsızlık ve özgürlük içindir. Bu onların en büyük korkusudur. Haksız değiller korkularında. Sadece Koç'un ve onun ikiz kardeşi Sabancı'nın bir yıllık satışı Türkiye bütçesinin 3/2'si kadarsa her şey yapılır. Onlar da geri durmadılar. Yaktılar, yıktılar. Genç kızlanmıza işkencehanelerde tecavüz eden, halkımızı yerinden yurdundan eden, öğrenciyi okulunda soyan, memura sendikasını vermeyen, işçiye işinden eden onlardır, Koç'lardır.

Bugünlerde korkuları onları "farklı" arayışlara yöneltti. Birden dünyanın en keskin "barış" savunucuları oldular. Çünkü silahlar üzerlerine çevrilmişken ve varoşlar gökdelenleri çepeçevre sarmışken ve bugün artık -kendi deyimleriyle- boğazlarının garantisi yokken onlar "barış" istemesin de kim istesin.

Koç da istemişti, yaşlılarının çoğu mezardayken, o bir canlı cenaze gibi göremeyeceğini bile bile uğraşıyordu. Yok, bu sadece üç-beş kuruş kazanmak için her şeyi yapan bir tüccarın yapabileceklerinden daha öte bir şeydi. O bunu düzenin bekaası için yapıyordu. Bu uşaklıktı. Koç bu ülkenin ve emperyalizmin gördüğü en büyük uşaktır. Şimdi ise o uşaktan bir kahraman yaratmaya çalışıyorlar. Onun, bu ülkeye çok emeği geçmiş,

saygı değer bir insan olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Doğrudur, çok emeği geçmiştir. Ölümüne kimin feryat ettiğini ve kimlerin feryat edeceğine bakarsak kime nasıl hizmet ettiğini görmek işten bile değildir.

O iyi bir uşaktı. Baş uşaktı. Ve eminiz ki diğerleri onun gittiği bu yoldan hiç dönmeyecekler. İhanetin ve vatan satmanın bataklığında adım atmaya devam edecekler. Etsinler. Koç eceliyle öldü. Fakat diğer uşakların ve uşak adaylarının rahat yataklarında ölmeye fırsatları olacak mı? Bu ülkenin varoşlarında, dağlarında ve zindanlarında yükselen devrim ateşi gökdelenlerini de, düzenlerini de alaşağı edecek. Bunu ne bugüne kadar Koçlar, Sabancılar engelleyebildi, ne de bundan sonra Koçlar'ın, Sabancılar'ın peşinden gidenler engelleyebilecek. Birgün bu ülkeyi sömüremeyecekler.

İşbirlikçi Tekeller ve Tekel Solculuğu

M. Ali BARAN

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 34, Tarih: 2 Mart 1996

Türkiye sol hareketinin geçmişinde “zinde güçler” diye adlandırılan orduya güvenerek devrim yapma anlayışı kısa bir süre de olsa bazı güçler üzerinde etkili olmuştur. Marksist-Leninist hareketin gelişmesiyle birlikte bu güçler giderek etkisizleşmiş ve devrimci hareketin dışına düşmüştür. Halka güvensiz, devrime inançsız bu gruplar, politika ve taktik diyerek, kitlenin hareketlerini, ordu içerisindeki güçleri harekete geçirmek için kullanmak istemiş ama, başaramamışlardır. Halk adına devrim yapacağı umut edilen bu güçlerin nasıl bir devrimi düşündükleri -özünde emperyalistlerin ve tekellerin politikalarının dışında hareket etmedikleri- sonraki yıllarda açıkça ortaya çıkmıştır. Kendine sol diyen güçler, bu gerçeklerden gerekli dersleri çıkartamadığından halka güvenme yerine sürekli olarak devrimi dış güçlerden beklemiş ve bu düşünce ile halk hareketinin örgütlenip iktidarla dişe dişe bir savaş gerekliliği anlayışından çok uzak olmuşlardır. Halka yabancı bu güçler halkın iradesinin ortaya çıkması, iktidardan hesap sorulması ve devletin parçalanıp devrimci halk iktidarının kurulmasını isteyen devrimci güçlere karşı ideolojik, psikolojik ve fiziki olarak devletin paralelinde savaşmışlardır.

Bunun yakın dönemdeki en tipik örneği revizyonist sistemin çıkarlarına göre hareket eden, onların isteğine göre devrim yapıp yapmamayı belirleyen revizyonistler olmuştur. Onlara göre revizyonist sistemin onayı ve desteği olmadan hiçbir devrim hareketi başarıya ulaşamaz ve hiç kimse devrim yapmaya kalkmamalıydı. Demokrasi mücadelesi diyerek bu düşüncelerle devlete karşı bütün devrimci hareketlere engel olmaya çalışmış, bu hareketleri MİT'in CIA'nın provokasyonları olarak görmüştür. Bunların demokrasiden anladıkları revizyonist sistemin çıkarlarına hizmet eden onların ulusal ve uluslararası politikalarını şu veya bu oranda destekleyen veya güçlendiren bir demokrasidir. Halkın demokrasisiyle, halkın çıkarlarıyla ilgisi yoktur. Bu düşüncelerin sahipleri nasıl bir demokrasiyi, nasıl bir sosyalizmi öngördüklerini zaman içerisinde açığa vurdular. Re-

vizyonist sistemin yıkılmasıyla ideolojik, politik, ahlaki bütün değerlerini yitiren bu kesimler, emperyalizmin gönüllü ajanlığını üstlenerek, demokراسiyi ancak emperyalistlerin getirebileceğine inandılar.

Dün revizyonist sisteme umut bağlayanlar bu kez de emperyalistleri övgülerle göklere çıkartıyor, onun artık değiştiğini, “yenilikçi” olduğunu, artık eski emperyalizm olmadığını keşfederek, halklara emperyalist demokراسiyi kurtuluş olarak gösteriyorlardı. Halka güvenmeyen, halkın devrimci iktidarına inanmayanlar, bu düşüncelerle devrimci hareketin karşısına geçip emperyalistler ve tekeller adına devrimcilere karşı savaştılar. İşbirlikçi faşist iktidarın da desteğini alan bu güçler, bir yandan tekellere akıl hocalığı yaparken bir yandan da çeşitli sendikalara, demokratik örgütlere yerleşip sola karşı saldırı üsleri oluşturuyorlardı. İktidarın bütün desteğine rağmen, sol görünüm altında bir halk hareketi yaratıp, halkı oyalamayı başaramadılar ve yok oldular.

Bu gelişimi iyi değerlendiren bir kısım eski solcu, halka ve özgüce güven yerine dış güçler olmadan ülkede demokراسinin, hak ve özgürlüklerin sağlanamayacağını yeniden teorileştirerek legal partilerle siyasi arenaya atılmayı seçti. Bu teoride sosyalizme, Marksizm-Leninizme ilişkin doğru olan ne varsa yenilik adına bir kenara iterek emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin desteğini alacak, güvenini kazanacak ve de onların icazetiyle sola karşı bir tasfiye hareketi başlatarak güç oluşturmak istediler. Diyebiliriz ki Türkiye sol hareketi tarihinde ilk defa **emperyalizmi ve tekelleri karşısına almayan, onları savunarak**, sosyalizm adına politika yapmaya soyunulmuştur. Geçmişte cuntacılar güvenerek devrim yapmak isteyenler bile bu kadar pervasız olamamışlardır. Bugün hala sol söylemi bırakmamış bir kısım reformistler açıkça işbirlikçi tekellere karşı olmadıklarını söyleyip yazabilmektedirler. Karşı olmama gerekçeleri de kapitalizmin genel kurallarına uyup uymamayla sınırlanmıştır. Vergisini zamanında veren tekelleri teşvik edeceklerinden bile sözetmeyi “sol” düşüncelerine uygun bulabilmektedirler. Hızını alamayanlar daha da ileri gitmekte ve artık Türkiye’de yenilikçi, ilerici bir burjuvazinin olduğunu söyleyerek bu saçmalıkları kabul etmeyenlere karşı veryansın edebilmektedir.

Hemen herkes Anayol hükümetini TÜSİAD’ın ve ordunun kurduğunu rahatça söyleyebilmekte ve bu hükümetin halka karşı bir saldırı hükümeti olacağını belirtmeyi de ihmal etmemektedirler. Anayol hükümetinin halkın tüm kesimleri için ne tür politikalar ürettiği, tekellerin ve emperyalistlerin bu hükümetten ne kadar memnun olduğunu bilmeyen yoktur. O halde **“yenilikçi burjuvazi” kim?** Anayolu kurduran TÜSİAD yenilikçiye yenilikçi olmayan TÜSİAD kim? Kuşkusuz bütün bu sorular Anayol hükümetinin halka karşı politikaları ve bu hükümeti kurduran TÜSİAD ve emperyalistlerin sınıfsal nitelikleri, açık politikaları karşısında anlamsızdır. O halde, sol adına emperyalistlere ve tekellere yenilikçi sıfatını yakıştırmamanın amacı nedir? Amaç emperyalistlerin ve tekellerin politikalarını meşrulaştırmak ve onların desteği ve politikaları doğrultusunda halk hareketinin,

devrimin gelişmesini önlemektir. Bu gelişim, klasik faşist politikalarla, burjuva partileriyle önlenemez. Halkın yaşamı, yoksulluğu, gördüğü baskılar açık ve çıplaktır. Dolayısıyla halk hareketi doğası gereği muhaliftir. İşte tekeller bu gerçeği bildiğinden, sol görünüm altında halk muhalefetini kendi denetimlerine almak için sosyal demokrasi veya sosyalist görünümdeki **reformist hareketleri teşvik ediyor** ve kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiriyor. Bunu bilen bazı reformist kesimler tekellerle çıkarlarının keşiştiği bu noktada yüksek perdeden söylemlerle politika ve taktik yapma adına, en pespaye burjuva görüşleri sol adına piyasaya sürerek halk hareketini engellemek istiyor. Bu kesimler, bir yandan halkın çelişkilerini kısmen yansıtan talepleri dile getirirken, bir yandan da devrim gerçeğine vurgu yapan sola karşı kitleleri şartlandırarak düzen içi mücadelenin sınırları içinde tutmak isteyerek burjuvaziye gerekli mesajları veriyor. Burjuvazi tam da bu noktada devrimci hareketlere karşı ideolojik, psikolojik ve fiziki saldırı ve imha kampanyaları sürdürürken halk kitlelerine sol adres olarak reformistleri gösteriyor. Oligarşi onlara dokunmaz, hatta gösterilerine, örgütlenme faaliyetlerine, basın yayın organlarıyla, TV'lerle, açıklamalarla destek olur, teşvik eder. Neden olmasın? Açıkça *“biz tekellere karşı değiliz, biz bu devleti yıkmak için yola çıkmadık”* diyen bu güçleri desteklemeyip kimi destekleyeceklerdir... Devlet, önünde en büyük engel olarak kendisini ortadan kaldırmak isteyen güçleri görüyor ve bu noktada politika yapıyor. Reformistler de politikalarını devletin bu politikası üzerine kuruyor ve gelişmek istiyor. Devletin ve reformistlerin bu politika zemini devrimcilerin de politik hattını belirginleştiriyor. Devlete ve reformist ideolojiye karşı her yönden mücadele edilmeden devrim gerçeği gelişemez, ete, kemiğe bürünemez.

İşbirlikçi iktidar, Osmanlı politikalarıyla yeni dünya düzenine uyum sağlayamaz. Bu olguyu geç de olsa devrimci mücadele onlara öğretmiştir. Emperyalistlerin ve TÜSİAD'ın hükümetlere program dayatmaları bu çerçevede gelişmektedir. Tekellerin ve emperyalistlerin istikrarı ancak TÜSİAD'ın demokrasicilik oyunuyla sürdürülebilir. Bunun için öncelikle, devleti yıkmak isteyen devrimci hareketin etkisiz hale getirilmesi şarttır. Bu ise, halkın tepkilerini nötralize edecek bazı uygulamaların gündeme sokulması ve uygulamaları destekleyecek, burjuvazi adına ideolojik, psikolojik savaşı sürdürecektir çeşitli kurumların oluşturulmasıyla, kitlesel desteğin oluşturulmasıyla mümkündür. Bu desteği ancak halk kitlelerinin muhalif potansiyeline seslenebilecek sol görünümdeki güçler yapar. Burada TÜSİAD'ın en büyük destekçisi reformistlerdir.

Ancak, Türkiye gerçeği içerisinde kitleselleşen devrimci hareketi oligarşinin baskıyla susturma koşulları ortadan kalkmıştır. Türkiye kapitalizmi tarihinden devraldığı çarpık yapısıyla istikrar sağlama olanaklarından yoksun olduğundan, istikrar için yapılan özelleştirmeler başta olmak üzere, atılmak istenen her türlü adım halk kitlelerinin yaşamını biraz daha yoksulluğa ittiğinden büyük tepkiler almaktadır. Emperyalizme bağımlı, çar-

pık kapitalizmin gelişmesi, yükselen devrimci mücadele, burjuva partilerinin tekellerin hemen tüm politikalarını alt üst etmekte ve egemenler hiçbir programlarını istedikleri gibi uygulayamamaktadır. Devrimci mücadele, gerek reformistlerin gerekse reformist teorilerin asıl sahibi tekellerin bütün planlarını bozarak gelişmeye devam etmektedir. Devrimci mücadelenin gelişimi, reformistlerin mücadelenin önüne set çekme planlarını da bozacak ve savaş büyümeye devam edecektir. Böylece **emperyalistlere ve tekellere dayanarak yapılmak istenen solculuk**, ordu içerisindeki güçlere dayanarak düşünülen devrim gibi, kısa sürede iflas edecek ve tarihin çöp sepetine atılacaktır.

Hayat öğreticidir. Yıllarca orduya umut bağlayanlar, CHP'yi destekleyenler, Turgut Özal'a güvenenler, halk adına hareket ettiklerini iddia ediyorsa, bu güvendikleri güçlerin halka ne verdiğine tekrar bakmalıdırlar. Daha çok baskı, işbirlikçilik ve sömürden başka görünen birşey yoktur. Bu gerçeği görmeyip "taktik" diyerek çeşitli burjuva güçlerin, emperyalistlerin desteğini almak için sürdürülen manevralar sonuçta burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmiş ve halka zarar vermiştir. Mesut Yılmaz'a güvenenler, ondan halkın yararına birşey bekleyenler Tansu Çiller'e, emperyalistlere ve işbirlikçi tekellere de güvenmek zorundadır. Devrimi, halkın kuruluşunu bazı emperyalistler ve işbirlikçi tekellere dayanarak sağlamayı düşünenler ve bunun adına "politika" ve "taktik" diyenler sadece kendilerini aldatıyor. Ne halk, ne de devrimciler bu bilinen oyuna gelmeyecektir. Devrim hareketi emperyalistleri ve işbirlikçilerini doğrudan karşısına alarak, onlarla savaşarak gelişecektir. Burjuvaziye "ilerici" ve "yenilikçi" misyon biçen, Sabancılar için ağlayanlar, Sabancılar'ın cezalandırılmasında karanlık güçlerin parmağını arayanlar; emperyalistleri ve tekelleri karşısına almayı düşünmeyen, emperyalistlere dayanarak devrim yapma hayalleri kuranlardır. Bunun içindir ki bu güçler doğrudan emperyalistlere ve tekellere yönelen her eylemde başka bir tekelin çıkarını arayarak bu güçlerle karşı olmadıklarının mesajlarını vererek güçlenmek ister.

İşbirlikçi tekellerin çıkarlarını koruyan, onların "ilerici" olduğu kadar ilerici olan sol ideolojik kavgamız sürecektir. Türkiye'de kendini çok akıllı, devrimcileri sersem sanan tekellerin çıkarlarını savunmayı üstlenmiş çok sayıda Mahir Kaynak var. Tekellerin bu çok akıllı dostlarıyla mücadeleyi, emperyalistlere ve tekellere daha çok vurarak geliştireceğiz. Ve onlar her seferinde Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar, Komililer için yeniden ağıtlar yakacak, ne kadar ilerici olduklarını yeniden keşfedeceklerdir. (...)

ONLARIN VATANLARI HOLDİNGLERDİR ONLAR HOLDİNGLERİN “VEKİLLERİ”DİR

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 37, Tarih: 23 Mart 1996

“Bu görevi, Sabancı Holdingin yönetiminde yeralmayı vatani bir görev olarak kabul ettim.”

Işın Çelebi (ANAP milletvekili)

Bir tek cümle ama çok şey anlatıyor.

Burjuva politikacılarının gözünde vatanın neresi olduğunu çok özlü bir biçimde ortaya koyuyor Işın Çelebi..

Onun vatan bellediği yer Sabancı'ların Holdinglerinden başka bir yer değil.

Nazım, onyıllar öncesinde onlar için boşuna söylememiştir; “Vatan sizin çek defterleriniz, yatlarınız, katlarınızsa ben vatan hainiyim” diye.

O günden bugüne değişen bir şey yok. Onların gözündeki vatan hala aynı “vatan”. Onların gözündeki vatan yine, uğruna ölünecek toprak değil, kasalarını dolduracak karlar, avantajlar, kredilerdir.

Özdemir Sabancı cezalandırıldığında boşuna vatan-millet edebiyatıyla üzülmedi Işın Çelebi. Boşuna terör edebiyatı yapmadılar. Tehlikede olan vatan değil, onların çek defterleri, arpalıklarıydı çünkü.

Holding yöneticisi, işadamı milletvekilleri Cumhurbaşkanından burjuva basınına kadar herkesin gündemine girdi birden. Son olarak Cavit Çağlar'ın bir banka satın alıp bunun yönetim kurulu başkanlığını üstlenmesi ve üstüne üstlük bu bankanın yönetim kuruluna da “milletvekilllerinden”

Necdet Menzir, Hayri Kozakçıoğlu ve Mehmet Sağlam'ı getirmesi bunların kimin vekili olduğu sorusunu halk nezdinde de bir kez daha gündeme getirdi. **Işın Çelebi, Çağlar, Menzir** örneklerinin üstüste gelip bu işin bu denli açık hale gelmesi oligarşinin bir kısmını rahatsız etti doğallıkla. Öyle ya TBMM demokrasıcılık oyununun en önemli kurumuydu. Buradaki vekillerin milletin değil de kendi holdinglerinin vekilleri bu kadar ayan beyan edilirse oyunu sürdürmek daha da güçleşebilirdi.

Gazetelerde *“TBMM Başkanı Kalemli bankaların yönetim kurullarında yeralan ve işadamları olan milletvekillerini, meclis itibarını zedeleyen ilişkileri yakın takibe aldı”* (18 Mart '96 Milliyet) türünden haberler yeralıyor bugünlerde.

Oysa Meclisin neredeyse tamamı bu ilişkilerin içinde zaten. Eskaza “meclis itibarını zedeleyen” bu milletvekilleri meclisten uzaklaştırılacak olsa, belki Kalemli'nin kendisi de dahil, kimse kalmayacak “milletin vekili” olarak.

Evet, onların “milleti” yalnızca Koçlar’dan, Sabancılar’dan, bilmem ne bankaların sahiplerinden ibaret. Ve onlar yalnızca bu “millet”in vekilidirler. Oligarşinin bu has kurumunun itibarını koruma demagogjileri içinde yalnızca bu gerçeği bir kez daha itiraf etmiş oluyorlar.

İşte bundan dolayı onlar ancak ve ancak yalnızca holdinglerinin, bankalarının kasalarını dolduracak ve holdinglerinin, bankalarının düzenini bozacak gelişmeleri bastırarak yasalar çıkarıyorlar. Ve ancak böyle yasalar çıkarabilirler. Bu meclisten kim ki farklı bir şey beklerse kendini ve halkı aldatmış olur. Ve kim ki halka bu meclisi çare olarak gösterirse en az bu meclistekiler kadar ikiyüzlüdür.

METE HAS'TAN SABANCI'YA

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 38, Tarih: 30 Mart 1996

Devlet denilen şey, bir sınıfın diğer sınıfa karşı tahakküm aracı. Sınıflarla birlikte varoldu ve sınıflarla birlikte yokolacak.

Egemen sınıflar yarattı devlet'i. Sahibi onlar. Kim bu egemen sınıflar?

Toplumsal çok büyük bir kesimini köleleştirip, ezip, sömürüp emek gücünü çalanlar, yarattığı değerleri gaspedenler.

Bugünün özelinde Oligarşinin kendisi.

Yalnızca bu da değil. Oligarşiyi de kendi içinde tasnif edersek, en üstte bulunan ve en büyük sömürü pastasını kapam teknelci sermayedarlar.

Düzen, işte asıl olarak bunların düzeni. Devlet, bunların yaşamlarını sürmesi, servetlerinin artması ve rahatlarının bozulmaması için var.

Bunu bütün sol biliyor. Bütün sol yayınlarda yazıyor bunlar. 1960'larda da biliniyordu.

Daha öncesinde de... Ama işte sadece biliniyordu. İktidarı alma kafası olmayınca, devrim niyeti olmayınca bu bilinenler hemen unutuluyor.

Ama Mahir'ler devrimin ilk filizleri olarak halklara bu zulüm ve sömürünün adresini gösterdiler.

O zamanki teknelcilerin elebaşlarından biri ve belki de en irisi Mete Has'lardı.

Onlara yönelik yaptılar eylemlerini.

Kuşkusuz, sorun ölmek ve öldürmek değildi tek başına. Sınıflar savaşıydı bu.

Bu savaşın bir tarafında bulunanlar, kendilerini gizleyip tüm devlet gücünü devrimcilerin üzerine gönderenler, cunta yaptıranlar, onbinleri işkenceden geçirenler, kısacası kanlı ellerin gerçek sahibini göstermek ve uyarmaktı bu sömürü ve zulme son vermeleri için.

1996'in ilk günleri. Vahşet ve sömürü ülkemiz coğrafyasında şimdiye

kadar görülmemiş boyutta. Devasa bir savaş aygıtı ülkeyi bir baştan bir basa kana boğuyor.

Düzen sahiplerinin, devletin gerçek efendilerinin talimatları doğrultusunda bu savaş aygıtı, kontrgerilla halka karşı savaş yürütüyor. Daha önce polise, askere, işkenceciye, MİT'çiye, emperyalizmin ajanlarına, sivil faşistlere, işbirlikçilere, hainlere yani efendilerin tırnakları, maşaları işlevini görenlere yönelen DHKC savaşçıları bu kez bir gökdelenin merdivenlerini tırmanıyor. Mete Has çoktan harcanmış. İt dalaşında bu kez Sabancı ve Koçlar ön sıralarda. Levent'in göbeğine diktiği gökdeleninden bir imparator gibi İstanbul'u seyrediyor efendiler. Sanıyorlar ki, halk ve resmi-sivil faşist güçleri arasındaki savaşta onun kapısı hiç çalınmayacak. Öyle ya o imparator. O hülyayla yaşarken, bir gün bir kaç çift öfke dolu göz ve beyinlerine doğru uzanmış namlular görüyorlar. Son gördükleri de o oluyor zaten. Gıkları bile çıkmıyor, çıkamıyor...

THKP-C yol gösterdi.

DEVİRİMCİ SOL yol aldı.

DHKP-C yolun sonunu gösteriyor.

Sabancı'sı ilerici olanın dostu ABD olur

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 38, Tarih: 30 Mart 1996

Sabancı'nın cezalandırılması yalnızca oligarşiyi sarsmakla kalmadı. Türkiye'de oligarşinin kurulu düzenine ve devlet yapısına karşı olanlarla gerçekte olmayanları ayırtıran bir turnusol da oldu. Parababaları ile kont-rgerillanın kucak kucağa olduğu bu devlete kim karşı, ne kadar karşı açığa çıktı. İşbirlikçi tekeller ve emperyalizm gerçekte düşmanımız mı, yoksa binlerinin gözünde yedeklenecek bir faktör haline mi getirildi, görüldü.

Bir sürü deli saçması teoriler ortaya atıldı. Eylemin arkasında komplo-lar sezen ince zekalı komplo teorisyenlerini tanıdık. Bütün dünya halkları bunların gözünde Sabancılar'ın ne kadar ilerici olduklarını da öğrendi.

Yurtdışında yayınlanan Özgür Politika gazetesinin 18-19 Mart günlerin-deki sayılarında bir röportaj dizisi yayınlandı. Röportaj yapılan şahıs "İs-lamcı aydınların önde gelen simalarından" diye tanıtılan **Altan Tan**. Rö-portaj dizisini okuyanlar yeni dünya düzeninin beyinlerde yarattığı izleri ve uyandırdığı umutları kolayca görebilirler.

İşte iki gün boyunca tam sayfa yayınlanan düşüncelerden bazıları:

"Türkiye'de son üç-beş senedir olan bir durum var. Türkiye'deki islami kesim, Kürt kesimi, Sabancı'nın başını çektiği burjuvazinin yenilikçi kana-dı (yer yer ilerici diye de adlandırıyor), dört-beş senedir bir siyasi hamle-ye niyetleniyor. İşte Boyner, Menderes, Özallar."

A. Tan, Türkiye'de bir yapısal değişikliğin içerde bu güçlerin ittifakıyla olabileceğini ve gerekliliğini vurguluyor. *"Bu, demokratik bir ittifak hare-keti mi olur; demokratik ittifak partisi gibi söylemler var şimdi, bir demok-ratik ittifak hareketi ortaya koymak lazım,"* diyor ve ekliyor *"Türkiye'deki sermaye kesimi. Mesela Sakıp Sabancı bu kavgada kardeşini vermiştir... Her bizim bedeller ödedik..."*

Mesajlar satır aralarında kalmasın diye ikide bir tekrarlanan bu projede bakın başka kimler var:

“Tekrar tekrar bunun altını çizmek istiyorum ki... Bir islamcı kesim, İki Kürt kesimi, Üç yenilikçi burjuvazi, Dört solun dönüşümcüleri, akli başında Türkiye milliyetçiliği anlamında Türk kesimi de ekleyebiliriz. Ana güç olarak üç ana unsur Kürtler, islamcılar ve sermaye sınıfıdır. Bunları bir yeniden yapılanma programı içinde bir demokratik harekette güç birliği içine sokacak bir siyasal hareket geliştirmek lazım.”

Böylece şu, düzeni yıkmak isteyen ihtilalci solculara karşı bizim legal partciler, emek barış blokçuları dahil, kimler potansiyel ittifak halinde değil ki!

Tabii ki bu kadar değil... Türkiye'deki bu tekelci sermayeli ittifakın bir de dış desteğe ihtiyacı var:

“İki: Dışarıdan destekleyenler; Türkiye'deki mevcut rejimi destekleyen güç odakları var... (bir de) Türkiye'deki bu yapının değişmesini isteyenler var... Türkiye'nin yeniden yapılanması, bölgesel bir güç haline gelmesini gerektiren hiçbir siyasi projeyi Avrupa desteklemez. Kim destekler; bu ABD midir, Çin midir, Mozambik midir...”

“Ortadoğu'da yeni bir siyasal düzenleme”nin patronu olan ABD ile ittifak “lazım” mış. “Buna, bölgesel jandarma diyebilirsiniz, kahyalık diyebilirsiniz, emperyalizmin Ortadoğu ayağı diyebilirsiniz... Fazla gocunmuyor” muş. “Benim yararına ise birilerinin de (abç) yararına ise” gocunmamak gerekirmiş...

Sermayenin “islamcı” etiketli kesimlerinin kiblesinin güneyde değil, artık çoktandır Kuzey Atlantik İttifakı'na (yani NATO'ya ve ABD'ye) dönük olduğunu biliyoruz... Diğer yandan halk arasında bir deyim vardır. “Söyleyene değil, söyletene bak”... Özgür Politika'nın iki tam sayfa halinde bu düşüncelere tercümanlık yapmasının elbetteki bir hikmeti var. Uzun bir süre sermaye sözcülerinden legal solculara, Amerikancı islamcılardan Kürt milliyetçilerine kadar belirli bir çevrenin, Sabancılar'ın cezalandırılmasına niye bu kadar karşı çıktıkları, komplo teorileri üretmek için niçin bu denli kendilerini yordukları yeterince anlaşılıyor. Hala bunu merakla soranlar, cevaplarını yukarıdaki sufle edilmiş düşünceleri izleyerek anlayabilirler.

Yaşasın başını Sabancılar'ın çektiği ilerici sermaye sınıfı ve Amerikan dostluğu!..

Güle Güle Taşanlar!

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 40, Tarih: 13 Nisan 1996

Daha göreve geldiğinin ilk günleriydi. Bir sayfamızı ayırdık sana. Ama ne yalan söyleyelim umduğumuzdan daha çapsız çıktın.

"Hoşgeldin" dediğimiz günden bu yana şunun şurasında sadece 5 ay geçti. İtiraf edelim biz de soluğunun bu kadar hızlı kesileceğini ummuyorduk. Üstüne üstlük bir de soluk açmak ve kondüsyonunu geliştirmek için Türkiye şampiyonu bir sporcudan tenis dersi aldığını da öğrenmiştik bu arada. Ama o da bir işe yaramadı anlaşılan.

O ilk günlerde yazdığımız yazılar hala hafızalarımızda tazeliğini koruyor:

"Şimdi de 'erkekliğini' İstanbul'da kanıtlayacaksın demek. Ama umutlanmasan iyi olur. Çünkü bu kent nice 'erkeklerle', nice 'kahramanlara' mezar oldu bilirsin. Niceleri muskayla dolaşüyor ve daha niceleri nazar boncuğu ile geziniyor. Sonuç değişmiyor.

Yürekli olmak senin gibi soysuz, ikiyüzlü, çıkarıcı, dalkavuk ve kuyruğu titreklerin harcı değildir Taşanlar.

(...)

O küçük beynin ve titrek yüreğinle bu ordunun karşısında durmak senin harcın değildir."

Bu kenti teslim almak, senin gibi 'işbirlikçilerin', 'ikili oynayanların' harcı hiç değildir.

Görüyorsun işte yuttu bu şehir seni. Başını yedi. Ne "kafa koparıcı"lığın, ne sol ceket yakandan hiç ayırmadığın nazar boncuğun, ne takdirname ve ne de teşekkür belgelerin kar etti sana. İstanbul'da çakılı kalmayı ve senden öncekiler gibi bu menbayı iyi değerlendirip yükünü tuttuktan sonra seleflerin gibi bu işten kazasız-belasız ayrılmayı ve devletin koruması altında geri kalan ömrünü rahat bir şekilde geçirmeyi hayal ediyordun. Bunun için ilk günler belli bir hava vermek, koltuğunu sağlamlaştırmak ve efendilerini heveslendirmek için yüksek perdeden "kafa koparma" edebi-

yatına giriştin. Öyle ya sana göre sırtını yaslayabileceğin bir tek onlar vardı. Kendi “camian” bile çoğu zaman seni yalnız bırakarak, umutlarını suya düşürmüştü. Ama erkektin ya sen, gerektiğinde kendi camiandan insanlara bile işkence yaptıracak kadar gözüpek, hırslı olduğunu göstermek istedin. Telaş içinde en kısa sürede rüştünü ispatlamalıydın.

Basını kullanmalısın dediler sana. Haklılardı da. Sen de başta ATV ve onun soytarısı Ali Kırca ile teşrik-i mesaiye giriştin. Ama işte sana akıl verenler hep bazı şeyleri eksik bırakıyorlardı. Bu İstanbul'un, öyle her bildiğin kente benzemediğini söylemiyorlardı. Burada egemenler arasındaki it dalaşı sandığından daha şiddetliydi. Birine hoş görünsen öbürü, öbürüne hoş görünsen berikinin işine gelmiyor ve ayağını kaydırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Tabii bu işin bir yanıydı.

İşin diğer yanında ise devrimciler vardı. İlk geldiğin günlerde *“bu kent emeğin başkentidir. Bu kent namuslu ile namussuzların, yürekli ile yüreksizlerin, onurlular ile onursuzların savaş alanıdır”* diyorlardı sana ama hiç kaale almıyordun.

Daha geldiğinin ertesinde neye uğradığını şaşırman, buna yeteri kadar delalet etti zaten. Devrimcilerin bırakalım sıradan eylem yapmayı, İstanbul'un bir semtini basıp aynı anda 9 hedefi birden tahrip etmeleriyle, Jan darma Alayına saldırılarıyla karşılaştın.

Acil başarı gerekiyordu sana ve mensubu olduğun kontrgerillaya. Cezaevlerine saldırdınız. Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen, Rıza Boybaş ve Gültekin Beyhan yoldaşlarımızı vahşice katlettirdiniz.

Ve bu olayların hemen akabinde Sabancı Eylemi geldi gündeme ki bu olay bir yanıyla da senin talihsizliğindi.

Yine acil başarı gerekiyordu. Acil başarının senin gibilerin lügatında anlamı devrimci kanı ve işkenceydi. Öyle de yaptın.

Efendisini koruyamayan kapı bekçisi gibi günlerce sadece İstanbul'da binin üzerinde eve saldın itlerini. Kırılmadık kapı, tezgahlara çekilmedik devrimci, yurtsever bırakmadın ama hiçbir sonuç alamadın.

Cezaevlerinde katlettirdiğin yoldaşlarımızın cenaze töreninde bütün bir kenti ablukaya aldındın, binlerce insanı dövdürerek spor salonlarına doldurdun. İşkenceyi sokak ortasında aleni yapmaya başladın. Metin Göktepe adlı ilerici gazeteciyi katlettirdin. Ve pek plan dahilinde olmayan bu iş başının epey sıkışmasına neden oldu. Efendilerinin gözünde işi kitabına uyduramayan adam olarak epey puan kaybettin. Sadece efendilerinin gözünden değil kendi kahramanlarının da gözünden düştün. Onlar bile telsizlerden sana küfretmeye, “nerde o eski amirler” diye veryansın etmeye başladılar. Ama sen “erkekliğini” kendi kahramanlarına karşı da kullanmaya başladın.

Sabancı eyleminin yarattığı sarsıntı pek dineceğe de benzemiyor, herkes bir an önce sonuca gidilmesi konusunda seni sıkıştırıyordu. İş i idare ediyordun ama bekleyenlerin de sabrı taşmaya başlamıştı. Efendilerin

senden kurban istiyorlardı.

Bahçelievler'de bir evde kıstırdığın üç Halk Kurtuluş Savaşçısının -Ayten Korkulu, Meral Akpınar, Fuat Berk- kanına girdin.

Ama olmadı işte. Kan konuşmaz sanıyordun ama olmadı işte. Özel gayretlerin ve efendilerine sunduğun kurbanlar da kurtaramadı seni. Bir paçavra gibi neredeyse Başbakanlık gibi önemli bir makamdan, bir yağlı kapidan muhtarlık gibi bir makama atıldın.

Ne bekliyordun ki Taşanlar!

İşte görüyorsun Menzir, Kozakçıoğlu gibi abilerini. Şimdilerde o eski şaşaalı günlerini mumla arıyor, "sıradanlaştırılmanın" derin üzüntüsü içinde kahroluyorlar.

İyi silah kullanmak da, yakadan nazar boncuğunu eksik etmemek de, duvarlara takdir ve teşekkür sertifikaları astırmak da, işkencecileri gözaltındaki insanlar gibi yılbaşında karşına alıp "babalık" taslamak da, kame-ralar karşısında erkek kesilmek de hiç kar etmiyor. Egemenler, kendilerini kurtarma söz konusu olunca babasını bile tanımıyor ki seni tanıyacak.

Son sözümüz güle güle oldu ama bu sadece İstanbul için geçerli Taşanlar efendi. Bursa için yine sana Hoşgeldin diyoruz. Hakkari'ye de atan-san yine aynı şey olacaktı. Çünkü gerçekten talihsizliğindir ki, bu ülkenin neresine adım atarsan at, hatta ülke toprağından başka yerlere de gitsen, her yerde sana hoşgeldin ve güle güle diyecek birileri var artık. Ve sadece İstanbul'da değil, bu ülke ve bu dünyada sana o çok sevdiğin ve özle-min olan "eşin ve çocuklarınla bir akşam tiyatro ve sinemaya gitmeyi" tat-tırmayacak birileri var artık.

Tadamayacaksın. Hoşgeldin'lerin de bir sonu gelecek Taşanlar ve öm-rün vefa ederse ki kendine baktığına göre vefa edecek gibi, o talihsizliğin son kez herhangi bir zaman ve herhangi bir yerde yakana yapışacak. Kat-lettirdiğin savaşçılarımızın kanı boğacak seni.

Ve tarih sayfalarında senin adının karşılığında "halk düşmanı" yazacak.

Tabutluk Cezaevleri Ve Sabancı

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 46, Tarih: 25 Mayıs 1996

İşbirlikçi tekелci burjuvazi kurdurduğu ANAYOL hükümetine büyük umutlar bağlamıştı. İş dünyası, emperyalistler bu hükümetle ülkenin ekonomiden eğitime, adaletinden “terör” sorununa kadar büyük çözümsüzlüklerine bir çare olabileceğini hesap ediyordu. “Reform”, “yeniden yapılanma”, “restorasyon” demagojilerinin Avrupalı bir Türkiye yaratmaya yetmediğini çok kısa sürede yaşayarak gördüler. Politik iktidarın yaşadığı çok boyutlu krizin, çatışmaların koalisyon hükümetiyle geçici de olsa çözümlü doğrultusunda en seçme faşist kadroların yerleştirildiği ANAYOL, aylar geçmesine rağmen ne programlarını uygulayabildiler, ne de kendi cephelerinden ciddiye alınabilecek hiçbir “yenilik”, hiçbir “değişime imzasını” atamadılar. Attıkları tek adım yükselen devrimci halk muhalefeti-nin bastırılmasına, yok edilmesine yönelik yeni yasalar, yeni önlemler oldu. Demokratik haklarını, özgürlüklerini isteyen her kesim, terörle, katli-amlarla, cezaevleriyle, işkencelerle, yasaklamalarla teslim alınmaya çalışıldı.

İktidara karşı yükselen halk muhalefeti ve devrimci iktidar savaşı bastırılmadan gerçekte hiçbir ciddi adımı atamayacaklarını, güçsüzlükleri, krizleri altında hergün daha da çöküşü, çözümsüzlüğü yaşamak zorunda kaldıkları görüldü. Halka karşı açılan topyekün savaşta özelleştirmenin, Kürt halkının ulusal mücadelesini kültürel açılımlarla boğmaya yönelik politikalarının, öğrencinin, memurun hak ve özgürlük taleplerinin, örgütlenmelerinin dağıtılmasını hedefleyen tüm politika ve programların önünde devrimci örgütlenmelerin dağılmasını hedefleyen tüm politika ve programların önünde devrimci örgütlenmelerinin önderliğindeki mücadele vardı. Hep devrimi muhalefetin gücünü hesaplamak zorunda kaldılar.

Devrimcilerin Kadıköy'e onbinlerle katıldıkları 1 Mayıs'tan büyük bir gövde gösterisi ve zaferle çıkmaları, ANAYOL'un bu süreye kadar şirin görünerek, demokrasi, hukuk, adalet demagojileriyle oynamak istedikleri demokrasicilik oyununun yüzünün daha çok açığa çıkması ve maskelerinin düşmesini beraberinde getirmiştir. Suni krizler yaratarak, yolsuzlukları halkın gündemine sokarak halklarımıza karşı alttan alta sürdürdükleri sa-

vaşı, 1 Mayıs'ı gerekçe göstererek daha açık ve daha pervasızca sürdürmeye başladılar.

Sabancı devletin halka karşı yürüttüğü savaş politikasında daha açık ve daha sert önlemlerin alınmasında gecikildiğini ve bu önlemlerin alınmamasından dolayı hükümeti sertçe eleştirerek “Ankara'dan esen rüzgar havayı bozuyor” sözleriyle hükümeti uyardı.

Böyle bir süreçte özellikle cezavelerine yönelik operasyonların başlamasını, geciktirilmeden hayata geçirilmesini istediler. Adalet Bakanlığı'na atanan eski polis şefi, kontrgerillacı Mehmat Ağar'ın aylardır cezaevlerine yönelik medya eliyle sürdürdüğü psikolojik savaş, cezaevlerinde hak gaspları, işkencelerin artırılması biçiminde fiziki boyutuyla da sürdürüldü. Cezaevlerine yönelik hedeflenen teslim alma programında medyanın özel misyon yüklenmesiyle kamuoyunda bu saldırı ve kanlı operasyonlar için destek arayışlarını belli bir kıvama getirdikten ve 1 Mayıs'ta aldıkları yenilginin de etkisiyle 6 Mayıs'ta başlayan genelgelerıyla saldırgan politikalarını daha açık uygulamaya koydular.

Sakıp Sabancı bu sürecin, temelde siyasal-ekonomik krizin geldiği boyut açısından, hem de kardeşi Özdemir Sabancı'nın DHKC savaşçıları tarafından cezalandırılmasının hazımsızlığı ve öc alma duygularıyla bütünleştirerek başlamasını istiyordu. İsteği ise anında karşılık buluyordu. Devlet “terör” belasından kurtulmak için istisnasız her yöntemi ve her aracı kullanırdı. Sabancı adaletin uygulanmamasından yakınıp, cezaevlerinin içinde bulunduğu duruma bir son verilmesini istiyordu. Sabancı *“Cezaevlerinde neler oluyor biliyor musunuz? Engin Civan Emlak Bankası'nın parasını alıp ülkeyi terk etti. Devlet ne yaptı? 1 Mayıs'ta yaşanan olayları gördük. Devlet hangisine önlem aldı? Özdemir'in katilleri yakalansa bile cezaevlerinden kaçarlardı”* derken sonlarının yaklaştığını görmekte ve neler yapılması gerektiğini ve artık neden açık açık halk karşı açılan savaşın görüntüye pek önem vermeden demokrasicilik oyununun bozulması pahasına sürdürülmesi gerektiğini belirtiyordu. Amerikan parlamentosunda, Avrupa parlamentosunda dahi süper işkenceci katil olarak nitelenen Mehmet Ağar, tekelci burjuvazinin sözcüsü Sabancı'nın ağzından çıkan sözleri emir kabul ederek bugüne kadar planlanan ve adım adım uygulamaya sokulan politikalarını tabutluk cezaevlerinin açılmasıyla pekiştiriyordu.

6 Mayıs'la başlayan ve peş peşe yayınlanan genelgelerle özgür tutsaklara savaş ilan eden devlet, hücre tipi, tabutluk cezaevleriyle süreci derinleştirmeye yöneldi. Eskişehir, Sinop, Kırklareli, Kütahya, Sakarya, İnebolu cezaevleri açılarak özgür tutsakları teslim alma programı hayata geçirilmeye başlandı. Sağmalcılara gitmesi gereken tutuklular artık bu tabutluk cezaevlerine gönderilerek işkencelerle, dayatmalarla, hücrelerle, siyasi düşüncelerinden vazgeçirilmeye, ihanete ve itirafçılaştırılmaya zorlanmaktadır. Tutsak kitlesinin gücünü bölüp parçalamaya yönelik bu uygulama ile ilk adım olarak Sağmalcılar cezaevinin tasfiyesi hedeflenirken aynı politikanın Ankara Kapalı, İzmir Buca, Diyarbakır E Tipi cezaevlerinde de

benzer biçimde uygulamaya sokulması hedeflenmektedir.

Sağmalcılara yönelik tasfiye amaçlı programı ve kanlı operasyonu kamuoyunda meşru gösterme telaşı içindeki devlet bu cezaevinin satılığa çıkarıldığını ilan etmekte ve oyununu bu yolla gerçekleştirmek istemektedir. Yani süreç değişik gerekçelerle, bahanelerle tasfiye edilmek istenen diğer cezaevlerine de sıçrayacaktır. Bugün devrimci tutsakların tümüne aynı anda saldırmayı göze alamayan, tutsakların kapsamlı direnişinden çekinen devlet, planın, parça parça uygulamaya çalışırken bir çok saldırı biçimini, hak gaspını paralel olarak uygulamakta ve bunun dozunu hergün daha da arttırarak psikolojik ve siyasal “üstünlüğünü” zorla kabul ettirmeye çalışmaktadır.

Oligarşinin cezaevlerine yönelik kendi iradesini kabul ettirme amaçlı plânları, programları ve katliam operasyonları dün olduğu gibi bugün de devrimcilerin irade-siyasal ve psikolojik üstünlükleriyle kırılacaktır. Faşist yaptırımlar tabutluklarla, geneltelerle devrimci tutsaklara hiçbir zaman boyun eğdirilememiştir. Devrimci geleneklerle ölüm oruçlarıyla, çatışmalarla yaratılan özgür tutsak bilinci, devrim için seve seve şehit olan yoldaşlarının bayrağını yine yükseklerde tutmasını bilecektir. Ne Mehmet Ağar'lar, ne de Sabancı'lar bu gerçeği değiştirmeyecektir. Ağar'ların, Sabancı'ların cezaevlerine yönelik, özgür tutsakların teslim alınmasına yönelik tüm programlarında, katliamlarında dökülecek her damla kanın hesabını fazlasıyla vereceklerdir.

Sabancı Center'deki eylemin ciddiyetini, devrimci iktidar savaşımızdaki kararlılığımızın, öfkemizin, kinimizin, haklılığımızın gerçeğini görmek istemeyenlere tekrar tekrar bu gerçeği göstermek devrimci savaşımızın bir borcudur. Sabancı'ların, Ağar'ların, halklarımızın öncü savaşçılarına yönelik cezaevlerinde uygulayacakları her program, katliam, devrimin, çatışmanın daha da alevlenmesinden başka hiçbir işe yaramayacaktır. Halklarımız bizleri hiçbir zaman boynu eğik, düşüncelerini, kimliğini inkar eder bir biçimde görmeyecektir. Şehit bedenlerimizle tarihimizi yazmaya, halklarımızın devrimci iktidar savaşının meşalesi olmaya devam edeceğiz.

En Güçlü Silah Kararlı İnsan İradesidir

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 46, Tarih: 25 Mayıs 1996

Büyük ve etkili devrimci eylemlerin nasıl olanaksızlıklar içinde olduğunu kavramak için hiç uzağa gitmemize gerek yoktur. Kendi günlük pratiğimiz içinde görmek mümkündür bunu. Ve yine bu pratik içinde görülecektir ki, temel olan inanmış ve yapmaya kararlı insan faktörüdür. Emperyalizm ve işbirlikçilerinde olmayan budur. Sonuna kadar da olmayacak olan budur. Bir panzerin bile, tam donanımlı ve korkutucu görüntülü maskeli bir özel timin bile atılan bir taş karşısında ne kadar aciz duruma düştüğü, forsunun nasıl iki paralık olduğu hatırlanmalıdır.

Egemenler varlıklarını sürdürmek için sömürdükleri geniş kitlelerin cehaletine ihtiyaç duyuyorlar. Bu yüzden bilgiyi ve teknolojiyi tekellerinde tutuyor, bilgisizliğin ve cehaletin yaygınlaşması için ellerinden geleni yapıyorlar. En fazlası kendi ihtiyaçlarının karşılanmasına yetecek kadar bir dar grubun aydınlanmasını ve bilgi sahibi olmasını istiyorlar.

Egemen sınıflar bir yandan cehaleti korumak isterken toplumu en genel düzeyde de olsa eğitmek, bilgilendirmek zorunda kaldıkça da yürüttükleri politikalarla gerçekleri tersyüz etmeye, gelişmeleri tam bir karmaşa içine sokarak beyinleri dumura uğratmaya, gözleri kör etmeye çalışıyorlar. Burjuvazi belli bir bilgiyi veriyor ama işte bu noktaya ilişkin önlemlerini de alıyor. Mesela çarpıtıyor, mesela şartlandırıyor...

Bu durum onların varlık nedenidir çünkü. Gören, anlayan ve yorumlamasını bilen insan, bir yanıyla değiştirmesini ve yerine başka bir şey koymasını bilen bir insan olacaktır. Bu kaçınılmazdır. Bu da onların sistemlerinin sonu demektir. O yüzdendir ki; insanları tek yanlı şartlandırmak, kültürsüzleştirmek, eğitimsiz kılmak, her şeyi içinden çıkılmaz problemler haline sokmak onların görevlerinden biridir.

Öyle bir bombardımana tutuyor ve insanları düşünmekten öylesine alıkoymuyorlar ki, işte bu sebepten kurdukları senaryolar dahilinde idare et-

meyi başarıyorlar insanları. Televizyon, basın, müzik vb. onlarca psikolojik savaş aygıtıyla artık düşünmeye, olayları yorumlamaya fırsat bırakmıyorlar dense yeri vardır.

Örneğin şu televizyonlar. Bir dönem yine televizyonlarda görece de olsa sadece haberi vermek olayı vardı. Şimdi bu hiç kalmadı. Bizim adımıza yorumluyor ve açık açık şartlandırıyorlar insanları. Hüznümüze, sevincimize vb. her şeyimize onlar yön veriyor. Cam kutunun içinden hayatımıza ilişkin ne varsa el atıyorlar. Durum öyle bir noktaya varıyor ve işin içine öyle dalınıyor ki; artık düşünmenin, yorumlamanın da bir anlamı kalmıyor, tembellik kaplıyor her yanı. Kim adına, ne için böyle düşünüldüğü, böyle üzüldüğü ya da sevinildiği bile düşünülemez hale geliyor.

Zaten toplumun çok büyük bölümü çeşitli politikalarla bunu bile anlamayacak denli kara bir cehaletin içine itilmişken, az çok eğitim verilmek zorunda kalanlar da, az çok düşünme ve yorumlama yeteneği kazandırılanlar da böyle etkisiz hale getirilmiş oluyor. Etkisiz hale getirilmeyi bir tarafta bırakalım, çoğu zaman belli kesimler bu şartlandırmaların, bu oyunların etki alanının tam göbeğine çekilerek bu etkilenmeden uzak durmaya çalışan ve direnenlere karşı bir maşa, bir silah olarak kullanılmaya başlanıyor.

İşte Amerikan filmleri... Öyle cambazlıklar yapılmaktadır ki örneğin, herkes her şekilde tanıtılabilmektedir bu filmlerde. Örneğin, istenirse halklara karşı çok büyük suçlar işlemiş biri için bile gözyaşı dökmeniz sağlanabilirken, yine halk kahramanları, devrimciler, sayılabilecek onlarca iyi niteliğe sahip insan bir canavar gibi gösterilebilir ve öfkeyle yerinizden fırlayabilirsiniz. Bazen iş öyle bir noktaya varır ki; değerlerimize tamamen ters olan, suçları gözlerimizin önünde işleyen insana sempatiyle bakıp, başına bir şey gelmemesi için çırpınabilirsiniz. Adam hırsızlık yapıyordur, mafyacıdır, masum insanları katlediyordu, ama "sempatik ve sevimli" dir mesela. Onunla aynı ruh hali içinde yaşarsınız film boyunca. Ve işte yozlaşmanın önü biraz da bu ve buna benzer yöntemlerle açılmaya, emperyalist yoz kültür böyle yöntemlerle makul gösterilmeye başlanır. Her şeyi senaryo dâhilinde düşünmeye, yorumlamaya başlarsın, ama bir süre sonra bunun fazla bir dönüşü de olmaz. Çünkü içine hapsedildiğin duvarlar her gün her saniye yeni örneklerle güçlendirilir, bombardıman hiç aralıksız sürer. Emperyalistler zaten bu ve benzer yöntemlerle bir süre sonra kendileri adına düşünen, kendileri adına senaryolar dizen kadrolar, taşeronlar edinirler ki, artık o noktadan sonra kendilerine fazla da bir iş düşmez. Özellikle ülkemizde bu kadroların, bu taşeronların, dünyaya emperyalistlerin gözlükleriyle bakanların ve toplumu bu yönde onlar adına yönlendirenlerin sayısı hiç de az değildir.

Emperyalizm işte bu şekillenmeyi genelde sömürdüğü toplumların tamamına uygularken, yine aynı program dahilinde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren yurtsever, devrimci güçlere karşı da kullanıyor. Devrimciler, gerçek vatanseverler birer halk düşmanı, birer "terörist" diye ni-

telendirilirken, halk kurtuluş savaşları “terör” faaliyeti olarak gösterilmeye çalışılıyor. Çünkü televizyonlarla, filmlerle, ideolojik bombardımanla yaratılan çarpıklık, emperyalizme esas olarak bu mevzide lazımdır.

Devrimciler, Devrimci Eylemler Ve Senaryolar

Emperyalizmin kültür politikası dahilinde her şeyin içinden çıkılmaz bir karmaşaya sokulduğunu ve anlaşılmaz kılındığını ve bu yolla da karşı fikrin, karşı-propagandanın, hayata uymasa bile yalanın hayat bulabileceği, taraftar toplayabileceği zeminin olgunlaştırıldığını belirtmiştik.

Bu konuda üzerinde en çok senaryolar ve yalanlar üretilen devrimciler ve devrimci eylemlerdir. En yakınımızdaki olay, **Sabancı olayıdır**. Dikkat edin, olayın ertesinde günlerce, haftalarca onlarca kurgu yapıldı eylem üzerine. Senaryolar belirlendi, hatta öyle yalanlar uyduruldu ki; bu işi ancak çok komplike, çok organize, çok profesyonel kişilerin yapabileceği söylendi. Hatırlanmalıdır. Bu tip senaryoları yapanlar hiç de emperyalistler ve işbirlikçiler değildi. Asıl olarak yukarıda bahsettiğimiz, emperyalist kültür altında büyümüş, bu kültüre angaje olmuş, Amerikan filmlerinden kafalarını kaldırmayan tipler üretti bu teorileri. Öyle ya tıpkı Amerikan filmlerinde olduğu gibi olmalıydı olay. Her şey tereyağından kıl çeker gibi milimetresine kadar tespit edilmeli ve hiçbir aksilik olmadan yerine getirilmeliydi. Bunu ise ancak bu konuda çok usta, çok profesyonel insanlar yapabildi. En azından filmlerde böyle oluyordu. Bu da böyle olmuştur dediler. Mahir Kaynak'ından Cengiz Çandar'ına, CIA labirentlerinden Pentagon'un karanlık odalarına ve Rockefeller'lerin Center'lerinde tezgahlanan Yeni Dünya Düzeni, globalleşme, küreselleşme teorisyenlerine kadar bir dizi ne idüğü belirsiz ve objektif olarak halka karşı tutum almış, hatta ajanlaşmış unsur, eylemin büyüklüğüne paralel olarak efendileri adına faaliyete geçtiler. İnsanı gerçekten güldürecek senaryolar yazdılar. Aslında hemen hepsi biliyordu her şeyin alabildiğine basit ve doğal seyrinde olduğunu. Ama işte efendileri adına eylemi devrimcilerin yapamayacağı, normal bir organizasyonla bu işlerin başaramayacağını ortaya çıkartıp halk üzerindeki olumlu etkisini kırmaları gerekiyordu. Hatta öyle ileri gittiler ki, kendi taşeronluklarını devrimcilere yamamaya kadar götürdüler işi.

Aşılamayacak Duvar, Girilemeyecek Kapı,

Ulaşılamayacak Hedef Yoktur, Olamaz

Evet, devrimci eylemler kendi mantığı içinde alabildiğine yalın, alabildiğine basit olmuştur ve basit olacaktır. İnsan iradesi hele ki devrim idealiyle yola çıkmış insanın iradesidir bunu yaratan. Devrim idealiyle silahlanmış ve bu yola baş koymuş insandan daha güçlü ve daha kahredici silah yoktur, olamaz da. Bu iradenin açamayacağı kapı yoktur. Çünkü akla gelebilecek her işte temel olan insan unsurudur. Bu unsur yani bir yanıyla

la subjektif yan tamamlandıktan sonra her şeyin yapılma koşulu vardır. Onun önünde hiçbir teknoloji engel olamaz. Çünkü teknolojiyi de yaratan insanın kendisidir. Hayatı ve mücadeleyi bu gerçeklik, bu basitlik ve yalınlık üzerinden değerlendiren devrimci irade, en karmaşık problemleri çözer, en büyük olanaksızlıklar içinden dahi yaşam şansını yakalar.

Tarih bunun büyük ve görkemli örnekleriyle doludur. Örneğin; İkinci Paylaşım Savaşı'nda Alman toplama kamplarında devrimcilerin on dilde bildiri çıkardıkları bugün belgeleriyle ortadadır. Hem de matbaa makinesiyle ve illegal yollarla yapmışlardır bunu. Soluk almanın bile şans olduğu koşullarda becerilmiştir bu iş. Keza Çin Devrimi'nin ve özellikle de Vietnam Devrimi'nin hangi koşulların ürünü olduğu hatırlanmalıdır. İnanılmaz denileni başarmıştır devrimci irade. Bugün de olan budur. Çünkü Devrimci Hareket, Parti-Cephe, halk denilen gücün büyüklüğünü kendi devrimci politikaları ve devrimci iradesiyle birleştirmiş ve gerçekten kısa tarihimize rağmen büyük başarıların altına imzasını atmıştır.

Geçmişten bugüne, örneğin bir **Nihat Erim**'in cezalandırmasından, faşist şef **Gün Sazak**'a, işkenceci polis şefi ve kontrgerillanın en has adamlarından **Mahmut Dikler**'den, Kürdistan kasabı **Hulusi Sayın**'a, **Mehmet Topaç**'tan **Sabancı**'ya tüm devrimci eylemler hep büyük olanaksızlıklar içinde ama halkımızın yardımı, kadrolarımızın görev bilinciyle büyük bir başarı ile tamamlanmış eylemlerdir. Kuşkusuz eylemler üzerinde şaibe yaratmak isteyenler, kurnazlıkla bu eylemlerin oluşumunun en azından belli bir süre için açıklanamayacağı gerçeğini bildiklerinden rahat davranmaktadırlar. Ama bilmelidirler ki, hiçbiri yüksek teknolojinin ürünü değildir. Hiçbirinde teknoloji harikası dinleme aletleri, güvenlik sistemleri, filmlerdeki gibi özel silahlar yoktur. Eyleme gidenler de filmlerdeki gibi Rambovari insanlar değildir. Hiçbir eylem de üzerine yazılan senaryolarda olduğu gibi karmaşık değildir. Her şey çok basit, anlaşılabilir ve yalındır. Eğer gerçekten bir karmaşa varsa bu tip senaryo sahiplerinin beyinlerindeki karmaşanın dışı vurumundan başka bir şey değildir.

Her şey basittir, çünkü devrimciler, kapitalist kültürün etki alanında değildirler, her şeye bilimsel gözlükle bakarlar. Bakmasını, yorumlamasını, değiştirmesini bilirler. Düşmanın açıkları gelişmiş teknolojik aygıtlarla değil, halkın sezgisi ve devrimci yaratıcılıkla tespit edilir. Burjuvazinin yapmak istediğini kavramış ve hayatı tüm somutluğuyla değerlendirebilen devrimciler, bu nedenle de hiçbir şeyin ulaşılabilir ve bilinemez olmadığını öğrenmişlerdir.

Aslında “yapılamaz”, “edilemez” diyen bu tip bir düşünce tarzı, tarihsel gelişmenin doğasına da aykırıdır. Bu düşünce emperyalizm tarafından preslenip kalıba sokulmuş, halkın gücünü yok sayan bir düşünce tarzıdır.

Devrimcilerde ve halkta hiçbir zaman, hatta devrimden birkaç dakika öncesinde bile anılan silahlar olmayacaktır. Olamaz. Olsaydı devrim yapmak zorunda olmaz, zaten iktidarda olurduk.

Bütün devrimler böyledir ve böyle olacaktır. Aksine bir mantık hiçbir şey bilmemek demektir.

Büyük ve etkili devrimci eylemlerin nasıl olanaksızlıklar içinde olduğunu kavramak için hiç uzağa gitmemize gerek yoktur. Kendi günlük pratiğimiz içinden görmek mümkündür bunu. Ve yine bu pratik içinde görülecektir ki, belirleyici ve önemli olan insan faktörüdür. Emperyalizm ve işbirlikçilerinde olmayan budur. Sonuna kadar da olmayacak olan budur. Bir panzerin bile, tam donanımlı ve korkutucu görüntülü maskeli bir özel timin bile atılan bir taş karşısında ne kadar aciz duruma düştüğü, forsunun nasıl iki paralık olduğu hatırlanmalıdır.

Devrimcilerin yaptığı, mücadeleye ve göreve kilitlenmek, tüm ruh ve fizik kapasitesini hedefe zarar vermeye adamaktır. Bu gözle bakıldığında Center'lerin, karargahların kapılarından girmek, en ulaşılmaz gibi gözükken hedefleri yakınlaştırmak kolaydır. Çünkü Nazım Hikmet'in dediği gibi *"onlarda makineler kullanır insanları, bizde ise insanlar."*

Herkes kendi yaşantısından, her eylemin aslında ne kadar basit olduğunu ama bir yandan ne çok ayrıntının biraraya gelmesinin ürünü olduğunu, ne çok zorluğun o anda konulan bir insiyatif sayesinde aşıldığını, ne ciddi hedeflere ne kolay yollarla gidildiğini görür. En çıkmaz sokaklar, en parasız pulsuz kalındığı, kalınacak yerin bile olmadığı koşullar olmuştur ama savaşçılarımız disiplin ve kararlılıklarıyla tüm zorlukları aşmasını bilmiş ve görevlerini yerine getirerek yeni görevlere hazırlanmışlardır.

Düşman asla birbirine güvenemez, ihanet kol gezer saflarında bu yüzden. Devrimcilerin arasında derin bir yoldaşlık duygusu vardır. Onları birbirine bağlayan maddi çıkarlar değil, halka ve devrime karşı sevgi ve duyguları sorumluluktur.

Düşmanın disiplini zorakidir. O yüzden koydukları kurallar her an delinmeye hazırdır. Devrimcilerin disiplini gönüllülük temelindedir. O yüzden nöbetten, randevuya kadar her şey bu gönüllülük üzerine oturur.

Düşmanın inancı yoktur. İnandığı tek şey çıkarlarıdır. Devrimcilerin böyle bir sorunları yoktur. Çıkarsız bağlıdırlar devrime. O yüzden devrimcilerle ilk yüz yüze gelen düşman her şeyi satmaya, bildiği her şeyi daha üzerine bile yürümeden söylemeye ve pazarlık yapmaya hazırlanır. Bunun istisnası bile yoktur. Oysa aynı düşman çırılçıplak soyup duvara astığı ve teknoloji ürünü en vahşi silahlarla işkence yaptığında bile ağzından tek kelime alamaz devrimcinin. Hatta o halinden bile korkar.

Düşman yüreksizdir. Yürekli olmak her şeyden önce inanma işidir. İnanan, belli idealleri olan insan yürekli davranır. Düşmanda bu yoktur. Haksızdır, bunu bilir ve bunu dayatır. Dayatırken bile ne kendine güvenir ne de en yakınındakine. Devrimcilerde durum tam tersidir. Onun yüreğinde haklılığı ve kazanacağına olan güven vardır. O yüzden en devasa silahların üzerine dimdik yürümesini bilecek kadar yürekli ve cesurdur.

Düşman silahlıdır. Mermisi, bombası, tankı, topu her şeyi vardır. Gücü-

nü asıl olarak bundan alır. Devrimcinin ise silahı çoğu zaman yoktur. Hatta en büyük hedeflere bile yöneldiğinde örneğin, elinin altında bir araba bulundurma lüksü bile yoktur. Ama gerektiğinde yüreksiz düşmanın silahını bile alıp ona karşı kullanabilir.

“Kağıttan Kaplan” esprisi boşuna değildir. Gerçekten de kaplan görüntüsünün, pençelerin, sivri dişlerin ardında kuşkulu bir beyin, korkulu bir yürek vardır. Heybetli görüntüsünün yıkılması küçük bir bıçak darbesine bakar.

Evet, gerçekten de hiçbir şey Amerikan filmlerindeki gibi değildir. Hayat hiçbir zaman böyle her şeyi dört dörtlük olarak koymaz önümüze. Her şey istediğimiz gibi gitmez. Ama bu demek değildir ki, bunu teorize edip hazırlıksız olacağız. Hayır, devrimciler her şeyi planlı ve programlı olarak yaparlar. En ince ayrıntısına kadar, hiçbir açık kalmayana kadar hesaplar ve buna göre hareket ederler. Ama diğer yandan da hayatın karşımıza çıkaracağı zorlukları o anda planı bozmayacak tarzda bertaraf etmesini de bilirler.

Bu anlamda kafalarda büyütülecek ve ulaşılmaz denilebilecek zor ve karmaşık olan bir şey yoktur esas olarak. Aşılamayacak duvar henüz örülmemiştir devrimciler için. Ama işte bu noktada asıl engel, devrimcilerin kendi kendilerine ördükleri duvardır. Bu duvarı ise düzen besler. Çoğu zaman aşılamayan da odur. Devrimciler ne kadar ileri bir insanı temsil etse de bir ayakları düzende kaldığı sürece, karşı devrimin propagandası ve yanıltmaları içinde kendi kendilerine duvar örmektedirler. Rahatlıkla ulaşılabilir hedeflere sırf bu yanılgılar yüzünden ulaşamamaktadır.

Bu her şeyden önce devrimci kişiliğin ve bilincin yükseltilmesinden geçmektedir. İnsanın düzenle, düzenin karşı propagandası ve aldatmasıyla arasındaki duvar yükseldikçe, devrimle arasındaki duvar o kadar küçülür. Keza, en ulaşılmaz ve yapılamaz görünen işler basitleşir, gözünde büyüttüğü pek çok şeyin aslında ne kadar basit ve korkuya, telaşa değmez olduğunu görür. Kazandığı her mevzi güçlendirir insanı. Bu mevzi bazen bir toprak parçasıdır, bir silahtır veya yeri geldiğinde göz bandını indirdiğinde kaçan bir işkenceciyi görüşüdür. Hepsi ama hepsi güç kazandırır. Yenilmez denilen yenilir ve aşılr olur. Devrimciler, devrim yapmak niyetindeyseler eğer, öncelikle yıkılmaz denilen devlet imajını, açılmaz denilen kapı imajını, öğrenilemez denilen bilgi imajını, ulaşılamaz denilen insan barajını aşmak zorundadırlar. Bunu aşamayan, halka bunu nasıl aşacağını öğretmez ve pratikte de gösterip onlara önderlik edebileceğini gösteremez.

Bugün devrim ve devrimci mücadele, düşmanın karşı propaganda alanından çıkmış, düzenin “nimetlerine” sırtını dönmüş, daha baştan kafasında düşmanı yenilgiye uğratmış, devrimin bir nevi olanaksızlıklar içinden çıkıp büyüyeceğini bilen savaşçılarla yükseliyor.

Görev odur ki, kimi zaman bir sinekten yağ çıkarırcasına ısrarlı olmayı

gerektirir; bazan bir çuval pirinci ayıklama sabrı ister.

Savaş zarif değildir ama yer yer bir sanatçı inceliğiyle davranmayı zorunlu kılar. Kimi zaman en keskin tavrın alınmasını, kimi zamansa çok yumuşak olunmasını gerektirebilir.

Devrim, her santimetrekaresine emek verilen bir halı örmeye benzer. Tutturman gereken dengeler, onarman gereken yerler, uyum vb. her şeyi taşır bünyesinde. Zordur ama öncelik hep başarıma azmindedir. Bu başarıldığında sonuç almamak mümkün değildir.

En az rastlanan olanakların bolluğudur. En çok ve sık karşılaşılan ise olanaksızlıklardır. Oysa bugün devrim dediğimiz şeyin bu büyük halk denizinin yarattığı değerleri geri almak olduğunun bilindiği yerde, o da anlamını yitirir, basitleşir ve gücümüz ortaya çıkar.

Karmaşık değil basittir mücadele, tıpkı hayatın kendisi gibi. Ve artık hayat ve mücadele, hayat ve savaş giderek artan oranda iç içe girmiş ve gerçek anlamını kazanmaya başlamıştır.

Hayatını idame ettirme dediğimiz şeyin artık dişe diş kıran kırana bir mücadele gerektirdiği çok geniş kitlelerce anlaşılmıştır.

Santim santim de olsa yol almasını bileceğiz. Olanaksızlıkları olanağa, karmaşıklıkları basitliğe dönüştürmesini öğrenerek katedeceğiz bu yolu ve devrimi hakettiğimiz gün devrim olacak.

Devrimci Halk kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 28 Mayıs 1996, Açıklama: 33

İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRÜ TEKELLERE GÜVEN VERMEK İÇİN YALAN SÖYLÜYOR

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 47, Tarih: 1 Haziran 1996

Karşı-devrim karargahlarından **Sabancı Merkezini** basıp hainleri cezalandırmamızdan sonra hükümetin ve onun katil polis şeflerinin zavallı durumunu herkesin gözleri önüne serdik. Bu durum öylesine çarpıcı sonuçlar yarattı ki, Sakıp Sabancı bile devletin polisine güvenmediğini açıklamak durumunda kaldı. Sabancılar'ın güvensizliği tüm işbirlikçi tekellerin devlete güvensizliğidir. Polis şefleri ve hükümet ABD tekniği ile donanmış karargahlarında bile tekelleri koruyamıyor artık... Sabancı ağladı, sızladı, rol yaptı, sonuç alamadı. Parası çoktu... Çünkü sömürmeye devam ediyordu. Savaşçılarımızı bulmak için milyonlarca dolar harcayarak, emperyalistlerle işbirliği yaparak onlarca katil, işkenceciyi kiraladı ama sonuç bir hiçti.

Bu aşamada hükümet ve polis şefleri tekellerin güvenliğini yeniden sağlamak için *"... Sabancı'nın failleri İstanbul'da, çıkamadılar, biliyoruz, korkularından dışarı bile çıkamıyorlar, gidecekleri yerleri ve ilişkileri kalmadı... yakalanmaları an meselesi"* şeklindeki yalan haberleri basına dikte ettirmeye başladılar. Sabancıları ve bütün halkı aldatıyorlar. Polis savaşçılarımızla ilgili hiçbir kanıt ve nerede olduklarına dair hiçbir iz bulamamıştır. Binin üzerinde ev ve işyeri baskınına ve yüzlerce insana işkence yapılmasına karşın hiçbir sonuç alamamışlardır. Polis eğer yalan söylemi-yorsa bulduğu en küçük bir ipucunu belgeleriyle kamuoyuna açıklamalıdır.

Aylar geçtikçe süper güvenlik önlemlerinin, istihbarat örgütlerinin, işkence ve gözaltıların hiçbir işe yaramadığını gören Sabancılar artık alenen ağlamaya başladı. Sabancılar'ın bile polise, devlete güveni kalmamışsa artık bu hiç kimsenin güveninin kalmaması demektir. Polis daha çok gözaltı ve işkenceye başvuruyor ama, her seferinde eli boş dönüyordu. Yalanlar, demagojiler basında daha çok yeralmaya başladı. Satılık kalemler çoktu. Para için her şeyi yaparlardı...

Sabancı merkezini basan savaşılarımızı bulamayan ve tekeller nezdinde bile güvenilirliğini yitiren Yazıcıoğlu devletin ve polisin prestijini kurtarmak için yeni bir senaryo ortaya attı.

“CEM BOYNER’İ VURACAKLARDI”

“Cem Boyner’i DHKP-C vuracaktı... ama kahraman ve çok başarılı polis şefi Yazıcıoğlu başarılı ve büyük bir operasyonla bu işi engelledi!... ” 27 Mayıs '96 günü TV’lerde ve günlük basında yeralan bu çerçevedeki haberlerin tümü asılsız olup kontrgerilla kaynaklıdır. Sözümona polis birbuçuk ay öncesinden Cem Boyner’in cezalandırılacağı istihbaratını almış ve faillerini takip ederek yakalamış. Bu iddianın her kelimesi yalan olup Yazıcıoğlu’na kariyer yaptırma ve genel olarak da polisin yitirdiği prestiji yeniden kazandırmak için söylenmektedir. Bu yalanların diğer bir amacı ise, cezaevindeki yoldaşlarımızı ve cezaevlerini hedef gösterip yeni katliamlara zemin oluşturmaktır.

Her şeyden önce DHKC’nin Cem Boyner’e yönelik bir eylem planı olmamıştır. DHKC isterse Cem Boyner’i cezalandırır ve bunun için çok kapsamlı planlar yapmaya da gerek duymaz.

Cem Boyner ile ilgili basın ve TV’lerde çıkan “öldürülecekti” türünden haberlerin tümü İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nün ürettiği senaryolardan ibaret olup, muhtemel ki ilgisiz insanlara işkence ile kabul ettirilmiştir.

Biz istersek kimse engel olamaz.

SAKIP SABANCI VE DİĞER TÜSİAD ÜYELERİNİ UYARIYORUZ. HÜKÜMETLERİN BASKI VE ZULÜM POLİTİKALARINI YÖNLENDİRDİĞİNİZ, SÖMÜRÜ VE ZULME DEVAM ETTİĞİNİZ MÜDDETÇE HİÇBİR HÜKÜMET VE POLİS SİZİ KORUYAMAZ.

CEZAEVLERİNİ VE TUTSAK YOLDAŞLARIMIZI HEDEF GÖSTERENLER HER TÜRLÜ KATLİAMA, İŞKENCE VE BASKIYA SUÇ ORTAĞI OLUYOR DEMEKTİR. BU SUÇU UYARILARIMIZA RAĞMEN BİLEREK İŞLEMeye DEVAM EDENLER BEDELİNİ DE ÖDEYECEKTİR!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Devrimci Politika Soyut Teoriler Değil, Ülke ve Halk Gerçeği Üzerinde Şekillenir

Zafer Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 54, Tarih: 20 Temmuz 1996

"İşbirlikçi burjuvazi 'yurtsever' ve 'halkın yanında' olabilir mi?" diye soruyor Atılım. 29 Haziran 96 tarihli Atılım'da "Polemik" köşesinin başlığı böyle konmuş. Bu soruyu sormalarının "gerekçesi" olarak ise 28 Mayıs ve ondan önce de 31 Ocak tarihli DHKC açıklamalarında yapılan çağrılar gösteriliyor. DHKC'nin sözü edilen açıklamalarında halk düşmanlarına, hükümetlere, tekelci burjuvaziye çeşitli çağrılar yapılıyor.

Her nedense Atılım bu eleştiriye yapmak için 4-5 ay beklemiş ve şimdi soruyor:

Tekeller yurtsever olabilir mi? Halkın yanında olabilir mi? Kuşkusuz kimse buna evet cevabı vermez. Atılım yine de epey zahmet edip uzun alıntılarla buna evet cevabı verilemeyeceğini kanıtlamaya çalışıyor. Oysa Atılım bunları söylemekle hiçbir şey söylememiş oluyor.

Hayır, tekeller yurtsever olamaz, halkın yanında olamaz, dememiz Atılım'ın kafasındaki sorunu çözmüş olacak mı? Çözecekse işte diyoruz. Ama Atılım'ın sorunu bu değildir. Bu cevap onlara yetmeyecektir. Çünkü soruna soyut bir teori penceresinden bakmaktadırlar. Bu yaklaşımda, teori-ideoloji politika arasındaki ilişkinin çözümlenememesi, kavranamaması vardır.

Bu kafa yapısı doğru politikalar üretemez. Çünkü bu tür atacağı her adımda saf proleter düşüncelerine halel geleceğini sanır. İlginçtir benzer bir değinme daha önce SİP'in yazılarında da yer aldı.

Ortak özellikleri nedir peki? Ortak özellikleri yıllardır "sınıf" diye diye hiçbir zaman işçi sınıfına gidememiş, sınıf içinde bir güç dahi olamamış olmalarıdır. Sınıfı bu kadar çok savunan, daha doğru bir deyişle diline dolayanlar, neden bir türlü sınıfın içine giremediklerini ciddi bir şekilde irde-

lemediklerinden bu tür yalpalamaları hep göstereceklerdir. Ve yine ilginçtir, bu kesimler başkalarını küçük burjuvalıkla, küçük burjuva sınıf ve tabakalara gitmekle suçlayanlar, işçi sınıfına gidemeyince küçümsedikleri bu alanlarda varolabilmek için adeta çırpınmaktadırlar.

Atılım, diğer bir yanıyla emperyalizm, tekeller ve mücadele gerçeğini de anlayamamaktadır. Deyim yerindeyse sağ kulağını sol eliyle gösteriyor. Bu tür düşüncelerle sürekli karşı karşıya kalmışsınız. Bu bakış açıları öylesine kısırdır ki, çoğu zaman en küçük bir sloganda bile anlaşmak mümkün olmaz. Demokratik talepli bir sloganda dahi reformizm arar. Reformizmle arasına en kalın çizgileri çekmesi gerektiği anda ise onunla kol-kola yürümekten geri kalmaz. Stratejik bir şiarın ısrarlı takipçisi olmaz, onu "genel geçer" ya da "duruma göre" geçerli sayarken, güncel bir slogana stratejik değerler yükler.

1991'de yeni kurulan DYP-SHP iktidarına karşı "İstiyoruz Vermezseniz Alacağız" adlı bir kampanya başlattık. Bu kampanyada iktidardan bağımsızlık ve demokrasi temelinde bir çok talepte bulunduk. Birileri tıpkı bugünkü gibi, Atılım gibi hemen bu taleplerde reformizmi keşfetti. Nasıl olur, DYP-SHP iktidarından bunlar nasıl talep edilirdi. Bütün bunlar devrim sorunu değil miydi?... Bu kafa yapısı, burjuva partilerine ve hükümetlere umut bağlamış, onların bir çok sorunu çözeceğine inanmış, düzenin şu ya da bu ölçüde etkisindeki kitleleri yok sayan bir anlayıştır. Bu anlayış sahipleri devrimci hareketin kitleler nezdinde nasıl meşrulaşacağı, doğruluğunu nasıl kanıtlayacağı ve güvenilirliğini nasıl sağlayacağı konularında herhangi bir düşünceye sahip değillerdir. Hayata uymayan soyut bir işçi sınıfı edebiyatıyla ulus, halk, vatan gibi bir çok değerler doğrudan veya dolaylı reddedilmekte ve sonuçta çok sözü edilen işçi sınıfının, işçi sınıfı ideolojisinin de ne olduğu belirsiz hale gelmektedir.

Atılım, "tekeller halktan yana olur mu?" derken bir şey söylemiyor, sadece bir basitlik ve sunilik sergiliyor. Bizim tekellere karşı nasıl mücadele ettiğimizi, onları nasıl gördüğümüzü dünya biliyor, ama her nedense Atılım bilmiyor.

Tekeller konusunda hayaller yaydığımızı iddia ediyor. Galiba doğru söylüyor! Onun için ikiz kulelere giriyoruz ve Sabancıları cezalandırıyoruz. Tekeller feryat ediyor: "Varoşlardan gelip boğazımızı kesecekler", bir çok sol kesim "provokasyon" diye ayağa kalkıyor, Atılım gibileri ne diyeceğini şaşıyor, tek kelime edemiyor. Sonunda bir kısım sol hayaller yaymaya başlıyor; tekellerin yenilikçi kanadı vb. diye... ve halkın bilincini çarpıtmaya girişiyorlar. İşte tam bu ortamda DHKC halk kitlelerine tekellerin emperyalizmin işbirlikçisi olduğunu, vatandan ve halktan yana olamayacaklarını; vatandan, halktan, hatta demokrasiden 'yana' olabilmeleri için kitleler nezdinde somut ölçüler olabilecek şekilde bağımsızlık ve demokrasi doğrultusunda talepler sıralıyor... Hadi buyrun demokrasiden yanaysanız şunları yapın diyoruz. İşte Atılım büyük keşfini burada yapıyor. Nasıl olur, tekellerden bunları nasıl istersiniz... Atılım gerçekten anlayamıyor,

oysa bu koşullarda tekeller demokrasicilik oyunu gereği ve de kendi iç çatışmaları ve çıkar kavgaları sonucu Metin Göktepe olayında, Kürt sorunu ve bir kısım burjuva demokrasi sorunlarında görünüşte hükümetten farklı bir tavır koyar gözükürken; esasta hükümetle paralellik içindedirler. Onların görünüşteki bu farklılığının nedeninin, sadece sistemi korumak için daha uzun vadeli düşünceleri olduğu açıkken kimi sol kesimler burjuvazinin yenilikçi kanadı deyip hayaller yaymaya çalıştılar. Özellikle de Sabancı Merkezi'nin basılmasından sonra bu hayaller alabildiğine büyütüldü. İşte bu hayallerin önüne geçmek ve tekellerin ne olup olmadığını bir kez daha sergilemek ve hayal kuranlara cevap vermek için Atılım'ın sözünü ettiği DHKC Bülteni'nde Atılım'ın kavradığının tam tersi, tekeller, emperyalistler, vatandan ve halktan yana olamaz; eğer böyleyiz diyorsa şöyle hareket etmelidirler... denmektedir. Atılım bütün bunları tersinden anlıyor. Niye böyle anladığı ya da böyle göstermek istediği önemlidir. Ucuz keskinlik yapılmaktadır; DHKC'yle ilgili bir şeyleri eleştirmiş olma sakat mantığıyla hareket edilmektedir. DHKC'nin emperyalizme ve tekellere karşı olup olmadığı, uzlaşıp uzlaşmadığı tartışılmaz.

Biz yalnız TÜSİAD'lılardan da değil, iktidarlardan da bu şekilde çok şey talep ederiz. Tıpkı "İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız" kampanyasında olduğu gibi örneğin RP'li hükümete de aynı şekilde yönelebiliriz. RP de emperyalistlerin, tekellerin, sistemin dışına çıkamaz. Ülkeye ve halka ilişkin hiçbir sorunu çözemez. Bu açıktır. Bunu biliriz. Biliriz ama Refah yıllarca halk kitlelerini din maskesi altında, adalet, namus, onur, refah, sömürsüz düzen ile ilgili demagojiler yaparak aldatmıştır. Şimdi onun bu maskesinin düşmesini kendiliğindenciliğe bırakmadan iradi hareket etmek durumundayız. Gerek şimdiye kadar savundukları gerekse bizim formüle ettiklerimizle halkın taleplerini sıralar ve Refah'tan bunları yerine getirmesini isteriz. Hadi adillikse buyrun yapın deriz. Yerine getirmezseniz hedefimiz olacaksınız deriz. Yapmadıklarında -ki yapamayacaklardır- Refah'ı kitlelerin gözünde bu somutluktan hareketle teşhir etmek, Refah'a yönelecek devrimci şiddetin halk kitleleri nezdinde meşruluğunu sağlamak isteriz.

Atılım'ın derdi bitmiyor. Vatan deyişimize de "*Vatan kavramını kullanmak milliyetçiliğe verilmiş taviz*" diye itiraz ediyor. Doğrusu biz devrimcilerin **vatansız** olduklarını, dolayısıyla **ulusları olmadığını** bilmiyoruz. Bizim bir vatanımız vardır. Atılım devam ediyor ve akıl veriyor; aklınca çelişki buluyor, o zaman iki vatan olması gerekmiyor mu diyor... Bunları çokça yazdık. Biz sorunu Kürt ve Türk halkının, bütün halkların ortak mücadelesi ve ortak iktidarı çerçevesinde gördüğümüzden bugünkü aşamada böyle formüle ediyoruz. Ama Atılım'ın itirazı neyedir; burası çok açık değil. Esas olarak vatan kavramına mı, yoksa vatani milliyetçiler kullanıyor diye mi? Yoksa vatan kavramının her iki ulusu ifade etmediğine mi?... Mesela "vatanımız" değil de "vatanlarımız" desek mesele kalmayacak mı? O zaman niye kendileri bu şekilde olsun kullanmıyorlar? Yok, bizim esas itirazımız "*milliyetçiliğe taviz veren bir kavrama olmasına*" diyorlarsa ötekini

belirtmelerinin anlamı ne?

Bilinmelidir ki, milliyetçilerin ya da başkalarının, hatta egemen sınıfların kullandığı her şeye karşı çıkmak Marksist-Leninistlik, komünistlik olmaz. Türkiye solu bu bakış açısı nedeniyle ulusların, halkların tarihini reddetmiş, köksüz, tarihsiz kalmıştır. Halkların tarihini kendi isteğimize göre yazamayız. Kendimizle başlatamayız. O tarihtir, yaşanandır, biz o tarihten olumlu ve ilerletici olanları alacağız, bugünkü mücadelemizle birleştirip ileri bir toplumun yaratılmasında maya olarak kullanacağız. Bu yanılla Türkiye Solu bu anlayışı nedeniyle halkların, ulusların tarihini, sözde ne denirse densin, objektif olarak reddetmiş ve bu alanları gericiliğe, milliyetçiliğe terkederek onların bu zeminde demagoji yapmasına güç vermiştir. Bu anlayışta olanlar tabii ki, vatan dememize itiraz ederek, bayrak indirecek, benzeri davranışlarda bulunacak, oligarşiye demagoji malzemesi verecek, karşı çıkana da gerici diyecektir.

Devrimcilerin **“ya özgür vatan ya ölüm”** sloganlarıyla milyonlarca kitleyi etrafından topladığı, savaştırdığı ve bu savaşla bir çok ülkede iktidarı aldığı pek çok örnek varken, ülkemizde hala bu şekildeki geri tartışmaların olması düşündürücüdür. Kendini komünist gören ve kendi dışında herkesi küçük burjuva olarak niteleyen ama her nedense o komünistliğin bir gereği olarak işçi sınıfına bir türlü gidemeyen bu kesimlerin küçük burjuvalık, halkçılık eleştirilerinden sonra milliyetçilik eleştirisi yapmalarında da hiçbir sakınca yoktur. Doğrudur, bizim milli ve halkçı yanlarımız da vardır. Olmalıdır. Bu değerleri yok sayanlar yalnız ve yalnız “işçi sınıfı” deyip halktan ve ülke gerçeğinden kopanlardır.

Atılım'ın emperyalizme karşı ne açık bir mücadelesi, ne de sözde de olsa ciddi bir söylemi yoktur. Emperyalizme karşı mücadele diye bir sorunu olmayanların doğal ki, ulusal diye bir sorunları da yoktur. Bizim böyle bir sorunumuz var. Türk halkının ulusal sorunu yok diye yazıyorlar. Emperyalizme bağımlı bir ülkede tartışmayı böyle yürütmek bile abestir.

Mücadele, strateji ve taktikleriyle, slogan ve şiarlarıyla, şablonları parçalayıp, soyutluktan kurtulup ülke ve halk gerçeğiyle bütünleşmeden iktidara yürüyemez. DHKC, devrim yürüyüşünü bu gerçek üzerinde sürdürüp ilerletmektedir. Devrim diye bir derdi ve iddiası olanlar, bu gerçekten uzak duramazlar. Uzaklaştıklarında iddialarından da uzaklaşmış olurlar.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 2 Eylül 1996, Açıklama: 44

MAFYACI POLİS ŞEFLERİ YALAN VE İŞKENCEYLE YAŞIYOR

**FEHRİYE ERDAL, MUSTAFA DUYAR VE İSMAİL
AKKOL'UN MEKTUPLARINI YAYINLAYACAĞIZ**

KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 6, Tarih: 7 Eylül 1996

DHKC savaşçılarının Sabancı Center'a girerek Türkiye burjuvazisinin kalbine indirdiği darbe üzerine eylemi karalamaya, prestijini sarsmaya yönelik yoğun bir çaba içine giren İstanbul polisi senaryolarına bir yenisini daha ekledi. İstanbul'da gözaltına aldığı, işkenceden geçirdiği birçok insanı Sabancı eylemiyle ilişkilendirmeye çalışıyor, basını ve televizyonu yanlış bilgilerle yönlendiriyordu. DHKC 2 Eylül 1996 tarihinde bir açıklama yaparak Yazıcıoğlu'nun yalanlarını yüzüne vuracağını ve eylemin failleri olarak hedef gösterilen Fehriye Erdal, Mustafa Duyar ve İsmail Akkol'un mektuplarını yayınlayacağını bildirmiş, birkaç gün sonra mektupları yayınlamıştı.

30-31 Ağustos 1996 tarihlerinde TV'ler ve basında mafyacı, katil İstanbul Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu'nun yeni yalanlarına tanık oldu halkımız.

İktidar güçleri arasındaki it dalaşı hemen hergün artık gizlenemeyecek biçimde sürüyor. Bu it dalaşının taraflarından birisi de Emniyet Müdürlükleri ve polis şefleridir. Bu polis şefleri kendilerini başarılı göstermek ve oli-

garşıye ispat etmek için her türlü cinayet, işkence, baskı, mafyacaları kullanmak, kollamak ve çıkar elde etmek için hemen ne kadar karanlık ve pis iş varsa yapmaktadırlar. Bu icraatların sahiplerinden birisi de İstanbul Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu'dur. Katillik, işkencecilik ve mafyacılık O'nun kimliği olmuştur adeta. Bütün halkın gözleri önünde Muhammed ve Senem yoldaşlarımızı katlettikten sonra, katliamla ilgili tartışmaların üstünü örtmek için, ne kadar başarılı operasyonlar yaptığını kanıtlamak için yine yalan söylüyor.

Bu yalanların en büyüğü de karşı devrim karargahı Sabancılar Merkezinin basılması ve hainlerin cezalandırılmasıyla ilgilidir. Eylemden sonra içine düştükleri zor durumdan kurtulmak için sık sık hayali operasyonlara başvurarak kendilerini rahatlatmaktadırlar. Aradan aylar geçmesine rağmen, bu eylemin failleri diye lanse edilen insanlarla ilgili hiçbir iz bulamayan mafyacı, ayyaş, faşist güruhu "... yakalıyoruz, an meselesi..." gibi, yalanlarla halkı aldatmaya devam ediyorlar. Son olarak da Mustafa Duyar ile İsmail Akkol'un kaldığı evi buldukları, Mustafa Duyar'ın fotoğrafını yakaladıkları şeklindeki haberler Yazıcıoğlu'nun son maharetleridir. Sözü edilen evde yoldaşlarımız kalmadığı gibi, herhangi bir fotoğraf da bulunmamıştır.

Polis şeflerinin "... yakaladık, örgüte büyük darbeler vurduk..." şeklindeki sözlerine yıllardır tanık oluyoruz. Daha da olacağız.

Yazıcıoğlu ve kontrgerillacı diğer polis şefleri, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nden ve halkımızdan gerekli cevabı alacaklardır.

FEHRİYE, MUSTAFA ve İSMAİL'in kamuoyuna ve ailelerine seslenen mektuplarını en kısa sürede yayınlayacağız.

BEKLEYİN!

FAŞİZMİN KARARGAHLARINA TEKRAR GİRECEĞİZ!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 5 Eylül 1996, Açıklama: 45

HALKIMIZA

KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 6, Tarih: 7 Eylül 1996

Hükümet yetkilileri ve polis şefleri Sabancı Center baskınının faili diye lanse ettiği FEHRİYE ERDAL, MUSTAFA DUYAR ve İSMAİL AKKOL ile ilgili bolca spekülasyon yaptılar, halkı aldatmaya çalıştılar. 2 Eylül 1996 tarihli 44 sayılı DHKC Basın Bürosu açıklamasıyla FEHRİYE, MUSTAFA ve İSMAİL'in mektuplarını en kısa sürede yayınlayacağımızı belirtmiştik. Halkımızın gerçekleri öğrenmesi amacıyla bu mektupları yayınlıyoruz. Mektupları; Açıklama 45'in eki 1. 2. 3. şeklinde olup toplam 5 sayfadır.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ**DHKC AÇIKLAMA 45'İN EKİ: 1****BEN BİR GENCİM!****Liseliler, üniversiteliler!**

Artık farkındalar onlar için tehlike teşkil ettiğimizin, koltuklarında rahat değiller. Bu yüzden eğitimi paralı hale getiriyorlar. İlkokuldan başlıyorlar sömürmeye. Kendi üniversitelerini, okullarını kuruyorlar. Gençlik eğitim görsün, vatana yararlı olsun diye değil. Çıkar amaçlı bakıyorlar oralara, kendi kadrolarını yerleştiriyorlar. Yabancı ülkelerden hocalar getiriyorlar, burslar veriyorlar. Biz ise, her okul dönemi alacağımız bir defterin kaygısıyla yaşıyoruz. Artık yeter! Umutlarımızı bitiremeyecekler.

AİLEME,

Yalan söylüyorlar, onlara inanmayın. Sizleri seviyorum. Halkımı da seviyorum ve onları da düşünmek zorundayım. İnsanlarımız ezilirken, acı çerken ben yerimde oturamazdım. Siz de bunları yaşadınız ve yaşıyorsunuz. Kendi gerçeğinizi unutmayın. Bir gün beni anlayacağınıza ve destekleyeceğinize inanıyorum.

Biz fahişelik yapmıyoruz, onurumuzu, namusumuzu satmıyoruz. Onlar bizi aşağılıyor. "... Çaycıydı..." diyorlar. Ben çaycılıktan utanmıyorum, çalışmak onurdur bizim için. Bir çaycı korkutabiliyor onları, kimseye güvenmiyorlar. Suçlular ve farkındalar. Gecekondululardan birisi çıkacak da gırtlaklarına yapışacak diye korkuyorlar. Haklılar bu korkularında. Halk yakanıza yapışıyor ve hesabını soruyor, geçmiş günlerin ve geleceğimizin. Kimseye güvenmeyin, çaycınıza, eşinize, çocuğunuza hatta korumalarınıza, sekreterlerinize.

Dilek Sabancı'nın "hayır için dağıtılsın" diye gönderdiği etiketi bile sökülmemiş, bittiği, "modası geçmiş" giysilerini o çok güvendiğiniz Nilgün Hasefe'nin ne yaptığını biliyor musun Sakıp Ağa?...

Korkuyla bekliyorlar, halka güvenmiyorlar. Duvarları çelikle örülmüş odalarında yatıyorlar. İşyerlerini gelişmiş (!) güvenlik sistemiyle donatıyorlar. Suikast ihtimaline karşı etrafa gaz yayan, kurşun geçirmeyen arabalarınız var. Ama nafile halkımız her yere giriyor. Her yeri "harika" makinalarla donatsanız da o makinaları çalıştıracak insanlara ihtiyacınız var. Ve bu insanlar sizden hesap soruyor, soracak.

Halkımız sandığınız kadar aptal değildir. Sorgulayandır, düşünendir. "Vergiden dönenin kaşığı kırılsın" diyen Sabancı halkı kandırmamalıdır. Hesap versin. Bizden çalmasını, zorla almasını biliyorlar. Peki kendileri ne yapıyorlar?...

Aylardır her tarafta arıyorlar beni. Yüzlerce evi bastılar, onlarca insanımıza işkence yapıp bir ipucu aradılar. Ardarda yalan haberler çıkardılar... "... İpsala'da görüldüler... İzmir'deler... dağa çıktılar..." vb. Siz de biliyordunuz, hiçbirinin aslı yoktu. Ödüller koydunuz başıma. Ama halkımız satmadı beni, ele vermedi... Nerede olduğumu merak ediyorsunuz. Her yerdeyim, halkımlayım... Çünkü biz halkız, her yerdeyiz... Her gün duyuyorsunuz nefesimizi... duyacaksınız.

Ellerinde kanıtları yoktu ama astılar, kestiler, senaryolar ürettiler. Kararını vermişlerdi. Bulsalardı hemen orada katledeceklerdi. Katledebilirsiniz. Ama tüketemezsiniz bizi... Çaycıları, garsonları, tüketemezsiniz.

Sabancılar'ın, Koçlar'ın adaletine güvenmiyorum. Evet bugün ülkemiz mahkemelerinde onların sözü geçer. Centerlardan işletiyorlar adaleti ve savcıların, hakimlerin maaşını onlar veriyorlar. Bu adalet ki, Pir Sultanlardan günümüze pek çok devrimciyi, düzene isyan edenleri katletmiştir. Hakkını arayana bir köstek de mahkemelerde vurmuşlardır. Namusu, onuru, geleceği için mücadele edenleri yargılamışlar ve zindanlara kapatmış-

lardır. Ve aynı adalet Civanların, Edeslerin sırtını sıvazlamıştır.

Gecekonduları yıkarken, kaçak villaları onaylamıştır. Başa geçenler adaletin çarklarını kendi çıkarları doğrultusunda çevirip köşeyi dönerken halkımızı daha fazla sömürmüşlerdir.

Sanmayın ki görmüyor, duymuyor, bilmiyoruz... Herbirini yazıyoruz tarihin sayfalarına ve gün gelip de biz mahkemelerimizde onları yargıladığımızda, oturduğumuzda sanık sandalyesine soracağız hesabını tek tek soruyoruz da.

Bu adalet bizim adaletimiz. Halkımızın adaletidir. Katledilen insanlarımızın, sömürülen, hakkını alamayan işçinin, memurun, umudu bitirmek istenen gençliğin hesabı sorulacaktır. Ben bir devrimci olarak halkın adaletine inanıyor ve güveniyorum. Adil olan halkın adaletidir. Bu adaletin işleyeceği günler de gelecek. Ve eğer verilecek hesabım varsa onlara vereceğim.

9 Ocak 1996 günü üç halk düşmanı, halkın adaletine hesap vermişlerdir. Halkımız düşmanı, karşısında olanı iyi biliyor. Yakasına yapıyor ve haykırıyor... Yeter artık çektiklerimiz, ettiğiniz zulüm, işkence yeter... Unutmayın halkımızın en güçlü duygusu adalet duygusudur. Ve unutmayın ki, yok edemeyeceğiniz tek şey halkımızın adalet arayışıdır. Gün bizim günümüzdür.

YAŞASIN HALKIN ADALETİ

FEHRIYE ERDAL

*

DHKC AÇIKLAMA 45'İN EKİ: 2

BEN MUSTAFA DUYAR

9 Ocak 1996 tarihinde DHKC tarafından Sabancı Center'a yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Bundan sonra beni kamuoyuna eylemi gerçekleştiren biri olarak ilan ettiler. Ellerinde iddialarını kanıtlayacak bir tek delil yok olsa. Eylemi gerçekleştiren savaşçıları mutlaka bulmak istiyorlarsa çevrelerine şöyle bir baksınlar. Bu ülkede Sabancılar'ın gırtlığını seve seve kesecek milyonlarca insan var. Haksızlıklarla, adaletsizliklerle, sömürüyle, yoksullukla, devlet terörüyle karşı karşıya olan ve Sabancılar'ın, Koçlar'ın düzeni karşısında yaşama savaşı veren milyonlarca öfkeli yürek. Ben en fazla bu milyonlardan biri olabilirim.

Bu düzen halkın değil. Sabancı ve Koç gibi tekellerin düzenidir. Bu devlet bize değil, onlara aittir. Ben Türkiye'nin İstanbul'unda, İstanbul'un gecekondularında doğdum, büyüdüm. Bu ülkedeki milyonlarca varoş çocuktan biriyim. Onlarla birlikte nefes aldım. Emeğim onlarla birlikte sömürüldü. Onlarla arşınladım çamurlu gecekondu yollarını. Yoksulluğun,

açlığın, sefaletin ne olduğunu, bu düzenin kimin düzeni olduğunu onlarla birlikte öğrendim. İşte bunun için bu sömürü düzeninin sahiplerine duyulan öfkeyi de iyi bilirim. Sabancılar, sömürü düzenini sağlama almak, kendilerini halkın dostu gibi göstermek için, okullar açıyor, vakıflar kuruyorlar. Bizden gaspettiklerinin kırıntılarıyla göstermelik yardımlar yapıyor. Ne kadar yardımsever ve iyi yürekli olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Sabancı TV ve gazetelerde boy gösterip şov yapıyor, zeytin ekmekle kahvaltı yaptığını sıradan halktan biri pozlarında pişkin pişkin anlatıyor. Yapmacık şivesi ile şarlatanlık yapıyor. Akıllı sıra halk şivesiyle konuştuğunu zannediyor. Karlarına kar katmak, sömürü çarklarını büyütmek için yaptığı yatırımları vatanseverliğin ispatı olarak göstermeye çalışıyor. Çok fedakar bir yurtsever pozlarında binlerce işçiye iş sağladığını, onlara ekmek kapısı açtığını anlatıyor. Böylece yurtsever ve halkçı olduğuna, halktan içimizden biri olduğuna bizi inandırdığını zannediyor.

Boşuna uğraşıyorsun Sabancı. Sen bizim dilimizle konuşamazsın. Biz senin TV ve gazetelerdeki soytarılıklarınla alay ediyoruz. Belki sen inandırıcı olduğunu zannediyorsun ama biz senin sömürü çarkını sağlama almak için olduğunu, bizden halktan korktuğun için yaltaklanmaya çalıştığını biliyoruz.

Madem, bizden halktan birisin, o halde açıkla, ikiz kulelerinde dünyanın en gelişmiş güvenlik sistemini neden takıyorsun? Neden her yerde en az onbeş-yirmi korumayla geziyor, devlet başkanları gibi korunuyorsun? Neden ve kimden korkuyorsun bu kadar? Sömürdüğün, kanını emdiğin işçilerden mi? Halkın dostu olan devrimcilerden mi? Yoksa birgün gelip gırtlığımızı kesecekler diye ödünün koptuğu gecekondu-lardan mı? Bu ülkede hükümetler, kurulurken, yıkılırken işçilere, memurlara, gecekondu-lara birşey sorma gereği hissetmez. Ama senin ve senin gibilerin onayını almak için kapınıza kadar geliyor kul köle oluyorlar. Neden? Bu devlet sana VIP (çok önemli kişi) statüsü tanıyor. Neden “müşvik devletimiz” bu ayrıcalığı miyonlarca vatandaşının içinden sana veriyor. Biz de bu ülkenin vatandaşı değil miyiz? Senin özelliğin, ayrıcalığın neden? Madem halktan birisin neden böyle, ayrıcalıklara ihtiyaç duyuyorsun? Senin kan içici kardeşin ÖZDEMİR SABANCI ve baş sömürücülerden VEHBİ KOÇ'un cenazesinde Cumhurbaşkanı, Başbakan ve bütün devlet adamları hazır ol vaziyetinde elpençe divan duruyordu pis kokan cesetlerinizin ve sizin karşınızda. Oysa hergün iş kazalarında, grizu ve çöp patlamalarında, depremlerde, sellerde binlerce halk ölüyor. Neden bir kez de bizim cenazelerimize katılmıyor bunlar? Biz cenazelerimizi kendimiz kaldırıyor, acımızı içimize akıtıp öfkemizi biliyoruz sömürü düzenine karşı. Siz ise, kokteyllerde, partilerde, gece klüplerinde yatlarınız ve özel uşaklarınızla gününüzü gün ediyor, Centerlarınızda halkın kanına girmenin daha çok sömürü, daha fazla zengin olmanın planlarını kuruyorsunuz. Her yıl onbinlerce bebek, çocuk bulasıcı hastalıklardan, bakımsızlıktan, yetersiz beslenmeden, yoksulluk ve sefaletten yaşamını yitiriyor. Sizin kokteyllerinize, eğlence partilerinize,

düğünlerinize harcadığınız parayla hepsi kurtulabilir. Ama sizin için gam değil böyle şeyler. Çünkü sizin sağlık sorunlarınız özel Amerikan Hastanelerinde özel doktorlarınız tarafından hallediliyor. Sizin yurtdışındaki tatil cennetlerinizde, kayak merkezlerinde harcadığınız paralarla onbinlerce evsiz barksız kalan insanımızın başını sokabileceği bir damı olabilir. Ama sizin için bu da dert değil. Çünkü siz boğaza nazır, saray yavrusu köşklerinizde, villalarınızda rahatsınız ve oturduğunuz yerden ne damları akan gecекondular, evler, ne de evsiz barksız insanlar, ne de acı çeken halk görünmüyor.

Çekilen tüm acıların, bütün yoksulluk ve sefaletin, açlığın, işsizliğin, katliamların her şeyin sorumlusu sizsiniz. Milyonlarca insan acı çekerken sizin sefahatınız daha fazla devam edemezdi. Ve halkın adaleti yakanıza yapışarak sizden yaptıklarınızın çok küçük bir kısmının hesabını sordu. Şimdi feryad etmeye hakkınız yok. Ne kurduğunuz zulüm imparatorluğu, ne tuttuğunuz özel dedektifler ve harcadığınız milyarlarca dolar, ne de başımıza koyduğunuz ödül sizi kurtaramadı. Halkımız, kendi dostu olan devrimcileri bağrına bastı ve korudu. Düşmanına teslim etmedi. Sizin bu ülkede dikili tek bir ağacınız bile yok. Fabrikalar, topraklar, makinalar, her şey bizim, halkın. Her şey bize ait, hepsini istiyoruz ve alacağız. Bu ülkenin gerçek sahibi halktır. Çalışanlar, üretenler ve vatanlarını, onurlarını koruyanlar savaşırlardır. Siz bir avuç işbirlikçi ve hainsiniz. Hırsız ve namussunuz. Sizin gerçek vatanınız Amerika ve sonunda da oraya döneceksiniz. Tabii halkın adaletinden kurtulma şansınız olursa. Çünkü hepinizi Özdemir Sabancı gibi bir son bekliyor.

YAŞASIN HALKIN ADALETİ!

MUSTAFA DUYAR

*

DHKC'NİN AÇIKLAMA EKİ: 3

BEN İSMAİL AKKOL

9 Ocak 1996 tarihinde, Özdemir Sabancı, Haluk Görgün ve Nilgün Hasefe'nin cezalandırılmasından sonra, eylemi gerçekleştiren savaşıçılardan biri olarak ilan edildim... Elllerinde hiçbir delilleri olmadığından tüm halka saldırdılar. Evleri basıp talan ettiler, yağmaladılar, insanları gözaltına alıp işkenceden geçirdiler.

TV ve gazeteler yas ilan etti. Kendi toplantısını dahi yapamayan Bakanlar Kurulu "acilen" toplandı. Yas ilan edip Bakanlar Kurulu'nu toplayacak kadar önemli olan Sabancılar kimdir? Söylendiği gibi, vatanını seven ve onun çıkarları için çaba sarfeden vatansever mi, yoksa çıkarları uğruna kanımızı kene gibi emen asalak mı? Siz asalaksınız, onlarca yıldır bütün ürettiklerimize el koyuyor, bizi sefalet içinde yaşamaya mahkum ediyorsunuz.

Ben bir gecekonduyuyum, bir işçiyim. Korkunuzu büyüten varoşlarda yaşıyorum. Sizler boğaza nazır tepelerde villalarınızdan denizi seyrederken bizi gecekondulara hapsedtiniz. Dar bölgelerde yaşamak zorunda bıraktınız. Biz neden gecekondularda yaşıyoruz? Çok sevdiğimizden mi, yoksa hayatta kalabilmek için başımızı sokacak bir göz odamız olsun diye mi? Buralarda yaşamak bizim tercihimiz değil, sizin halka uygulattığınız baskı sonucudur.

Bilirim sevmezsiniz gecekonduları, başınızı ağrıtırılar. Buralar durduğu sürece iktidarınızın tehlikede olduğunu biliyorsunuz. Yine de vazgeçmezsiniz kondululardan. Fabrikalarınızı bu bölgelerde yapıyor, uzak noktalara buralardan taşıyorsunuz işçileri. Sizler bizden çaldıklarınızla lüks içinde yaşıyorsunuz. Yaşadığınız bütün güzelliklerin sahibi, gecekondulular, işçiler, bizleriz. Biz tozlu, çamurlu yollarda, akmayan sular ve kesilen elektrik, bir de polis terörünüz karşısında yaşam kavgası veriyoruz. Siz elbiselerinizi Avrupa'dan Amerika'dan sipariş ediyorsunuz. Bizler gecekondulular ise, Etiler'den, Moda'dan geçerken horlanıyoruz. "Üstü pis" diye buralardan dışlanıyoruz. Gerçekte ise, pis kokan sizsiniz, giydiğiniz, kan bulaşmış elbiselerdir, ruhlarınızdır. Unutmayın, bugün horlayıp küçük gördüğünüz fakat her şeye rağmen vazgeçemediğiniz biz gecekondulular, nasırlı ellerimizle kazacağız mezarınızı.

AİLEME,

Sizler benim ne için ve kimlere karşı mücadele ettiğimi biliyorsunuz. Yaptığım her şey halkımın çıkarıdır. Sizi seviyorum, fakat bencil değilim. Bana ihtiyacı olan insanlar var, bunları da seviyorum. Bugün halkıma olan sorumluluğumu yerine getiriyorum. Benim hakkımda çıkan haberlerin hepsi yalandır. Bunlara inanmayın.

Acı olan ne varsa, bizim payımıza düştü. Depremde, sel baskınlarında biz öldük, yetmedi, maden ocaklarında, hastalıklardan hep biz öldük. Bu mu kader? Evet ise, neden hep bizi buluyor, bu kader? Deprem, sel, "doğal afet", neden onların kaderi olmuyor? Kader değil bu, onların fabrikalarında üretilen çimentoların eksik olması, demirlerin çalınması, yerleşime uygun olmayan bölgelerde yaşamak zorunda kaldığımızın sonucudur.

Sabancılar, asalaklar sınıfı size sesleniyorum... Baskılarınız, işkence ve katliamlarınız bizi sindirmeye yetmeyecek. Birgün mutlaka kapınıza dayanıp keseceğiniz gırtlığınızı.

YAŞASIN HALKIN ADALETİ

İSMAİL AKKOL

Uluslararası Af Örgütü'ne

KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 9, Tarih: 28 Eylül 1996

Uluslararası Af Örgütü'nden Türkiye İle İlgili Kampanya

Uluslararası Af Örgütü 1 Ekim'de Türkiye'deki an hakları ihlalleri ile dünya çapında bir kampanya başlatıyor.

Af Örgütü sözcüsü Anita Tiessen kampanyaya ilişkin yaptığı açıklamada şunları belirtti:

“Türkiye'deki insan hakları ihlalleri ile ilgili olarak dünya çapında bir kampanya planlıyoruz. Kampanyada ifade özgürlüğünden, politik görüşlerinden dolayı öldürülmüş insanlara kadar pek çok konu var... Kampanya ile diğer ülkelerin Türkiye hükümetine baskı yapmasını sağlamaya çalışacağız.”

Dünyanın pek çok ülkesinde Af Örgütü'nün temsilcileri ve gönüllüleri aracılığıyla, televizyon filmlerinden afişlere kadar çeşitli biçimlerde yürütülecek olan kampanya için Af Örgütü tarafından bir de kapsamlı bir Türkiye raporu hazırlanmış bulunuyor.

Raporda “sayıları 400'ü geçen kayıpla cezaevlerindeki açlık grevleri ve Ölüm Oruçları, Metin Göktepe'nin katledilmesi, Güçlükonak katliamı, Manisa'da DHKP-C taraftarı 7 lise öğrencisine işkence yapılması ve düşünce suçluları” başlıkları ağırlıklı bölümleri oluşturuyor.

Af Örgütü'nün raporunda ayrıca Türkiye'deki insan hakları ihlalleri kapsamında DHKP-C'nin Özdemir Sabancı'yı cezalandırması ve PKK'nin 200'e yakın sivili öldürmesine de yer veriliyor.

Türkiye'deki insan hakları ihlallerine ilişkin örgütünüz tarafından hazır-

lanan raporda DHKP-C'nin Özdemir Sabancı'yı cezalandırması eylemine de yer verilmiş.

Siz ya Sabancı'ları tanımıyorsunuz, ya da DHKP-C'yi. Özdemir Sabancı'nın cezalandırılmasını "insan hakları ihlali" olarak görmek için Türkiye'de olup bitenlerden, bu olup bitenlerde Sabancı gibilerin rolünden habersiz olmak, bilmiyor olmak gerekir.

Bilinmeyen göstermeyi, bilinmezden geleni hatırlatmayı görev sayarız.

Evet, KİMDİR SABANCILAR? Rollerini nedir?

İşte kısa bir özet:

"Türkiye'nin ekonomik tablosunu çizen her tahlil KOÇ'lar, SABANCI'lar diye başlar.

Türkiye siyasetindeki her gelişme "Koç'lar Sabancı'lar ne diyor?" diye yorumlanır.

Hükümet formüllerinde, çıkarılan yasalarda, diğer ülkelerle yapılacak anlaşmalarda Koç'ların, Sabancı'ların onayının olup olmadığı belirleyici önem taşır.

Peki kimdir bu Koç'lar, Sabancı'lar? Ülkenin cumhurbaşkanı mı, başbakanı mı, bakanı mı, devletin neresinde yer alırlar?

Hayır, hiçbirisi değildir, 'resmi' hiçbir konum ve yetkileri yoktur. Ama buna rağmen en 'yetkili'dirler.

Çünkü onların resmi yetkiye ihtiyacı yoktur. Onlar 'sahip'tirler."

Sabancılar, haramilerin başlarından biridir. Ülkede akan her damla kan onların sömürü ve soygun düzenlerini sürdürmek için akıtılmaktadır. İşkenceler, katliamlar bunun içindir.

Raporunuzda yer verdiğiniz kayıplar, işte onların düzeni yıkılmasın diye kaybedilmektedir.

Yaşlı-geç insanlarımız onların düzeni yıkılmasın diye zindanlara atılmaktadır.

Raporunuzda yer alan tüm insan hakları ihlallerinin sorumlusu Sabancı'lardır. Onların düzenidir.

İnsan hakları ihlallerine son verilmesini istiyor musunuz gerçekten?

O ihlaller Sabancılar'ın düzeninin ihlalleridir.

Onların düzeni yıkılmadıkça ihlaller de sürecektir.

Sabancı işte bu nedenle cezalandırılmıştır.

İnsan haklarını ihlal eden, insan onurunu çiğneyen bu düzenden hesap sormak için cezalandırılmıştır.

Sabancı adalet için cezalandırılmıştır.

Adaletin olmadığı yerde insan hakları yoktur.

Adalet, en doğal insani duygudur. Adalet istemekse, tüm insanların en

doğal hakkıdır.

DHKP-C adaleti yerine getirmek için cezalandırmıştır Sabancı'yı.

Peki DHKP-C KİMDİR?

DHKP-C, Türkiye'de 26 yıldır mücadele eden bir örgüttür. Ve bu mücadele tarihinde halka zarar verdiği, insan haklarını ihlal ettiği tek bir eylemi yoktur.

Parti-Cephe ahlaksız ve onursuz bir düşmanla savaşmaktadır. Bu savaşın içinde bile ahlakı ve onuru temsil etmekte, düşmanlarını cezalandırırken bile asla insanlık dışı yöntemlere başvurmamaktadır.

DHKP-C raporunuzda yer alan yüzlerce katliamın, işkencenin, kaybetmelerin sorumlusu olan düzene karşı halkın adaletinin temsilcisidir.

DHKP-C bu düzenden kurtulmak isteyen halkın kurtuluş umududur.

DHKP-C işte bu meşruluğuyla, onbinlerce işçiyi bizzat sömürmekten, binlerce insanın katledilmesinden, işkence görmesinden, cezaevlerine konmasından sorumlu olan Sabancılar'ı yargılamış, mahkum etmiş ve adalet yerine getirilmiştir.

DHKP-C'nin yargılaması, cezası ve adaleti meşrudur.

Sabancılar'ın cezalandırmasını "insan hakları ihlali" olarak değerlendirmeniz, tüm diğer insan hakları ihlallerine karşı çıkışınıza gölge düşürmektedir.

Bu ihlallerin sorumlusunun Sabancılar'ın soygun ve zulüm düzeni olduğunu, bizzat bu düzenin kaymağım yiyen holding patronları olduğunu görmezden gelemezsiniz. Onlara karşı çıkmadan insan hakları ihlallerine karşı çıkmak inandırıcı değildir, gerçekçi değildir.

İnsan haklarına ABD standartlarının, ABD'nin empoze ettiği bir anlayışı yansıtan Yokohoma Bildirgesinin penceresinden bakıldığında elbette gördüğümüz şeyler farklı farklıdır. Çünkü bu pencereden bakıldığında, insan haklarından sözedilirken halkların en meşru, en doğal hakkı sayılması gereken direnme hakkı kabul edilmemektedir.

Sömürülen, zulmedilen, her halkın direnme hakkı vardır.

Sömürenlerden, zulmedenlerden hesap sorma hakkı vardır.

Ve bu haklar asla insan haklarından ayrı değerlendirilemez.

Emperyalizm dünya halkları ve kamuoyu nezdinde kendi suçlarını örtbas etmek, en azından perdelemek için ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini, halkların bağımsızlık savaşlarını "terör" demagojisiyle mahkum etmeye çalışmaktadır.

Uluslararası Af Örgütü'nün halkın meşru direnme ve hesap sorma hakkının bir sonucu olan, kurtuluş savaşının bir parçası olan bir cezalandırma eylemini "İnsan hakları ihlali" sayması, emperyalizmin terör demagojisiyle paralel bir yaklaşımdır, en azından bu demagojiye prim veren bir tutumdur.

Uluslararası Af Örgütü, dünya genelinde insan hakları mücadelesi açısından görmezden gelinemeyecek bir kuruluştur. Uluslararası Af Örgütü örgütlenme biçiminin sağladığı çeşitli dinamiklerle çeşitli ülkelerde demokratik mücadelenin destek güçlerinden biri olarak görülebilecek bir kurumdur. Ancak bu, onun eleştirilmemesi, standartlarının mahkum edilmemesi anlamına gelmez.

Bu anlayış insan haklarını ihlal eden düzenleri ortadan kaldırmaz.

Dolayısıyla, bu anlayış insan hakları ihlallerini de ortadan kaldıramaz.

Uluslararası Af Örgütü, insanlık aleminin hayatını dünyanın sayısız ülkesinde karabasana çeviren asalaklardan biri olan; ülkemiz Türkiye özelinde katliamlardan, infazlardan, işkencelerden doğrudan sorumlu olan bir sömürücü ve zulmedici olan Sabancı'nın cezalandırılmasını "insan hakları ihlali" sayan vahim yanılığısına bir an önce son vermelidir.

Raporunun ilgili bölümünü yeniden düzenlemelidir.

Bunu halklarımızın direnme ve hesap sorma hakkı adına talep ediyoruz.

Bunu savaşımızın ve eylemlerimizin meşruluğu adına talep ediyoruz.

Bunu Parti-Cephe'nin meşruluğu adına talep ediyoruz.

Bunu Parti-Cephe'nin devrimci eylem çizgisi adına talep ediyoruz.

Bu, hergün en ağır insan hakları ihlallerini bizzat yaşayan Türkiye halklarının talebidir.

Bu talep, özgür yaşamak isteyen, onurluca yaşamak isteyen insanlığın talebidir.

Çünkü, özgür bir dünya için, onurlu bir yaşam için yeryüzü Sabancılar'dan ve onların zulüm ve sömürü düzeninden kurtulmak zorundadır.

'İt Dalaşı'ndan Kendine 'Kanıt' Arayan 'Devrimci'lere:

Komplo Düzenlemeyi Susurluk'takilere, Komplo Teorilerini Perinçek'e Bırakın

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 8, Tarih: 30 Kasım 1996

Susurluk'taki cerahat deşildikçe kan ve irin akmaya devam ediyor. Toplum hergün bir başka "bomba"yla sarsılıyor. Ne var ki, bu "bomba"ların bir kısmı it dalaşının derinleşmesi, bazı kontrgerillacıların, katillerin kendilerini aklama çabalarının sonucunda açığa çıkarken, bir kısmı da gerçekte yeni birşeyler açıklanıyor görüntüsü altında açığa çıkmış gerçekleri bulan-dırmaya yöneliktir. Her şey kamuoyu nezdinde karmakarışık hale getirilerek suçlular ve suç ittifakı perdelenmeye çalışılmaktadır. Açığa çıkmış komplolar, hayali komplolarla perdelenmeye çalışılmaktadır.

Burjuvazinin, oligarşi içindeki çeşitli kesimlerin, MİT'in, polisin, MHP'nin böyle yapması son derece doğal ve anlaşılırdır. Çünkü onların gizleyecek, perdeleyecek çok şeyleri vardır. Ama bir takım devrimci, sol çevrelerin bu sahte "bomba"ların, komplo teorilerinin üstüne atlaması doğal ve anlaşılır değildir. Herkes adeta bir anda profesyonel ajan kesildi. Gelişmeler polisiye romanlara taş çıkartacak senaryolar içerisinde açıklanıp yorumlanmaya çalışılıyor. Devrimciler böyle yorum yapmaz. Böyle çalışmaz.

Kimileri, **Sabancılar'ın cezalandırılmasından bu yana** kafalarını ve kalemlemlerini komplo teorilerinden kurtaramadılar. Devrimcilerin hiçbir açıklaması onları tatmin etmiyor. Ama ajanların, provokatörlerin en ufak bir sözüne inanmaya dününden hazırlar, hiç vakit geçirmeksizin bunların üstüne atlayıp komplo teorilerine "kanıt" yapıyorlar.

Evet, iki şey çok net ortadır. Bir, oligarşinin çok çeşitli kesimleri arasında kıyasıya bir it dalaşı vardır. Ve bu it dalaşı derinleşerek sürecektir. İki,

oligarşinin bu çok çeşitli kesimleri, aralarındaki it dalaşına rağmen halkın mücadelesi karşısında, devrimci hareket karşısında tam bir ittifak halindedirler.

Biz it dalaşında taraf değiliz. Oligarşinin sömüren, katleden ancak şu ya da bu nedenle sömürünün ve katliamların daha “uygun” biçimlerde sürdürülmesini ister görünen taraflarını halkın yanında görmek ya da göstermek devrimcilerin işi değildir.

Devrimciler it dalaşında taraf olamazlar. Tüm itlere karşıdır ve tümüne karşı savaşırlar. Herkes bilsin, bugünden söylüyoruz. Biz it dalaşının değişik taraflarında sayılan Eymür'ü de, Eken'i de, Açar'ı da, Menzir'i de, Kozakçıoğlu'nu da Ünal Erkan'ı da cezalandırırız. Buna, bunlardan herhangi birinin cezalandırılmasına karşı çıkan it dalaşında taraftır. Ve örneğin Mehmet Açar'ın cezalandırılmasına birşey demezken, Kozakçıoğlu'nun cezalandırılmasına karşı olanlar bunun gerekçesini açıklamak zorundadır.

Şimdiye kadar bildirilerimizde açıkladığımız tüm halk düşmanlarını cezalandıracağız. Eğer itirazı olan, bunlardan herhangi birinin cezalandırılmasına karşı çıkan varsa, şimdiden açıklamalıdır.

Açıklanan bu isimlerden herhangi biri kendi iç çelişkileri sonucunda da vurulabilir. O zaman da biz yapmadık diye tüm halka ve kamoyuna açıklarız zaten. Herkes bilir ki aslında ölümü yüz defa, bin defa hak etmiş bu halk düşmanlarından biri kendi it dalaşının sonucunda da ölebilir-öldürülebilir. Biz kimileri gibi yapıp ondan sonra yapmadık demeyeceğimiz gibi, yapmadığımız şeyi de yaptık demeyiz.

Bir akli evvel, “tahlil” yapıyor. Diyor ki, ***Sabancı'nın cezalandırılması Metin Göktepe olayını unutturmak içindir.*** Ama komplo teorileri yapan bu akli evvel Metin Göktepe'nin nerede öldürüldüğünü unutaçak kadar da, neyin nasıl olduğunu bilmez haldedir. Evet Metin Göktepe Ümraniye Cezaevi'nde katledilen DHKP-C tutsaklarının cenazesinde katledilmiştir. Sabancı'nın cezalandırılması Ümraniye katliamına verilmiş bir cevaptır aynı zamanda. Şimdi söylenenlere bakalım... Ümraniye katliamı PKK'nin ateşkesini gündemden düşürmek için gerçekleştiriliyor... Sabancı Ümraniye'yi unutturmak için öldürülüyor... Metin Göktepe Sabancı'yı unutturmak için katlediliyor... Komplocunun kafası işte böyle çalışıyor. Ona göre aslında sınıf mücadelesi diye, halkın savaşı diye birşey yok. Her şey komplo-lardan ibaret. Her şey “gündem” denen ne idüğü belirsiz birşeyle oynamak için yapılıyor.

Bir başka akli evvel de Sabancı'nın cezalandırılmasına ilişkin Fehriye Erdal'ın bizzat Susurluk kazasında ölen Emniyet Müdürü Kocadağ tarafından işe sokulduğu vb. komploları, gerçekte hiçbir alakası olmayan, her kelimesi yanlış, tüm tarih bilgisi cahillikle örülü programı Kanal 6 televizyonundan izleyip gazetelerde okuyunca heyecanlanıyor ve soruyor “*şimdi bu eyleme sahip çıkanlara bir soru: Devlet, sizin elinizden eylemi almak*

“için kendini rezil eder mi?” Mesela şöyle de cevaplayabiliriz bu soruyu: **Bir devrimci kendini devrimcilik adına böyle bir soruyla rezil ederse, devlet niye etmesin?**

Ama asıl mesele şudur: Sorunun sahibi devletin Susurluk'la birlikte zaten olabileceği kadar rezil olduğunu görmüyor. Bu yeni komplo teorilerinin asıl rezaleti örtmek için yağmur gibi ortalığa saçıldığını görmüyor.

Ağar “bin tane operasyon yaptık” diyor. Bu bin operasyonu gizlemek, tartışma gündeminden çıkarmak için ortaya bu ve buna benzer komplo senaryoları atılıyor. Ve Söz'ün akli evvel yazarı, yazarları da bu zokayı yutuyorlar.

Demek bu ülkenin solcuları, devrimcileri hep **SÖZ**'cüler gibi, provokasyon teorilerinin gediklişi Alternatifçiler gibi düşünüp davransa, oligarşinin tüm solcuları birbirine düşürmesi, herkesin birbirini ajan, provokatör görmesi an meselesi. Neyse ki ülkemizin devrimcileri, sol kamuoyu bu kadar sorumsuz, devrimci öfke ve kinden bu kadar yoksun değil.

Evet, egemen sınıfların dertleri “bin operasyonu” gizlemektir. Çünkü o bin operasyon halka, devrimcilere karşı yapılmıştır. Bunların tartışılması, açığa çıkması devletin kitleler gözünde gizlenebilecek, kendini aklayabilecek hiçbir yanının kalmaması demektir.

“Devlet sizin elinizden eylemi almak için kendini rezil eder mi?” diye soran biri asla ve asla devrimci bir kafa yapısına, mantığına ve ruha sahip değildir. Evet devletin derdi budur. Söylemez çeteleri, itiraftılardan oluşan çeteler, Susurluk'taki ittifak devleti rezil etmiyor mu? Pekala buna rağmen niye oluşturdular bu çeteleri? Bunun cevabını Söz yazarı hariç herkes biliyor; devrimci ve ulusal hareketi engellemek için.

Devletin halka, devrimcilere karşı her eylemi esasında kendini rezil etmesi değil midir? Ama buna rağmen devlet bunları yapmaktan asla vazgeçemez.

Komplo teorileri, oligarşi içindeki **şahinler güvercinler** sahte ikilemine dayanan teoriler, halkın ve devrimcilerin kafasını bulandırmaktan, ortalığı, tam da egemenlerin istediği türden bir kaosa sürüklemekten başka bir işe yaramaz. Bunu defalarca yazdık, söyledik. Oligarşinin Mahir Kaynakları neden böylesine çok konuşturduğunu azıcık merak edip düşünen bir devrimci esasında bu gerçeğin farkına da varır. Bunlar bir yana, Susurluk'tan bu yana yaşananlar bile bu gerçeği yeterince ortaya koymuyor mu? Bu it dalaşının ortasında bile kimse kontrgerillaya, Kürt ve Türk halkına karşı sürdürülen savaşa dil uzatıyor mu? O bir zamanlar büyük misyonlar yüklenen Mesut Yılmaz'lar, Sabancı'lar, Erbakan'lar ne yapıyor. Hani onlar Kürt sorununun çözümünden yanaydılar? Hani onlardan birşeyler beklenebilirdi? İşte önlerinde bir fırsat var. Ama dikkat edin, ikisi, Erbakan ve Sabancı zaten susuyor. Mesut Yılmaz ise Mehmet Ağar'ın halka, devrimcilere karşı düzenlediği “bin operasyon”un değil, kumarhaneci Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmesiyle ilgili yalnızca.

Oligarşinin it dalaşı sonucu ortaya atılan komplo teorilerinden, spekülasyonlardan kimse medet ummasın. Kimse kendinde bunlara bir “kanıt” aramaya çalışmasın. Devrimci bir eylemi karalamak, bulandırmak ancak işkencecilerin, kontrgerillanın, Susurluk'taki iktidarın işine gelir. Herkes kimliğinin ne olduğunu ve yaptığı her işin, söylediği her sözün, yazdığı her satırın kime hizmet ettiğini daha sorumluca düşünüp taşınmalı.

Devrimcilere İnanmayıp İşkencecilere İnananlar Neyin ve Kimin SÖZ'cülüğünü Yapıyor?

SÖZ kendini devrimci, sosyalist olarak tanımlayan bir gazete.

Peki bir devrimci öncelikle kime inanır, devrimcilere mi, işkenceci polisler mi?

SÖZ yazarlarının bu soruya pratikteki cevabı “ikincisine” şeklindedir.

O zaman sormak durumundayız: Bunun neresi devrimci?

Kanal 6'da duydukları rapor, o programda da belirtildiği gibi, İstanbul Emniyet Müdürlüğü içindeki “bazı polisler tarafından” hazırlanmış veya en fazla Kanal 6'nın kendi uydurması da olabilir. Yani neticede it dalaşının taraflarının birinin kaleminden çıkmıştır.

Diyeğim bu SÖZ'cüler için yeterli değil.

Biraz mantıklı, soğukkanlı baksa bu raporun adi bir komplodan, düzmeden ibaret olduğunu görecektir. Ama böyle bakmıyor. O, sayfalar süren raporda devrimci harekete karşı kullanılacak bir cümle bulmuş, gerisine bakmıyor bile.

Raporda Fehriye Erdal, Kocadağ tarafından işe sokuldu deniyor.

SÖZ'cü “hah, tamam işte” diyor.

Rapor devam ediyor oysa.

Diyor ki “Fehriye Erdal'ın 25. katta, bizzat Sabancılar'ın katında görevlendirilmesini de bizzat güvenlik şirketi sahibi Kemal Aydoğan ve Kocadağ takip etti ve sağladı.”

SÖZ'cü “hah tamam işte, bakın...” diyor.

Oysa Sabancı, evet bizzat Sabancı diyor ki, “hayır, görev yerinin değiştirilmesi başka nedenlerle oldu, başkalarının rolü yok bu işte...”

Raporun kurgusu bir anda çöküyor.

Ama SÖZ'cü için ne gam!

Kanal 6'daki program ve rapor devam ediyor.

Menzir ve Kocadağ zamanında İstanbul emniyetinden milliyetçi polislerin Türkiye'nin ücra köşelerine sürüldüğü, emniyetin solcuların eline geçtiği iddia ediliyor.

SÖZ'cü işte bunda bile ayıkmıyor.

Bundan bile raporun işkencecilerin kendi it dalaşlarının sonucu olduğunu çıkaramıyor. Pekala o zaman SÖZ'cü şu sorulara ne diyor?

Eğer bu rapor doğruysa, eğer Menzir ve Kocadağ zamanında İstanbul Emniyeti solcuların eline geçtiyse, hep eski Dev-Yol'cular şunlar bunlar doldurulduysa, Menzir'in ve Kocadağ'ın görevde olduğu yıllar içinde İstanbul'da o kadar sokak ve ev infazını kim yaptı?

Raporda söylendiğine göre emniyetin solcuların eline geçtiği bu yıllarda memurun, öğrencinin tepesine inen coplarda kadife mi sarılıydı acaba?

Kaybetmeler Menzir ve çetesinin değil de başka birilerinin işi miydi acaba?

Yazık, siz de sayfalarınızda Menzir'e ilişkin pek çok defa “kötü” şeyler yazmışsınızdır. Oysa bakın rapora göre onun dönemi ne kadar da farklıymış, Emniyetin solcuların eline geçmesine izin vermiş.

Acaba eğer o rapor doğruysa, ki bu rapordan hareketle Sabancı eyleminin başkalarının işi olduğuna kanaat getirdiğinize göre doğru kabul ediyorsunuz, şimdi Menzir'den özür dilemeyi düşünüyor musunuz?

Bizce dilemelisiniz. Menzir'den, Kocadağ'dan *“biz sizi ne kadar yanlış değerlendirmişiz, kıymetinizi bilememişiz”* diye özür dilemelisiniz.

Yakışır. Devrimcilere inanmayıp işkencecilere inanmakta ısrar edenlere böyle bir özür yakışır.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 6 Aralık 1996, Açıklama: 49

Fehriye ERDAL'ın Açıklaması

İT DALAŞINDA TARAF DEĞİLİZ TÜM ÇETELERİN İKTİDARINA KARŞI SAVAŞMAYA, HALK DÜŞMANLARINI CEZALANDIRMAYA DEVAM EDECEĞİZ

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 10, Tarih: 14 Aralık 1996

Oligarşi içindeki it dalaşı tüm hızıyla sürüyor. Onlar bu it dalaşı içinde devrimci örgütleri ve kişileri de kendi pisliklerine bulaşmış gibi gösterip, bir yandan ortamı alabildiğine puslu, kimin, neyi, niye yaptığının belirsiz hale geldiği bir kaos ortamına dönüştürmeye, bir diğer yandan Parti-Cep-hemize yönelik karalama ve spekülasyondan oluşan psikolojik savaşı sürdürmeye, diğer yandan da birbirlerine karşı hamleler yapmaya çalışıyorlar.

İşte bu it dalaşının içinde Sabancı'nın cezalandırılmasına ilişkin bugüne kadar ki spekülasyonlar sürdürülerek, kamuoyunda bu eylemin "faili" olarak ilan edilen Fehriye Erdal'ın işkenceci, katil emniyet müdür yardımcısı Hüseyin Kocadağ tarafından işe yerleştirildiği şeklinde yeni bir komplo teorisi üretildi.

İt dalaşının taraftarlarının ortaya attığı tüm ididaları, kafası komplolar-

dan başka birşey almayan Mahir Kaynak ve onun gibilerinin tüm komplo teorilerini cevaplamak durumunda değiliz. Bu gereksiz bir çaba olur. Ancak ortaya atılan bu son iddiaya ilişkin, bizzat iddianın muhatabı olan Fehriye Erdal'ın açıklamasının aydınlatıcı olacağını düşünüyoruz.

İt dalaşında taraf değiliz. Bizim derdimiz tüm çeteleri iktidardan alaşağı edebilmektir. Biz, hangi zulüm ve sömürü çetesinden olursa olsun halk düşmanlarını cezalandırmaya, halkın savaşını geliştirmeye devam edeceğiz.

Fehriye Erdal'ın açıklamasını yayınlıyoruz:

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

*

BASINA VE KAMUOYUNA

1995 yılının Haziran ayının ilk haftasında Sabah Gazetesi'nde çıkan iş ilanı üzerine, Ulusal Temizlik Şirketi'nin Gazeteciler Sitesi'ndeki adresine gittim. İşe girmek istediğimi söyledim. Doldurulmak üzere bir form verdiler. Formu doldurduktan sonra adını şimdi hatırlamadığım (Lütfü olabilir) bir şirket çalışanı ile sözlü anket yaptık. Formda sorulan soruları bu kişiye de cevapladım. İstanbul'a taşınalı 1,5 sene olduğunu, Adana'da liseyi bitirdiğimi söyledim. Liseyi bitirmiş olup da, temizlik işinde çalışmak istememe şaşırdı. Ben de, iş bulamadığımı, bir an önce çalışmam gerektiğini, ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu işi nasıl bulduğumu sordu. Gazetede çıkan ilan üzerine geldiğimi söyledim. Referans olarak üç akrabamın ismini verdim. Bu akrabalarımın isimleri: Mustafa Metin (babamın dayısının oğlu) Cebail Şahin (dayımın damadı), Mustafa Karabulut (köylümüz). Bana iki seçenek sundu. Borsa'da ya da Sabancı Center'de çalışabileceğimi söyledi. İçinde doldurduğum form ve kendi kartlarının olduğu bir zarfı verdi ve Sabancı Center'deki Ulusal Temizlik Şirketi'nin bürosuna gönderdi. Gittim ve orada Özgür Bey diye birisiyle görüştüm, zarfı verdim. Gündüz bölümünde yer olmadığını, gece vardiyasında çalışabileceğimi söyledi. Gece çalışmak istemediğimden gündüz çalışmam mümkün olmaz mı diye sordum. Sizin gibi lise mezunlarıyla çalışmak bizim için daha iyi, sizi çalıştırmak isteriz dedi. Borsa'daki Ulusal Temizlik Şirketi'nin müdürü olan eşi Ebru hanımı aradı. Borsa'da gündüzde yer olup olmadığını sordu. Geçici part-time bir iş olduğunu öğrendik. Ben babama sormam gerektiğini öyle cevap verebileceğimi söyledim.

19 Haziran 1995'te Ulusal Temizlik Şirketi'nin merkez bürosunu aradım, işi kabul ettiğimi söyledim. Hemen bugün başla dediler. Aynı gün saat 16.00'da Sabancı Center'de gece vardiyasında (saat 16.00 ile 02.00 arası) işe başladım. Diğer işçilerle beraber 3. bodrumda Çek İşlem Merkezi

vb. yerleri saat 18.00'e kadar temizliyor, 19.00'dan 02.00'a kadar ofis temizliğinde çalışıyordum.

İki hafta sonra gündüze geçmek için tekrar konuştum. Kabul etmediler. Ben de aile sorunlarımdan dolayı hiç değilse iki haftalığına gündüze geçmek istediğimi söyledim. O dönem gündüz vardiyasında çalışan işçiler tek tek senelik izne çıktıklarından yerlerini doldurmak gerekiyordu. Bu nedenle gündüz çalışmamı kabul ettiler. İki haftalığına geçmiştim, fakat izne çıkanlar bitmediğinden uzun bir dönem gündüz çalıştım. İki hafta da Erol Sabancı'nın katında çalışan bayanın yerine baktım. Bundan hemen sonra ise Sakıp Sabancı'nın katında çalışan bayan izne çıktı, onun yerine geçtim. Bu bayanı beğenmiyorlardı. Geç anladığını, elinin işe yatkın olmadığını söylüyorlardı. Bu nedenle eğer gelişim gösterirsen Sakıp Sabancı'nın katında sürekli çalışabilirsin dediler.

Bu süre sonunda Sakıp Sabancı'nın sekreterinin de onayı ile 25. katta çalışmaya devam ettim.

Sonuç olarak, Sabancı Center'de çalışmaya başlamam, 25. katta kalıcı olmam doğal bir süreçtir. Hiç kimsenin torpiliyle olmamıştır. Her normal insan gibi gidip işe girdim, kabul edildim ve işimde başarı göstererek 25. kata kadar geldim. Ulusal Temizlik Şirketi sahibi Kemal Aydoğan'ı da, kontra şeflerinden Hüseyin Kocadağ'ı da tanımam.

Benim, Hüseyin Kocadağ'ın icazetinde işe girdiğim, 19 Haziran 1995'te işe girmiş olmama rağmen, 9 Ocak 1996'da polis tarafından işkence ile katledilen Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin ölümünü kapatmak için işe girdiğim gibi saçma sapan teoriler üretilmiştir. Bunlar çaresizliğin teorileridir. Hiçbir gerçekliği yoktur. Hiç kimseden gizlim, saklım yoktur.

Durum yukarıda anlattığım şekilde gelişmiştir.

Fehriye ERDAL

Fatih ALTAYLI'ya Açık Mektup

KONTRGERİLLA KALEMŞÖRLÜĞÜYLE GAZETECİLİK FARKINI HERKES ÖĞRENMEK ZORUNDADIR

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 10, Tarih: 14 Aralık 1996

Komplolar, komplo senaryoları, “adının açıklanmasını istemeyen” yetkililer, bir türlü açıklanmayan belgeler, fısıltılar, “güvenilir kaynaklardan” edinilen bilgiler... Evet, bakın, neredeyse son günlerin hemen tüm siyasi tahlil ve yorumlarının, gazete yazıları ve televizyon yorumlarının bunlar üzerine şekillendiğini görürsünüz. Bu ortamda bir yandan düzenin pislikleri akarken, birileri bu pisliği kişilere maledip devleti aklamaya, birileri de bu kaostan yararlanıp pisliği devrimcilere bulaştırmaya çalışıyor.

İşte size son günlerde yayınlanan bir yazıdan kısa bir alıntı:

“... Polis müdürünün (Kocadağ'ın) ise Dev-Sol'un ya da DHKP-C'nin en üst noktalarına kadar uzanan bir çevresi olduğu fısıldanmaya başlandı. Yeni ortaya atılan iddialara göre, Dursun Karataş'ın örgüt içinde muhaliflerini temizlemek için yaptığı ihbarları doğrudan Kocadağ'a ilettiği ileri sürülüyor. Bu iddiaları daha ileri götürenler var, şimdilik bu bile yeterli.

Bir tarafta bir ülkücü, bir tarafta Dursun Karataş'la bile ilgisi olduğu ileri sürülen bir emniyetçi.”

Bu satırlar 4 Aralık'ta Hürriyet Gazetesi'nde Fatih Altaylı'nın Teke Tek sütununda yer aldı. Birileri “fısıldamış” ve o da yazmış.

Evet Fatih Altaylı ilk söz olarak soruyoruz sana; bunları sana kim fısıldadı? Birşeyler yazıyor ve şaibe altında bırakıyorsun. Kim sana bu hakkı veriyor? Bu nasıl gazetecilik? Bu işler fısıltıyla olmaz. Fısıltılarla kimseyi suçlayamazsın. Suçlarsan o iftiranın altında kalırsın.

Oligarşinin hemen her kesimi bu it dalaşının ortasında devleti aklamaya çalışırken, başta belirttiğimiz gibi kimileri de bu kaos ortamından dev-

rimci hareketimize ve önderliğimize leke sürmek için yararlanmak istemektedir.

Bunlar esas olarak oligarşinin, kontrgerillanın faaliyetleridir. Devrimciler onyıllardır böyle saldırıların, spekülasyonların yabancısı değillerdir. Fatih Altaylı da burjuvazi adına, oligarşi içindeki çetelerden biri adına konuşmaktadır. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, tecrübelerle sabittir ki, bu tür iddialarda bulunanlar oligarşinin bir kesimi adına davranıyordur.

Yapılmış ve yapılabilecek tüm iddiaların, spekülasyonların cevabı tarihimiz, pratiğimizdir.

Sayırsız halk düşmanı karşısında halkın adaletinin uygulayıcısı olduk. Halka, devrimcilere karşı işledikleri suçların hesabını sorduk. Hulusi Sayın, İsmail Selen, Hiram Abbas, Şakir Koç, Sabancılar... Evet, bunları biz cezalandırdık. Bu tür adamlar hangi taraftan, çeteden olursa olsun cezalandırırız. Çünkü hiçbir koşul altında ve hiçbir nedenle halka karşı zulümleri unutulamaz... Cezalandırdıklarımız içinde halka, devrimcilere, yoldaşlarına ihanet eden hainler, işbirlikçiler de vardır. Bunları da cezalandırdık ve hepsini de tüm açıklığıyla, gerekçeleriyle kamuoyuna açıkladık. Sizin yazdığınız gibi hiçbir "muhalif"imizi cezalandırmadık. Yalnızca bize muhalif diye kimseyi cezalandırmayız. Cezalandırdıklarımız muhalif olmanın ötesinde doğrudan, halka örgüte ihanet edenler, suç işleyenlerdir. Suçları da bir bir yazılmış, açıklanmıştır.

Bizim gizli saklı işimiz yoktur. Bu burjuvaziye, size özgüdür. Sizin "muhalif" dediğiniz darbeci hainleri cezalandırdığımızda da halkımıza ve tüm kamuoyuna karşı aynı açıklıkla davrandık. Eylül 1992'de devrimci hareket ve önderliğine karşı darbe düzenleyenler ihanet suçunu işlemişlerdi. Bedri Yağan bu ihanetin başını çekenlerden biriydi. 6 Mart'ta sizin o çok başarılı emniyet müdürlerinizin verdiği emirlerle öldürüldüler. Bedri Yağan'ı biz de cezalandırabilirdik. Ama bu, onu oligarşinin katletmesini meşru göstermez. Kendi hesabımızı kendimiz sorarız. Bunun için kimseye işbirliğine de gerek duymayız. Söyleyelim cezalandıracağımız daha başka hainler de vardır. Onların da peşindeyiz. İhanet edenleri affetmiyor ve unutmuyoruz.

Cezalandırdıklarımız ve cezalandıracaklarımız içinde tekelci burjuvalar vardır. Karşı devrimin karargahı rolünü oynayan holdinglere, o koca koca merkezlerine yine gireceğiz. Yıllardır biz bunları isim isim yazdık, açıkladık. Bunlar er geç halka hesap verecekler. Bunların bugün şu ya da bu çeteden olmalarının hiçbir önemi yoktur. Halka karşı suçları sabittir.

İşkenceci Emniyet şefi Kocadağ'la ilişkimiz olup olmadığını tartışmayız.

Kocadağ İstanbul Emniyetinde görev yaptığı sürece hep tek bir şeyin peşinde olmuştur; daha fazla katletmek... Katletmiştir. Bundan dolayı ödülleri almıştır. Kocadağ Bağcılar'da üç Halk Kurtuluş Savaşçısının, Özlem, Güner, Hüseyin'in katledildiği operasyonun başındadır. Emri veren, katliamı bizzat yönetendir. Bağcılar'da, Sultançiftliği'nde, Gazi'de, Ümra-

niye Kürdistan'da cezaevinde bizi katledenler senin "solcu", senin işbirliği yaptığımızı söylediğin o Kocadağ'dır. Biz katledildik, biz öldük. Katillerin birinin kimliğinde Hüseyin Kocadağ yazıyordu. Katliam çetesinin hiyerarşisi içinde çete şefi Menzir'in yardımcısıydı.

17 Nisanlarda, 6 Martlarda Sabahatler, Sinanlar ve 6 Mart'ta darbeci çete şefi Bedri Yağanlar katledildiğinde aynı senaryoyu yazmıştınız gazetelerde. O zamanlar "Dursun Karataş 155'e telefon ediyor" deniyordu. Şimdi "Kocadağ'a bildiriyormuş" diye söyleniyor. Dün çetelerin basına dikte ettirmesiyle bunları yazıyordunuz. Bugün yine onların dikte ettirmesiyle yazıyorsunuz. Bunların hepsi infazları meşru göstermek içindir. Bunları yazarak bugün sizin de "çeteler" deyip durduklarınızın cinayetlerini meşrulaştırıyorsunuz.

Çeteler savaşıdan yararlanıp devleti, oligarşiyi aklama hesabı yapıyor. Fatih Altaylı'ya "fısıldayanlar" suçları Kocadağ'a yükleyip diğer çeteleri ve devleti aklama peşindedir. Aklayamazsınız. Kocadağ bu infazları, katliamları devlet adına yaptı, devlet adına katletti.

Hamdi Ardalı, Mehmet Ağar, Ramazan Er, Necdet Menzir, Ünal Erkan, Orhan Taşanlar, Kemal Yazıcıoğlu... Katliamları yapanlar bunlardır. Kocadağ'lar bunların "ekip" üyeleridirler. Hangisinin "kimin" adamı olduğunun önemi yoktur. Yüzlerce Halk Kurtuluş Savaşçısını katletmiş, yüzlerce insanı kaçıırıp katletmişlerdir.

Yalnız Çiller-Ağar çetesi mi var? Bunların dışındakiler süttten çıkmış kaşık mı? Bunlar katliamları kim adına, ne adına yaptılar?... Menzir çete üyesi değil mi şimdi? Oysa şimdi herkes biliyor, gazeteler yazıyor ki, Menzir Özgür Ülke Gazetesinin bombalanmasında, Ağar'a "benim alanıma girme" demişti. Evet pekçok çete vardır. Hepsinin kendi alanı vardı. Ve ancak hepsi kendi alanında devlet adına işkence yapıyor, kaçıırıyor, kaybediyor, katlediyordu. Kocadağ Menzir'in emrindeydi.

Başka üreteceğiniz bir şey var mı?

Varsa bir bilginiz, belgeniz verin, bütün dünyaya biz yayınlayacağız.

Biz it dalaşında yokuz. Taraf değiliz. Açıkça söylüyoruz, kamuoyu önünde ilan ediyoruz ki, biz örneğin, Necdet Menzir'i -ki tüm diğer işkenceciler için de geçerlidir- fırsatını bulduğumuzda cezalandırırız. Ağar çetesiyle ilişkisi varmış, o bizi ilgilendirmez. Ama işte böyle bir durumda komplocu kafa yapıları, kontrgerillanın fısıltılarıyla gazetecilik yapanlar hemen başlayacaklardır... **"Ha Menzir öldürüldü, Ağar'la çelişkisi vardı o halde bunun istihbaratını DHKP-C'ye mutlaka biri vermiştir"**, o zaman da Ağar'la ilişkimiz olmuş mu olacak? O zaman da herhalde öyle senaryolar yazılacak. En başta yazdığımız alıntıdaki Kocadağ ismi çıkartılıp yerine Ağar'ın ismi konulacak, gerisi aynen kalacaktır.

Diyelim, MİT'in bugünkü başkanı Sönmez Köksal'ı cezalandırdık, MİT'in en azından belli kesimlerinin başka çetelerle çelişkileri var, haydi yine gelsin senaryolar, gelsin fısıltılar....

Bu kafa böyle uzayıp gider. Boşuna uğraşıyorsunuz. Devrimci hareketi, Kurtuluş Cephesini, önderliğini lekeleyemezsiniz, şaibelendiremezsiniz.

Çetelere karşıysanız, onlarla uğraşın. Çetelere karşıysanız, gerçekten siyasette bir **"temizlik"** istiyorsanız, önce dönüp dünden bugüne yaptıklarınıza, yazdıklarınıza bir bakın. Bu çeteler nasıl bu kadar büyüdüler? Nasıl bu kadar etkin hale geldiler? Nasıl Meclisinden tüm devlet kurumlarına kadar her yerde belirleyici hale geldiler? Bu sorulara verilecek cevaplardan biri de bugüne kadar sizin yaptıklarınız, yazdıklarınızdır.

Kontrgerilla –işte Kocadağ'lar, Menzirler, Ağarlar– devrimcileri katlederken, siz ne yapıyordunuz?

Alkışlıyordunuz. İşkenceleri, infazları, katliamları, meşrulaştırıyordunuz. Kayıpları, faili meçhul cinayetleri görmezlikten geliyordunuz. Hala da öylesiniz. İstanbul, Ankara emniyetindeki çete şefleri kaybediyor, siz onların ne kadar başarılı, örnek polisler olduğunu yazıyordunuz.

Utanın! Ahlak adına, dürüstlük adına ve gazetecilik adına utanç verici işler yapıyorsunuz. Zaman zaman yazdıklarınızda samimiyseniz, onları da bir takım çıkarlar, talimatlar sonucu yazmıyorsanız, o yazdıklarınıza inanıyorsanız en azından bir burjuva demokrati olun. Katillerin, çetelerin fısıltıları ile hareket edemezsiniz. Onların fısıltılarıyla gazetecilik yapamazsınız. Böyle yaptığınızda kişiliği olan, görüşleri olan sözünün önemi ve değeri olan bir köşe yazarı değil, kontrgerillanın psikolojik savaşının basit ve zavallı bir aleti olursunuz. İşte böyle yapıldığında kontrgerillaya doğrudan ya da dolaylı olarak kullandığı insan tipleri, gazeteci tipleri çıkıyor ortaya.

Gazeteciyseniz gazetecilik yapın. Kontrgerillanın yalanlarını, karalamalarını yaymakla görevliyseniz, bunu kontrgerillanın günlük açıklamaları başlığıyla yapın. Kendinizi gazeteci diye adlandırmayın. Olsa olsa kontrgerillanın bir memuru olabilirsiniz.

İyi o zaman biz de birilerine fısıldayalım, *Fatih Altaylı, yok Ağar'ın yok bilmem kimin adamıymış*, gibi bildiriler yayınlayalım... Böyle gazetecilik yapılmayacağını, fısıltılarla kimsenin, ne bir örgütün, ne bir kişinin şaibe altında bırakılamayacağını bilmeli, öğrenmelisiniz. Öğreneceksiniz.

Muhabiri, köşe yazarıyla tüm gazetecileri, televizyoncuları pislikleri, suçları, halka, birbirlerine karşı kullandıkları yöntemler, katliamcılıkları böylesine açığa çıkan kontrgerillanın kalemşörleri olmayı reddetmeye, dürüstlüğe, gazetecilik sorumluluğuyla davranmaya çağırıyoruz. Bugüne kadar kontrgerillanın fısıldayıp onların gazetelerinden, televizyonlarından aleti oldukları tüm iftiralar, karalamalar, spekülasyonların kimin adına nasıl yapıldığını sorgulamaya çağırıyoruz. Bu kontrgerillanın kalemşörlüğünü reddetmenin de ilk adımı olacaktır.

**CEZAEVİNDEKİ DHKP-C TUTSAKLARI ADINA
ŞADİ ÖZBOLAT**

KATİLLERE ÇANTALARLA PARA TAŞIYANLAR
“TEMİZ TOPLUM”, “KALİTELİ SİYASET” İSTEĞİNDE
SAMİMİ OLABİLİRLER Mİ?

KATLİAMLARIN FİNANSÖRÜ HOLDİNGLERDİR!

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 11, Tarih: 21 Aralık 1996

“... Bir gün gene Türkeş'in evinin kapısı çalındı. Bu kez Özal, patronu Sakıp Sabancı ile birlikte gelmişti. MHP Genel Başkanı'na iltifat edip 'Siz Türkiye'nin en büyük liderisiniz, komünizme karşı dalgalanan bir bayrak-sınız' dedikten sonra Sabancı ile birlikte getirdiği bond çantayı açtı ve içindeki büyük rakamlara ulaşan parayı milliyetçi harekete yardım olarak takdim etti...”

Yukarıdaki satırlar son günlerde ortada bolca dolaşan “iddia”lardan bir yenisi mi acaba diye düşünebilirsiniz?

Hayır!

Yukarıdaki satırlar “12 Eylül'de Türkeş” adlı kitaptan alındı.

Kitap, 12 Eylül'e uzanan dönemde MHP Genel Sekreter Yardımcısı olan Selim Kaptanoğlu'nun anılarından oluşuyor.

Kitap, üstelik de Türkeş'in yazarını kutlayan bir önsözüyle başlıyor. Yani içindeki her şey, ve dolayısıyla yukarıdaki satırlar da Türkeş tarafından onaylanmış durumda.

Bu “onay” ise istemeden de olsa, tekelci parababalarının maskesini düşürüyor ve ortaya başka sorular çıkarıyor.

Evet Sakıp Sabancı, siz, TÜSİAD'cılar olarak günlerdir “temiz toplum” masalları okuyan siz değil miydiniz?

İstedığınız asıl “temizlik”, hak arayan, direnen, savaştan insanlardan temizlenmiş bir toplum değil mi! Siyasette “kalite” isteyen siz değil miydiniz?

Bu **“temizliği”** yıllarca Türkeş’e yaptırdınız zaten. Onlar istediğinizden de fazla **“temizlediler”**. Bu paralarla kimlerin beslendiğini, Çatlı’ların, Ağca’ların sayenizde o kadar paraya ve olanağa kavuşturulduğunu, halka sıktıkları kurşunların o paralarla alındığını bilmiyor olamazsınız.

“Kalite”yi Türkeş’te bulduğunuz anlaşılıyor.

Bir kez daha söylüyoruz. Siz, TÜSİAD’çılar akan kanın birinci dereceden sorumlularısınız.

“Gidin Başkaları Gelsin!”

Evet, son günlerde “işadamları” adına basına yansıyan açıklamalara bakalım bir;

“Gidin başkaları gelsin” (Milliyet)

“64 milyon insanı nereye götürüyorsunuz” (Sabancı)

“Kalite için siyaset topyekün değişmeli” (Halis Komili)

“Size gerekli olan korkusuz bir lider” (Henry Kissinger)

Patronların “bıktık artık”, “kabus yaşıyoruz” diye yansıttıkları korkuları, var olan düzenin devamının sağlanmasında kaygıya kapılmalarının sonucudur. Çiller’ler, Yılmaz’lar, Erbakan’lar, Ecevit’ler, bugün patronlarını memnun edecek, onların rahatça karlarına kar katacakları, dahası kitlelerin ayağa kalkışını, radikalleşmesini önleyecek bir ortamı sağlayamıyorlar. Patronlar isteklerini kah raporlarla, kah çağırdıkları “panelistler” aracılığıyla dile getiriyorlar. Sabancı’yla Kissinger’in mesajları bir noktada birleşiyor ve **“Gidin başkaları gelsin”**de kendini ifade ediyor.

Düzen partilerini ve onların başındakileri kim getiriyor, kim besliyor peki? Yıllardır halklarımızı kandırarak işlevlerini yerine getiren bu düzen partilerinin arkalarında işbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalizm vardır. Bu partilerin para kaynağı patronlardır. Hangi düzen partisi arkasını bir kaç holdinge dayamadan ayakta kalabilir? Patronlar şimdi, bu düzen partilerinin gerçek sahipleri, finansörleri kendileri değilmişcesine, yıllarca birini devirip ötekini hükümet yapan, uygulanan politikaları empoze eden kendileri değilmişcesine düzen partilerine çağrıda bulunuyorlar. *“Üzerinize düşenleri yerine getirmiyorsunuz, yapamıyorsunuz, gidin başkası gelsin.”* diyorlar. Yani denilenin özü “Ali gitsin, Veli gelsin”dir. Oligarşi içi kesimlerin ve kontrgerilla çetelerinin çıkar çatışmaları ve uygulanagelen politikalar düzenin işleyişini tehdit eder hale gelmiştir ve değişiklik işte bu yüzden elzemdir.

Patronların Hümanistliği;

“İşkence Yapın, Belli Olmasın; Katledin İz Kalmasın...”

Sermayenin büyük patronları sivil ya da resmi, tüm katillerin, çetelerin baş destekçisidirler. Türkeş’in “komando”larına da, özel timlerin “kurt-

cukları"na da paraları çantalarla taşırlar. Özel timlerin yetiştirilmesi, silahlandırılması, için, patronların düzenlerini can siperane savunan katil polisler için zırhlı arabaları bizzat kendi fabrikalarında üreterek hibe ederler. Koçlar'ın, Sabancılar'ın ve diğer patronların bu katil sürülerine yaptıkları bağışlara, zaman zaman polise, özel timlere ilişkin sarfettikleri sözlere bakın; içinde bu anlam yüklüdür: ***"Aman bizi ve düzenimizi iyi koruyun, bunun için her şeyi yapabilirsiniz. Ama kamuflajınızı iyi ayarlayın"***. İnfazlar, işkenceler, kayıplar, cezaevlerindeki katliamlar, Kürt halkına yönelik her türlü insanlık dışı uygulamalar hep patronlar içindir. Onların halklarımızı daha rahat sömürmesi içindir.

Susurluk kazasına kadar da ülkeyi yöneten kontrgerillanın bu halk düşmanı politikaları çeşitli pis yöntemlerle sürüyordu ve düzenin asıl sahipleri patronlar ise tüm bu insanlık dışı uygulamalara karşı sessizdiler.

Şimdi ne oldu da böylesine ***"seslerini yükseltmek"*** zorunda kaldılar ve ***"topyekün"*** değişimden söz ediyorlar? Patronlar rüyalarını kaçırarak korkulardan kurtulabilmek için bir takım sözde düzenlemelerle yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal krizden kurtulacaklarını sanıyorlar.

Gerçekten topyekün bir değişiklik mi, "demokrasi" mi istiyorlar?

Patronların anladığı topyekün değişim daha fazla sömürebilmek için "güçlü" hükümetlerin kurulmasıdır. "Siyasette kalite" sözlerinin ardında yüzü eskiyen "lider"lerin yerine yenilerinin devreye sokulması vardır. Yani her şeyin özü, krizler içinde boğulan düzene nefes aldırmaaktır.

SABANCI EYLEMİNDE ŞOK GELİŞME!

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 13, Tarih: 4 Ocak 1997*

Ayhan Çarkın adlı katilin HBB'deki açıklamalarına telefonla katılarak "destek" veren bir başka katil Özel Tim elemanı Ercan Ersoy, konuşmaları arasında Sabancı'nın "rakip firma" tarafından öldürtülmüş olduğunu söyledi. Bu komplolara eklenen en yeni kurguydu. Ama doğrusu beceriksiz bir ajan. Madem bunu biliyor da, niye gidip o rakip firmanın ensesine yapışmamış? Olayı şıp diye çözmemiş? Ve böyle kesin bir bilgisi vardı da neden bugüne kadar açıklamamış?

Devrimcilerin tekelere karşı olmasını ve onlara darbe vurmasını hazmedemiyorlar. Kimse hazmedemiyor.

Solun bir kesimi burjuvazinin kuyruğunda siyaset yapmak istiyor. Bu yüzden de aklı almıyor.

Konuşun beyler, poliscilik oynamaya, komplo teorileri üretmeye devam edin. Çok heyecanlı oluyor. Heyecanınıza biraz da biz heyecan katalım isterseniz.

Şu Sabancı da niye cezalandırıldı bir türlü anlaşılamadı gitti. Esasında Sabancı'nın, Sabancı gibilerin cezalandırılması için mantıklı tek bir gerekçe, tek bir açıklama var. Bu açıklama da bizzat eylemi üstlenen DHKP-C tarafından yapılmış, ama gelin görün ki, komplocular, devrimcileri tanımayanlar, sınıflar mücadelesine polisiye gözlükle bakanlar bunu bir türlü kabullenmiyor ve "başka ihtimaller" üzerinde duruyorlar. Ama haklarını vermek gerek; bu "başka ihtimaller" üzerinde ısrarla duruyorlar. Ortaya bir "ihtimal" atıyorlar, bakıyorlar ki o şu ya da bu biçimde geçersiz hale geliyor. Yılmıyorlar, bıkmıyorlar, hemen ortaya yeni bir "ihtimal", yeni bir "komplo" kurgusu atmakta gecikmiyorlar.

Bunca çabayı bir başka şeyi açığa çıkarmak için sarfetselerdi Susurluk kazasına bile gerek kalmazdı belki, ama onlar asıl dikkatlerini yoğunlaştıracakları yeri yanlış seçmişler ne yazık ki.

Mesela bu komplo ustalarından biri der ki, *Metin Göktepe'nin öldürülmesini karartmak için Sabancı işi araya sokuldu*. Öyle ya, 8 Ocak akşamı Metin Göktepe öldürülür. 9 Ocak sabahı da bir duvarın dibinde ölüsü bulunur. Birileri hemen devreye girip Sabancı'yı aynı gün öldürttürürler.

Bu ne hız, bu ne teori! Aynı günde eylemi gerçekleştirdiklerine göre demek ki, Metin Göktepe'nin öldürüleceğini de önceden biliyorlardı. Hatta Metin Göktepe'nin polisler tarafından öldürülmesini de bizzat onlar tezgahlamıştı.

Bir başkası der ki *Japon emperyalistlerinin Türkiye'deki ekonomik gelişmesinden rahatsız olan bir başka emperyalist ülke DHKP-C'yi taşeron olarak kullanmıştır*. Hayal gücü ne kadar geniş! Yani şimdi Sabancı Holding Özdemir Sabancı yok diye Japonlarla ortak yatırımlarını iptal mi etti?

Bu arada bizim kulağıma da yeni "ihtimal"ler ulaştı. Bu ihtimallerden halkımızı yoksun bırakmak istemedik.

Kimbilir belki de bu "ihtimaller", *"Eh, artık bu kadar yeter. Artık biz de biraz kurgu yapalım...!"* diye düşünenlerin işi de olabilir. Öyle ya da böyle "ihtimal" ya, siz ona bakın.

Sözü edilen ihtimallere göre Özdemir Sabancı bizzat kardeşi Sakıp Sabancı tarafından öldürtülmüş olabilir... aralarında şirkette kim daha fazla sözünü geçirecek çekişmesi olan Sabancı kardeşlerin DHKP-C'yi taşeron örgüt olarak kullanmış olabileceği ileri sürülüyor.

Keza Özdemir'in öldürülmesini "miras beklentilerine" bağlayanlar da var. Neden olmasın? Bir araştırın, soruşturun bakalım.

Bu son ihtimaller üzerine Mahir Kaynak ne buyurur acaba?

Öyle ya, o bir görüş belirtsin ki, bir kısım sol ancak ondan sonra değerlendirebilir bu ihtimalleri.

EY KOMPLO! GELDİYSEN ÜÇ DEFA VUR!

*Halkın Sesi KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 1, Tarih: 11 Ocak 1997*

Susurluk olayı bıktırmıştı artık. Üretecek komplo da pek kalmamıştı. Sonra Susurluk'la hemen herkes ilgileniyordu ve doğrusu orjinal bir komplo teorisi bulmakta da zorlanır olmuşlardı.

Şu itirafçı ne iyi etmiş de teslim olmuştu. Doğrusu zamanlaması da harikuladeydi. Hangi komployu ortaya atsan tutardı. Tutmasa da en azından kameralar, mikrofonlar size doğru çevrilmiş olurdu nasıl olsa.

Gerçi teslim olanın verdiği ifadeler eski komplolarını çürütüyordu ama onlar adı üstünde "eski" komploydu, kim hatırlayacaktı zaten o zaman dediklerini. O zaman için çok ilginç, orjinal bulunmuş, kanaldan kanala dolaştırmışlardı onu... O geçmişti artık. Şimdi yeni komplolar lazımdı.

Evet, şimdi şöyle bir düşünelim bakalım... Hah..

Şu komployu düzenleyenler gerçekten de son derece hesaplı, planlı insanlardı. Nasıl da öngörmüşlerdi bugünleri.

Sabancı'yı bir yıl önce öldürdükten sonra failleri bir yana koymuşlardı. Ne olur ne olmaz, belki bizim Bucak, Kocadağ ve Çatlı bir gün arabayla birlikte giderlerken belki Susurluk civarında bir kaza geçirirler, sonra zor durumda kalırız, gündemi değiştirmek için birşeyler yaparız, eğer bunlar da başarılı olamazsak o zaman da bunu kullanırız... Neme lazım, bu faille-ri el altında bulunduralım, o kaza olur da, biz zor durumda kalırsak, diğer manevralarımız pek tutmazsa ortaya çıkartır, teslim oldurur, gündemi değiştiririz diye düşünmüşlerdi.

Helal olsun, bakın dedikleri, düşündükleri gibi de oldu.

Ya Evren'e suikast timine ne dersiniz. Aslında tabii bu işleri planlayan-ların Evren'i öldürmeye zaten niyeti yoktu. Onlar suikast timini aylarca önce Marmaris'e yerleştirmiş, kazadan birkaç gün sonra da ortaya çıkarmış-lardı. Bunca hazırlığı nasıl yaparsınız, o kazanın olacağını nereden bilirsiz-niz, vallahi şu şer güçler, özel savaş güçleri büyük adamlar doğrusu. Bil-

medikleri yok. Acaba şu Medyum Memiş de özel savaş kliğinden mi ki?

Neyse, hemen bir gazeteye ya da televizyona telefon edip bu orjinal düşüncemi iletelim...

Ve ertesi günkü gazetelerde bir başlık:

“Sabancı’yı vuranın teslim olması gündem saptırmak için!”

Bak bak bak, ilaç hastanın ayağına geliyor.

Bakın Koç'un cenazesi de bulunmuş.

Evet, şimdi şöyle bir düşünelim bakalım... Hımmm... Evet, Sabancı'yı vuranın teslim olmasıyla Koç'un cenazesinin bulunması nasıl oluyor da aynı günlere rastlıyor... Yoksa? Hımmm... Tabii canım.

Sabancı'yı vuranlar da Koç'un cenazesini kaçıranlar da aynı güçler.

Aynı güçler Özdemir'i vurarak ve Koç'un cenazesini kaçırarak, bakın *“sağınıza da, ölünüze de istediğimizi yaparız, ayağınızı denk alın”* demek istemişlerdi. Gerçi Koç, Sabancı gibi Güneydoğu Raporu falan hazırlamamıştı ama, hazırlama niyetinde olduğunu tesbit etmiş olabilirlerdi.

Evet evet, mutlaka öyle olmalı...

Alo, Kanal F yetkilisiyle mi görüşüyorum? Bakın diyordum ki...

Ve ertesi gün Kanal F, haber öncesi altbantta şu spotu geçiyordu:

“Koç'un cenazesinin ortaya çıkarılması saptırılan gündemi saptırmak için!”

Halk İçin KURTULUŞ

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

HALK İÇİN

kurtuluş

SAYI: 14 18 Ocak 1997 100.000 TL (KDV Dahil) HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Susurluk'taki Devlet Ve Onun Gerçek Sahipleri Sabancılar, Koçlar, Eczacıbasılar... İkiz Kuleleri Başlarına Yıkacağımız Günü Korkuyla Bekliyorlar

ÜLKEMİZİN BU HALE
GETİRİLMESİNDEN, HAK
VE ÖZGÜRLÜKLERİN
GASPEDİLMESİNDEN
BÜTÜN KATLIAMLARDAN
İŞKENCELERDEN,
ZULÜMLERDEN,
YOKSULLUKTAN BİRİNCİ
DERECEDEN TÛSİAD VE
ONUN TEMSİL ETTİĞİ
KESİMLER
SORUMLUDUR

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Bülteni

Sayı: 25, Tarih: 12 Ocak 1997,

**Tekellerin Sömürü ve Zulüm Düzenindeki Sorumluluğu
ve Sabancı Center'in Basılması Eylemimizle İlgili
Gelişmeler Üzerine**

ÜLKEMİZDE FAŞİZMİN TEMEL DAYANAĞI TEKELLERDİR

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

Onyıllardır ülkemizin emperyalizme bağımlı olduğu, demokrasinin olmadığı, hak ve özgürlüklerin kullanılmasına izin verilmediği, her türlü hak arayışının zor ve şiddetle bastırıldığı çok çeşitli kesimler tarafından yazılır ve söylenir. Cuntalar cuntaları takip eder, hükümetler kurulur, hükümetler yıkılır, iktidardaki siyasi partiler değişir. Ama faşizm gerçeği hiç değişmez. Baskı, sömürü, zulüm, halk kitlelerinin mücadelesini kanla boğma gerçeği hiç değişmez. Ve tüm bunlar olup biterken değişmeyen asıl şey tekellerin iktidarı ve bu iktidar sayesinde sömürülerini daha çok artırmalarıdır.

Egemen güçler Osmanlı'dan bu yana baskı, zulüm ve sömürü politikalarını gizlemek için devlete tarafsızlık hatta kutsallık sıfatlarını yükleyerek, halk kitlelerinin devlete karşı olan tepkilerini başka yönlelere kanaliz ederek, hedef şaşırtmaya çalışmışlar ve hala da buna devam etmektedirler.

Bazen, Alevi-Sünni diye, Kürt-Türk diye, sağ-sol diye halkı bölüp parçalayarak, birbiriyle çatıştırarak tarafsız görünümünü korumayı ve tepkileri kendisinden uzaklaştırarak, kitleleri güçten düşürüp zayıflatmayı başarmıştır. Bazen de sivil faşistleri ya da devletin resmi güçlerinin aracılığıyla kontrgerillayı, faşist çeteler ve mafyacı güçleri organize ederek her türlü katliamı, faili meçhulü, kayıpları, çok çeşitli cinayetleri bu güçlere yaptır-

miş ve devlet kendisinin **“temiz”** olduğu mesajını halk kitlelerine vermek istemiştir. Devlet, bu taktiklerinin açığa çıktığı ve artık gizlenmesinin mümkün olmadığı bugünkü koşullarda da birkaç polis şefi ve bürokrati gerektiğinde harcayarak kendini aklamak istemektedir.

Katliamlar, kaybetmeler, cinayetler, işkenceler, köy yakmalar, uyuşturucu ticaretine kadar her türlü kaçakçılık, sivil faşistlerin ve mafyacıların devlet tarafından korunması, devrimcilere karşı kullanılması, bizzat devletin mafyacılık yapması, çetelerin varlığı, **hiçbiri yeni değildir.**

Devletin burjuva ve faşist niteliğinin oluşumundan itibaren devlet kendisini bu güçlerle birlikte organize etmiş, kurumlaşmış ve halk güçlerinin üzerinde sömürünün ve zorbalığın esas kurumu olmuştur.

Kendi iç evrimiyle sanayileşmemiş, emperyalizmin himayesi ve desteğiyle büyüyen işbirlikçi burjuvazi, Türkiye Cumhuriyetinin ilk kuruluş yılılarından itibaren emperyalizmin pazar hakimiyetini sağlayan esas güç olmuştur. Emperyalizm pazar hakimiyetini işbirlikçi burjuvazi ortaklığıyla kurarken, işbirlikçi burjuvazi de bu ortaklık sayesinde ve bu işbirlikçiliğinin ödülü olarak süratle gelişmiş, güçlenmiş ve ülke ekonomisine hakim olmuştur. Ülke ekonomisi sanayiden tarıma kadar her şeyiyle emperyalistlerin denetimine girmiştir. Bu işbirlikçilik ve bağımlılık içerisinde sömürü ve zulüm katmerleşmiş, bununla orantılı olarak devletin zor ve baskı kurumları geliştirilmiştir.

Halk kitlelerinin mücadelesinin yükseldiği koşullarda düzenlerini ve iktidarlarını tehlikede gören işbirlikçi tekeller emperyalistlerin de izni ve desteğiyle **cuntalar** düzenlemekten çekinmemişlerdir. Cuntaların çözüm olmadığı veya sömürü ve kar düzenini istedikleri gibi düzenleyemedikleri koşullarda da hükümetler kurup hükümetler yıkmaktan geri kalmamış, parlamento üzerinde de, anayasalar üzerinde de dilediklerince at koşturmuşlardır.

Devlet kimdir, nedir? Faşizmi yaşatan güçler kimlerdir? Bu sorulara bilimsel ve doğru cevaplar verilmediği sürece ne devlet, ne de tekellerin ülkemizdeki işlevi ve sorumluluğu anlaşılamaz.

Katliamları, işkenceleri, halk kitlelerine uygulanan bütün baskı ve zulmü, birkaç sivil faşist, birkaç polis şefi ve bürokrata bağlamak, **faşist devletin kendini aklama oyunudur.** Bu oyun bugün çok daha net açığa çıkmıştır. Devlet kendini aklamak için, gerektiğinde birkaç elemanını kullanıp bir kenara atmaktan çekinmez. **Susurluk** soruşturmasında olan budur.

“Susurluk’taki devlettir” diyen bizler bir kez daha haklı çıktık. Sorunu sadece Çiller, M. Ağar ve Bucak’la sınırlayanlar bilerek veya bilmeyerek devletin faşist, kontracı yüzünü gizlemek istemiştir.

Susurluk’taki devlet yeni oluşmadı. İlk defa cinayetler işlemedi. Artık herkes tarafından bilinen **Kontrgerilla’yı** onyıllar öncesinden bu devlet **CI-A ile birlikte kurdu.** Polis şeflerini ve MHP’lileri devrimcileri katletmek için ABD başta olmak üzere birçok emperyalist ülkede eğitti, bizzat emperya-

listlerin silahlarıyla donattı ve binlerce insanımızı katlettiler, binlerce provokasyon düzenlediler. Yüzbinlerce insanımıza işkence yaptılar, onbinlercesini zindanlara doldurdular.

Devlet halk kitlelerinin gözünde baskı ve zulüm yapan, katleden, korkulan bir güç oldu.

Azçok bilimden nasibini alanlar bilirler ki, hiçbir devlet, hiçbir sistem ekonomik temeli olmadan yaşayamaz. Ve her devlet belirli sınıfları temsil eder. **Türkiye faşist devleti de işbirlikçi tekelci burjuvazinin, büyük toprak ağalarının, tefeci-tüccarların devletidir.** Kuşkusuz bu güçler arasında iktidarda daha çok söz sahibi olabilmek, iktidarı kendi çıkarları doğrultusunda daha çok kullanmak için kıyasıya bir savaş vardır. Bu savaşta, bu egemen güçler kendilerini çeşitli burjuva partileriyle ifade etmekte ve iktidar savaşını sürdürmektedirler. Değişmeyen gerçek **iktidar gücünün** işbirlikçi tekelci sermaye olduğudur. Hiçbir hükümet, hiçbir burjuva partisi bu tekelleri karşısına alarak iktidar olamaz, politika yapamaz.

Kimdir bunlar? Bunlar, Koçlar, Sabancılar, Kamhiler, Alatonlar, Eczacıbaşılar ve benzerleridir. TÜSİAD'dır.

ÜLKEMİZİN BU HALE GETİRİLMESİNDEN, HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİN GASBEDİLMESİNDEN, BÜTÜN KATLIAMLARDAN, İŞKENCELERDEN, ZULÜMLERDEN, YOKSULLUKTAN BİRİNCİ DERECEDE TÜSİAD VE ONUN TEMSİL ETTİĞİ KESİMLER SORUMLUDUR. Aksini iddia edenler devleti sınıflar üstü kutsal bir güç olarak gösteren kesimlerle objektif olarak aynılaşmakta, devletin ve devletin hakim gücü olan tekellerin halk düşmanı niteliğini gizlemek istemektedir.

İşbirlikçi tekeller ve emperyalistler birbirinden ayrılamazlar. Çıkarları birlikteliklerindedir. Emperyalistlerle ortaklıkları ortadan kalktığında varlıklarının da ortadan kalkacağını bilen işbirlikçi tekeller, bunun için bütün güçleriyle emperyalizme bağımlılığı savunur ve emperyalistlerin ekonomide, politikada her türlü çözüm önerilerini kendi düşünceleri olarak kabul ederler.

Devrimciler emperyalistlerin hangi politikayı, hangi amaçla uyguladıklarını doğru tesbit edemezlerse, niyet ne olursa olsun, emperyalist politikalara destek olmaktan kurtulamazlar.

Oligarşi gelinen aşamada her geçen gün biraz daha gerilediğini, istikrarsızlaştığını ve yönetmekte güçlük çektiğini çok iyi görmektedir. Bütün emperyalistler, oligarşi içindeki bütün güçler **"istikrar, istikrar"** diye adeta feryat ediyorlar. Çok açık ki; oligarşinin istikrarsızlığı ve bu istikrarsızlığının artarak sürmesi halk kitlelerinin aleyhine değil çıkarınadır. Devletin zayıflaması, güçsüzleşmesi, yönetememesi devrimin güçlenmesidir.

Devletin istikrarsızlığını süreklileştirmek ve büyütme devrimcilerin görevidir. Tekellerin ve emperyalistlerin görevi ise iktidarlarının devamı için istikrar istemektir.

Tekeller ve emperyalistlere lazım olan istikrar, halka karşı baskı ve zu-

lümle sağlanabilen türde bir istikrardır. Bunun için devlet tüm kademeleleriyle seferber edilmiş ve her yöntem mübah sayılmıştır.

Eski İçişleri Bakanı **İsmet Sezgin** *“Terör sorununu hızla çözmek için bu tür yasadışı yöntemlere başvurdular...”* derken, MİT Başkanı **Sönmez Köksal**, Abdullah Çatlı’ların kullanılması ile ilgili olarak *“MİT başbakanlığa bağlıdır, siyasi iradeye bağlıdır...”* derken, bunu ortaya koymaktadırlar. Yine Kontr-Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür’ün ve *“Özel Harekat”* şefi Korkut Eken’in 12 Eylül öncesinden itibaren MHP’li faşistleri, katilleri, mafyacaları sürekli kullandıklarını kendi ağızlarından dinlemek, devletin nasıl bir devlet olduğunu ve egemen güçlerin istikrar için neler yaptıklarını gözler önüne sermektedir.

İşbirlikçi tekeller yani Sabancılar, Koçlar için, emperyalistler için, iktidarın ve sistemin devamını sağlamak sözkonusu olduğunda cinayet, katliam, uyuşturucu kaçakçılığı, katillerin devlet memuru olarak çalıştırılması, darbeler, provokasyonlar, yalan haberler, yasadışılık vb. vb. her şey mübahtır.

Devleti yıkmayı amaçlamayan hiçbir mücadele zafere ulaşamaz. Devlet tekellerin ve emperyalistlerin devletidir. Tekellere ve emperyalistlere karşı savaşmayanlar, devrimi istemeyenlerdir. Tekellere yaşama şansı tanımak emperyalist bağımlılığı devam ettirmeyi istemek demektir. Bu anlayışta olanların isteği devrim değil, emperyalistlerin ve tekellerin izin verdiği kadar bir demokrasidir.

DEVRİMCİ GÜÇLERİN DÜŞMANLARI KİMLERDİR?

Devleti oluşturan, emperyalistlerle işbirliği içerisinde halkı sömüren, zulmeden, ekonomik sistemi elinde tutan, politikalarını belirleyen bütün devlet kurumlarıdır. Ekonomik sistem ve bütün siyasi askeri kararların alınmasında belirleyici olan Sabancı ve Koçlar’ın oluşturduğu **TÜSİAD, ortakları emperyalistler, büyük toprak sahipleri ve ağaları, tefeci tüccarlarıdır**. Bunların partileri DYP, ANAP, RP, MHP, CHP, DSP, BBP vb.dir. Bu partilerin hükümette veya muhalefette olması ne faşizm gerçeğini, ne de tekellerin egemenliğini değiştirir. Faşizm ve emperyalizmin şekillendirdiği kapitalist sistem devam eder. Bu devletin silahlı güçleri olan **ordu, polis, jandarma, özel tim, MİT, kontrgerilla, korucular ve çeşitli istihbarat örgütleri** doğrudan devletin silahlı koruyuculuğunu yapmakta olup tekeller ve emperyalizmin çıkarları için devrimcilere karşı savaşmaktadırlar.

Bakanlar kurulu ve burjuva partilerinin bütün milletvekili ve yöneticileri MGK’nın emrinde sıradan maaşlı memurlar gibi devlete hizmet etmekte olan halk düşmanlarıdır.

Bütün bu güçlere karşı savaşmaya devam edeceğiz.

OLİGARŞİ İÇİNDEKİ İT DALAŞI

Ekonomisinden politikasına kadar her şeyiyle çarpık gelişmiş oligarşik

devlet, istikrarsızlığını hiçbir zaman tam anlamıyla istikrara dönüştüremez. Devrimci mücadelenin geliştiği, halk kitlelerinin giderek tepkilerini yükseltmeye başladıkları koşullarda bu hiç mümkün değildir. Devlet halk kitlelerinin devrimci mücadelesini bastırarak istikrarını sağlamak için, bütün yasaları bir kenara iterek devletin hemen tüm kurumlarını, devrimci mücadeleyi engellemek için yeniden düzenler. Bu durum M. Ağar'ın ağzında ***"Binin üstünde gizli operasyon yaptık, bu sırlar benimle birlikte mezara gömülecektir... Devlet zirvesi toplansın, anlatayım..."*** derken Demirel'den başlayarak herkesi suçlamakta ve suç ortaklarını itiraf ederken de devlet kurumlarının nasıl biçimlendiğini gözler önüne sermektedir. **Bu tabloda devrimciler, halk ve bunların mücadelesini kanla bastırmaya çalışan devlet vardır.** MHP'li faşistler, katliam sanıkları, uyuşturucu kaçakçıları, polis, jandarma, MİT, hepsi devlet kurumlarında organize olmuş, MGK'nın emriyle savaşa sokulmuşlardır.

Şimdi çeşitli kesimler, devletin bu işler için resmi görevlileri yok muydu, niye bunları görevlendirmişler diye şaşkınlık ifade etmektedirler. Devlet her türlü yasadışı, pis işi ve katliamları sürekli olarak sıradan asker ve polislerle yaptırır. Bu tür kontra faaliyetlerini ancak ideolojik şekillenmesi olan güçler ve çıkar grupları sürdürür. Bunun içindir ki, devlet özellikle kontra faaliyetlerinde MHP'li güçleri etkin bir biçimde kullanmıştır. Uyuşturucu kaçakçılığı ise devletin gelir yoludur. Devlet böylece hem uyuşturucudan büyük paralar kazanacak, hem de uyuşturucu tüccarlarını devrimcilere karşı kullanacaktır.

Her şeyden önce çıkar grupları olarak biraraya gelen bu kesimlerin birbirlerine ihanet etmemesi ve dalaşmamaları mümkün değildir. İç savaş sürekli bir hal alınca, herkesin kendi çıkarını düşündüğü ve büyük paraların döndüğü koşullarda ideolojik yanları var gibi görünen çetelerin de bu çıkar çarkının içine girmemesi mümkün değildir. Bu çıkar kavgasında ise devlet kurumları içerisinde daha etkin bir biçimde yer alarak, diğer ortaklarını tasfiye ederek tek belirleyici güç olmak şeklinde bir savaş ortaya çıkmakta ve aralarındaki çatışma cinayetlere varıncaya kadar tırmanmaktadır.

Bugün artık herkesin bildiği, MİT ile polis istihbarat örgütleri arasındaki çatışma ve cinayetler bu kesimlerin devlet içerisinde daha etkin olarak kurumlaşma ve çıkar savaşıdır. **Bu çatışmanın halktan, demokrasiden yana hiçbir yanı yoktur.**

Mehmet Eymür, Korkut Eken, Mehmet Ağar, Necdet Menzir, Kemal Yazıcıoğlu, Orhan Taşanlar, Ünal Erkan, İsmail Hakkı Karadayı, Saffet Arıkan Bedük, Ramazan Er, Doğan Güreş, daha birçok polis şefi ve generalin birbirleriyle olan çelişkileri, çıkar çelişkileri olup, hep olacak ve savaş büyüdüğü bir katliamcı devlet güçleri bir yandan katliamlarına devam ederken, bir yandan da birbirlerini tasfiye etmek için gruplaşacak ve çatışacaklardır.

DYP, ANAP, RP, CHP, DSP, MHP, BBP vb. partiler oligarşi içerisindeki

güçlerin temsilcisidirler. Bunlar iktidarda daha çok çıkar elde etmek için birbirleriyle savaşırlar. Hatta demokrasi, insan hakları isteklerinde bulundurlar. Çetelere karşı olduklarını söylerler. Ancak kamuoyu karşısında bu tür propaganda ve demagojiyi sürdürürken de işin gerçeğinin farkındadırlar; çeteler devletin silahlı birimleridir. Hepsi, tüm düzen partileri devrimcilere karşı ancak silahlı çetelerle birlikte mücadele edebileceklerini bildiklerinden hiçbiri onlardan vazgeçmez. Bunun için devletin bu çeteci kontracı niteliğini gizlerler.

Devleti oluşturan çetelerin ve siyasi partilerin, çok çeşitli güçlerin birbiriyle çatışması devrimci güçleri ilgilendirmez. Birbirleriyle çatışmaları istikrarsızlıklarının daha çok derinleşmesi demektir. Birbirleriyle çatışmaları bir tarafın **halka yakın durmasından değil, daha çok çıkar elde etmek içindir**. Birbirleriyle çatışmaları onların katliamcı, halk düşmanı niteliklerini ve halka karşı işledikleri ağır suçları ortadan kaldırmaz.

Bu nedenle halka karşı **suç işleyenler halk önüne çıkıp, suçlarını itiraf edip, halkın adaletine sığınıp af dilemedikçe** hangi partiden olursa olsun, hangi politikayı savunursa savunsun suçlu niteliği devam ediyor demektir. Ve hesap vermek zorundadır.

DHKC yaptığı bütün eylemleri herhangi bir kaygı duymadan resmi bültenleriyle anında üstlenmiş, ilgisi olmadığı başta kontrgerilla olmak üzere çok çeşitli güçler tarafından kendisine maledilmek istenen eylemleri de açıklamıştır. Dahası **DEVİRİMCİ SOL** ve **DHKC'nin** politikaları, düşmanları ve dostları bütün dünya halklarına yazılı olarak açıklanmıştır. Bu DHKC'nin halka karşı açıklık politikasının sonucudur. Düşmanlarımızı yalnız sınıfsal nitelikleriyle açıklamaktan öte bunların bir kısmını işledikleri suçları da ortaya koyarak 1989'da yayınlanan **HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ** adlı kitapla bütün kamuoyuna sunduk. Ve bu suçlular listesi kitap haline gelmeden önce 12 Eylül'ün sıkıyönetim mahkemelerinde faşist yargıçların yüzüne karşı söylendi. **Sabancılar** da bu suçlular listesinde yeralanların başında geliyordu. Bu suçlular listesinde yeralan eski MİT müsteşar yardımcısı **Hiram Abas**, özel ordu komutanı ve başbakanlık güvenlik danışmanı **Korgeneral Hulusi Sayın**, İstanbul Terörle Mücadele Şubesinde DEVİRİMCİ SOL masası sorgu timi **Aydın Barış**, 1. Ordu ve Sıkıyönetim adli müşaviri **Durmuş Akşen**, Eski MİT Müsteşarı emekli general **Adnan Ersöz** ve daha birçok polis şefi ve halk düşmanı cezalandırılmıştır.

SABANCI CENTER'İN BASILMASI VE KOMPLO TEORİLERİ

Sabancı Center baskınından sonra başta burjuvazi olmak üzere birçok kesim şaşkınlığını ifade etmekten **kaçınmadı**. Hatta bazı kesimler inanamadı.

Bunun nedenlerine gelince:

Birincisi, devlet, halk mücadelesinin geliştiği her koşulda halkın ve devrimcilerin gücünü küçümsemek, devletin gücünü abartarak yenilmez ol-

duğunu göstermek ve de devrimcilere karşı halkın milliyetçi duygularını körüklemek için **“dış mihraklar”** edebiyatına başvurmuştur. Bu propaganda geçmişte Sovyetler Birliği düşmanlığı üzerine kurulurken bugün de çeşitli emperyalist ülkeler üzerine kurulmaktadır. Bu görüşler devletin resmi görüşleridir. Bu propagandanın asıl sahibi Türkiye oligarşisi değil CIA’dır.

Oligarşinin bu resmi düşünceleri MİT ve kontrgerillanın büyük oranda denetim altında tuttuğu televizyonlar ve basın aracılığıyla kamuoyuna pompalanmaktadır.

İkincisi, doğrudan devletin denetim ve yönlendirmesi altında olmayan birçok demokrat, ilerici, liberal köşe yazarları ise kendilerini devletin düşünce tarzından kurtaramadıklarından kontrgerillanın yalan haberlerini doğru kabul ederek yorumlarda bulunmaktadırlar.

Üçüncüsü, bir kısım gazeteci ve aydınlar ise devrimcilerin gerçeğini, yaratıcılığını, koşullarını ve de amaçlarını yeterince bilmediklerinden, kavrayamadıklarından böyle bir eylemi devrimcilerin yapamayacağı ve yapmayacağı düşünceleriyle hareket etmektedir.

Bütün bu güçlerin ortak propagandası sonuçta devletin resmi görüşünü paylaşmakta ve Sabancı Center baskınının dış mihrakların işi olacağı kuşkusunu sürekli yaymaktadırlar.

Oligarşi doğal ki, bu eylem üzerinde çok durmuştur bütün güçleriyle, teknikleriyle devrimcilerin uzanamayacağı, girilmez, girilse çıkılmaz şeklinde gökdelenler inşa ettikleri halde devrimcilerin buralara girişini ve de hiçbir kayıp vermeden hedeflerini ortadan kaldırıp çıkmalarını bir türlü hazmedememiştir. Tekeller nezdinde bile devletin resmi güçlerinin güçsüzlüğü ve zayıflığı ortaya çıkarken, devrimcilerin uzanamayacağı hiçbir yer olamayacağı görülmüştür.

Dünyanın en üstün tekniğini kullanmalarına rağmen Sabancılar’ın dahi korunamaması hiçbir halk düşmanının güvenliğinin olmaması demektir. İşte oligarşi Sabancı Center’deki eylemle bu duruma düştüğünden, eylemin amacını, hedefini, yapılışını bulanıklaştırmaktan medet ummuştur.

Bir yıl boyunca medyasıyla, kontrasıyla, resmi ve sivil bütün devlet güçleriyle bu eylem üzerinde durdular, komplo teorileri ürettirler. Ama bir türlü devrimcilerin ikiz kulelere girip çıkabileceğine ilişkin gerçekçi bir açıklama yapma cesaretini gösteremediler. Bu cesareti göstermeleri devrimcilerin iradesi ve gücü karşısında **yenilgiyi kabul etmeleri** demektir. Bu ise istikrarsızlığın, devlete karşı olan güvensizliğin daha da büyümesi demektir.

Devrimciler değil mutlaka başka bir güç yapmış olmalıydı. Dış mihrak teorilerinin fazla ikna ediciliği görülmediğinden bu kez de devlet içerisindeki farklı güçlerin yapabileceğine ilişkin komplo teorileri çok ucuz bir şekilde TV’lerin şok programlarına ve gazetelerin sayfalarına geçtiler. Bütün televizyoncular, köşe yazarları yeniden ve yeniden polis romanları yazarcasına dahiyane komplo teorileri piyasaya sürmeye devam ettiler.

Ama gerçek ortadaydı. DHKC savaşçıları **Sabancı Center**'i basmış, hedefleri ortadan kaldırmış ve çıkmıştır. Eylem yerine de **Devrimci Halk Kuruluş Cephesi**'nin eylemi yaptığını ifade eden gerekli açıklama bırakılmıştı. Öyle ki polis eylem yerinde inceleme yaparken savaşçılarımızın bilinçli bir şekilde bıraktıkları boş bir çantaya bile dokunmaktan korkuyor, onu patlatıyor ve bu patlamayı kamuoyundan gizliyordu.

“BİR GÜN KAPIMIZA DAYANIP, GIRTLAĞIMIZI KESECEKLER”

Kontrgerillanın ve medyanın bütün karşı propagandalarına rağmen işbirlikçi tekeller eylemin amacını ve kimlerin yaptığını çok iyi anlayarak **“bir gün kapımıza dayanıp, girtlağımızı kesecekler”** diye ifade ettiler. Bir TUSİAD üyesinin bu sözleri eylemin doğurduğu etkiyi gösteren iyi bir örnektir. Artık ikiz kulelerde de güvenlikte oturamayacaklardır. İstikrarsızlıklarına can güvenlikleri de eklenmiştir. Varlık şartları olan emperyalist sermaye kendilerine kuşkuyla bakıyor, yeni ortaklık ve yatırımlar için güveneli ortamı bulamıyordu.

Devrimci mücadele silahlı, silahsız baskı ve terörle ve de demokrasici-lik oyunları ile durdurulamaz veya etkisiz hale getirilmezse ikiz kulelerinin başlarına yıkılacağını, devletlerinin yerle bir olacağını görüyorlardı. Bu düşüncelerle devrimcilere karşı daha çok şiddet kullanacak, “istikrar”ı sağlayacak milli mutabakat ve benzeri yeni koalisyon hükümetleri kurmak için seferber oldular.

İktidarın içinde bulunduğu ekonomik politik ve sosyal durum öylesine bozulmuştur ki, bu bozulmayı hiçbir burjuva partisi ve hükümetinin çözemeyeceğini görmektedirler. Ama başka seçenekleri de olmadığından yeni hükümet arayışlarıyla ve de Kürt halkına bazı kültürel haklar vererek devleti ve sistemi yıkılmaktan kurtarabileceklerini düşünmektedirler. Bu çerçevede işbirlikçi tekeller, bütün emperyalistler, birçok burjuva partisi ordu ve polisin devlet kurumlarının bir kesimi bu görüşleri savunmalarına karşın halka karşı savaşı büyütürken sürdürmektedirler. Sistemin içinde bulunduğu durum derin bir kriz olup artık yapısal hale gelmiştir. Devlet bütün kurumlarıyla, ekonomi ve politikasıyla, her şeyiyle **savaşa göre** düzenlenmiştir. Geline aşamada bu yapısal durumu hiçbir oligarşik güç değiştiremez. Mevcut durumu değiştirecek tek güç devrimcilerdir. Oligarşinin sivil ve resmi bütün güçlerinin bugünkü tek amacı devrimci güçlerin gelişimini durdurmaktır. İşbirlikçi tekellerin bile kendini güvenlikte hissetmemesi, devletin resmi güçlerine güvenmemesi açık ki, devletin ve sistemin daha da işlemez hale gelmesi ve hiç kimsenin, geniş kitlelerin de devlete güvenmemesi demektir. İşte bunların sonucudur ki, **Sabancı Center baskını** düşman cephesinde korkuyu büyütürken, halk cephesinde devrimi büyütüştür.

BAZI NOKTALAR

1- Mustafa Duyar, Tansu Çiller ve Meral Akşener'in sözünü ettiği türde ancak komedyalara konu olabilecek "*takip, sıkıştırma, teslim alma*" şeklinde yakalanmamıştır. Örgütüne ve halkına ihanet etmiş ve teslim olmuştur.

17 Aralık sabahı bulunduğu evde bulunan bütün paraları ve zamanı dolmuş, kullanılamaz durumda olan pasaportu da alarak kaçmıştır.

2- Mustafa Duyar devrimci ilişkilerle düzen ilişkilerinin ayrımını yeterince yapamamış, devrimciliği düzen özlemlerinin tatmin olacağı bir yer olarak görmüştür. Bu özlemler nedeniyle örgüt disiplini altında güvenlikte yaşamayı anlayamamıştır. Teslim olmadan önce düzen özlemlerini giderecek arayışlarını sürdürdü. Başaramadı. Artık geri de dönemezdi ve kurtuluşu ihanet etmekte buldu.

3- Mustafa Duyar büyük bir özenle ülkeden çıkarılmış ve güvenliği sağlanmıştır. "*Bana sahip çıkmadılar*" sözleri kendisinin değil, polisin propagandaya yönelik sözleridir.

4- Mustafa Duyar'ın ağzından kamuoyuna yansıtılan şu ülkelerde kalmış, şu örgüt liderlerini gördüm şeklindeki açıklamalarının büyük bir kısmı tamamen gerçek dışı olup polisin karşı propagandasının sonucu olarak ortaya çıkmakta ve artık bayatlamış lüks yaşam masallarıyla halkı aldatmaya yöneliktir. Örgüt lideri diye bahsi geçen hiçbir şahsı görmemiştir.

5- Eylemimizin, örgütümüzün hiçbir ülkeyle ilişkisi yoktur. Bütün emperyalist ülkelere ve onların işbirlikçisi yerli tekellere karşı savaşıyoruz. Hiçbir ülkede karargahımız ve kampımız yoktur.

6- Basında ve TV'lerde eylemimizi ve Mustafa Duyar'ı Suriye ile de ilişkilendirme çabaları görülmüştür. Suriye'yle hiçbir ilişkimiz yoktur. Bu konudaki bütün haber ve yorumlar gerçek dışıdır.

7- Mustafa Duyar'a PKK'nin yardım ettiği gibi haberler de yeralmıştır. Tamamen yalandır. PKK ile hiçbir ilişkisi yoktur.

8- Eylemde hedef Sakıp Sabancı mı veya Özdemir Sabancı mı şeklindeki tartışmalar bizim sorunumuz olmamıştır. Hedefimiz karşı devrimci Sabancı Center karargahına girmek ve yetkili kişilerini cezalandırmaktır.

9- Sabancılar'ın Güneydoğu'ya ilişkin rapor hazırladıklarından dolayı cezalandırıldığı şeklindeki yorumlar tamamen gerçektışı olup oligarşi içerisindeki tarafların düşünceleridir.

Buna rağmen örgütümüz bunun demagojisinin yapılacağını ve eylemin gerçek amacının karartılmaya çalışılacağını bilerek "Güneydoğu Raporu" adı verilen bu açıklamaların yapıldığı süreçte eylem hazırlığı tamamlanmasına rağmen ertelemiştir. Hiç kuşku yoktur ki, Türkiye ve Kürdistan'daki kanlı eller Sabancılar'ın elleridir.

10- Sakıp Sabancı'nın şimdi de tehdit aldığı yazılmaktadır. Bu tehditlerle hiçbir ilişkimiz yoktur.

11- Eylemi cezaevinden Ercan Kartal'ın örgütlediği ve emir verdiği açıklamaları, cezaevlerini hedef gösterip yeni katliam ve provokasyonlar düzenlemek içindir.

Uyarıyoruz, yoldaşlarımıza yönelecek saldırılara karşı misillemesiz kalmayacağız. Gerektiğinde oligarşinin en güvenli yerlerine girebildiğimizi defalarca gösterdik. Yeniden denemek çok zor olmayacaktır.

12- Eylemin yapıldığı süreçte, eylemi komplo teorileriyle açıklayanlar, eylemi gerçekleştirenlerin de öldürülmüş olabileceğini söyleyenler, şimdi yeniden bu tür demagojilere ve yalanlara başvurmaktadır. Bu haberlerin tümü yalan olup, kontra haberlerdir.

13- Eylemi Cephe yapamaz, onun gücü yetmez, mutlaka başka gizli servisler var diyenler, eylemin planlanmasının nasıl yapıldığının anlaşılmasından sonra geçmişte yanlışlıklarını, bütün komplo teorilerinin çürüdüğünü görmek ve yanıltıkları halka ve örgütümüze karşı **özeleştir**i yapmak durumundadırlar.

14- Biz bir halk hareketiyiz, bizim savaşılarımız sıradan işçiler, köylüler, emekçilerdir. Her yerde varız. Halkı hiçbir güç, hiçbir istihbarat örgütü yokedemez.

15- Şimdiye kadar düşman hedeflerini açıkladık. Bundan böyle açıklamaya devam edeceğiz.

16- Oligarşi Mustafa Duyar'ın ihaneti ile birlikte örgütümüze karşı ideolojik, psikolojik saldırıya geçmiş, bu saldırılarla birlikte itirafçılığı teşvik etmeye çalışmış, ama hiçbir sonuç elde edememiştir.

17- Mustafa Duyar pişmanlık yasasından faydalanabilmek için ilgisiz insanların isimlerini vererek, örgüt hakkında karalamalar yaparak kendini oligarşiye ispat etmek istemektedir. Bu nedenle de polisin dikte ettirmesiyle her türlü yalanı söyleyebilmektedir. Örgütümüz hakkında da düşmana verebileceği ciddi birşey yoktur.

18- Hükümet, halkın Susurluk nezdinde de olsa devletin faşist niteliğini daha iyi görebilmesi nedeniyle içerisine düştükleri zor durumdan kurtulmak için Mustafa Duyar'ın ihanetini, devletin güçlülük propagandasına dönüştürmek istemiş ama hiç kimseyi inandıramayarak komik duruma düşüp daha da güçsüzleşmişlerdir.

19- ANAP'lı Eyüp Aşık'ın İzlanda'dan bir zatın Sabancı Center'e baskın yapan kişilerden biri olarak kendisine telefon ettiği ve öldürülme korkusu içinde olduğu şeklindeki haberler tamamen uydurmadır.

Gerçekler bunlardır. Tüm basın yayın kurumlarını **kontrgerillanın yalan haberlerinin taşıyıcısı olmamaya** çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 13 Ocak 1997, Açıklama: 51

POLİSİN RAHİMİ KOÇ'LA İLGİLİ HABERİ PROVOKASYON AMAÇLIDIR

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997*

13 Ocak 1997 akşamı medyada polis "Rahmi Koç'a karşı düzenlenen bir suikasti engelledi" haberi yayınlandı.

Sözümona Sabancı eylemiyle ilgili Mustafa Duyar'ın teslim olmasından sonra yapılan operasyonlarda Raziye Katırcı'nın evi basılmış ve burada suikastle ilgili belge bulunmuş.

Haber tamamen uydurmadır.

Raziye Katırcı, yaklaşık bir yıl önce yakalanmış olup şu anda Bayrampaşa Cezaevi'nde tutukludur.

Sabancı Center baskınından sonra güvenilirliği işbirlikçi tekeller nezdinde de sarsılan polis yeniden güven tazelemek için bu tür yalan haberleri medyaya dikte ettirmektedir.

Ayrıca cezaevlerine yönelik provokasyon ortamı yaratmak istemektedir.

Kamuoyunu tüm basın ve televizyonları polisin provokasyonlarına karşı uyarıyoruz.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

SENARYONUN BİNİ BİR PARA!

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

Sabancı eylemiyle ilgili olarak aranan Mustafa Duyar'ın halkına ihanet edip, itirafçılığı seçerek teslim olması, pek çok kesimde çeşitli tartışmalara, yorumlara yolaçtı. Refahyol hükümeti bunu kendisi için bir "zafer"e dönüştürmeye çalışırken, komplo teorisyenleri de üretimlerini hızla arttırdılar.

Gelişmeler içinde medya tüm sorumsuzluğuyla öne çıktı. Onlar için elde edilen haberin doğruluğu, yanlışlığı önemli değildi. Onlar doğru ya da yanlış, yazarlardı. Mesele tiraj olsun, rayting olsun.

DHKC bu konuda gerekli açıklamaları yapmıştır. Ancak biz hemen hainin teslim olmasını izleyen günlerdeki gelişmeleri şöyle bir toparlayıp diktatimize sunmak istedik. Çünkü gelişmelerin en yüzeysel haliyle yan yana getirilmesi bile; kontrgerilla iktidarının devrimci hareket karşısındaki çaresizliğini, nelerden medet umar hale geldiğini, komplo teorisyenlerinin ayakları ve beyinleri havada ürettikleri senaryoların komikliğini ve medyanın rezaletini, sorumsuzluğunu gözler önüne sermeye yetmektedir.

Devrimciler tüm bu rezaleti, egemen sınıfların gerçekte güçsüzlüklerini kanıtlayan bu eylem karşısında şimdi beyhude bir "başarı" havası yaratmaya çalışmalarını, komplo teorilerini kah gülerek, kah öfkeyle izliyorlar. Çünkü onlar ne kontrgerillanın psikolojik savaşının aşağılık saldırılarına, karalamalarına, ne ihanetlere, ne de komplo teorilerine yabancı değiller. Savaşın içindekiler, kavganın içindekiler, ihanete, sol etiketli komplo teorilerine öfke duyarken, artık bayatlamış spekülasyonlara ise gülüp geçiyorlar. Herkes, en başta da oligarşi ve onun polisi, çok iyi biliyorlarki, hiç ama hiçbir şey Sabancı eylemiyle oligarşiye vurulan darbenin acısını, sarsıntısını ortadan kaldıramaz.

Ve üstelik savaş sürmektedir. Bu ülke devrimci savaşın her şeye rağmen sürdürüldüğü bir ülkedir. Daha çok "Center"ler basılacak, daha çok halk düşmanları halkın adaleti karşısında hesap verecek, ihanetler ve kah-

ramanlıklarla, kan ve acıyla yoğrulan bu savaş, zafere yürüyüşünü sürdürecektir. Ne Çiller'lerin küçük hesaplarla yaptıkları atraksiyonlar, ne polisin medyaya dikte ettirdiği senaryolar bu yürüyüşü durduramaz, bu yolda küçük bir engel bile oluşturamaz. Devrimci hareketin mücadelesi, yarattığı gelenekler artık bu tür spekülasyonların zarar veremeyeceği bir tarih yaratmıştır.

Gazeteler günlerdir bu konuya sayfalarca yer ayırıyorlar. Ne yazıyorlardı peki? Cevabı **"senaryolar"** ve **komplo teorileri** idi. Evet, hepsi sağdan soldan duyulmuş bilgilerle var güçleriyle senaryo yazıyorlardı. Kendi içlerinde bir işbölümü de vardı; Haber Merkezleri "senaryoları", köşe yazarları ise komplo teorilerini yazma görevini üstlenmişlerdi.

M. Ali Birand bütün bu anlatılanların senaryo olduğunu açıkça ortaya koyanlardan biriydi.

"Herhalde Pazartesi akşamı tüm haberlerde 32. Gün dahil, haber programlarında ve dünkü gazetelerde yüzlerce senaryo okumuşsunuzdur.

Bu senaryoların kaynakları çok çeşitli. Bir bölümü Emniyet'ten, İçişleri Bakanlığı'ndan, diğer bir bölümü polis dostu olan kişilerin sızdırdıklarından, Dışişleri ve çok az miktarda da MİT'in katkısından söz edebiliriz. Tabii, bazıları da tam bir hayal mahsulü..."

"İddialara göre Duyar, Suriye'nin başkenti Şam'da Muhaberat'ın tam denetimine girdi." diye yazıyordu biri. Sonra bir başkası bu "tam denetimdeki" Duyar'ın Muhaberat'ın ruhu duymaksızın Suriye'den çıkarıldığını yazıyordu. Benzer çelişkiler o kadardı ki, bunları bir kaç dergi sayfasında aktarmak bile mümkün değil. Ama kısaca özetleyelim.

Senaryonun İlk Bozuk Parçası;

Yakalandı mı? Teslim Mi Oldu?

Çiller geceyarısı alelacele yaptığı basın açıklamasıyla Duyar'ın "yakalandığını" kamuoyuna duyurdu. Çiller'e alelacele açıklama yaptıran gelişme ise Duyar'la ilgili haberin basına sızmış olması ve Sabah'ın o günkü baskısının manşetten bu olayı verecek olmasıydı.

Ancak Çiller'in açıklamasıyla Sabah'ın manşeti arasında bir fark vardı. Sabah sekiz sütunluk manşetinde **"TESLİM OLDU"** diyordu. Çiller ise **"YAKALANDI"** diye açıklamıştı. Sonraki günlerde kamuoyunda günlerce bu tartışıldı. Aslında tartışılacak bir şey yoktu; teslim olduğu son derece açıktı, ama Refahyol'un, DYP'nin, kontrgerilla çetelerinin, polisin devrimci harekete karşı "başarıya" ihtiyaçları vardı. Bu yüzden de tartışma uzadı gitti.

"Emniyet açıkladı: Sabancı suikastı zanlısı Duyar teslim olmadı. Suriye istihbarat teşkilatı El Muhaberat işbirliğiyle yakalandı." Evet, 7 Ocak tarihli Milliyet böyle yazıyordu. Ama aynı tarihi taşıyan diğer gazetelerde Dışişleri Bakanlığı teslim olduğunu açıklıyordu.

Ancak tartışmaların bir noktasında artık olayın “teslim olma” biçiminde geliştiği saklanamayınca İçişleri Bakanı açık bir kıvırtmayla durumu kurtarmaya çalışıyordu:

“Her dönemde takibi yapılan şahıs, sıkıştığını anlayınca kendi iradesiyle Şam Büyükelçiliğine teslim oldu.”

Hangisine inanırsanız İnanın!

Şubede sorgusu yapılan, ifade veren bir tek kişi vardı. Ama onun verdiği ifade on çeşit olarak yayınlanıyordu gazetelerde. Birinde Nilgün Hasefe’yi vuranın İsmail Akyol olduğu, diğerinde Fehriye Erdal olduğu yazılıyordu. Basın için şu ya da bu kişinin zan altında bırakılmasının önemi yoktu. Doğruluğun, dürüstlüğün önemi yoktu. Önemli olan haber atlamamaktı. Önemli olan sansasyonel olmasıydı... İşte burjuva basından aldığımız bazı örnekler:

Bir İtirafçının İhanetinden Zafer Çıkarmaya Çalışanlar, Zavallı ve Çaresizdirler

Akşener: *“Birkaç operasyon yapılmıştı. Nereye gittiyse takip edildi ve neticede başka çıkar yol olmadığını gördü ve Şam büyükelçiliğimize teslim oldu, ama bu konuda bu takibin, sıkıştırmanın büyük etkisi olmuştur.”*

İçişleri Bakanı Akşener ilk günlerdeki açıklamalarında böyle söylüyordu. İçişleri Bakanı’na göre “şahıs her dönem takip altındaydı. Oysa yine aynı günlerdeki haberlere göre “şahıs”, **“Faruk Ereren’den Tayfun Öz-kök’e hatta Dursun Karataş’a kadar DHKP-C’nin tüm üst düzey yöneticileriyle görüşmüş”**tü. Pekala bu durumda sormayacaklar mıydı; “şahıs” her dönem takip eden İçişleri Bakanı onları da niye yakalamamıştı acaba? Ama onlar için bu soruların önemi yoktu.

Önemli olan birincisi, DYP’nin bundan kendine bir pay çıkarması, ikincisi de “devletin güçlülüğü” üzerine propagandayı güçlendirmektir. Çünkü Sabancı eylemi gerçekten de bu ülkedeki devlet otoritesine büyük bir darbe vurmuştu. Şimdi onu telafi ederlerse kar kardı.

“Devletimiz bütün birimleriyle bu meselenin üzerine varmış ve sonucu almıştır” diyordu Çiller. Oysa herkes biliyordu ki, devletin yaptığı, yapabildiği hiçbir şey yoktu. Tam tersine devlet, polisiyle, MİT’iyle, JİTEM’iyle bir yıldır bu meselenin peşinde koşmasına rağmen elde ettiği sonuç SIFIR’dı. Devletin güçlülüğü Sabancı eylemini gerçekleştirenlerin **“bir türlü bulnamaması”** karşısında epeyce zarar görmüştü. Evet, onbinlerce polisi, yüzbinlercelik ordusu vardı ama **“her şeye kadir”** de değildi.

Ama bir ihanet üzerine geliştirmeye çalıştıkları bu propaganda da ters tepti. Çünkü herkes gördü ki “yakalanma” değil, “teslim olma”dır. MİT’in, polisin şunun bunun bunda hiçbir payı yoktur. İşte bu devletin güçsüzlüğünü daha da açık gösterdi. Çünkü devlet, halkın mücadelesi karşısında, devrimci mücadele karşısında, devrimci eylemler karşısında böyle bir teslim

olmayı bile farklı yansıtmaya **muhtaç olacak kadar** güçsüz ve çaresizdir.

DHKP-C'ye Darbe!

Şimdi şu haberlere, şu başlıklara bakalım bir bir:

Milliyet 7 Ocak: "Büyük Gözaltı... Duyar'ın açıklamalarıyla çok sayıda militan yakalandı."

Tansu Çiller: "Gözaltında çok kişi var, içlerinde başka bir tetikçi de vardır, kimisi sıcak takiple yakalanmış kimisi teslim olmuştur. Kimisi de teslim olmaya zorlanmıştır."

Türkiye, 7 Ocak: "Sabancı cinayeti sanığı Mustafa Duyar'ın itirafları üzerine Dev-Sol'un tetikçileri teker teker yakalanıyor."

8 Ocak, Sabah: "DHKP-C örgütüne yönelik operasyonlarda çok sayıda silah ve patlayıcı madde ele geçirildiği bildirildi. Duyar'ın verdiği bilgiler doğrultusunda 13 kişi gözaltına alındı."

7 Ocak, Sabah: "Emniyet Müdürlükleri MİT'ten gelen istihbarat üzerine İstanbul, İzmir, Kocaeli ve bazı illerde seri operasyonlar düzenlediler. Operasyonlarda DHKP-C'nin çok sayıda militanın yakalandığı bildirildi."

ATMAK SERBEST'Tİ. Ama nereye kadar? Gerçekten işkenceciler, sağa sola saldırıyor ama birşey çıkaramıyorlardı. Çiller atıyordu, ama gözaltında hiç de dediği gibi insanlar yoktu. Polis Başbakan Yardımcısı'nı yalancı çıkarmamak için gelişigüzel saldırılar yapıyor, ancak eli boş dönüyordu.

Aynı günlerde haberler değişmeye başladı.

Posta, 7 Ocak: "İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi, Duyar'ın ifadeleri doğrultusunda değişik semtlere operasyon yaptı ama sonuç alamadı."

9 Ocak tarihli Türkiye sayfaya koca bir manşet oturtmuştu: "DHKP-C'de Panik". Ama altında hiç de bu başlığı doğrulayacak birşeyler yoktu. Haberi okuyorsunuz, dört yatağının tespit edildiği bunlardan da ancak ikisinin yakalandığı belirtiliyor. Başka... Başka hiçbir şey yok..

Susurluk kazasıyla "temiz toplum", "temiz siyaset" kampanyaları bile açan, "basın olmasa Susurluk ortaya çıkarılamazdı" diyerek, ne kadar "haktan", "hukuktan" yana olduğunu ballandıra ballandıra anlatan burjuva basın, konu devrimci bir eylemle, devrimci bir örgütle ilgili olunca, yine eskisi gibi, dün kontrgerillanın, Menzir'lerin, Ağar'ların ağzından yazdıklarını bugün de aynen tekrarlıyor, sadece bu haberleri basına dikte ettirenler farklı.

Adları dilediklerince yazıyorlar. Senaryoları dilediklerince yazıyorlar. İki gün arka arkaya farklı şeyler yazıyor ve en ufak bir rahatsızlık, en ufak bir sorumluluk duymuyorlar. Polisin senaryolarını yazıp, psikolojik savaşın değişmez araçları olarak kendilerine dikte ettirilen "DHKP-C'ye darbe" başlıklarını atmaya devam ediyorlar.

Ama polis de, medya da bu kez gerçekten **komik** duruma düşmüştür. Gazetelerde yer alan bir başka ifade bunu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor:

7 Ocak, Cumhuriyet; “**Emniyet güçlerinin, Sabancı suikastından bu yana bir yıl içinde 1000 eve, Duyar’ın teslim olmasından sonra verdiği ifadeler doğrultusunda ise 200 eve operasyon düzenlediği öğrenildi. Operasyonlarda suikastçılara yataklık eden bir kişinin yakalandığı bildirildi.**”

Evet, **1000** ev baskını önce, **200** de sonra... Ve “**bir yatakçı yakalanmış**”. İşte yarattıkları “DHKP-C’ye Darbe” havasının **bilançosu**.

Kimi 100 kişinin gözaltına alındığını yazdı. Kimi DHKP-C tetikçilerinin birer birer yakalandığını manşetlere çıkardı. Kimi “panik” içinde olunduğunu yazdı. Sonuçta hain de tüm itiraf ve iftiralarıyla birlikte DGM’ye çıkarıldı. Onunla birlikte topu topu üç kişi vardı. Neredeydi o demeçlerin sahipleri, neredeydi o manşetlerin sahipleri?...

Evet, manşetlerle devrimci bir örgütün, halk içinde derin kökler salmış bir örgütün çökertildiğini tarih yazmadı. Yazdıklarıyla ve yalanlarıyla kaldılar. Pekala şimdi kendilerine hala “**dürüst basın**” diyebilecekler mi? Hala “**çetelere karşıyız**” diyecekler mi? Pekala **bu başlıkları onlara yazdıran çetelerden başkası mıydı?**

Basından: Binaya Nasıl Girdiler?

“... Fehriye Erdal’ın bulunduğu kata çıkarması için bir eskort verdiler. Eskortu binanın ikinci katında atlattık. Yemekhanenin bulunduğu kata çıktık. Oradan da 15. kata çıktık.”

(9 Ocak, Milliyet)

“Duyar, Sabancı Center binasına görevli Fehriye Erdal’ın yardımıyla arka kapıdan girdiklerini anlattı.”

(7 Ocak, Milliyet)

“Bizi bekleyen F. Erdal’la buluştuk. Fehriye bizi 25. kata çıkardı. Orada bir süre kimi vuracağımızı tartıştık. Amacımız Sakıp Sabancı’yı vurmaktı. Fehriye ‘ona ulaşmak imkansız. Güvenlik çok fazla’ dedi ve Özdemir Sabancı’yı vurmayı önerdi. Anlaştık.”

(7 Ocak, Sabah)

Kim Kimi Vurdu?

“Fehriye hiç cevap vermeden silahını doğrultarak Özdemir Sabancı’yı vurdu. Fehriye’nin ateş ettiğini görünce bende sıkmaya başladım. İsmail kapıda kalıp gözcülük yaptı.”

(7 Ocak, Zaman)

“Ben içeri girip önce Özdemir Sabancı’ya, sonra Haluk Görgün’e ateş ettim. Çıktığımda İsmail de Nilgün Hasefe’yi öldürmüştü.”

(7 Ocak, Hürriyet)

“Fehriye girişte karşımıza çıkan sekreter Nilgün Hasefe’yi öldürdü. İsmail Akkol orada gözcülük yaptı. Ben Özdemir Sabancı’nın odasına girdim. Sabancı ve Haluk Görgün’ü başlarından vurup öldürdüm.”

(7 Ocak, Sabah)

Sakıp Sabancı “Neden” Vurulmadı?

“Asıl hedefin Sakıp Sabancı olduğunu ancak **yanlış odaya girerek** kardeşi Özdemir Sabancı’yı öldürdüklerini anlattığı öğrenildi.”

(7 Ocak, Milliyet)

“Asıl hedefimiz Sakıp Sabancı’ydı. **Ancak odasında değildi.** Fehriye toplantıda olduğunu söyledi.” “Hedef müsait değildi. Aynı imkanı bir kez daha bulamayacağımız endişesine kapıldık. Hemen Özdemir Sabancı’nın odasına yöneldik.”

(7 Ocak, Hürriyet)

Yurtdışına Nereden Çıktı?

“Eldeki kayıtlara göre şöyle bir rota çiziyor: ‘İstanbul-Rodos-Yunanistan-Almanya ve Şam’

(7 Ocak, Milliyet)

“Karayoluyla Kuşadasına gittiğini ve oradan botla Yunanistan’a geçtiğini kaydeden Duyar ...”

(7 Ocak, Türkiye)

Örgüt bizi Almanya'ya gönderme kararı verdi. Yunanistan sınırından çıkış yapmak istedik. Ancak çok sıkı tedbir alınmıştı geri döndük. Bizi Tunceli'ye götürdüler. Bir süre orada saklandık. Daha sonra Cilvegözü sınır kapısından Suriye'ye giriş yaptık."

(7 Ocak, Zaman)

"Tetikçilerin suikastten sonra Marmaris'e gittikleri, buradan deniz yoluyla Yunanistan'a geçtikleri belirlendi. Üç militan daha sonra Almanya'ya gönderildi."

(7 Ocak, Türkiye)

Ne Gün Teslim Oldu?

"17 Aralık'ta Lazkiye'de ele geçen Mustafa..."

(7 Ocak, Milliyet)

"Mustafa Duyar **25 Aralık** 1996 tarihinde teslim olduğu Şam'dan, 30 Aralık'ta büyük bir gizlilik içerisinde Türkiye'ye getirildi."

(8 Ocak, Zaman)

"Duyar **24 Aralık'ta** Türkiye'nin Şam Büyükelçisine başvurdu."

(7 Ocak, Radikal)

Suriye'yle İşbirliği Yapıldı Mı?

Suriye istihbarat teşkilatı El Muhaberat işbirliğiyle yakaladı."

(7 Ocak, Milliyet)

Dışişleri Bakanı: "Suriye ile işbirliği yapmadık"

(8 Ocak, Milliyet)

"Suriye istihbarat örgütü El Muhaberat, Mustafa Duyar'ın Türkiye götürüldüğü Türk basınından öğrendi."

(8 Ocak, Sabah)

Nasıl Teslim Oldu?

“Bir süredir temas içinde bulunduğu Türk İstihbarat birimlerinin kendisini teslim olma konusunda ikna ettiği öğrenildi.”

(7 Ocak, Akşam)

“Duyar, Şam Büyükelçiliğine teslim olmak istedi. Ancak, Büyükelçiliğin güvenlik görevlileri Duyar’ı dış görünüşü güven vermediği için içeri dahi almak istemediler. Zanlının kendisini ve hikayesini anlatmasıyla ikna olundu ve Büyükelçiye haber verildi.”

“Mustafa Duyar Şam Büyükelçiliğiyle bir işadamı aracılığıyla ilişki kurdu.”

(7 Ocak, Radikal)

“Mustafa Duyar’ın peşinden Suriye’ye giden hemşehrısı Antakya’lı iki MİT görevlisi kendilerini silah kaçakçısı gibi tanıtıp Duyar’la ilişki kurdu.”

(7 Ocak, Sabah)

Duyar şöyle dedi: “Örgüt bizi gözden çıkarmıştı. İçime kuşku düştü. İki arkadaşımı öldürmüş olabilirlerdi. Teslim olmak için Şam’daki Türk Büyükelçilik’ine gittim. Önce bana inanmadılar. Birkaç kez kapıdan çevirdiler. Zor oldu ama sonunda ikna ettim.”

(7 Ocak, Hürriyet)

Suriye’den Nasıl Çıktılar?

“MİT görevlileri ve Duyar aynı soyadının yazılı olduğu üç ayrı pasaportla karayolunu kullanarak Türkiye’ye geldiler.”

(7 Ocak, Akşam)

Şam’a giden MİT ekibi, kırmızı pasaport ve üstüne göre takım elbise hazırladığı Duyar’ı gizlice Türkiye’ye getirdi.”

(7 Ocak, Radikal)

“MİT bana, Hatay’da yaşayan ve Suriye’ye birçok kez giriş çıkış yapmış bir öğrencinin pasaportunu verdi. Bununla sınırdan normal vatandaş gibi geçirilip Ankara’ya götürüldüm.”

(7 Ocak, Hürriyet)

**Psikolojik Savaş Mevzisinde Daha Güçlü Durmalı,
Daha Güçlü Vurmalıyız**

HİÇ BİR YALANINIZ, KARALAMANIZ, İFTİRANIZ, HİÇ BİR PSİKOLOJİK SAVAŞ METODUNUZ 25. KATTA YEDİĞİNİZ DARBENİN SARSICI ETKİSİNİ HAFİFLETMEZ

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

Psikolojik savaş cephesinde yeni bir mevzi savaşının içindeyiz. Düşman tüm psikolojik savaş oklarını, Parti-Cephe üzerine yöneltmiş durumdadır. Parti-Cephe, önderliği, kadroları, savaşçıları, tutsakları, demokratik alandaki kurumları, hepsi bu saldırının hedefidir. Yalanın, iftiranın, karalamanın, şaibenin bini bir paradır. Parti-Cephe ve önderliği üzerine hergün bir başka gazetede, dergide bir başka senaryo üretilmektedir. Dolaylı anlamda bile olsa it dalaşının bir tarafı olmayı siyasi arenada yerleşiminin başından itibaren şiddetle reddeden Devrimci Hareket, bu senaryolarla it dalaşının bir tarafında gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Boşunadır. Bundan hiçbir kuşumuz yoktur. Gazetelere, dergilere, yayınlanan haberlere, polislin öne çıkardığı psikolojik savaş metodlarına baktığımızda pek çok şey, daha küçük ölçüde de olsa, darbe sürecini hatırlatmaktadır. O gün o süreçte hiçbir sonuç alamayanların, artık sonuç alma olasılıkları **SIFIR'dır**.

Ancak başta belirttiğimiz gibi, psikolojik savaşın öne çıktığı bir süreçte

olmak bizim önümüze de bazı görevler koymaktadır. Bugün psikolojik savaş mevzisi açısından da görevimiz saldırılara karşı barikat örmek, ama bunun da ötesinde karşı saldırımızı güçlendirmektir. Bu vesileyle psikolojik savaşın belli başlı çatışma noktalarına, düşmanın bu konudaki belli başlı yöntemlerine bir kez daha değinmek yerinde olacaktır.

Savaş Siyasal, Askeri, Psikolojik, Kültürel Her Cephede Sürmektedir

Savaşın amacı düşmanı yok etmek, savaşamayacak duruma getirmektir. Bütün savaşlar için geçerlidir bu. Bununla birlikte düşmanı imha etmek, savaş gücünü zayıflatmak yalnızca askeri eylemlerle elde edilebilecek bir sonuç değildir.

Aynı şey tersinden emperyalizm ve oligarşi için de geçerlidir.

Karşısındaki gücü yok etmenin, ona zarar vermenin sadece askeri saldırılarla mümkün olmadığı emperyalizmin de çıkardığı dersler arasındadır. Bu nedenle emperyalizmin dünya halklarına yönelik savaşının en önemli parçalarından birini **psikolojik savaş yöntemleri** oluşturur.

Türkiye oligarşisi de gerek emperyalizmin verdiği derslerden ve desteğinden yararlanarak ve gerekse de kendi deneyimleriyle, çok yoğun bir biçimde psikolojik savaş yöntemlerine başvurmaktadır.

Kontrgerilla ülkemizde devletin esas yönetici gücü durumundadır. Halklarımıza yönelik askeri ve psikolojik savaş yöntemlerinin planlanıp yönlendirildiği karargah da kontrgerilladan başkası değildir.

Savaşın çok bilinen kurallarından biridir; Düşmanı tanımak, onun savaş yöntemlerini bilmek, ona karşı mücadelede, saldırılarını boşa çıkarmakta vazgeçilmez öneme sahiptir. Oligarşi, devrimci mücadeleyi engellemek için halka yönelik propagandasını her dönem sürdürmüştür. Kimi zaman bu propagandaların yoğunluğu azalır, kimi zaman artar, ancak sürekli dir. Devrimci mücadelenin, halk muhalefetine yükseldiği dönemlerde halka yönelik psikolojik saldırılarda da önemli bir artış olur.

Kontrgerilla merkezlerinde her zaman Parti-Cephe'ye yönelik psikolojik saldırı planlarının yapıldığını, sürekli materyal arayışı içinde olduklarını söylemek ne bir kuruntu ne de abartıdır. Halk Kurtuluş Savaşımızın beyni ve eli-ayağı olan Parti-Cephe kontrgerillanın bu tür saldırılarının da en önemli hedefi durumundadır.

Kontrgerillanın psikolojik saldırılarını bu açıdan küçümsememeliyiz. Aksine, ciddiye almalı, en küçük karalama, yalan iftira ve spekülasyona gerekli cevabı verecek, halka gerçekleri bir bir açıklayacak bilince ve refleksle sahip olmalıyız.

Düşman **"bir insanın bile kafasını bulandırsam kardır"** diye düşünüyor, bunu asla aklımızdan çıkarmamalı, saldırıları, hatta gazetelerde okuduğumuz küçük bir haberi bile bir de bu açıdan değerlendirmeliyiz.

Terör Ve Demagoji

Faşizm usta bir yalancıdır. Kelimenin gerçek anlamıyla bir yüzüzdür.

Faşizm bir yandan azgın bir terörle halka saldırır, toplumu korkuyla, yılgınlıkla kıpırdalayamaz hale getirirken, diğer yandan da bu terörist, halk düşmanı, insanlık düşmanı yüzünü gizlemek, halktaki devrimci dinamikleri köreltmek, zayıflatmak ve sonuçta kendi ömrünü biraz daha uzatabilmek için yalana, iftiraya, provokasyona, demagojiye başvurur.

Faşizm terör ve demagojiyle ayakta kalmaya çalışır. Temel iki aracı bunlardır.

Demagoji, faşizmin halkı kendisine çekebilmek için binbir türlü yalanla, hileyle, aldatmacayla, iftirayla halkın duygularını sömürmesi ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasıdır. Halkı kandırma, uyutma, yönlendirme yöntemleridir.

Faşizm sürekli olarak ve pekçok yöntemle devletin güçlülüğünü, yıkılmaz oluşunu, bir avuç teröristin koca devleti yıkamayacağını işler. Onbinlerce askerle **"bitirme"** operasyonları düzenler; şehirlerde yüzlerce, binlerce polisle, semtleri kuşatıp infaz mangalarıyla devrimcilere yönelik katliamlar yapar; anti-faşist potansiyelin güçlü olduğu semtlerde gece operasyonları düzenler; sokaklarda, köşe başlarında asayiş ve güvenlik adı altında denetimlerini sıklaştırır; en doğal taleplerle, en barışçıl biçimde yapılan gösterilere bile azgınca, kudurmuş bir şekilde saldırır. Yani hep askeri ve bürokratik gücüyle korkuyu büyötmeye çalışır.

"Kimıldayanı ezerim" der.

"Devlete karşı geleni yok ederim" der.

Ve bunları yapmak için elinden geleni ardına koymaz.

Asıl umacı **askerdir, polistir**. Ancak bununla da yetinmez... Mevcut terörün de kar etmediğini gördüğünde **"sıkıyönetim gelir", "cunta gelir", "şeriat gelir"** diyerek yapay umacıları devreye sokar. Bir yandan mevcut durumu halkın kabullenmesini amaçlar. Diğer yandan her insanın **beynine** bir asker-polis yerleştirmek ister. Psikolojik savaşın asıl amaçlarından biri budur. Önemli olan beyinlere birer jandarma, polis yerleştirebilmektir. Bu benzetmeden giderek söylersek; Psikolojik savaşın hedefi ise, her insanın beynine durmaksızın, kendi kendine yalan üreten, kuşku üreten bir **yalan makinesi** yerleştirmektir.

Terörün Yetmediği Yerde, Devreye Demagoji Girer

Katliamlar, infazlar yıllardır sürmekte, ama ne devrimci hareketi yoketmeye, ne de halkın devrimcileşmesini engellemeye yetmemektedir. Devletin **"taktik planda"** yani bugün için güçlülüğü, infazları, katliamları sürdürebilmekte oluşu, faşizme karşı savaşan güçlerin güçsüzlüğünden yani

örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktadır. Faşizm “stratejik olarak” güçsüzdür. Yani yıkılmaya mahkumdur.

Rüşvetin, her türlü yolsuzluğun, mafyacılığın, adam kayırmacılığın, devlet katında herkesin kendi kesesini doldurmaktan başka bir şey düşünmediği, ahlaksızlık ve değersizliğin devletin tüm organlarının hücrelerine kadar işlediği bir yapı ayakta kalamaz. Adaletsizliğin, sömürünün hüküm sürdüğü, insanlığın halka ait değerlerin her gün ayaklar altına alındığı, onurun çiğnendiği bir zulüm düzeni ayakta kalamaz. Bugün ayakta dururlar. Çünkü bugün halk güçleri onu yıkacak güçte örgütlülüğünden yoksundurlar.

Faşizm suçludur. Bunu çok iyi bilir. Bunun için de kitleler karşısındaki tahakkümünü güçle, gücünün tek ifadesi olarak terörle sağlamaya çalışır. Yani halkımızın deyişiyle o iktidarını sürdürmenin yolunun nereden geçtiğinin farkındadır. Bu yüzden **faşizm hem suçludur hem güçlü olmaya çalışır.**

12 Eylül halkı kurtaracaktı. Halka “**sizi kurtarmaya geldik**” dediler. Bu en büyük yalanlardan, demagojilerden biriydi. Halkı kurtaracağız diye cunta yapan faşistler halkın kanını emdiler. Yüzbinler işkencelerden geçirildi, idam sehpaları kuruldu, zindanlar dolduruldu, devrimciler dağda, sokakta, zindanda katledildi. Zulüm, genç, yaşlı, çocuk, kadın-erkek demeden dizginsizce uygulandı.

Kendilerine “sosyalist” adını takan Hitler faşizminin talebeleriydiler.

Bugün iktidara gelen, aday olan tüm düzen partileri de halkın gözünün içine baka baka aynı yalanları tekrarlıyor. Seçim meydanlarında partiler yalan yarışı yapmaktadır. Sanki en iyi yalanı söyleyip halkı kandıran iktidara gelir. İşsizliğe, yoksulluğa son vereceklerini, hayat pahalılığını durduracaklarını, açlığı ortadan kaldıracaklarını, ulusal talepleri yerine getireceklerini, yolsuzlukları önleyeceklerini... söyler dururlar.

Dinleri, imanları para iken, dindar, islamcı kesilirler... Eroin ticaretinin birinci dereceden sorumluları, “eroine karşı” kampanyalar düzenlerler... Vatani emperyalizme peşkeş çekmekte birbiriyle yarışanlar, en milliyetçi, vatanın, milletin çıkarlarının birinci dereceden savunucuları kesilirler... Kendileri boğazlarına kadar ulusal onursuzluğa batmışken devrimcileri “kökü dışarda” diye karalarlar... Tüm yasadışlıkları, pis işleri açığa çıkarlar, bunu unutturmak, gözlerden uzak tutmak için, sağa sola yönelik “uyuşturucu ticareti yapıyor”, “lüks yaşıyor” türü karalamalarını yoğunlaştırırlar. Aynen bugün olduğu gibi.

Düşmanın Psikolojik Saldırıları

Halka Karşı Açılmış Savaşın Bir Parçasıdır.

Savaşta asli güç halk kitleleridir. Bu nedenle egemenler, halka karşı olsalar da bilinçleri çarpıtarak, yanlış yönlendirerek halk kitlelerini yanlarına almaya çalışırlar.

Kontrgerilla saldırılarında da esas olarak bu düzene karşı savaşılan güçlerin halktan kopartılması amaçlanır. Halkın devrim cephesine akmasını, Kurtuluş Cephesi'nin giderek daha da kitleselleşip büyümesini önlemek için karalama, güvensizlik yaratma yöntemlerini bu nedenle hiç elden bırakmazlar.

Düşmanın amaçlarından birisi de güvensizlik yaratarak örgütü güçten düşürmektir. Devrimci örgütün sağlamlığını oluşturan temel faktörlerden birinin güven ilişkisi olduğunu bilen düşman, bu güveni zedeleyecek her yonteme başvurur. Bunun, örgütsel disiplini bozacağını ve örgütü işlevsiz hale getireceğini düşünmektedir. Gerçekten de güven ilişkilerinin yıkılması, o örgütün iç sorunlar içinde boğulması, düşmana karşı vuruşlarının zayıflaması anlamına gelir. Moral güçten ve bütünlükten yoksun bir örgüt halkın savaşa kazandırılmasında da etkisizleşir. Bu hesaplar içerisindeki düşman, sempatizanlardan kadrolara kadar herkes üzerinde etki yaratmayı hedeflemektedir.

Önderlik, Niçin Saldırıların Öncelikli Hedefidir?

Faşizm yıllardır devrimci hareketin önderliğini öncelikli hedef almıştır. Bitmek tükenmek bilmeyen yalanlar üzerinden önderliği karalama çabaları düşmanın en önem verdiği psikolojik faaliyetlerinden birisidir. Sabancı cezalandırıldığında da, bir hainin teslim olmasıyla Sabancı eylemi yeniden gündeme geldiğinde de bu değişmedi.

Çokça tanık olunmuştur ki, şubede düşmanın eline düşen hemen herkes üzerinde öncelikle önderliğin karalanması yöntemi denenir. Çünkü düşman, önderlik bilinciyle, örgüte bağlılık, halk ve vatan sevgisi, yoldaşlık bilinci vb. bütün değerlerin birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğunu bilmektedir. Darbecilik süreci önderliğe yönelik saldırıların doruk noktasına ulaştığı bir dönem olmuştur. Kontrgerilla şeflerinin yalan, karalama yöntem ve araçlarıyla darbeci çetenin söylediklerinin aynılığı da bir rastlantı değildi. Ancak düşmanın bu çok yönlü saldırıları kadroların önderliği sahiplenmesiyle boşa çıkartılmış, "Yaşasın önderimiz Dursun Karataş" sloganları düşmanı çileden çıkarmıştı.

Düşman o süreçte önderliğin kadrolarla bağının ne derece güçlü olduğunu da görmüş, fakat saldırılarından vazgeçmemiştir. Bugün bu saldırıyı, hainin teslim olmasını vesile yapıp, bir hainin ağzından sürdürmektedirler. Önderliği "şaiBELİ" ilişkiler içinde göstermek ise saldırının sürece özgü biçimlenmiş halidir. Bu şaiBEyle, hem Sabancı eyleminin amacı muğlaklaştırılmış, hem önderlik karalanmış, böylelikle bir taşla iki kuş vurulmuş olacaktır. Çetelerle ilişkileri açığa çıkanlar, bu pislikten kurtulamayacak kadar teşhir oldukları noktada, pislİği devrimci önderlere de bulaştırarak, bataklıkta boğulurken, başkalarını da bataklığa çekebilir miyiz hesabı yapmaktadırlar. Ne var ki, pislİği bulaştırmaya çalıştıkları, tüm bu pislik düzenine karşı açılmış bir savaşın önderidir. Bu, onların karartamaya-

çağı kadar güçlü ve parlak bir gerçektir. Fakat onlar bu gerçeğe rağmen, çok iyi bilmelidir ki, Parti-Cephe önderliğine yönelik bu psikolojik savaş-tan, iftiralarından vazgeçmeyeceklerdir. Şu çok açık görülmelidir; Sömürü ve zulüm düzeni yıkılana kadar da düşmanın önderliği hedef alan saldırıları son bulmayacaktır.

Eylemlerin Halkta Yarattığı Etkileri Kırma Çabası

Adalet anlayışımız bugün en geniş kitleler tarafından bilinmektedir. *“Devrimci Sol yaptıysa doğrudur”* bilincinin oluşması ve bu anlayışın Parti-Cephe’yle devam etmesi savaşımızın hedefleri konusundaki hassasiyetin, çabanın, emeklerin ürünüdür. Bu yıllardır süren mücadelemizin halk kitleleri üzerinde yarattığı güven duygusunun bir ifadesidir aynı zamanda... Hedeflerimizin netliği, halklarımıza zarar vermeyen eylem anlayışımız dost-düşman herkesin bilincine kazınmıştır.

Bununla birlikte kontrgerilla çeşitli yöntem ve biçimlerle eylemlerimizin halk üzerinde yarattığı etkiyi zayıflatmaya çalışmaktan geri durmamaktadır. 1989 1 Mayıs’ında Mehmet Akif Dalcı’yı katleden Kazım Çakmakçı adlı polisin cezalandırılması eylemimizin ardından kontrgerilla tarafından **Muammer Aksoy** gibi bir aydının hedef alınıp katledilmesi, kontrgerillanın bu “taktığının” en belirgin ilk örneklerinden biriydi. Devrimci hareketin halk düşmanlarına yönelik eylemlerinin yoğunlaştığı hemen ardından **Bahriye Üçok ve Turan Dursun’un** katledilmeleri, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şakir Koç’un cezalandırılmasının ardından **Erol Simavi’nin** mezarında bomba patlatılarak olayın devrimci harekete mal edilmeye çalışılmasıyla devam eden kontrgerilla eylemleri esas olarak *“sağ ve sol terör”* demagojisiyle halkın devrimci eylemlere sempatisinin kırılması amacını gütmekteydi. Yine devrimci hareketin atılım sürecinde bazı eylemlerin “kızılırdı” gibi sahte imzalarla üstlenilmesi de aynı amacı taşımaktaydı.

Halk üzerinde derin etkiler bırakan birçok devrimci şiddet eyleminin ardından polisin veya MİT’in bu eylemleri önceden bildiği haberlerinin burjuva basında yer alması da devrimci harekete duyulan güveni gölgelemek amaçlı kontrgerilla yöntemlerinden biriydi.

Kontrgerillanın bu yöndeki saldırılarının son örneklerinden birisi **Sabancı Center** baskını üzerine oldu. Sabancı eylemi, oligarşiyi alınının çatından vurmuş ve bunu kabullenemeyen kontrgerilla daha bir yıl öncesinde eylem hakkında söylenmedik yalan bırakmamış, burjuva basında birçok demagoji yapılmıştır. Yalanlar, Sabancı’nın Kürdistan hakkında açıklamaları nedeniyle cezalandırıldığından, olayın emperyalistler arası ticari rekabete dayandığına kadar vardırılmıştı. Bununla birlikte en yüksek teknoloji harikalarıyla korunmanın dahi devrimci irade karşısında işe yaramadığı bir kez daha ortaya çıkmış, eylemin halkta yarattığı derin etkiler bu yalan bombardımanına rağmen kırılmamıştır.

Hainin teslim olması, bu saldırıyı bir anlamda tazeledi. O gün söyle-

nenler, kimisi yeniden ambalajlanarak tekrar piyasaya sürülüyor. Gerçekte hemen tüm komploları çürütecek şeyler açığa çıkmasına karşın, bu çıplak gerçekler bile yeni komplo teorilerinin malzemesi yapılıyor. Çünkü Sabancı eyleminin amacı ne türde, hangi yolla olursa olsun bulanıklaştırılmalıdır. Kontrgerilla açısından önemli olan budur. Farklı yöntem ve biçimlerde olsa da kontrgerillanın adalet anlayışımıza, eylem tarzımıza yönelik saldırıları devam edecektir. Savaşı sürdürmekteki ısrarımız, kararlılığımız, eylem çizgimiz ve adalet anlayışımız kuşkusuz kontrgerillanın bu yöndeki saldırılarını püskürtecek esas değerlerimizdir. Ancak bu gerçek, bizlerin benzeri psikolojik saldırılara karşı duyarlı olmayacağımız anlamına gelmemeli, kontrgerillanın halk üzerindeki etkimizi zayıflatacak bütün yöntemlerine karşı herkesi duyarlı hale getirmek bir görev olarak algılanmalıdır.

Devrimci Ahlaka, Kültürümüze Yönelik Saldırıları

Devrimci ilişkilerin çıkarsız, saf, temiz ilişkiler olması, düzenin yozluklarından, pisliklerinden arınmış olması bu ilişkileri çekici kılmakta, hatta birçok insan bu ilişkilerdeki sıcaklığı, sevgiyi, saygıyı görerek devrimci mücadeleye başlamaktadır. Devrimci kültür, ahlak ve yaşam biçiminin halkımız üzerinde yarattığı olumlu etkiler ve düzen ilişkilerine alternatif oluşu oligarşi için önemli bir tehlike yaratmaktadır. Bu nedenle, devrimci kültür ve ahlak kontrgerillanın her dönem saldırı hedefi olmuştur.

Devrimcilerin sevgiden mahrum olduğu, psikolojik rahatsızları olduğu vb. yalanların sonu gelmemektedir. Mustafa Duyar haininin aile yaşamına yönelik yayınlar, veya onun ağzından söylenen *“benimle ilgilenmediler”*, *“kullandılar”* gibi söylemler de aynı taktiği uzantısıdır.

Bazı operasyonlarda düşmanın eline geçen insanlarımızın geçmiş yaşamlarındaki olumsuzlukları da kontrgerillanın saldırı malzemesi haline getirilmekte, insanları düzenin pisliklerinden çekip aldığımız gerçeği karartılmak istenmektedir. Elbette bizler düzenin yozlaştırdığı insanları dönüştürecek, onları içine düştükleri bataktan çıkaracağız. Bu, devrimci mücadelenin **zaafı değil, aksine gücüdür**; arındırıcılığıdır.

Parti-Cephe ahlak anlayışıyla, halkın olumlu geleneklerine değerlerine olan saygısıyla, halkımız üzerinde güçlü bir etki yaratmıştır. Parti-Cephe’li insanların yaşam biçimleri, çok farklı kültür ve düşüncelere sahip insanların dahi saygısını kazanmıştır. Psikolojik saldırının, karalamaların çoğu kez tam da bu değerlere yönelik olması bundardır.

Düşmanın Psikolojik Saldırılarını Küçümsememeli,

Boşa Çıkarmalı, Düşmanı Karşı Saldırılarımızla Vurmaliyiz

Düşmanın psikolojik saldırı yöntem ve biçimleri kuşkusuz bunlarla sınırlı değildir. Daha birçok yöntem ve araçla kontrgerilla halkımızla kaynaşmamızı, savaşı yükseltip bu sömürü ve zulüm düzenini yıkmamızı engel-

lemek istemektedir. Zaman içerisinde bunlar çok farklı biçimler de alabilir. Ama özü hep aynıdır; yalan çarpıtma ve karalama...

Aslında bu yöntemleri birçoğumuz biliriz, günlük yaşantımızda karşı karşıya geliriz. Ama bazıları öylesine kanıksanmış durumdadır ki, çoğu kez önemsemez, *“bunlar kimseyi aldatmaz”* diye düşünürüz. İşte asıl tehlike buradadır. Bu düşmanın halk üzerindeki önemli bir saldırı yöntemini küçümsemekten başka birşey değildir. Oysa hiçbir devrimci bu konuda duyarsız olmamalı ve her türlü kanıksama eğilimine karşı uyanık olup çevresindeki insanları da uyarmalıdır.

Önemli olan psikolojik savaş yöntemlerini savaşın bir parçası olarak görmek ve düşmanın tüm saldırı yöntemleri gibi psikolojik saldırı yöntemlerini de boşa çıkarıp, bu silahı düşmana doğru çevirme bilincine sahip olmaktır.

Savaşı çok yönlülüğü içinde, bütünlüklü ele almak zorundayız. Devrimciler kontrgerillanın her türlü oyununu bozacak ustalığı göstermek zorundadır. Aksi halde devrim gelişip güçlenemez. Kitleler devrimci saflarda örgütlenip, iktidarı kazanmak için seferber edilemez.

Halk kitlelerini faşizmin terör ve demagojisinin etkisinden çekip alacak temel yol faşizme vurmak, savaşı büyütmektir. Faşizme vurulan her darbe, onun sinir sistemini tahrip eden, halkta moral üstünlük sağlayan etkiler yaratmıştır ve yaratmaya devam edecektir. Demagojilerin etkisi geçici, devrimci eylemin etkisi kalıcıdır. Sonucu tayin edecek olan ise devrimci eylemin halka taşıdığı gerçeklerdir.

KOMPLO TEORİLERİ NEREDEN, KİMLERDEN KAYNAKLANIYOR? KİME HİZMET EDİYOR?

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

Komplo teorisyenleri hazır ve nazırdı zaten. Susurluk'tan beri istim üstündeydiler. Tam kapasite çalışıyorlardı. Ancak son günlerde biraz da sıkıntıya düşmüşlerdi. Bir ihanet imdatlarına yetiştii ve yeniden başladılar: Komplo uzmanı Mahir Kaynak'lar, Cengiz Çandar'lar "**görevleri başındaydılar**" zaten. Onlar hergün bir başka komplo ürettikleri, her gün bir önceki gün ürettiklerini yeni "malzeme"lerle geliştirdikleri için onların teorileriyle uğraşmak çoğu kez adeta bir angaryadır.

Ama tabii asıl ilginç olan "sol"dan kimilerinin de bu koroya katılmakta gecikmemesiydi. Her şeye karşı-devrimin gözüyle, burjuvazinin mantığıyla bakanların, öyle olmadığını bilse bile, sırf devrimci eylemi karalamak, muğlaklaştırmak için bilinçli bir çaba içinde olanların geliştirdikleri senaryolar, bir yere kadar anlaşılabilir. Ancak aynı senaryolar bu kez sol kalemeler tarafından yazılmaya başlandığında bunda anlaşılabilir olacak değil, ancak şaşılabilir olacak bir şey vardır.

Kontrgerilla Niye Saldırıyor? Biz Neredeyiz?

Oligarşi, gerek Sabancı eylemi döneminde, gerekse de hainin teslim olmasını fırsat bilerek **niçin bu denli yoğun bir ideolojik saldırıya girişmiş**, psikolojik savaşını **neden böylesine yoğunlaştırmış**, ve **neden böylesine açık bir dezenformasyona başvurmaktadır?** Bir devrimci, ister siyasal açıdan, isterse de güncel açıdan bunları düşünmek zorundadır. Hiçbir şey nedensiz değilse, bu soruların cevabı verilmeksizin devrimci bir **tutum, yön-tem, politika** da belirlenemez elbette. Bakın, hemen hiçbir sol çevrenin ne bir yıl önceki yayınlarında, ne de bugünkülerinde böyle bir tahlile rastlamazsınız. Oligarşinin ideolojik-psikolojik savaş yöntemlerinin karşısına

dikilme bulamazsınız. Eyleme ilişkin özel bir şey belirtmeyenlerin bile yaptığı, gelişmelere şöyle ya da böyle yer vermek olmuş, bu kapsamlı kontrgerilla saldırısını tahlil edip tavrı geliştirememişlerdir.

Saldırı özelde Parti-Cephe'yedir, ama aslında tüm sola, tüm devrimci eylemlere ve değerlere karşıdır. Sol işte bunu görmemektedir. Dolayısıyla görüp karşı tavrı geliştirmesi gereken noktada körlüğünün sonucu olarak kendisi de saldırının adeta bir parçası oluyor. Komplo teorileri, hangi niyetle tekrar ediliyor olursa olsun, kontrgerillanın psikolojik, ideolojik saldırısına soldan destektir.

Gariptir, ama sol bu konuda adeta **kendi kendine saldıran** bir konumdadır. Solun Sabancı eylemi hakkında ileri sürdüğü her şaibe gerçekte kendi varlık nedenine, kendi eylemine yönelik bir şaibedir. Çünkü sorunlara bu mantıkla bakıldığında, eylemler bu bakış açısı ve ruh haliyle değerlendirildiğinde şaibe altında olmayan hemen hiçbir şey kalmaz. En sıradan bir eylem için sayısız senaryo yapabilirsiniz. Diyelim ÖDP'nin Gümrük kapılarında yaptığı gösteriler. Gümrükler bilinir ki, it dalaşında her zaman önemli mevzilerden biridir. Oligarşinin çeşitli kesimleri her hükümet döneminde Gümrük Bakanlığı üzerine şiddetli pazarlıklar yaparlar. *"Birileri dikkatleri gümrük kapıları üzerine çekmek istiyor..."* deyip başlayan bir senaryo geliştirilemez mi o halde. Geliştirilir. Peki kime yararı olur bunun? ÖDP'ye olmayacağı kesin.

Komploculuğun İdeolojik Kökenleri Nerede?

Bu kafa yapısının ideolojik kökleri önemlidir tabii. M. Ali BARAN'ın bu sayıda yeralan yazısında da belirtildiği gibi, ideolojik köklerini araştırmaya koyulduğumuzda karşımıza SBKP, ÇKP, AEP geleneği çıkar.

Dün TKP her şeyi *"Sovyetlere karşı komplo"* olarak açıklardı. TKP'nin dışında yapılan her eylem, sınıflar mücadelesindeki her gelişme, CIA'nın tezgahıydı ve Sovyetleri yıkmak, zor durumda bırakmak için CIA tarafından yaptırılıyordu. CIA bu eylemleri yaptırmak için solu kullanıyordu... Kullanabilmek için de CIA silahlı mücadele yürüten örgütlere sızmıştı...

Çünkü dünyanın merkezinde Sovyet-ABD çatışması vardı. Sovyetlerin çıkarlarına ters düşen her eylem yanlıştı.

Bugün komplo teorilerine kaynaklık eden çatışma it dalaşıdır. Bu kez hemen her eylem, her gelişme bu it dalaşının bir tarafının eseri olarak görülmektedir.

SBKP'den AEP'ten, ÇKP'den taşınan bir gelenektir. Ama bunun da kökenine uzanmak durumundayız. Böyle bir gelenek nasıl olup da bu gruplarda kök salabiliyor? Bu gelenek niye başkalarını değil de bunları etkiliyor? Bu gelenek esas olarak kendine güvensiz, ideolojisine güvensiz, halka ve devrime inançsız kesimlerde yerleşebilmektedir. Halkların ve devrimin gücüne inanmayanlar elbette yapılan her eylemin ardında başka bir

güç aramaktadırlar. Bugün, SBKP, AEP geleneğinden gelmedikleri halde bu tarzı benimseyenler de vardır. Açıklaması işte bu noktadadır. İdeolojisine, halka güvensizleşenler, devrime inancını kaybedenler, çünkü çizgileri ne olursa olsun, bugün olan bitene ancak it dalaşı çerçevesinde bir açıklama bulabilmektedirler, tersi onlara “inandırıcı” gelmemektedir.

Beyinlere Hükmeden “Kadri Mutlak” Güçler

Komplo teorilerinin ideolojik kaynaklarından biri de emperyalizmi kadri-mutlak bir güç olarak görmektir. Bu kaynaktan özellikle 80’lerin ikinci yarısından, sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerden itibaren güçlü bir rüzgar esmeye başlamıştır. Artık yeni bir dünya düzeni kurulmuştur; bu düzende emperyalizmin kolları her yere uzanmakta, dünyada barış da savaş da artık sadece emperyalistlerden sorulmaktadır. Dünya artık “globalleşmiş”, “küreselleşmiş” ve tabii bu kürede emperyalist merkezin dışında hiçbir şey hareket edemez hale gelmiştir.

Buna inanan kafa yapısı, halkların gücüne, devrimci hareketlerin gücüne inanmaz, onların yaratıcılığının, kararlılığının yaratabileceği siyasi gelişmeleri görmez; onlara göre her şey emperyalizm tarafından belirlenmekte ve yönlendirilmektedir. Kim ne yapıyorsa, son tahlilde emperyalizmin yönlendirmesi, denetimi altında yapıyordur. Aslında böyle bir kafa yapısı ne kadar soldur o da tartışılırdır. Çünkü bu kafa yapısı bu “kadri mutlak emperyalizm” görüşünden dolayı, artık çoktan emperyalizme karşı tavır almayı, savaşmayı bırakmış, **bağımsızlık** idealini ve inancını yitirmiştir. **Solculuğu** artık yalnız söylem dedir.

Yazar Suat Parlar şunları yazıyordu mesela; **“Japonlarla birlikte hareket eden Sabancılar’ın GAP’ta yatırım projesi vardı. İsrail de aynı bölgeden araçlar vasıtasıyla toprak alıyor ve burayı bir meyve bahçesi gibi görüyor. GAP’taki bu çatışmadan dolayı karşı kanat Sabancılar’a gözdağı vermek için Özdemir Sabancı’yı öldürttü.”** (9 Ocak, Zaman)

Daha önce de kimileri Fransız-Japon sermayesi arasındaki rekabete bağlamıştı. Öyle ya; Sabancı’larla bir tek Fransızların problemi vardı, halkların onlarla bir problemi yoktu!

“Aydın”laşan Devrimciler, Devrimciliğe Soyunan “Aydın”lar

Son derece ilginçtir. Küçük burjuva aydını kendini eylemci yerine koyuyor. Devrimci de hayattan kopuk bir aydın gibi düşünmeye koyuluyor. Tabii ikisi de teorinin ırzına geçiyor. Sınıflar mücadelesinin yalın bir ifadesinden başka bir şey olmayan pratiği içinden çıkılmaz bir kaos tablosuna dönüştürüyor. Aydın devrimcileri tanımıyor. Hayatı boyunca bir eylemin nasıl yapıldığına -bırakın içinde olmayı- tanık bile olmamıştır. Devrimci bir yaşamın hangi koşullarda sürdüğünü bilmez. Öyle olunca ne 25. kata çı-

kılmasını, ne Mustafa Duyar'ın yaşamını aklı havsalası almıyor... Bunları azçok bilenler ise bir devrimci, bir eylemci gibi düşünmüyor, o da **"büyük politika"** adına, **"taktik"** adına tüm bu gerçeklerden kopup senaryo üretmeye başlıyor. Oysa herkes kendi konumuna uygun olanı yapsa, en azından bu kadar büyük bir kafa karışıklığı çıkmayacak.

Komplo teorisyenlerine özenme vardır. Doğru bir bakış açısıyla taraf olma yerine, ürettiği teorilerle ilgi merkezi olmaya çalışma vardır.

Bunlardan biri, örneğin Hikmet Çetinkaya, akıl-fikir yürütüyor, "aydın" olma adına bol **"olabilir"**li yorumlar yapıyor. Okuyalım: *"Mustafa Duyar'a DHKP-C, Almanya'da bir süre bakmış büyük olasılıkla. Örgüt daha sonra belki de başka işler vermiş Mustafa'ya. Ancak, Mustafa bunu kabul etmemiş ve PKK ile bağlantı kurarak Şam'a gitmiş olabilir. Böylece Mustafa'nın DHKP-C ile tüm ilişkilerini kestiği akla gelebilir."* (Cumhuriyet, 7 Ocak)

İşte bir küçük-burjuva aydının yerini unutup yapmaya kalktığı tahlillerden biri. Tabii boyunu aşıyor. Boyunu aştığı için de yazar kendi tahlilinin içinde boğuluyor. Şuna bakın: **büyük olasılıkla, belki de, akla gelebilir, gitmiş olabilir...** Yahu bilinmeyen bu kadar çoksa, bırak sen de bu konuda teori yapmayiver, seninki de eksik kalsın. Aydın misyonu polisiye kurgular yapmak değildir. Açıklamaları bekle. Yapılmış açıklamaları bir kez daha oku. Ama hayır, o da illa bir senaryo çıkaracak, geri kalmayacak.

Komplocunun Mantığı Basittir, Yüzeyseldir

Aslında komplocuların mantığı çok basit işlemektedir. Diyelim bir eylemde, olayda, operasyonda Uzi bulundu. Şöyle düşünüyor. Ha, Uzi İsrail silahı. O halde işin içinde MOSSAD var. Demek ki bu eylem MOSSAD tarafından yaptırıldı. Demek ki bu örgüt MOSSAD'ın ya da onu aracı yapan ülkenin taşeronu... Mantık böyle gidiyor... Oysa piyasada almak istedikten sonra istemediğin kadar Uzi de var. Ver parayı, al. Ama o ya bunu bilmez, ya da bunu düşünmemek, araştırmamak işine gelir.

Zaman gazetesinde Hakan Yılmaz adıyla yayınlanan bir yazı da şu orjinal yorum yapıyordu; **"Yaş ortalamaları 23 olan üç gencin Türkiye'nin en iyi korunan iş merkezi olarak ün yapmış Sabancı Center'de suikasta girişmeleri makul bulunmayıp akıllara bina içinde üst düzey bir köstebeğin olduğu ve olayda başka tetikçilerin de görev almış olabileceği ihtimallerini akla getiriyor."** (9 Ocak, Zaman)

Sanki hayatında eylem yapmış. Sanki filmlerden başka bir yerde eylem görmüş! Üç gencin böyle bir eylemi yapmasını makul bulmuyor. O zaman gelsin ihtimaller, gelsin teoriler, senaryolar. Ama onu anlıyoruz. O aslında 23 yaşındaki üç gencin o eylemi yapıp yapamayacağını düşünmüyor bile. O sadece eylemi karalayacak, zan altında bırakacak bir gerekçe arıyor; kendince bunu buluyor, çapı ancak bu basitlikte bir gerekçe bulmaya yetmiş. Ama işte aynı şey, aynı kurgular sol cenahtan yapılmaya başlanınca işin rengi değişiyor.

Komplo Teoriciliği Kendine Saldırır; Sonucu Kendini İnkardır

Komplo teorileriyle yatıp kalkmak, olan biteni it dalaşının tarafları içinde açıklamaya çalışmak, ve ülkedeki tüm sınıfsal ve ulusal mücadeleyi burjuvaziye endekslemek, elbette bilimsel tahlili ve sonucunda da olaylara devrim penceresinden bakabilmeyi olanaksız hale getiriyor. Gerçekte bu mantık o hale geliyor ki, kendi mücadelesini inkara kadar uzanıyor. İşte MED TV’de yapılan bir konuşmada S. Çelik şöyle söyleyebiliyor mesele:

“Mahir Kaynak ve Cengiz Çandar’ın yorumlarını dinledim. ... Bence mantıklı bir yorum. Sabancı’nın Kürdistan’daki girişimleri nedeniyle öldürülmesi ve onun şahsında işverenlere yani bu tür niyeti olabilecek kişilere bir mesaj olduğu şeklinde yorumlamak bence mantıklı. Neden mantıklı. Çünkü barış çabaları devlet açısından şimdiye kadar marjinal güçler tarafından sürdürülüyor. Yani marjinal güçler derken yanlış yorumlanmasın barış çabaları içinde olan kişilerin çabaları çok anlamlı, değerli kişiler ama devlet bir yerde onların safını belirlemiş. Ama Sabancı iş dünyası içinde bir uç. Vehbi Koç kadar Türkiye sanayi politikasında etkili bir isim, bu bakımdan doğrudur...”

Düşünün, bu mantık yıllardır doğru ya da yanlış yürüttükleri barış mücadelesini inkara götürüyor sahibini. “**Yanlış anlaşılmasın**” demesi onu kurtarmıyor. Onu demek zorunda kalması zaten, önce söylediklerinde bir problem olduğunu gösteriyor. Evet, o artık halka, halkın gücüne inancını yitirmiştir. Burjuvaziden birileri işin içine katılmayınca halk “**marjinal**” kalıyor onun mantığına göre. Pekala burjuvazi bizimle aynı talebi, isteği paylaşır mı? Evet, ancak bir koşulla: Biz onun çerçevesini kabul edersek. Onun çerçevesi onu halkın yanına getirmez. Ama o çerçeveyi kabul edenleri burjuvaziyle aynı noktada birleştirir. Pekala bu durumda o burjuva halk düşmanı olmaktan çıkar mı?

Asıl soru şudur. Devrimciler nasıl düşünür? Devrimci, bir eyleme nasıl bakar? İşte bu sorunun doğru cevabı, bir yandan belirsizleşmiş, bir yandan da dejenere olmuştur. Küçük-burjuva aydını bellidir. Sınıflar mücadelesinin gerçeği ona yetmez. O yüzden o gelişmelerin ardında hep farklı gerçekler arar durur.

Örneğin Cengiz Çandar gibi; “**Sanırım, ne Sabancı ailesi ve ne de sağduyu sahibi kamuoyu, Mustafa Duyar’ı da, DHKP-C’nin tutuklu liderlerini de merak etmiyor. DHKP-C’yi hangi ‘devlet birimi’nin, nasıl kullandığını, Özdemir Sabancı cinayetinin ardındaki ‘gerçeği’ merak ediyor.**” (9 Ocak, Sabah) oysa Cengiz Çandar bunları bir yıl önce de yazmıştı. Hainin itirafı bir yıl önce yazdıklarını çürütmüştü. Ama olsun, o yine “inanmama-ya” devam ediyor. Çünkü açığa çıkan gerçeklere inanırsa, devrimci bir örgütün Sabancı gibi birini cezalandırabileceğini kabul ederse, o hem mes-

leki olarak işsiz kalacak, ve hem de devrimin adım adım geldiğini kabul etmek zorunda kalacaktır.

Sınıflar Mücadelesi Bir Komplo Değildir

Dostluk nedir, düşmanlık nedir? İşte size belirsizleştirilen kavramlardan ikisi daha. Bu nasıl dostluk ki, bir dost gücü, devrimci bir örgütü emperyalist bir ülkenin taşeronu diye suçlayabiliyorsunuz. **Emperyalist ülkenin taşeronu ise o zaman dostunuz değil. Dostunuzsa o zaman taşeron değil.** Bu, bu kadar basittir. Ama hem dost demeye devam ediyor, devrimci gördüğünü açıklamaya devam ediyor, ama hem de bu komplo teorilerinden vazgeçmiyor.

Örneğin hainin teslim olmasının ardından çeşiti çevrelerden peşpeşe telefonlar geliyor. Soruyorlar. Bir yere kadar anlaşılırdır. Dost çevrelere belirtiyoruz ki, "Açıklama yapacağız". Ama o açıklamayı bekleyemiyor. Hemen bir yazı yazıyor, ya da program yapıyor. **Aceleniz nedir?** Alelacele, tabii ortalıkta dolaşan burjuva haberler ve yorumlar ışığında yeni yorumlar, spekülasyonlar geliştiriliyor. Nerede kaldı dostluk? Ama ondan önce de nerede kaldı bilimsellik, gerçekçilik, ve objektiflik?

Hayat komplo değildir. Sınıflar mücadelesi komplo değildir. Devrimler, burjuvazinin hep görmek ve göstermek istediği gibi asla bir komplo değildir. İşte bu yüzden komplo teorilerinin asıl cevabı da hayatın, sınıflar mücadelesinin ve devrimin kendisidir.

Bu komplo teorileriyle uğraşacağız, hayatı, savaşı, devrimcileri, devrimciliği bilmeyenlere, tanımayanlara, hayatın, devrimin, devrimciliğin gerçeklerini anlatacağız. Bu komplocu bakışı yerle bir edene kadar ideolojik kavgamız sürecektir. İşte sonuçta bir hainin vesilesiyle de olsa, bir yıldır Sabancı eylemiyle ilgili yapılan komplo teorilerinin çoğu çökmüştür. Nasıl girmişler, nasıl çıkmışlar diye **çok merak edenlere** cevaplar çıkmıştır. Komplo teorisyenleri aslında çöken teorilerini yeniden ayağa kaldırma gayreti içindedirler. Ama boşunadır. İdeolojik kavgamız dediğimiz gibi sürecektir, öte yandan asıl kavga hayatın içinde sürüyor. Komplo teorilerini söyle ya da böyle hayatı cevaplıyor. Cevaplamaya devam edecek..

DÜN SÖYLEDİKLERİNİ BUGÜN UNUTANLARA HATIRLATMALAR

"Şimdi bence ölçü, gerçekten bu insanlar mı? Bu insanlar sözü edilen Dev-Sol türevi olan örgütün üyeleri mi? Bu örgüt kendi adına mı hareket ediyor? sorularından çok daha önemlisi, bu insanların yakalanıp yakalanamayacağı. Daha doğrusu, sağ yakalanıp yakalanamayacağı. Eğer bu insanlar ölü yakalanırsa, ki ben öldürüleceklerini tahmin ediyorum, demek ki onları aşan, daha büyük bir iradenin piyonu olarak kullanılmışlardır." Doğu Ergil (27 Ocak '96 tarihli Kurtuluş)

Evet, o zaman, bir yıl önce Doğu Ergil bunları söylemiş. Eee... Görüldüğü kadarıyla tüm teorisi iflas etmiş. Bütün tahminleri ve kurguları yanlış çıkmış... **Ama hayret**, hala bu konuda "uzman" olarak konuşmaya, tahliller, yeni komplo teorileri yapmaya devam ediyor. Hala kimileri ondan feyz almaya devam ediyor... Aynı tahminleri paylaştığı Mahir Kaynak da aynı durumda. O da böyle söylemişti. O da yanıldı. Ama hala o bir "uzman"!

Acaba onları dinleyenler, konuşturanlar, bunları unuttular mı?

Unuttularsa hatırlatıyoruz.

Ve devam ediyoruz:

"Refah iktidarına karşı seçimden hemen önce Demirel ve Genelkurmay Başkanı Karadayı "uyarı" yapıyor. "İslami Tehlike"nin Batı'nın gözündeki olağanüstü bir rejimin meşrulaştırılması için ne kadar yarar olduğunu biliniyor. Sabancılar'ın hedef alınmasıyla tekeli sermayeye bu rejim sürdükçe güvenceleri olmadığı mesajı verilmekte olabilir." Sungur Savran (27 Ocak '96 tarihli Kurtuluş)

"Sabancı Center'deki olay daha çok konuşulacak ve birçok senaryo yazılacak. Ama tıpkı Çetin Emeç, Uğur Mumcu cinayetlerinde olduğu gibi ne gerçek failler yakalanabilecek, ne de olay aydınlanabilecek." Münir Ceylan (27 Ocak '96 tarihli Kurtuluş)

Ne yazık! Bunlar da "sol" sıfatı taşıyan insanların tahlilleri. Onlar da yanılmış. Burjuvazi için yanılmak dert değildir. Onun için "halkı kandırabildiği sürece" mesele yoktur. Ama solcular, aydınlar aynı şekilde düşünemezler. Onlar yanıldıklarında, halka, sola, bir özür dileme borçları olduğunu düşünürler.

Acaba düşünecekler mi?

Bilemiyoruz. Bekleyeceğiz.

Ve devam ediyoruz:

"...Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'yi öldüren güçlerle Sabancılar'a yönelik saldırıyı uygulayan güçler aynıdır ve devletin içindedir. Nitekim ismi açıklanmayan bir MİT yetkilisinin basında yeralan açıklamasından devletin bu cinayetin işleneceğinden önceden haberi olduğu açıklanmaktadır."

(...) Sabancılar olayının gerçek faillerinin bulunabileceği konusunda da pek çok kimsenin kafasında soru işaretleri var. Gerçek faillerin bulunamaması veya kısa sürede yakalanmaması, terör uygulayıcılarını daha da ce-

saretlendirecek ve karanlık güçlerin inisiyatif elde etme gerekçelerini daha güçlendirecektir. ...” Ronahi, sayı 36 (27 Ocak ’96 tarihli Kurtuluş)

Hayret ki ne hayret! Ronahi de oldukça merak etmiş o günlerde, gelişmeleri kendi çapında yorumlamaya çalışmış. Metin Göktepe ve Sabancılar’a yönelik saldırıyı uygulayan güçler ayındır buyurmuş.

Ama aradan bir yıl geçti. Tabii pek çok gelişme oldu bu arada.

Metin Göktepe’yi kimlerin öldürdüğü ve öldürttüğü kesinleşti. Katiller gerçek anlamda yargılanmayacak olsalar da mahkemeler açıldı.

Ve nitekim, Mustafa Duyar, ihanetinin sonucu da olsa teslim olup açığa çıktı. Sabancı’nın cezalandırılmasında da fail belli oldu. Acaba hala Ronahi’nin de soru işaretleri sürüyor mu?

Hala sürüyorsa yapacak bir şey yok. Ama belki var. Bundan böyle, bu tür eylemlerin öncesinde karar alırken, örgütün ilgili organlarının toplantısına onlardan da birini “tanık” olarak çağırmak. Sonra eyleme giderken de, savaşçıların yanına onlardan bir tanık vermek. Tabii buna cesaretleri olursa!..

DOSTLUĞUN GEREĞİ

Düşman tüm psikolojik savaş silahlarını devreye sokarak saldırıyor. Saldırdığı bir tek Sabancı eylemi değil özünde. **Tüm devrimci eylemlere saldırıyor. Devrim mücadelesinin kendisine saldırıyor. Halkın öfkesinin, tepkisinin ve hesap sormasının meşruluğuna saldırıyor. Halkın adaletinin meşruluğuna saldırıyor.**

Böyle bir saldırı karşısında olması gereken, doğal olan nedir; devrimcilerin, tüm sol güçlerin burjuvaziye karşı yan yana durup saldırıyı göğüslemeleri ve karşılık vermeleri. Ama hayır, işte bu “**doğal olan**” olmuyor. Neden?

Sabancı eylemi eleştirilebilir. Siyasal sonuçları açısından tartışılabilir. Ama bu sol arası bir iş değil mi?

Düşünün, bir emekçi semtinde, bir gelişme sonucu bir ya da bir kaç siyasetin inisiyatifinde barikatlar kuruldu. Düşman bu barikata saldırıya geçti. Barikatın o anda kurulmasını doğru bulmuyor olabiliriz. Barikat kurulmasını öneren siyasetin tutumunu yanlış bulabiliriz. Ama düşmanın barikatlara saldırıya geçtiği o anda biz o siyasetin eleştirisiyle mi uğraşacağız, yoksa o siyasetle yan yana düşmanın karşısına mı duracağız?

İşte sorun bu kadar basittir.

Bugün ANAP, RP, DYP arasında şiddetli bir iktidar savaşı var. İt dalaşı bu iktidar kavgasında odaklaşıyor. ANAP bırakmak istemiyor. ANAP'ın da kendi iktidar savaşında dezenformasyona ihtiyacı var. Bu görülmüyor ya da görülmek istenmiyor. Bir dönem "yasaklı"yken Demirel'de "demokrat"lık bulanlar, şimdi aynı meziyeti Mesut Yılmaz'da bulmaya başlıyorlar. Bulunca da bir ANAP'ının açıklaması hiç tartışmadan, soruşturmadan doğru kabul edilebiliyor. Pekala burjuvazinin dezenformasyonunun böyle soldan destek bulduğu bir durumda devrimciler dezenformasyona karşı nasıl mücadele edecekler, nasıl ideolojik bir etkinlik kuracaklar?

İşte soru bu kadar çıplaktır.

Sorunları, soruları uzatabiliriz.

Ama ne dostluğa, ne burjuvazinin saldırıları karşısında devrimci konumlanışa uymayan tüm bu tavırlar çoğaldıkça, kaybeden asla biz olmayız, bir siyasi hareket olmaz. Ama olursa, kaybeden devrim olur. Tüm sol olur.

Kimse bu ideolojik saldırıları, psikolojik savaş yöntemlerini kendi dışında cereyan eden gelişmeler olarak görmemelidir. Düşmanın saldırı oklarının ucu herkese yöneliktir ve herkes bunu kendinde hissetmelidir.

Hissettiği ölçüde düşmana karşı cevabımız ortaklaşacak ve güçlenecektir.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ TEMSİLCİLİĞİ BRÜKSEL'DE BASIN TOPLANTISI YAPTI

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

14 Ocak 1997 günü DHKC Avrupa Temsilciliği geçtiğimiz Salı günü Belçika'nın başkenti Brüksel'de bir basın toplantısı yaptı. Uluslararası Basın Merkezi'nde yapılan basın toplantısında son dönemde yapılan spekülasyonlara açıklık getirilerek **Mustafa Duyar'ın halkına ve örgütüne ihanet ettiği** açıklandı. Basın toplantısında tekellerin sömürü ve zulüm düzenindeki sorumluluğu ve **Sabancı Center'in basılması eylemiyle ilgili gelişmeler üzerine** geniş açıklamalarda bulunuldu.

Ülkemizdeki faşizmin temel dayanağının tekellerin olduğu vurgulanan açıklamada, ülkenin bu hale getirilmesinden, hak ve özgürlüklerin gaspedilmesinden, bütün katliamlardan, işkencelerden, zulümlerden, yoksulluktan birinci derecede TÜSiAD ve onun temsil ettiği kesimlerin sorumlu olduğu belirtildi.

Oligarşi içindeki it dalaşı üzerinde de durulan toplantıda Sabancı Center'in basılmasından bu yana süren komplo teorileri üzerinde de durularak tüm basın yayın kurumlarını kontrgerillanın yalan haberlerinin taşıyıcısı olmamaya çağırıldı.

Mustafa Duyar'ın örgütüne ve halkına ihanet ettiği açıklanan basın toplantısında onun devrimci ilişkilerle düzen ilişkilerinin ayrımını yeterince yapamadığı, devrimciliği düzen özlemlerinin tatmin olacağı bir yer olarak gördüğü, bu özlemler nedeniyle örgüt disiplini altında güvenlikte yaşamayı anlayamadığı belirtildi.

Sabancı eylemini cezaevinden Ercan Kartal'ın örgütlediği ve emir verdiği açıklamalarının ise cezaevlerini hedef gösteren yeni katliam ve provokasyonlar düzenlemek için yapıldığı üzerinde de durulan açıklamada *"yoldaşlarımıza yapılacak saldırılara karşı misillemesiz kalmayacağız"* denildi.

BASINA VE KAMUOYUNA

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

16 Ocak 1997 akşamı ATV Akşam Haber Bültenlerinde "Almanya'nın Ulm Kenti ve çevresinde Alman polisi tarafından örgütümüze yönelik bir operasyon yapıldığını, bazı dernek ve evlerin basıldığı, operasyonun Fehriye Erdal'ın Almanya'da bulunmasından kaynaklı" şeklinde bir haber yayınlanmıştır. Bu haber asılsızdır. Sözü edilen aramaların da **ne Sabancı eylemi ne de Fehriye Erdal ile** hiçbir ilişkisi yoktur.

Örgütümüzle ilgili haberlerde asıl itibar edilmesi gereken kaynak gene örgütümüzdür.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Avrupa Temsilciliği

*

"Komplo Dahil Her Şey Sabancı'ya Yakışır Bir Operasyon İçin"

Kontrgerilla devletinin işkenceci polisleri tarafından hukuk dışı bir şekilde gözaltına alındıktan sonra yine hukuk dışı bir şekilde tutuklanan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin'in tutuklu bulunduğu cezaevi'nden gazetemize gönderdiği açıklamayı kamuoyunun gerçeklerini öğrenmesi amacıyla yayınlıyoruz

Tam 1 yıldır Sabancı dönem dönem kamuoyunda sızlanıyor. Sakıp Sabancı "Kardeşimi vuranlar nerede" dedikçe evler basılıyor, insanlar işkenceden geçiriliyor, senaryolar üretiliyor. "Nerede" sorusu karşısında çaresizleşen polis, "yakaladık, yakalıyoruz" şeklinde açıklamalar yaparak O'nu rahatlatmaya çalışıyor.

Nihayet eylemi yapanlardan biri teslim olmuştu. Ama soru işaretleri azalmak yerine giderek çoğalıyordu. Çoğalması da doğaldı. Çünkü kimse'nin Sabancı'yla ilgilendiği yoktu. ... Sabancı son gelişmeler karşısında hiçbir şey bilmediğinin farkına vardı.

Tutuklanmam Tamamen Komplodur

DGM Savcılık ve hakimlik ifademde de belirttiğim gibi bu AÇIK BİR KOMPLODUR. Bu komplonun iki nedeni vardı:

1- Her şey Sabancı'ya yakışır bir operasyon içindir. Devlet bir yandan Sabancı'ya "Bakın suçluları yakalıyoruz" mesajı verirken, öteki taraftan asıl amaçladığı; Susurluk olayıyla ortaya çıkan gündemi "sansasyonel kurgularla" bir süre daha oyalama arayışıdır.

2- Susurluk'ta gerçek yüzü açığa çıkan devletin, benim ve büromun (Halkın Hukuk Bürosu) nezdinde Hak ve Özgürlükler konusunda çalışmaları olan kişi ve kurumlara yönelik psikolojik saldırılara gereksinimi vardır. Yitirdiği prestijini böylelikle sağlama niyetindedir.

Hazır olanakta vardır. Kendini suçun etkilerinden kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır bir kişi (Mustafa Duyar) devletin yukarıdaki amaçları için bulunmaz fırsattır. Nitekim DGM'de sorgumuz bittikten sonra çelik yeleği giymesine bizzat yardımcı olan Savcı(!) polislerle *"Mustafa bizim için çok önemli, dikkat edin"* diyebilmişti. Aynı savcı idamla yargılanacak Mustafa Duyar'ı uğurlamaktan da kaçınmamıştır.

Hakkımdaki Suçlama Komplonun İfadesidir

Mustafa Duyar tüm ifadelerinde beni tanımadığını belirtmektedir. Tamamen hayal ürünü bir iddia karşısında ortada hiçbir delil yokken komik bir gerekçeye dayanılarak tutuklanmış bulunmaktayım. DGM'de girdiğimiz onlarca davada buna benzer iddialar yargılanmaya dahi konu olmazken bu olay tutuklanmamıza yeterli görülmüştür. Tutuklama hakimine dediğim gibi "BU KARAR POLİTİKTİR, SABANCI ADINA DEVLET İÇİNDİR". Sabancı'ya yaraşır bir operasyona hedef seçilmemiz tesadüf değildir.

a- İnsan hak ve ihlalleri, **b-** Kayıplar, infazlar ve işkenceler, **c-** Cezaevleri konusunda aktif çalışmalar yapmakta, devleti teşhir ederek kamuoyuna yansıtmaktadır. DGM'lerde devrimcilerin davalarını üstlenmektedir.

Nitekim bu çalışmalarımız esnasında defalarca karşılaştığımız üst düzey polis şefleri "sizi bitireceğiz, önce yasal yoldan bitireceğiz, eğer olmazsa değişik yollardan işinizi bitireceğiz" diyebilmiştir. Olayın özeti budur. Mustafa Duyar özelinde ortaya çıkan gerçeklik, devletin olayı kendi politikaları doğrultusunda kamuoyuna aktararak kullanmasından başka birşey değildir.

Ortaya çıkan bir gerçeklik daha vardır. Bu yargı Susurluk'ta ortaya çıkan çeteleri bulamaz, yargılayamaz. Halkımıza yaraşır adaletin sağlanması yine halkın vereceği mücadele ve olayın peşini bırakmamasıyla olanaklıdır."

Av. Metin Narin

SABANCI EYLEMİNDE SON 'ŞOK' GELİŞME; EYLEMİ ASIL AZMETTİREN BULUNDU! SABANCIYI NAZIM HİKMET ÖLDÜRTTÜ!

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 14, Tarih: 18 Ocak 1997

(Derginin 'Al Gözüm Seyreyle' başlıklı mizahi sayfasından alınmıştır)

Bir yıldır Sabancı eylemini kimin yaptığına, kimin azmettirdiğine kafa yoran İhlas Holding yazarı Yalçın Özer, nihayet bir yıldır uykularını kaçırان problemi çözmüş. Azmettiriciyi bulmuş. Gelin ne yazık ki, bir mizah yazısı olmayıp ciddi bir **"fikir yazısı"** olma iddiasındaki bu yazıyı birlikte okuyalım ve bu müthiş gerçeği biz de öğrenelim:

"Son günlerde olaylarda, dikkatlerden kaçmaması gereken ayrıntılar var; yaşanıyor. Sabancı suikastinin failiyle ilgili ortaya çıkan bilgiler önemli... İlk olarak bu olayın bir boyutunu gözler önüne sermek istiyoruz;

Bir TV kanalı, Mustafa Duyar'ın daha önce nerelerde çalıştığını araştırmış.

Bir işyeri sahibi ekrana geliyor; **"Benim yanımda uzun süre çalıştı"** diyor. **"Peki nasıl birisiydi?.."** diye soruyorlar. **"Sessiz, sakın birisiydi... Devamlı kitap okurdu"** diyor. Sonra en önemli soru geliyor; **"Hangi kitapları okurdu?.."** Adam diyor ki, **"Elinde hep Nazım Hikmet'in kitaplarını görürdüm."**

İşte birinci ibret burada... Nazım Hikmet'in şiirlerini açınız; bu şiirlerde işverenlere (yani işsiz insanlara iş kapısı açan patronlara) kin, nefret ve düşmanlıktan başka birşey bulamazsınız... Nazım Hikmet, bunların, ense-sine birer kurşun sıkıp öldürülecek emek sömürücüleri olduğunu söyleyip durur...

Nazım Eşittir: Kin Ve Nefret.

Bazılarının hala “en büyük Türk Şairi” diye yutturmaya çalıştıkları Nazım Hikmet’in Sabancı cinayetindeki “azmettiricilik” payı, örgütün lideri Dursun Karataş’tan az mıdır?.. Mustafa Duyar gibiler sermaye ve servet sahiplerine düşmanlığı, Nazım Hikmet’ten alıyorlar; sonra da beyinleri yıkanmış, iliklerine kadar kin ve nefret işlemiş bu gençler, örgüte katılıp, Özdemir Sabancı’ları gözlerini kırpmadan öldürüyorlar...”

(Yalçın Özer, 10 Ocak, Türkiye Gazetesi)

*

SÖZDE DEĞİL ÖZDE TEMİZLİK

Biliyorsunuz, “Sözde Değil, Özde Temizlik” şiarı, HÖP’ün “Susurluktaki Devlettir Hesap Soralım” kampanyasına Algözüm Seyreyle olarak verdiğimiz desteğin ifadesiydi. Kampanya sürüyor.

Bu hafta kampanya kapsamında ne yazalım diye düşünürken, ülkede bir anda Susurluk gündemine Sabancı’nın cezalandırılması ve Koç’un naaşı da eklendi. Gazeteler Sabancı’nın cezalandırılmasıyla ilgili senaryolarla dolmaya başladı. Eh, gazeteci olarak biz de geri kalmayalım dedik. Öyle ya, bizim o komplo teorileri yapan gazetecilerden neyimiz eksik ki!

Zaten konu bizim “Sözde Değil Özde Temizlik” şiarımızla da esasen çok yakından ilgili. Sabancı Center’ın basılması olayıyla “Sözde Değil Özde Temizlik” şiarı arasındaki bu yakın ilgi ve alakayı değerlendirmemek, bunu kamuoyuna açıklamamak doğrusu kamuoyuna haksızlık olacaktı.

EVET, AÇIKLIYORUZ; BU OLAY ÜLKEMİZ ÇAPINDA BÜYÜK BİR PLANIN PARÇASIDIR! Bilindiği gibi Fehriye bir “temizlikçi”ydi. Polisin iddialarına ve son günlerdeki açıklamalara göre o aynı zamanda bir “tetikçi”ymiş. Yani o da Sabancıları cezalandıranlardan biriymiş. Eğer öyleyse bizce son derece isabetli olmuş. İşe giriş nedenine asla aykırı bir durum söz konusu değil. Sabancı Center’deki işine temizlik için girmiş ve işini yapmış. O Sabancı Center’de yapılabilecek en önemli temizliklerden birini gerçekleştirmiş. Sabancı Center’deki hatta bu ülkedeki en büyük pisliklerden birini temizlemiş. Eline sağlık Fehriye diyoruz.

Ve esasında bu gelişmenin BÜYÜK BİR PLANIN PARÇASI olduğunu da burada AÇIKLIYORUZ: Aslında ülkedeki tüm temizlik şirketleri devrimin taşeron şirketleridir; tüm temizlikçi kılığındakiler devrimci savaşçılardır. Günü gelince büyük temizliği hep birden yapacaklardır. Çünkü onlar emekçidir. Ve çünkü onların yaşamını kirletenler patronlardır.

Bizden uyarması!

OLİGARŞİYLE HALKIMIZ ARASINDAKİ SAVAŞ, KOMPLO TEORİLERİYLE AÇIKLANAMAZ VE KARARTILAMAZ

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 15, Tarih: 25 Ocak 1997

Ortalık yine komplo teorilerinden geçilmiyor. Bunların bir kısmına anlatın, kurgulayın, heyecanlı oluyor denilip geçilebilir, ancak komplo teorilerinin, MİT uzmanı Kaynak'ları, aydın özentilerini aşır siyasi çevrelerce benimsenmeye başlanmasıyla sorun artık daha önemli bir hal almış demektir.

Komplo teorilerinin adeta siyasi tahlillerin yerine geçtiği noktada artık, **sapla samanın, gerçeikle spekülasyonun, enformasyonla dezenformasyonun, dostla düşmanın** birbirine karıştırıldığı bir ortamla karşı karşıyayız. Spekülasyonların, komplo teorilerinin malzemesi yapılmaya çalışılan devrimci bir örgüt olarak **bunları ayırıştırmak görevimizdir**. Sabancı eyleminin üzerinden bir yıl geçti. Bu geçen sürede ilk başlarda sayısız komplo teorisi üretildi, eyleme ilişkin DHKP-C tarafından pek çok açıklama yapıldı, Kurtuluş sayfalarında pek çok yazı çıktı. Ama bir yıl sonra pek çoğunun aynı noktada durduğu görülüyor. SÖZ'den MED TV'ye, bu komplo teorileri tekrarlanıyor ya da bunların aktarıcısı olunuyor. Tabii aktarmanın kendisinde bile bir "onay" var.

Bunları ayırıştırmak görevimizdir. Komplo teorileri esasta çökmüştür, artık iyice zorlama hale gelmiştir. Ancak komplo teorilerinin **kaynağının**, bu teorilerin benimsenmesindeki **mantiğın** kavranması çok daha önemlidir. Çünkü komplo teorisyenleri, dünyaya, ülkemize ve savaşa bu gözle bakmaya devam ettiği sürece hergün bir yenisini üretmekten geri durmayacaktır.

KOMPLO TEORİLERİ “DEVİRİMCİ”LİK ADINA, “SOLCULUK” ADINA MEŞRULAŞTIRILDIĞINDA, BU ÖNCE DÖNÜP KENDİLERİNİ VURUR;

Sol için burjuva medyasının kontra yazarlarının, kim olduğu belirsizlerin, faydacı burjuva politikacıların telefonları, açıklamaları eğer kendi işlerine yarıyorsa, mesela “barış” politikalarına, “yasal partici”liklerine güç veriyorsa, halkın silahlı savaşını ve illegal örgütlenmesini mahkum ediyorsa değer taşımakta ve bu teoriler gecikmeksizin sahiplenilmekte, hatta biraz rötüşle kullanılmaktadır.

Sol dergilere “aynen” konulan, ve üstelik bir devrimci bakış açısıyla eleştirilmeyen, mahkum edilmeyen, adeta onaylanan komplo teorilerini bir düşünün. Adeta bir **Sabah’ta, Hürriyet’te** yazılanlarla aynı şeyleri yazmışlar, söylemişlerdir. Kontra düpedüz yanlış haberler yayıyor ve komplo teorisyenleri üzerine atlıyor. **Kimdir, nedir, niye yapıyor** diye sorma, araştırma sorumluluğu duymuyor.

Komplo teorisyenlerini ve burjuva medyayı anlamak mümkün. Burjuva medyanın tekellerin sözcüsü olduğu da bilinir. Tekelci medyanın herhangi bir şeyi kanıtlama, objektif haber yapma diye bir derdi de yoktur. Bunun için öne çıkan bir saldırı hedefi olarak örneğin PKK ile ilgili hemen hergün onlarca kontra haberi yayınlanır. Ama devrimcilerin hemen hiç biri bunlara rağbet etmez. Ve bu haberlere karşı doğruları yazarlar. Pekala devrimciler bu haber ve yorumlara mı itibar etmelidirler? Bütün bunlar üzerine devrimciler komplo teorileri yaparlarsa **devrimci mücadele diye bir şey ortada kalmaz**. Bütün halk mücadelesi, oligarşi içerisindeki tarafların, emperyalistlerin aleti, kullandığı güç durumuna gelir. Bu noktada sol, ilerici, demokrat, aydın, devrimci iddiası veya sıfatı taşıyan herkes, **ne yaptığı, yaptığına ne anlama geldiğini** bilmek durumundadır. Maksat, taktik, tekellere hoş görünmek, onlara karşı olmadığını göstermekse tekelleri aldatamazsınız. Onlar sınıfsal çıkarlarının düzeni, iktidarı korumakta olduklarını bilirler. Bu yüzden de yaptıklarının, tüm eylemlerinin ve sözlerinin sınıfsal anlamı ve amacı bizim gözümüzde açıktır.

Bulanıklık, devrimci, demokrat, sol, aydın vs. olma iddialarına karşın bu komplo teorilerine çanak tutanlarda, katılanlardadır. Onlar artık net olarak ortaya koymalıdır; Siz bu devleti, bu devletin asli unsuru tekelleri yoketmekten yana mısınız, değil misiniz?

DEVİRİMCİLERİN ESİN KAYNAĞI MAHİR KAYNAK’LAR OLAMAZ. EĞER DEVİRİMCİLER BU “KAYNAK”LARLA YORUM YAPAR, POLİTİKA ÜRETİR HALE GELMİŞLERSE VAY ONLARIN HALİNE!.. VAY ONLARIN DEVİRİMCİLİĞİNE!.

Tüm bu yaklaşımlara, esin kaynağı olarak seçtikleri kaynaklara bakınca

görünen odur ki, bu teorilere prim verenlerin eylemlere bakış açısı devrimci değil, burjuva dar görüşlülüğü ile sınırlıdır. Belirli güçlere **mesaj ileten, faydacı, sınıf kininden yoksun, savaştan korkan** bir anlayışa sahiptirler.

Bu bakış açısı ideolojik gıdasını oligarşi içerisindeki tarafların birbirleriyle olan iktidar savaşında yaydıkları her türlü yalan haberlerden, kamuoyunu yönlendirme taktiklerinden almaktadır. Öyle ki, zaman zaman sıradan burjuva medyasının söylediği her şeyi bunlardan duymak mümkündür. Oligarşi içerisindeki tarafların kontra basınına dikte ettirdiği dezenformasyon haberleri ve yayınları **“devrimci yorum”** diye halka sunulmaktadır. Mahir Kaynak gibi hala MİT ajanı olup olmadığı tartışılabilen ve devrimci hareketin, halkın gerçeklerinden habersiz bu zatın hemen her türlü yorumu bir kısım solun yorumlarının esas kaynağını oluşturmaktadır.

Bu **Mahir Kaynak** denilen kişi öylesine zavallıdır ki, Mustafa Duyar'ın nasıl olup da eylemden 3-5 gün öncesine kadar 400 bin lira günlük ücretle çalıştığı üzerinde durmakta ve böyle bir eylemi yapan kişinin daha farklı bir yaşam içerisinde olması gerektiğini söylemektedir. Yani “burjuvaca yaşamalıdır” diyor. İşte onun kafa yapısı. İşte onun Sabancı eylemi üzerine geliştirdiği büyük komploların temelindeki **basit, küçük ve burjuva** mantık. Onun teorilerinin inandırıcılığı, bu mantık yürütmesinin gücü kaddardır. En azından devrimcilerin gözünde öyle olmalıdır, ama olmuyor. Onun bu mantığı, M. Duyar'ın eylemden önceki süreçte bir işte çalışmasını anlamayan kafa yapısı, onun tüm teorilerine kaynaklık eden şeydir, bunu açık olarak söylemesiyle onun tüm teorilerinin devrimcilerin gözünde çökmesi gerekir. Ama çökmüyor.

Mahir Kaynak'ın yürüttüğü mantık son derece basit. Böyle önemli bir eylemi yapan biri mutlaka bol para içinde yaşayan biridir. Demek ki M. Duyar bu eylemi yapan gerçek kişi değil. Demek ki eylemi yapanlar başkaları. Yani gizli servisler... Mahir Kaynak devrimcileri bilmez, tanımaz. Onun böyle düşünmesi bir yerde anlaşılırdır. Zaten MİT'çidir. Kafa yapısı böyle eğitilmiş, böyle şekillenmiştir. Pekala devrimciler nasıl ve neden katılır onun düşüncesine. Onlar bir devrimcinin hangi düzeyde ve görevde olursa olsun nasıl yaşadığını, ne tür durumlarla karşılaşabileceğini bilmezler mi? Hadi diyelim bilmezler. Mesela bu Kaynak'ı son derece muteber sayanlar, DHKC açıklamalarını kuşkuyla karşılayanlar ona da azıcık “kuşkuyla” bakıp *“Yahu Mahir Hoca, sen eylemden sonra ‘bu adları açılanan üç kişi çoktan ortadan kaldırılmışlardır bile’ diyordun, nasıl oldu da yanıldın, niye yanıldın?”* diye de sormuyorlar. Tam tersine, önceki komplo teorisi iflas etmiş bu MİT uzmanının yeni komplo teorilerini **“son derece mantıklı”** bulmaya devam ediyorlar.

Mahir Kaynak gibileri devrimcilerin esin kaynağı olacaksa, devrimcileri yönlendirecekse, devrimciler önce nasıl devrimci olduklarını tartışmalıdırlar.

ÇANDAR'LARIN VE KAYNAK'LARIN MANTIĞIYLA "SOL"UN MANTIĞI NEDEN, NEREDE ÇAKIŞIYOR?..

Dikkat edin bu yazılara; biri Kaynak'ı ve Çandar'ı "**mantıklı**" buluyor, bir diğeri onların düşüncelerini aktarıp aktarıp sonuçta "*gerçekten de bu mesele karışık*" sonucuna varıyor; başkası, "*DHKP-C'nin açıklama yapması gerekir*" diyor. İki ihtimal vardır; ya kendi kafaları da karışıktır ve mantık sistematiikleri Çandarlar gibi, Kaynaklar gibi işlemektedir, ya da meselelerin "**karışık**" kalmasından fayda ummaktadırlar. Her ikisi de devrimcilik sıfatı içinde yeri olmayan şeylerdir. Komplo teorilerini el üstünde tutup sayfalarını bunlara açanlar, bunlara cevap verip devrimcileri savunmaları gerekirken tersini yapıyorlar. Çandarlar'la, Kaynaklar'la birlikte devrimcileri sorgulamaya kalkıyorlar.

KOMPLO TEORİLERİ OLİGARŞİ İÇİNDEKİ TARAFLARIN TEORİLERİDİR;

Sabancılar devrimciler tarafından cezalandırılmış olamaz, daha doğrusu cezalandırılmamalı diyorlar; çünkü o "*Kürt sorununu çözmek istiyor*" muş! Peki bakalım, ne diyor Sabancı bu konuda: Sabancılar, Koç'lar daha doğrusu tekeller, ve onların sözcüsü TÜSİAD, *Kürdistan sorunu yalnız askeri metodlarla çözülmez, ekonomik yatırımlar gerekli, hatta Kürtlerin bir kısım kültürel hakları verilebilir* diyorlar. Son açıkladıkları rapor da bu çerçevededir. Bu görüş oligarşinin çeşitli kesimlerinde rağbet görmekte, hatta binlerce cinayetin, işkencenin, katliamların sorumlusu MGK'nın, MİT'in, bazı burjuva partilerinin, polislerin bir kesimi tarafından da paylaşılmaktadır. Bu görüşler yıllardır **ABD'nin** ve **Avrupa emperyalistlerinin** görüşleridir. Yani daha öngörülü, devletin bu gidişle yıkılacağını, Türkiye'nin devrime gebe olduğunu gören güçlerin düşünceleridir. Kürt halkını çok sevdikleri için, halkların dostu oldukları için değil, **düzenlerini korumanın yolunun** buradan geçtiğini gördükleri için, **devrimi engellemek için** bunları savunuyorlar. Bu, devrimciler açısından son derece açıktır. Sabancı'nın Kürt sorunundaki tek "*icraatı*" olarak hazırladığı raporu niye hazırladığının cevabı buradadır. Bu yüzdendir ki, Kürt sorununda emperyalist çözümü savundu diye herhangi birileri sömürücü olmaktan, halk düşmanı olmaktan, bu düzendeki soygun ve zulmün sorumlusu olmaktan çıkmazlar.

Biz dostumuzun düşmanımızın kim olduğunu, bütün dünyaya yıllar öncesinden açıkladık. Bugün her vesileyle açıklamaya devam ediyoruz. Listeler yayınladık. Bütün bunların görmezden gelinmesi açıkça kısa vadeli çıkarlar için küçük hesap yapmaktan başka bir şey değildir.

Düşünün, hala DHKP-C açıklama yapmalı deniyor. Bunu diyenler, ya kim ne diyor, neyi neden yapıyor okuma zahmetine katlanmıyorlar veya da yazılanları, yapılan açıklamaları değerli bulmuyorlar. Ama görüyorsunuz

ki, Mahir Kaynak gibileri ve kontra basını, en önemli başvuru kaynağı oluyor.

Hiram Abas onyıllardır devrimci önderlerin, devrimcilerin bizzat kanını akıtan, kontra çetesini kuran, yöneten, yalnız Türkiye’de değil, Avrupa’da ve Ortadoğu’da cinayetler işleyen bir kontra şefidir. Ona yönelik eylem bile devrimciler cezalandırdığı için şaibeli hale getirilmek isteniyor. Kim çekiyor başını? Mahir Kaynak’lar, Aydınlıkçılar, devamını da kimileri “sol” adına getiriyor.

Hulusi Sayın, İsmail Selen, Temel Cingöz bizzat Kürt halkına karşı katliamları yöneten generallerdir. Oligarşinin generallerinin cezalandırılması da oligarşi içi çıkar çatışmasına bağlanarak, bu devrimci eylemler yok sayılmak isteniyor. Herkes görmelidir ki, komplo teorileri oligarşinin içindeki tarafların teorileridir. Devrimciler sınıf mücadelesine, halkın mücadelesine, komplo teorileri ile bakamazlar. Bakanlar er geç sınıf mücadelesinin dışına düşerler.

FAYDACILIK, KOMPLOCULUK, SAHİPLERİNİ, SABANCILARI SAVUNMAYA KADAR GÖTÜRÜYORSA, ORADA ÇOK CİDDİ BİR SORUN VAR DEMEKTİR.

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 15, Tarih: 25 Ocak 1997

Şimdi bunu ortaya koyabilmek için bir süre önce MED TV'de S. Çelik adlı konuşmacı tarafından dile getirilen şu sözlerle bakalım:

"Sabancı cinayetini eylem olarak değerlendiren güçlerin halka bu konuda oldukça izah edici açıklamalar yapmaları gerekir. Çünkü hiçbir halk gücü bunu devrimci bir eylem olarak değerlendirmez. Bu bir cinayettir."

Bu sözleri dile getiren ne Mahir Kaynak'tır, ne Çandar'dır, ne de bir burjuva partisinin sözcüsüdür. Sözlerin sahibi devrimci, yurtsever iddiasına sahiptir. Ve vahim olan da budur.

Her şeyden önce halk güçlerinin bu eylemi nasıl bulduğunun göstergesi S. Çelik değildir. Ama S. Çelik'in bu sözleriyle anlaşılmaktadır ki, devrimci bakış açısından yoksun olup, çok ciddi bir biçimde M. Kaynaklar'ın etkisi altında olduğu kesindir.

Med TV'de "araştırmacı", "uzman" sıfatıyla ekrana çıkarılan Çelik hızını alamıyor. Program neredeyse bir Sabancı aklamasına dönüşüyor. "Sabancı'nın Kürt sorununun barışçıl çözümü doğrultusunda... Türkiye'deki işverenlerin pasifliği içinde anlamlı adımlar attığını görüyoruz" dedikten sonra, daha ilerleyen bölümlerde **Sabancı Holdingten beklentisi olan** bir burjuva yazar gibi, Sabancılar'ın bu ülkedeki zulümde, terörde payı olmadığını kanıtlamaya çalışıyor. İçine düştükleri durum, bu garip çaba insana hayretler veriyor: "Çok araştırdım ve izledim" diyor araştırmacı-uzman. Araştırmış, izlemiş ve Sabancılar'ın silah sektöründe parmağı olmadığını

keşfetmiş. İşte bakın, Sabancılar **ak-pak!** S. Çelik, kan içindeki bir ülkenin en büyük holdinglerinden birini süttten çıkmış ak kaşık ilan ediveriyor. Ama o “objektif” bir araştırmacı, yalnız diyor, bir defalık bir şey yapmışlar: *“Sabancılar’ın sadece 70’lerde, o da sadece bir yerde rastladım, MİT’in solu izlemek için kurduğu bir vakfa maddi destek olduğu. Yalnız bunun doğruluğu yanlışlığı tartışılabilir, ama 70’lerin durumu ayrıydı...”* Bu satırları okuyan pek çok insan, eminiz ki, bu sözleri söyleyenler bir devrimci olamaz diye düşünüyor, evet, biz de öyle düşünüyoruz. Hatta devrimcilik bir yana, bilimsel bir araştırmacı bile olamaz. Çünkü o Sabancılar’ın aleyhine birşey bulduğu noktada bile, onu **mazur** göstermek için **“o da sadece bir yerde”, “doğruluğu yanlışlığı tartışılabilir”, “70’lerin durumu ayrıydı..”** diye subjektiften de öte bir çaba içine giriyor, Sabancılar’ın suçsuzluklarını kanıtlamak için adeta kıvranıyor. Daha geçen gün Sabancı’nın Türkeş’e çantalarla para taşıdığı gazetelerde yayınlandı, bu araştırmacı gazeteci görmedi mi acaba? Bu araştırmacı gazeteci Sabancı’nın her yıl Polis Koleji’nin mezuniyet töreninde altınlar dağıttığına da hiç tanık olmadı mı acaba? Peki Sabancı’nın polis teşkilatına yaptığı araba bağışlarını da mı duymadı? Hadi işine gelmediği için görmedi, tanık olmadı, duymadı diyelim. Pekala, o ekranlara çıkıp Marksizm-Leninizm hakkında da ahkam kesen bu zat, tüm bunların ötesinde ülkedeki sömürünün kaymağını yiyen bir holdingin sahiplerinin **siyasi sorumluluğunun**, halka karşı suçlarının, bunlarla değil, sömürü düzeni içindeki asli rolleriyle ölçülmesi gerektiğini de bilmez mi?

Bu Sabancı savunusu aslında yabancı gelmiyor bize; Örneğin Cengiz Çandar’ın bir yıl önceki yazısını hatırlıyoruz: *“Onlar Gümrük Birliği’nden korkanlar değildi. Onlar Gümrük Birliğini torpillemek için hiç uğraşmadılar. Ve Sabancılar’ı vurdular! Toprağa bağlı oldukları için yurtsever duyarlılıkları da, sınıflarının diğer unsurlarına oranla daha belirgin, daha gelişmişti. Bu nedenle Sakıp Sabancı Güneydoğu’daki kan banyosuna son verilmesi işine eğildi. Kalktı Diyarbakır’a gitti.”* **12 Ocak 1996**’da yazılan satırlar, yukarıda söylenenlerle ne kadar büyük bir paralellik gösteriyor değil mi?

Sabancı’nın cezalandırılmasına karşı çıkıp çıkmamak, onu bir eylem olarak doğru bulup bulmamak ayrı bir şeydir, Sabancı’yı aklamaya çalışmak, halklar karşısında suçsuz ilan etmek ayrı bir şey. Birincisi “sol içi” bir tartışma kategorisidir, sahibi açısından en fazla bir yanılgıyı ortaya koyar. İkincisi ise, kendine devrimciyim, yurtseverim diyen birileri için ancak **utanç verici** bir durumdur. Bırakın, Sabancı’yı holding medyası aklasın!

Önce **düşman sınıflar kimlerdir, devlet kimdir, devleti oluşturanlar kimlerdir**, netleştirilmelidir. Eğer devrimcilerin eylemleri, tekelleri, işbirlikçilerini, onların partilerini, kurumlarını, halkın kanını döken, provokasyonlar yapan MİT’i, polisi, kontrgerillayı, kontrgerillanın şefleri Hiram Abas’ı, Eymür’ü, Korkut Eken’i, Mehmet Ağar gibilerini **hedeflemeyecekse**, herhalde geriye sadece **karakollardaki asker, polis ve özel timlerden başka**

kimse kalmaz.

Bugün oligarşi içi iktidar savaşında Mehmet Eymür ve Ağar kanatları kıyasıya çatışmakta ve Mehmet Ağar, Eymür cephesine **“vatan hainleri”** demektedir. Bugün Ağar’ı da, Eymür’ü de, hatta Çiller’i de, MGK’nın başkanı Karadayı’yı da cezalandırsak inanıyoruz ki, birileri yine Mahir Kaynak’la birlikte komplo teorilerine başvuracak. Nitekim, bütün devrimci ile-rici güçlerin, halk güçlerinin hatta burjuva liberallerinin bile lanetlediği 12 Eylül cuntasının lideri Evren bile komplo teorileri ile savunulmaya kalkıl-madı mı? Büyük politikalar, büyük taktikler adına, barışı gündemde tutma adına, legalizm adına, yasal partililik adına **devletin yapısı, sınıfların nite-liği, halk düşmanları belirsiz hale getirilmiştir.** Burjuvazinin çeşitli kesim-leri hakkında, parlamento ve seçimler hakkında hayaller yayılarak, halk düşmanları konusunda yanıltılmıştır.

Siyasal arenada yer alan herkes açık olmalıdır; dost ve düşmanlar kim-lerdir, açık olmalıdır.

HAYIR! İCAZETİ, KULLANMAYI, KULLANILMAYI BİZDE BULAMAZSINIZ! BOŞUNA BU GÖZLÜKLE BAKMAYINI!..

Devrimcilerin cezalandırma eylemleri için geçmişte bildiğimiz kadarıy-la bir tek, evet, bir tek **TKP** “cinayet”, “katledildi” vb. kavramları kullanır-dı. Sonra cuntanın mahkemelerinde buna başta **Devrimci Yol** olmak üze-re çeşitli kesimler de eklendi. Nihat Erim’ler devrimciler tarafından ceza-landırılmamış ama “katledilmiş”ti.

Şimdi bir parababası için aynı sözleri duyuyoruz. TKP kafasını hala ta-şıyanların, dün başka kafa taşıyıp bugün temelli düzen içileşenlerin, bur-juva ideolojisi ve sosyalist söylem aşuresiyle siyaset sahnesinde yeralma-ya çalışanların artık “cezalandırma” demeye dilleri varmıyor.

MED TV ekranında itirafçı haini Suriye’nin teslim edip etmediği tartışı-lıyor. S. Çelik tarafından getirilen yorum son derece ilginç ve önemli: **“Hiç-bir devlet Sabancı gibi bir adamı öldüren bir kişiyi hiçbir siyasi kimlik al-tında kabul etmez. Suriye’nin burda rolü de olabilir tesliminde... Olay öy-leyse Sabancı olayı meşru bir olay olarak görülmezse Suriye’nin öyle ve-yahut böyle bir tavrı varsa o zaman bir değer de biçilebilir...”** Evet, **“Sa-bancı gibi bir adam...”**, öyle ya! Nasıl kıyılır ona? Kıyılırsa bu tabii ki bir devrimci eylem, cezalandırma değil, **“cinayet”** olur! Ve tabii bu durumda Suriye eğer eylemi yapanı teslim etmişse, Sabancı eylemini meşru gör-memişse, sayın S. Çelik bunu son derece doğru görüp ona da **değer biç-ecek!**

Ya ne dediklerinin farkında değillerdir, ya da artık tümnden egemen sı-nıfların kafasıyla düşünmektedirler. Aynı kafa yapısının başka temsilcileri aynı günlerde Suriye’nin Apo’yu da teslim edebileceğini, etmesi gerekti-ğini tartışıyordu gazetelerde oysa. Bunu görmüyor.

Sabancı'nın cezalandırılmasına cinayet diyor S. Çelik. Dolayısıyla bu eylemi gerçekleştirenleri de **"cani"** olarak niteliyor. Ve Suriye'nin bir "cani"yi Türkiye oligarşisine teslim etmesini değerli buluyor. Pekala bu mantığın sahibi, sabah akşam tüm gazetelerde, basında Abdullah Öcalan'a aynı sıfatın yakıştırıldığını görmez mi, okumaz mı? Bizim değerlerimiz, değerlendirmelerimiz, tavırlarımız Suriye'nin veya bir başkasının **"meşru"** görüp görmemesine mi bağlı olacak? Hayır. Biz meşruluğumuzu halkımızdan alırsak. Savunduğumuz davanın haklılığından alırsak. Eylemimizin meşruluğu da buradan gelir. Sömürücüleri, zalimleri vuran muhtevasından alır.

Biz bir eylem yaptığımızda başka bir devlet ne der hesabı içinde olmayız veya onların icazetine sığınarak yapmayız.

DEVRİMCİLER VE HALK NEZDİNDE AÇIKLAMA YAPMASI GEREKENLER KOMPLO TEORİLERİNİN SAHİPLERİDİR;

Bütün kompto teorileri iflas etmiştir. Sabancı Center baskınından sonra öne sürülen bütün kompto teorileri çökmüştür. Solun kompto teorilerine sarılan kesiminde, önce devrimci mücadeleden ve eylemden hiçbir şey anlamayan sıradan aydınlar gibi, Sabancı Center'e nasıl girdiler, nasıl çıktılar, neden takip ederek yapmadılar vb. teoriler ileri sürüldü. Bir hainin anlatımlarıyla da olsa eylemin nasıl yapıldığı genel olarak ortaya çıkmıştır. Şimdi bunu görüp yanlışlarını düzeltereklerine yeni kompto teorilerine başvurmaları, gerçeği anlamak istemeyen bir düşünüş tarzının ürünüdür.

Japon şirketleriyle Fransız şirketleri arasındaki rekabetten, Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesini istemeyen güçlere, Ümraniye, Göktepe gündemini değiştirmekten Güneydoğu Raporu hazırlamış olmasına kadar sayısız senaryo üzerine oluşturulan teoriler çökmüştür. Eylemin hazırlanış süreci, zamanlaması da artık az çok kamuoyunun bilgisi dahilindedir. Bu noktadan sonra, kimse dezenformasyon haberlerinden, M. Kaynak kaynaklı teorilerden medet ummamalıdır. Bir yere varılamaz. Devrimci gerçeği değiştiremezsiniz.

Mahir Kaynak'ların, Özal'ın danışmanı Çandar'ların yorumlarını **"çok mantıklı"** bulan, devrimci bir eyleme onlarla aynı gözden bakan, bununla da kalmayıp Sabancılar'ı aklamaya çalışanlar, tüm bunların üstüne kalkıp bir de ukalaca diyorlar ki **"DHKC'nin detaylı açıklama yapması gereği vardır"**. Acaba bunu diyenler DHKC'nin bugüne kadar bu konuda yaptığı açıklamaları, konuya ilişkin diğer yazılarını zahmet edip okumuşlar mıdır? Hayır. Bir o kadar daha açıklama yapsak, onların ne okuyacakları vardır, ne de anlamak isteyecekleri. Açıklanması gerekenler açıklanmıştır. Üstelik Sabancı eyleminin açıklaması, yalnızca eylemin üstlenildiği bildiride, ya da bu konuya ilişkin şu bir yıl içindeki yazılarda değil, siyasi hareket olarak ortaya çıkışımızdan itibaren ortaya koyduğumuz tüm siyasi belgelerde de vardır. Merak edenler, gerçekten açıklama ihtiyacı duyanlar zaten bun-

ları açıp okur. Ya da bugüne kadar okurdu.

Ancak bugün asıl açıklama yapması gerekenler, komplo teorilerinin sahipleri. Artık çöken teorilerin sahipleri şimdi halka neden böyle teoriler yaptıklarını, amaçlarının ne olduğunu, mantıklarının ne olduğunu açıklamak zorundadırlar. Evet, nasıl düşünmüş de **“böyle güvenli bir binaya devrimciler girip eylem yapamaz”** demiş, eylemi karalamışlardır? Şimdi bunun hesabını vermeyecekler midir? Halktan bu konuda **“sizi yanılttık, devrimcilerin bunu başarabileceğini görmedik”** diye özür dilemeyecekler midir? **“Eylemi yapanlar şimdiye kadar çoktan ortadan kaldırılmıştır bile”** diye komplo teorileri yapan MİT’çileri televizyonlarına, gazetelerine bu konuda **“otorite”** olarak çıkartanlar, halka bu eylem konusunda sizin yanıltılmanıza vesile olduğumuz için özür diliyoruz demeyecekler midir?

Bu MİT’çilerin -eylemi yapanların ortadan kaldırılmış olması hikayelerinin de dışında- Sabancı eylemine ilişkin teorilerini paylaşanlar, şimdi o teorileri bir daha gözden geçirmeyecekler midir? Sabancı’nın cezalandırılmasını kah Göktepe olayı, kah ateşkes olayı ile ilişkilendirip, onlar üzerine bu eyleme **karar verildi** diyenler, eylemin hazırlanışına, zamanlamasına ilişkin açığa çıkan ve açıklanan gerçekler karşısında, **“yanlış düşünmüşüz”** demeyecekler mi?

“Eylem öyle telefon açıp biz yaptık demekle üstlenilmez” diyenler, böyle üstlenme olmayacağından hareketle **“eylemi DHKP-C’nin yaptığını sanmıyoruz”** diye açıklayanlar, şimdi okurlarına, taraftarlarına ve tüm kamuoyunun karşısına çıkıp **“sizi yanılttık”, “bazı yönlendirmelerin etkisinde kalarak olayın arkasında başka şeyler aramaya kalkıştık”** demeyecekler mi?

Evet, halka açıklama yapma gereği şimdi tüm bu kesimler için geçerlidir. Devrimci bir eylemi karartmanın, bulanıklaştırmaya çalışmanın, devrimci bir örgütü zan altında bırakmanın açıklamasını ve özeleştirisini yapmak, tüm bu komplo teorisyenlerinin halka ve devrimci Parti-Cephemize borcudur.

KOMPLO TEORİLERİNDEN BİRKAÇI ÜZERİNE

DIŞ GÜÇLER-GİZLİ SERVİSLER

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 15, Tarih: 25 Ocak 1997

Susurluk kazasıyla ortaya dökülen devletin pis işleri ve kontrgerilla tartışmaları içinde bunalan hükümet bir hainin teslim olmasını fırsat bilerek soluklanmaya çalıştı.

Fırsat bu fırsattı. Kontrgerilla hem dikkatleri başka yöne çekip Susurluk baskısından kurtulmak, hem de psikolojik savaşı devrimci-demokrat güçlere karşı kendi lehine dönüştürmek için karşı saldırıya geçti.

Burjuva basında daha önceden de yabancısı olmadığımız **“bir emniyet yetkilisinden”, “güvenilir kaynaklardan”** ya da **“ismini açıklamak istemeyen üst düzey yetkililerden aldığımız bilgiye göre”** diye başlayan aslı astarı olmayan, yalan yanlış haberler manşete çıkarıldı. Öyle ki, bırakın değişik gazeteleri aynı gazetenin aynı sayfasında birbirini yalanlayan iki ayrı haberi yan yana görmek mümkündü. Sabancı suikastinin nasıl yapıldığı, yapanların nasıl dışarı çıktığı, M. Duyar'ın nasıl teslim olduğu ya da yakalandığı üzerine onlarca teori geliştirildi. İnsanın oturup 40 yıl düşünse aklına gelemeyecek komplo teorileri kuruldu.

Geliştirilen teoriler sadece olayın teknik boyutlarıyla ilgili değildi elbette. Kontrgerillanın asıl amacı Sabancı'nın cezalandırılmasından yola çıkarak devrimcilere, devrimci harekete karşı bir karalama kampanyası başlatmaktı. Böylece hem gündem mümkün olduğu kadar Susurluk tartışmalarının dışına çıkarılmış olacak, hem de bu arada zaman kazanılarak güç toplanmaya çalışılacaktı. Başını Zaman Gazetesi'nin çektiği, kontrgerillanın sözcüsü halk düşmanı kalemşörler zaten buna dünden razıydı. Sarıldılar kaleme ve o bildik eski kontra teorilerini ısıtıp ısıtıp tekrar yazmaya başladılar. Örneğin, 9 Ocak 1997 tarihli Zaman Gazetesi'nde İdris Gürsoy şöyle yazmış: **“Örgütler, bazen anarşi ve terörü tırmandırıp, ülkeyi istikrarsızlığa götürmek için de kullanılır. Dış istihbarat servislerinin yönlendirmesi ile profesyonel eylemler gerçekleştirilir. 80 öncesi ülke ihtilale**

böyle karanlık bir senaryo ile getirilmiştir...”

Devrimci örgütlerin “dış güçlerin”, “dış düşmanların uzantısı” olduğu, “Türkiye’nin gelişmesini istemeyen düşmanlarının iç karışıklık yaratmak için” bu örgütleri kurduğu... gibi soğuk savaş döneminin CIA patentli bu kontra teorileri onyıllardır tekrarlanıp duruyor. Eskiden Türkiye’nin gelişmesini istemeyen bu “dış düşman” genellikle Sovyetler Birliği olurdu. Bırakın devrimci mücadeleyi, ülkeyi yönetenlerin yaptıkları tüm beceriksizliklerin sonuçları bile bu dış düşmanların “nifak sokma” çabalarına bağlanırdı. Hatta attıklarının biraz tutacağını bilseler büyük kazaları, doğal afetleri bile hiç şüphenez olmasın komünist devletlerin marifeti diye ileri sürerlerdi.

Şimdi dış düşman olarak komünist Sovyetler Birliği kalmayınca yerine başkalarını bulmak gerekiyordu. Bulundu da. Artık bu “dış mihrak” yerine göre ya Suriye, ya Yunanistan, Irak, ya da Türkiye’yi insan hakları ihlalleri konusunda eleştiren emperyalist Avrupa ülkeleri oluyordu. Hatta kimi zaman Türkiye’yi karıştırmak isteyen ve dolayısıyla devrimci örgütleri kullanan bu dış güç ABD emperyalizmi bile olabiliyor. Sol görünüm altında bunun en hararetli savunucularının başını da dün olduğu gibi bugün de Aydınlık çevresi çekiyor. Tabii eskiden CIA’nın Türkiye’deki kontrgerilla örgütlenmesi ve faşistlerle ilişkileri bugünkü kadar ayyuka çıkmadığı için “kullanılanlar” hep sol örgütler oluyordu.

Bugün kontra faaliyetlerinin ve kontrgerillayla MHP gibi sivil faşist örgütlerin ilişkilerinin artık saklanamayacak kadar ortaya serilmesinden sonra, eski komplo teorilerinin pek itibar görmeyeceğini düşünen komplo uzmanları daha ince teoriler üreterek oligarşiye hizmetlerini ifa ediyorlar. Örneğin, kimisi Hüseyin Kocadağ ile Fehriye Erdal arasında ilişki olduğu teorilerini ileri sürüp, DHKP-C ile devlet çeteleri arasında bağ kurma gayreti sarfederken, kimisi Cengiz Çandar gibi “...Terör, hiçbir zaman ‘adresiz’ olmamıştı. Her terör örgütünün arkasında daima bir ‘devlet gücü’ bulunmuştur” diyerek bunu daha açık ifade ediyordu.

Amaç bellidir. Öteden beri emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi, kapitalizmin sınıflı bir toplum olduğunu, küçük egemen bir azınlığın geniş emekçi yığınlarını sömürerek ayakta durduğunu, dolayısıyla da bunun sınıf çatışmalarına yol açtığı gerçeğini gizlemeye çalışmıştır. Bu gerçeği kabul etmek, devrimlerin, devrimci örgütlerin varlığını ve gelişiminin bu sınıf çatışmasının doğal bir sonucu olduğu gerçeğini de kabul etmiş olmak demektir. Bunun böyle olduğunu emperyalizm ve onun işbirlikçisi oligarşinin devleti de, kontrgerillası da bilir elbet. Eskinin TİİKP’lisi, şimdinin “yeni dünya düzencisi” Cengiz Çandar’ı da bilir. Ama sorun geniş halk yığınlarının bu gerçekliğin farkına varmasını, dahası bu gerçekliğin farkına varan halkın devrimci bir örgütün etrafında örgütlenerek devrime yürümesini engellemektir. İşte, özellikle silahlı mücadeleyi savunan devrimci örgütler hedef seçilerek üretilen bu “dış güçler”le, “yabancı servis bağlantıları”yla dolu komplo teorilerinin esas kaynağı da budur.

Evet doğrudur. Türkiye’de dış güçlerle, yabancı servislerle bağlantıları olan örgütler vardır. Ama bunlar bugün daha açık olarak ipliği pazara çıkan devletin kendi örgütleridir. Örneğin MİT, örneğin kontrgerilla ya da resmi ağzların diliyle Özel Harp Dairesi kimler tarafından kurulmuştur? Hepsi emperyalizm, CIA bağlantılı değil midir? Kurulduklarından bu yana elemanları emperyalist devletler ve CIA tarafından eğitilmemekte midir? Demirel’den, Turgut Özal’ına, Çiller’ine kadar en üst makam koltuklarına oturanlar dahil olmak üzere devletin binlerce bürokrati, askeri, polisi ABD’de eğitim görmemiş midir? Devletten, milletten çalıp çırtıklarıyla ABD’de yatırımlar yapan, ABD vatandaşı olan Çiller değil mi? Bunlara kimse itiraz edemez, yok, değil diyemez. Çünkü ayan beyan hepsi belgeleriyle ortadadır.

Ama Devrimci Sol ve DHKP-C için yabancı devletlerle, gizli servislerle ya da devletin şu ya da bu çetesiyle ilişkisi var diyenler bunu kanıtlayacak tek bir belge ortaya koyamazlar. Çünkü yoktur. Devrimci Sol’un önderliği, merkez komiteleri dahil olmak üzere binlerce üyesi tutsak düşmüş, haklarında oligarşinin mahkemelerinde davalar açılmıştır. Bugün DHKP-C üyesi olmaktan haklarında dava açılan binlerce insan vardır. Bu davaların hiçbirinde Devrimci Sol ve DHKP-C’nin “yabancı dış güçler” ya da “devletin içindeki herhangi bir çeteye” ilişkisi olduğuna ait **tek bir belge** bulunmasını bir kenara bırakın, **böyle bir iddia bile** yer alamamaktadır.

Bağımsızlık ve açıklık DHKP-C’nin örgütsel ilkesidir. Bu dün de böyleydi, bugün de böyledir. Bu gerçeği ne kontrgerillanın yalan ve karalamaları, ne onun dikte ettirdikleriyle komplo teorileri üreten basındaki uzantıları, ne de sol adına bunlara destek sunanlar değiştirebilir. Bu yalan ve karalamalardan medet umanların çabası boşunadır. Yaşanan gerçeklerin, büyüyen umudun üzeri yalan-yanlış sözcüklerle, yazılarla karartılamaz.

SABANCILARI CEZALANDIRMAK İÇİN BİR DEĞİL, BİRÇOK NEDEN VARDIR.

M. Duyar haininin teslim olmasıyla Sabancı eyleminin DHKP-C tarafından yapılmadığı şeklindeki teorileri artık savunulamaz duruma gelen komplo teorisyenleri bu sefer de **“DHKP-C’nin Sabancı’yı öldürmekten ne çıkarı olabilir”** iddialarını ileri sürerek, komplo teorilerinin iflaslarını gizleme gayretine düştüler. Onları bu düşünceye sevkeden belki hala eylemin prestijini silme gayreti, belki devrimcilerin bu güne kadar düzenin gerçek sahipleri olan işbirlikçi tekellere bu boyutta ilk defa yöneliyor olmalarıydı. Bu onların sorunudur ama devrimcilerin Sabancıları ve Sabancı gibi emperyalizmin işbirlikçisi tekелci sermaye sahiplerini cezalandırması için bir değil, binlerce neden vardır.

Bu ülkede yoksulluğun giderek arttığı, gelir dağılımının çalışanlar aleyhine bozulduğu bizzat burjuva basında ve devletin kendi yaptığı istatistiklerde ortaya konuyor. Evet halk günden güne yoksullaşılıyor. İşsizlik çığ gi-

bi büyüyor. Geçim derdinden, işsizlikten bunalanların intiharları günlük haberler haline geliyor. Diyarbakır'da olduğu gibi halk bir torba yiyecek için çamurlar içinde sürünecek, birbirini ezecek hale getiriliyor.

Sadece ekonomik, demokratik hakları için eylem yapan, yürüyen işçilere, memurlara, öğrencilere devlet azgınca saldırıyor. Yeni haklar almak bir yana, emekçiler gaspedilen haklarını almak için bile çatışmayı, gözaltına alınmayı, işkence görüp, tutuklanmayı göze almak zorunda kalıyor.

Onyıllardır süren işkence hızını daha da artırarak sürüyor. Artık 13-15 yaşındaki çocuklara işkence yapmak bile işkencecilerin rutin işleri haline geliyor. İşkencecileri, devletin katillerini aklamak için her türlü gayret gösterilirken Manisa'da olduğu gibi mafyacılık, uyuşturu ticareti yapmayan, kimseyi öldürüp, yaralamayan, haraç almayan pis işlere bulaşmamış gençecik insanlar devlet çetelerinin yaptıklarını yapmadıkları için, çete kurdukları gerekçeyle onlarca yıllık cezalara çarptırılıyorlar.

Onyıllardır binlerce devrimci, demokrat, yurtsever insan katledildi bu ülkede ve hala da katledilmeye devam ediliyor. Onbinler, yüzbinler işkenceden geçirildi, zindanlara tıkıldı. Zindanlar hala devrimcilerle, yurtseverlerle dolu. Koskoca bir Kürt halkı yok sayılıyor. İnsanlar göç etmeye, korucu olmaya zorlanıyor. Evler, köyler yakılıyor, yıkılıyor. İnfaz, katliam, faili meçhullerle ülkede bir savaş yaşanıyor. Çeteler, kontrgerilla, faili meçhuller basında, televizyonda gündemin birinci maddesi olarak tartışılırken, kontrgerilla hiçbir şey yokmuş gibi kaybetmeye, katletmeye, faili meçhul cinayetlerine devam ediyor.

Peki neden yaşanıyor bütün bunlar? Halka bunca eziyet, işkence, katliam, zam zulüm neden reva görülüyor? Bunun tek nedeni var, emperyalizmin çıkarlarını korumak ve onun Sabancılar gibi, Koçlar gibi işbirlikçi tekelininin sömürü düzenini ayakta tutmak için.

Halk onyıllardır zam, zulüm, işkence altında kıvrılırken, katledilirken, kaybedilirken Koçlar, Sabancılar kârlarına kâr katıyorlardı. Sabancılar'a ait sadece 10 şirketin karı 94'de **7 trilyonken**, bu rakam 1995'de **23 trilyon liraya** çıkıyordu. Olan bitenler onları ilgilendirmiyordu. Çünkü onlar rahatı. İkiz kulelerinde, zırhlı arabalarında, onlarca korumalarıyla kendilerini güvencede hissediyorlardı. Nasıl olsa devletin ordusu, polisi, kontrgerillası, istihbarat örgütleri, burjuva partileri, sivil faşist örgütleri onların düzeni, rahatı için gece gündüz çalışıyorlardı. Onlar da bu uşaklarını elbette besliyorlardı. İhtiyaçlarını gidermek, daha çok katletmelerini, kaybetmelerini sağlamak için yardımlarını esirgemiyorlardı. Alpaslan Türkeş'e bir çanta dolusu parayı Turgut Özal'la birlikte götüren Sabancılar'dı. Polislerle altın dağıtan, araç gereç ihtiyaçlarının giderilmesinde yardım eden, bağışlarda bulunan Sabancılar'dı. Neden? Kendilerini, düzenlerini daha iyi korusunlar diye. Ama 9 Ocak günü her şey değişti. Hiç de sandıkları kadar güvencede olmadıklarını anladılar. Bu sömürü, zulüm düzeninin asıl sahipleri olarak kendilerinden hesap soracak olanların da olduğunu ve ulaşılamaz olmadıklarının farkına vardılar. O günlerde bunu **"Özdemir Sa-**

banacı öldürüldüğünde hayli korktuk. Bu korku hala da geçmiş değil". "Eğer barışı sağlayamazsak bir gün varoşlarda yaşayan nüfus kapımıza dayanıp hepimizin gırtlığını kesecek" sözleriyle dile getiriyorlardı. Haklılar da, çünkü, varoşlarda yaşayan halkın onların gırtlaklarını kesmek için bir değil, binlerce nedeni vardı.

Sabancı'nın cezalandırılmasıyla biraz daha bunun farkına vardılar. Hal-ka uygulanan devlet terörüyle, baskı ve işkencelerle, katliamlarla bu düze-nin daha uzun bir süre böyle gidemiyeceğini daha yakından hissettiler. O yüzdendir ki bugün kendi elleriyle yarattıkları kontrgerilla canavarının dış-lerini, tırnaklarını törpülemek için emperyalizmden aldıkları feyzle demok-ratikleşme ve reform paketini hükümete sunuyorlar. Aslında onlar dün neyseler bugün de odurlar. Bugün demokratlığa soyunuyorlarsa demok-ratlaştıklarından değil, geleceklerini tehlikede görmelerindendir. Kurt ku-zu postuna bürünmektedir. Hepsi bu.

DEVİRİMCİ TİPİ NASIL OLUR?

İşverenler, patronlar Sabancı'nın cezalandırılmasından sonra *"...bir-gün varoşlarda yaşayan nüfus kapımıza dayanıp hepimizin gırtlığını kese-cek"* derken kendi sınıf açılarından bakarak düşmanlarının da, Sabancı'yı cezalandıranların da hangi sınıftan olduklarını açıklamış oluyordu.

Evet, patronlar böyle düşünebilirdi ama çok bilmiş bazı komplo uzman-larına göre Sabancı'yı vuranlar asla bir köfteci, bir tornacı, bir çaycı kız olamazdı. Onlar varoşlardan gelemezdi. Dahası oralarda yaşıyor olamaz-lardı. İllaki çok profesyonel yetiştirilmiş, bu işin uzmanı, üstelik ceplerinde bolca parası, altlarında son model arabaları olan "tetikçiler" olabilirdi. Ne diyelim. Mahir Kaynak ve onun gibi kendini uzman sanan birkaç akli ev-vel eylemi devrimcilerin, üstelik çalışan, fakir-fukara devrimcilerin yapa-mayacağını kanıtlamak için çırpınıp duruyorlar. Devletin kiralık katillerini, tetikçilerini, çetelerini göre göre devrimcilerin de onlar gibi olması gerek-tiğini düşünüyorlar herhalde.

Ama olaya tam **tersi** noktadan yaklaşanlar da var. Mesela sorduğunuz-da kendisini "demokrat, ilerici" kategorisine sokacağından şüphemiz ol-mayan Yalçın Doğan da onyıllardır tekrarlanan, kontrgerillanın CIA pa-tentli propagandasını yazmadan edememiş. 7 Ocak 97 tarihli Milliyet Ga-zetesi'ndeki köşesinde şöyle diyor Yalçın Doğan: ***"Katilin ailesi, gelir dü-zeyi, sosyal durumu terör eylemlerine katılan diğerlerinden farksız. Çare-sizlik ve bunalım içinde olanlara, terör örgütleri hemen el atıyor..."*** Şim-di bu ne demek? Şöyle bir sonuç çıkarmak mümkün: M. Duyar ve diğerle-rinin ailelerine, gelir düzeylerine ve sosyal durumlarına bakarak kimlerin devrimci olabileceğine karar verilecekse işiniz zor Yalçın Doğan. Siz han-gi ülkede yaşıyorsunuz bilemeyiz ama bu ülkede onmilyonlar o durumda. Hatta milyonlarca aile onların ailelerinden daha kötü durumda. Herhalde Diyarbakır'da yardım dağıtılırken yaşananları ya da alt kademe bir memur

olabilmek için Ankara'daki SSK imtihanına ülkenin dörtbir tarafından koşan 100 bin kişiyi de gözünüz görmüyor. Çaresizlik ve bunalım mı arıyorsunuz? Aramaya hiç gerek yok, tüm ülke bunalımda. Yönetenler bunalımda, yönetilenler bunalımda. Ülke kan gölü içinde yüzerken, bu kadar işkence, katliam, faili meçhuller yaşanırken, halk zam, zulüm altında inlerken Yalçın Doğan ve onun gibiler bunalmıyorlarsa, çaresizlik hissetmiyorlarsa mideleri bayağı geniş, gözleri bayağı kör, insanlık duyguları da bayağı körelmiş demektir.

DHKP-C bir halk hareketidir. Elbetteki saflarında köftecisi de, çaycısı da, tornacısı, işçisi, memuru, köylüsü, öğrencisi, esnafı, işsizi, mühendisi, doktoru, avukatı, çok fakiri, orta hallisi hatta varlıklı sayılabilecekler de vardır ve olacaktır. Ve devrimler de durup dururken olmaz. O bir ekonomik ve sosyal krizin yani bir **bunalımın**, halkın yeni bir çare arayışının yani mevcut sistemdeki **çaresizliğin** sonucudur. Ve insanlar bunalım ve çaresizlik içinde oldukları için değil, aksine bunalım ve çaresizlikten kurtulmanın **yolunu buldukları için** devrimci olurlar. Çaresiz ve bunalım içinde olanlar devrimcilik yapamaz. M. Duyar o yolu kaybetti ve asıl şimdi bunalım ve çaresizlik içinde yaşamaya mahkum.

OLİGARŞİ CEPHESİNDEN ÖNDERLİĞE VE İTTİFAKA SALDIRILAR

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 15, Tarih: 25 Ocak 1997*

Oligarşinin psikolojik savaşının okları bugünlerde özellikle iki noktayı hedef alıyor: **Devrimci Hareketin önderliği** ve 22 Aralık'ta imzalanarak kamuoyuna açıklanan **DHKP- PKK protokolu**.

Önderliğe yönelik saldırılar, keza saldırının biçimi aslında artık kimse için yabancı değil. Kontrgerilla, geçtiğimiz günler boyunca **Zaman Gazetesi**'nden **Aksiyon** adlı dergiye, **Fatih Altaylı**'dan **Cengiz Çandar**'a, **Mahir Kaynak**'lardan **Yeni Yüzyıl**'a kadar çok çeşitli çevreleri kah dikte ettirerek, kah yönlendirerek, kullanarak zehirli oklarını DHKP-C'ye ve önderliğine yöneltmelerini sağladı. Hepsi kendi çapında yazdılar, şaibeler ortaya attılar. Bir hainden, Mustafa Duyar'dan yola çıkarak bu defa güçlü bir darbe vuracaklarını sandılar ve umdular. Ama ne kullananların, ne de kullanılanların beklediği etkiyi de yaratamadılar.

Oligarşi bunun için hiçbir fırsatı kaçırmamaya çalışıyor. Ancak yakaladığı, ya da yakaladığını sandığı hiçbir fırsat da kalıcı olamıyor. Birkaç saldırının ardından tıkanıyor ve yeni bir vesileye kadar saldırılarını durdurmak zorunda kalıyor. Durdurmadığı noktada bile etkisizleşiyor.

Düşmanın önderliğe yönelik psikolojik savaş saldırılarının bu kadar başarısız kalmasındaki asıl etken devrimci hareketin ve önderliğinin sağlam duruşudur. Devrimci hareketin ve önderliğinin kirletilemeyecek, şaibe altında bırakılamayacak **aklıkta ve açıklıktaki** devrimci tarihidir.

Oligarşi psikolojik savaş yöntemlerine kendi iç çelişkilerinde de başvuruyor. Taraflar birbirlerine akla gelebilecek ve gelmeyecek her şeyi söylüyorlar. Ama onların hiçbirinin arkası boş kalmıyor. Birbirlerine yönelik "**o kadar da olmaz**" denilen suçlamaların bile bir süre sonra şu ya da bu oranda gerçek olduğu açığa çıkıyor.

Örneğin güncel örnek olarak, kontrgerilla tarikatları, şeyh takımına şöyle bir dokunuyor, gerisi çorap söküğü gibi geliyor. Çünkü burjuva par-

tilerinden dinci kurumlara kadar **düzen içi hemen her kurum, pisliğin içindedir**. Şöyle ya da böyle bir **yolsuzluğa, yozluğa, ahlaksızlığa, kirli ticaret ilişkilerine** bulaşmışlardır. Böyle olunca kontrgerilla yalnızca psikolojik savaşının ilk oklarını göndermekle yetiniyor, sonra ona oturup seyretmek kalıyor. Yani o yalnızca sadece çuvalın ağzını açıyor, herkesin dikkatini oraya çekiyor. Gerisi geliyor.

Ama oligarşinin, kontrgerillanın devrimci harekete ve önderliğine yönelik psikolojik savaşındaki asıl sıkıntısı da işte bu noktada başlıyor. Her şey kontrgerillanın söylediğiyle kalıyor. Söylediklerini kanıtlayacak tek bir malzeme, tek bir kirli, şaibeli ilişki çıkarıp ortaya koyamıyorlar. Yalnızca söylüyorlar. Ortaya şöyle bir atıyorlar. Ya tutarsa diyorlar. Ama tutmuyor.

Örneğin bu saldırının ilk günlerinde Fatih Altaylı'ya birileri empoze etmiş ve o da DHKP-C önderinin Hüseyin Kocadağ'la ilişkisi üzerine ortaya bir şaiye atmıştı. Ama kimse itibar etmedi. Basındaki, televizyondaki Şerlok Holmesler'den hiçbiri ona ilişkin tek bir şey gündeme getiremedi. Aksiyon adlı Fethullahçı dergi DHKP-C önderini kapak yaparak tüm iğrençliğiyle iftiralari, yalanları birbiri ardına dizdi. Ama yazdıkları burjuva basın da bile **"şok haber"** olmadı. Çünkü yazdığı hiçbir şeyin ne kanıtı, ne belgesi, ne tanığı vardı.

Yeni Yüzyıl, DHKP-C önderliğine saldırı için burjuvaziye akıl veriyor. Yeni Yüzyıl'daki Erhan Yazar imzalı bir yazı "Türkiye'nin Suriye Stratejisi Değişmeli" deyip asıl derdini ortaya koyuyor: *"Sabancı suikastında fail, cezaevlerinden talimat aldığını söylemekte; PKK de benzeri espridedir, o halde cezaevleri derhal koğuş sistemine geçmelidir. DHKP-C üyelerinin yurtiçi sefaleti ile beyin kadronun yurtdışı refahı basında sıkça yer almalı ve caydırıcılık sağlanmalıdır."* Gördünüz mü taktiği. Sorun devrimci hareketlere karşı çıkmak olunca, burjuva basının en liberali kontrgerilla şeflerini, uzmanlarını aratmıyor. Ama bu "akıllar" da bir yenilik yoktur. **Hadi** basında sıkça yer versinler, **hadi** birşeyler bulup dediklerini kanıtlasınlar!

Yani psikolojik savaş açısından durum şudur; herhangi bir burjuva politikacısına, bir generale, bir polis şefine, bir tarikata, başka bir düzen içi kuruma, kontrgerillanın psikolojik savaş uzmanları gerektiğinde şöyle bir vuruyorlar, vurdukları yerde kaçınılmaz olarak bir delik açılıyor ve tek bir vuruş sonrasında her şey dökülmeye başlıyor. Ama aynı kontrgerilla uzmanları yumruklarını devrimci harekete ve önderliğine yönelttiklerinde değil bu sonucu almak, yumrukları sert bir duvara çarpıyor ve orada kalıyor. Bekliyorlar, ancak hiçbir şey çıkmıyor. Çünkü onların çıkmasını bekledikleri türden **HİÇBİR ŞEY YOK**. O yüzden kontrgerilla medyayı kullanarak, sol, aydın çevrelerden çanak tutanlardan faydalanarak sürekli yumruklar savurmak istiyor, **birşey yapamasa da, gerisini getiremese, hiçbir şey kanıtlayamasa da** kamuoyunda bu iddiaları **sürekli gündemde tutmaktan** medet umuyor. Yapabileceğinin en fazlası da bu!

SÖZ Bir Yıldır Aynı Şeyleri Sayıklıyor

“HER YER KARANLIK” DEĞİL AMA SİZİN BEYNİNİZİN İÇİ ZİFİRİ KARANLIK

*Halk İçin KURTULUŞ'ta
yayınlanmıştır*

Sayı: 15, Tarih: 25 Ocak 1997

Tekellerin olmadığı bir dünya, tekellerin olmadığı bir ülke düşü-
nemeyenler hayata bakarken, te-
kellerin tüm topluma, takmaya ça-
lıştığı gözlükle bakmaktan da kur-
tulamıyorlar.

Biz tekellere karşıyız. Tekellere
karşı oluşumuz, “onların” doğru dürüst vergi ödemiyor oluşları gibi dü-
zen içi bir itiraza değil, onların bu sömürü ve zulüm düzeninin sorumlusu
olmalarına dayanıyor. Karşıtlığımız böylesi bir noktayı esas aldığı için de
son derece tereddütsüz bir biçimde halkın iktidarında tekeli burjuvaziye
yer yok diyoruz. Bu yüzden de tekellere yönelen eylemler bize son derece
doğru ve meşru geliyor. Ama kafalarında bu meşruluk olmayanlar bu ey-
lemlere “kuşku”larla bakıyorlar. Böyle bakmaktan da öte kuşku yaratma-
yı nerdeyse görev sayıyorlar.

Söz bunlardan biri. Söz, aynı ideolojik politik hattı paylaştığı ÖDP gibi
tekellere karşı değil. Hatta ÖDP’nin yayınladığı ÖDP üyelerine açık mek-
tupta yer alan belgelerden anlaşıldığı kadarıyla kaynak sorununu da tekellere
biraz daha fazla vergi alarak çözmeyle düşünüyorlar: “Kaynak yara-
tılmak isteniyorsa, sermayenin yeterli vergi ödememesine yönelik tedbir-
ler alınmalıdır.”(*)

Erbakan’ın kaynak paketlerinden biraz daha “reel” olduğu söylenebilir.

Ama kaynak sorununa bu bakışın **düzen içi** olduğu da kesindir.

Söz elbette Sabancı'nın cezalandırılmasına karşı çıkacaktır. Çünkü bir yerde onun kaynağı kurutulmuş oluyor. O Sabancı'dan biraz daha fazla vergi almayı, ekonomik sorunları böyle çözmeyi düşünürken birileri gidiyor cezalandırıyor.

Söz -ve ÖDP-, tekelci burjuvazi olmadan bu ülkenin ekonomik sorunlarının çözülemeyeceğini düşünüyorlar. Yani Sabancılar'a ihtiyaç duyuyorlar. Bu yüzden de tekelci burjuvaziye yönelik devrimci eyleme karşı çıkıyorlar.

Olabilir. Düzen içi bir parti olarak karşı da çıkabilirler. Ama onlar böyle bir karşı çıkışla da kalmıyorlar. Aynı zamanda düzenin polisi, MİT'çileri gibi eyleme ilişkin şaibeler yaratma görevini de üstleniyorlar.

Bunu da açıkça yapamıyorlar. Eh ne de olsa biraz "devrimci" olma iddiaları var. Açıkça polisçilik, MİT'çilik oynayamazlar. Bu noktada **dublör** kullanıyorlar. Söz bir yıldır aynı noktada.

O zaman, **27 Ocak 1996**'da, yani tam bir yıl önce Söz'ün konumunu şöyle belirtmiştik: *"Üçüncü kategoride dublör kullananlar var. (...) Cezalandırılan en büyük sömürücülerden biri, halk ve kendi tabanlarında sevinçle karşılanmış eylem. Hemen ilk anda doğrudan karşı çıkmaları zor. Onlar da işin çaresini dublör kullanmakta buluyorlar."*

Aydınlık, Söz, Özgür Yaşam, Evrensel, Demokrasi... ilk günlerde doğrudan kendilerini bağlayacak hiçbir siyasal yoruma yer vermiyorlardı; ama hepsi anlaşılmış gibi Cengiz Çandar'ları, burjuva basının Mahir Kaynak'lı yorumlarını, Ahmet Altan'ları konuk ediyorlardı dergilerine. Söylemek istediklerini onlara söyletiyorlardı... Özellikle eyleme yönelik en rezil komplo senaryolarını yazan Cengiz Çandar hepsinde "başyazar".

Söz'ün **11 Ocak 1997** tarihli yazısı da aynı çizgide. Söyleyeceklerini doğrudan söyleme cesaretine sahip değiller. **Korkak ve ikiyüzlü burjuva siyasetçisinin** yöntemini kullanıyorlar.

Aslında yazdıkları fazla dikkate değer değil. Yeni bir şey de yok. Ama sol adına **başvurulan bir tarzı** göstermesi açısından önemlidir. O yüzden yazıya şöyle biraz yakından gözatalım. Başlığından başlayalım.

"Sabancı Suikasti Sanığı Duyar Yakalandı" diye yazmışlar. Yakalandı mı, teslim mi oldu? Onu bile **kendi akıl ve izanlarıyla ayırtılabilecek bir kapasite** gösterememişler. Yazarının **siyasal analiz çapı** bu kadar demek ki. Çiller'in "yakalandı" açıklamasını esas almışlar. İyi ki, **"Mahmut"** diye yazmamışlar!

Yine başlıkta söylendiğine göre **"Her Yer Karanlık"** mış. Her yer onlara karanlık görünüyor, çünkü dünyaya MİT'çilerin, Çandar'ların gözüyle bakıyorlar. MİT'çilerin, Çandar'ların dünyası ise sermayedarlar, işkenceciler cezalandırıldıkça kararıyor.

Yazı toplam **18 PARAGRAFTAN** oluşuyor.

1 ve 2. paragraf haberi duyuruyor.

3. paragraf; *"Duyar'ın yakalandığı mı, yoksa teslim mi olduğu konusunda devletin çeşitli organları farklı fikirlere sahip"* denilip devletin çeşitli organlarının fikirleri anlatılıyor.

4. paragraf; *"MİT'e göre ise ..."* diye başlıyor. Ve MİT'in yorumları aktarılıyor.

5. paragraf; *"Cengiz Çandar..."* diye başlıyor...

6. paragrafta da bir dublör var: *"Duyar'ın teslim olduğu tezine Cumhuriyet yazarı Oral Çalışlar da kuşkuyla yaklaşıyordu."*

7. paragrafda; hainin açıklamalarına yer verilmiş.

9. paragraf; *"bir senaryoya göre..."* diye başlıyor.

10. paragrafın ilk kelimeleri de doğal olarak *"bir diğer senaryoya göre"* oluyor.

11. paragraf; artık pes diyorsunuz, *"bir iddiaya göre ise"* diye başlayıp devam ediyor.

Yetmiyor, bitmiyor.

12. paragraf *"bundan sonra sıralayacağımız iddialar ise ..."* diye devam edip olayın *"Susurluk bağlantısını"* (!) açıyor.

Sonraki paragraflarda da yine **Çandar'lardan, Eyüp Aşık'lardan alıntılarla** yazı sürüyor.

Evet, bu yazı devrimci, sosyalist olduğu iddiasındaki bir derginin yazısı. Ne yazık ki!..

Kendi düşüncesi, yorumu ne? Yazmıyor.

Yalnızca yazının bir yerinde yazarına ait olduğu anlaşılan bir cümlede *"Bütün bu gelişmelerin ucunun Susurluk'a kadar uzanma olasılığı var."* diyor. Belgesi, kanıtı yok. Bu yüzden bu düşüncesinde de ısrarlı olamayıp devamına şu cümleyi yazıyor: *"En azından Susurluk etrafında birbirleriyle didişen çeşitli güçlerin bu olayı şu ya da bu şekilde manipüle etmeye çalıştığı ortada."*

Diyelim çeşitli güçler manipüle etmeye çalışıyor. Pekala sen necisin? Sen devrimci değil misin? Sen en azından demokrat değil misin? Senin görevin bu manüplasyonların karşısına dikilmek değil mi?

Sen ne biçim devrimcisin, ne biçim demokratsın? Senin görevin MİT'çilerin, komplocuların ortalığı bulandırmak için ortaya attıkları senaryoları yaymak, yansıtmak mı? Hadi yansıttın, devrimci olarak, demokrat olarak bunların karşısında söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?

Yazının sonunda *"Olup bitenleri açıklığa kavuşturacak önemli adımlardan biri DHKP-C'nin kamuoyunu bilgilendirmesi olacak"* diyorsunuz. Bunu yazarken bile **DÜRÜST DEĞİLSİNİZ.** Yalnızca **zevahiri kurtarmak için** yazıyorsunuz. Eğer öyle olmasıydı MİT'çilerin, burjuva ideologların iddialarına, senaryolarına bu kadar yer ayıranlar, bir sonraki sayıda DHKP-

C'nin yaptığı 9 sayfalık açıklamadan 9 cümle olsun söz ederlerdi. Ama **yapmadınız bunu**. Çünkü gerçeklerden burjuva basın kadar korkuyorsunuz. Çünkü, devrimci bir eylemin “karanlıkta kalması” işinize geliyor.

TKP artıklarından fazla da birşey beklenemez elbette. Şimdi Sovyetler de yok. Şimdi SBKP yerine Cengiz Çandar'lardan, Mahir Kaynak'lardan feyz alıyorsunuz. Devam edin.

Devrimci bir eylemi savunamıyorsunuz. Buna **yüreğinizin çapı** yetmiyor. Ama **beyninizin ve politikanızın çapı da** Sabancıları savunmaya bile yetmez. Bu halinizle kendinizi Sabancılar'a da beğendiremezsiniz.

Ya devrimci olun, ya mesela Cengiz Çandar. İkisinin arası **kişiliksizliktir**. Ve işte siz tam orada duruyorsunuz.

(*) ÖDP Üyelerine Açık Mektup, s. 83, “Kaynaklar Yanlış Yerde Aranıyor” başlıklı yazı.

“ADALET İSTİYORUZ”

NASIL BİR ADALET VE NASIL TECELLİ EDECEK?

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 17, Tarih: 8 Şubat 1997*

Adalet istiyoruz. Çeteler iktidarını başımızdan defetmek istiyoruz. Özgürlükler istiyoruz. Ancak bütün bunlar nasıl mümkün olur. Yaşadığımız düzeni tanımadan, neyin, niçin olduğunu bilmeden, istediklerimizi de nasıl elde edebileceğimizi, bu düzen içinde neyin mümkün olduğunu, neyin mümkün olmadığını bilemeyiz.

Susurluk'ta meydana gelen trafik kazası belki bir çok şeyi daha açık gözler önüne serdi. Ama Susurluk'ta yaşanan kazayla somutlanan aslında bu düzenin dünüdü, bugünüdür. Yani kontrgerilla faşist devletidir. Çürümüş, bütün kurumlarıyla, bürokratları, kolluk güçleri, meclisiyle pisliğin içine batmış düzendir.

Ama Susurluk bir şeyi daha kavratmıştır ki, **haksızlık, adaletsizlik, zulüm** üzerine kurulu bir düzenin mafyacılıktan, faşizmden başka yaşama şansı yoktur. Onun için attığı hiçbir adımda halkın yararına, halkın çıkarına bir kırıntı bile bulabilmek mümkün değil. Bu saltanatı ve zulmü sürdürmek amaç olunca ne “demokrasi”, ne “hukuk”, ne “adalet”, ne “ekonomi” halkı ve onun çıkarlarını gözetmiyor. Demokrasi de, adalet de, hukuk da, ekonomi de kendi yaşamını sürdürmek için işliyor.

BAŞKA NASIL OLABİLİR Kİ?

Eğer demokrasi halkın istediğini seçmesi, görevden alması, söz-karar hakkına sahip olması, haklarını çeşitli örgüt-

lenmelerle koruması, vb. ise ve **bunlar bu ülkede yaşıyorsa**, her türlü ah-laksızlığın, dolandırıcılığın, vurgunculuğun, sömürünün temsilcileri nasıl bu ülkeyi yönetecektir? Kimsenin emeğini, alınterini çalmazsa, nasıl zen-ginliğine zenginlik katacaktır? Hem de hiç kimseye farketirmeden, kimse-nin sesini çıkarmasına izin vermeden nasıl yapacaktır bunu? **O HALDE “demokrasi” ile “faşizm” yer değiştirir.**

Eğer halkların hakları ve özgürlükleri temelinde bir **adalet ve hukuk olursa**, sömürü, işkence, kayıp, katliam, dolandırıcılık gibi en ağır suçları, halk düşmanlığını nasıl gizleyecek, ondan hesap soranları nasıl sustura-cak, halkı nasıl cezaevlerine dolduracaktır? **O HALDE “adalet” ve “hu-kuk”, “adaletsizlik” ve “hukuksuzlukla” yer değiştirir.**

Peki **işçiye, memura alınterinin karşılığını ödese, köylünün ekininin be-delini verse**, halktan topladığı paraları halkın ihtiyaçları için kullansa, okul-ları, hastaneleri, ulaşımı **parasızlaştırırsa**, her milliyetten halkların eşitçe ya-şamını sağlayıp, verimli topraklarımızın bereketini, zenginliğini, yoksullu-ğu ve sefaleti yok etmek için değerlendirse, o villaları, o yalıları, o yatları, o saltanatlı yaşamı nasıl sağlayacak? Bir giydiğini bir daha nasıl giymeye-cek, altın suyuna çorbalarını nasıl içecek? **O HALDE ülke karış karış ABD'lere, Avrupa'lara satılır, “halkın zenginliği”nin yerini “halkın yoksul-laşması alır; “Devlet mafyalaşır”.**

Sadece bunlar da değil elbette. Daha onlarca örnek verilebilir, zulüm ve sömürü düzeninin, mafya devletin bize karşı savaş açtığına, halkı nasıl iliklerine kadar sömürdüğüne dair. **Başka nasıl olabilir ki?**

Ama böyle olmamasını istiyoruz. En başta “Adalet İstiyoruz”...

PEKİ KİM VERECEK ADALETİ? KİM YERİNE GETİRECEK?

Susurluk'la birlikte namussuzlardan, ahlaksızlardan, katillerden, hesap sorma isteğimiz daha da büyüdü. Açığa çıkan gerçeğin ve bu gerçeğin so-rumlularının yargılanması, suçluların cezalandırılması hepimizin isteği. Çünkü biliyoruz ki, bu katillerden, namussuzlardan hesap sorulmadan onurlu ve insanca yaşama kavuşamayacağız. Ama diğer yandan aslında **adalet beklentimizi kimin cevaplayacağı** kafamızda da çok net değil. Öyle ya, devletin kendi savcısı bile hukukun bağımsız işlemediğini, ve devletin baskısı altında olduğunu itiraf etmişken, devletin mahkemelerinin gerçek bir adalet uygulayacağından şüpheliyiz. Hani **“it iti ısırılmaz”** derler ya, iş-te bu sistemin adaleti, tam da böyle bir çark içinde. Bu gerçeği çok iyi bil-sek de başka yol yokmuşcasına bu mahkemelerin ola ki adil davranacağı-nı umut etmekten başka çare göremiyoruz.

İsterseniz yıllardır **“belki”, “bu sefer”, “olur ya”** diye umut bağladığı-mız, mahkemelerden, adaletten **NE UMDUK, NE BULDUK** diye bir baka-lım;

Biliyoruz ki vatanımızın her yerine kan bulaştı. Kurtuluşumuz, özgürlü-

ğümüz için savaşan her milliyetten devrimcilerin, hakkını arayan insanlarımızın kanı bu. Her gün onlarca infaza, katliama tanıyoruz.

Düzen halka duyduğu kinini bombalarıyla, kurşunlarıyla insanlarımıza yöneltiyor. O kadar açık ki bu katliamlar, o kadar açık ki polisin askerinin, kontrgerillanın bir katliam makinası gibi durarak bilmediği.

Onlarca dava açtı şehit aileleri. Her şey bu kadar açıkken, gerçeğin gün yüzüne çıkmaması, katillerin cezalandırılmaması imkansız diye düşündü hepsi. Ama yine çoğu sonucu baştan belli davalar oldu. Katliamın hemen ardından katliamı belgeleyecek tüm kanıtlar ortadan kaldırıldı. Suçu belgeleyecek kurşunlanmış giysiler adaletin bir kurumunda, “adli tıp”tan kayboldu. Dava açılan polislerin bırakalım tutuklanması, mahkemeye katılmalarına bile gerek görülmedi. “Kendini korumuş” diyerek nice katliamın tescilli katilleri beraat etti. Halkın mahkemeleri izlemesi dahi engellendi. Mahkemeye gidenler gözüaltına alındı.

Aslında şaşırarak hiçbir şey yoktu olan bitende. Aynı kaynaktan beslenenler, aynı çirkefliliğin kapıkulluğunu yapanlar birbirlerini nasıl suçlu bulurlar, cezalar verirlerdi? Yaşamaları için yapmaları gerekeni yapıp kendi yasalarını dahi çiğnediler; savcılar, yargıçlar hep bu düzeni korudular, katliamlara ikinci onayı kendi imzalarıyla verdiler.

Kürdistan’da en vahşi katliamlarla Kürt halkının haklı mücadelesine son verilmek istendi. Köyleri yakıldı, boşaltıldı. Göç ettirildiler. Devletin özel timi genç kızlara tecavüz etti, nice Kürt’ü yaşlı genç demeden kaçırdı, öldürdü, nicesine hem de köylüsünün, ailesinin gözleri önünde işkence yaptı. Katliamı, kıyımı, zulmü anlatmak isteyen, halka duyurmak isteyen Dersim’in muhtarları Ankara’ya, devletin merkezine geldiler. Bütün gerçeği bir bir anlattılar. Gazetelerin asparagas haberlerini bile “suç duyurusu” kabul edip insanlarımıza davalar açan savcılar, kendi seslerini de, anlatımlarını da suç duyurusu olarak görür de, katliamcılara, işkencecilere dava açar belki diye beklediler. Ama o savcılar duymuyordu seslerini. Bırakalım suçlulara dava açmayı, açıklama yapan muhtarları baskıya ve zulme uğramışlıklardan dolayı suçlu bulup gözüaltına aldirttilar. Hatta bazıları Ankara’dan dönüşlerinde katledildi.

Ya kayıp anaları, “Adalet Adalet” diyerek yakasına yapıştılar sorumluların. Tüm delillere, verilere rağmen kayıpların sorumlularına hiç dokunulmadı. Ama dokunulacak birileri vardı. O da kayıp evlatlarını bulmak umuyla Galatasaray önünde evlatlarının fotoğraflarıyla oturan analar, “kayıplar bulunsun” diyen halktı. Coplandılar, işkencelere götürüldüler, evlatlarını aramamaları için tehdit edildiler. Mahkemelerse kayıp evlatlarını aradıkları için dava açtı onlara.

Peki zulmün, sömürünün temsilcilerine, halkın parasını çalanlara ne oldu? Hepsi paşalar, sultanlar gibi yaşamaya devam ettiler. Yolsuzlukları, hırsızlıkları, bütün karanlık işleri hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar açığa çıkmış Çiller’leri, Erbakan’ları mı yargılayacak bu düzenin mahke-

meleri, adaleti? Kontrgerilla devletinin temsilcilerinden, mafya devletin adalet kurumları mı hesap soracak? Olsa olsa bir kaç göstermelik davayla halkın tepkileri susturulacak. Civanlar, Edesler gibi hırsızlar, hırsızlığı sürdürmeleri için saliverilecek, yurtdışına gitmelerine göz yumulacak... Adaletse adalet... Halk düşmanlarının, mafya faşist devletin adaleti. Onun çıkarlarını korumanın adaleti... Evet faşist devlet diyor ki **"benden adalet istiyorsan, al sana adalet. Ama benim adaletim, benim istediğim yere kadar adalet" ..**

"ADALET İSTİYORUZ!" Nerede bu adalet?

Ekmeğe bile yetmeyen maaşta mı? Yıkılan gecekonduumuzda mı? Kaydebilen, katledilen insanlarımızda mı adalet? Yakılan köylerimizde, toprağımızdan kovulmamızda mı adalet? Aracını yanlış yere parkettiği için kurşunlanan insanlarda mı, cezaevindeki insanların katledilmesinde mi? Katledilenlerin cenazesine gittiği için yargılananlarda, Metin Göktepe gibi insafsızca dövülerek öldürülenlerde mi? İşkencehanelerde mi, yolsuzluklar üzerine hükümetler kurulan Meclis'te mi? Yoksa adalet Susurluk'ta mı?

Nerede, kimde bu adalet?

Aradığımız adalet bizde. Aradığımız adalet halkın onurluca yaşaması için, ezilmemesi, sömürülmemesi içinse... Ahlaksızların, işkencecilerin, katliamcılarının yargılanması içinse... O zaman o, **HALKIN ADALETİDİR.**

Çünkü mafyadan, uyuşturucudan, fuhuştan, baskıdan, katliamdan, işkenceden, sömürüden, çıkarı olmayan, aksine en fazla zarar gören, bu kirli, çürümüş düzenin en fazla bedelini ödeyen **HALK** olduğuna göre, bütün bunların adilce hesabını soracak olan da **HALKTIR.**

Artık şu açık ve net olarak görülmüştür.

SUSURLUK'TAKİ DEVLETTİR! SUÇLULAR İKTİDARDADIR!

Ve halk hesap sorduğunda, bu adalet işte o zaman **Halkın Adaleti** olur. Aslında tanıyoruz bu adaleti. Tanığı olduk. Çünkü, şimdilik ancak belli boyutlarıyla ve belli biçimleriyle sınırlı da olsa halkın adaletini uygulayanlar var bu ülkede... Bizi kendi adaletimizi uygulamaya çağırınlar var.

Mesela, 12 Mart cuntasıyla nice devrimci-demokratı işkenceden geçiren, halka zulmeden Nihat Erim karşılaştı bu adaletle. Kontrgerilla şefi Hiram Abas karşılaştı.

Adı Kürdistan Kasabı diye bilinen, Kürt halkını katleden, köyleri yakan-yıkın Hulusi Sayın da karşılaştı aynı adaletle. Binlerce işçiye sömüren, vatani karış karış satan Sabancılar da karşılaştı... İşkenceci şefler, muhbirler de tanıdı bu adaleti. Bu adalet önünde hesap verdiler.

Bu adalet devrimin adaletiydi özünde. Bu adalet halk düşmanlarını kurturken halkı sevindirdi. Devrimci adalet o yüzden halkın adaletidir, halkın arzuladığı, özlem duyduğu adalettir.

SUSURLUK'TAKİ DEVLETTİR! Hesap sorma vakti gelmiştir. Yıllardır birikmiş hesabımızı görme vakti gelmiştir.

Susurluk'un, Susurluk'la kaçacak delik bulamayan faşist devletin hakkından adaletimizle gelme vaktidir artık. Ama nasıl? Nasıl kullanacağız adaletimizi, çektiğimiz acıların hesabını nasıl soracağız?

"Adalet İstiyoruz!"

Adaletimizi nasıl uygulayacağız?

Adaletin, mafyalaşmış kontrgerilla devletinin hiçbir mahkemesinde, hiçbir yargıcı, savcısıyla uygulanamayacağını anlayalı çok oldu. Günlük her gelişme de bize bunu kanıtlamaya devam ediyor. **Öyleyse ne yapacağız?**

Kayıp evladının resminin üzerinde bayılan Elif Ana'nın ve onun gibi nicelelerinin adaleti... Hergün biraz daha açlığın pençesine düşen işçinin, sürgüne yollanan memurun adaleti... Sokak ortasında katledilen 17 yaşındaki İrfan'ın adaleti... TİYAD'lı anaların karakızı Senem'in adaleti... Toprağı elinden alınan köylünün adaleti... Köyü yakılanın adaleti... Yakınlarını faili meçhul infazlarda kaybedenlerin adaleti... Eserlerinden dolayı yargılanan sanatçıların, aydınların adaleti...

Adalet arayan milyonların elinden bir avuç adaletsiz nasıl kurtulur? Eğer "Susurluk'taki devlet"se, gayrı-meşru bu devletin karşısında yapacağımız bellidir? Adalet arayışımızı birleştirmek... Kinimizi, öfkemizi bastırmamak, açığa çıkarmak, çıkartmak ve hepsini birleştirip sel olmak...

Yapacağımız şey bu katliamcılar, hak ve özgürlük düşmanlarını, işkencecileri, mafyacıları, bu düzenin temsilcilerini bağımsız, halka açık mahkemelerde yargılamaktır. *"Kayıp ve Katliamların Sorumluları Halka Açık Mahkemelerde Yargılansın"* şiarını yükseltmek, düzene dayatmak ve yargılama hakkımızı mafyacı-kontrgerilla devletten söküp almaktır. Bağımsız, halka açık mahkemelerin kurulacağı **Demokratik, Bağımsız bir Türkiye için** mücadele etmektir.

Adalet isteyen milyonların oluşturacağı sel, çetelerin iktidarını yıkıp bağımsız, demokratik bir halk yönetimini işbaşına getirmelidir. Böyle bir yönetim olmadan bağımsız, adil bir yargılama olmaz. Adalet olmaz. Olamaz! Adalet istiyorsak, adaleti yerine getirebilecek bir yönetime kavuşmalıyız. Bunun başka oluru yoktur.

EMEK, TEKELCİ BURJUVAZİYE DİİYET ÖDÜYOR

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 17, Tarih: 8 Şubat 1997

Emek uzun süredir, kıvranıyor, komplo teorileri arasında dolanıp duruyor ancak bir türlü de fikrindekini dosdoğru söylemiyordu. Sonunda dayanamadı. **"Sabancı cinayeti"** diyerek sözde eleştiri yapan bir yazı da onlar döktürdü. Döktürdü diyoruz, çünkü özgün hiçbir şeyin olmadığı, kırk yıllık eleştirilerle, "güncel" komplo ve "gündem" teorilerinin harmanlanmasıyla ortaya çıkarılmış bir yazıydı.(*)

"Cinayet"... İşe önce bu kelimeyi ele alarak başlayabiliriz. **Bir**; herhangi bir öldürme olayını cinayet ya da katliam gibi sıfatla tanımlamak mak-tülü savunmaktır. Emek, Sabancıları mı savunuyor? **İki**; buradaki cinayet tanımı olayı adli bir olaya indirgeyip onun arkasındaki siyasal gerekçeyi yok saymaktadır. Emek'e göre olay "adli" bir olay mıdır?

Marksist-Leninist literatürde, devrimci literatürde yanlış bulunan eylemlerin eleştirisinin nasıl, hangi kavramlarla yapılacağı az çok bellidir. Kuşkusuz bu literatürden, en azından örneğin Lenin'in -ülkemizdeki silah-lı mücadele savunucularını, pek de ilgisi olmadığı halde benzetmeyi çok sevdikleri- Narodniklere yönelik eleştirilerinden Emek'çilerin de kuşkusuz haberi vardır. O halde niye buna rağmen eylemi örneğin her zamanki gi-bi "bireysel terörizm" vb. olarak nitelemenin ötesinde bir yandan cinayet deyip, bir yandan adli olay düzeyine indiriyorlar. Hesap ne?

İşte bunu cevaplayabilmek için şöyle olan bitene, sürecin gelişimine bir gözetmek gerek:

TÜSİAD toplantı yapıyor ve toplantının başında **"Özdemir Sabancı ve Metin Göktepe için!.."** anma yapıyor. Özdemir Sabancı TÜSİAD'cılarının kendi sınıflarının üyesi. Bu normal. Ama ya Metin Göktepe? Burjuvazi Me-tin Göktepe'ye niye sahip çıkıyor? Yüzlerce infaz var. Hadi bunlar bir ya-na, katledilen onlarca gazeteci var. Niye?

TÜSİAD'çılar, bir süredir "reform" sesleri yükseltiyor, buna kamuoyun-

dan da destek bulmaya çalışıyorlardı. “Demokratlıklarını” kanıtlamak için kendilerine uygun bir materyal arıyorlardı. Göktepe’nin devlet tarafından katledilmesi son derece aleniydi, kamuoyunun gözleri önündeydi. Bu, TÜSİAD’çılar için uygun bir durumdu, ama yetmezdi. (Aynı devlet tarafından aynı alenilikte gerçekleştirilmiş başka cinayetler de vardı) İşte tam bu noktada Emek, (O zamanki Evrensel) TÜSİAD’ın materyal arayışına çanak tuttu. Metin Göktepe bir gazeteciydi. Evet, TDKP’li değil, TDKP’li bir gazeteci değil, militan bir gazeteci değil, yalnızca bir **“gazeteciydi”**.

Göktepe devrimci, demokrat bir gazetenin çalışanı olduğu için katledilmemiş miydi? Geliştirilen tüm söylemler buram buram bir çıkarıcılık, uzlaşmacılık kokuyordu.

Kendi militanınızı **“yalnız gazeteci”** yaptınız. Sırf burjuvazi desteklesin diye. Pekala devrimci gazeteci deseydiniz ne olurdu? TDKP’li (üyesi, taraf-tarı neyse) olduğu açıklansaydı ne olurdu?

TÜSİAD’çılar Göktepe için “saygı duruşunda” bulunuyorlar. Emek, “Sabancı cinayeti” diye yazarak **diyetini** ödüyor. Kırk yıllık revizyonist, şabloncu görüşleriyle “terörist eylem”, “maceracı çizgi” demek yetmiyor bu kez. Çünkü yazının amacı, böyle bir çizgi tartışmasından çok, bir yerlere de bir şey söylemek. Burjuvazinin devrimcilerin psikolojisine yönelik geliştirdiği propagandaya sözde cevap verirken, bir başka cepheden o da saldırıya geçiyor. Burjuvaziye, **bakın, bizim gibi “komünistler” de var; bizim “suikast ve sabatojlarla” ilgimiz yok. Center’lerinizde rahat rahat oturabilirsiniz, biz bomba da kullanmayız, fabrikalarınızı da yakmayız**, diyorlar. İşte **“cinayet”** sözcüğü burada anlam kazanıyor.

Emek TÜSİAD Raporuna ilişkin doğru değerlendirmeler yapıyor. Bundan çözüm çıkmaz diyor. Ama aynı Emek, artık devrim iddiasını ve perspektifini kaybetmiştir, tekellersiz yaşamayı da **pratik** olarak pek düşünmemektedir. Legal parti kurduklarından beri tek **çıkışları** Metin Göktepe olayıdır. Parti olarak başka hiçbir varlık gösterememişlerdir. Tekeller, burjuva medya sahip çıkmasaydı, kendileri birşey yapamazlardı. Bu da açık. Bu noktada da kendilerini tekellere borçlu hissediyorlar. Ve karşılığını Sabancı’nın cezalandırılmasını **“cinayet”** diye nitelendirip Sabancı’yı **sahiplenerek** ödüyorlar.

Tekelci burjuvaziye arada böyle mesajlar gönderilecek ki, devlet “Parti”nin üzerine çok fazla gelmesin. Tekelci burjuvaziye silahlı mücadeleyi yürüten devrimci örgütlerle aralarında hiçbir ortaklığın, yakınlığın olmadığı kanıtlanacak ki, siyasal arenada var olunabilsin. Değilse mazallah tekelci burjuvazi EMEP’i de, Emek’i de kapatıverir. Yalnız hala bir eksik var; eğer ki tam güven vermek, diyet borçlarını tam ödemek istiyorlarsa, Sabancı için bir de anma yapmalılar ki tam olsun!

Emek, “cinayet” demenin ötesinde eylemin zamanlamasına ilişkin de kompto teorisyenlerinin papağanlığını yapıyor: *“Sabancı cinayeti, Metin Göktepe’nin yüzlerce kişinin gözü önünde polis tarafından öldürülmesi*

üzerine öfkeli halk kalabalıklarının sokaklara dökülüp, diktatörlüğün siyasal cinayetlerine karşı protestolara yöneldiği bir dönemde gerçekleşti ve bu mücadeleye sekte vurdu..."

Emek, eylemin zamanlamasına ilişkin, Metin Göktepe olayını hatırlarken, Metin Göktepe'nin katledildiği törenin yapılma nedeni olan **Ümraniye Katliamını** hatırlamıyor.

İlginçtir gerçekten de. Burjuvazi Ümraniye'yi anmaz, anmıyor. Emek de anmıyor. Objektif olma anlamında bile, Sabancı eyleminin hemen Ümraniye katliamının sonrasına geldiğini yazmıyor. Kitle eylemi Metin Göktepe'nin katledilmesinden dolayı gelişti diyor. Yanlış söylüyor, eksik bırakıyor, çarpıtıyor. Metin Göktepe'nin katledildiği yer bir cenaze töreniydi, o törende de binler vardı. *"Ümraniye ve Göktepe katliamı üzerinde gelişen kitle eylemi"* dese doğru söylemiş olacak, ama diyemiyor. Çünkü ilkinde katledilenler DHKP-C'li. Yani onun gözünde "meşru" değil.

Geliyor bugüne. Hainin, Mustafa Duyar'ın teslim olmasını da "gündem değiştirme" olarak değerlendiriyor. Bilseydik hain teslim olsun mu, gündeminiz uygun mu acaba diye sorardık! Barış'çılara göre varsa yoksa "barış"... Emek'çilere göre de dünyanın sınırları mesela Ünal'dan çiziliyor. Bunların dışında her şey "gündem değiştirme"... Tabii yazıda sözünü ettikleri gündem Susurluk... Hainin teslim olması bunu değiştirmiş. Oysa kendilerinin gündemle ne ilgisi var acaba? Kendileri Susurluk'la ilgili tek bir şey yapmış, onu gündemlerine almışlar mı ki, "değiştirilmesinden" şikayetçi olmaktadır? Emekçi kesimlerin suçlulardan hesap sorulması talebiyle gündemi meşgul ettiği bir zamanda gündeme gelmiş teslim olma olayı. Pekala emekçi kesimler bu taleple gündemi meşgul ederken, TDKP ne ile meşgülmüş? Çünkü Türk-İş mitinginin dışında aylardır kimse onları ne ortalıkta, ne başka bir yerde görmüyor bile.

TDKP'liler kimsenin yabancıısı değil. Sık sık görüş değiştirirler. İlkeler değil, yaslanacak yer önemlidir onlar için. Değerler değil, nerde fayda var, nerde çıkar var, o önemlidir. Bu onlara dün kitle eylemlerini sabote ettiriyordu; şimdi Sabancı eylemini karalayarak farklı çıkarlar umuyorlar.(**) Kendi öz güçleriyle, direnişleriyle ayakta durmak pek geleneklerinde yoktur. Eskiden sırtlarını Arnavutluk'a dayamışlardı. Bu öyle bir dayamaydı ki, Arnavutluk, ülke içinde kan döken, zindanları -içlerinde TDKP'liler de dahil olmak üzere- devrimci, demokratlarla tıkabasa dolduran 12 Eylül cuntasına **"Kemalist"** diyor, Evren'in cuntasını **"milli burjuvazinin iktidarı"** olarak değerlendiriyordu. Bununla da kalmıyor, cuntayla anlaşmalar imzalıyor, her akşam Türkiye'ye yönelik radyosundan "Mustafa Kemal'in Türkiye'si" türküleri söylettiriyor, ve dahası **bomba atanlar, soygun yapanlar, adam öldürenler devrimci olamaz, teröristtir, karşı-devrimcidir** diye fetvalar veriyordu. İşte AEP radyosundan bütün bunlar söylenirken, TDKP'liler hala ideolojik gıdalarını bu radyodan almaya devam ediyor, Arnavutluk'a toz kondurmuyorlardı. Faydacılık o boyutlardadır ki, böyle bir durum karşısında bile Arnavutluk'u eleştiremez.

Eh şimdi Arnavutluk yok, sırtını dayayacağı başka bir şey de yok. Legalleşmek gerek. Yetmez. Tekelci burjuvaziyle de arayı yumuşak tutmakta yarar var. Sonra büyük taktikler, politikalar, süreç tahlilleri adına bunlar teorize edilir.

Sabancı cinayeti diyerek belki bir diyet borcunuzu ödemiş olursunuz ama bununla tekellere kendinizi beğendirmiş olmazsınız. Çünkü tekeller öyle kolay kolay beğenmezler. Oportünizm çizgisindeki bu yanı keşfeden tekeller, sizi hergün daha fazla şeyi terketmeye, devrimle, devrimcilikle aranızda daha kalın çizgiler çekmeye zorlayacaktır. Ve bunun sonu yoktur.

(*) 23 Ocak 1997 tarihli Emek, "Terörist Profili, Devrimci Eylem ve Karşı Propaganda" başlıklı A. Cihan Soylu imzalı yazı.

(**) İdeolojik gıdasını aynı kaynaktan alan, "ayrılmış" olmasına rağmen TDKP'yle aynı gelenekleri savunup uygulayan, dünün TDKP'si olmaya aday TİKB de, hainin teslim olması olayını aynı bakış açısıyla ele alıp, kendine bundan pay çıkarmaya çalıştı. Teslim olan hain Mustafa Duyar Cepheli olmadan önce TİKB'liydi. Hah bu da TİKB için bir fırsattı. Sabancı'nın cezalandırılması gibi, ülkede günlerce tartışılan bir eylemi Alinteri gazetesinde bir cümleyle geçiştirirken, aradan bir yıl geçtikten sonra, hainin teslim olması üzerine TİKB Merkez Komitesi imzalı bir açıklama yaptılar. TİKB, *"Mustafa Duyar'ın geçmişte kuşkulu durumları olduğu gibi"* ipe sapa gelmez bir savla, aynı Emek'çiler gibi, eylem hakkında şaibe yaratmayı amaçlıyordu. TİKB, bu "Merkez Komite" bildirisiyle hem eylem karışısındaki tahammülsüzlüğünü, hem arada adımı duyurayım da nasıl olursa olsun mantığını ortaya koyuyordu. Tabii basit bir mantıktı bu, hesap küçüktü. Küçüklük kompleksi, daha büyük hesap yapmalarına, büyük düşünmelerine elvermiyordu anlaşılan. Arnavutluk kültürü, birbirine olmadık şeyler söyleyen bu iki grubu yine yan yana getirmişti.

BASINDAN BİR YAZI / BİR YORUM

BİR DEZENFORMASYON KURBANİ; ERBİL TUŞALP PEKİ YA ÖTEKİLER?

Halkın Sesi KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 2, Tarih: 15 Şubat 1997

Enformasyon ve dezenformasyon kavramları, teknolojinin, iletişimin ya da daha güncel deyişle medyanın gelişmesiyle birlikte daha çok kullanılan kavramlar haline gelip daha büyük bir önem kazandı.

Dezenformasyonu burjuvazi kullanıyor. Çünkü gerçeği gizlemeye, sapırtmaya, çarpıtmaya çalışanlar onlar. Dezenformasyonun biçimleri de son derece çeşitli. Örneğin "**Kamuoyu şunu istiyor, kamuoyu bunu istiyor**" türünden anketler gibi görünürde son derece "ciddi" çalışmalar, dezenformasyonun bir aracı olabildiği gibi, TV'de gördüğünüz küçük bir haber de aynı işlevi yüklenebiliyor.

Devrimci bir eylem mi oldu? Kontrgerillanın psikolojik savaş uzmanları harekete geçer; polis yalan yanlış açıklamalar yapar; gazeteler bu haberleri doğrulatmaya gerek görmeksizin olduğu gibi yayınlar; ve adı köşe yazarına, siyasal analizciye çıkmış çeşitli isimler bu açıklamalar üzerine teori geliştirirler.

Ya da egemen sınıfların hiç açığa çıkmasını istemedikleri bir gelişme mi oldu; mekanizma hemen harekete geçer; ondaki esas yanı değil, son derece önemsiz bir ayrıntı büyütülür, büyütülür ve bir süre sonra bu ayrıntı esas meselenin önüne geçirilir.

Veya bir başka dezenformasyon yöntemi; sarsıcı bir gelişmenin yankıları, etkisi doğrudan devlete yönelmeyecek bir başka sarsıcı gelişmeyle azaltılır, ortadan kaldırılır.

Elbette bütün bunlar son derece ustaca yapılır; dezenformasyon resmi-

sivil, görsel-işitsel **onlarca kanaldan birden** desteklenir. Gönüllü dezenformasyon uzmanları bir yana, yılların tecrübeli gazetecileri de bu dezenformasyon tuzağına düşmekten alıkoyamazlar kendilerini.

Olaylara **sınıfsal perspektiften**, yani **çıplak gerçeğin penceresinden** bakması gereken sol da etkilenir bundan. Dezenformasyonun çapı ve etkisi büyür...

Erbil Tuşalp açıkkyürekliklikle çetelerin dezenformasyonu doğrultusunda düşünmüş olduğunu itiraf ediyor. Aşağıda ilgili yazısını aktarıyoruz. Ama **peki ya ötekiler?** Çatlı'lar üzerine, Susurluk'la bağlantı kurup Sabancı eylemi, ya da eylemi gerçekleştirenlerden birinin ihanet edip teslim olması üzerine, onlarca komplo teorisi geliştirenler? Her şeyi **"gündem mi değiştirilmek isteniyor"** diye Mahir Kaynak tarzı ele almaya çalışanlar? Cengiz Çandar'ları "kaynak" sayıp onların değerlendirme ve yorumlarına ortak olanlar?..

Erbil Tuşalp'ın kendine yönelttiği sorgulayıcı tarza onların da **fazlasıyla ihtiyacı var**. Böyle bir tarza örnek olması açısından Tuşalp'ın yazısını yayınlamakta yarar gördük:

"DAK Güvenlik...

Kuşadası'ndan gelip Bursa istikametine gitmekte olan Mercedes otomobil, Denizli'den gelip İstanbul'a gitmekte olan Ford kamyonu çarptığı anda başlayan 'bilgilendirme' ile 'yanlış bilgilendirme' savaşı sürüyor. Karakolda doğru söyleyenler mahkemeye çıkmadan, daha şimdiden şaşırmaya/şaşırtmaya başlıyor.

*3 Kasım 1996 günü saat 19.30'da Susurluk'ta beliren **bilgilendirme (enfermasyon)** ile **yanlış bilgilendirme (dezenformasyon)** arasındaki o ince çizgi üzerinde büyük bir oyun oynanacağı belliydi. On sekiz yıldır aranan eli kanlı bir katilin, on dakikada ortaya çıkan gerçek kimliği, gazetecilik mesleği açısından uyanık olmayı gerektiriyordu.*

*Abdullah Çatlı'nın yeraltı ve yerüstündeki iş ve siyaset arkadaşları kollarını sıvıyor; hiç zaman yitirmeden merkez postalarından yayına geçiyordu. Haberciler ve yorumcular için **'cazibesi'** tartışılmayacak öyküler uydurmaya başlıyorlardı. Onlara göre Çatlı 'Bekaa baskını' tek başına düzenleyen' bir vatanseverdi. Asala lideri 'Agop Agopyan'ın alınının ortasına, kurşun' sıkıyor; Ermeni saldırılarını tek başına durduruyordu. 'Uyuşturucu tarruzu' ile Fransa'yı dize getiriyordu. Hatta o 'Bu devlet için kurşun atan bir kahraman' olarak, kanlı elleriyle duygu yüklü dizeler yazan bir şairdir. **Bunların tümü yalandı.** 'Eski faşist-yeni şeriatçı' kampın gazete bürolarına, televizyon haber merkezlerine yönelen yoğun trafiği bir **'dezenformasyon canavarının'** varlığını kanıtlıyordu.*

*Sözlük, dezenformasyonu **'Haberi yok etme, önemini küçültme ya da anlamını değiştirme eylemi'** olarak tanımlıyor...*

*Bu hep böyle oldu. Gazeteciler bilerek ya da bilmeyerek dezenformasyon saldırısının, her dönemde vazgeçilmez özneleri oldular. Örneğin, 1950'lerde Fransız paraşütçüleri Cezayirli kızların 'içlerinde' boş içki şişelerini kırarken, biz Fransız askeri bildirilerinin diline uyararak onlara isyancı eşkıyalar demedik mi? 1960'larda Vietnam'da olup bitenlere **Amerika'nın Sesi Radyosu'nun gözü ile** bakmadık mı? 1970'lerde yürekleri sevgi dolu çocuklarımızı **vatan haini ilan edip** darağaçlarına göndermedik mi? 1980'lerde yakalarına antikomünist rozeti takan **işkencecileri vatansever ilan etmedik mi?***

*(...) bu çerçevede Susurluk olayının bir kurbanı da benim. Yıllardır inceleyip sık dokuyan biri olarak Susurluk iş kazasıyla ortaya çıkan 'enformasyon dezenformasyon savaşında' ilk yarayı alanlar kervanına ben de karıştım. Durup dururken, hiçbir biçimde ilgisi ve ilişkisi olmamasına karşın, Çatlı'nın yeraltındaki yol arkadaşı Drej Ali'ye DAK güvenlik şirketini kurdurdum. **Tek elden verilenle yetindim, doğrulamadım, dezenformasyon uzmanlarının tuzağına düştüm.** Çok uzun bir süredir belki ilk kez yanıldım ve yanılttım. Şimdi beni yanıltanların kendilerine sağladıkları 'çıkarın' peşindeyim. Görünen o ki işin ucunda 'hatırı sayılır bir güvenlik ihalesinin karanlık amacı' var. Yanlışımı düzeltiyor, 'ihale makamlarının' yanlış değerlendirmemden 'etkilenmemesini' diliyorum." (Radikal, 25 Ocak 1997)*

Kontrgerillanın Yayın Organı Fethullahçı Aksiyon Dergisi'ne Açık Mektup

*Halk için KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 20, Tarih: 8 Mart 1997*

Aksiyon Dergisi yazarı Aydoğın Kılıç, 11-17 Ocak 1997 tarihli Aksiyon dergisinde Önderliğimize ve Devrimci Hareketimize ilişkin kontrgerillanın ağzından yalan ve iftiralarla dolu bir yazı yazdı. Biz de yazının muhatabı olarak düşüncelerimizi kendisine mektupla bildirdik. Aydoğın Kılıç her ne kadar "korkmadığını" belirtse de kendini aklamaya çalışarak mektubumuza cevap yazmış. Kılıç'ın mektubuna cevabımızı ise bir "açık mektup" olarak gönderiyoruz; çünkü bu cevap tüm Aydoğın Kılıçlar için geçerli ve gerekli.

Evet, Aydoğın Kılıç, kendini aklamaya çalışırken, mektubunda *"Öncelikle şunu belirtmeliyim ki, yazıda önderiniz Dursun Karataş'a yönelik benim kalemimden çıkmış tek satır bile yer almamıştır. Yazı baştan sona tanıklar ve belgelerin ışığında hazırlanmıştır"* diyorsun. Hangi tanık, hangi belge? Sen yazdıklarını yayınlamadan önce eline alıp bir okudun mu? Mahalle dedikodusu yapmaya benzemez bu iş. THKP-C'den DHKP-C'ye kadar yaklaşık 30 yıllık bir Devrimci Harekete olmadık iddialarda bulunuyorsun, koskoca 7 sayfa kontrgerillanın ağzından yazı yazıp, devrimcilerin devlet tarafından, kontrgerilla tarafından kullanıldığını, mafyayla birlikte çalıştığını ileri sürüp altına da imzanı atıyorsun, ondan sonra kalkıp *"Önderiniz Dursun Karataş'a yönelik benim kalemimden çıkmış tek bir satır bile yer almamıştır"* diyorsun. Herkesi kör mü sanıyorsun ya da bizim okuma yazma bilmediğimizi mi düşünüyorsun?

Hadi sen yazmadın, sen kontrgerillanın kalemşöürü değilsin, peki, kulağına fısıldananları, tanık, belge diye gösterilenleri araştırdın mı? **Yok.**

DHKP-C hakkında açılmış onlarca, yüzlerce davanın iddianamelerini inceledin mi, biten davalara baktın mı, iddialarına kanıt olacak bir belgeye rastladın mı? **Yok.** Peki, tanık diye, belge diye gösterdiklerine kendin inanıyor musun? İnanmıyorsun. İnsan yazılanlar doğrudur der, **“benim kalemimden çıkmış tek satır bile yer almamıştır... dikkatli incelendiğinde, yazıda hiçbir iddianın sahibi olmayıp, sadece belirttiğim isimlerden alıntı yaptığım ve örgüt lideriniz hakkında en ufak bir hakarete dahi bulunmadığım görülecektir”** diyerek, kendini savunmaya, kurtarmaya çalışmazdın. Anlıyoruz. Korkuyorsun ve kıvırtıyorsun. Ama, doğruluğuna inanmıyorsan, şüphen varsa araştırmadan, soruşturmadan, muhataplarına sormadan altına imza atıp neden o yazıyı yayınlıyorsun? Kaldı ki, bu söylediklerin de doğru değil. Yazı sadece başkalarının söylediklerinden, alıntılardan mı ibaret? Arada bir sürü kendi yorumların da var. Hem ne demek **“önderinize hakaret etmedim.”** Başkalarından alıntı olarak da olsa dünyanın hakaretini say, ondan sonra da **“ben demedim”** de. **Bu ne biçim ahlak anlayışı, bu ne biçim gazetecilik?**

Özrü kabahatinden büyük denir ya, aynen de öyle davranıyorsun. Bir kere biz kimiz, sana mektup yazan DHKC’li tutsaklar. Yerimiz belli mi? Belli. Adresimiz belli mi? Belli. Peki bize cevap olarak yazdığın mektubu bize değil de, neden Kurtuluş Gazetesi’ne gönderiyorsun? Amacın ne? Provokasyon mu yaratmaya çalışıyorsun?

Polis devrimcileri yakalar, basına gösterirken önlerine Kurtuluş Gazetelerini koyar. Amaç yasal olarak çıkan bir gazeteyi halka yasadışıymış gibi göstermektir. Hadi o polis, kontrgerillanın psikolojik savaş taktiklerini uyguluyor. Peki sana ne oluyor? Senin yaptığın polisin yaptığından çok mu farklı? Mektuplarımızda seni kontrgerillanın kalemşörü olmakla itham ettiğimizi söyleyip güya öyle olmadığını söylemeye çalışıyorsun. Ama aynen de öyle davranıyorsun.

Kontrgerillanın kalemşörü olmak için illa da maaş bordrosunda “kontrgerilla elemanı” yazması veya Özel Harp Dairesi’nde sicili bulunması gerekmiyor. Senin anladığın dilden söylersek, bilirsin kimi insanlar ruhunu da satar, karşılığında para alır almaz o da ayrı bir konu. Yalanı, iftirayı, karalamayı ardarda öyle sıralamışsın ki, o kadarını polisin, kontrgerillanın kendisi bile herhalde en azından bir seferde yapamazdı. Böylece patronlarının da, kontrgerillanın da gözüne epeyce girmişsindir mutlaka.

Belge olarak, darbecilere ait olduğunu ileri sürdüğün **“Kendilerini Devrimci Sol Güçler olarak tanıtan bir grubun Almanya’dan derginize göndermiş olduğu fakslar”**ı gösteriyorsun. Sen derginize gönderilen her faksı araştırıp soruşturmadan, doğru olduğunu kabul edip **“belge olarak”** kullanır mısın? Faks metninin sahibi olarak ileri sürdüklerine sordun mu, bu size mi ait diye? **Şimdi biz Fethullah Hoca şöyledir, böyledir diye bir faks göndersek onu da belge olarak kullanır mısın?** Kaldı ki sözünü ettiğin faksların kontrgerilla ürünü olduğu, kendilerine ait olmadığı faksların sahibi olarak ileri sürdüğün darbeciler tarafından bizzat açıklandı. Faksları,

gazetelerde haber olarak da çıktı. Faksları belge olarak o kadar kullanmaya meraklıysan sözkonusu 12.10.1995 tarihli, imzalı basın açıklamasının aslını da derginize faksalayabiliriz.

Kendine tanık olarak güya eski THKP-C'li Halit Özkul diye birini bulmuşsun ya da uydurmuşsun. Sen Halit Özkul'un THKP-C'li olup olmadığını nereden bilirsin? Onu biz biliriz, gelip sordun mu? Hiçbir THKP-C'li devrimcilere karşı savaşmaz. Karalamalar yapmaz. Güya onun ağzından da İbrahim Seven'i Ergenekon'un yani kontrgerillanın Dev-Yol içindeki ajanı ilan etmişsin. Kanıtın? Yok, birisi öyle söylemiş. Git bak, Fethullah Hoca Efendiniz için de neler, neler söyleyenler var, onları da yazar mısınız? Peki, ondan sonra kendi derginin yani Aksiyon'un 8-14 Şubat 1997 tarihli 114. sayısında Okur Hattı sayfasında çıkan İbrahim Seven'in açıklamasını da herhalde okumuşsundur. Orada İbrahim Seven Dev-Yol içinde hiçbir zaman olmadığını, sadece TKP(B) ve DKP örgütlerinde bir müddet genel sekreterlik yaptığını, Süryani bir ailenin çocuğu olarak Ergenekon gibi bir örgüte sempati bile duymasının mümkün olamayacağını açıklıyor.

Ama yalanların bununla da bitmiyor. *"Emekli Deniz Binbaşı Erol Bilbiklik aylar önce bir takım açıklamalarda bulunmuştu... Kamuoyunda çok tartışılan iddialarında Orhan Kabibay, İrfan Solmazer gibi askerlerin Dursun Karataş gibi bir çok ismi kullandığını, İrfan Solmazer'in 12 Mart'a 24 saat kala Almanya'ya uçurulduğunu, Almanya'dan filolar sahibi milyarder bir iş adamı olarak döndüğünde kılına bile dokunulmadığını belirtmişti"* diyor-sun. Yalan söylüyorsun, tüm diğerleri gibi bu söylediklerin de yalan. Yalanın yine kendi derginde, Aksiyon'un 17 Şubat 1997 tarihli 113. sayısında yayınlanan Solmazer'in kendi açıklamasıyla yüzüne vuruluyor. Senin *"12 Mart'a 24 saat kala Almanya'ya uçuruldu"* dediğin Solmazer açıklamasında *"Keşke 12 Mart öncesi yurtdışına kaçabilseydim de, en güzel gençlik günlerimde cezaevi hücrelerinde çürümeseydim"* diyor ve o dönemde tam 84 davadan idamla bir numaralı sanık olarak yargılandığını söylüyor. Ama sen kendini aklamak için gönderdiğin mektupta açığa çıkan bu yalanlarından hiç bahsetmiyorsun.

Tanık ve belgelerinin içinde *"Marksist olduğunu açıkça ifade eden Erol Mütercimler"*i göstermişsin. Ben Marksistim demekle Marksist olunmaz, o ayrı bir tarafa, ama kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki Marksistler Marksistler'e karşı savaşmaz.

Yazında, Hüseyin Baybaşı'nın Özgür Politika Gazetesi'nde söylediklerini güya kanıt olarak kullanıyorsun. Peki, onun doğruyu söylediğini nereden biliyorsun? Araştırdın mı? Eğer araştırsaydın DHKC'nin, Zafer Yolunda KURTULUŞ Gazetesi'nin 27 Nisan 1996 tarihli 42. sayısında da yayınlanan 22 Nisan 1996 tarihli Baybaşı'nı yalanlayan açıklamasını da görmüş olurdun. Ama bu işine gelmezdi tabii. Çünkü sen her ne kadar "benim kalemimden çıkan tek satır bile yok" desen de işine geleni çarpıtıp yorumlayarak kullanmayı ya da olmayan şeyleri varmış gibi göstermeyi maharet sayıyorsun. Tıpkı *"1995 yılında Mehmet Ağar'ın Emniyet Genel Müdürlü-*

ğü sırasında... Milli Güvenlik Kurulu'na, Cumhurbaşkanlığı'na sunulmak üzere hazırlanan raporlar olayın ciddiyetini daha da artırıyor" deyip, raporda darbenin devlet tarafından gerçekleştirildiğini yazdığını iddia etmen gibi. Sen raporu gördün mü, elinde belgesi var mı? Orada öyle bir şey yazıyor mu? Yok. Her zaman sunulan genel "terör" raporunu yeni bir "kaynak," "belge" bulmuşsun, orada iddialarına kanıt varmış gibi yansıt, sonra kendi yorumunu ekle, demek ki şöyle söyleymiş deyip yalan ve iftialarına devam et.

Halk Düşmanlarını Cezalandırdık, Cezalandırmaya da Devam Edeceğiz

Yazında kontrgerillanın bugüne kadar çokça başvurduğu yöntemi tekrar kullanarak, Devrimci Hareket'in cezalandırma eylemleri üzerinde şaibe yaratmaya çalışıyorsun. Kemal Kayacan'ın cezalandırılmasının nedeni olarak güya kontrgerilla ile ilgili bilgilere sahip olmasını göstermişsin. Kemal Kayacan'ın kontrgerilla ile ilgili bilgilere sahip olup olmaması neyi değiştirir? Faşist ordunun halk düşmanı bir subayıydı, halka karşı savaşta önemli sorumluluklar üstlenmiş bir generaldi, onlarcası gibi o da onun için cezalandırıldı. Kaldı ki kontrgerilla ile ilgili bilgilere sadece Kemal Kayacan değil, üst rütbeli tüm subayların hepsi sahiptir. Şimdiyse kontrgerilla ile ilgili çok daha fazla şeyi herkes biliyor. Çok daha fazlasının açığa çıkması için de en çok biz mücadele ediyoruz. Bu mücadele içinde de sen ve senin gibi kontrgerilla kalemşörleri de açığa çıkıyor.

Gün Sazak da halk düşmanı kontra örgütü MHP'nin faşist şeflerinden biri olduğu için cezalandırıldı. Yazdığının tersine Gün Sazak'ın kaçakçılığı engellemek gibi bir derdi olmak bir yana, kaçakçıların elebaşlarından biriydi.

Cezalandırılmasını şaibeli olarak göstermeye çalıştıklarından biri de Hiram Abas. Sen Hiram Abas'ı ne kadar tanırırsın? Yazında neredeyse onu göklere çıkaracaksın. Hiram Abas'ın uzun yıllar Ortadoğu'da görev yaptığını, güya davasını desteklediğiniz Filistinliler hakkında Siyonist İsrail'e istihbarat bilgileri verdiğini, MOSSAD'la, CIA'yla ortak çalıştığını da biliyor musun? Onun verdiği bilgilerle, Filistinlilere MOSSAD tarafından operasyonlar düzenlendiğinden, katliamlar yapıldığından, CIA şeflerinin en iyi dost Türk ajanı olarak Hiram Abas'ı gösterdiklerinden haberin var mı? Tabii vardır, bilmiyor olamazsınız. O zaman, siz nasıl müslümansınız, nasıl emperyalizm ve Siyonizm düşmanısınız, nasıl Filistin ve Arap halklarının dostusunuz? Değil tabii. Siz dostluğu da, düşmanlığı da **çıkarlarınıza göre** belirliyorsunuz. Bugün dost dediğinize yarın düşman, düşman dediğinize dost diyebiliyorsunuz. Güya emperyalizme karşısınız, Arap halklarının dostusunuz. Ama Körfez savaşında Irak halkı emperyalizm tarafından katledilirken oturup seyrettiniz. Neden? Çünkü devletle, Özal'la ilişkileriniz gayet iyiydi. O da ABD'nin politikasına destek veriyordu. Okuyucularınız

dan gelecek tepkiyi düşünerek, açıktan ABD'yi savunamazdınız belki ama çıkarlarınız bozulmasın diye de en azından sessiz kalmak gerekirdi, siz de öyle yaptınız.

DHKP-C Bir Halk Hareketidir, Ne Kontrgerillanın, Ne De Aksiyon'un Kontra Haberleri Bu Gerçeği Değiştiremez

Yazıda 1978'de Devrimci Yol tasfiyeciliğine de yer vererek Dursun Karataş, Bülent Uluer ve Paşa Güven için, *"Dev-Yol'u revizyonistlik ve pasiflikle suçlayarak, örgütle ilişkilerini askıya aldıklarını açıkladılar. Hepsi Alevi ve Kürt olan bu üç kişi THKP-C lideri Mahir Çayan'ın politikleşmiş askeri savaş stratejisini savunuyordu"* diye yazmışsın. Şimdi sen bu üç kişinin Alevi ve Kürt olduğunu nereden biliyorsun? Onları tanıyor musun, ya da nüfus kütüklerini mi araştırdın? Mesela Dursun Karataş Alevi değil, ama yine bilerek veya o çok güvendiğin tanıklarının sözlerine inanarak yalan yazmışsın. Biraz araştırma yapma zahmetine katlansaydın yazdıklarının doğru olmadığını kendin de görürdün.

Ha, öyle olsaydı ne olurdu? Bizim için hiçbir şey değişmezdi. Çünkü biz insanlar arasında milliyet, dil, din, mezhep, cins ayrımı yapmıyoruz, yapmayız. Biz bir halk hareketiyiz, içimizde Kürt de, Türk de, Arap da, Çerkez de, Gürcü de, Laz da vardır, Alevisi, Sunnisi, Süryanisiyle her din ve her mezhepten insan, bu topraklar üzerinde yaşayan her kesimden insan vardır. Cephe'nin kapısı dürüst, namuslu, halkını, vatanını seven, bağımsızlıktan yana, emperyalizme, faşizme, sömürüye karşı herkese açıktır.

Peki sen neyi savunuyorsun, halkı birleştirmeyi değil, bölüp birbirine düşürmeyi mi? Yazı yazdığın Aksiyon Dergisi ya da bağlı olduğunuz Zaman Gazetesi ve Fetullah Hoca'nız neyi savunuyor? Emperyalizm hakkında doğru dürüst bir şey yazmazsınız, Siyonizm hakkında, halka yapılan zulüm, işkence, katliamlar, faili meçhuller, kayıplar hakkında bir şey yazmazsınız. Ama konu devrimciler olunca hiç fırsatı kaçırmıyorsunuz. Ne kadar yalan, yanlış, kontra haber varsa yayınlamakta hiçbir sakınca görmüyorsunuz. Özellikle son zamanlarda DHKC'ye karşı gösterdiğiniz bu ilgi nereden kaynaklanıyor acaba? Burjuva basında kontra kaynaklı haberleri yayınlamakta **ilk sıraya** yükseldiniz, bunun da bir nedeni olmalı mutlaka.

Devrimcilerin kontrgerillayla, devletin içindeki odaklarla, mafyayla ilişkisi üzerine yalanları, kontra haberleri elinize kalemi alıp rahatça yazıyorsunuz da, konu Susurluk olunca kalem **elinizi mi yakıyor?** 4 aydır memleket Susurluk olayıyla çalkalanırken, halk sokaklara dökülürken siz kör, sağır ve dilsizi oynuyorsunuz. Sizin yazdıklarınıza göre düşünürsek Susurluk olayı aydınlanırsa, kontrgerillanın, mafya çetelerinin bütün pislikleri ortaya çıkarsa devrimcilerin de onlarla ilişkileri daha net ortaya çıkmaz mı, yazdıklarınız kanıtlanmış olmaz mı? Peki, o zaman neden böyle bir şey yokmuş, hiç öyle bir kaza olmamış, devletin kirli çamaşırları ortaya serilmemiş gibi davranıyorsunuz? Bunları da araştırıp yazarsanız ilgiyle izlenip

okunacağından şüphenez olmasın. Hatta yol da gösterelim. Mesela bir devlet memurluğundan emekli Fethullah Hoca'nın ülke sınırlarını da aşarak Irak'tan, Türki Cumhuriyetlere, oradan Orta Asya ve Avrupa ülkelerine, ABD'ye kadar onlarca okulu, yurtları, dersaneleri açacak trilyonları nereden bulduğunu araştırarak bu işe başlayabilirsiniz. Tabii tüm bunlarda ki gelişmelerin ve Hoca'nın devlet erkani katında itibarının artmasının sizin Ergenekon dediğiniz kontrgerillanın 1980'den sonra yurtiçindeki ve dışındaki faaliyetlerinin yoğunlaşmasıyla **paralellik göstermesi** de yazıya daha bir ilginçlik katacaktır.

Mesela, Abdullah Çatlı'nın Hoca Efendi ile görüştükleri söyleniyor. Kırcı "Ben Fethullahçıyım" diyor, neden DHKP-C'liyim diyen bir kontra çıkıyor da Fethullahçıyım diyen çıkıyor? Düşün bakalım?

Ayrıca bu arada kontrgerilla merkezi Özel Harp Dairesi (Özel Kuvvetler Komutanlığı)'ne bağlı Psikolojik Savaş Dairesi-Toplumsal İlişkiler Başkanlığı'nın medyadaki uzantıları Prof. Salih Tuğ'la, Sabahattin Zaim'in Zaman Gazetesi'nde hangi işlerle iştigal ettiklerini açıklarsanız kamuoyunun merakını da gidermiş olursunuz.

MİT'in uydurma bildirilerini "**belge**" sayıp, üstelik çarpıtarak devrimcileri, Devrimci Hareketi karalamak için "**güvenilir kaynak**" olarak kullanıyorsunuz, ama aynı MİT, Fethullah Hoca Efendi'nin ismini çetelerin içinde sayınca kuyruğunuza basılmış gibi hop oturup hop kalktınız. Neden bu "çifte standart"?

Halka Karşı Suç İşleyenler

Bunun Bir Bedeli Olduğunu da Unutmamalıdır

Evet Aydoğan Kılıç, mektubunda *"... Devrimcileri asla anlayamayacak bir insan olduğum belirtilmiş. Buna katılmak mümkün değil. 23 yaşında hayatının büyük bir kısmını Marksizmi ve Marksist literatürü anlamaya çalışmakla geçirmiş bir insan olarak bu iddiaları kabul etmiyorum"* diyor-sun.

Ama yine doğruyu söylemiyorsun. Eğer hayatının büyük bölümünü Marksizmi anlamaya çalışmakla geçirmiş olsaydın hiç değilse azbuçuk anlardın. Devrimcilerin onyıllardır senin *"işbirliği yapıyorlar, kullanılıyorlar"* dediğin kontrgerillaya, mafya çetelerine, onların devletine karşı savaştıklarını, bunun için binlerce şehit verdiklerini, onbinlercesinin işkencelerden geçirildiğini, binlercesinin hala zindanlarda olduğunu da bilirdin. Devrimcilerin ne yaptılarsa savunduklarını, savunamayacakları şeyleri yapmadıklarını bilirdin. Bilirdin ve haklarında bir şey yazacaksan gelir önce onlara sorardın.

Ama sen öyle yapmadın, senin yaşından uzun bir geçmişe sahip, halkın içine kök salmış bir devrimci harekete, bir halk hareketine saldırdın. Suç işledin. Yetmedi, "*Hepsi Alevi ve Kürt'tü*" diyerek güya aklınca "terö-

ristlerin" hep Alevi ve Kürtlerden çıktığını ima ederek bölücülük, ırkçılık ve mezhepçilik yaptın. Alevi mezhepten halkı ve Kürt ulusunu aklınca küçük düşürmeye, halkı birbirine kışkırtmaya çalıştın, halka karşı bir suç daha işledin. Yok, öyle bir maksadım yoktu diyemezsin çünkü mektubunda da *"sınıfsal bir mücadeleyi yürütenlerin dini bir dayanağı olan Alevi bir tabana yaslanma çabaları"* diyerek niyetini bir daha belirtmiş oluyorsun. Bunun öyle olduğu sonraki sayılarda özellikle Alevi ve Kürt öğelerini öne çıkararak yayınladığınız okur mektuplarından da belli. Cahit Polat adına yazılmış bir mektup şöyle mesela: *"DHKP-C'nin Kürt-Alevi'lerinin örgütü olarak, Dursun Karataş liderliğinde, değişik bir misyonla ortaya çıkacağı... Bu defa CIA desteğinde... Hatırlayacaksınız PKK lideri Apo da böyle bir yol izledi."* Bir diğeri, Türkmen Balçıkhisarlı adına yazılmış olanı da şöyle: *"Bundan böyle Türk halkının, 'Devrimcilik, Demokratlık' adına eylem-gösteri yapacak olan, DHKP-C'li Kürt-Alevilerine gereken dersi vereceğine inanıyorum."*

Evet Aydoğan Kılıç, sen ve mensubu olduğun derginin onyıllardır kontrgerillanın halkımızı bölmek için körüklediği Kürt-Türk, Alevi-Sunni düşmanlığını yazılarınızla, yayınlarınızla sürdürmenizin amacı ne, bundan ne çıkar bekliyorsunuz? Siz ne biçim müslümansınız? Şimdi size kontrgerillanın kalemşörlüğünü yapıyorsunuz demekle haksızlık mı etmiş oluyoruz?

Yazında dönüp dolaşıp Haraketimiz tarafından cezalandıran üç beş tane faşisti, karşı-devrimciyi, Sabancıları ele alıp bunların neden öldürüldüklerini tartışıyorsun. Aklınca eylemler üzerinde şaibe yaratmaya çalışarak komplo teorileri yapıyorsun. Bunların cezalandırılması seni neden bu kadar ilgilendiriyor ve rahatsız ediyor? Cezalandırılan üç-beş karşı-devrimci halk düşmanını bu kadar tartışıyorsun da öldürülen, katledilen binlerce devrimciden, infazlardan, kayıplardan, faili meçhullerden neden hiç bahsetmiyorsun? Şaibe altında bırakmaya çalıştığın hareketin bu dönemde katledilen, kaybedilen yüzlerce insanı niye seni ilgilendirmiyor? Bunlar kontrgerillanın işi değil mi?

Ama unutmayın, siz ve sizin gibilerin yazdıkları yalanlar, iftira ve karalamalar, halka karşı işlediğiniz suçlar yanınıza kar kalmaz. Bunlar nasıl olsa illegal örgüt, yalan da yazsak nasıl olsa mahkemeye veremezler, yazıyı tekzip ettiremezler diye kimse düşünmesin. Biz adaleti oligarşinin mahkemelerinden zaten beklemiyoruz. Bizim için esas olan kendi hukukumuz, kendi adalet anlayışımızdır.

Unutulur sanmayın, biz unutmayız, halkımız unutmaz, halkın adaleti mutlaka birgün tecelli eder. Şunu da bilmelisin ki, devrimciler hakkında, Devrimci Hareket hakkında senin yazdığın gibi kontrgerilla kaynaklı yazılar, haberler onyıllardır yapılıyor. Ama tüm bu yalan, iftira ve karalamalar bir işe yaramadı. Güneş balçıkla sıvanmıyor. Siz ne kadar karartmaya çalışırsanız çalışın, halk her geçen gün gerçekleri daha yakından görüyor. Bugün yüzbinler, milyonlar devrimcilere karşı değil, bu yalanları, karalamaları yapanlara, kontrgerillaya, devlete, mafyacılara, halkı sömürenlere

karşı “Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık” eylemi yapıyor. Onbinler sokaklara devrimcilerle birlikte iniyor.

Mektubunun sonunda da *“Ama hayat, biraz da başkalarının gözüyle bakmak değil midir dünyaya?... Bu tür ölüm tehditlerinde bulunmaktansa ‘gel kardeşim gerçekleri bir de bizden dinle’ demek daha akıllıca olmaz mıydı?”* diyerek bir de akıl veriyorsun. Biz de diyoruz ki, *“Bak kardeşim o yalanları yazmadan önce gerçekleri bir de bizden dinlesen daha akıllıca olmaz mıydı?”*, ve diyoruz ki, hayat biraz da başkalarının gözüyle bakmaksa dünyaya, at gözünden o kontra gözlüklerini, biraz da gerçekleri gör!

**DHKC’li Tutsaklar Adına
Hüseyin Özarslan**

SÖZ'e YAKIŞAN!

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 21, Tarih: 15 Mart 1997

"Peru ordusunun, MRTA baskınını önceden bildiği halde Başkan'a bildirmediği söyleniyor..."

SÖZ'ün 1 Mart tarihli sayısındaki Peru haberinin üst başlığında bu satırlar var. Altındaki büyük başlık ise soruyor:

'Paşalar'ın Fujimori'ye oyunu mu?"

SÖZ, oldukça "önemli" bir gazetecilik yapıyor; Peru'lu gerillaların, MRTA'nın Japon elçiliğine baskınıyla ilgili okurlarını **"aydınlatıyor"**! Biraz daha aydınlanmak için başlığını aktardığımız haberin devamına da bakalım:

"Fujimori geçtiğimiz hafta sonu yaptığı bir açıklamada 'yıkıcı faaliyetleri önleme aygıtında en azından bir ihmalin SÖZ konusu olabileceğini, çünkü eylemin gerçekleştirildiği 17 Aralık'tan haftalarca önce (Milli İstihbarat Örgütü) SIN'in hazırladığı bir raporda Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin (MRTA) Lima'da eyleme hazırlandığının saptanmış olduğunu söylemişti."

Türkiye'ye ne kadar benziyor değil mi? Devrimci bir eylem olduğunda, hemen MİT "biz biliyorduk, emniyeti uyar mıştık" der, ya da emniyet "biz istihbarat almıştık, onları uyar mıştık" açıklaması yapar. Dertleri sorumluluğu üstlerinden atmaktır. Mahir Kaynak gibiler de hemen bu istihbaratın niye değerlendirilip eylemin neden önlenmediği üzerine komplo teorileri yapar. Peru'da da Mahir Kaynaklar var tabii ki! SÖZ'den izlemeye devam ediyoruz:

"ABD'de yayınlanan Washington Times ve Arjantin'de yayımlanan Clarin gazetelerinde yeralan başyazılarda da elçilik işgalinin önceden bildirildiği varsayımı üzerinde duruluyor."

Clarin 17 Aralık resepsiyonunda bütün polis şefleri hazır bulunduğu halde hiçbir askeri yetkilinin doğum günü kutlamasına gelmemiş olmasına dikkat çekiyor."

Peru’lu yorumcular da aynı kanıyı paylaşıyor. Muhalif politikacılardan Fernando Olivera, ‘elçilik işgalinden en ağır darbeyi Fujimori, Montesinos ve Hermoza üçlüsü aldı,’ diyor.”

SÖZ, **tam kendine göre** bir haber bulmuş. “Kendine göre” olduğu için de emperyalizmin iletişim kanallarından süzülüp gelen bu habere bir tam sayfasını cömertçe ayırmakta tereddüt etmemiş.

SÖZ’ün kafasına göre silahlı her eylemin mutlaka yanlış ve mutlaka da karanlık olması gerekiyor. Aksi türde bir silahlı eylemin olabileceğine ihtimal vermiyor SÖZ.

Öyle ya, devrimciler, ulusal kurtuluşçular, böyle şeyleri “gizli servislerin” doğrudan ya da dolaylı yardımı olmadan nasıl başarsınlar ki?

SÖZ, Fujimori’nin, onunla iktidar dalaşı içinde olan burjuva güçlerin, polis yetkililerinin spekülasyonları üzerine yapılan bir haberi aktararak, devrimci bir eylemi karalamayı gazetecilik yapmak mı sanıyor acaba?

Böyle bir “yanılgı” içinde olmaları pek ihtimal dahilinde değil çünkü SÖZ’cüler neyin gazetecilik, neyin haber, neyin yorum, neyin bilgilendirme, neyin dezenformasyon, neyin çarpıtma olduğunu bilecek kadar bu işlerin içindedirler. Yoksa amaç gazetecilikten öte bir şey mi? Mesela bu yazı, komplocu teorilerine yeni bir örnek bulmanın sevinciyle ***bakın, başka ülkelerde de silahlı eylemler gizli servislerin bilgisi dahilinde oluyor, bu silahlı mücadele, bu illegal örgütlenme kötü bir şey, siz legal partilere -mesela ÖDP’ye gelin*** demenin bir aracı mı?

Oysa SÖZ, çok uzağa gitmeden sadece kendi yazarlarını şöyle bir tarasa, insanları katılmaya çağırdığı şu ÖDP’nin yöneticilerinin geçmişini şöyle bir hatırlasa, hepsinin “**illegal**” örgütlerden geldiğini görecektir, yani hepsi düne kadar gizli servislerin yönlendirmesi altında mıydı yoksa? O zaman **ÖDP’nin de, gizli servislerin** bu insanları yönlendirmesiyle ortaya çıkıp çıkmadığını nereden bileceğiz? Halk düzenden kopma sürecindeyken sosyalist, devrimci geçinip “**seçim de seçim**” demenin altında gizli servislerin olmadığını nereden bileceğiz? Bu gizli servisler silahlı eylemlerin arkasında oluyorlar da niye reformist eylemlerin arkasında olmasınlar?

SÖZ, komplocu mantıktan, komplocu habercilikten vazgeçmelidir. Çünkü bunun sonu yoktur. Sonu burjuvazinin komplolarına alet olmaktır. SÖZ kendi geçmişlerini de şaibe altında bıraktığının farkında değildir.

Haberdan bir başka örnekle devam edelim: Sorumsuzluk o düzeydedir ki, sözde Peru MİT’inden Merino adlı birini tanııtma amacıyla yazılmış aşağıdaki satırları da yine hiç kaygı duymadan olduğu gibi sayfalarına koyuyor.

“Guzman yakalandıktan sonra silahlı mücadelenin tatil edilmesi gerektiğine ilişkin yazılı beyanda bulunmuş ve dışarıdaki yandaşlarını da silah bırakmaya çağırmıştı.

İyi bir dinleyici olduğu bilinen Merino’yla, konuşmayı seven doktora

öğrenciliğinden terk devrimci filozof Guzman arasındaki söyleşi ortak zevkleri olan müzik ve edebiyat konusunda yoğunlaşmıştı. Adını vermek istemeyen bir polis yetkilisi, 'hücrede geçirdiği bir iki aydan sonra Guzman kendisini dinleyecek herkesle konuşmayı ister olmuştu,' diyor. "Nerino da doğrudan doğruya siyasal konulara girmek yerine Guzman'la olayla ilgisi olmayan kültürel konuları tartışmaya başladı. Sonrası malum."

Ya, görüyor musunuz. SÖZ okurları Guzman'ın bu işkenceci polis tarafından nasıl çözüldüğünü böylelikle öğrenmiş oldular işte.

Aydınlık Yol önderi Guzman'ın böyle bir açıklama yapıp yapmadığı bilinmiyor ve Peru egemen sınıfları ısrarla tüm dünyaya bunu yayıyorlar. Ama Guzman tutsak edildiğinden bu yana tam tecrit koşullarında tutuluyor ve ne avukatıyla, ne yakınlarıyla görüştürülmüyor. Yaşayıp yaşamadığı bile belirsiz.

SÖZ tüm bunları yok sayıp, bunları kesin bilgilermiş gibi yazmakta, yansıtmakta bir sakınca görmüyor. "SONRASI MALUM"muş. SÖZ yazarı da biliyor mu acaba sonrasını? Ona da "malum" olmuşsa, açıklasa da herkes bilse.

Biraz iyiniyetli düşünüp diyelim SÖZ bu haberleri "gazetecilik" olarak görüp aktardı. Pekala SÖZ'ün objektif gazeteciliği nerede?

Nerede bu iddialar karşısında MRTA'nın açıklamaları? Nerede Aydınlık Yol'un açıklamaları? Ama mesela bir Sabancı'nın cezalandırılmasında, ya da bir hainin teslim olmasında, karşı-devrimcilerin, burjuva komplo teorisyenlerinin cümle açıklama ve yorumlarını yayınlayıp hemen burnunun dibindeki DHKP-C'nin açıklamalarına doğru dürüst yer vermeyen SÖZ'ün ta Peru'daki devrimcilerin açıklamalarını yayınlamasını beklemek de zaten imkansız herhalde.

Ama yine de söylemek ve sormak durumundayız: Karşı-devrimcilerin iddialarını yaymak, ilerici, sosyalist bir gazetenin değil, karşı-devrimci bir yayın organının işi olabilir ancak. SÖZ'cüler ne tür bir gazetecilik yaptıklarının farkındalar mı acaba?

Bu haber pekala Zaman gazetesinde, Türkiye gazetesinde, Aksiyon dergisinde, İGAM'ın (İstanbul Güvenlik ve Adliye Muhabirleri) dergisinde yer alsaydı aynen böyle yer alırdı, bir şey eklemelerine gerek kalmazdı, çünkü tam da Türkiye'de kontrgerillanın burjuva basına dikte ettiği türden bir haberdi. Eğer oralarda yer almış olsaydı, kuşkusuz çok da yakışırdı.

Pekala SÖZ'e bu haber yakışıyor mu?

Biz yakıştıramıyorduk, ama demek ki kendileri yakıştırıyor...

Belki de biz yanıliyorduk; habere bakıp şöyle dememiz gerekiyordu: **"Bu haber SÖZ'e de çok yakışmış, açmış hani!"**

TELEFON DİNLEME VE SABANCI EYLEMİ

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 26, Tarih: 18 Nisan 1997*

Kuklanın kuklası olarak atanan **Emniyet Genel Müdürü Kemal Çelik**, telefon dinleme konusunda Meclis'e 50 sayfalık bir rapor göndererek, hangi "suikast ve eylemleri" telefon dinleme sayesinde çözdüklerini açıklamış.

Meclise gönderilen rapor, telefon dinleme konusunda gerçekleri açıklayan değil, kontrgerillanın yalnız telefon dinleme konusunda değil, her alanda insan haklarını ayaklar altına almasını meşrulaştırmak amaçlıdır.

Bu raporda, **Sabancı eyleminin failinin** de "telefon dinleme sayesinde yakalandığı" belirtilmektedir. YANLIŞTIR, YALANDIR.

Mustafa Duyar adlı hain, herhangi bir telefon dinleme vs. sonucunda değil, ihaneti sonucunda teslim olması nedeniyle oligarşinin eline geçmiştir.

Emniyet bu yalanı da, hem telefon dinlemeyi haklı göstermek için, hem de Cephe'nin Sabancı'yı cezalandırması ve savaşçılarını polis denetiminden çıkartmayı başarması karşısındaki çaresizliklerini örtmek için ortaya atmaktadırlar.

Sabancı Holding Merkezi Baskını Davası'nın İlk Duruşması Yapıldı Yargılayan Yine Halk Oldu

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 33, Tarih: 7 Haziran 1997*

Sabancı Holding Merkezi baskınıyla ilgili davanın ilk duruşması 3 Haziran günü, İstanbul 1 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yapıldı.

Sabancı Holding Merkezi, 9 Ocak günü 1996 günü Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Ahmet Fazıl Özdemir Silahlı Propaganda Birliği tarafından basılmış ve Sabancı Holding Yönetim Kurulu üyesi Özdemir Sabancı, holdingin en büyük kuruluşlarından Toyota-Sa'nın Genel Müdürü Haluk Görgün ve Sakıp Sabancı'nın sekreteri Nilgün Hasefe cezalandırılmıştı. İşbirlikçi tekellci sermayenin en irilerinden olan Sabancılar, "girilmez, girilse de çıkılmaz" denilen ikiz kulelerinin 25'nci katında halkın adaletiyle karşı karşıya kalmaktan kurtulamamışlardır. DHKC savaşçıları, özel güvenlik sistemleriyle koruma altına alınan tekellerin karargahına ustaca girmiş ve hedeflerini ortadan kaldırarak ustalıkla çıkmışlardır.

Emperyalizmle işbirliği içerisinde emekçi halkımızı sömüren, ülkemizi kan gölüne döndüren, her türlü faşist uygulamaya, katliamlara, baskılara, kayıplara onay veren tekellci burjuvazi alınının çatından vurulmuştu. "Gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler" diyen işbirlikçi tekeller ve emperyalizmin bu cezalandırma karşısında korkuları daha da artmış, "şok" olmuşlardı.

Bu baskın sonrasında İstanbul'da yüzlerce ev basılmış, pek çok insan gözaltına alınmış fakat polisin, MİT'in ve devletin diğer tüm kolluk kuvvetlerinin tüm aramaları sonuçsuz kalmıştı.

İtirafçı hain Mustafa Duyar'ın bu olaydan bir yıl sonra Suriye'de teslim olmasıyla birlikte polisin ve MİT'in çeşitli senaryolarından oluşan fezlekelerle dayanılarak Sabancı Holding Merkezi baskını ve İstanbul İl Jandarma Alay Komutanlığı önünde iki askerin cezalandırılması hakkında iddianame hazırlanarak dava açıldı.

3 Haziran günü işte bu davanın ilk duruşması başladı. Aynı gün İstanbul DGM'de **iki duruşma** vardı. Birisi tekelci sermayenin beyninden vurulduğu Sabancı Holding Merkez baskınının davası, diğeri ise bir önceki günden devam eden Susurluk davası...

Bir tarafta sömürü ve zulmün sorumlularının TÜSIAD ve MGK olduğunun, Susurluk'taki devletten hesap sorulacağının söylendiği, yargılanan değil yargılayan olanların duruşması, diğerk tarafta ise gerçek yüzleri halkımız nezdinde açığa çıkmış, hiçbir meşrulukları olmayan halk düşmanlarının kapalı kapılar ardında yapılan göstermelik Susurluk duruşması... Bir tarafta halk ve halkın adaletinin savunucuları, diğerk tarafta ise halk düşmanları vardı.

Sabancı Holding Merkezi baskınıyla ilgili duruşma saat 11.30 sıralarında başladı, itirafçı hain Mustafa Duyar'ın getirilmediği duruşmaya Bayrampaşa Cezaevi'nden Ercan Kartal, Ümraniye Cezaevi'nden Metin Narin, Ejder Güngör, Mehmet Gökmen, Ferhan Taş, Bakırköy Cezaevi'nden Fatma Erdem ve tutuksuz bulunan Melek Akkaya katıldılar. Duruşmaya ailelerden de çok sayıda katılım oldu. Ayrıca sayısı 50'ye yakın avukat da duruşmaya katıldılar.

Duruşma Ercan Kartal'ın kimlik bilgilerinin alınmasıyla başladı! Mahkeme heyeti başkanının "işiniz nedir" sorusuna "**devrimciyim**" diyerek cevaplayan Ercan Kartal sorgusuna geçmeden önce arasında DHKC açıklamaları ve gazete kupürlerinin de bulunduğu ek belgeler hakkında bilgi verdi. Ercan Kartal daha sonra Sabancı Holding baskınının haklı ve meşru olduğunu, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, Sabancılar'ın suçlarını anlattığı sorgusuna başladı. Ercan Kartal sorgusunda Sabancı Holding Merkezi baskınıyla ilgili olarak özetle şunları söyledi:

"Sabancı Holding Merkezi baskınından beş gün önce; 4 Ocak 1996 tarihinde faşizm hapishanelere doldurduğu devrimci tutsaklara saldırmıştı. Oluk oluk devrimci kanı akıtıyordu. Yüzlerce asker, polis ve gardiyan ellerindeki demir çubuklar, kalaslarla Ümraniye Cezaevi'nde DHKP-C tutsaklarının koşuşlarına saldırmış, savunmasız tutsaklara kafaları parçalanıncaya, beyinleri dışarı çıkıncaya kadar vurulmuş, bu vahşî saldırı sırasında DHKP-C tutsaklarından Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen, Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan katledilmiş, "öldü" diye bırakılan onlarca tutsak çeşitli yerlerinden ağır şekilde yaralanmış ve sakat kalmışlardır.

Devletin bu katliam saldırısıyla birlikte ülkenin dört bir yanında devrimci tutsaklar hapishanelerde barikat kurmuş, halk öfkeyle sokaklara dökülmüş ve bu öfke İstanbul'u yangın yerine çevirmişti.

Zalimler, ülkemizi kan gölüne çevirenler hesap vermeliydi.

Adaletsizliklerin kaynağı olan bu düzen ve onun devleti, onyıllarca bu halkın kanını dökmüştü. Halkımız devletten adalet beklemiyordu ve 'devrimci tutsaklara yönelik canavarca katliamdan beş gün sonra bu düzenin egemenleri halkın öfkesini çok yakından hissettiler. Ülkemizin tüm zengin-

liklerini emperyalizme peşkeş çeken işbirlikçi tekелci sermaye beyninden vurulmuştu. İşbirlikçi tekелci burjuvazinin, Sabancılar'ın suçları elbette yalnızca tutsaklara yönelik bu vahşice katliamın sorumlusu olmaları değildir. Onlar ülkemizdeki sömürü ve zulüm düzenin egemenleri, kayıpların, katliamların, köy yakmaların, işkencelerin baş sorumlularıdır. (...)”

Ercan Kartal daha sonra Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin 18 Ocak 1996 tarihli Haber Bülteni'nden bölümler okudu. Eylem hakkında neden bu kadar çok spekülasyon yapıldığının, eylemin neden bu süreçte yapıldığının açıklandığı ve eylem hakkındaki spekülasyonlara cevap verilen açıklamanın okunmasının ardından THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye 27 yıllık onurlu tarih anlatıldı ve Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin bugünkü hedefinin Devrimci Halk İktidarı'nı kurmak olduğu söylendi.

Ercan Kartal daha sonra hak düşmanlarının, işbirlikçi tekелci burjuvazinin, Sabancılar'ın suçlarını anlattı. Sorgunun bu bölümünde Sabancılar'ın emperyalistlerle ilişkilerine ve işbirlikçiliğine değinildi.

“Ekonomiden politikaya, politikadan eğitime, yoksulluktan zulme; tüm bu yapıların, tüm bu uygulamaların birinci dereceden sorumluları Sabancılar'dır, Koçlar'dır ve diğer tüm tekellerdir, işte bunun içindir ki, tüm bu uygulamaların sorumlusu olan tekелci sermayenin önde gelenlerinden Sabancılar'ı cezalandırdık” şeklinde konuşan Ercan Kartal, Sabancılar'ın, Koçlar'ın ve diğer tekелcilerin değil bir kez, binlerce kez ölümü hak ettiklerini ifade etti.

Ercan Kartal daha sonra şunları söyledi:

“Sabancılar ve diğer tekeller baskı ve zulüm politikalarını yönlendirdikleri, sömürü ve zulme devam ettikleri müddetçe onları ne ikiz kuleleri, ne polisleri, ne orduları, ne de diğer güvenlik önlemleri kurtaramaz.

Bugüne kadar neyi savunduysak onu yaptık, Bizi hiçbir güç engelleyemedi, istediğimiz yerde, istediğimiz zaman yine yaparız. Biz istersek kimse engel olamaz.”

Ercan Kartal daha sonra DHKC savaşçıları tarafından Sabancı Holding Merkezi'ne yapılan baskınla kendisinin ilişkilendirilmesinin gerçek dışı ve bir komplo olduğunu, kendisinin ve hapishanelerdeki devrimci tutsakların daha önce de çeşitli defalar medya tarafından polis ve MiT'in hazırladığı senaryolarla hedef gösterildiğini ve katliamlara zemin hazırlanmaya çalışıldığını anlattı. “Talimat verdiği” gerekçesiyle açılan davalardan birçok örnek gösteren Ercan Kartal, Sabancı Holding Merkezi baskınıyla ilgili talimatın kendisi tarafından verilmediğini, daha önce hakkında açılan davalardaki iddianamelerde yer alan birçok çelişkiyi göstererek anlattı. Ercan Kartal sorgusunun bu bölümünde şu sözlere yer verdi:

“(...) Mustafa Duyar ve Sabancı olayı ile ilgili şahsımın ve hapishanelerin hedef gösterilmesi komplodur. Burada amaç benim nezdimde hapishaneleri hedef göstermektir. Bir başka isim de olabilirdi. Ama benim is-

mimle bu daha kolay olacaktı. Çünkü daha önce de DHKP-C'ye yönelik birçok operasyonda şahsım gündeme getirilerek, 'Eylem talimatlarını Bayrampaşa Cezaevi'nden Ercan Kartal verdi' diye çeşitli senaryolarla medyada kullanılmıştır. Şahsım nezdinde hapisanelere yönelik bu komplo ve senaryolar sonrasında her defasında kamuoyuna açıklamalarda bulundum. Suç duyurularında bulundum. Ama medya sahibinin sesi anlayışıyla bunu görmezden geldi."

Ercan Kartal daha sonra sömürü ve zulmün sorumlularının TÜSIAD ve MGK olduğunu, Susurluk davasının kapalı kapılar ardında ve göstermelik olarak yapıldığını, Susurluk'la birlikte bir bölümü ortaya çıkan kontrgerillacı halk düşmanlarını devletin yargılayamayacağını, çünkü onların hukukunun devletin hukuku olduğunu, çeteleri DHKC'nin cezalandıracağını ifade etti.

Ercan Kartal'ın konuşmasını bitirmesinin ardından tutuklanıp Ümraniye Cezaevi'ne konulan Avukat Metin Narin söz aldı. Metin Narin de sorgusunda özetle; Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından olduğunu, halkın yanında ve halktan yana avukatlık yaptıklarını, Halkın Hukuk Bürosu'nun bu niteliği nedeniyle daha önce de çeşitli defalar devlet güçlerinin saldırısıyla karşılaştığını, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının ve kendisinin devlet güçlerinin katliam yaptığı birçok infaz davasına devrimcilerden yana müdahil olarak katıldıklarını, polisin ve diğer kolluk kuvvetlerinin bu nedenle kendilerini hedef aldığını, hakkındaki iddiaların da tamamen gerçek dışı senaryolardan ibaret olduğunu anlattı.

Daha sonra sırasıyla Ejder Güngör, Mehmet Gökmen, Ferhan Taş ve Melek Akkaya haklarındaki iddiaları cevapladılar. Sabancı Holding Merkezi baskınıyla herhangi bir ilişkilerinin olmadığını ifade ettiler. Kimisi işçi, kimisi memur, kimisi tutsak yakınıydı... Halktan insanlardı. Devrimcilere saygı duyan, vatanlarını ve halklarını seven insanlardı... Bu davada halk yargılanmak isteniyordu. Fakat duruşma tam tersi bir seyir izlemiş, mahkeme kürsüsü halkın yargıladığı, halkın adaletinin sömürücü tekelci burjuvaziden ve tüm halk düşmanlarından hesap sorduğu; devrimcilerin, halkın bir kürsüsüne dönüşmüştü.

Duruşmada daha sonra avukatlar söz aldılar. Ercan Kartal'ın avukatlarından Behiç Aşçı, Avukat Metin Narin'in avukatlarından Muhittin Köylüoğlu, müvekkillerinin bir itirafçının iddiaları ve devletin kolluk güçlerinin senaryolarıyla itham edildiklerini anlattılar.

Yaklaşık 12 saat süren duruşma saat 19.30 sıralarında sona erdi. Duruşma sonunda mahkeme heyeti, Avukat Metin Narin'in tahliyesine, diğer tutuklu bulunanların tutukluluk hallerinin devam etmesine ve duruşmanın 24 Temmuz 1997 tarihine ertelenmesine karar verdi.

İstanbul DGM önünde saatlerce bekleyen aileler, yakınlarını ve değer verdikleri insanları alkışlarlarken, duruşmadan çıkanlar "Çetelerden Hesap Soracağız", "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganları attılar.

Ercan Kartal'ın İstanbul DGM'deki Sorgusundan Kesitler:

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 33, Tarih: 7 Haziran 1997*

"(...) Her devlet belli sınıfları temsil eder. Türkiye faşist devleti de işbirlikçi burjuvazinin, büyük toprak ağalarının, tefeci-tüccarların devletidir. Gerçek iktidar gücü işbirlikçi tekeli sermayedir. Sabancılar da bunların ileri gelenlerindendir.

Vatan topraklarını emperyalizme peşkeş çekenler, emperyalizmle işbirliği yaparak halka yönelik her türlü zulüm ve sömür politikalarını uygulayanlar tekeli burjuvazidir; Sabancılar, Koçlar, Komililer'dir. Bunu da devlet mekanizmasını kullanarak yaparlar.

Sabancılar baba Hacı Sabancı'dan bu yana devlet yönetimleriyle doğrudan ilişki içindedirler. Cumhurbaşkanı, başbakanlar, genelkurmay başkanları, bakanlar, devlet bankalarının yöneticileri vb. vb... tüm devlet mekanizması onların emrindedir.

Sabancılar'ın önce Adana'daki daha sonra da, İstanbul Emirgan'daki Atlı Köşk'ü bir karşı-devrim karargahı işlevi görmüştür. 12 Martlar'ın, 12 Eylül'ün kararları bu karargahlarda, TUSİAD'larda alınmıştır.

Halk, cuntanın faşist terörü altında ezilirken Sabancılar, Koçlar kârlarına kâr katmışlardır.

'12 Eylül Anayasası'nı beş profesöre biz yaptırdık ve konseye verdik' diyen Refik Baydur, Sabancılar'ın üyesi olduğu Türk İşadamları Sendikaları Konfederasyonu'nun başkanıdır.

12 Eylül döneminde TRT'deki dini programlara, okuldaki din derslerine kadar müdahale eden de bizzat Sakıp Sabancı'dır. Halkın isyanını dini kullanarak bastırmak istemişlerdir. İşbirlikçi tekeller; 'Ordu yıpranırsa komünizm gelir' telkinleriyle cuntayı tam anlamıyla kurumlaştırmışlardır.

12 Eylül cuntasının devamcısı faşist ANAP iktidarının başbakanı Turgut Özal, Sabancı Holding'de Genel Koordinatörlük dahil pekçok görevde bulunmuş, Sabancılar'ın emperyalizmle ilişkilerini yürütmüştür. Özal,

cumhurbaşkanı olduktan sonra bile Sabancılar'a hizmetlerini sürdürmüş, Sabancılar'ın Amerikan Amaco petrol şirketiyle ortaklıklarına aracılık etmiştir.

(...)

Sabancılar halk düşmanlarını ödüllendirmiş ve onlara kucak açmışlardır. Çeşitli dönemlerde faşist uygulamalarıyla halka kan kusturan birçok katil ve işkenceci emekli olduktan sonra Sabancılar'ın şirketlerinde çalışmış ve hala çalışmaktadırlar. Eski Genelkurmay Başkanlarından **Rüştü Erdem**, kontrgerillanın örgütleyicilerinden ve eski Genelkurmay Başkanlarından **Fevzi Mengüç**, yine eski Genelkurmay Başkanlarından **Semih Sancar**, 12 Eylül cuntasının başbakanı ve eski Deniz Kuvvetleri Komutanı **Bülent Ulusu** emekli olduktan sonra Sabancılar'ın şirketlerinde çalışanlardan bazılarıdır.

Sabancılar halk düşmanlarını katliam ve işkence yaptıkları dönemlerde de açıktan destekleyip ödüllendirmişlerdir.

12 Mart cuntasının şefi Memduh Tağmaç, daha sonra Devrimci Sol tarafından cezalandırılan emekli general ve eski MİT Müsteşarı Adnan Ersöz, 12 Mart cuntasının İstanbul'da terör estiren, binlerce insanı işkencelerden geçiren Sıkıyönetim Komutanı ve 1. Ordu Komutanı Faik Türün bunlardandır. Bu kişiler oligarşiye hizmetleri nedeniyle Sabancılar ve diğer işbirlikçi tekeller tarafından ödüllendirilmişlerdir.

Sabancılar sadece generalleri, kontrgerillacıları desteklemekle kalmamış, düzenin devamına hizmetleri nedeniyle sivil faşistlere de her türlü desteği sunmuştur.

(...)

CIA ya da emperyalizm ülkemizde onlar aracılığıyla egemenlik kurmaktadır.

Sabancılar ABD'den Japonya'ya kadar birçok ülkedeki emperyalist tekellerle işbirliği içerisine girmişlerdir.

(...)

Bugün ABD'nin en büyük tekellerinden Asia ve Signa, Sabancılar'ın sigorta şirketlerinin ortaklarıdır.

ABD'nin en büyük petrol şirketlerinden Dupont, Amaco ve Shell ile Sabancılar'ın ortaklıkları vardır.

Sabancılar'ın Japon emperyalistleriyle de ortaklıkları vardır. Japon Komatsu firmasıyla ortaklık kurarak iş makinaları bayiliği yapan Sabancılar daha sonra otomobil tekellerinden Mitsubishi ile ortaklık kurarak otobüs montajına başladılar. Bu ilişkiler daha sonra geliştirilerek Japon otomobil tekellerinden Toyota ve Mitsu-i ile ortaklık yapılmış, ülkemiz topraklarında Sabancılar'ın ortaklığıyla bu tekellerin Toyota-Sa gibi otomobil fabrikaları kurulmuştur.

Bu ilişkiler Sabancılar'ın emperyalizmle işbirliğinin sadece bir kısmı-

dır. Sabancılar'ın emperyalistlerin yüzlerce şirketiyle çeşitli şekillerde ilişkileri ve işbirliği vardır.

Onlar ülkemiz topraklarını ve zenginliklerini emperyalizmin talanına, sömürüsüne açmışlar ve emperyalizmle birlikte emekçileri sömürmektedirler.

Onlar sömürülerinin devamı için halkımıza her türlü zulmü reva görmektedirler.

Ülkemizin bu hale getirilmesinden, katliamlardan, kayıplardan, işkencelerden, hak ve özgürlüklerin gasp edilmesinden, açlık ve yoksulluktan birinci derecede sorumludurlar.

Sabancılar ve tüm işbirlikçi tekeller suçludurlar.

(...) Sabancılar, Koçlar vd. tekeller vatan düşmanlarıdır, halk düşmanlarıdır.

Suçludurlar;

Evet; 30 Mart 1972 Kızıldere katliamının (...) 6 Mayıs 1972'de Denizler'in, Hüseyinler'in, Yusufklar'in darağaçlarında idam edilmelerinin (...) 18 Mayıs 1973 tarihinde Diyarbakır işkencehanelerinde İbrahim Kaypakka-ya'nın katledilmesinin (...) 1 Mayıs 1977'de Taksim'de 1 Mayıs gösterilerinde 34 insanımızın katledilmesinin, yüzlerce insanımızın yaralanmasının (...) 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nde yedi öğrencinin bomba ve kurşunlarla katledilmesinin, onlarcasının yaralanmasının sorumluları Sabancılar ve diğer tekellerdir.

Aralık 1978 Maraş katliamında yaşlı-genç, kadın-erkek, hamile kadın-çocuk demeden yüzlerce insanımızı vahşice katlettirenler Sabancılar ve onların Susurluk'taki faşist devletidir.

Ankara Bahçelievler'de yedi TİP'li öğrencinin katledilmesinin, Balgat ve Piyangotepe katliamlarının (...) Abdi İpekçiler'in, Doğan Özler'in, Bedri Karafakioğlu'nun, Bedrettin Cömertler'in, Cevat Yurdakullar'ın, Muammer Aksoylar'ın, Bahriye Üçoklar'ın, Çetin Emeçler'in, Uğur Mumcular'ın ve daha birçok aydınının katledilmesinin sorumluları Sabancılar'dır, Koçlar'dır.

12 Eylül 1980 faşist cuntasının onbinlerce insanımızı işkencelerden geçirmesinden, binlercesinin katledilmesinden tekerci sermaye; Sabancılar, Koçlar sorumludurlar. Cunta onların istikrarı, onların huzuru için halklarımızı acı ve gözyaşına boğdu, vatanımızı kan gölüne çevirdi.

12 Temmuz 1991'de 10 Devrimci Sol önder ve savaşçısının, 16-17 Nisan 1992'de 11 Devrimci Sol önder ve savaşçısının katledilmesinden, dağlarda, sokaklarda, meydanlarda kuşatılan üslerde yüzlerce Devrimci Sol savaşçısının katledilmelerinden, binlercesinin işkencelerden geçirilip tutak edilmesinden Sabancılar, Koçlar ve onların faşist devleti sorumludur.

2 Temmuz 1993 yılında Sivas Madımak Oteli'nde onlarca aydının, sanatçının gerici faşistler tarafından vahşice yakılmasının sorumluları tekellerdir; Sabancılar'dır, Koçlar'dır ve onların Susurluk'taki devletidir.

12 Mart Gazi ve Ümraniye katliamlarının sorumluları da bunlardır...

Onyıllardır Türkiye Kürdistanı'nda Kürt halkı ulusal baskı altında tutulmaktadır. Katliamlarla, göç ettirilerek ve asimilasyon politikalarıyla Kürt halkının ulusal kimliği yok edilmeye çalışılmıştır. Sadece Kürt olduğu için insanlar en vahşi işkencelerden geçirilmiş, dışkı dahi yedirilmiştir. Bu zulme karşı onyıllardır Kürt halkı ulusal hakları ve özgürlüğü için direniyor. Oligarşi ise Kürt halkının dağlarını, köylerini bombalayarak bu direnişi boğmak ve Kürt halkını teslim almak istiyor...

Evet, Kürdistan'ın kan gölüne çevrilmesinin sorumluları tekelci burjuvazidir; Sabancılar, Koçlar'dır. Bugün demokratikleşmeden bahsetmeleri tümüyle yalandır, ellerindeki Kürt halkının kanı hala kurumamıştır.

Herşey onların sömürü düzeninin sürmesi içindir. Katliamların, kaybetmelerin, işkencelerin, tutsaklıkların, halk üzerinde estirilen terörün nedeni budur. Bu zulüm; onlar daha fazla sömürsünler, onlar kasalarına daha fazla para doldursunlar diyedir...

İşte Sabancılar ve onların Susurluk'taki devleti bu kan gölünü yaratanlardır.

İşte DHKC, Sabancıları bunun için cezalandırdı...

Evet, bir kez daha uyarıyoruz!...

Sabancılar ve diğer tekeller baskı ve zulüm politikalarını yönlendirdikleri, sömürü ve zulme devam ettikleri müddetçe onları ne ikiz kuleleri, ne polisleri, ne orduları, ne de diğer güvenlik önlemleri kurtaramaz.

Bugüne kadar neyi savunduysak onu yaptık. Bizi hiçbir güç engelleyemedi. İstedığımız yerde, istediğimiz zaman yine yaparız. Biz istersek kimse engel olamaz. (...)"

Halk Düşmanları Halkın Adaletinden Kurtulamayacak

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 33, Tarih: 7 Haziran 1997*

“İnsanlık tarihi boyunca hiçbir suç cezasız kalmamıştır, hiçbir halk adaletsiz kalmamıştır. Haklı olan er geç kazanacak ve zalimi yenecektir”

Sabancı Holding Merkezine 9 Ocak 1996 günü Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Savaşçıları tarafından düzenlenen baskınla ilgili davanın ilk duruşması 3 Haziran 1997 günü yapıldı.

DHKC Ahmet Fazıl Özdemir Silahlı Propaganda Birliği tarafından 9 Ocak 1996 günü basılan Sabancı Holding Merkezi'nde bulunan Sabancı Holding Yönetim Kurulu Üyesi Özdemir Sabancı, Toyota-Sa Genel Müdürü Haluk Görgün ve Sabancı'nın sekreteri Nilgün Hasefe ölümle cezalandırılarak, bugüne kadar işledikleri suçların hesabını halkın adaletine verdiler.

Ülkemizdeki zulmün-sömürünün, katliamların, kaybetmelerin, işkencelerin baş sorumluları olan işbirlikçi tekelci burjuvalar, yerin yedi kat dibine de girseler, 25. kata da çık-salar halkın adaletine hesap vermekten kurtulamamışlardır.

Büyükbaşlarından kayıp veren devlet MİT ve polis teşkilatı hemen bu işi çözme telaşına

girdi. Çok tedirgin ve çaresizdiler; çünkü DHKC savaşçıları 25. kata kadar çıkarak yaptıkları cezalandırmada herhangi bir parmak izi bile bırakmamışlardır. Bu olay kamuoyunda büyük bir etki yaratırken, halk kendilerinin kanını emen, sömüren, zulmedenlerin, emperyalizmle de işbirliği halinde olan tekelci burjuvaların cezasız kalmadığını gördü.

Acizliklerini gizleyemiyorlardı; 500'ü aşkın evi basarak ilgisiz insanlar gözaltına alındı, işkenceden geçirildi, tehdit edildi. Şaşkınlıkları ortadaydı. Bu derece büyük etki bırakan bir eylemi yapan kişiler ortadan yokolmuştu. Yalan-yanlış haberlerle medya kanalıyla kamuoyunu yanıltmaya çalıştılar. Bunları yaparken bile halkı kandırmaya çalışıyorlardı. Bütün çabaları hiçbir sonuç vermedi.

Bir yıl sonra itirafçı hain Mustafa Duyar'ın teslim olmasıyla Sabancı davası açıldı.

Cezaevlerini hedef gösterme ve saldırı zemini yaratma amacıyla Ercan Kartal'a eylemin talimatını verdiği iddiası atılarak davanın sanıklarından biri oldu. Şu ana kadar birçok eylemin talimatını Ercan Kartal'ın verdiğini iddia eden yalan-çarpık haberler yayınlandı. Ayrıca Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin ve halktan esnaf, işçi, emekçi insanlardan Mehmet Gökmen, Ejder Güngör, Ferhan Taş ve Melek Akkaya dava açtıkları kişilerdi.

3 Haziran günü DGM kapısına gelen Ercan Kartal ve diğer tutsaklar zafer işaretleriyle "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganlarıyla içeri girdiler. Haklar ve Özgürlükler Platformu ile yakınları ve aileleri onları karşılamak üzere oradaydılar.

Basın-yayın organlarının hepsi orada bulunuyordu. Yalnız DGM'nin çıkardığı listeye göre bunlardan bazıları içeri alınabildi. Bunun üzerine içeri giremeyen kameramanlar ve diğer gazeteciler dışarıda her an gelişebilecek bir olay için tetikte bekliyorlardı.

Bu sırada Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Efkân Bolaç DGM ana giriş kapısından girmeye çalışırken sivil ve resmi polislerin saldırısına uğradı. Araya giren diğer avukatların müdahalesiyle yara alması engellendi. Bir avukata bile devletin hukuk kurumunda saldıracak kadar pervasız ve ölçsüzdüler. Saldırıya uğrayan Av. Efkân Bolaç savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Öğlen saatlerinde başlayan mahkemede Ercan Kartal hazırladığı 130 sayfalık ifade metninden 18 sayfasını okumaya başladı. Yaklaşık iki saat içinde okuduğu ifadeyi herkes dikkatle dinliyordu. İfadesinde işbirlikçi teknelci burjuvazinin işlediği suçlar sıralanarak bunlardan tek tek mutlaka hesap sorulacağı, hiçbir halk düşmanının halkın adaletinden kaçamayacağı ve hakkında yapılan iddiaların hiçbir gerçekliğinin olmadığını söyledi. Melek Akkaya, Ejder Güngör, Mehmet Gökmen ve Ferhan Taş'ın da verdiği ifadelerde haklarında ileri sürülen iddiaların onlarla bir ilgisi olmadığını ve kendilerinin devletin çaresizliği ve acizliğinden dolayı aylardır cezaevinde

tutulduklarını ifade ettiler.

Mahkemeye 60'a yakın avukatın, HÖP'ün katılımı mahkeme heyetini ve basını şaşkına döndürdü. Çünkü aynı saatlerde yandaki bir salonda Su-surluk davası görülüyordu; çete zar zor iki tane kontra avukat bulurken, halkın çıkarlarını savunan ve Sabancı davasıyla ilgili tutsak bulunanların 60'a yakın avukatı vardı. Mahkeme boyunca okudukları haklı ifadelerle yargılayan kendileri oldu. İfadeler okunduğu sırada sanıkların haklarını ifade etmeyerek usulsüzlük yapan mahkeme heyetine Av. Muhittin Köylü-oğlu bir dilekçeyle itiraz ederek düzeltilmesini istedi. İtiraza şaşırان mah-keme heyeti dilekçeyi tutanağa geçirmekle yetinmek istedi. Avukatlar ta-rafından tekrar uyarılan mahkeme heyeti “Her seferinde hatırlatmam ge-rekiyor mu? Siz zaten biliyorsunuz” diyor. Avukatlar da kendi kurdukları anayasaya uymaları gerektiğini, bir rahatsızlıkları varsa anayasanın değiş-mesini isteyebileceklerini söyledi. En sonunda sözlü olarak sanık duru-munda bulunanlara hakları hatırlatıldı. Okunan ifadelerden sonra Av. Ef-kan Bolaç ve Av. Mert Er Karagülle tanık olarak dinlendi. Ankara HHB avu-katlarından Zeki Rüzgar ve İstanbul HHB avukatlarından Behiç Aşçı'nın yaptığı savunmalardan sonra akşam 19.30'da Av. Metin Narin'in tahliye-sine karar verilerek mahkeme bitirildi.

Zafer işaretleri ve “Yaşasın Halkın Adaleti” sloganlarıyla mahkeme sa-lonundan çıkıldı. HÖP ve tutsak yakınları karardan sonra hep birlikte Üm-raniye Cezaevine Av. Metin Narin'i oradan karşılamak üzere “Çetelerden Hesap Soracağız”, “Yaşasın Halkın Adaleti” sloganları ile yola çıktılar.

KOMPLO TEORİSYENLERİ İŞBAŞINA!

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 33, Tarih: 7 Haziran 1997

(Derginin 'Algözüm Seyreyle' başlıklı mizahi sayfasından alınmıştır)

Özdemir Sabancı'nın cezalandırılmasıyla ilgili dava başladı. Basında Sabancı'nın nasıl cezalandırıldığıнын fotoromanları yayınlandı yeniden. Burjuva basın itirafçı hainin ifadelerinden komplo teorisyenlerine yeni malzemeler çıkarmak için bir hayli zorladı kendini.

Tüm zorlamalara karşın pek birşey çıkmasa da ülkemizin komplo teorisyenleri son derece becerikli, yaratıcı ve üretkendirler. Mutlaka yorumlayacak birşeyler bulacaklardır. Mesela komplo teorilerinin mahkemenin niye 1 ay sonra ya da 1 ay önce değil de, 3 Haziran'da açıldığından başlayabilirler... Mesela davanın hemen Susurluk davasıyla birbirine çok yakın günlerde başlatılması da komplo teorisyenlerimiz için kayda değer bir nokta olabilir... Kaygımız yok -nasıl olsa "Kaynak"lar var- onlar maharetlerini göstereceklerdir...

Yalnız anlamadığımız bu komplo teorisyenlerinin bir süredir niye oldukça atıl bir halde durduklarıdır? Öyle ya, mesela DİSK'le TİSK yan yana geliyor. Hiç normal değil. Komplo teorisyenleri bu ilişki ve işbirliğinin altından çok şey çıkarabilirler... Mesela burjuvazi ÖDP'yi destekliyor. Bu da hiç normal değil. Acaba?... Mesela MHP içindeki it dalaşı da enteresandır, kim bilir ne bağlantılar vardır...

Neyse, Sabancılar'dan biri rahmetli oldu ama malzeme çok. Komplo teorisyenlerine kolay gelsin.

MAHKEMELERDE DEVRİMCİ TAVIR

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 34, Tarih: 14 Haziran 1997

“Ercan Kartal eylemi savundu” diye yazdı gazeteler.

Evet, devrimciler açısından mahkeme salonları her zaman halk düşmanlarının yargılandıkları, mahkum edildikleri yerler oldu.

1970’lerde Mahirler’in yargılandığı THKP-C davası için, mahkeme yargıcı **“Bu dava Türk milletinin kader davasıdır ve görülecektir”** diyordu. Gerçekten de, 70’lerden bugüne oligarşinin mahkemelerinde Türkiye halklarının kaderi çizildi bir anlamda. O günlerden bugünlere **yargılanan değil, yargılayan olduk** hep. Türkiye halklarının onurlu mücadelesini, oligarşinin mahkemelerinde yargılatmadık.

1982 yılında açılan Devrimci Sol Ana Davası’nın yargıçıları, **“Herkesi suçluyorsunuz. Siz mi yargılanıyorsunuz, başkaları mı?”** diyordu devrimci tutsaklara... Devrimci tutsaklar davanın daha ilk günlerinde, **“Burada bir dava görülecekse biz de konuşacağız. Karşınızda suskun bir topluluk bulacağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz”** sözleriyle belirlediler davanın gidişini... Ve ilerleyen günlerde halka karşı suç işleyenler “karşı iddianame” ile ilan edildi. O dönem Devrimci Sol Ana Davası’nın sürdürüldüğü spor salonundan çevirme mahkeme binasında kıyasıya bir çatışma yaşandı. İşte yaklaşık 7 yıl süren bu çatışmanın ifadesi olan “Haklıyız Kazanacağız” başlıklı Devrimci Sol Ana Davası Savunması sadece bir savunma olmadı, Savunmanın özünü ifade eden başlığı halkın dilinde sloganlaşırken ülkeyi tahlil edip devrimin yolunu gösteren savunma metni de, temel bir eğitim kitabı oldu.

Halklarımızın kurtuluş mücadelesi yükseldikçe oligarşi kendini korumak, sağlama almak için her dönem özel mahkemelere ihtiyaç duydu. Cunta dönemlerinde kurulan Sıkıyönetim Mahkemeleri’nin yerini daha sonra “Devlet Güvenlik Mahkemeleri” (DGM) aldı. Amaç hiç değişmedi. Kurdukları mahkemelerde kendine karşı olan tüm güçlerin sesini kesmek, susturmak, kendilerinden icazet diletirmek istediler sürekli. Halka devrimcilerin pişman olduğu mesajını iletmeyi amaçladılar.

İşte bu nedenle mahkemelerde yargılanmak, mahkum edilmek istenen sadece kişiler olmadı hiçbir zaman. **Biz devrimci tutsakların şahsında halk, halkın mücadelesi yargılanmak istendi.** Oligarşi halkın mücadelesini ve örgütlü gücünü sindirmek, yoketmek için mahkemeleri birer araç olarak kullanırken, bizler bu durumu tersine çevirdik ve buralarda halk düşmanlarını yargıladık.

Bu yerler, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinin ödünsüz savunulduğu, halk düşmanlarının, çetelerin, işbirlikçilerin yargılandığı bir kürsüye dönüştü. Oligarşinin bizleri yargılamak için kurduğu bu kürsüler, Türkiye halklarına kurtuluş yolunun gösterildiği, devrim inancının kararlılıkla haykırıldığı yerler olarak geçti tarihe.

Mahkemeler halk güçleriyle halk düşmanlarının karşı karşıya geldikleri ve esas olarak **irade savaşının** en açık haliyle sürdüğü bir **siyasal hesaplaşma alanıdır.** Bu yanıla oligarşinin, halk kurtuluş mücadelesini yoketmenin aracı olarak kullanmak istemesinin yanında, devrimci örgütler açısından da ayna görevi görür. Bu yanıla, 1980 cunta mahkemelerindeki Devrimci Yol Ana Davası halka yılgınlık, davaya inançsızlık mesajlarının verildiği çarpıcı örneklerdendir. Kendilerinin, aslında 146. Maddeden, yani “Mevcut anayasal düzenin silah aracılığıyla yıkılması...” maddesinden değil de, 163. maddeden yani “çete kurmak”tan yargılanmaları gerektiğinin savunulduğu Devrimci Yol Ana Davası’nda Devrimci Yol’cuların halka ve tabanlarına nasıl bir mesaj verdikleri bugün oldukları noktadan da görülebilmektedir. Bir yanıla Devrimci Yol düzenle uzlaşma ve teslimiyet çizgisine 12 Eylül mahkemelerinden geçerek girmiştir.

Oligarşi mahkemelerde sürekli boyun eğen, yaptığından pişman olan insanlar görmek istemiştir. Kurduğu mahkemelerin de amacı budur. DY davasında olduğu gibi mücadelenin meşruluğunu, davasının haklılığını savunamayanların, oligarşiden icazet dileyenlerin gelecekte nasıl bir yola gireceğini belki DY’nin tabanı değil ama oligarşi çok iyi biliyordu.

Mahkemelerde alınması gereken tavır **devrimci kimliğin** savunulmasıdır. Halk kurtuluş savaşının meşruluğuna inanmak ve savunmaktır. Mahkemeler sadece davamızın haklılığını savunduğumuz alanlar da değildir. Devrimci Sol Ana Davası’nda da olduğu gibi en zor koşullarda dünya halklarının mücadelesinin sahiplenildiği, bir dilekçeyle, açıklamayla da olsa halka devrimci politikaların taşındığı alanlardır. Aynı zamanda halk onların yanında olduğumuzun, mücadelemizin sürdüğünün mesajını verdiği yerlerdir mahkemeler...

Oligarşi halk kurtuluş savaşçılarını yargılamaya çalışırken halkın adaletini yargılamak istemektedir. Bu yanıla halkın adaletini her koşulda savunmaya ve uygulamaya devam edeceğimizin haykırıldığı alanlardır mahkeme kürsüleri...

Devrimci mücadeleyi, halkın meşru savaşını yargılama amacına ulaşmayan oligarşiyi, Mahirler’den bugüne olduğu gibi, bugün de kendi mah-

kemelerinde yargılamaya devam ediyoruz. Kamuoyunda “**Sabancı davası**” olarak bilinen dava da oligarşinin bu politikalarının boşa çıkarıldığı bir davadır. DHKP-C’nin yapmış olduğu bir eylem savunulmuş, halkın adaleti uygulamaya devam edeceğimiz gösterilmiştir. Sabancı eylemi haklı ve meşru bir eylem olarak savunulurken, halkın kurtuluş mücadelesi savunulmuştur.

Çünkü bu davada bir yanda işbirlikçi tekelleri, çeteleri temsil eden Sabancılar, diğer yanda Türkiye halklarının öfkesini, adaletini, halk kurtuluş savaşını temsil eden DHKP-C vardır.

Bizler mahkeme kürsülerini devrimin kürsüleri yapmaya, bu kürsülerde halklarımızın emperyalizme, işbirlikçi tekellere ve onların uşaklarına karşı savaşını savunmaya devam edeceğiz.

Tarihimizde olduğu gibi bugün de “**Ne söylediysek yaptık, ne yaptysak savunduk...**”

MÜTHİŞ İDDİA

Halk İçin KURTULUŞ’ta yayınlanmıştır

Sayı: 35, Tarih: 21 Haziran 1997

(Derginin Görünen Köy başlıklı mizahi sayfasından alınmıştır:)

Duydunuz mu, MİT’çi Mahir Kaynak, Genelkurmay’ın “PKK düşürdü” açıklaması yaptığı helikopter olayı için “PKK’nin yaptığını sanmıyorum. Bence, çevre ülkelerden biri uzun menzilli füze ile düşürdü” açıklamasını yapmış. (Bkz. 12 Haziran tarihli gazeteler) Eee! Ne olacak şimdi? Sabancı’yı gizli servisler öldürdü dediğinde Mahir Kaynak’ı son derece muteber bir “kaynak” olarak görenler, bu “müthiş iddia”ya ne diyecekler şimdi? Mesela Med TV’den Selahattin Çelik, acaba Kaynak’ı hemen programına çağırarak mı? Ya işte böyle... Böyle “kaynaklar”dan beslenirseniz, dün yediğiniz-söylediğiniz şey şimdi birden midenize oturur. Şimdi bu “kaynak”tan yararlanmayı pek düşünmüyorsunuz değil mi? Bu kaynağın ne kadar şaibeli, pis olduğunu mu keşfettiniz yoksa? Ama yok. Aslında bu kaynak hep pisti zaten, yalnızca bazılarının midesi, işlerine öyle gelince bu pis kaynağın suyunu içecek kadar genişti.

Sabancı Holding Merkezi Baskını Davası'nın İkinci Duruşması Yapıldı...

“İTİRAFÇI HAINLER YERİN DİBİNE DE GİRSELER HALKIN ADALETİNDEN KURTULAMAYACAKLAR”

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 40, Tarih: 26 Temmuz 1997*

Sabancı Holding Merkezi baskınıyla ilgili davanın ikinci duruşması 24 Temmuz günü İstanbul 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yapıldı. İtirafçı hain Mustafa Duyar'ın da getirildiği ikinci duruşmada mahkeme salonu Ercan Kartal tarafından itirafçıların, halk düşmanlarının yargılandığı bir kürsüye dönüştürüldü.

Hain Mustafa Duyar DHKC tarafından cezalandırılacağı korkusuyla yoğun güvenlik önlemleri altında duruşma salonuna getirilirken, duruşma üç saat gecikmeyle saat 17.00'de başladı.

Önceki duruşmaya getirilmeyen hainin ilk sorgusu alınacaktı. Mahkeme heyeti ilk sözü hain Mustafa Duyar'a verdi. Söylediklerine kendisinin de inanmadığı belli olan bir ses tonuyla konuşan hain, kontrgerilla şeflerinin kendisine ezberlettiği yalanlarını söylemeye başladı. Düşmanın halka ve devrimcilere yönelik bilinen psikolojik saldırı yöntemleri şimdi hainin dilinden dökülen sözlerde ifadesini buluyordu.

Hain sonradan “akıllandığını” söylüyordu... Örgütü sonradan tanımış, örgütün üst düzey yöneticilerinin nasıl rahat içinde yaşadıklarını görmüş, bunun üzerine “düşünmüş” ve devrimciliğin ne kötü birşey olduğunu anlamıştı!... Aslında o korkularının esiri olduğundan değil “gerçekleri” sonradan anladığından itirafçılığı seçmişti!...

Örgüt liderlerinin lüks içinde yaşadığını ve diğer örgüt üyelerini sömürdüklerini vb. vb. anlatıyordu hain... Nedense halka malolmuş, kitlelerle kucaklaşmış bir örgütün kendisi gibi birkaç onursuzun dışında “gerçek yüzünü” gören olmamıştı...

Duruşma salonunda bulunanları işte bu yalanlara inandırmaya, basını etkilemeye çalışıyordu hain Duyar.

Devrimcilerin yıllardır işkence odalarında duydukları ve hiç de yabancı olmadıkları yalanları tekrarlıyordu aslında. Söylediklerinde bu yanıyla da yeni olan tek bir kelime yoktu...

Kontrgerilla şefleri, papaz rolündeki işkenceciler ya da kendine farklı isimler veren halk düşmanları da yıllardır aynı nakaratı tekrarlamışlardı... Devrimcilere "akıllı" olmayı nasihat edip "lüks içinde yaşayan yöneticilere" hizmet etmemelerini anlatmışlardı. Onlara göre "akıllı olmak" halkın kurtuluşu uğruna sürdürülen mücadeleyi terk etmek ya da işkence görüp acı çekmektense onursuzluğu seçip halkına ihanet etmektir... Polisle, MiT'le işbirliğini kabul etmek; itirafçı olmak; mücadeleyi bırakmaya söz vermek; yoldaşlarını, tanıdığı-bildiği insanları ele vermek; bildiklerini söylemek veya söylenenleri kabul etmek... Herhangi biri seçilip "akıllı" olunabilirdi onlara göre... Fakat onur, namus diyerek inancını savunmak, düşmana tek kelime vermemek, işkence görmek, acı çekmek yani "aptallık" anlamına geliyordu... Çünkü onlar devrimcinin bencil yanlarını yakalamak, böylece halka, örgütüne, yoldaşlarına ihaneti kabul etmesini sağlamak istiyorlardı. "Ezdirme kendini boşuna", "kendini düşün" diyorlardı... Ama hep aynı yalanlara başvuruyor, örgüt yöneticilerini kötüleyerek devrimciyi onursuzluğu kabul etmesi için "ikna" etmeye çalışıyorlardı.

Aynı yalanlar kontrgerillanın kalemşörlerinin yazdıklarıyla ya da sol görüntü altında halk düşmanlığı yapanlar tarafından da daha önce yüzlerce, binlerce kez ifade edilmişti.

Evet düşmanla işbirlikçilik, itirafçılık alçalmanın en düşük mertebesiydi. İşte bu nedenle kontrgerillanın dikte ettirdiği yalanlar hain Mustafa Duyar'ın ağzından bir robotun konuşması gibi dökülüyordu...

Hainin ağzından Parti-Cephe'ye, önderliğe ve yöneticilere yönelik yalanlar dökülmeye başlar başlamaz Ercan Kartal "şerefsiz, hain, yalancı" diye bağırarak Duyar'ın konuşmalarına müdahale etti ve haine doğru hareketlendi. Bunun üzerine duruşma salonundaki jandarmalar Ercan Kartal'ı tutarak ve ağzını kapatarak engellemeye çalıştılar. Jandarmaların bu fiili müdahalesi sırasında duruşma salonunda bulunan aileler arasında da bir hareketlenme oldu.

Bu gelişmeler sırasında çok sayıda askerin arkasında gizlenmesine rağmen tedirginliği gözle görülür şekilde artan hain Mustafa Duyar heyetin yeniden söz vermesi üzerine yalanlarına devam ederken Ercan Kartal ise hainin yalanlarına birçok defa müdahalede bulundu.

Daha sonra Ercan Kartal söz aldı. Öncelikle hain Mustafa Duyar'ın halk düşmanı olduğunu, onursuzluğunu ve yalancılığını ortaya koyan Ercan Kartal şunları söyledi:

"İtirafçı Mustafa Duyar'ın, Parti-Cephemize, önderimize ve şahsıma yönelik söylediği şeyler kendine ait değildir. Kontrgerillanın demagojileridir,

yalanlarıdır. Haine ezberlettirdikleri şeylerdir. İtirafçı Mustafa Duyar'ın kendine ait hiçbir şeyi kalmamıştır; ne onuru, ne namusu, ne ahlakı... Söyledikleri tümüyle kontrgerillanın yalan ve demagojilerinden ibarettir."

İtirafçılığın ne anlama geldiğinin Susurluk'taki kazadan sonraki gelişmelerle bir kez daha açığa çıktığını ifade eden Ercan Kartal, İtirafçıların işinin halklarımıza, devrimcilere karşı suç işlemek olduğunu, halklarımıza karşı en aşağılık işlerde kullandıklarını, infazlarda, kayıplarda ve katliamlardaki rollerinin bilindiğini anlattı. İtirafçılığın ahlaki olarak da hiçbir temeli olmadığını ve suç olduğunu belirten Ercan Kartal, hain Mustafa Duyar'ın yerin dibine de girse halkın adaletinden kurtulamayacağını, cezalandırılacağını ifade etti.

Ercan Kartal daha sonra diğer halk düşmanlarına yönelik konuşmasına başladı. "ANASOL-D, MGK ve TÜSİAD'IN HÜKÜMETİDİR" ve "ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİMİZİN HESABINI SORACAĞIZ" başlıklı kontrgerillanın devrimci tutsakları ve kendisini hedef göstermeye yönelik saldırılarına cevap verdiği dilekçesini okudu. Kontrgerillanın basın-yayın kuruluşları yoluyla yaydığı yalan haberlere değinilen dilekçede şu sözler yer alıyordu:

"Kontrgerilla kaynaklı yalan haberlerin son örneği ise İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Vatan Caddesi'ndeki binasının 16 Haziran 1997 günü Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından tahrip edilmesi eyleminin talimatının şahsım tarafından verildiği şeklindedir. Akşam ve Güneş gazetelerinin 18 Haziran 1997 tarihli sayılarında kontrgerilla kaynaklı bu yönde haberler yayınlanmıştır. Ne var ki, İstanbul'daki Harbiye Orduevi'ne Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi savaşçıları tarafından lav silahıyla yapılan eylemden sonra yine kontrgerilla kaynaklı olan haberler bu kez Semih Genç'e yönelmiş, Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne yapılan eylem ile Harbiye Orduevi'ne yapılan eylemin talimatlarının Semih Genç tarafından verildiği şeklinde haberler basında yer almıştır.

İşte tek başına bu çelişki bile kontrgerillanın acizliğinin açık bir göstergesidir. Bir ay önce bir eylemin talimatının şahsım tarafından, bir ay sonra aynı eylemin talimatının başka bir kişi tarafından verildiği haberlerini yayacak kadar acizdirler.

Bu Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin halkın olduğu her yerde olması gerçeğinden ve faşizmin korkusundan kaynaklıdır. Parti-Cephemizin faşist devletlerini yıkacağından korkan kontrgerilla işte böylesi çelişkiler içerisinde, çaresizlik içinde çırpınmaktadır.

Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü binasına yönelik eylem de dahil olmak üzere, Sabancı Holding Merkezi'ne yönelik eylem ve hakkımda iddialar bulunan diğer tüm eylemlerle ne talimat ne de bir başka yönüyle herhangi bir ilişkim bulunmamaktadır. (...)"

(...) Ercan Kartal'ın hazırladığı dilekçeleri mahkeme heyetine vermesinin ardından ilk duruşmada Ümraniye Cezaevi'nden tahliye olan ve tutuksuz olarak "yargı"lanmaya devam edilen Avukat Metin Narin söz aldı. Me-

tin Narin de itirafçılardan ve suçlarından söz ettiği konuşmasında, itirafçıları işkenceciler tarafından kayıt edilmiş “boş bir teyp kasedi”ne benzetti. Ne kaydedilirse onu söylediklerini belirtti. İtirafçıların halka karşı suç işlemek için kullanıldığını anlatan ve bunun örneklerini veren Metin Narin, bu halk düşmanlarının avukatlara karşı da bilinçli bir şekilde yönlendirildiğini ifade etti. Malatya Cezaevi'nde bunun örneğinin belgelendiğini ve bir avukatın, itirafçının yalanları üzerine tutuklandığını anlatan Metin Narin, itirafçı Mustafa Duyar'ın kendisini Sabancı Holding Merkezi baskınıyla ilişkilendirmesinin de yalandan ibaret olduğunu anlattı. Metin Narin, itirafçıların psikolojilerinin ve ruh hallerinin de korku üzerine şekillendiğini söyledi.

Daha sonra ise Ejder Güngör, Mehmet Gökmen, Ferhan Taş ve tutuksuz olan Melek Akkaya haklarındaki iddiaları cevapladılar.

Hain Mustafa Duyar, kendisine yardım ettiklerini iddia ettiği Ejder Güngör'ün eşi Nazlı Güngör söz aldığı anda bu kişinin adını yanlış söyledi. Ayrıca evinde kaldığını iddia ettiği Mehmet Gökmen'i de tanımadığını belirtti. Tüm bunlar kontrgerilla şeflerinin haine rolünü ezberletmekte pek başarılı olmadıklarını gösteriyordu. İlk duruşmaya getirilmeyen hain bu sürece içerisinde yalnızca “örgüt yöneticilerinin lüks içinde yaşadığı” yalanlarını ezberleyebilmişti...

Halkın Hukuk Bürosu avukatları Efkân Bolaç ve Behiç Aşçı da duruşma sırasında söz alarak suçlamaların ve itirafçının ifadelerinin gerçek dışı olduğunu anlattılar.

Ailelerin de yoğun olarak katıldığı duruşma, altı saat kadar sürdü ve saat 23.00 civarında sona erdi. Mahkeme heyetinin tahliye kararı vermediği dava 7 Ekim 1997 tarihine ertelendi.

İtirafçı Mustafa Duyar duruşma sonunda yine çok yoğun güvenlik önlemleriyle kaçırılırcasına Kırklareli Cezaevi'ne götürülürken, İstanbul DGM'den ayrılan tutsaklar ise “Ölüm Orucu Şehitlerimiz Ölümsüzdür” sloganları atıldılar.

İlk duruşmasında işbirlikçi tekellerden, kontrgerilladan hesap sorulan davanın ikinci duruşmasında ise itirafçı halk düşmanlarının gerçek yüzleri bir kez daha açığa çıkartıldı. Devrimciler yargılanan değil yine hesap soran ve yargılayan oldu. Halk düşmanlarının, itirafçı hainlerin yerin dibine de girseler halkın adaletinden kurtulamayacakları gerçeği haykırıldı...

SABANCI HOLDİNG MERKEZİ BASKINI DAVASI'NIN ÜÇÜNCÜ DURUŞMASI YAPILDI...

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 50, Tarih: 11 Ekim 1997*

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin Sabancı Holding Merkezi baskını ile ilgili davanın üçüncü duruşması 7 Ekim günü İstanbul 1 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yapıldı.

İlki 3 Haziran, ikincisi 24 Temmuz tarihlerinde yapılan duruşmalarda işbirlikçi tekелci burjuvazinin suçları anlatılmış, itirafçı hainlerin yerin dibine de girseler halkın adaletinden kurtulamayacakları vurgulanmış ve duruşma salonu devrimcilerin yargılanan değil, hesap soran ve yargılayan olduğu bir yer haline getirilmişti.

Üçüncü duruşma da aynı şekildeydi. Ercan Kartal; Susurluk çeteleri, hücre tipi hapishaneler ve İnter Star kanalındaki kontrgerilla kaynaklı yayın üzerine okuduğu dilekçeleriyle yine yargılayan, hesap soran oldu. İtirafçı hainlerin onursuz, düşkün, ahlaki değerlerden yoksun kişilikleri teşhir edildi.

Duruşma saat 11.00'de **Cibali Karakolu** eylemi ile ilgili tanık polisin dinlenmesiyle başladı. Tanık polis eyleme girişenleri gördüğünü söylüyordu. Fakat mahkeme salonundaki teşhis sırasında eyleme katılan kişi olarak önce eylem tarihinde hapishanede olan Ercan Kartal'ı gösterdi. Mahkeme heyeti tarafından "emin misin" diye uyarılan tanık polis daha sonra eyleme katılan kişinin Mustafa Duyar olduğunu söyledi. Böylece heyet yardımıyla bir "hukuki" yanlışlık düzeltilmiş oluyordu!..

Daha sonra ise Sabancı Holding Merkezi baskınında örgüte yardımcı olduğu iddiasıyla tutuksuz olarak sanık bölümünde bulunan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin söz aldı. Metin Narin, davanın bir komplodan ibaret olduğunu, bir itirafçının söylediklerine dayanılarak açıldığını söyleyerek davanın açılmasına neden olan Cumhuriyet Savcısı ve

DGM Başsavcısı hakkında suç duyurusunda bulundu.

Örgüte yardım ve yataklık yaptığı iddiasıyla hakkında dava açılan Fatma Erdem'in avukatı ise müvekkilinin son iki duruşmaya Bakırköy Cezaevi idaresinin keyfi tutumları nedeniyle katılamadığını söyleyerek hapishane idaresi hakkında suç duyurusunda bulundu.

Ardından söz alan Ercan Kartal, itirafçı hain Mustafa Duyar'ın Bayrampaşa hapishanesinde kendisiyle görüşüp eylem talimatı almasıyla ilgili konuşacağını, ancak daha önce; hazırlamış olduğu dilekçeleri okuyacağını söyledi.

Susurluk'ta açığa çıkan gerçekler üzerine... Daha sonra, son süreçte gündeme getirilen ve MGK'nin yönlendiriciliğiyle uygulamaya konulma hazırlıkları yapılan hücre tipi hapishaneler hakkındaki... ve ayrıca İnter Star televizyon kanalının 3 Ekim günü devrimci tutsakların direnişleriyle itirafçı hainlerin ahlaksızlıklarını ilişkilendirmeye çalışan kontrgerilla kaynaklı haberi konusunda da dilekçe okuyan Ercan Kartal, (...) daha sonra hain Mustafa Duyar'ın Bayrampaşa hapishanesinde kendisiyle görüştüğü iddialarını cevapladı. Bayrampaşa hapishanesinin üç ana binadan oluştuğunu, 3-4 bin tutuklu ve hükümlü bulunduğunu ve böyle bir yere her gün binlerce insanın ziyarete geldiğini söyleyen Ercan Kartal, Mustafa Duyar'ın Bayrampaşa hapishanesine ziyarete gelmiş olabileceğini ancak kendisiyle görüşmediğini ve Mustafa Duyar'ın kendisiyle açık görüşte saatlerce görüştüğü iddialarının yalandan ibaret olduğunu; bu nedenle Mustafa Duyar'ın açık görüşe girip girmediği noktasında belirleme yapılmasını istediğini anlattı. Önceki duruşmada hain Mustafa Duyar'ın yurtdışındaki örgüt liderleriyle görüştüğü vb. iddialarına da değinen Ercan Kartal, bunların da gerçek dışı olduğunu ve eğer bu gerçekse Duyar'ın yurtdışında hangi örgüt liderleriyle görüştüğünü, hangi adreslerde kaldığını da söylemesi gerektiğini, ancak bunlardan dava dosyasında dahi bahsedilmediğini ifade etti.

Daha sonra ise mahkeme heyeti, itirafçı hain Mustafa Duyar'a söz verdi. Hazırladığı bir dilekçe olduğunu ancak bu dilekçeyi okumayacağını ifade eden Mustafa Duyar, savunma yapan avukatların örgüt avukatı olduğunu söyledi.

Hain Mustafa Duyar'ın konuşması sırasında özellikle Ercan Kartal'a yönelik hakaretleri sırasında duruşma salonunda bir hareketlenme oldu ve askerlerin müdahaleleriyle bazı tutsak yakınları yaka paça duruşma salonundan çıkarıldı.

15'e yakın savunma avukatının katıldığı duruşmada Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Efan Bolaç ve Behiç Aşçı da söz alarak; itirafçılığın ahlaksızlık olduğu üzerine konuştular. Müvekkillerinin bir itirafçının söyledikleri üzerinden yargılanmaya çalışılmasının kabul edilemez olduğunu ifade ettiler.

Diğer tutuklu avukatları da söz alarak, Mustafa Duyar'ın saldırgan tavır-

lar içinde olduğunu, kendilerini örgüt avukatı olarak itham etmesi karşısında, itirafçının sözlerine göre davayı sürdüren heyetin bu söylemleri de ihbar kabul etmesini ve kendileri hakkında da dava açılması gerektiğini belirttiler. İtirafçılığın hiçbir şekilde onaylanmayacağını söyleyen avukatlar; halklarımızın törelerine göre de itirafçılığın şerefsizlik olarak görüldüğü ve kabul edilmediğini anlattılar.

Duruşmaya Ümraniye hapishanesinden getirilen ve tutuklu olan Ejder Güngör, Mehmet Gökmen ve Ferhan Taş ise söz almadılar.

Avukatlar müvekkillerinin tahliye edilmesini talep ederken; Sabancı'nın avukatı ise tahliye taleplerin kabul edilmemesini istedi.

Duruşma saat 13.30 civarında sona erdi. Mahkeme heyeti tutuklular için tahliye kararı vermezken duruşma 5 Aralık 1997 tarihine ertelendi.

İtirafçı Mustafa Duyar İstanbul DGM binasından çok sıkı önlemler altında kaçırlırcasına çıkarıldı. Diğer tutuklular ise DGM çıkışında; gelirken atıkları sloganları tekrarladılar: "Çeteler Halka Hesap verecek, Yaşasın Halkın Adaleti"...

SABANCI DAVASI'NDA KOMPLO KANITLANDI

Sabancı Davası'nın 7 Ekim günü yapılan son duruşmasında, kamuoyunun şimdiye kadar bilinçli olarak yanıltıldığı, Bayrampaşa Hapishanesi ve Ercan Kartal'ın özellikle hedef gösterildiği kanıtlandı.

İtirafçı hain Mustafa Duyar, Sabancı eylemiyle ilgili olarak mahkemede *"Ercan Kartal ile Bayrampaşa'da 10 civarında görüşme yaptığını, Sabancı Center ile ilgili krokiler üzerinde çalıştıklarını ve hatta hapishaneye 28 Eylül '95'ten sonra İsmail Akkol ile birlikte gidip Ercan Kartal ile görüştüklerini"* iddia etmişti. Duyar haininin bu yalanlarından sonra, konu burjuva basının manşetlerinden inmemiş, Bayrampaşa Hapishanesi'nde gerginlikler yaşanmış, Ercan Kartal hedef gösterilmişti.

Halkın Hukuk Bürosu Avukatları, son duruşmada, Duyarın tüm bu iddialarının yalan olduğunun bizzat Bayrampaşa Hapishanesi Müdürlüğü'nün resmi yazılarıyla belgelendiğini söylediler.. Bayrampaşa Hapishanesi Müdürlüğü 4.7.1997 ve 3.10.1997 günlü yazılarında Duyar'ın Bayrampaşa'da hiç kimse ile açık görüş yapmadığını, iki kez başka tutsaklarla görüştüğünü, İsmail Akkol'un da sadece bir kez görüş yaptığını bildirdi.

Yani Duyar haininin iddia ettiği gibi Ercan Kartal ile 10 civarında bir görüşme olmadığı gibi, İsmail Akkol ile birlikte gerçekleşen bir görüşme yoktur. Yine yapılan görüşmelere bakıldığında olayın Ercan Kartal ile hiçbir ilgisinin bulunmadığı, “eylemin hapishanede planlanıp, talimatının verildiği” iddialarının tümünün yalan olduğu ortaya çıkmıştır.

Tüm bunlar halkına ve örgütüne ihanet eden, ruhunu düşmana satan Duyar haininin kontrgerillanın direktifleriyle yaptığı itiraflardır. Hiçbir geçerliliği yoktur. Duyar'ın “itiraflar”ının o gün de, bugün de yalan olduğunun bilinmesine rağmen, oligarşinin o dönem büyük tantanalarla çözmeye çalıştığı davanın soruşturmasını yürüten DGM Savcısı İrfan Özliyen, bırakın resmi belge istemeyi, Bayrampaşa Hapishanesine bir telefon dahi etmeyerek gerçeklerin öğrenilmesini engellemiş, hapishaneleri ve özelde Ercan Kartal'ı hedef göstermiş, soruşturmayı yönlendirmiş ve kendi görevini ihmal etmiştir.

Yine Duyar'ın Halkın Hukuk Bürosu hakkındaki itiraflarını yalanlayan başka dosya ve ifadelerin de soruşturma savcısı tarafından hasıraltı edildiği, dosyaya konulmadığı da duruşmada ortaya çıktı. Duruşmada Halkın Hukuk Bürosu hakkındaki komplo da engellendi.

Kontrgerilla devleti üç halk düşmanının Sabancı Center'da DHKC tarafından cezalandırılmasının ardından kaybettiği, Susurluk'la birlikte tamamen yok olan prestijini kurtarmak için tüm yöntemlere başvuruyor. Dava tutanaklarına da geçtiği gibi, Sabancı Davası **“Bir Komplo Davasıdır”**. Soruşturmanın yapıldığı dönemde dikkatleri hapishanelerin ve DKÖ'lerin üzerine çekmek, hedef göstermek, Susurluk gündemini değiştirmek amacını taşıyor. Bunlara izin vermeyeceğiz.

BASINA VE KAMUOYUNA SABAH GAZETESİ'NİN BİR MARİFETİ DAHA

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 54, Tarih: 8 Kasım 1997*

Parti-Cephe ahlakı kültürü ve gelenekleriyle işte bu halk düşmanlarına karşı savaşıyor. Hiçbir demagoji, karalama ve yalan haber Parti-Cephemizin ahlakını gölgeleyemez, ancak bu haberlerin sahipleri ve onların ağababaları da Sabancılar'ın ikiz kulelerinde bile kurtulamadıkları devrimci adaletten kaçamayacaklardır.

31 Ekim 1997 tarihli Sabah gazetesinin üçüncü sayfasında yine kontrgerilla kaynaklı bir haberle karşılaştık. "Tetikçinin bir marifeti daha" başlığı ile verilen haberde İsmail Akkol'un Sabancı eyleminden sonra kaldığı iddia edilen evde bir bayana tecavüz ettiği yazıyor.

Kontrgerilla merkezinde hazırlanan bu haberin gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. Ama bu haberin yazarı İhsan Demir ve Sabah Gazetesi için gerçek olup olmaması önemli değildir. Bu kontra uşakları için önemli olan kendilerine verilen devrimcileri karalama görevini yerine getirmektir.

Sabancı eylemimizin hazımsızlığını yaşayan halk düşmanları Duyar haininin zırvalarıyla bekledikleri etkiyi yaratamadıklarından böylesi karalama haberleri sürdürüyorlar. Sabancı eylemimizin korkusunu atlatamayan halk düşmanları Duyar haininden sonra göstermelik bir dava açmış ve Sabancı eylemiyle hiçbir ilgisi olmayan halktan insanları tutuklamışlardır. Bu haberde adı geçen Ferhan Taş Sabancı davasıyla ilgili evi basılıp gözaltına alınan binlerce insandan biridir. Bu habere konu edilen İsmail Akkol'un söz konusu evde hiç kalmadığı bizzat Ferhan Taş'ın mahkemede verdiği ifadede vardır, ama kontra gazeteciler için bunun hiçbir önemi yoktur çamur at izi kalsın misali amaç Parti- Cephe'yi karalamak olunca her şeyi mübah görüyorlar.

Bu tür haberlerle amaçlanan iktidar alternatifi olarak mücadeleyi büyüten Parti-Cephemizin halk kesimlerinde yarattığı güven ve inancı zedelemektir. Otuz yıllık tarihimizde bunu her zaman denemişler ama asla başaramamışlardır. Bu başarısızlığın hıncıyla bu ve benzeri haberleri yayınlamayı adet haline getirdiler. Öyleki bu amaçla bugüne kadar gazeteleri ve televizyonları aracılığıyla sayısız düzmece haber yayınladılar. Böylesi karalama haberlerinin bir kısmının ise özellikle tüm kamuoyunu ilgilendiren gelişmelere eşzamanlı olarak yayınlanması da kontrgerilla merkezlerinde belirlenir. İşte 30 Ekim 1997 tarihli Sabah Gazetesinde çıkan haberin de zamanlaması bu açıdan tesadüfi olmayıp tamamen bilinçli bir çabanın ürünüdür.

Parti-Cephe'nin tarihi, ahlakı ve gelenekleri halkımızca biliniyor. Bu çete devletin konralarının, işkencecilerinin, bakanlarının, milletvekillerinin ve bu düzenin sahibi olan asalak burjuvaların ahlakının da ne olduğu herkes tarafından iyi bilinmektedir. Sömürü, katliam, vurgunculuk her türden üçkağıtçılık ve bu sayede sürdürdükleri iğrenç yaşamları ortadadır, onlar hiçbir namus ve ahlak değeri taşımazlar namussuzluk onların karakteridir. Dinç Bilgin gibi burjuvalarla İbrahim Şahin, Mehmet Ağar gibi kontrgerillacıların yaşamlarına bakmak bile yeterlidir. Fuhuş, pezevenklik, fahişelik, namussuzluk hepsinin karakteridir.

Bu türden adice senaryolarla devrimcileri lekeleyemezler, tecavüzcülük bu halk düşmanlarına ait olan bir namussuzluktur. İşkencehanelerde 16 yaşındaki genç kızlara, kardeşlerimize tecavüzü bir işkence yöntemi olarak kullanan alçaklar bu ve benzeri haberlere kimseyi inandıramazlar. Çünkü artık birinci yılına giren Susurluk sonrası hemen herkes olanca açıklığıyla gördü ki pislik içinde yüzen bu düzendir. Bu düzenin sahipleridir, Sabancılar, Çiller'ler Ağarlar, Koçlar, Karadayılar, Yılmazlar, Dinç Bilginlerdir. Ahlaksızlık ve namussuzluk bu halk düşmanlarının yaşam biçimidir.

Parti-Cephe ahlakı kültürü ve gelenekleriyle işte bu halk düşmanlarına karşı savaşıyor. Hiçbir demagoji, karalama ve yalan haber, Parti-Cephemizin ahlakını gölgeleyemez, ancak bu haberlerin sahipleri ve onların ağababaları da Sabancılar'ın ikiz kulelerinde bile kurtulamadıkları devrimci adalardan kaçamayacaklardır.

3 Kasım 1997

**DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ CEPHESİ
TUTSAKLARI**

ARENA Programında Yayınlanan Haber Yalandır **KONTRGERİLLANIN BORAZANLIĞINI YAPMAYIN**

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 58, Tarih: 6 Aralık 1997

Sabancı Holding'in ikiz kulelerinin savaşçılarımız tarafından basılarak Özdemir Sabancı ve yanında bulunan iki kişinin cezalandırılması eylemimizin yarattığı sarsıntı sürüyor.

1 Aralık 1997 Pazartesi günü Kanal D'de yayınlanan ARENA programı, bu sarsıntının bir parçasıdır. Programda “flaş” başlıklarıyla gündeme getirilen, Fehriye Erdal'ın Almanya'da bulunduğu şeklindeki haber bütünüyle gerçekdışıdır. Sözü edilen yerdeki isim ve adreslerin örgütümüzle hiçbir ilgisi yoktur. Fehriye Erdal ise Almanya'da hiç kalmamıştır.

Haber tamamen kontrgerilla kaynaklıdır. Almanya, Frankfurt, birkaç Alman polisi ve bir apartman görüntüleriyle halk kandırılmak istenmektedir. Aynı zamanda halkımızın hassas olduğu değerler kullanılarak Cephe kitleler nezdinde karalanmaya çalışılmaktadır.

Aynı şekilde, bu haber, Alman emperyalizminin örgütümüze saldırması için malzeme oluşturmak üzere üretilmiştir. Almanya başta olmak üzere çeşitli emperyalist ülkelerde örgütümüze ve taraftarlarımıza yönelik saldırıları bilen kontrgerilla, böyle provokatif bir haber hazırlama ihtiyacı duymuş ve haberini ARENA'da yayınlamıştır.

Kontrgerillanın borazanlığını yapmak, yazılı ve görsel basında onun dikte ettirdiklerini yayınlamak hiç kimseye bir yarar sağlamamıştır, sağlamaz: Kontrgerillaya yaranmak için aslını araştırmadan bu tür haberler yayınlamak halka düşmanlaşmak demektir.

Gazetecilik onurunu taşıdığını iddia eden, gerçekleri araştırdığını iddia eden basın emekçileri bu haberleri yayınlamayı reddetmelidirler.

2 Aralık 1997

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Avrupa Temsilciliği

Sabancı'nın Cezalandırılması Davası Yapıldı

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 59, Tarih: 13 Aralık 1997*

Sabancı Davası'na 5 Aralık Cuma günü İstanbul 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde devam edildi. Mustafa Duyar'ın 'itirafları' sonrasında cezaevinden talimat verdiği iddiasıyla hakkında dava açılan Ercan Kartal, Ferhan Taş, Ejder Güngör, Mehmet Gökmen ve tutuksuz olarak yargılanan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin'in katıldığı duruşmaya itirafçı hain Mustafa Duyar gelmedi.

Yaklaşık bir saatlik bir gecikmeyle saat 11.00'de başlayan duruşmada ilk olarak Ercan Kartal'ın İstanbul 3 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülmekte olan bir davasının bu dava ile birleştirilmesine karar verildi.

Sonrasında olay günü, Sabancı Center'da güvenlik görevlisi olarak çalışanların tanık olarak dinlenmesine geçildi. Sabancılar'ın avukatı Vehbi Kahveci'nin tanık olarak dinlenenlere *"Duyar ve Akkol'un kapıdan rahatlıkla geçebilmeleri için sizlere bir talimat verilmiş miydi?"* sorusunu ısrarla sorması dikkat çekerken tanıklardan gelen *"Hayır"* cevabı Kahveci'yi rahatsız etti.

Oturumda daha sonra Ercan Kartal'ın dinlenmesine geçildi. Ercan Kartal, bu davadaki şahsına yönelik suçlamaların tamamen bir komplodan ibaret olduğunu belirterek itirafçılar ve hücre tipi hapishane politikasına ilişkin hazırladığı dilekçeleri okudu.

Kartal'ın dilekçeleri okumasının ardından Duyar'ın heyete göndermiş olduğu dilekçe ile ilgili görüşler bildirildi.

"Terör örgütü DHKP-C hakkında gerekli bilgileri İstanbul Terörle Mücadele Dairesi'ne verebilmek için onbeşgün Terörle Mücadele Dairesi'ne gitmek istiyorum"... Duyar, mahkeme heyetine gönderdiği dilekçede böyle diyor. Halkına ihanet eden Mustafa Duyar devlet tarafından da posası çıkarılıp bir kenara atıldı ve buna rağmen itirafçılık yasasından yararlanamayınca ne yapacağını şaşırdı ve iyice zavallılaştı.

Müdahil avukatlardan Behiç Aşçı'nın dilekçe ile ilgili söz almasının ardından tutukluların tahliye istemleri iletildi... Tahliye istemlerinin reddine karar veren mahkeme heyeti duruşmayı bir ileri tarih olan 17 Şubat 1998, saat 10.00'a erteledi.

*

5 Aralık 1997'de Ercan Kartal'ın 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanlığı'na verdiği dilekçeden:

1 NO'LU DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞI'NA İSTANBUL

... İtirafçılık yoldaşlarına, dostlarına, ailesine, halkına ihanet etmektir. Öğrenilen, yaşanan tüm ahlaki değerleri, onur, namus gibi erdemleri hiçe sayarak bilinçli bir şekilde halkın safından sömürücülerin, zulmedenlerin safına geçiştir. İtirafçı; halkını, vatanını, onurunu, namusunu satarak yaşayandır. Onun yaşamı artık sömürücülere, zalimlere, halk düşmanlarına yaranmak üzerine kuruludur ve bu yüzden ona insanlığını hatırlatacak her şeyden kaçır.

Egemenler halka karşı savaşta itirafçıları kullanarak; insanlıktan çıkmış bu kişileri halka göstererek düzenlerinin yıkılmayacağını ispatlamaya çalışırlar. Bununla da yetinmeyerek itirafçıları silahlandırıp halkın üzerine saldırtır, katliamlarında, işkencelerinde, halka yönelik her türlü pis işte kullanırlar.

Tarihin her döneminde ezenler, ezilenlerin mücadelesi karşısında itirafçılaştırma yöntemini kullanmıştır. Ezilenlerin mücadelesi içinde yeralan kişiler baskı, işkence, ölüm korkusu veya çeşitli vaatlerle mücadeleden vazgeçirilmeye çalışılmış ve halkın bilinçlenip mücadele etmesine karşı piyon olarak kullanılmıştır...

(...)

Oligarşi İtirafçılarını Koruyamayacaktır

(...) Bu davanın açılması da itirafçı hain Mustafa Duyar'ın yalanları üzerine olmuştur. Can korkusu içine düşmüş olan bu hain yalanlarıyla birçok insanın işkence görmesine ve tutuklanmasına neden olmuş; faşizmin halk üzerindeki psikolojik saldırılarının bir aracı olarak kullanılmıştır.

Mustafa Duyar haini kontrgerillanın hapishanelerdeki tutsaklar üzerine oynadığı oyunları, katliamcı politikaları yeniden gündeme getirmekte kullanılmış; hapishanelerdeki devrimci tutsakları ve özelde şahsımı hedef

olarak göstermiştir. Ürettiği yalanlarla daha önce de üzerlerine çeşitli oyunlar oynanmış olan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını kontrgerillanın yönlendirmesiyle hedef haline getirmeye çalışmıştır. Katıldığı iki duruşmada avukatlara yönelik saldırgan tavırları dahi bu kişinin nasıl bir ruh haliyle şekillendiğini, açık bir şekilde göstermektedir.

Mustafa Duyar haini Parti-Cephez ve yoldaşlarımız üzerine de kontrgerilla tarafından üretilmiş olan yalanlarla saldırmıştır. Şunu söylemek gerekir ki Mustafa Duyar, halka düşmanlaşmış bütün itirafçılardan farklı birşey söylememektedir. *“Dün yanlış düşündüğüm, bugün gerçeği gördüğüm”* hikayelerini tüm itirafçılar bozuk plak gibi hep tekrarlayıp dururlar. Bu yanıyla da Mustafa Duyar haininin söylediği farklı birşey yoktur. Mustafa Duyar haini tıpkı kontrgerillanın yıllardır tekrar ettiği gibi yoldaşlarımızın lüks içinde yaşadığı yalanlarını söylemektedir. Bu kişinin kontrgerilla tarafından yönlendirildiği ve yalan söylediği öylesine açıktır ki, *“lüks içinde yaşıyorlar”* dediği insanların kim olduğunu ve kimlerin evinde kaldığını dahi anlatamamaktadır. Çünkü söylediği her şey tümüyle yalandır.

İhanet kuşku yok ki yeryüzündeki en aşağılık *“iş”* tir. Alçalmanın son sıradır.

Bir hainde insani olan hiçbir şey kalmaz. O yalnızca hayvani içgüdüleriyle yaşayan bir zavallıdır. Bütün davranışlarına bu hayvani güdüler yön verir.

İtirafçılık, işbirlikçilik, insanlık için bir kirlenmedir. Sömürü ve zulüm düzeninin sahipleri bunu bilerek, halklara, devrimcilere bu aşağılanmayı dayatıyorlar. İtirafçılığın, işbirlikçiliğin yayıldığı bir toplumun kirleneceğini, insanların birbirine güvenemeyeceğini ve halkın kendileri karşısında güçsüz kalacağını hesaplıyorlar.

Ancak bunda başarılı olamayacaklar.

Bu kokuşmuş düzene hizmet eden halk düşmanlarının çırpınışları boşunadır. Onları nereye giderlerse gitsinler bulacak ve cezalarını vereceğiz. Halklarına ihanet edenler, halka karşı savaşanlar, halkın öfkesi karşısında bu düzenle birlikte yok olmaya mahkumdurlar...

5 Aralık 1997
Ercan Kartal

“Pişmanlık Yasası” Bu Defa Devleti Ve Tekelci Burjuvaziye Vurdu

HALKIN ADALETİ HAINLERİ DE SABANCILARI DA AFFETMEYECEK

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 63, Tarih: 10 Ocak 1998*

Siz “affedin” veya “affetmeyin”, Halkın Adaleti ne Duyar gibi halkına ihanet eden hainleri, ne de işkence, katliam, sömürü ve zulmün birinci dereceden sorumluları Sabancı'ları asla affetmeyecek. Dağlardan, gece-kondulardan, fabrikalardan, okullardan gelmeye ve hesap sormaya devam edeceğiz.

“Hükümetin öncelikli görevi eldeki sanığı affetmek değil... biz affetmiyoruz, ben affetmiyorum.”

Hain Mustafa Duyar'ın Pişmanlık Yasası'ndan yararlanabileceği tartışmaları sürerken ABD'den dönen Sabancı havaalanında basına yaptığı açıklamada bunları söylüyor. Bununla da kalmıyor “idam edilmelidir” diyor. Sabancı, “idam” cezalarının uygulanmasını daha önce katıldığı birçok tv programında da savunmuştu.

Burjuva basınında kendine “demokratlık” payesi biçen kimi köşe yazarları Sabancı'nın bu tavrını, kardeşinin DHKP-C tarafından cezalandırılmasından kaynaklanan duygusal bir tepkiye bağlarken, sahibinin sesini dile getiren pek çoğu da Sabancı'nın haklı olduğunu, “teröristlerin, özellikle de kişiye karşı suç işleyenlerin affedilmemesi gerektiğini” yazıp, çiziyor.

Sabancı'nın **“idam cezaları uygulanmalıdır”** talebi, kişisel değil, tekelci sermayenin sınıfsal tavrıdır, halka, halkın savaşçılarına duyduğu sınıfsal kinin ifadesidir.

Burjuvazi hele ki tekelci burjuvazi kişisel duygularıyla hareket etmez.

Bir şey yaparken, birşey isterken sınıfsal çıkarları kişisel duygularından önce gelir. Ve çıkarları için her türlü pislik, çirkeflik içinde yer alırlar. Çıkarları gerektiriyorsa en yakınlarını, kardeşlerini bile kendileri öldürtürler. Birbirlerini arkadan hançerlemekten, birbirlerine kazık atmaktan çekinmezler.

Sabancı'nın kardeşinin cezalandırılmasına elbette oldukça üzölmüş de olabilir, ama onun bugünkü tavrındaki kin ve intikam isteğini sadece cezalandırılanın kardeşi olmasına, kan bağından kaynaklanan bir duygusal tepkiye bağlamak yine de yanlıştır. Eğer cezalandırılan Özdemir Sabancı değıl de başka bir tekerci sermayedar, örneğın bir Eczacıbaşı ya da Koç ailesinden biri olsaydı da söyleyecekleri yine pek farklı olmazdı. Bunu zaten kendisi de, "Rahmetli Özdemir'i geri getiremem. Fakat yanlışı düzenlemelerle ortaya atılacak afların da yeni Özdemirlerin öldürölmesine yol açmasına yandaş olamam" diyerek ifade ediyor.

HALKIN ADALETİ'Nİ ENSELERİNDE HİSSETTİLER

Dediğimiz gibi Sabancı'nın tavrı sınıfsaldır, bunu onun şu sözlerinde çok daha açık olarak görmek mümkün:

"Yetişmiş insanlar teröristler tarafından öldürölüyor, sonra az bir ceza ile kurtuluyorlar. Bu doğru ve adil bir sonuç olamaz. Amerika Birleşik Devletleri aptal mı? Yanlışı mı yapıyor? İnsancıl bakmıyor bu olaylara. Gaddar mı ki idam uyguluyor? Bu ve bunlar gibi teröristlere idam uygulanmalıdır."

Kimdir Sabancı'nın gözündeki yetişmiş insanlar? Sabancılar, Eczacıbaşılar, Koçlar... yani tekerci burjuvazi ve onlara hizmet eden generaller, bürokratlar, polis şefleri. Kendilerini bu ülkenin tek gerçek sahibi gibi görürler. Halkı iliklerine kadar sömürmek onlara verilmiş ilahi bir "haktır". Halka baskı, işkence yapılmış, katledilmiş, hakları gasp edilmiş, köyler yakılmış yıkılmış onları ilgilendirmmez. Çünkü devlet bunları onların çıkarlarını korumak, sömürü düzenlerini, iktidarlarını korumak için yapıyordur. Onun için ordunun, polisin yanındadırlar. Emperyalizmle, kontrgerillayla elbirliği, işbirliği içinde zulüm düzenini sürdürürler. Ülkeyi emperyalizme peşkeş çekerler. Sabancı'nın bizzat kendisinin yaptığı gibi halkı, devrimcileri daha çok katletsinler diye kontrgerillanın sivil çetelerini örgütleyen MHP'ye finansörlük yapar, çanta dolusu para aktarır, polise araçlar alırlar. Sonra kalkıp "Benim kardeşimin, arkadaşlarımın günahı neydi?" diyerek masum pozlarına bürünürler.

Halk katledilirken, devrimciler katledilirken sorun yoktur, halka işkence yapanlar, katledenler cezasız kalırken sorun yoktur, ama işın ucu kendilerine dokundu mu böyle feryat ederler.

Peki onyıllardır baskı, işkence gören, katledilen, horlanan yoksul halkın günahı ne? Halkın çektiğı çilenin, bunca zulümün nedeni emperyalizmin işbirlikçisi Sabancılar, onların yarattığı sömürü düzeni değıl mi?

Bu ülkede onyıllardır bir savaş sürüyor. Ölenler sadece devrimcilerden, halktan olmadı, Sabancı'ların düzenini korumakta olan devlet güçlerinden, uşaklarından da yüzlerce, binlercesi cezalandırıldı. 12 Eylül'den bu yana pek çok kez "itirafçılık yasaları", "pişmanlık yasaları" çıkarıldı. Duyar gibi yüzlerce hain bu yasalardan yararlandı, ama bugüne kadar bunların hiçbirine Sabancı'nın sesi çıkmıyordu, aksine bu onursuzluğu, alçalmayı teşvik ediyor, destekliyordı. Düzenlerini, çıkarlarını korumak için gerekliyse, yararlanacak hain on kişiyi, yüz kişiyi de öldürmüş olsa önemli değildi. Çünkü savaşı, halkın adaletini henüz kendilerinden uzak görüyorlardı. Nasıl olsa düzenlerini korumak için ölen, cezalandırılan uşaklarının yerini alabilecek daha geride binler, onbinler vardı. Onların ölmesi önemli değildi.

Ama işte 9 Ocak 1996'da, Sabancı Center'ın 25. katında her şey birden tersine dönmüştü. O güne kadar halka, devrimcilere yapılan işkenceler, infazlar, katliamlar, çıkartılan "terör yasaları", "Pişmanlık, itirafçılık yasaları", DHKP-C savaşçıların, Halkın Adaleti'nin kendilerinden hesap sormasını engelleyememişti. Beyinlerinden vurulmuş döndüler. Bedel ödemenin acısını ve ondan daha da fazla korkusunu yaşamaya başladılar. Halkın Adaleti'ni ilk defa bu kadar yakınlarında, enselerinde hissediyorlardı. "Gecekonduardan gelip gırtlaklarımızı kesecekler" diye feryat edip, güvenlik önlemlerini yeni teknolojilerle yeniden donattılar. Zırlı otomobiller ısmarladılar.

Ama madem "pişmanlık yasaları", Halkın Adaleti'nin kendilerine ulaşmasına engel olamıyordu, o zaman bu yasayı çıkarmanın, "teröristleri affetmenin" ne anlamı vardı? Kendilerini cezalandıranlar pişmanlık gösterse de, itirafçı olsa da affedilmemeliydi. İlla da bir yasa çıkarılması gerekiyorsa "Devlete yönelik suçlar" için yani polis, asker cezalandıranlar için çıkarılsın önemi yoktu, ama "kişiye", yani **burjuvaziye yönelik "suçlar"** için uygulanmamalıydı, kendilerine yönelik "suçlar" karşılıksız kalmamalıydı.

İşte Sabancı'nın ve onun yaltakçılığını, sözcülüğünü yapanların söyledikleri budur. Sınıfsal çıkarları doğrultusunda düşünüyorlar, sınıfsal kinle riyle hareket ediyorlar. Onun içindir ki Sabancı bu meseleyi konuşurken birden araya gecekonduarı sokup halka düşmanlığını **"gecekonduyu affettiniz de ne oldu"** diye sorarak halktan korkusunu ve halka düşmanlığını ortaya koyuyor: "Cesaret veriyorsunuz" diyor. Gecekonduardan, gecekondu halkından korkuyorlar ve kin kusuyorlar.

Ama Sabancı ve Sabancı gibi düşünenler yanılıyorlar. Eğer idam cezaları uygulandığında Halkın Adaleti'nin hesap sormaktan, adaleti uygulamaktan ve iktidara yürümekten vazgeçeceğini sanıyorlarsa çok aldaniyorlar.

12 Eylül'den sonra onlarca idam yaptınız, halkın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini engelleyemediniz. Yüzlerce devrimciyi, Parti Cephe savaşçısını evde, sokakta infaz ettiniz, dağda, şehirde katlettiniz, ama yine halkın iktidara yürüyüşünü durduramadınız. Bundan sonra da

ne yeni “Pişmanlık Yasalarınızla”, ne de idamlarınızla bu yürüyüşü durduramayacaksınız.

Siz “affedin” veya “affetmeyin”, Halkın Adaleti ne Duyar gibi halkına ihanet eden hainleri, ne de işkence, katliam, sömürü ve zulmün birinci dereceden sorumluları Sabancı'ları asla affetmeyecek. Dağlardan, gecekondu-lardan, fabrikalardan, okullardan gelmeye ve hesap sormaya devam edeceğiz.

TEKELCİ SERMAYENİN YALAKALARI

Sabancı'nın “Duyar” haininin 1995 yılında yürürlükten kaldırılan “Pişmanlık Yasası”ndan yararlandırılmak istenmesine tepki göstermesine kadar “Pişmanlık Yasaları”nı destekleyen burjuva partilerinden, medyasına kadar bir çok kesim, Sabancı'nın tavrından sonra birden “Pişmanlık Yasası” aleyhine yazılar yazmaya, yorumlar yapmaya başladılar. Kimisi “Pişmanlık Yasası”nın pek bir işe yaramadığını, üstelik bundan yararlanan itira-fçı hainlerin daha sonra hep gasp, uyuşturucu ticareti, mafyacılık gibi pis işlere bulaştıklarını söylemeye başladı. Kimisine göre **“devlete karşı işlenen suçlar affedilebilirdi”** ama **“kişiye karşı işlenen suçlar affedilmeliydi.”** Bu nedenle çıkarılacak bir “Pişmanlık Yasası” çok dikkatli hazırlanmalıydı.

İlk defa “Pişmanlık Yasası” karşısında egemenler cephesinden bu kadar aleyhte sesler yükselmeye başladı. Kendi aralarında da çelişkiye düş-tüler. Tabii bunun altında yatan neden büyük patronlarından Sabancı'nın tavrı, tekelci burjuvazinin arzuları, istekleriydi. Eğer Sabancı **“Devletin be-kası, düzenin çıkarı için çıkarılması gerekiyorsa çıkarılsın, Duyar da yarar-lanacaksa yararlınsın”** deseydi, onlar da bu sefer yine Sabancı'yı alkışla-yıp, övgüler düzerler, yasanın bir an önce çıkarılmasını isterlerdi.

Sabancı'ya ilk destek Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican'dan geldi. DGM'nin Duyar'ın “Pişmanlık Yasası”ndan yararlanıp yararlanamayaca-ğını sorması üzerine, olumsuz cevap verdi. Bunun üzerine Bilican atlanarak İçişleri Bakanlığı Müsteşar Muavini “uygundur” diyerek DGM'ye gö-rüş bildirdi. Ancak Sabancı'nın tepki göstermesi üzerine hükümet hemen geri adım attı. “Yanlış anlaşıldı” falan demeye başladılar.

Burjuva partileri içinden en sert tepki ise bugünlerde başı epeyce sıkın-tıda olan **Refah Partisi'nden** geldi. Döne döne Kabe'nin pusulasını bile şa-şıran Refah Partisi Sabancı'nın gözüne girmek için fırsatı kaçırmadı.

RP'li Naci Terzi, İçişleri Bakanı Murat Başesgioğlu'nun cevaplaması istemiyle TBMM'de soru önergesi verdi. Ardından RP Genel Başkan Yardımcısı Şevket Kazan Duyar'ın affedilmesine izin vermeyeceklerini söyleyerek gerekirse TBMM'de Pişmanlık Yasası görüşülürken Duyar'ın kapsam dışı tutulması için önerge vereceklerini söyledi.

Burjuva basındaki örneklerden bir kaçı ise şöyle:

"(...) Sabancı'nın toplumun ortak yargısını seslendirdiğine nedense değinilmiyor.

... Terörist, asker ve polis öldürüyor, itirafçı yasasından faydalanıp yaskasını sıyrıyor.

Her konuda örnek alınan ABD'de ise insan hakları olmadığı için, bu katiller idam ediliyor.

Bizde ise idamlar Meclis'teki dosyalarda onay bekliyor."

(29 Aralık 1997, Türkiye)

"Adaletin bu mu?

Hukuk devleti suçluyla uzlaşmaz.

Suçluyla mütareke olmaz.

Sakıp Sabancı haklı: Hükümetin görevi elindeki sanığı affetmek değil, öbür sanığı da yakalamaktır. 'Pişman oldum' diyen her katil bırakılırsa bu yanlış, "yeni Özdemirlerin öldürülmelerine yol açar.."

(30 Aralık 1997, Güngör Mengi, Sabah)

"Hukukçular Sabancı'nın Yanında

"(...) **Hukukçular Derneği Başkanı** Av. Necati Ceylan, Mustafa Duyar'ın bu yasadaki yararlanmasının tartışılmasının bile yanlış olduğunu vurgulayarak, ... "Bu uygulama, Türkiye'de hukuk devletinin olmadığını bir kez daha gösterdi. Hiç değilse mevcut kanunlar uygulanmalıdır. Sabancı'nın tepki göstermesi normaldir, insanidir" dedi."

"**Mazlum-Der İstanbul Şube Başkanı Şadi Çarsancaklı**, pişmanlık yasasının çok dikkatli uygulanması gerektiğini belirterek şunları söyledi: "Pişmanlık yasası iyi uygulanmadığı takdirde toplumda derin sosyal yaralar açar. Ülkeyi kaos ortamına sürükler, adalete olan güven yok olur. İnsanlar kendi kanunlarını uygulamaya başlarlar. Kendimizi Sabancı'nın yerine koymamız gerekir."

(31 Aralık 1997, Zaman)

Hainler, Tekelciler, Çaktımcılar, Ucuz Senaryolar ve Senaristleri, “Karanlık” Güçler ve Aydınıcık'lar, Spekülasyonlar, Sorumluluklar ve Sorumsuzluklar...

VE GERÇEKLER

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 64, Tarih: 17 Ocak 1998*

Bu öyle bir vuruştı ki, oligarşik devletin en “derin”lerinde, tekelci burjuvazinin ta kalbinde sarsıntısı duyulmuştu. Çok korunaklı bir “Gökdelen”in 25. katında gerçekleştirilmiş olması onun görkemine görkem katmıştı, ama yine de bu görkem, bu büyüklük, eylemin halka gösterdiklerinin yanında küçük kalırdı. İşte demişti eylem, işte yoksulluğunuzun, katliamların, kayıpların sorumlusu bunlardır, buralardakilerdir. Ve sonra devam etmişti eylem, işte demişti, bakın bunlar göründükleri kadar da güçlü değiller ve işte, bizim hep söylediğimiz gibi hiçbiri halka hesap vermekten kurtulamayacak, işte kanıtıyoruz, demişti.

Bu öyle bir vuruştı ki, oligarşi hala bu sarsıntının etkisi altında ve hala da oynayan taşları yerine oturtamıyor. Bu öyle bir vuruştı ki, eylem gökdelenlerde olmuştu ama gündeme ülkenin gecekonduları oturmuştu.

Bu yüzden de o günden beri, oligarşi tüm uşaklarıyla elbirliği içinde eylemi karartmaya çalışıyor. Tüm komplo teorisyenleri seferber edildi bu iş için.

Hain Mustafa Duyar'ın pişmanlık yasasından yararlandırılıp yararlandırılmaması üzerindeki tartışmalarla birlikte, Sabancı eylemi üzerine komplo teorileri de yeniden ısıtılıp piyasaya arzedilmeye başlandı. Mantık bildiğimiz mantıktır. Sabancı Kürt meselesiyle uğraştı, bu nedenle çete vurdu!

Tabii daha “orjinal” olmaya çalışan teoriler de yok değil. Mesela “*Su-surluk'tan sonra yargılama sürecinden geçen*” bir özel timci olayın “otomotiv sanayiindeki rekabet”in sonucu olduğunu, “Duyar'ın dışarı çıkartılıp sonra ortadan kaldırılacağı” söylerken, emekli İstanbul 1. Şube Mü-

dürü Tayyar Sever de olayın **“siyasi yönü değil, ticari yönü”** üzerine gidilmesini salık verip **“taşeron örgüt”** demagojisini sürdürüyordu.

Bir özel timcinin, polis ya da kontrgerilla şeflerinin bu tür komplo tahlilleri yapmaları anlaşılırdır; onların hayatlarına yön veren devrimcilere düşmanlıktır, dolayısıyla her vesileyle devrimci örgütleri, devrimci eylemleri karalayacak, şaibeli göstereceklerdir. Ve esasen kendi içinde bulundukları çete ve çıkar ilişkileri nedeniyle, her olaya da bu gözlükten bakacakları ortadadır.

Ama ya adam öldürmekten başka birşey bilmeyen bir özel timciden farklı birşey söylemeyen aydınlar? Onca okumuşluklarına, onca “entellektüelliklerine” rağmen, üretebildikleri, yazdıkları ölüm mangalarındaki sıradan bir katilden, bir MİT’çi eskisinden daha ötede değildir.

Türkiye aydını esasında hayattan kopuktur, bu nedenle de hiç abartısız yarı cahil konumundadır. Bilgisizlik ve hayattan kopukluk derin bir aşağılık duygusu yaratmakta ve orjinal olma, farklı birşey söyleme kaygılarıyla adeta işkembeden tahliller yapmaktadırlar.

Kimdir bunlar, nasıl insanlardır, ne iş yaparlar ve düzenin onlara yüklediği asıl roller nelerdir, neden bu tür komplo teorisyenliğine girerler? Tabii bunları daha da açıklığa kavuşturmalıyız.

Bu tür komplo teorileri yapanlar genellikle eskiden şu veya bu şekilde sola bulaşmış, yılgın, yorgun ve sonuçta yaşamı düzende arayan, gazete patronlarının (ki bu patronlar, polisle, MİT’le, kontrgerilla ile iç içedirler) paralı memuru olmuş zavallı tiplerdir. Beyinleri fazla çalışmaz. Hemen tümü gizli veya açık Amerika ve Avrupa hayranıdır. Oradaki yazarlar, gazeteciler, özellikle de polisiye yazarlar bunları çok etkiler, hep onları taklit ederek onlar gibi olmak isterler, kendilerini çok kurnaz, deyim yerindeyse “külyutmaz” görür, “perde arkalarını” yazmaktan hoşlanırlar. Oysa yazdıkları “perde arkaları” oligarşinin şu ya da bu biçimde onlara gösterip yazmalarını empoze ettiklerinden, oligarşinin ortalığı karıştırmak için, dezenformasyon için tartışılmasını istediklerinden fazla birşey değildir.

SORUMSUZ TEORİLER, ÜÇÜNCÜ SINIF SENARYOLAR

Mustafa Duyar *“beni sorguya alın, açıklayacağım şeyler var”* mı dedi, *Külyutmaz yazar hemen anlıyor; Ağca da gelecek duruşmada konuşacağım demiş, birilerine gerekli mesajı vermiş ve kaçırılmıştı. Hım, demek ki... Duyar da mesaj veriyor, demek ki...* (Bu tür komplo teorisinin bir örneği için Bkz: Radikal Gazetesi, 30 Aralık ’97, Komplo teorisyeninin adı Avni Özgürel) “Hımm”lar bilimsel olmak zorunda değil nasılsa, nasılsa yazdıklarını kimseye kanıtlamak zorunda değiller, devam ederler... Duyar devletin adamıydı zaten, olur mu canım, niye teslim oldu. Hım... Duyar’ı kaçıracaklar, sonra dışarıda vuracaklar, böylece çete cinayetini örtbas

edecek... Başka biri "daha zekice" bir teori ortaya atıyor; Duyar'ı konuşturmamak için hemen acele pişmanlık yasasını çıkaracaklar...

Cephe, Duyar teslim olduğu andan beri onu ölümle cezalandıracağını söylüyor. Demek ki şu anda Cephe Duyar'ı cezalandırırsa, bu sivri zekalı baylara göre çete Duyar'ı *"konuşmaması için öldürmüş"* olacak!

Bu üçüncü sınıf senaryo yazarlarına göre silahı eline alan herkes, mutlaka bir devletin veya çetelerin adamıdır, başka türlü olamaz. Teori bu olunca hemen her olayda bir komplo teorisi kurarlar. Öyle ya, burjuva partilerinin, MİT ile polisin, MİT'in kendi içerisinde, polisin kendi içerisinde, aşiretlerin birbirleri arasında, çetelerin birbirleri arasında çelişkileri vardır; daha doğrusu düzende, düzene ait ne kadar kurum varsa, hepsi birbirleriyle çıkar ilişkisi içerisinde olup aynı zamanda avantajları, haraçları, sömürüyü paylaşmak için de birbirleriyle çatışırlar. İşte bu komplo teorisyenlerine göre, dünyada ve ülkemizde başka tür bir çatışma, haklı ve haksız savaşlar, devrimci savaş diye birşey yoktur. Her şey bu çıkar çevrelerinin savaşından ibarettir.

Bakış açısı bu olunca artık her şeyi, her silahlı devrimci eylemi hatta devrimleri bu teori içerisinde bir yere yerleştirmek zor değildir. Mesela Lenin de Almanya'nın ajanı olabilir. Almanya Rusya'da devrim yaptırıp komünizm umacısıyla dünya üzerinde hakimiyeti için gerekçe yaratmış olabilir. Alın size bir teori! Ya da Fidel ve Che de ABD ajanı olabilir. Küba'da devrim olunca ABD diğer Latin Amerika ülkelerine sizi devrimlere karşı ancak ben koruyabilirim deyip onların üzerindeki hakimiyetini güçlendirmiş olabilir. Olamaz mı, bu komplo teorisyenlerine göre bunlar hiç de olmayacak şeyler değildir.

BİR İTİRAFÇININ ZAVALLILIĞI, BİRÇOK AYDININ ZİR CAHİLLİĞİ

Mustafa Duyar, kişiliği dahil her şeyini kaybetmiş zavallının biridir artık. Polisin bütün yönlendirmesine rağmen Cephe hakkında polise anlatabileceği, verebileceği birşey yoktur. Hele bu saatten sonra anlatacağı tek kelime yoktur. Duyar uzun yıllar hapisanede yatabilecek bir iradeye de sahip değildir. Onun bütün derdi düzene yerleşmektir. Teslim olduğunda devletin bunu kendisine bahşedeceğini sanıyordu, şimdi devletin riyakar tutumu ile karşı karşıya ve kendini devlete daha fazla ispat etmek için çaresizce çırpınıyor, daha doğrusu hapisten kurtulmak için çırpınıyor, ama anlatacağı hiçbir şey yoktur. Polisin yönlendirmesiyle konuşuyor, karalama yapmak, şaibeler yaratmak istiyor ama onu da ispat edemiyor, çünkü itirafçılık kanunlarına göre gereğini yapamıyor, "örgütü çökertecek" hatı, örgütün tek bir birimine zarar verebilecek hiçbir bilgiye sahip değil. Bu noktada zavallılaşıyor. Bu saatten sonra Duyar hapisaneden kurtulmak

için her türlü pisliği yapabilir. Ama devlet onun örgüt hakkında başka birşey bilmediğinden emindir.

Gerçek bu olmasına karşın, gazetecilerden biri kalkıp şöyle yazar mesela; “neden onun ilişkilerinden yola çıkıp örgüt çökertilmiyor?” Mesela, basında ağırbaşlı, oturaklı, ciddi yazarlardan biri olarak bilinen Fehmi Korum şöyle diyor: “... yılgın bir terörist elde olduğuna göre, ondan hareketle, ülkeyi kan deryasına çeviren örgütlerin işi neden bitirilmiyor?” (Zaman, 11 Ocak ‘98) Bunlar gerçekten cahil. Dünya devrimlerinden, devrimci örgüt gerçeğinden bihaberler. Kolaydıysa gel de “bitir” bakalım. Polis şeffliğine soyunan Fehmi Korum, efendilerinin, efendilerine yaranmak için katliamlar, işkenceler yapan, kaybeden kontrgerilla şeflerinin de bunu en az senin kadar istediğinden emin olabilirsiniz. Ama çaresizdirler.

Sen bu ülkede yaşamaz mısın? İki de bir çok güvendiğiniz polis şeflerinin ağzından örgütün çökertildiği açıklamalarını duymaz mısın? Şimdi de öyle deseler ne çıkar ki? Bunun mümkün olamayacağını bu ülkede artık herkes öğrendi, demek hala senin gibi öğrenmeyenler de varmış!

Bunların işleri güçleri her şeyi karmakarışık, bilinmez, karanlık göstermektir. Mesela yine şöyle yazılıyor: “Duyar’ın itiraflarıyla 22 kişinin yakalandığı bildiriliyor. Bunların kimlikleri veya karışıkları hadiseler meçhul...” İşte bir komplocunun klasik bir cümlesi. Böyle yazdılar mı, biraz sonra söyleyecekleri de haklılık kazanacaktır. O yüzden böyle cümleleri çok severler. Fakat bu satırları yazanlar, Duyar haininin teslim olduğu günlerdeki gazetelere bile baksalar bu 22 kişinin adlarının açıkça yazıldığını görecekler. Ama olur mu? O zaman tüm komplo teorisi çöküverir!

Oral Çalışlar da 31 Aralık tarihli Cumhuriyet’te şunu yazıyor: “*Mustafa Duyar’ın Şam’dan ünlü Yeşil tarafından getirildiği de şimdi kesinlik kazandı...*” Nasıl kesinlik kazandı, gördün mü, hangi belgeyi verdiler sana? Bugüne kadar tek bir yalanını, yanlış açıklamasını görmediğin ve gösteremeyeceğin bir örgütün açıklamalarını “kesin” kabul etmiyorsun ama, bu bilgi kesin! Neye göre, nasıl? Cevapsız. Anlaşıyor ki Çalışlar’ın beyni hala Aydınlık geleneğinin o karanlık labirentlerindedir. Ve işte bu Oral Çalışlar, bu komplocu akıl yürütmeleriyle Sabancı eyleminin “kuşkulu” olduğunu söyleyip, sorumsuzca ortalığa pislik ve şaibe saçıyor.

KİM? NEDEN? NASIL?

1997’nin ikinci yarısında Susurluk kitaplarında adeta bir patlama oldu. Gazetedeki köşesi yetmeyenler, aradan bir ticari vurgun yapmak isteyenler, ismini bu vesileyle duyurmak isteyenler kaleme sarılıp alalecele birer Susurluk kitabı çıkardılar. Kitap demek, bir araştırma, inceleme olayıdır; ama yayınlananlarda gazetelerde yayınlanmış ya da işte TBMM Susurluk Komisyonu’na şu veya bu biçimde gelmiş bilgilerin ötesinde yeni, eklenmiş birşey yoktur. Çoğunda ortaya çıkan bu spekülâtif bilgilere yönelik

analizci bir yaklaşım bile görülmez, kitaplarına bunları alırken, ne mantık süzgecinden, ne gazetecilik ilkeleri süzgecinden geçirmemişler, ellerine geçeni oraya koymuşlardır. Böyle yaptıkları için de doğrudan ya da dolaylı, isteyerek ya da istemeyerek, kontrgerillanın propagandistleri olmaktan kurtulamamış, kontrgerillanın Susurluk'u bir bilmeceye çevirmek, asıl niyetini gizlemek için ortaya saçtıkları "bilgilerin kurbanı" olmuşlardır.

Nasıl kontrgerillanın basit bir kalemşörü haline gelinmiştir?

Çünkü tüm aydın sıfatlarına rağmen, hala, devletin, devlet olarak bunca yalan söyleyebileceğine, bunca pisliği bizzat yapmış olacağına inanmaktadırlar. Bu nedenle, devletin kendini aklamak için yaptığı her açıklama, geliştirdiği her spekülasyon ve komplo onlara çok inandırıcı gelmektedir.

Kontrgerillanın, MİT'iyile, polisiyle, özel hareketçileriyle, ordusuyla devletin militarist güçleri böylesine teşhir olunca, zararlarını en aza indirmek için başvurduğu yöntemlerden biri de, pisliğe devrimcileri, devrimci örgütleri bulaştırmaktır. Bunun için ilgili-ilgisiz, yerli-yersiz, özellikle DHKP-C'nin, DHKP-C önderi Dursun Karataş'ın isimleri ortaya atıldı. Niçin bunların seçildiği ise çok açıktı; Pisliğe, özellikle böyle bir süreçte güç kazanacak olanların, oligarşi için asıl tehdidi oluşturanların isimleri bulaştırılmayıp elbette. Kontrgerilla, bu taktiğe başvururken, sınıflar mücadelesi teorisi yerine komplo teorileriyle düşünenlerin, Sabancı eyleminden itibaren komplo teorisyenliğine soyunanların iştahla ortaya atılan bu spekülasyonlar üzerine atılacaklarını da biliyordu. Yanılmadı.

Şimdi bu açıdan bu spekülasyonlardan sadece birkaçına değinerek, bu yöntemi ortaya koyabiliriz.

TARİK ÜMİT-DK; SENARYONUN BİNİ BİR PARA!

Susurluk olayında, devlet tarafından her şeyi bilinen ama kamuoyu nezdinde en "esrarlı" isimlerden biri olarak bırakılan Tarık Ümit'in Dursun Karataş'la "ilişkilendirilmesi" bu komplo teorilerinin ne kadar uç noktalara vardırılabilindiğinin, hiçbir mantık ölçüsü ya da kanıt gösterme zorunluluğu duyulmaksızın ne ölçüde saçmalaştırılabileceğinin çarpıcı bir örneğidir. Pek çok gazete yazısında ve kitapta tekrarlandı bu iddia. Mesela birinde şöyle deniyor:

"Tarık Ümit, Dev-Sol ve lideri Dursun Karataş'ın peşindeydi..." (Enis Berberoğlu, Susurluk, 20 Yıllık Domino Oyunu, s.153)

Aynı kitabın 195. sayfasında ise "teori" şekil değiştiriyor, komplo teorisyen Eyüp Aşık'ın ağzından aktarılıyor:

"Tarık Ümit'in öldürülmesini araştırıyorum. Diyorlar ki, yahu Tarık Ümit, Dursun Karataş'la başka ilişkilere girmişti..."

Kim ilişki, nasıl bir ilişki?

Cevap yok.

Hemen burada pek çok komplo teorisyeninin adeta kaynağı durumundaki Eyüp Aşık'la ilgili bir not da düşmek gerek.

Eyüp Aşık ağzından ishal olmuş biridir. Boyuna konuşur. Söylediklerinden işinize gelenleri almayı bırakıp bütününe bakarsanız onun birbiriyle çelişen onlarca açıklamasını bulabilirsiniz. Peki bu Eyüp Aşık o kadar çok şey biliyor da, niye Susurluk Komisyonu'na bunları vermedi? Niye gidip İbrahim Şahinlerin, Ağarların yargılandığı mahkemelerde tanıklık yapıp bilgi, belge, kanıt sunmaz?

Sunamaz. Çünkü Eyüp Aşık, gerçekte hiçbir şey bilmeyen, durmadan “fikir cimnastiği” yapıp dezenformasyon görevi ifa eden, belirsizlik ortamından yararlanıp devrimci örgütleri karalamayı iş edinen ve Susurluk pisliğinin devlete değil, Çiller ve birkaç kişiye ait olduğunu kanıtlamaya çalışan bir halk düşmanından başka birşey değildir.

Evet, yeniden “konuya” dönelim. Tarık Ümit'le DK'yı “ilişkilendirme”, örneğin “Reis” adlı kitapta da çok daha farklı bir boyutta iddia olunur. İddianın kaynağı belirtildiğine göre MİT'tir. Ancak kitabın yazarları da anlaşıldığı kadarıyla iddiayı pek “yabana atılır” cinsten görmemiş olacaklar ki, uzunca bir yer verirler kitaplarında:

“Abdullah Çatlı ve ekibi sansasyonel bir eylem yaparak adlarını hem tarihe yazdırmak, hem de yaptıkları silah ve uyuşturucu kaçakçılığı gibi ördülüş işlerin üzerini biraz daha kapatmak istiyorlardı. Tarık Ümit'in Dev-Sol lideri Dursun Karataş ile ilişkisi vardı. Tarık Ümit'ten Dursun Karataş'ın kellesini istediler. Plana göre, Tarık Ümit bir çanta dolusu eroini Dursun Karataş'a Hollanda'da teslim edecekti. Bu teslimat sırasında da Dursun Karataş öldürülecekti... Ancak Tarık Ümit planı bozdu. Çantayı götürüp Dursun Karataş'a verdi, parasını aldı. Fakat paranın üzerine yattı...” (s. 321)

Yaa, işte böyleymiş!... Bizdeki komplo teorisyenleri, gerçekten de çok geri. Bunu bile beceremiyorlar. Deli saçması olamayacak şeyler “ciddi iddialar” olarak gazete köşelerinde, kitaplarda kendine yer bulabiliyor.

Ve tabii bunları ciddiye alanların yalnız polisiye hikayeler yazarlar olmayıp kendilerine “aydın” diyenler olması işin rengini daha da değiştiriyor, ve bu kez aydın geriliğine tanık oluyorsunuz. Bu olayda da aynı mantık vardır. Sözümona Tarık Ümit DK ile eroin işi yapıyormuş, çeteciler Tarık Ümit'e DK'yı vur demişler. Tarık Ümit eroini vermiş, parayı almış ama DK'yı vurmamış... Bu nedenle onlar da Tarık'ı vurmuş.

Dikkat edilirse, bu senaryoya göre Tarık Ümit, DK ile ilişkisi olduğu için değil, DK'nın kellesini getirmedeği ve paranın üzerine yattığı için öldürülüyor. Ancak Enis Berberoğlu'nun Eyüp Aşık'ın ağzından aktardığı diğer senaryo daha farklı: Güya Tarık Ümit, DK ile “başka ilişkilere” (tabii bu ilişkilerin ne olduğu belli değildir) girdiği için yokedilmiştir.

Dedik ya, bizim yazarlar yarı cahil oldukları için hiç külyutmazlar. Zeka-

larını, uyanıklıklarını kanıtlamak için yazar da yazarlar. Zaten birşeyi ispat etme, belge sunma, bilimsel namusluluk, gazeteci namusu denen kavramlara, ahlak, dürüstlük gibi kavramlara oldukça yabancılardır. Sıradan mahalle kadınları gibi o dedi ki, bu dedi ki, iddiaya göre, “güvenilir bir kaynağa göre” deyip resmen dedikodu yazarlar ve bu özellikleriyle de bazı güçler tarafından sürekli kullanılırlar. Kullanıldıklarının kanıtı bu yazıdır. Örneğin anlatılan bu olay neresinden bakarsanız bakın tam bir komedidir... DK'nın Tarık Ümit ile hiçbir ilişkisinin olmadığı, olmayacağı açıktır. Ama ben namusluyum diyorlarsa, doğru yazdık diyorlarsa bunu ispat etmeleri gerekir. Aksi halde en ağır sıfatları şimdiden hak etmişlerdir.

Yine bu olaya ilişkin yazar der ki, sözüm ona darbecilerin evlerinde Tarık Ümit'in istihbaratı bulunmuş, bunun nedeni de darbeciler DK'nın Tarık Ümit'le “ilişisine” karşılarmış, bu nedenle Tarık Ümit'i vuracaklarmış, diye belirtilir. Bunlar yazarın uydurmalarıdır, ne böyle birşey, ne de böyle bir iddia vardır. Tarık Ümit'in istihbaratı veya bizim halk düşmanı olarak ilan ettiğimiz birçok insanın istihbaratı bizde vardır. Olacaktır. Herhalde yazarlar şöyle düşünür; örneğin Cephe'nin herhangi bir üssünde Mehmet Eymür'ün istihbaratı bulunsun veya biz Eymür'ü cezalandırsak, ki cezalandıracağız, yazar hemen bunu kurgulayacak, kim vurdu sorusunun cevabını ararken Cephe'nin üstlenmesi de onun için birşey ifade etmeyecek, Eymür ile polis, Eymür ile Mehmet Açar çıkar çatışması içindeydiler, o halde diğer taraf öldürdü... diyecekler. Ee, o zaman Cephe'nin üstlenmesi ne olacak? Onun cevabı da bu yazarlara kolaydır, DHKP-C taşeron der geçerler. Beyinlerinin sınırları bu çerçeveyi hiçbir zaman aşmaz. Oysa yazarların bilmesi gereken basit gerçek şudur; düzenin kurumları içerisindeki çıkar ve iktidar kavgası, it dalaşı bizi esas olarak hiç ilgilendirmemektedir. Bizi ilgilendiren ve esas olan o kişi ve kurumların halk düşmanı olup olmadıklarıdır. Esas çatışma, asıl çelişki halk düşmanlarıyla halk arasındadır. Halk düşmanlarının kendi aralarındaki dalaşmaları talidir.

Yine yazar der ki, polis operasyonlarla darbecileri yoketmiş, ama DK kesimini yoketmemiştir. Böylece Cephe'yi karanlık güçler tarafından korunan bir güç olarak tanıtmaktadır. Oysa yazar dünyadan habersizdir. Devrimci Sol'da darbe 13 Eylül 1992'de olmuş, 13 Eylül 1992'den 1995 yılına kadar, ileri, önder kadrolarımız da içinde olmak üzere şehirde ve kırdan yüzün üzerinde insanımız katledilmiştir. Yazar neye dayanarak bu kadar sorumsuzca konuşabiliyor. Görülüyor ki, çeteler veya bazı çıkar çevreleri birşey ortaya atıyor ve bazıları hemen bunun üzerine atlayarak kamuoyunu yönlendiriyor. Bu ne demektir, bu açık ki çetelerin yönlendirmesiyle hareket etmektir. Çetelerin istediği gibi kamuoyu oluşturmaktır.

Şimdi bu yazarlara sormamız gerekiyor; siz kime hizmet ediyorsunuz, ne için yazdınız o kitabı? Siz nasıl sorumsuz insanlarsınız ki, yüzlerce sayfalık kitap yazıp yazdıklarınızın sorumluluğunu taşımıyorsunuz? Yazdıklarınızı birkaç saatlik bir araştırma zahmetine bile katlanmıyorsunuz. “İstanbul ve Ankara'da neden hep darbeciler öldürüldü?” diye soruyorsunuz bir

de. Kaç tane darbeci öldürülmüş ve kaç tane Devrimci Solcu ve DHKP-C'li katledilmiş. Bir dakika araştırmadan bunu ciddi bir iddia olarak yazıyorsunuz oraya. Bunu bile araştırma zahmetine katlanmıyorsanız, siz yazar değil, kontra borazanısınız. En az bu iddiaları ortaya atanlar kadar devrimcilere düşman, en az onlar kadar yalancı ve şerefsizsiniz. Evet, bu iddiaları ortaya atan ve kanıtlamayanlar şerefsizdir, alçaktır. Bunun başka açıklaması yoktur.

Yazarların bilmesi gereken bir gerçek de şudur; Tarık Ümit'in, Ağar'ın, Eymür'ün, daha doğrusu MİT'in, polisin, emperyalizmin, mafya dahil özel çeteler görevlendirerek DK'yı aradığı kesindir. Çatlıların, Çakıcıların, Eymürlerin en büyük hayallerinden biridir DHKP-C önderini katletmek. Tevfik Ağansoy'un itiraflarına bakın (11 Nisan 1996, Milliyet); bu DK'ya yönelik çete faaliyetlerinin sadece açığa çıkan çok küçük bir parçasıdır.

“En büyük hayalim DK'yı yoketmektir” sözü Tarık Ümit'e atfen aktarılır ama hepsi için geçerlidir. Çakıcılar, Nurettin Güvenler, Ağansoylar Avrupalarda bunun için görevlendirilmişlerdir.

Neden bunlara ilgi duymazsınız da hep halk düşmanlarının çıkar çatışmalarına devrimcileri katmak istersiniz? Bu hesaplar, bu planlar, esasta kontrgerillanın devrimcileri halk nezdinde küçük düşürme, karalama, güvensizlik yaratma planlarının bir parçasıdır. Açın, CIA'nın ve Genelkurmay'ın kontrgerilla yöntemlerini okuyun, bunları bire bir göreceksiniz. Bunları gördükten sonra sözde kitaplarınızı yeniden okuyun, nasıl kontrgerillanın aleti olduğunuzu da göreceksiniz o zaman.

GÜN SAZAK-ABDİ İPEKÇİ; NE İLGİSİ VAR DEMEYİN! KOMPLOCULARIN KURAMAYACAĞI İLİŞKİ YOKTUR!

“Reis” kitabının 110. sayfasında yeni bir komplo teorisi denemesi şu başlıkla ifade edilmiş: *“Gün Sazak'ın öldürülmesi ve Dev-Sol militanının 'intiharı'”*.

Komplocu kafa burada önce Abdi İpekçi'nin katledilmesiyle Gün Sazak'ın cezalandırılması arasında bir bağ kurup, sonra da Gün Sazak eylemine katıldığı iddiasıyla Almanya'da tutuklanan Kemal Altun'un intiharı üzerinde spekülasyonlar yapıyor.

Reis kitabının yazarları her şeyden önce Gün Sazak'ın cezalandırılmasının ve Abdi İpekçi'nin faşistler tarafından katledilmesinin o günün siyasi ortamı açısından, politikaları açısından önemini ve yerini kavramamışlardır. Çünkü, bu yazarlar, 12 Eylül'ün ve burjuva ideolojisinin etkisi altında olup, olayları ve eylemleri 12 Eylül generallerinin *sağ ve sol terör vardı, demokrasi elden gidiyordu, biz de demokrasiyi kurtarmak için yönetime el koyduk* düşüncesinin etkisi altında değerlendirip, devrimci mücadeleyi bu güçlerin bir oyunu olarak görmektedirler. Bu anlayış sahipleri, do-

ğal ki, silahlı mücadeleyi, doğrudan devlete yönelmiş hemen tüm silahlı eylemleri karalayacak, devletin kendi içindeki çıkar çatışmalarına bağlayacaktır. Bu yazarlara, savunduğun hiçbir silahlı eylem var mı, doğru silahlı eylem nedir? diye sorulsa, cevap veremezler. Çünkü bu anlayışlar esas olarak sistemi savunurlar, mücadeleden anladıkları da sistemin kendi içinde şu veya bu açıdan düzeltilmesidir, sistemi vuran, sistemin dışına çıkan her türlü mücadeleye karşı çıkarlar. Bu nedenledir ki, 12 Eylül öncesi faşizme karşı sürdürülen mücadeleyi “kör terör” olarak değerlendirip bütün sınıf mücadelesini reddederler. Onlar için meşru olan tek şey, düzen içi mücadeledir. Bunun dışına çıkan herkes de ya çete, ya ajan veya “karanlık” bir güçtür. Bu gelenek Türkiye’de TKP ve Aydınlık ile başlamış ve bazı kesimlerce de hala sürdürülmektedir.

Gün Sazak’ın cezalandırıldığı süreç; devletin polislerle birlikte sivil faşistleri kullandığı, 16 Mart, Bahçelievler, Maraş katliamı dahil binlerce devrimci demokrat insanın katledildiği, okulların, mahallelerin, kentlerin faşistlerin egemenliği altına sokulmak istendiği koşullarda Türkiye devrimci hareketinin özel olarak da Devrimci Sol’un bu alanları faşist terör altına sokmamak ve devletin faşist planlarını bozmak için faşist teröre karşı devrimci şiddetle savaştığı bir süreçtir. Devlet Kahramanmaraş gibi katliamlarla devrimci demokrat kitleyi sindirmek ve yok etmek istemektedir. Maraş’tan sonra yeni katliamların gündemde olduğu, özellikle de bundan sonraki katliamların Çorum, Tokat, Amasya, Sivas bölgelerinde gerçekleştirileceği o günkü süreçte belgeleriyle basında açıklanmıştır. Faşist devletin artık tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan, CIA tarafından örgütlenen ve geliştirilen bu terör planlarını bozmak için devrimcilerin de taktiği olmak zorundaydı.

Bu yanıyla MHP’ye öyle bir darbe vurmaliydık ki, MHP yeni Maraşları yaratamasın, moral bozukluğuna uğrasın, devrimciler ise saldırılara karşı moral kazansın ve hazırlıklı olsun. İşte MHP’nin önemli şeflerinden Gün Sazak’ın cezalandırılması bunu sağladı. Gün Sazak’ın cezalandırılmasıyla faşistler tamamen plansız, panik halinde sağa sola saldırmaya çalışırken Çorum dahil, saldırdıkları hemen her yerde halkın direnişiyle karşılaştılar, devrimcilerden darbeler yediler. Halk devrimcilerin öncülüğünde hemen her yerde direniş gösterdi. Devrimci Sol, Gün Sazak’ın cezalandırılmasıyla birlikte bu cezalandırma ile yetinip ortadan kaybolmadı. Cezalandırmanın hemen ertesinde bulunduğu her yerde faşistlere iradi darbeler vurmaya devam etti. Bu sürekli vuruşlar altında MHP’nin paniği bir kat daha arttı.

Reis’in yazarları der ki; *“Kemal Cemal Altun mahkemede intihar etti, çok şey biliyordu, bunun için intihar etti”*(*). Yine yazar tüm “zeka”sını kullanarak ve de bir mafyacının sözlerine dayanarak hiçbir araştırma yapmadan, muhataplarına dahi sorma ihtiyacı duymadan illa da komplo teorisini yaratmak için, tümüyle sorumluluktan uzak ve tümüyle dünyadan bihaber bir biçimde koca bir laf yığını yaratıyor ve bakın diyor, bu eylem

de “şâibeli”!

Örneğin, durumu esrarlı hale getirecek ya, Kemal Altun elleri kelepçeli bulunması gerekirken, niye kelepçesizmiş? Tabii okur koşulları nereden bilecek! Önemli olan komplo teorisinin zeminini yaratmak. Soruyor: *“Altun çok sıkı denetim altındaydı... Altun'un elleri duruşmaya neden kelepçeli getirilmedi! Unutmayın ki, mafya hep çok uluslu çalışır..”* Sözüm ona Almanya'da duruşmalarda kelepçeli durulurmuş. Cahillik mi, sorumsuzluk mu ya da ne desek. Anlaşılan yazar ya hiç mahkeme görmemiş ya da uyduruyor, dünyanın hiçbir yerinde eğer özel kararlarla özel önlemler alınmamışsa hiçbir sanık hakim önüne eli kelepçeli çıkarılmaz. Kemal Cemal Altun da başka sanıklar gibi mahkemelere kelepçeli getirilmiş, mahkeme girişinde kelepçesi açılmıştır ve duruşmada kelepçesizdir. Altun pencereye yönelmek istediğinde önce avukatı, sonra tercümanı tutmak isterler, ama engelleyemezler. Ve Altun intihar eder.

Yazar der ki *“mahkemede... fotoğraf çekilmesi kesinlikle yasaktır. Altun'un kare kare fotoğraflarının çekilmesi ilginçti. Gazeteci sanki Altun'un yerinden kalkıp pencereye gideceğini önceden biliyordu...”* (s. 111) Gazeteci fotoğrafları nasıl çekti? Kuşkusuz onu biz bilemeyiz ama bunu araştırmak çok büyük iddialarda bulunan yazarın işiydi; gidip o gazeteciye bulup sormalıydı, sen bu fotoğraf makinesini nasıl içeriye soktun, nasıl çektin demeliydi? Yazar bunları gereksiz sayıyor, bir mafyacıdan sözler aktarmak, birkaç satır gazetelerden çıkan haberleri toplamak çok daha kolay!

Yazarlar, dedik ya, emek vermeyi hiç sevmiyor. Düzendan öğrenmişler, kolaycılık, asalaklık hoşlarına gidiyor. Zaten kitapla bir aydın, gazeteci olarak halkın gerçeği görmesine hizmet etmek gibi bir dertleri olmadığı anlaşıyor, hazır Susurluk güncelken biz de ortamdan yararlanalım demişler ve yazmışlar. Büyük bir esrarengizlikle Gün Sazak'ın öldürölmesini “karanlık” olarak yorumlayıp, bunu çok da anlaşılmayan bir biçimde Abdi İpekçi'nin öldürölmesiyle bağdaştırıp birbirleriyle ilişki kurduruyor. Ne ilgisi mi var? Yazara göre var! Abdi İpekçi gümrük kaçakçılığı konusunda yazılar yazmışmış, Gün Sazak da Gümrük Bakanlığı yaptığı süreçte bu tür konularla ilgilenmiş, o halde teori tamam demek ki! Demek ki bu işten zarar görenler, her ikisini de öldürdü. İyi ama, bu işten zarar görenler kimlerdi, bir teori yapıyorsan, teorisinin asıl omurgasını boşta bırakıyorsun, evet, kim öldürdü, nasıl öldürdü, bunların cevabı yok. Türkiye'de yazarlık kolay ve ucuz bir meslektir. Patronun işine yarıyorsan, onun teorilerini yazıyor ve çıkarlarını savunuyorsan, sorun yoktur. Tabii yazar, bu üçüncü sınıf Amerikan filmleri senaryolarını andıran düşüncelerinin yanında bir düşüncesini daha açığa vuruyor; Binlerce insanımızın katili Türkeş'in yardımcısı Gün Sazak'la Abdi İpekçi'yi aynı görerek, onu savunarak safını belirliyor.

Ve ilginçtir, Kemal Cemal Altun'un intiharını bu komplo teorisinden hareketle açıklıyor, yani Altun karanlık gücün bir elemanı, bu açığa çıkmasını diye intihar ediyor. Ve yine yazarın kafası bir türlü almıyor; Altun idamla

yargılandığı halde Almanya ısrarla iade etmek istiyordu, bir mafyacının ağzından bunları esrarengizliğe büründürerek anlatıyor. Oysa yazar, Altun'un intihar ettiği süreçte Alman basınında çok küçük bir araştırma yapsa, Alman devleti ile Türkiye devletinin Kemal Altun'un iadesi için anlaşmasını, mahkemenin göstermelik olduğunu görecekti. Alman basını Türkiye ile Alman devletinin bu anlaşmasını bütün dünyaya açıkladı. Ve basın bu meseleye ilgisiz kalmadı. Ama nedense Reis'in yazarları bunlardan habersizler ya da habersiz görünmek komplo teorilerine daha uygun geliyor. Yine Reis yazarlarının bilmediği veya bilip de söylemediği diğer bir gerçek, o süreçte Devrimci Sol'un TC Köln Başkonsolosluğunu silahla basıp '82 Anayasası'nı protesto etme eyleminden sonra Alman devleti tarafından Devrimci Sol taraftarı bütün kurum ve yayınların kapatıldığı, Devrimci Sol'un yasaklandığı ve Kemal Altun'un iadesinin de bu süreçte gündeme geldiğidir.

Tekrar etmek gerekirse, komplo teorisyenlerinin çok sevdiği bir kelimayla, demek ki; öyle kulaktan dolma, gazetelerden çalma haberlerle yazarlık olmuyor. Siz, yazar olarak yazdığınızı sanabilirsiniz ama aslında bir papağan, bir faks cihazından fazla işlevi olmayan basit bir propaganda aracısınız. Tabii halkın saflarında değil, kontranın saflarında bir propagandacı...

DİĞER HIRAMLAR DA SIRADA; SİZ HER SEFERİNDE KOMPLO TEORİLERİNE DEVAM EDEBİLİRSİNİZ.

Sabancı'nın cezalandırılmasının tek elci burjuvazi saflarında yarattığı sarsıntının benzerini, Hiram Abas'ın cezalandırılması MİT ve kontrgerilla saflarında yaratmıştı. Karşı-devrimciler, bu cezalandırmayı da bir türlü unutamıyorlar. Bir türlü hazmedemiyorlar.

Böyle olduğu için de, komplo, karanlık ilişkiler meraklısı yazarlar, Mehmet Eymür'ün Hiram Abas'ın cezalandırılmasına ilişkin ***"eylemi Dev-Sol'un yapmadığına inandığı, yaptıysa bile 'taşeron' olarak kullanıldığı"*** teorisini de "önemli", "kayda değer" bulup sıkça kullandılar, kullanıyorlar. (Bir örnek, Enis Berberoğlu, Susurluk, s. 75)

Yazarlar, komplo teorisyenleri bilmelidir ki, devrimciler istediğinde uzanamayacağı hiçbir hedef yoktur. Hiram Abas da bunlardan sadece biridir. Ve nasıl bir halk düşmanını ortadan kaldırdığımız bütün belgeleriyle çok açıktır. Devrimci adaleti, halk düşmanlarına yönelmiş namlularımızı basit MİT içi çelişkilerle açıklamak çok komiktir. Tekrar ilan ediyoruz; birbirleriyle it dalaşı içinde olan Eymür'ü, Ağar'ı, Korkut Eken'i, Kozakçıoğlu'nu, Menzir'i, yüzlerce insanımızı katleden çete elemanlarını, onlara emir verenleri, dönemin İçişleri Bakanlarını, genelkurmay mensuplarını affetmeyeceğiz. Siz her seferinde komplo teorilerine devam edebilirsiniz.

Hiram Abas, 1970'den itibaren devrimcilerin imha edilmesi için çalışmış, birçoğunu imha etmede bizzat silah kullanmış, Ortadoğu'da ve Avrupa'da halklara karşı provokasyonlar, katliamlar düzenlemiş, bunun için bizzat Evren tarafından görevlendirilmiştir. 12 Mart cuntası dönemindeki tüm operasyonlarda, işkencelerde, provokasyon eylemlerinde, 1 Mayıs 1977 katliamında Hiram Abas'ın çok belirleyici rolleri vardır. Hiram Abas gibilerini düzen hiçbir zaman cezalandırmaz, bunu ancak devrimci adalet yapabilir; devrimci adalet onları bulur ve cezasını verir.

“KOMPLO” YOK, HER ŞEY AÇIK; OLİGARŞİYLE HALKIN SAVAŞI VAR!

Dönelim yeniden hain Duyar ve Sabancı meselesine. Komplo teorisyenleri yırtınıp, zorlanıp duruyorlar. Oysa hiç de öyle kendilerini zorlamalarına gerek yok. Sabancı'yı DHKP-C cezalandırmıştır. Nedenleri bellidir. Hatta eylemin nasıl olduğu da büyük ölçüde ortadadır. Duyar ise eylemi gerçekleştiren ekibin savaşçılarından biri iken hainleşmiş, itirafçı olmuş biridir. Sıradan bir hain ve itirafçıdır. Başta da belirttiğimiz gibi, DHKP-C'yi değil çökertecek, ne bir darbe vurulmasını sağlayacak bilgilere sahiptir, ne de başka birşey yapacak durumdadır.

Devletin derdi M. Duyar hainini hapishaneden çıkarmak değildir. Devletin derdi itirafçılığı teşvik etmektir. Tabii ki bu yanıyla devleti asıl ilgilendiren devrimci örgütlerdir, savaşan örgütlerdir. Bu yanıyla Sabancı'nın duyguları onu fazla ilgilendirmez. Ne var ki, Sabancı'nın tavrı da yalnız duygusal olmayıp, düzenin efendilerine, sahiplerine yönelik bir eylemin en ağır biçimde “cezalandırılmasından” yanadır, kontra şefleri, savcılar, hatta bakanlar cezalandırılsa bile, kimsenin tekellere saldırmaya cesaret edememesi için devletin terörünün tüm çıplaklığıyla gösterilmesini istemektedir. Hem devlet, hem tekelci burjuvazi ikilem içindedir. Devlet, itirafçılığı teşvik için -ki bu onun için önemli ve gereklidir- Duyar'ı serbest bırakmak zorundadır, ama düzenin efendilerinin talepleri vardır bunun karşısında. Sabancılar ikilem içindedir, daha düne kadar düzen için çok yararını gördükleri itirafçılık kurumu ve itirafçılar devam etmelidir; ancak efendisini, sahiplerini bile koruyamayan bir düzen görüntüsü de onları rahatsız etmektedir. Bizim yarı cahil yazarlarımızın anlamadığı budur. Devlet öylesine bir kriz ve çöküş içerisinde ki, kendi politikalarını uygulamaktan acizdir. Ve yine görülmelidir ki, çelişkiyi derinleştirip böylesine açığa çıkaran, tartışmanın odağındaki eylemin gücüdür.

Sabah Gazetesi'nin 30 Aralık tarihli başyazısında tartışmaya ilişkin şunlar yazılıyordu: *“Suçluyla müterake olmaz. Sakıp Sabancı haklı. Hükümetin görevi eldeki sanığı affetmek değil, öbür sanığı da yakalamaktır. ‘Pişman oldum’ diyen her katil bırakılırsa bu yanlıs...”*

Evet, itirafçılar operasyonlara götürülürken, işkencelerde kullanılırken, Sabah Gazetesi “suçluyla müterake olmaz” demiyordu. “Suçlu” Sabancı'yı cezalandıran olunca durum değişiyor tabii. Düzenin sahipleri isteyince, başta Türkiye Gazetesi olmak üzere “asalım” kampanyaları başlatılıyor. Öyle ki, İçişleri Bakanı da Sabancı'nın tepkileri üzerine Duyar'ın itirafçılık yasasından faydalanamayacağını ima eden bir açıklama yaptı. Yasalar, tekeller için değildir tabii. Onlar istediğinde yasalar uygulanmaz, hükümetler onların istekleri önünde secde ederler. Ama öte yandan, tekeller de acz içindedir; onlar da istikrarlı hiçbir şeyin savunucusu olamamaktadır. O, kimilerinin liberal, yenilikçi diye gördüğü, daha dün “demokratikleşme”den sözeden TÜSİAD'cı Sabancı, şimdi idam diye çırpınmaktadır.

Sabancılar için bunlar yeni değil;

12 Eylül geldiğinde 12 Eylül'ü desteklediler. Bütün faşist yasaların çıkmasını desteklediler. Bütün katliamları desteklediler. Çeteleri silahlandırdılar ve teşvik ettiler. Kontrgerillayı kurdular, emperyalizmle işbirliği yaptılar, palazlandılar, büyüdüler, çıkarlarının emperyalizmle işbirliğinde olduğunu gördüler, sömürüyü kat be kat artırdılar. Grevleri kırdılar, sendikalaşmaya karşı çıktılar, lokavtı savundular. Cuntaları savundular, hükümetler kurup hükümetler yıktılar. Bizzat MHP'yi finanse ettiler.

O tekeller, halkımızın sömürsünden, katledilmesinden, her şeyden sorumludurlar. Onların başında Sabancılar vardır. Onları cezalandırmaya devam edeceğiz. Komplo yazarları yeni teoriler bulacaklardır mutlaka... Ama aslolan komplo teorileri değil, oligarşiyle halk arasındaki savaştır. Tarih komplo teorileriyle değil, bu savaşla yazılmaktadır.

ASLAN TAYFUN ÖZKÖK

(*) Aslında bu komplo teorilerinde pek bir yaratıcılık da yoktur. Hemen hepsi tek bir kalıptan ibarettir. “Çok şey biliyordum, onun için intihar ettim.” Aslında sonuç ne olursa olsun, cümlelerin ilk bölümü değişmeyecek. İşte hain Duyar örneği...

Sabancı'nın cezalandırılmasından sonra oligarşi savaşçılardan hiçbirine ulaşmıyor. Komplo teorisi hazır: Çeteler ya da emperyalistler yaptırdı ya, yakalamazlar tabii...

Mahir Kaynak gibi kimileri de der ki, **onlar şimdiye kadar çoktan ortadan kaldırılmışlardır zaten.**

Eylemi gerçekleştirenlerden biri hainleşip teslim olur. Komplo teorisyenleri dün dediklerini unuturlar; teori hazırdır yine: **Artık ortaya çıkmalarının vakti gelmiştir!**

Hain itirafçılık yasasından yararlandırılmak istenir teori hazır: **Konuşmaması için dışarı çıkaracaklar.**

Yazıda da belirttiğimiz gibi yarın cezalandırsak, yine teori hazır: **Çok şey biliyordu, konuşmaması için öldürdüler.**

Yani, komplocunun teorisi her durumda hazırdır. Onun her duruma uyarlayacağı bir açıklaması vardır. O hiç yanılmaz!

Hayat başka yolda, onların teorileri başka yolda yürür gider.

(Ek 1): HADİ GÖSTER DE GÖRELİM!

Komplo teorilerinin çok revaçta olduğunu, bunun hiç olmazsa bir popülerlik sağladığını, çok şey biliyormuş havalara girmenin prim yaptığını gören faşist katillerden biri daha, komplo teorisyenlerine yeni malzemeler sunacak bir açıklama yaptı.

Cengiz Ayhan adlı faşist katil, CHP liderine bir mektup göndererek Uğur Mumcu, Muammer Aksoy, Bahriye Üçok ve Hiram Abas'ı kendisinin öldürdüğünü "açıklamış"!

Bilmeyen ya da unutanlar için kısa bir hatırlatma yapalım. Cengiz Ayhan 12 Eylül öncesi belediye otobüslerini; kahveleri tarayan meşhur faşist katillerden biridir. Devrimci katilidir. Aynı zamanda psikopatlığı ile ünlüdür.

Şimdi bu faşist katil Almanya'da gasptan dolayı yattığı cezaevinden böyle bir açıklama yapıyor ve "Abas'ı öldüren silahın kendisinde olduğunu ve iade edilmesi durumunda adli makamlara vereceğini" söylüyor.

HADİ GÖSTERSİN DE GÖRELİM!

Dediğimiz gibi Cengiz Ayhan psikopatın biridir, bu atraksiyonu psikopatlığından dolayı da yapmış olabilir, veya Oral Çelik gibi pek çok faşist katilin Türkiye'ye gelip elini kolunu sallayarak dolaştığını görünce, aynı şeye heveslenmiş olabilir.

Hiram Abas'ı diline dolamasının özel bir nedeni daha vardır; o Devrimci Sol ve DHKP-C'ye hem genel olarak düşmandır, hem de "özel" olarak.

1986'da Çanakkale cezaevinde kaldığı sırada, Devrimci Sol tutsakları tarafından şişlenerek cezalandırılmış, şişlendikten sonra öldü diye bırakılmış, ne yazık ki şişler ciğerini ve kalbini sıyrıp geçtiği için o defa kurtulmuştur. Şişi yedikten sonra "bokunuzu yiyim, ayağınızın altını öpeyim", "yalvarırım kurtarın beni" diye köpekleşen korkağın biridir. Şişlerin izleri mutlaka hala duruyordur.

(Ek 2): THKP-C İTİRAFÇISI OSMAN GÜRBÜZ

Susurluk'la ilgili yazılarda çetelerle ilişkili olduğu söylenen Osman Gürbüz adlı şahıs, "THKP-C itirafçısı", bazı yayınlarda ise "Devrimci Sol itirafçısı" olarak yazılmaktadır. Ya bilmeden ya da kamuoyunu yanıltmak, bilinç çarpıtmak için Devrimci-Sol ve DHKP-C ile ilgili olduğu söylenmektedir. Bu şahsın Devrimci Sol ve DHKP-C ile hiçbir ilgisi yoktur.

*

(Ek 3): SAMİ HOŞTAN;

Susurluk meselesinde adı çok sık geçenlerden biri olan Sami Hoştan'ın adı, basında hep, MİT raporuna atfen "Sami Hoştan Dev-Sol ile ilişkili" diye anılmaktadır. Aslında dilbilgisi açısından da anlaşılır bir cümle değildir. İddiada bulunan ispat etme sıkıntısı taşıdığından belirsiz bir cümle kurmuş ve akıllı yazarlar, gazeteciler de ne anlama geldiğini, ne kastedildiğini anlamadan aynı cümleyi sürekli kullanıp durmaktadırlar. Devrimci Sol'un Sami Hoştan ile hiçbir ilişkisi yoktur. Rapordaki bu cümlelerin kullanılmasına neden olan olay ise şudur;

1988'de Devrimci Sol taraftarları, Hollanda'da Sami Hoştan'ın birlikte çalıştığı Halit Ünlü'den yıllık yüzbin gulden para isterler. 1988'in 6 Temmuz'unda da para almaya gidilir. Ancak pusu kurmuşlardır. Burada Sami Hoştan'ın koruması Mehmet Horoz ateş eder ve Devrimci Sol'dan Ahmet Köksal şehit olur. Çatışma çıkar ve Hoştan'ın koruması Mehmet Horoz da ölür. Daha sonra Ünlü ve Hoştan'ın işyerinde polisin yaptığı aramada iki uzi, iki çelik yelek, üç tabanca bulunur. Yani, kısacası, Sami Hoştan ve ortağı Devrimci Sol'culara pusu kurmuşlardır ama zamansız gelişten dolayı, pusu planını uygulayamadıkları ortaya çıkmıştır. Bütün olay budur.

Tabii akıllı-araştırmacı gazeteciler bunları bilmezler, bilmek için çaba sarfetmezler, muhataplarına sormazlar, ne, nasıl olmuş, düşünmezler, Sami Hoştan'la Devrimci Sol arasında ne gibi bir ilişki olabilir diye en ufak bir kuşku da duymazlar, sonra hergün "Sami Hoştan Dev-Sol ile ilişkili" diye yazarlar. Böyle yazınca tabii Devrimci Sol, mafyacılarla içli dışlı gösterilip şaibe altında bırakılmış olacaktır. Oysa o ilişki denilen, bir çatışmadan ibarettir. Buna ise "ilişki" denilemeyeceği, arada bir çatışma durumu, ilişki değil ama düşmanlık olduğu açıktır.

DEVİRİMCİ ADALETİMİZDEN KAÇAMAYACAKSINIZ!

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 64, Tarih: 17 Ocak 1998*

İki yıl önce 9 Ocak 1996'da Sabancılar'ın meşhur ikiz kuleleri DHKC Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir Silahlı Propaganda Birliği tarafından basılarak, Özdemir Sabancı, Haluk Görgün, Nilgün Hasefe cezalandırılmıştı. O günden bu yana geçen iki yıl içinde, bu eylem sürekli gündemde kaldı, tartışıldı, tartıştırdı. Sağdan, 'sol'a çok çeşitli çevreler bu eylem ve sonuçları üzerine iki yıldır değişik içerik ve biçimde yazdılar, konuştular. Tüm bu tartışmalar aynı zamanda birçok kesimin gerçek yüzünü ortaya çıkarmış, maskesini de düşürmüştür.

O güne kadar, kendini süren savaşın bedellerinin dışında gören tekelci burjuvazi, ilk kez böylesine bir bedel ödeme gerçekliğiyle karşılaştı. Namuların sıcaklığını ilk kez beyinlerinde hisseden burjuvalar, bu eylemin verdiği panikle, "gırtlığımızı kesecekler" diyerek, iktidardan olma korkularını dışa vurmuşlardır. O güne kadar çizdikleri tüm güçlülük görüntüleri bir yana gitmiş ve paniklemişlerdir. Daha öncesinde cezalandırılan kontrgerillacı uşaklarının ardından sahte gözyaşları dökseler de esas olarak bu eylemle birlikte artık kapılarına dayanıldığını somut olarak yaşadılar. O güne kadar sürdürdükleri katliam, yoketme politikalarının başarısız kaldığını en açık haliyle yaşıyorlardı artık. Eylem sonrasında Sabancılar, Koçlar, tüm TUSİAD'çılar, Cumhurbaşkanı'ndan, Başbakanı'na tüm yetkililer ve tüm düzen partileri ve onların eli kanlı katilleri er geç hesap verecek olmanın herkes için geçerli olduğunu görüp telaşlandılar. Burjuva basın yaşanan bu gelişmeleri tek kelimeyle manşetlerden verdi: ŞOK!... Evet oligarşi bu eylem karşısında şok olmuş ve aslında tüm güçlülük, yenilmezlik görüntülerinin altında ne denli güçsüz ve korkak oldukları ortaya çıkmıştır.

Eylem sonrası ortaya çıkan sadece oligarşinin korkusu olmadı elbette. Bir diğer yandan o güne kadar kendine, "solcu", "demokrat" diyen birçok kesimin de aslında ideolojik olarak burjuvazinin çok uzağında olmadığı net bir şekilde açığa çıktı. Öyle ki bugün MGK Solculuğu'nu gizlemeye ge-

rek duymayan kesimlerin daha o günden bu eylem karşısındaki tavırları, bugün içine düştükleri batağın ipuçlarını da vermiştir.

Kendine yurtseverim diyen kesimlerin tavrı ise, eski MİT'çi Mahir Kaynak'tan farklı olmayıp, onlar da komplo teorisyenliğine soyunmuşlardır. Aradan geçen bu iki yıl içinde, onca uyarıya rağmen bu konuda adım atıklarını söylemek zordur. Bir başka ifade ile söylersek komplo teorisyenliğinden vazgeçip, devrimci bir tarz tutturacakları yerde, spekülative açıklamalara devam ettiler.

Çeşitli reformist kesimler ise karakterleri gereği yeminli silahlı mücadele düşmanı olduklarından ilk günden bu yana şu ya da bu şekilde burjuvazinin demagojilerini güçlendiren bir söylem tutturdular. Cephe'nin bu eylemi karşısında, zaten "iyi olmuş" demeleri beklenemezdi. Bu kesimler, devrimci hareketi baştan beri, "goşist", "fokocu" vb. olarak değerlendirdiklerinden bu eylem karşısında da eski hastalıkları nüksetmiş ve oligarşinin "anarşi", "terör", "provokasyon" korosuna katılmışlardır. Hatta, bu eylem karşısında aldıkları tavırla, oligarşiye ne kadar uslandıklarını göstermeye çalıştılar. Bunda başarılı oldukları da söylenebilir. Çünkü bunu kanıtladıkları oranda düzenin de icazetine mazhar olmaya başladılar.

Oportünizm ise, birkaç istisna dışında çeşitli 'komplo teorilerine' sessiz kalarak, DHKC eylemi üstlenmesine rağmen oligarşiye karşı devrimci bir eylemi sahiplenmeyerek bir kez daha çapsizliğini gösterdi.

'Sol'un değişik kesimlerinin böylesi tavır ve savruluşlarının altında, hiç kuşku yok ki, ideolojik belirsizlikleri vardır. Bir diğer ifade ile ideolojik olarak burjuvazinin karşısında değil çevresinde, etkisi altında olduklarını gösterdiler. Bu kesimler de kendi içlerinde şok yaşadılar denebilir. İdeolojik olarak ufuksuz olanların böylesi bir eylemi hayal bile etmeleri mümkün değildi. İşte 9 Ocak 1996'da, Sabancı'nın cezalandırılmasıyla karşılaşınca bu ufuksuzluk ve çapsizlikleri sonucu büyük bir şaşkınlıkla karşı karşıya kalıp savrulmalar yaşadılar.

'Sol'un bu gerçekliği dışında halkımız, iki yıllık süre içinde bu eylemle ne zaman karşılaşır, tavrı açık olmuştur. Evlerden kahvelere, sokaklardan işyerlerine, okullardan fabrikalardan tarlalara... kısaca halkın olduğu her yerde, Sabancı eyleminin ardından, "iyi oldu, yaptıklarını buldular" vb. demeyen yok gibidir. Yoksul halkımız, yoksulluğun sorumlularının Sabancılar, Koçlar olduğunu öz deneyimleriyle bilmektedir. Halk yaşadığı gibi yalın düşünerek bu eylem karşısında da duygularını, tavırlarını net olarak göstermiştir. Bu tavır "iyi olmuş alçaklara" sözünde anlamını bulmuştur. Halk gibi sade ve yalın düşünmeyenler ise eylemi komplo teorileriyle açıklamak için üstün bir çaba göstermişlerdir. Onların bu ve benzeri çabalarının halkımız için bir anlam ifade etmediği ortadadır.

Onca demagojiye, komplo teorisyenliğine, spekülasyona rağmen; ikiz kuleleri, Sabancı'yı yalnızca televizyonlarda gören yoksul halk kesimlerinin yüzündeki tebessüm eylemin başarısının da en doğal yansıması ol-

maktadır. O güne kadar, hemen her konuda karar alıp, pervasızca uygulayan tekелci burjuvazinin ileri kesimlerinin temsilcisi Sabancılar'ı ilk kez salıya sümük ağılarken, korku içinde aslında ne denli güçsüz olduğunu da gösteriyordu.

Sabancı eylemi tüm bu sonuçlarıyla ideolojik netliğin, halkın örgütlü gücüyle bütünleşen devrimci şiddetin engellenemeyeceğinin ve burjuvazinin sanıldığı kadar güçlü olmadığının da göstergesi olmuştur.

“... Onların bugün büyük görünen güçleri ve imkanları bizlere vız gelir. Onlar bir avuç biz ise milyonlarız. Kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur. Ama kazanacağımız koca bir dünya vardır.”

Mahir ÇAYAN'ın THKC 1 No'lu bildirisinde ifade ettiği bu gerçeklik, o günlerden bu yana Parti-Cephe geleneği olarak büyüyerek gelmiştir. Efram Elromlar, Nihat Erimler, Gün Sazaklar, Hulusi Sayınlar, Hiram Abbaslar ve daha yüzlerce halk düşmanı işte bu inançla cezalandırılmıştır. Eğer bugün bu ülkede, halkın adaletinden söz edilecekse hiç kuşkusuz bu Parti-Cephe'nin devrimci adaletidir. Bu bir iddia ya da ajitatif bir söylem olmayıp gerçeğin ifadesidir.

Bugün Sabancılar'ın bir karşı-devrim karargahı olan ikiz kulelerinin 25. katına bakmak için başlarını kaldıranlar halkın adaletini anımsıyorlar. Bugün artık, Sabancılar'ın ikiz kuleleri sadece burjuvazinin güç sembolü olarak yükselmiyor, aksine bu güce karşı savaşıldığında yıkılıp gideceklerinin de mesajını taşımaktadır.

Dünyaları küçük ve ufuksuz olanların bunları görmeleri mümkün değildir. Onlar tekелci burjuvazinin güç sembolü olan ikiz kulelerini gördükçe burjuvazinin gücünü abartarak ideolojik olarak etkisi altına girmektedirler. Kuşkusuz ikiz kuleler sadece bir semboldür. Ancak burjuvaziye karşı ideolojik bir netlik taşımayanlar, düşmanın gücünü abartan, adeta Kadir-i mutlak gören bir anlayışla bu devrimci eylem karşısında ya komplo teorilerine sarılmışlar ya da eylemi halktan bir insan kadar bile sahiplenmemişlerdir. Bugüne kadar Sabancı eylemiyle ilgili sağdan soldan birçok soru soruldu, cevaplar arandı. Tabii bunların büyük çoğunluğu spekülatif soru ve cevaplardı. Oysa cevaplanması gereken temel sorulardan biri de halkın bu eylemi neden bu denli yalın bir şekilde sahiplendiğidir. Sol adına hareket ettiğini söyleyen bu kesimler, bu sorunun cevabında da halktan uzaklıklarını göreceklerdir. Her şey açıktır aslında; bu çıplak ve doğal bir sınıf kinidir.

Yoksul halkımız Parti-Cephe'yi de iyi tanır. Parti-Cephe'nin halk düşmanlarına karşı onyıllardır amansız bir savaş yürüttüğünü, birçok halk düşmanını bulup cezalandırdığını görmektedir. Bu yanıla Parti-Cephe doğrudan taraftarı olmayan geniş halk kesimlerinin bilinçlerinde dahi, sempati ve güven yaratmasını bilmiştir. İşte bunların toplamı olarak halk kesimleri için bu eylem açık ve net bir şekilde devrimcilerin halkın adale-

tini uyguladığı bir eylemdir.

Halk, özgür vatan için tarihi kanla yazanlara, bedel ödemekten geri durmayanlara, kısaca kendi evlatlarına hiçbir komplo teorisinin sarsamayacağı bir güven duyar. Bu güvenin gerçek sahipleri silah elde savaşıp ölüm-süzleşen kahraman şehitlerimizdir.

Parti-Cephe, ideolojik sağlamlığı ve onun yön verdiği bir gerilla tarzıyla bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da oligarşinin korkulu rüyası olmaya devam edecektir. Bu gerçekliği iyi bilen burjuvazi bugün Sabancı'nın ağzından devrimcilere sınıf kini ile saldırmaktadır. Hemen her gün Sabancı, TV'lere çıkarak, devrimcilerin katledilmesini istemektedir. Bu söylemlerin bahanesi olan M. Duyar haininin onlar için artık hiçbir önemi yoktur. M. Duyar artık bir haindir, halkına ihanet ederek burjuvazinin kucasına oturmuş ve ruhunu satmıştır. Bu hainin de devrimci adalete hesap vereceği günler uzak değildir. Burjuvazi için önemli olan bir hainin itirafçılıktan yararlanıp dışarı çıkıp çıkmaması değildir. Burjuvazi asıl olarak kendisi için tehlike olan Halk Kurtuluş Savaşçıları'nın yeni eylemlerinden korkmaktadır. Korkmakta da haklıdır. Cephe gerillasının halk düşmanlarına karşı eylemleri halk iktidarı kurulana kadar devam edecektir. Burjuvazinin tehditleri, katliamları boşunadır. Bekledikleri, korktukları başlarına gelmeye devam edecektir. 16-17 Nisan şehitlerimizin; Sabo'nun, Eda'nın son sözleri tüm Cepheliler için birer talimattır:

“Ölülerimiz dahi korkutuyor sizi. Geceleri rüyalarınıza giriyoruz... Titriyorsunuz korkudan... Kaybolacağınızı zannediyorsunuz... Ama yanılıyorsunuz. Unutmayın ki, tek bir gedik dahi kalsa oradan gireceğiz. DEVRİMCİ ADALETİMİZDEN KAÇAMAYACAKSINIZ. YOLDAŞLARIMIZ CEZALANDIRACAK SİZİ... HİÇBİR ŞEY SİZİ KURTARAMAYACAK!”

"SABANCI'YI ASLA UNUTMAYACAĞIZ"

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 64, Tarih: 21 Şubat 1998

Sabancı Center baskını ile ilgili dava **17 Şubat günü** İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yapıldı.

Sabancı Center'in 25. katına çıkan Halk Kurtuluş Savaşçıları oligarşiyi beyninden vurmuştu. Bunun yankısı iki yılı geçmesine rağmen hala devam ediyor. Bu konuyla ilgili her dava kamuoyunda yankısını da bulmakta çünkü her duruşma ezenlerle, zalimlerle halkın bir hesaplaşmasına dönüşmekte. 17 Şubat günü de İstanbul DGM'de yine Sabancı davası vardı. Duruşmaya Ercan Kartal, Ferhan Taş, Mehmet Gökmen, Ejder Güngör, Murtaza Deveci ile tutuksuz yargılanan Av. Metin Narin katılırken itirafçı hain Mustafa Duyar gelmedi. Duruşmaya yine ilgi yoğunluğu, halktan birçok insan davayı izledi.

Davada Ercan Kartal üç tane dilekçe okudu. Dilekçenin birisi **Sakıp Sabancı'ya hitabendi**. Burada Sabancı'nın ülkemizde işlenen tüm infaz ve katliamların, işkencelerin sorumlusu olduğu, bu yüzden de er geç halkın adaletine hesap vereceği, Sakıp Sabancı'nın asla affedilmeyeceğini vurguladı. Diğer dilekçede ise Susurluk'ta ortaya çıkan pis ilişkiler ve Kutlu Savaş'ın Susurluk Raporu sonrasındaki gelişmeler değerlendirildi.

Daha sonra söz alan Av. Behiç Aşçı ise Sakıp Sabancı hakkında suç duyurusunda bulunarak, dava açılmasını ve suç işlemedeki istikrarı göz önüne alınarak tutuklanmasını talep etti. Gerekçe olarak da Sabancı'nın sürmekte olan bir davaya yönelik beyanatlar vererek davayı etkilediği ve TCK'nın 232. maddesini ihlal ettiğini belirtti. Sabancı'nın baskından bu yana sürekli konuştuğu ve onun her konuşmasından sonra yüzlerce insanın gözaltına alındığı, Halkın Hukuk Bürosu'nun da bu süreçte hedef alınarak basıldığı, çalışanlarının gözaltına alındığı da örnek olarak gösterildi. Konuşmaları sürdüğü müddetçe yaşlı tutsak analarının işkenceden geçirildiğini, gecekonduların basıldığını, yoksul halkın işkencelere götürüldüğünü

vurgulayan Av. Aşçı *“Sabancı artık konuşmuyor fetva veriyor, asın bunları diyor”* dedikten sonra bu talebe cevap Sabancı'nın Avukatı Vehbi Kahveci'den geldi. Ve sanki Sabancı'dan aldığı güçle savunmanlığı bir kenara bırakarak yargılanan devrimcilere ve avukatlara saldırdı. Ara verildikten sonra Sabancı'nın avukatına cevap verilmesine izin verilmeden duruşma ertelendi.

Konu hakkında görüştüğümüz Av. Behiç Aşçı, Sabancı'nın avukatının kendisini savunmanlık sınırında tutmayarak, Sabancı'yla kendisini özdeşleştirdiğini vurgulayarak, *“önce aynı davada yargılanan Av. Metin Narin için 'Metin Narin adlı kişi' diye bahsederek avukatlık kanununa göre suç işledi. Daha sonra da Sakıp Sabancı'nın yargılanması ve tutuklanmasına ilişkin talebimizi “ertesi gün basında çıkması için şov yapıyorsunuz” diye tanımladı. İşte bu iki durum, bu avukatın savunmanlık mesleğinin sınırları dışına çıkarak artık Sabancı'laştığını gösteriyor. Yoksul insanlar, halkımız evini korumak istediğinde, işini korumak istediğinde, vatanını korumak istediğinde hemen gözaltına alınıyor, işkence görüp tutuklanıyor. Ama Sakıp Ağa tüm iktidarın kendisi için çalıştığını bildiğinden rahatlıkla yasaları çiğnemekten çekinmiyor. Nasıl olsa iktidar onun için çalışırken yasaların ona karşı işletilmesi mümkün değil. Mahkeme Başkanı olacakları tahmin ettiği için olsa gerek bizim yanıt vermemize fırsat bırakmadan celseyi kapattı. Tabii ki gelecek celse söylememiz gerekenleri söyleyeceğiz”* dedi.

SABANCI DAVASI DURUŞMASINA DEVAM EDİLDİ

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 78, Tarih: 25 Nisan 1998*

“Ben Halk Kurtuluş Savaşçısıyım”

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin Sabancı Holding Merkezi baskını ile ilgili dava duruşmasına **21 Nisan günü** İstanbul 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde devam edildi. Davada Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı ve 16 avukat, tutsakların savunmasını yaptı. Yoğun ilgi olan duruşmaya, Ercan Kartal, Fatma Erdem, Ejder Güngör, Ferhan Taş, Mehmet Gökmen, Murteza Deveci ile tutuksuz olarak yargılanan Metin Narin katıldı. İtirafçı hain Mustafa Duyar da duruşmaya geldi.

Duruşma saat 14.00'te Sabancı eylemi operasyonu ile ilgili tanık işkenceci polislerin dinlenmesiyle başladı. Duruşmaya Terörle Mücadele şubesi Tim 1 işkenceci polislerinden Talip Kaya, Fethi Vuruşkan, Mehmet Topçu, Ramazan Ayan, Erhan Masikoğlu, Hilmi Kalaycı geldi. İşkenceci Hilmi Kalaycı tanık olarak dinlenirken, mahkeme heyetine, “*Bu bir işkencecidir, bunu çok iyi tanıyorum, o da beni tanır. Bu işkenceciden nasıl ifade aldıklarını da sormalısınız. Bu bir katildir. İfadeyi işkenceyle, ölüm tehditleriyle alır.*” diyen Ercan Kartal, “*bu işkenceci onlarca devrimcinin katilidir*” diye bağırarak işkencecinin üzerine yürüdü. Araya jandarmalar girdi. Daha sonra Ercan Kartal söz alarak: “*Susurluk devleti emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi adına istikrar sağlamak için halklara zulüm etmeye devam ediyor. Gözaltına alıyor, işkence yapıyor, tutukluyor, katlediyor, kaybediyor. Halkları teslim almaya çalışıyor. Son olarak, 31 Mart gününden bu yana dört devrimci: Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaç, M. Ali Mandal'dan haber alınamıyor, kaybedilmek isteniyorlar. Susurluk devletin zulüm politikaları halklarımızın kurtuluş mücadelesini engelleyemeyecektir.*” dedi.

Ayrıca Sabancı'nın avukatı Vehbi Kahveci'nin bir önceki duruşmada

sanıkların savunma hakkının kısıtlanması talebini mahkeme heyetine ilemiş, gerekçesini de Sabancı ailesinin rencide edilmesi olarak göstermişti. Bunun üzerine, "Türkiye hakları onyıllardır rencide ediliyor, aşağılanıyor. Rencide edenler, aşağılayanlar Koçlar'dır, Sabancılar'dır; bunların Susurluk düzenidir. Halklarımız bu aşağılanmaya karşı, rencide edilmeye karşı onyıllardır bir onur savaşı veriyor. Bu dava da bir onur savaşıdır. Ve iki taraf vardır: Bir tarafta halk vardır; diğer tarafta ise zulüm vardır. Zulmün temsilcileri vardır. Avukat Kahveci zulmün tarafındadır. Bu onur savaşında, sınıflar savaşının bu mevzisinde zulüm yargılamayla bizi teslim almaya çalışıyor. Sayın Kahveci! Siz burada adalet aramıyorsunuz, adalet istemiyorsunuz. Bu yanıyla bir hukuk adamı olmanız söz konusu değildir. Hukuk adamıysanız yanlış yerde oturuyorsunuz. Sabancı'nın koltuğunda oturamazsınız. Meslek ahlakınız, onurunuz varsa yeriniz orası değildir. Evet, orada oturduğunuz sürece adalet arayan bir hukuk adamı olamazsınız. Onurun, namusun, adaletin savunucusu olmanız mümkün değildir." dedi. Bu esnada avukat Kahveci araya girerek "Kesinlikle savunmanıza karışmıyorum, istediğiniz savunmayı yapabilirsiniz." dedi. Verilen ifadelerin ardından Avukat Behiç Aşçı ve diğer vekil avukatlar da tutsakların tutukluluk hallerinin gözönünde tutularak, tutukluk hallerinin devamını gerektirecek sabit suçun olmadığını, itirafçı Mustafa Duyar'ın yalan ifadeleri üzerine tutuklu bulundukları, ayrıca itirafçıların karakteristik özelliğinin iftirada bulunmak olduğu bu nedenle daha fazla mağdur edilmeden tutsakların tahliyesini talep etiler.

Ercan Kartal mahkeme heyetine yönelik ise: *"Ben bir halk kurtuluş savaşçısıyım. Onur, namus, adalet için; özgür, bağımsız bir vatan için savaştığım için burada yargılanmaktayım. Evet, ben bu yargılanmayı kabul etmiyorum. Ben burada kim haklı, kim haksız; kim adaletin yanında, kim karşısında onu ortaya koyuyorum. Ben burada hiç kimseden af dilemiyorum, 'suçsuzluğumu' kanıtlama gayreti içerisinde de değilim. Heyetten adalet de istemiyorum. Bunu onur kırıcı, aşağılayıcı kabul ederim. Ben bir savaşçıyım. Bu dava politik bir davadır. Bir tarafta halk vardır; bir tarafta Sabancılar'ın zulüm düzeni vardır. Ve bu davada karar çoktan verilmiştir. Sürmekte olan duruşmalar bir prosedürün yerine getirilmesidir..."* dedi.

Halk kurtuluş Savaşçıları tutsaklık koşullarında da Susurluk Devletinden ve onun mahkemelerinden hesap sormaya devam ediyorlar. Çünkü Parti-Cephe'li olmak halkın umudunu, geleceğini, temsil etmek, onurun, erdemin, adaletin gerçek temsilcisi olmaktır. Bu nedenle oligarşi devrimcilere, halka ve Parti- Cephe'ye pervasızca saldırmaktadır. Halkın Adaletinden hiçbir halk düşmanı kurtulamadı, kurtulamayacak. Adaletin gerçek temsilcisi Parti-Cephe vatanımızı emperyalizme peşkeş çeken, halk düşmanlarından hesap sormaya devam edecektir.

Ercan Kartal sözlü savunmasını yaptıktan sonra yazılı olarak hazırladığı "30 Mart-17 Nisan Partimizin 4. Kuruluş Yıldönümünü kutlama ve şehitlerimizi Anma Günleri", "1 Mayıs", "Son hapishane direnişleri", "Baş-

ta DGM'ler olmak üzere adalet kurumunun çürümüşlüğü" ve "Sabah gazetesinin Küçükköy Jandarma Karakolu baskınının eylem talimatının da hapishaneden verildiği" yönündeki komplo haberle ilgili dilekçeyle birlikte toplam altı dilekçe okudu. Kartal gerçekleştirmek istedikleri Özgürlük Eylemine de değinerek "Bizim özgürlük eylemimiz Mahirlerden aldığımız .. gelenekle sürüyor. Bizler devrimci tutsaklar olarak Özgürlük Ellerimizdedir şiarını her zaman yükselteceğiz. O duvarları mutlaka aşacağız özgürlük eylemlerimiz sürecektir." dedi. Ercan Kartal okuduğu dilekçelerden sonra sözlerini Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş, Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi sloganlarıyla bitirdi.

Mahkemeye girerken "*Yaşasın 1 Mayıs*" sloganı atan tutuklular, mahkeme çıkışında da "*Yaşasın DHKP-C*" sloganını attılar.

Avukatların tahliye talebini reddeden mahkeme heyeti, bir sonraki duruşmayı 25 Haziran 1998 tarihine erteledi.

“VALLA BU BİR KOMPLO...”

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 79, Tarih: 2 Mayıs 1998

Dört bir yanımız komplolarla doldu. Televizyonu açıyoruz komplo haberleri, gazeteleri açıyoruz komplo manşetleri. Kime, hangisine inanırsanız inanın. Burjuva siyasetinde, ekonomisinde işler komploculukla döner oldu.

TV programcısı “*raytingim artsın*”, gazete patronu “*gazetem daha çok satılsın*” diyor; politikacılar, sanatçılar, “iş adamları” ortaya çıkan pisliklerinden kurtulmak istiyor; “sol”cu yazarlar “uzman” kişi olup popüleritelelerini artırmak istiyorlar. Bu nedenlerle ya komplo yöntemlere başvuruyorlar, ya da “*bana komplo yapıldı*” diye bas bas bağırıyorlar. Komploculuk bir kültür oldu velhasıl. Namuslu, dürüst yollardan sorunlarını çözmek yerine komplo gibi bir sihire sarılıyorlar.

Bu moda en çok medyanın işine yaradı. Birçok komplo teorisyeni TV programcısı türedi. Veya varolanlar komplo teorisyenliğine soyundular. Haber programları, raytingi yüksek magazin programları hep yapılan “komplo”larla veya “komplolara verilen cevap”larla dolu.

Ekranda yüksek tempolu bir müzik, hızla değişen görüntüler. Gözler gayri ihtiyarı takılıyor TV ekranına. Spiker başlıyor anlatmaya; “*Açıklıyoruz... Biz bulduk... Şok haber*” söylemleriyle kuruluyor “komplo”nun ayakları.

Burjuva gazetelerin de, TV’lerden pek geri kalır yanı yok komploculukta. 1. sayfasında siyasi komplolar vardır genellikle. 3. sayfalarda ise adli yeye yansımış “komplo” haberleriyle sık sık karşılaşırız. Bu tür haberler binbir çeşittir.

Tabii komplo böyle bir salgın halini alınca “*bana komplo kurdular*” deyip her türlü pislikten kurtulmanın da yolu açılmıştır.

Bu yerine göre bir “işadamı”dır. Bir kadınla “basılmıştır”. Ticari rakiplerinin komplosuna kurban gittiğini söyler.

Yerine göre bir kadındır; kocasının komplosundan dert yanar.

Uyuşturucu taciridir. Eroin paketlerinin yanında *“komploya kurban gittiğini”* söyler.

Yerine göre bir artisttir, mankendir. Fuhuş ya da uyuşturucu alemi ya-parken yakalanır; Onu çekemeyenlerin iftirasına hedef olduğunu açıklar.

Hem komploya uğrayanın, hem de komployu kuranın elinde bolca belge, kaset olduğu satır aralarında belirtilir.

Taraflar *“açıklarım ha”* diye birbirlerini tehdit ederler. Tabii hiçbir şey açıklanmaz.

Basın için şu veya bu kişinin zan altında olması önemli değildir. Doğ-runun, dürüstlüğü önemi yoktur. Önemli olan sansasyonel bir komplo-nun varlığıdır.

Düzenin her yanının komplo teorilerine boğulduğu bir süreçte *“Muhte-şem Türk Sporcusu”* bu modadan uzak kalır mı hiç? Halterci kızlarımızı ha-tırlarsınız. Dopingli oldukları test sonucu ortaya çıkıp, olimpiyatlarda ka-zandıkları altın madalyalar ellerinden geri alınınca bastılar feryadı. *“Dün-ya Türk ve Müslüman sporcuların başarılarını çekemiyor. O nedenle bize komplo kurdular!..”*

Politikacıların uğradıkları ve uğrattıkları komplolar tabii hep başrolde-dir. Senaryolarının komikliğine rağmen tüm olaylarda hepsinin açıklamaları aynıdır; komplodur... Zina halinde mi basılırlar? Komplodur...

Mafyayla ilişkileri mi açığa çıkar? Komplodur...

Eski Şişli Belediye Başkanı **Gülay Aslıtürk’ü** hatırlarsınız. Adamın biriyle ilişkiye giriyor, belediyeyi soyup soğana çeviriyor... Bu olay basına yan-sıdığında aynen şöyle demişti;

“Bana komplo kuruluyor. Siyasi hayatım bitirilmek isteniyor.” Sonra soluğu Amerika’da aldı. Acaba Amerika’ya da bir komployla mı götürül-dü?

Kapatılan RP’nin eski Rize Milletvekili Şevki Yılmaz da komplo kurbanı olduğunu iddia eden bir politikacıydı. TBMM’ye yönelik söylediği sözlerin video kayıtları, TV’lerden yayınlanırken o pişkince *“komplo”* diyordu ha-la.

“Alçakça bir iddia ile karşı karşıyayım. Şahsıma karşı komplo yapılı-yor. Yargıya başvuracağım.” Bu sözler de Mehmet Ağar’ın.

“ABD pasaportlu olduğumu söyleyenler şerefsizdir. Ben yurtsever bir Türk vatandaşım. Komplo yapılmak isteniyor. Beni ve başarılarımı çe-kemiyorlar...” Bu sözler de Tansu Çiller’e ait.

“Benim mafyayla bir ilişkim yok. Basın komplo yapmasın”. Bu sözle-rin sahibi de sümüklü mafyacı Alaattin Çakıcı.

“Devlet içi çetelerden haberim yok. Beni bu işlere bulaştırıp komplo yapmayın. Ben devletin başıyım” demişti Cumhurbaşkanı Süleyman De-mirel de.

Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı da Susurluk olayına ilişkin **“Ne askerinin, ne ordunun devlet içine sızan çetelerle, Susurluk’la alakası yoktur... Bu komplolar düşmanlarımızın işine yarıyor”** diyordu.

İşkenceler, kayıplar, kontrgerillanın katliamları hep devleti, polisi yıpratmak için yapılan komplolar olarak açıklanıyor.

Ortaya çıkan tüm pislikler, her yönüyle kanıtlanmış olduğu halde, ısrarla “komplo” denilerek dış düşmanlara, kendilerini çekemeyenlere, hasımlara bağlamak da adeta bir “politika” olmuştur. Uyuşturucu ticaretinden faili meçhullere, başka ülkelerde darbe tezgahlamaktan haraç almaya kadar devletin bir bir patlayan tüm pisliklerini, yok ABD, Japonya, Almanya arası çelişkiye, yok **“devlet içindeki güvercin ve şahinler”**e, devletin **“bi-haber”**(!) olduğu çetelere, yok mafyaya bağladılar. Hatta öyle ki, Susurluk da komplo idi(!) Türkiye’yi çekemeyen **“karanlık güçlerin”** komplosu(!)

Salvo atışlarla devam etti komplo teorileri. Basın, TV’ler, politikacılar, ordu, milletvekilleri, MGK sendikacıları, MGK solcuları devleti aklamak için sağdan-soldan destek verdiler komplo teorilerine. Kafalar **bulanıklaşmalı**, insanların beyinlerinin bir yerinde devamlı **kuşku** üreten bir merkez olmalıydı.

Şimdi sıra devrimcilere gelmişti. Mutlaka devrimciler de düzenin bu pislğine bulaştırılmalıydı. Devleti aklamak ve onuru, adaleti, namusu temsil eden devrimcileri karalamak için yoğun bir kampanya başlatıldı.

Sağcısından solcusuna kadar birçok küçük burjuva yazar-aydın, MGK solcusu ve devleti doğrudan savunan kesimler her devrimci eylemi ve iktidar mücadelesini ifade eden silahlı ve kitlesel her gelişmeyi, hemen hemen aynı kelimelerle, aynı cümlelerle **“komplo teorileri”**yle açıkladılar. Solun öteden beri **“provokasyon teorilerine”** meraklı kesimi, keza düzen içi kulvarlarda kendilerine yol arayan kesimler, bu koroya katılmakta hiç tereddüt etmediler.

Hiram Abas’tan Hulusi Sayın’a, Temel Cingöz’den İsmail Selen’e, Gün Sazak’tan Sabancı eylemine kadar halkın adaletinin ifadesi olan her cezalandırma, devlet içi çetelerin çıkar çatışmasıyla veya devletler arası çatışmalarla veya kliklerle açıklanıp komplo teorileri uyduruldu.

Komplo teorileriyle siyasi tahliller yaptılar. **Sapla samanı, doğruyla yanlış, dostla düşmanı** karıştırdılar. Faydacı bir yaklaşımla burjuva kafaların, işbirlikçi kafaların her komplo teorisini kendilerine yonttular. **Sabancı** eylemi buna örnektir. Mustafa Duyar haini devlete teslim olduktan sonra dahi komplo teorilerine devam ettiler.

MGK’nın politikacıları, kontra kalemşörleri, MGK solcuları, basını, tüm gücüyle suyu bulandırmak istediler. Her şeyin belirsiz olduğu bir ortamda, komplo teorileri havalarda uçuşurken Susurluk gerçeği de gizlenecekti.

Esasında devlet açısından hesap açıktır; **“Bir insanın bile kafasını bulandırsam kardır”** diyor.

Devlet gerçeğine, devrim gerçeğine ilişkin “**Acaba**” kelimesini beyinlere kazımak, her şeyi bulanıklaştırmak istiyor.

Güvensizlik yaratmak amaçları. Neyin doğru, neyin yanlış olduğu bilinmezse insanlar kimseye, devrimcilere dahi güvenmeyeceklerdir.

Bunun bir başka boyutu da, devrimcilere yönelik komplo girişimlerinde devrimcilerin “komplo” iddialarının da inandırıcılığının zayıflatılmasıdır. Örneğin Haklar Ve Özgürlükler Platformu Sözcüsü Oya Gökbayrak’a “*arabasında uyuşturucu bulundu*” diye bir komplo düzenlendiğinde, kamuoyuna bunun bir komplo olduğu açıklaması geniş kamuoyunda belli bir şüpheyi karşılanabilecektir; çünkü herkes, her şeye komplo demektedir nasıl olsa. Ya da örneğin bugünlerde Şemdin Sakık aracılığıyla çeşitli kişi ve kurumlara yönelik geliştirilen komplolar karşısında da aynı şey söz konusudur.

Böyle bir şekillenmenin oluşmasında her şeyi olur olmaz komplo diye niteleyenlerin, neredeyse sınıflar mücadelesini komplo teorileriyle açıklayanların da kuşkusuz önemli bir payı vardır. Onlar oligarşinin yaratmaya çalıştığı ortama yaptıkları “katkılarıyla”(!) övünebilirler.

Susurluk devletinin komplo teorileri çok basit, bayatlamış haberlere dayanıyor. Medya alabildiğine körüklüyor bu psikolojik saldırıyı. Bu nedenle yayılıyor komplo kültürü. Yapılan her şey komplolarla açıklanır hale geliyor. Manisa Davası’ndaki işkence gerçeği bile komik komplo teorileriyle örtülmeye çalışılmadı mı? Özünde, **bir**, Susurluk Devleti gerçeğinin, **iki**, devrimci hareket gerçeğinin üzerini örtmek istiyorlar. Ama güneşin balçıkla sıvanamayacağı gibi, gerçekler de komplolarla gizlenemez. Bugün bütün gerçekleri yalnızca devrimciler tüm açıklığıyla ortaya koyuyor, halka açıklıyor. Ve devrimcilerin gösterdiği bu gerçekleri hiçbir komplo teorisi karartamaz.

İktidar Hedefi Olmayanların Olaylara Bakışı

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 85, Tarih: 13 Haziran 1998*

İktidar sorunu olmayanların dost ve düşman kavramı da buna göre şekillenmektedir. Savaşanlar, savaşmak isteyenler doğal ki dostlarını halkın dostları, savaşanlar arasından seçerler. Ancak iktidar sorunu yoksa, savaşta tikanıklık, yorgunluk ve kendine inançsızlık başlamışsa, artık devletle diyalog şiddetle özlenen olmuştur ve dostlar, ittifaklar da bu cenahtan aranmaya başlar.

Bugün Kürdistan'daki katliamların sorumlusu olan **tekeller**, Kürt sorunu üzerine rapor üzerine rapor yayınlamaktadırlar. Çünkü sorun kapıya dayanmıştır. Sadece Kürdistan'da değil, Türkiye genelinde mücadele yüklenmektedir. Gaziler'le, 1 Mayıslar'la, halkın adaletiyle kapılarına dayanılmıştır. İşte yıllardır **"ez, çöz"** diyenler, bugün kültürel hak kırıntılarından söz edip, manevralar yapıyorlarsa bunun nedenleri görülmelidir.

Bu gerçekler ortadayken PKK ve tüm ulusalcılar, tekelci burjuvaziye misyonlar biçmiş, neredeyse müttefik ilan etmiştir. **Cem Boyner** gibi asalak burjuvaların **devrimci hareketten daha çok** Kürt sorununa sahip çıktığını, çözüm için uğraştığını söyleyebilmiştir PKK önderi. Boyner yok şimdi ortada. Beymen'in sermayesini artırmakla meşgul. Ama Türkiye solu, DHKP-C yerli yerinde. Ne oldu şimdi o değerlendirmeler? Bu zihniyet öyle bir noktaya gelmiştir ki, başta Kürt halkı olmak üzere yıllardır Türkiye halklarına uygulanan ağır sömürü ve kanlı zulüm politikalarının baş sorumlularından biri olan **Sabancı**'lara yönelik DHKC'nin cezalandırma eyleminden sonra provokasyon senaryolarına katılmış, "ateşkes", "barış" politikalarının bozulacağı korkusuyla hareket edilmiştir.

Neredeyse Kürt halkının hamisi ilan edecekleri tekelci sermayenin başı, işbirlikçi Sabancı'nın hazırladığı raporlar Kürt halkı için değil, düzeni kurtarmak içindir. Ancak kör milliyetçilik bunu görmemiştir. Sistemin tehlikeye girdiği süreçte "bu sorunu çözmekte geç kaldık" diyerek ulusal hak

kırıntıları vermekten söz eden Sabancılar'a dört elle sarılınmıştır.

Oligarşinin resmi sözcülerinin açıklamaları, başbakanlar, genelkurmay başkanları PKK'yi her şeyden; mesela halkın durumundan, devrimcilerin politika, eleştiri ve önerilerinden, daha fazla ilgilendirir. Artık alışılmıştır; her hükümet değişikliği sonrası muhakkak kurulan her yeni hükümete, o hükümetin başbakanına ilişkin beklentiler ifade edilir. Kural bozulmaz ve hemen başbakana bir mektup yazılarak "ne kadar iyi niyetli oldukları" anlatılır ve beklenmeye başlar. Tek bir beklenti vardır. O da barış ve Kürt sorununun "siyasi çözümü"dür. Her şeye bu gözlükle bakılır. İşin ilginç yanını hükümetler bozulur, yenileri kurulur, kukla başbakanlar değişir ama PKK'nin beklentileri bir türlü bitmez.

Ülke devrime gebedir. Oligarşi yönetememektedir. Hükümetler bozulur, kurulur. Ancak tüm hükümetler savaş hükümetleridir ve bu çok açık olmasına karşın ısrarla umut kesilmez. Kürt halkı, gerilla beklentiye soku-
lur. Her yıla iddialı isimler verilir.

Bir yıl "zafer yılı"dır, diğer yıl "final yılı" olur. Ve bu kısır döngü devam eder.

Savaşmak yerine barış ummak... Savaşı yükseltmek yerine beklemek... Dostunu yanlış yerde aramak... Kürt sorununun çözümünü ABD'de, Almanya'da aramak... Özallar'dan, Boynerler'den, Sabancılar'dan medet ummak... Tüm bunlar düzen içiliğe giden yolu döşeyen taşlardır. Devrimcilerin tercihi ise devrimdir.

(...)

İcazetçi Bakış Mücadelenin Önünde Engeldir...

Savunulan bu politikaların çok çeşitli alanlara, olaylara nasıl yansıdığı ise artık açıktır. Bu anlayış, dost ve düşman kavramını, devrimci eylem anlayışını tepetaklak etmektedir.

Buna, en çarpıcı örnek halk düşmanı Sabancı'nın cezalandırılması sonrası yaşananlardır. Sabancılar'ın karargahının basılarak Özdemir Sabancı'nın cezalandırılması oligarşiyi korkutmuş, halk kitlelerini sevindirmiştir. Tekelci sermayenin beynine vurulan bu darbe sonrası oligarşi eylemin yarattığı sempatiyi kırmak, eylemin büyüklüğünü gizlemek, eylemi karartmak için her yonteme başvurmuştur.

Oligarşinin bu politikasının anlaşılmasız bir yanı yoktur. Eylemi "DHKC yapmadı" diyebilmek, eylemin sınıfsal muhtevasını gölgelemek, olmadık senaryolar üretilerek kafalar karıştırılmak istenmiştir.

Oysa her şey yalındır, anlaşılmasız bir şey yoktur. Koçlar, Sabancılar gibi en iri tekeller, devletin gerçek sahipleri olan bu kan emiciler yıllardır halkın ve devrimcilerin doğal hedefidir. Bu nedenle de Cephe gerillalarının cezalandırılmış ve kamuoyuna açıklama yapılmış, eylem üstlenilmiştir.

23 Aralık 96 günü MED TV'de konuşan Abdullah Öcalan ise Sabancı eylemine ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyordu;

"(...) Şimdi Hüseyin Kocadağ'ın kendisinin alevilikle bağlantısı şu Sabancı cinayetinde iddia ediliyor. Mesela üç tane komiserle toplantı yapıyor ve bu işte iki rapor yayınlandı. Ben bunun hala açıklığa kavuşturulması gerektiği kanısındayım... Ve bir gözdağı aslında. Kocadağ'ın adı geçiyor sanıyorum şöyle bir şey var; mesela Kürt işadamları faşist kesimlere vururken bazı Türk iş adamlarını da bu solculuk tipi, o diğer komiserler vardı. Biraz kendilerini değişik bir çete olarak değerlendiriyorlar. O Kocadağ'ın da öyle bir şeyi var. Alevidir. Bilmem bazı eski sol gruplara yakınlığı vardır... Mesela bazılarını kendi içlerinde örgütlemişlerdir. Ve bunlar örneğin işte sermayeye karşı eylem yapıyoruz diyorlar, bu bana fazla gerçekçi gelmiyor."

Bu değerlendirme ve değişik basın yayın organlarında çıkan değerlendirmeler PKK önderliğinin Sabancı eylemine yönelik resmi değerlendirmeleridir. Eleştiri olarak kabul edilemeyecek kadar çarpık ve tümüyle komplocu tarzda düşünülmüş, eylemi karalayan, kafalarda kuşku yaratan bir açıklamadır.

Bu konuda daha önce de çokça yazdık. Bunları tekrar etmeye gerek yok. Bu yazımız kapsamında yalnız şunu sormalıyız:

Bu açıklamalarla kime, nasıl mesaj verilmiştir? Amaç nedir?

Birincisi, PKK kendi dışında özellikle izlediği "barış" politikasını "sabote" edecek eylem ve tavır alışları istememektedir.

Eylem ile kendi ateşkesleri arasında bağ kurmaya çalıştılar. Zorlama yorumlara, komplocu değerlendirmelere vardılar. Eylemi ateşkesi tahrip etmeye yönelik bir provokasyon olarak gördüler. Ama daha vahim olan şeydi ki, Kürt halkına karşı yıllardır saldırıyı örgütleyenler, finanse edenler, ne zaman ki Kürt halkına kültürel hak kısıntısı vermekten söz ettiler, işte bunu öneren Sabancılar halkın dostu derecesinde övüldü. Eylem "vesile" sayılıp tekellere karşı olunmadığı, ama onların cezalandırılmasına karşı olunduğu açıklandı. Bu örnek dost ve düşman kavramının nasıl değiştiğinin, devrimci eylemlere hangi kaygılarla yaklaşıldığının somut bir ifadesi olmuştur. O nedenle, birçok devrimci eylem, devrimci süreçler hep bu bakış açısıyla ele alındı.

PKK'nin **Sabancı eylemi nezdinde oligarşiye verdiği mesajın** özü, *"biz sizle uzlaşabiliriz, biz size karşı değiliz, DHKP-C'ye karşıyız"*dır ve bu mesaj hiç de yeni değildir.

Söyleneli üzerinden 6-7 yıl geçmiş olan şu sözleri birlikte hatırlayalım:

"(...) Türk solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı? Bizim durumumuz farklı. Bizim için şiddet, politikanın basit bir aracı." (7 Aralık 1991, Cumhuriyet, Semih İdiz'in Öcalan'la röportajından)

Yukarıda kullanılan tanımlamalar daha öncekileri tamamlıyor. Devrimci Sol, "terörist" bir örgüt olarak tanımlanıyor. Biz bu söyleme yabancı değiliz. Ama yurtseverlerin, hele hele silahlı mücadele yürüten bir hareketin

ağzından duymaya alışık değiliz. Öyleyse PKK oligarşinin nitelemelerini kullanarak ne yapmak istiyordu?

Yine aynı tarihli bir başka alıntı bu soruyu da cevaplıyordu:

“Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlarız da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor. Terörist mi diyelim artık, çok ilkeller.” (1 Aralık 1991, Sabah, Nezir Tavla’nın Öcalan röportajından)

Oligarşiyeye verilen mesaj yorum gerektirmiyor: **“Biz anlaşılabiliriz ama Devrimci Sol’la anlaşamazsınız”, “ıslah edemezsiniz”**. Oligarşi ile anlaşmayı kafasına koymuş birilerinin Devrimci Sol’la ortak zeminde yer alması elbetteki zordur. Ayrıca bunun böyle olduğunu da kanıtlamak için Devrimci Sol “terörist” olarak ilan ediliyor.

Öcalan, burjuva yayın organlarında “Bizi neyse de onları nasıl ıslah edeceksiniz” diye endişelerini belirtiyor. Biz PKK’nin “ıslah” olmasını asla istemeyiz. PKK, geldiği yol ayrımında tercihini “ıslah” olmaktan yana değil, düşmana darbeler vuran, dostu düşmandan ayırmasını bilen devrimci çizgiden yana yapmalı deriz. Devrimci Sol’un “ıslah” olmasını ise hiç düşünmemelidir.

Devrimci Sol’u nasıl “ıslah” edeceğini oligarşi yeteri kadar düşünüyor. Öcalan’ın düşünmesine gerek yok. Devrimci Sol’un “ıslah” olmaya hiç niyeti olmadığı da bilindiğine göre, bu açıdan bir mesele yok demektir. Ama tabii PKK’nin söylemek istediği kendisinin “ıslah” olmaya, “uzlaşmaya” açık olduğudur. Bu oligarşiden icazet dilenme politikasından başka bir şey değildir. Bu sözler daha 1991’de edilmiştir ve hala oligarşiyeye bu güven verilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalizmin Ekonomi Dergisi Forbes'teki "Dünyanın En Zenginleri" Listesinde "3 Türk"

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 87, Tarih: 27 Haziran 1998

22 Haziran gazetelerinin yazdıklarına göre ABD emperyalizminin ünlü ekonomi dergisi Forbes'in her yıl yaptığı sıralamaya göre dünyanın "en zengin" 200 kişisi arasında "işadamları" **Rahmi Koç** ve ailesi ile **Sakıp Sabancı** ve ailesi 5'er milyar dolar servetleriyle 56. sırada, **Ayhan Şahenk** ve ailesi ise 2,2 milyar dolar ile 48. sırada bulunuyormuş. Haberi doğrudur ama birkaç önemli yeri düzeltmek gerekir.

Evet Rahmi Koç, Sakıp Sabancı, Ayhan Şahenk emperyalizmin Forbes dergisinde ilk 200'e girmişlerdir. Ama bu ilk 200 dünyanın en zenginleri listesi değil, en çok sömürenlerin listesidir.

Dağda, şehirde yargısız infazlarda katledilen, işkence tezgahlarından geçirilen, kaybedilen insanların kanları vardır ellerinde.

Kimler vardır "**en zenginler**" listesinde;

Gateslerden tutun da, Ted Turnerlere, Warren Buffettlere kadar herkes var bu listede.

En çok halkı sömürenler, iliğine kadar halkın kanını emenler...

Fazla uzağa da gitmeye gerek yok. Sabancılar, Koçlar, Şahenkler vardır. Kimdir peki bunlar?

İşçinin sırtından paraları götürüp cebini dolduranlardır. İşçinin, memurun, emekçinin evine götürdüğü bir kuru ekmeğe bile el uzatanlardır.

Kundaktaki bebeleri bile katledenlerdir bunlar.

Bunlar emperyalizmin ülkemizdeki uşaklarıdır.

Ve halka yönelik baskıları hergün artırarak devam ettiriyorlar. Bu yüzdendir ki her yıl servetlerine servet ekliyorlar. Bu yüzdendir ki Forbes'ın hazırladığı listede aralarında Benetton mağazalarının sahibi Lucianoo

Bennetton, Endonezya'nın kanını emen Suharto ailesi, ünlü para spekülatörü George Soros, Fiat'ın patronu Gianni Agnelli ve CNN'in eski sahibi Ted Turner'ın da bulunduğu çok sayıda diktatörleri, işbirlikçileri, halkı sömürenleri geride bırakmışlardır. Bu da her geçen gün halkın cebine daha fazla el uzattıklarının, halkı daha fazla sömürdüklerinin bir göstergesidir. Bugün MGK'nın politikaları Sabancılar'dan, Koçlar'dan bağımsız değildir. Hepsi bir oyunun parçasıdır. Hepsi emperyalizmin ülkemizde oynadığı bir oyunun parçalarıdır. Tarihsel süreçte Çevik Birler değişir de Sabancılar, Koçlar pek değişmez.

Emperyalizmin ülkemizde oynadığı oyunları boşa çıkaracağız.

Artan tüm baskılar doğacak devrimin doğum sancılarıdır.

Baskılar artıkça halkta öfkesini, kinini büyütüyor.

Sabancılar'ın, Koçlar'ın ekmeklerine, alınterine uzattıkları elleri geri çeviriyorlar. Baskıların karşısına yılgınlıkla değil, kararlılıkla, inançla, öfkeyle çıkıyorlar. "Devlet ve saltanat bizimdir" diyor ve iktidar bilinciyle, Parti-Cephe önderliğinde, şehitlerle devrime yürüyorlar.

SABANCI DAVASI DURUŞMASINA DEVAM EDİLDİ

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 88, Tarih: 4 Temmuz 1998*

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin Sabancı Holding Merkezi baskını ile ilgili dava duruşmasına 25 Haziran günü İstanbul 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde devam edildi. Davada Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı ve 20'ye yakın avukat tutsakların savunmasını yaptı.

Yoğun ilgi olan duruşmaya Ercan Kartal, Fatma Erdem, Ejder Güngör, Ferhan Taş, Mehmet Gökmen, Murteza Deveci ile tutuksuz olarak yargılanan Metin Narin katıldı. İtirafçı hain Mustafa Duyar ise duruşmaya gelmedi.

Ercan Kartal, DHKP-C davası tutsağı Alaattin Ateş ve TKEP-Leninist davasından iki tutsak DGM girişinde Neslihan Uslu, Metin Andaş, Hasan Aydoğan ve Mehmet Ali Mandal'ın kaybedilmesiyle ilgili slogan atmaları üzerine jandarmanın saldırısına uğradılar.

Duruşma saat 13.00'te başladı. Ercan Kartal duruşmanın başında iki ayrı döviz açtı. Dövizlerin birinde Neslihan'ın, Metin'in, Hasan'ın, M. Ali'nin resimleri ve "Kaybedenler MGK ve Anadol-D Hükümetidir" yazısı bulunmaktaydı. Diğer dövizde ise "Susurluk Devlettir, Gerçek Yeşil MGK'dır. Katleden, kaybeden, işkence yapan ve tüm çeteleri yöneten MGK'dır" yazılıydı. Mahkeme başkanının dövizlerin kaldırılmasını istemesi üzerine Ercan Kartal "kayıpların resimlerini görmekten, isimlerini duymaktan dahi korkuyorsunuz" diye cevap vererek dövizleri tutmaya devam etti. Sonrasında kendi kararıyla dövizleri kaldırarak heyete verdi. Avukatlardan söz alan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı, DGM'lerin AİHM'nin 6. maddesi ile bağdaşmadığına ilişkin bir dilekçe ve 6. madde ile ilgili belgeyi mahkeme heyetine sundu. Avukatlar tutuklu tutsakların tahliyesini istedi.

Ercan Kartal, hazırladığı dilekçeleri okumak için söz aldı. Kayıplarla ilgi-

li dilekçeyi okudu, ikinci dilekçe olarak; son süreçte halka yönelik saldırılar ve kontra Yeşil'le ilgili kamuoyunda bizzat MGK'nın yönlendirmesiyle yapılan tartışmaların gerçek boyutlarını irdeleyen dilekçesini okudu. 1996 Ölüm Orucu'nun ikinci yıldönümüyle ilgili dilekçenin ise içeriğini sözlü olarak anlatarak mahkeme heyetine verdi.

Kartal dördüncü dilekçe olarak "İşkence yapan, yaptıran ve yapılmasına göz yuman tüm iktidar yetkilileri suçludur" kapaklı toplam 175 sayfa-
dan oluşan (...) dosyanın kapağını göstererek tanıtıma başladığı sırada mahkeme heyeti müdahale ederek engellemeye çalıştı. Kartal'a okutmayacağı tartışması yapan heyete Kartal, *"Bu dosyayı okuyup okumayacağıma ben karar veririm"* diye tartışmayı noktalaması üzerine mahkeme heyeti duruşmayı kapattığını söyledi. Kartal, askerlerin engellemelerine müdahale ederek mahkeme başkanının yanına giderek *"Biz değil sen gerginlik yaratıyorsun, savunma hakkımızı engelleyemezsin. Biz gerginlik yaratmamak için hassas davranıyoruz ancak nasıl gerginlik olur onu da gösteririz"* dedi. Kartal jandarmalar tarafından dışarı çıkartıldı. Ara kararda tutsaklardan Ejder Güngör ve Mehmet Gökmen'in tahliyesine karar verilerek duruşma 1 Ağustos 1998 tarihine ertelendi.

Tutsakların mahkeme çıkışında "Kayıpların hesabını sorduk soracağız" sloganını atması ve zafer işareti yapması üzerine jandarmanın saldırısına uğradı.

SUSURLUK'UN 'EKONOMİ POLİTİĞİ'

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 89, Tarih: 11 Temmuz 1998

Futbol kulüplerinin mafyanın eline geçmiş olması son dönemde kamuoyunun daha çok dikkatini çeken bir olay haline geldi.

Aslında futbol kulüpleri belki de son halka.

Burjuva yazarlar bile bu meclisin mafyaya, Susurluk'a karşı bir şey yapamayacağını yazıyorlar.

Nedenini de belirtiyorlar: **KARA PARA!**

Düzen partileri kara parayla finanse ediliyor.

Kontrgerillanın halka karşı saldırıları, operasyonları bu paralarla finanse ediliyor.

Korkunç bir para dönüyor ortada. Kaydı, kuydu, vergisi algısı yok bu paranın.

Bu para Susurluk Devletinin ekonomisinin belkemiğini oluşturuyor.

Susurluk Devleti, tüm kamuoyu baskısına karşı direnmiyor, kamuoyu baskısını karşılamak için "kurban" vermeye bile yanaşmıyor. Çünkü düzen içi güçlerin birbirlerine karşı öyle kozları var ve birbirlerine de o ölçüde bağımlılar ki, kimse kimseye bir şey yapamaz durumda.

Sonuçta halkın oyuna muhtaç olan düzen partileri, göstermelik de olsa bir şey yapmıyorlar, yapamıyorlar. TBMM'de gündeme getirilen her şey, kısa sürede hasır altı oluyor.

Susurluk'ta devletin kontra niteliğiyle, halka karşı sürdürülen savaşın nasıl finanse edildiği de tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. Yine görüldü ki, devlet faili meçhullerde, kaybetmelerde olduğu gibi, ekonomik alanda da tüm kirli işlerde başı çekiyor. Nerede kirli, pis, gayri-meşru bir iş varsa, nerede dolandırıcılık, soygun, talan varsa, hepsinin altından tek isim çıkıyor: Susurluk Devleti!

Şimdi bu yapıya, Susurluk Devleti'nin ekonomisine, tepeden, kuşbakışı bir göz atalım:

(...)

KUMARHANELER

Kumarhaneler Susurluk kazasıyla birlikte gündeme gelse de esasında aralarındaki bağ ortaya konmamıştır. Kumarhanelerin gelişimi ve kontrgerilla örgütlenmesinin adeta finansal kurumlaşması görevini üstlenmesi 1982'lere dayanır. 12 Eylül'le kontrgerillanın her alanda etkinliğinin artmasıyla birlikte kumarhaneler de çoğalmaya başladı.

1982'de kumar makinalarının Türkiye'ye girmesi, 1983'te ise, TC vatandaşlarının kumarhanelere girmesi serbest bırakıldı.

Kumar sektörü kısa sürede tekelleşmiştir. 70 civarındaki kumarhane 3-5 kişinin denetimine girmiştir. 18 kumarhaneyle Besim Tibuk'un NET Holdingi başı çekerken 15 kumarhaneyle Sudi Özkan'ın Princess'i ikinci sıradaydı. **Ömer Lütfi Topal** ise bu sıralamada 11 kumarhaneyle üçüncü sıradaydı, 4 kumarhaneyle Ahmet Banoğlu'nun Clasis'i gelmektedir.

Bunlar politikacılarla, bakanlarla, polis şefleriyle içiçeydiler.

Öldürülen kumarhaneci Ömer Lütfi Topal'ın avukatı Ekrem Marakoğlu'nun açıkladığı bir kaç olay bile bu işlerin nerelere uzandığını göstermiştir. Çankaya Köşkü'ne yakın bir iş adamının kumar borcu için Emniyet Müdüğü Hüseyin Kocadağ aracı oluyor. Mehmet Batallı, İsmet Sezgin ve bazı bakan ve milletvekilleri kumar borçları için araya giriyor. vs... vs...

Kumarhaneler ve kumarhanelerin bulunduğu otellerin sahipleri ve kimlerle ilişkili oldukları da artık sır değildir. Eski polis şefi şimdinin DTP'li Ulaştırma Bakanı Necdet Menzir'le, yine eski polis şefi Clasis otel ve kumarhanelerinin sahibi Ahmet Banoğlu arasındaki ilişki eskilere dayanmakta.

Sudi Özkan'ın Princess'i ise Susurluk'taki kazadan önce Çatlı, Kocadağ ve Sedat Bucak'ın kaldıkları yerdir. Sudi Özkan'ın yine bunlar aracılığıyla Ömer Lütfi Topal'ı tasfiye etmeye çalıştığı belirtilmiştir.

Kumarhane sahiplerinden bir diğeri ise **Besim Tibuk**'tur, işbirlikçi tekeldi burjuvazinin temsilcilerinden olup faşist Liberal Parti'nin Genel Başkanı'dır. Bu faşist, idam cezalarını ve "yargısız infazları" savunmasıyla ünlenmiş bir halk düşmanıdır.

Ömer Lütfi Topal'ın **Emperyal**'inin bir çok yönü açığa çıktı. Ortakları Sami Hoştan ve Ali Fevzi Bir'in kontrgerilla operasyonlarında bizzat yer aldıkları artık herkes tarafından biliniyor. Ancak Ömer Lütfi Topal'ın Emperyal'inin bir başka yanı var ki, bulduğu her yeni ismi haftalarca diline dolayan burjuva basın ilişkisinin bu yanı üzerinde pek durmadı. Bu Topal'la Sakıp **Sabancı** ilişkisidir. Emperyal'in işlettiği kumarhanelerin bir kısmı **HiltonSA**'nın yani **Sabancı**'nın olup, direk ilişki içindedir. Bu ilişki esas olarak tekeldi burjuvazinin mafyayla nasıl içli dışlı olduğunu, kumarhane parala-

rının kimlerin cebine gittiğini de göstermektedir.

Kumarhanelerden elde edilen gelir kumarhaneleri cazip hale getirirken 300 trilyonu geçen cirosu ve kara para aklamanın yerleri olarak hem tekel-ler hem devlet açısından önemli işlev görmektedir.

BANKALAR VE KREDİ YOLSUZLUKLARI

Susurluk ekonomisinin Bankalar ayağında hem kamu, hem özel banka-lar vardır. Ağırlıklı olarak kamu bankaları kullanılmakta, buralarda topla-nan paralar halka karşı yürütülen savaşın giderleri için Susurluk Devleti-nin kaynağı olarak kullanılmaktadır.

Mafyanın para transferlerini yaptığı ve kredi aldığı yerlerdir. Bunun için gelişmiş banka sistemleriyle (Lasing, Online vb.) para transferleri anında yapılmakta, yine “sırdaş hesap” adı altında kara paralar bu bankalara ya-tırılarak aklanmaktadır. Banka sistemindeki değişikliklerle önceleri hazine-den teşvikler ve hayali ihracattan aldığı vergi iadeleriyle beslenen yeraltı dünyası 1990’larla birlikte artık bankalardan karşılıksız kredilerle beslen-meye başladı. Yine çıkarılan yasalarla her önüne gelene banka açma izni verilerek halkın dolandırılması sağlandı.

Bankaların işlevini anlamak için Engin Civan’ın Selim Edes tarafından vurdurulmasıyla açığa çıkan pisliğe bakmak yeter. Devlet yine bu ilişkile-rin de ortasındadır. Selim Edes Turgut Özal’ın zengin ettiği kişilerden biri olup aynı zamanda “aile dostları”dır. Engin Civan da Özal’ın Türkiye’ye getirdiği, “Prens” bürokratlardan biridir. Engin Civan’ı vuran mafyanın başı Alaattin Çakıcı, MİT’le çalışmaktadır. Alaattin Çakıcı ile Selim Edes’i tanıştıran ise Turgut Özal’ın oğlu Ahmet Özal’dır. İlişkilere bakın! Burada dönen paralar ise milyon dolarlarla ifade edilmektedir.

Kutlu Savaş’ın hazırladığı Susurluk raporunda “çetelerin hizmetindeki bankalar” olarak adı geçen Vakıf Bank, Emlak Bank, Halk Bank ve Exim Bank’ın o zamanki yöneticileri eski bürokratlar olup devlet içinde etkili ki-şilerdir. Bu kişilerden Aydın Ayaydın’ın Sermaye Piyasası Kurulu Başkanı olması, Cihan Paçacı’nın DYP döneminde bakan yapılması ve bugün hala DYP milletvekili olması bu işlerin devletin denetiminde olmadan yapıla-mayacağını göstermektedir.

Yine Exim Bank’ın Türkmenistan ve Azerbaycan hükümetine açtığı kre-dilerin Ömer Lütfi Topal’ın Emperyal şirketinin finansmanında kullanılma-sı, Emperyal’ın bir kumarhanesinin Türkmenistan’da yaptırılan TC Konu-kevi’nin içinde olması, kuşkusuz çok dikkat çeken olaylardır.

Özel bankalar da bunlardan ayrı ele alınamaz; mesela, çetelere karşı yapılan eylemlerin şovmenliğine soyunan Sakıp **Sabancı’nın AKBANK’ına** baksak bile bunu görmek mümkün. Burada da mafya-kumarhane-tekelci burjuvazi ortaklığı açıkça görülmektedir. **AKBANK’da** sadece bir şubede, 7

aylık dönemde sadece Emperyal Kumarhanelerine ait 1.3 trilyonluk bir hesap ve transfer vardır. Bu örnek bile tekелci burjuvazi-mafya içiçeliğini, kara paraların bankalarda nasıl aklandığını ve transfer edildiğini, yine kumarhane paralarının nasıl tekелci burjuvazinin kasasına aktığını göstermektedir.

(...)

BORSA

Borsanın kuruluşunun temel nedeni de ikilidir. Bir yanı, kapitalist ekonominin gereğidir. Halkın cebindeki paralar, borsada “şirketlere ortak etme” adına toplanırken, belli bir süre sonra parasının sıfırlanması sağlanmaktadır. Böylece halk bu kanalla sömürölmektedir. Keza buralarda satışa sunulan devlet ve özel sektör şirketlerinin hisseleriyle de aslında ekonomi denetim altına alınıp yönlendirilmektedir. Bu da tekelleşmeye paralel bir gelişmedir.

Diğer yanı ise uyuşturunu, haraç, hayali ihracat ve benzeri ile elde edilen paranın aklanması işlevini görmesidir. Çünkü kim ne aldı, ne sattı belli değildir. Buraya yönelen mafya, uyuşturunu paralarıyla ölkö ekonomisi üzerinde etkide bulunmaktadır. Buranın yönetimi ve denetimi ise devletin atadığı bürokratlar aracılığıyla yürütölmekte, bu bürokratlar mafyayla içli dışlı çalışmaktadır.

Yine “aracı kurumlar” diye bilinen aslında direk kara para sahiplerinin kurdukları borsaya bağlı çalışan kurumlar da vardır. Bunların esas işlevi bir dönem bankerlerin gördüğü işlevdir. Mesela Ömer Lütfi Topal, Yener Kaya gibi karanlık kişiler, aynı zamanda mutlaka birer de aracı kurum sahibidirler. Yener Kaya’nın öldürölmesinin nedeni de işte buradan kazanılan paraların paylaşımında çıkan sorunlar ve devlet için aracı kurum olarak çalışması ve çok şey bilmesidir.

(...)

TÖM KURUMLARIYLA; MGK’SI, TÖSİAD’I MAFYALAŞMIŞTIR

Töm bunlar çok açık olarak Susurluk Devleti’nin sömürö dışındaki gelir kaynaklarını, kontrgerilla çetelerinin nerelerden beslendiğini göstermektedir. Türkiye üzerinden yılda 15 milyar dolarlık uyuşturunu kaçakçılığı yapılabiliyorsa bu ancak devletin denetiminde yapılıyor demektir. Kumarhanelerin bugün kapatılıyor olması bir şeyi değıştirmeyecektir. Daha şimdiden Kıbrıs bu iş için açılmıştır.

Kontrgerilla işte bu paralarla finanse edilmekte, dahası Susurluk devletin ekonomisi de büyük ölçüde bu paraya dayanmaktadır. Buraya tabii ki örtülü ödeneği de eklemek gerekir. Buradan da her türlü yasa dışı işin finanse edildiği Tansu Çiller'in ağzından "açıklarsam savaş çıkar" şeklinde ifade edilmektedir. Hemen tüm emperyalist ülkelerin, faşist yönetimlerin istihbarat, güvenlik vb. örgütleri giderlerinin büyük bölümlerini yukarıda saydığımız yollardan temin etmektedir. Bugün devlet Susurluk'ta yakalanmıştır ve tüm pislikleri ortaya çıkmıştır. Tüm çabaları açığa çıkan bu pislği örtmeye yöneliktir. Zaten son hazırlanan raporda da bu durum eleştirilerek "artık bu işleri bu kadar aleni yapmayalım" denmektedir.

BU PİSLİĞİ TEMİZLEYECEK OLAN DEVRİMDİR

Egemen sınıflar ve hiçbir düzen partisi Susurluk'un üzerine gitmiyor; çünkü hepsi Susurluk'un ekonomisinden besleniyorlar.

Yalnız "adalet" için değil, bu sömürücü, talancı, soyguncu, asalak ekonomik çarkı kırıp, halkın çıkarları doğrultusunda işleyen bir ekonomik düzen yaratmak için de, Susurluk Devleti'ni yerle bir etmek gerektiği açıktır. Halkın denetlediği bir ekonomik yapı oluşturulmadan bu pisliklerin, yolsuzlukların, soygunun önüne geçilemez. Halkın ekonomiyi denetlemesi ise, elbette ancak HALKIN İKTİDARI'nda mümkün olur.

Susurluk Devleti'ni halkın bilincinde hiçbir rapor aklayamaz artık. Hiçbir göstermelik mahkeme, hiçbir açıklama, hiçbir başbakan Susurluk Devletini temize çıkaramaz. Çünkü Susurluk devleti tüm çıplaklığıyla halkın bilincinde ve vicdanında teşhir olmuştur. Ne yaparlarsa yapsınlar bu pislği örtemezler, gizleyemezler. PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER!

AĞAR'IN DÜĞÜNÜNDE SUSURLUK DEVLETİ BİRARADAYDI

Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 95, Tarih: 22 Ağustos 1998

Kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın oğlunun düğününde düzen partilerinden, orduya, polisten, tekelci burjuvaziye kadar Susurluk Devletinin tüm bileşenleri yer aldı.

Susurluk'un devlet olduğuna inanmayanlara, bizzat Susurluk devleti tartışılmayacak kadar açık bir kanıt gösterdi.

Susurluk'un mimarları, finansörleri, meclisteki aklayıcıları, Ağar'ın oğlunun düğününde kolkola girerek suçlarını itiraf ettiler.

SUSURLUK DEVLETTİR; 1996 Kasım'ından itibaren Türkiye Susurluk'u konuşmaya başladı. **1997** boyunca konuşulan, Susurluk Devletinin her kademesinden fışkıran pislikler, açığa çıkan faili meçhuller, binlerce operasyon ve gecekondu semtlerinin meydanlarını dolduran halkın hesap sorma isteğiydi. **1997 sonlarından** itibaren konuşulan ise Susurluk Devletinin üzerinin örtülmesiydi.

Bu süreç sağdan sola tüm siyasi güçler için, kimin, hangi konumda olduğunun, kimi savunduğunun ve savunmadığının da açıkça görüldüğü bir süreç oldu. Susurluk gündemi bir süredir geri plana düşmüş gibi gözükse de aslında kontrgerilla devletini anlatan bir tanım olarak artık siyasetin, politikaların, siyasi literatürün ayrılmaz bir parçası durumundaydı.

Politikalarını ve gündemlerini burjuvaziye bağlı olarak şekillendiren kesimler açısından, burjuvazinin ve MGK'nın Susurluk'u geri plana itmesiyle birlikte Susurluk meselesi de tali plana düşmüştü. **Yurttaş Girişimi, ÖDP, EMEP, SİP** gibi reformistlerin gündeminde artık Susurluk yoktu. Ne Bir Dakika Aydınlik çağrısı yapıyorlar, ne de sokakları süpürmeye çıkıyorlardı. Oysa Susurluk Devleti halen işbaşındaydı, iktidardaydı. En yakın ve somut örnek; aylardır, dört devrimcinin kaybedilmesi üzerine "**Kaybeden Susurluk Devletidir**" diye yazıyor, alanlarda "Kaybeden Susurluk Devleti-

dir” pankartlarıyla gösteriler yapıyoruz. Fakat dün Susurluk’a karşı olduklarını söyleyenler yanımızda değiller, bu sloganlarımıza katılmadılar hiç.

Çünkü “**Susurluk Devlettir**” tespitimize katılmıyorlardı.

Peki onlara göre Susurluk neydi? Susurluk bir kısmına göre “**Çiller Özel Örgütü**” idi. Bir diğer kısmına göre Ağar’lar, İbrahim Şahin’ler, Yeşil’ler ve “Söylemezler”, “Yüksekova” diye adları da bulunan bilumum çetelerdi. Kimilerine göre ise Susurluk “**Çiller-Ağar-Bucak**”tan ibaretti.

Onlara göre ANAP, CHP ve onların temsil ettiği kesimler Susurluk Devletinin içinde değillerdi. Çünkü mesela aynen ÖDP gibi, Yurttaş Girişimi gibi, Aydınlıkçılar gibi, “**Çiller-Ağar yargılansın**” diyorlardı.

Tekeller Susurluk Devletinin içinde değillerdi! Çünkü TÜSİAD demokratikleşme istiyor, ilerici raporlar hazırlıyordu.

Ordu da Susurluk Devletinin içinde değildi. Gerçi arada Veli Küçük gibi, JİTEM gibi Susurluk devletinin içine karışmış kesimleri vardı ama onlar da Bir Dakika Karanlık eylemlerinde Genelkurmay’ın ışıklarını yakıp söndürmüşlerdi. Soruşturma komisyonları, raporlar birbirini izledi.

Devletin hazırladığı raporlarda oligarşi içi hesaplaşmalar nedeniyle çeşitli gerçekler ortaya konmakla birlikte açıkça Susurluk devleti savunuluyordu, ama kimileri yine de bunu görmekten uzaktı.

Bir düşün, tüm bu tartışmalara adeta bir cevaptı. Düşününün sahibi Mehmet Ağar’dı. Mehmet Ağar, “Susurluk çetesinin” kontrgerilla şeflerinin en önemlilerinden biri olduğunda herkesin hemfikir olduğu bir isimdi.

Bu düşünde mesela **İbrahim Şahinlerin, Ayhan Çarkınların, Bucakların, Korkut Ekenlerin, MİT’in, Emniyet’in** bulunması normaldi. Eğer katılımcılar bunlarla sınırlı kalsaydı reformistler, Susurluk’un şu ya da bu isimlerden, çetelerden oluştuğunu düşünenler için bir terslik olmaz, tersine söyledikleri kanıtlanmış olurdu.

Ama öyle olmadı. Düşününün şahitleri Kenan Evren ve Süleyman Demirel’di. Demirel’in son anda gelmemesi bir şeyi değiştirmiyor. Düzen partileri oradaydı. **Rahmi Koç**’tan, **Sabancı**’ya tekелci burjuvazinin en koda-manları, burjuva medya patronları oradaydı. Generaller, polis kadrosunun tümü oradaydı.

Susurluk’un tablosu işte budur. Tekeller, MGK, patronlar, düzen partileri, politikacılar hepsi özenle orada biraraya gelmişler.

Düşün Susurluk’un devlet olduğunu herkese göstermiştir.

Susurluk’un mimarları, halka bu düşünle, “*sizi aldattık, zamanlama yaptık, Ağar’a binlerce operasyonu yaptıran bizdik, biziz. Ağar baş uygulayıcımızdır. Biz hala iktidardayız ve Ağar’a, dolayısıyla yaptıklarımıza sahip çıkıyoruz*” demişlerdir.

Mehmet Ağar halen bir şey çıkmayacak olsa da, göstermelik olsa da Susurluk davası nedeniyle yargılanma sürecinde olan biridir. Demirel bu ülkenin halihazırda cumhurbaşkanıdır ve Susurluk olayı gündeme geldiğinde **“gittiği yere kadar götürün”** demiştir. İşte bu Demirel şimdi Kenan Evren’le, kontrgerillanın örgütleyicisiyle birlikte Ağar’ın oğluna nikah şahitliği yapmayı kabul etmiştir.

Düzen partileri başta ANAP olmak üzere hepsi Susurluk’taki gibi çetelere karşı olduklarını, Susurluk’un açığa çıkarılması, soruşturulması gerektiğini söyleyip durdular hep. Hepsi tam kadro düğündeydi.

Sabancı “Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık” eyleminde İkiz Kulelerinin ışıklarını yakıp söndürerek şov yapıyor, her şeyin aydınlığa çıkarılması gerektiğini söylüyordu. TÜSİAD’çılar genel olarak aynı dilden konuşuyorlardı. Rahmi Koç tatilini yarıda kesip Ağar’ın düğüne katılmıştır. **Sabancı** oradadır. Bilcümle tekelci patronlar oradadır.

Burjuva medya televizyonlarıyla, gazeteleriyle Susurluk için aylarca kampanyalar düzenlemiştir. O süreçte burjuva medyanın da Susurluk’un başı olarak gösterdiği isim Ağar’dır. İşte o medyanın patronları, başyazarları tam kadro Ağar’ın düğünündedirler.

Demirel’in, düzen partilerinin, tekelci burjuvazinin, ordunun, burjuva medyanın Ağar nezdinde sahip çıktıkları binlerce operasyondur, infazlar, faili meçhuller, kaybetmeler, köy boşaltmalar, uyuşturucu kaçakçılığıdır.

Ağar’ın düğününde tüm netliğiyle kendini gösteren Susurluk devletinin tablosunda, açığa çıkan bir başka yan, Susurluk’un devlet olduğunu görme basireti veya cesareti gösteremeyenlerin içine düştüğü durumdur. Reformistler, aydınlar Susurluk Devletinin bu parçalarından **hangilerine “ilericilik” rolü yüklemediler ki?**

Demirel’in değiştiğini keşfettiler önce. O da 80 öncesinden ders çıkarıyordu. 1991’de iktidar olduğunda halka karşı düşmanlıkta, katliam politikaları izlemekte, 1970’li yılların Milliyetçi Cephe dönemlerinden hiç de kalmadığını göstermişti ama reformistler, küçük-burjuva aydınlar bu gerçeği görmemekte ısrarlıydı. Öyle ki ÖDP daha üç-beş ay önce Demirel’i savunmayı kendisine görev sayabiliyordu. İşte sahiplendiğiniz, savunduğunuz Demirel!

Demirel’in Ağar’ın düğününde nikah şahidi olacağının kamuoyuna yansması üzerine yapılan yorum ve değerlendirmeler Demirel ve Susurluk gerçeğinin hala anlaşılmadığını gösteriyor. Can Dündar gibileri ona özet olarak katılırsan Susurluk’çuların, katılmazsan bizim cumhurbaşkanımız olduğun anlaşılabilecek diye seslenebiliyorlar. İşte son anda katılmaktan vazgeçti. Şimdi Demirel yine Can Dündar’ların cumhurbaşkanı oldu. ÖDP cumhurbaşkanına gönderdikleri açık mektupta *“bu düğüne katılarak, çetelerin cesaret ve güç bulmalarına katkıda bulunmayınız”* diyor hala. ÖDP

hala çeteler edebiyatında. Hala Demirel'i korumaya çalışıyor. "Çeteler" olarak ele alsanız bile mektup yazdığınız adam o çetelerin sahibi, kurucusu zaten.

Demirel bu ülkede kontrgerillanın en eski ve en sadık örgütleyicilerindendir. Katliamların, infaz, kaybetme politikalarının altında hep onun imzası vardır.

Yurttaş Girişiminden Engin Cinmen ise aynen şöyle diyor: "*Cumhurbaşkanının böyle bir kişinin düğününe katılması son derece yadırgatıcı.*" Bu ülkede Demirel'in Ağar'a nikah şahidi olması değil, bunu "yadırgatıcı" bulanların tavrı yadırganabilir ancak. Gerçek karşısında ancak bu kadar kör olunabilir. En basitinden Demirel'in başbakanlığı dönemlerinde, emri altındaki bir bürokrat olan Ağar'ın yaptıklarından haberdar olmaması, onlardan sorumlu sayılmaması mümkün müdür? Yurttaş Girişimine sorarsanız mümkündür. Ağar yargılanır, bir de ceza alırsa Susurluk dosyası kapanmış olacak, ülke çetelerden kurtulmuş, demokrasiye yaklaşmış olacaktır. Yurttaş Girişimi, ANAP'ın politikalarına ve MGK'nın manevralarına güç veren bir konuma işte bu bakış açısıyla düşmüştür.

Sabancı'ya da **ilerici** demişlerdi. ÖDP'den, HADEP'e kadar tüm reformistler TUSİAD'ın raporunda ilericilikler bulmuşlardı. Ve bu nedenle **Sabancılar**'ın cezalandırılmasına dahi karşı çıkacak kadar inanmışlardı onlara. İşte ilerici **Sabancı'nız!** İşte Kürt sorunun çözümünü isteyen TUSİAD'çıların! Ağar'ın düğünündeki tabloya bakın, hepsi yerli yerinde duruyor.

Bu tabloda yine kimin politikadan ne anladığını çok açık biçimde görebilirsiniz. Sosyalizm adına, "kitle partisi" olma adına, Kürt halkının ulusal kurtuluşu adına yapılan "büyük" politikalarla, kimlerle kolkola girildiğini bu tabloda görebilirsiniz. ÖDP'sinden HADEP'ine Sabancılar'la, ANAP'larla kolkola girmek istemişlerdir. Böyle olduğu için Susurluk'u aynen onların tanımladığı gibi tanımlamışlardır. Sloganlarında onların istediğinden bir adım ileriye geçmemişlerdir. İşte **düzen içi politika** budur. Bakın reformistlerin Susurluk konusunda ileri sürdükleri sloganlara. Hepsi ANAP'la neredeyse kelimesi kelimesine paraleldir.

"**Susurluk Devlettir**" diyemezlerdi. Çünkü dedikleri noktada devlete karşı mücadele içine girmeleri gerekir. Oysa onların mevcut devlete karşı bir konumları yoktur. Onlar yalnızca mevcut devletin bazı reformlarla biraz iyileştirilmesinden yanadırlar. Biraz demokratikleşme, biraz ulusal hak kırıntıları. Tekelci burjuvaziyle çakıştıkları nokta da burasıdır.

Artık daha belli, daha açıktır; Susurluk Evren'dir. Susurluk Demirel'dir, Susurluk MGK'dır, ordudur. Susurluk bütün burjuva partileridir. Susurluk 12 Eylül'dür. "Laik"inden, "şeriatçı" sına kadar Susurluk'un içindedirler.

Susurluk'un devlet olduğunu göremeyenler, burjuvazinin şu ya da bu kesimine yedeklenmekten kurtulamazlar. Düzen içinde kendine ittifaklar arayanlar Susurluk Devletiyle ittifak yapıyorlar demektir.

Sabancı Davasına Devam Edildi

*Halk İçin KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 97, Tarih: 5 Eylül 1998*

Sabancı Center'in DHKC savaşçıları tarafından basılarak Özdemir Sabancı, Haluk Görgün ve Nilgün Hasefe'nin cezalandırılmasıyla ilgili açılan davaya 1 Eylül günü 6 No'lu DGM'de devam edildi.

Duruşmaya Bayrampaşa Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Ercan Kartal, Ümraniye Hapishanesi'nden Ferhan Taş, Sakarya Hapishanesi'nden Murteza Deveci, Bakırköy Hapishanesi'nden Fatma Erdem ve tutuksuz yargılanan Av. Metin Narin katıldı. Tutsakların avukatı Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı ve Sabancı ailesi adına müdahil olarak katılan Av. Vehbi Kahveci de duruşmada hazır bulundu. İtirafçı hain Mustafa Duyar ise duruşmaya katılmadı.

Duruşmada katılmak için getirilen tutsaklar "DGM'lerden Hesap Soracağız" sloganını atarak DGM binasına girdiler. Duruşma saat 11.30'da başladı. Duruşma başlarken tutsaklardan Ercan Kartal "MİT ABD'dir, MİT TÜSİAD'dır. MİT SUSURLUK'TUR... HESAP SORACAĞIZ" ve "DHKP-C, TERÖRİST ABD EMPERYALİZMİNE KARŞI DÜNYA HALKLARININ YANINDADIR ZAFER HALKLARIN OLACAKTIR" yazılı iki döviz açtı.

Duruşmada ilk sözü müdahil olarak Sabancı ailesi adına katılan Av. Vehbi Kahveci aldı. Kahveci konuşmasında Sabancı Center baskını üzerine incelenmemiş noktalar olduğunu; eyleme yardımcı olan başka kişiler olabileceğini belirtti. Eylem sırasında 25. katın çaycısı Dursun Bozkurt ve giriş kapısındaki güvenlik görevlisi Galip Akbaş'ın ifadelerinde çelişkiler bulunduğunu ve bu kişilerin dinlenmesini istedi.

Eylemden bir yıl sonra teslim olan hain Mustafa Duyar'ın eylemle ilgili tüm ayrıntıları anlatmasına rağmen, devrimci irade ve yaratıcılığın gücünü anlayamayan avukat Kahveci, MİT ve polisin medya aracılığıyla eylemi bulandırmaya çalışan teorilerinin bir devamı olarak ilgisiz insanları afişe ederek ne kadar "hukukçu" olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Mahkeme heyeti Kahveci'nin bu talebini kabul etti. Av. Kahveci'nin ardından tutsaklardan Ercan Kartal yazılı olarak hazırladığı MİT ve DGM'lerle il-

gili iki dilekçe okudu. Ercan Kartal'ın ardından tutuksuz yargılanan Av. Metin Narin yaptığı konuşmada, DGM'lerin meşru olmadığını ve alınan kararların da meşru olamayacağını, bu nedenle DGM'lerin kapatılması gerektiğini vurguladı.

Duruşmada son olarak tutsakların avukatı Behiç Aşçı konuştu. Behiç Aşçı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin aldığı kararla DGM'lerin yasal olmadığını, DGM'lerin kapatılmasını talep etti.

SOL, MEVCUT SİSTEME KARŞI OLMAKLA BAŞLAR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır

Sayı: 9, Tarih: 19 Aralık 1998

12 Aralık tarihli Özgür Politika'da İHD'den Eren Keskin'le yapılmış bir röportajda Özgür Politika muhabirleriyle Eren Keskin arasında şöyle bir diyalog yer alıyor;

Özgür Politika: *Sermaye çevrelerinden bir çözüm önerisi beklenebilir mi?*

Eren Keskin: *Eskiden bazı çevreler vardı, örneğin Sabancı bazı öneriler getirmişti, ancak susturuldu, saldırıya uğradı. Koç, hep MGK güdümlü. İsak Alaton gibi işadamları zaman zaman çözümünden, barıştan bahsediyorlar."*

Sabancı'ların cezalandırılması konusundaki komplo teorilerinin etkisinden hala kurtulamadığınız görülüyor. Ancak bunun üzerinde durmayı gereksiz görüyoruz. Sormak, söylemek istediğimiz daha farklı, ama tabii yine bununla ilişkili bir başka konudur:

Siz de mi emperyalist çözüme inandınız sayın Eren Keskin?

Haklısınız! Şimdi moda bu. ÖDP'sinden, PKK'sine, demokrasiyi de, Kürt sorununa çözümü de oralardan bekliyorlar. Biri legal, yasal bir parti, biri silahlı mücadele örgütü; aynı noktada olmaları ne kadar ters görünüyor değil mi? Zaten olayın kendisi de pek "düz" değil. Ne kadar lanetlenmiş, ne kadar karşı olunması gereken şey varsa şimdi "yaşasın" olmuş.

Yaşasın tekeller... Yaşasın Sabancı... Yaşasın Almanya... Yaşasın İtalya... Yaşasın TİSK-DİSK işbirliği... Varol MGK...

Kim kahrolsun peki?

Devrimci, demokrat, sosyalist, yurtsever, muhtelif sıfatlarla "mücadele" ediliyor. Fakat kime karşı mücadele ediliyor? Hedef kim? Düşman kim?

Demokrasi için mücadele edenler! Demokrasiyi ayaklar altına alan kim?

Kürt halkı için mücadele edenler! Kürt halkını sömüren, zulmeden kim?

İnsan hakları için mücadele edenler! İnsan haklarını ihlal eden kim?

Tüm bunların sorumlusu kim sayın Eren Keskin?

Size emperyalizmi mi anlatacağız? Devletin ne olduğunu mu yeni baştan anlatmak gerek?

Sol kim? Sağ kim? Sosyalistlik ne? Demokratlık ne?

Her şey karmakarışık hale getirilmiştir. Bu yüzden bunlardan başlamak gerekiyor. Bunlar açıklığa kavuşturulmadan dost, düşman her şey bir kaos içinde kalmaya mahkumdur. İnsan haklarını ihlal edenler, Kürt halkının dilini yasaklayıp tüm ulusal haklarını gaspedenler, işkence yapan, infaz eden, kaybedenler dağdaki üç-beş asker, şubedeki üç-beş polis mi?

Devlet kim? O da belli değil.

Karşıma asıl düşmanı; Susurluk Devletini koymadan, hatta bu devletin icazetinde, bu devletin koruduğu sömürü sisteminin himayesinde neyi, nasıl düzeltereğiz?

Hangi haklar ve özgürlükler mücadelesini, kime karşı yürüteceğiz?

Mesele sadece Kürt dili mi? Demokrasi, Kürt sorunu vs. deyip de her şeyi buna indirgemek, milliyetçilikten başka bir şey değildir. Milliyetçi olmak için sol olmak da gerekmez.

Devletle, mevcut sistemle uzlaşarak, bütünleşerek sol olunmaz.

Sol, mevcut sisteme karşı olmakla başlar. Mevcut sistem egemenler ve ezilenler, oligarşi ve halk gerçeğinden oluşur.

Sayın Eren Keskin bu röportajda diyorsunuz ki **“sivillerin Türkiye’de hiçbir hakları yok”**... Hiçbir şey anlatmaz bu cümle. Anlattığını sandığı da büyük bir yanıltır.

Siviller dediğiniz kim? Röportajınızda da geçtiği üzere Sabancılar, Koçlar, İsak Alatonlar sivildir. Onların da hiçbir hakkı yok mu Türkiye’de? Yapmayın!

Hangi hakkı yok tekerci burjuvaların? “Sivil” faşistlerin, pekala “sivil” bir güç olan mafyacaların hangi hakkı yok?

Yanlış düşünüyor, dolayısıyla yanlış cümleler kuruyorsunuz.

“Halkların Türkiye’de hiçbir hakları yok” tur. Cümlenin doğrusu budur. Türkiye’nin gerçeği budur. Ama siz sınıf gerçeğini reddettiğiniz, halk ve egemen sınıflar, sömürenler ve sömürülenler diye bakamadığınız için yanlış üzerine yanlış yapıyorsunuz.

Dünyaya ve kendi alanınızda insan hakları mücadelesine, böyle çarpıklaştırılmış, muğlaklaştırılmış teorilerle değil de, ayakları üzerinde duran net bir bakış açısından baktığınızda, mücadeleniz de, cümleleriniz de daha yerli yerine oturacaktır.

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 11, Tarih: 19 Aralık 1998

(Derginin ön kapağıdır)

BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ YOLUNDA

kurtulus

SAYI: 11 2 Ocak 1999 2. BASKI 150.000 TL. (KDV DAHİL) HAFTALIK SİYASİ GAZETE

EMPERYALİZM
Türkiye'nin
Demokratikleşmesini
İstiyormuş! Yıllardır Her
Türklü Zulmü Uygulayan
Oligarşiyi Destekleyen
Kimdi Peki?

EMPERYALİZM
Kürt Sorununun
Çözülmesini İstiyormuş.
Kürdistan'ı Bölüp
Parçalayan Kimdi
Öyleyse? Halka Karşı
Kullanılan Silahları Türkiye
Oligarşisine Kim Satmış?
Irak'ı Bombalayan,
Yüzyıllardır Dünya Halklarını
Sömüren Kim?

OLİGARŞİ Önemize
Yeni Bir Hükümet Koyup
Buna Güvenmemizli,
Bunun Krizi Çözeceğini
İstiyor. Bu 56. ın Olacak.
Bugüne Kadar kiler Ne
Yaptı ki?

TEKELLER, Sabancılar,
Koçlar, Dün ANASOL-D'nin
Desteklenmesini
İstediler. Peki Halk Zım
ve Zulümden Başka Ne
Gördü ANASOL-D'den?
Şimdi Yalım Ezer'i
Destekleyin Diyorlar,
Yarın Başka Birini...
Ama Gelen Giden
Onlara Çalışıyor.

EMPERYALİZM VE TEKELLER ÇÖZEMEZ!

- ◆ SUSURLUK'U
- ◆ KÜRT SORUNUNU
- ◆ EKONOMİK KRİZİ
- ◆ ENFLASYONU
- ◆ ADALET TALEBİNİ
- ◆ DEMOKRASİLEŞMEYİ
- ◆ TRAFİK VE SAĞLIK SORUNUNU
- ◆ SOKAK ÇOCUKLARI SORUNUNU
- ◆ KONUT VE EĞİTİM SORUNUNU
- ◆ YOKSULLUK VE SEFALETİ

HALK ÇÖZECEK!

“Lider Sultası” mı? Parlamente Faşizm mi?

*Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır
Sayı: 13, Tarih: 16 Ocak 1999*

Burjuva kalemler, **tekeli** patronlar, sık sık Meclisteki “lider sultası”ndan şikayet ederler. Tüm kötülüklerin, enflasyonun düşürülemezinden gerekli yasaların çıkmayışına, halkın memnuniyetsizliğinden faili meçhullerin çözülmemesine kadar hemen her musibetin sorumlusunun bu liderler olduğunu söylerler.

Bu da düzenin **“kendini aklama”** demagojilerinden biridir.

Düzen aslında iyi ama liderler kötü... onun için de her şey kötü oluyor.

Evet, gerçekten de oligarşinin Meclisinde bir liderler sultası vardır. Mecliste alınan kararları, 550 milletvekili değil, 5 parti lideri vermektedir. Milletvekilleri, milletin değil, liderlerinin vekilidirler ve liderleri nasıl isterse öyle parmak kaldırır.

Ama bu ne Çiller’in, ne Mesut Yılmaz’ın “diktatörlüğünden” kaynaklanmıyor. Sistem öyle kurulmuştur.

Başta 1982 Anayasası olmak üzere, parlamento sistemi düzenleyen tüm yasalar bu düzeni ortaya çıkarmıştır.

Çünkü düzenin çıkarına olan budur.

Niçin böyle bir sistem kurulmuştur?

Bir; oligarşik diktatörlük, adı üstünde bir diktatörlüktür. Bu nedenle faşizmin demokrasilik oyunu da, özünde, katılımcılığın her türünü reddeder. Bunun için yıllarca sendikalardan üniversitelere kadar pek çok kurumun siyasete katılımı yasalarla yasaklanmıştır.

Oligarşi, siyaset mecliste yapılır deyip, her şeyi orayla sınırlamıştır.

İki; Mecliste de her kafadan bir ses çıkarsa, oligarşi için karar almak zorlaşır, arada istenmeyen sesler çıkar. Bunun için partilerin örgütlenmesi, delege sistemleri öyle belirlenmiştir ki, seçilen hiçbir milletvekili, liderinin sözünden çıkamasın, hep ona bağlı kalsın. Dolayısıyla, oligarşinin

asıl efendileri, isteklerini 5-6 parti lideri aracılığıyla kolaylıkla yasallaştırmaktadırlar.

Üç; Oligarşi katılımcılıktan, farklı seslerden o kadar rahatsızdır ki, bu partiler bile aralarındaki sözde ayrılıkları büyütüp, pastadan pay kapma savaşını kızıştırdıklarında, karar alma hakkı onların da elinden alınır ve MGK direkt müdahale eder. Aynen son dönemde olduğu gibi.

Dört; Demokratik bir parti yapısı oluşturulsa, bu demektir ki, halkın tepkileri, talepleri Mecliste çok daha fazla dile getirilecektir. Lider sultanının olmadığı, yani mesela milletvekillerini liderlerin değil de tabanın belirlediği partilerde, sonuçta halktan insanlar veya demokrat nitelikli az çok cesur insanlar da meclise gelebilecek ve oligarşiyi rahatsız edeceklerdir. Lider sultası, bunu engellemek için de gereklidir.

İşte bu ve benzeri nedenlerle parlamenter faşizm sistemi böyle kurulmuştur.

“Lider sultası”ndan en çok şikayet ediyor görünen **tekelci** patronlardan **Sakıp Sabancı**, acaba gerçekten demokratik bir meclis ister mi?

İstemeyeceği kesindir. Çünkü o zaman **Sabancı** Holding’in istediği yasalar öyle kolay çıkmayacaktır o meclisten.

5 parti liderini suçlu ilan ettin mi, düzen de, meclis de aklanmış oluyor.

Halbuki Çiller gitse, Mesut Yılmaz, Baykal, şu bu gitse ve yerlerine başkaları da gelse, sistem aynen devam edecektir.

Çünkü sistem zaten, lider diktatörlüğü değil, oligarşinin diktatörlüğüdür. Daha açık olarak faşist diktatörlüktür. Parti liderleri bu diktatörlüğün memurları, uygulayıcılarıdır.

Düzenin asıl diktatörleri, liderlerin sultanından durmadan şikayet eden **Sabancı** gibi **tekelci burjuvalardır**.

Sabancı “Lider sultası”ndan o kadar şikayetçiye, önce kendisi sussun bakalım. Bu ülkede her konuyu bilen, her konuda hükümete akıl verecek bir tek o mu var?

Ama **Sabancı** susmaz. Hükümetlere alacakları kararları dikte ettirmeye devam eder. Çünkü o **tekelci burjuvazinin** çıkarlarını dile getirmektedir ve bu ülkede düzen partileri de, onların liderleri de **tekelci** burjuvaziye hizmet ettikleri kadar, o koltuklarda oturabilirler. Dolayısıyla; yapılacak seçim, HALKIN VEKİLLERİNİN seçildiği bir seçim değil, **tekelci burjuvazi** adına kimlerin hükümet olacağının belirlenmesinden ibarettir. Liderler, bu nedenle daha baştan milletvekili adaylarını seçerken, **tekelci** burjuvaziye kul-luk edecek olanları, kendi çıkarları **tekellerin** çıkarlarıyla aynı olan kişileri seçeceklerdir. Bu “aday”lar seçilince de, o çatı altında **TEKELCİ BURJU-VAZİNİN** vekilleri olarak hizmet verirler.

Bir Hainin Cenazesinin Ardından Yapılan Teoriler “SUSURLUK’UN SOL ELİ” Mİ, KONTRANIN DİLİ Mİ?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ’ta yayınlanmıştır.

Sayı: 19, Tarih: 27 Şubat 1999

Bir hainin bu dünyada zaten fazlalık olan bedeninin ortadan kaldırılması üzerine uzun süredir dilleri paslanmış olan Susurluk “uzmanları” ve komplo teorisyenleri bu fırsatı kaçırmadılar. Burjuva medya sayfalarında ve ekranlarında yine saçmalamalarını ve pisliklerini saçmaya başladılar.

Burjuva medya ve burjuva politikacıları bu derin araştırmaları sonucunda şu sonuçlara vardılar. “*Mustafa Duyar sıradışı biri*”, “*Çok şey biliyordu susturuldu*”, “*DHKP-C olabilir mi?*”, “*Konuşacaktı...*”, “*Susturuldu*” vb. vb...

Koro genel olarak bildik isimlerden oluşuyor; ama her seferinde komplo teorisyenliğinin fazladan bir şöhet getirdiğini gören yeni birileri de ekleniyor. Söylediklerinde yeni bir şey aramak ise boşunadır. Durmadan ve her olayda birbirlerini kopyalar, birinin saçmaladığı, ortaya attığı bir şey, diğerinin teorisinde “kanıt” olarak kullanılır. Aralarında bu konuda zengin bir işbirliği vardır. Şimdi olayımıza bakalım:

Olay Nedir? Bir hain öldürülmüştür. Kuşkusuz hain Duyar’ın öldürülmesi üzülecek bir şey değildir. Pis bir haindir ve yüzlerce kez ölümü haketmiştir. Mustafa Duyar da onurlu-namuslu bir yaşam yerine pislği seçerek düşmanla el ele verip Parti-Cephe’ye ve halka saldırmıştı. Bu yüzden de halkın adaletinden asla kaçamayacak, cezalandırılacaktı. Bu yanıyla hain Duyar’ın cezalandırılması devrimci adaletin konusuydu. Bir diğer ifade ile bu hainden yaptıklarının hesabını halkın adaleti sormalıydı. Ve er geç de olsa soracaktı. Mustafa Duyar dünyada fazlalık olan bir haindi. Ama ne yazık ki Parti-Cephe’nin adaletiyle karşılaşmadan öldürüldü.

İhtimaller Nelerdir? Şimdi ihtimallere bakalım.

Bir; Duyar'ı DHKP-C öldürmüş olabilir; Çünkü zaten DHKP-C Duyar'ı hain olarak ilan etmişti. 12 Ocak 1997 tarihli DHKC bülteninde Duyar'ın ihaneti ilan edilmiştir: **"M. Duyar örgütüne ve halkına ihanet etmiş ve teslim olmuştur..."**

Hiçbir ihanetin cezasız bırakılmaması DHKP-C'nin bilinen bir politikası olduğuna göre, Duyar da cezalandırılacak biri konumundadır... Ancak, DHKP-C yaptığı eylemleri üstlenir, savunur. Bu olayda böyle bir üstlenme yoktur. Tersine DHKP-C eylemin kendileriyle ilgisi olmadığını açıklamıştır.

İkinci ihtimal; Sabancı ailesi "kişisel intikam" için Duyar'ı öldürtmek isteyebilir. Bu konuda kendilerince "gerekçeleri" ve daha önce affına karşı olduklarını, "cezasını bulmasını istedikleri" gibi olgular vardır. Ancak böyle olduğunu gösterecek bir kanıt şimdilik yoktur ortada.

Üçüncü ihtimal; Bir çetenin şöhret için bu işi yapmış olması. Herhangi bir Susurluk çetesinin fırsatını bulursa bunu yapması için fazlasıyla neden vardır. Tekellere, bakın sizin davanızı güdüyorum mesajı vermiş olacaklar, dahası piyasada ünlerini artırıp topladıkları haracı bir kaç misli katlayacaklardır. Bu olayda hemen tüm olgular bu ihtimalin gerçekleştiğini göstermektedir.

Yani ihtimaller açısından "kesin olarak olmadığı" belli olan ortadadır. Dolayısıyla hain ya yeni yetme mafya bozuntularının meşhur olma çabasının sonucu ya da bizzat Sabancılar'ın isteğiyle öldürülmüş oldu. Konu budur.

Sıra Komplo Teorisyenlerinde: Şimdi bu konu üzerine yazılanlara bakalım: CHP'li Fikri Sağlar şunları söylüyor. *"Bu cinayetin bir başka faili olarak halen aranan Fehriye Erdal'ın Susurluk'un önemli isimlerinden Hüseyin Kocadağ tarafından Sabancı Center'e yerleştirildiği bilinmektedir... Ayrıca, Susurluk kazasında ele geçen Baretta marka silahın Sabancı cinayetinde kullanıldığı iddiası da bu konuda açıklama bekleyen bir başka durum olarak varlığını sürdürmektedir..."* (Radikal, 16 Şubat 1999)

Şimdi bu iddialar nereden çıkıyor? Nasıl kanıtlanıyor? Eyüp Aşık'a **"Duyar olduğunu sandığı"** biri telefon etmiş de Susurluk kazasında ele geçen silahın Sabancı eyleminde kullanılan silah olduğunu söylemiş. TV ekranlarında Mercedes'te ele geçen Baretta'nın seri numarası mı gösterilmiş acaba veya acaba Duyar kullandığı silahın seri numarasına mı bakmışmış? Teori baştan sakat: *"Duyar olduğunu sandığı"* biri söylüyor bunu. Ya değilse? Ya yanlış sandıysa Aşık?... Sonra, Sağlar *"Fehriye Erdal'ın Hüseyin Kocadağ tarafından Sabancı Center'e yerleştirildiği bilinmektedir..."* diyor. Nereden "bilinmektedir" oluyor; kanıtı ne? Üstelik Fehriye Erdal bu konuda bizzat kendisi açıklama yapmış ve bunu yalanlamışken. Olayın muhatabı o. Onun söylediği geçerli olmuyor, o zaman geçerli olan ne?

Sanmalar, mışmışlar, kurgulara denk düşecek başka kurgular...

Yeni Bir Komplo Teorisyeni; Herkes Apo gündemiyle meşgulken bu boşlukta **Can Dündar** da komplo teorisyenliğine soyunmuş. Bu da ÖDP'li solcu. Çok yakışmış. Üstelik de *"komplo teorilerini pek sevmediğini" söyleyerek* yapıyor bu işi. Yazdıklarına bakınca ya bir de sevseydi? diye düşünüyorsunuz.

Biri bürosuna telefon etmiş de... *"Sabancı suikastını üstlenen örgütten olduğunu söylemiş"* de, *"olayın ayrıntılarını, yurtdışında bizzat suikastın tetikçilerinden dinlemiş"* de... *"Örgüt üyesi"* sonuçta şunu söylemiş: **"Bunu yapan, devlet örgütlenmesi içinde bir kol... Bir iç hesaplaşma vardı ve işi bize çözdürdüler" ...**

Yeni komplo teorisyeni sonra bunu, kendisinin Duyar'la röportaj yapma girişimiyle birleştiriyor... Teori devam ediyor: Duyar konuşacakmış da... Tam konuşacakken öldürülmüş de vs. vs. *"... Belki hep sağ eliyle vurduğunu sandığımız çetenin sol elini de görecektik. Sabancı'nın neden he-def seçildiğini öğrenebilecektik"* diyor.

Dünya alem Sabancılar'ı kimin cezalandırdığını ve neden cezalandırdığını biliyorken bu soruların anlamı ne? Cevabı için uzun boylu kafa yormaya gerek yok: Can Dündar ve onun gibilerin bu tür zırvalarla tekellere şirin gözükmek çabasından başka bir şey değildir. İşte fırsat çıkmış. Can Dündar, fırsatı değerlendiriyor. Bunu nasıl yapacağı ise malum. Bir yandan *"komplo teorisyenliğini sevmem"* diyecek, bir yandan da Cephe'nin adaletini, devrimci eylemini karalayacak...

Kanıt? Kanıt yok. Telefon eden ya kontrgerilladansa? Ya ortalığı bulan-dırmak isteyen biriye? Ne olacak o zaman yazdıkların? Kimin işine yarayacak? Bir eylemi, daha ötesi bir devrimci örgütü karalamanın sorumluluğu ne olacak? Hesabını verecek misin?

Alçaklar ve şerefsizler, halka ve devrimcilere karşı saygısızlar ve sormusuzlar sadece çamur atarlar. Birşeyi ispat edemezler.

Tabii Duyar konuşacaktı. Bir türlü konuşmamış. Defalarca ifade vermiş, yok, birşey söyleyemiyor. Ama tam da Can Bey gidip röportaj yapacakmış, öldürülmüş. Tüh, tüh, tüh... Ne kadar yazık. Tam Can ünlü olacaktı, büyük bir *"araştırmacı gazetecilik"* olayı yapacaktı... Ne fırsat ama?..

Aferin aslanım. Devam et. Böyle solculuk çok yakışıyor sana.

Sen Sabancı'yı, tekelleri, emperyalizmi savunmaya devam et. Onların vahşetine ve ardısıra ortaya attıkları **"demokratikleşme perspektifleri"** ne aşık ol. Sakın ülkedeki zulümlerle ilgili bir şey yazma. **Tarkan'ın** Paris serüvenlerini izlemeye devam et. **Ecevit'e** yağcılık için *"özel dosya"*lar hazırlamaya devam et.

Fikri Sağlar Susurluk'un sürdüğünü bir hain öldürülünce tesbit ediyor. Can Dündar çoktandır Susurluk konusunu bırakıp kendine yeni bir kanal

arama ve Tarkan'ın Paris serüvenleriyle meşgulken, bir hain öldürülünce birden Susurluk'un sağ ve sol ellerini araştırmak aklına geliyor. Peki **4 KAYIP** olduğunda, Susurluk'un sürdüğünü niye orda tespit etmiyorlar? **Niye o konuda kimseye telefonlar gelmiyor acaba?** Bunu sormuyor hiç biri. 4 Kayıp'taki "Susurluk'un elini" araştırmıyor. Buna da bir "komplo teorisi" yapsanıza!

Komplo Teorilerinin "Olmazsa Olmaz"ı; Komplo teorileri dediğimiz şey, öyle masum, amaçsız, birilerinin hastalıklı beyinlerinin ürünü olan saçmalamalardan ibaret değildir. Öyle olsaydı, emin olun ki, bu teoriler burjuva gazeteler veya ekranlarda böyle geniş yer bulamazlardı. **Komplo teorilerinin itibar görmesinin ön şartı** devrimcilere yönelik bir saldırıyı, karalamayı içermesi, kontrgerilla politikalarına paralel olmasıdır. Komplo teorisyenleri bu şartı çok iyi bilirler ve el hak, uyarlar da.

Duyar'ın öldürülmesi üzerine geliştirilen komplo teorilerinin içerdiği saldırı da iki boyutluydu. Birincisi, çeteler üzerinden hapishaneleri ve devrimci tutsakları hedef göstermek. İkincisi, doğrudan Parti-Cephe'yi ve devrimci eylemleri karalamak.

Hedef Devrimci Hareket: Komplo teorilerinin değişmeyen boyutu Parti-Cephe'nin yalanla, iftirayla karalanmaya, hakkında şaibeler yaratılmaya çalışılmasıdır. Örneğin İsmet Berkan Radikal'daki köşesinde Duyar'ı "ya Parti-Cephe'nin ya da Sabancı'nın öldürttüğünü", Sabancılar'ın olmayacağına göre Parti-Cephe'nin öldürttüğünü yazdı. Bakın objektifliğe. Sabancı'ya sormuş mu da onların yapmadığından o kadar emin! Peki Parti-Cephe'ye sormadan Parti-Cephe'nin yaptırdığından böyle nasıl emin olabiliyor dersiniz? Bu sorunun cevabını bulamazsınız. Çünkü ya odur, ya da öteki diye kendi ikilemini kuruyor, sonra ihtimallerden birini yine tümüyle kendi keyfi tavrıyla eleyip "öyleyse diğeridir" diyor. Hiçbir bilimselliği var mı bu yöntemin? Herhangi bir mantığı var mı? Yok! Onlara da bilimsellik, mantıklılık falan lazım değil zaten. Ama işte böylelerinin adı ondan sonra da "araştırmacı gazeteci"ye, "siyasi analizci"ye çıkıyor. Resmen kendi kendilerine sayıklıyorlar.

Cephe'ye sormuyor. Sormak isteseler nasıl sorabileceklerini bilir hepsi. Sorar ve cevabını alırlar. Ama bunu yapmıyor. Aslında buna da gerek yoktur. Çünkü Cephe yaptığı her eylemi anında üstlenmesi ve sahiplenip savunması ile bilinir. Neden sormuyor, neden doğrulatma gereği duymuyor? Çünkü MGK'ya, Susurluk devletine, Tekellere, Sabancılar'a yaranmak için komplo teorisi üretmek onun işi. Hemen başlıyor atmaya. Ama yok öyle, arazi geniş değil. Dur bakalım derler adama.

Soruyoruz şimdi, Cephe'nin öldürttüğünü nereden çıkarttın? Bunu kanıtlarıyla ortaya koyamazsan şerefsizsin. Bu kadar açık işte. Koy bakalım kanıtlarını... Koyamazsın. Yok çünkü. O zaman göz göre göre yalan söylü-

yor, uyduruyorsun. Demek ki birileri böyle istiyor! Sen **satılık** bir kalemsin demek ki! Kontrgerillanın dikte ettirdiklerini yazıyorsun veya kafan zaten öyle biçimlenmiş. Her seferinde dikte ettirmeleri gerekmiyordur.

Hedef Devrimci Eylem: Burjuva medyanın da, CHP'li Fikri Sağlar'ın ve diğerlerinin de çabası, Özdemir Sabancı'nın cezalandırılması eylemini muğlaklaştırmaktır. İşbirlikçi tekелci burjuvaziyi sarsan, halkın adaletinin bir gün kendilerini de bulacağı korkusunu yaşatan bu eylemi karartmaya çalışmaktalar. Eylemin üzerinden 3 yıl geçmesine rağmen anlaşılan o ki oligarşi ve uşakları bunu hala hazmedememişlerdir ve bu nedenle her fırsatta bu eyleme saldırmaktadırlar. Eylemin Susurluk'la bağını kurmaya çalışıp halkın adaletinin meşruluğunu gizleme telaşına düşmüşlerdir. Susurluk Devleti, yıllardır kirli işlerini Parti-Cephe'ye ve önderliğine bulaştırmak için yoğun bir çaba harcamasına rağmen bunda başarılı olamamıştır. Pisliğini devrimcilere ve halka bulaştıramamıştır. Duyar vesilesiyle bu komplo teorilerinin yeniden ısıtılması, hala bu politikayı uygulamaya çalıştıklarını gösteriyor. Ama, yazıp çizdikleri de hala bu konuda bir sonuca ulaşamamış olmalarının sancısıdır.

Çeteler Bahane; Hedef Devrimci Tutsaklar: Çeteler üzerinden hapishaneleri hedef gösterme taktiği son dönemlerde çok sık uygulanmaktadır. Hapishane idaresi ve asker işbirliğiyle dışarıdaki pisliklerini içeriye de taşıyan çetelerle ilgili haberler yapılarak hücreler meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Duyar haininin öldürülmesinden sonra da bu tarz haberler yapılarak hapishanelerin nasıl çiftlik haline getirildiği anlatıldı. Çeteler açısından bu doğrudur. Ama devrimciler içinse, saldırıların süreklileştiği, hak gasplarının ve baskıların artırıldığı yerlerdir hapishaneler. Burjuva medya da bu gerçeği bilir. Bilmesine bilir ama işine gelmez. Çünkü çetelerin bir uzantısı da kendileridir. Bu nedenle devrimcilere durmadan saldırırlar. Oysa daha bir hafta önce Çankırı Hapishanesi'nde kalan Engin Huylu isimli devrimci tutsak tedavisi yapılmadığı için hayatını kaybetmiştir. **Bu nasıl bir çiftliktir?** Bu çiftlikte devrimci tutsaklara en doğal, en zorunlu ihtiyaçları bile yasaklanmıştır.

"Devlet cezaevlerine hakim değil", "Cezaevleri terör örgütlerinin, çetelerin elinde" diyerek saldırı zemini yaratmak ve bu zeminde hücre politikasını uygulamak tüm bu propaganda ve komploların ortak yönüdür.

"... Son olarak Sedat Peker'in Bayrampaşa Cezaevi'ni lüks bir saray gibi döşemesi bunun yanı sıra cezaevinde çok sayıda silah ve bombanın bulunduğu Radikal'de yer alması cezaevlerinin 'çete evleri' haline getirildiğine kanıt gösterdi. Cezaevlerinde hemen her yıl birden çok tutuklunun ve hükümlünün 'ihanet ettiği' gerekçesiyle örgüt üyelerince infaz edilmesi, ya da çıkan olayları bastıran güvenlik güçlerinin ölümlere yol açmaları dikkate alındığında bakanların 'cezaevlerine hakim değiliz' sözleri doğru-

lanıyor.” (Radikal, 16 Şubat 1999)

Devrimci tutsaklar ısrarla çetelerle, mafya hesaplaşmalarıyla bir tutulmak isteniyor. Ardisıra *“cezaevlerinde mafyaya yönelik operasyon”, “çeteler cezaevlerinden temizleniyor”* denilerek bu söylemler altında hapis-haneler sürekli gündemde tutularak kendilerince uygun an yakalandığında devrimci tutsaklara saldırmak Susurluk Devleti’nin hedefidir. Devrimci tutsaklarla çeteleri bir tutup hapishaneler üzerine teoriler geliştiren herkes, Susurluk devletinin bu politikasına, devrimcilerin katledilmesi ve tabutluklara yerleştirilmesine **hizmet ediyor** demektir.

Komplo Teorilerinin “Olmaz”ları; Bu komplo teorisyenleri her türlü şeyi söylerler ama, yine de düzene pek dokunmazlar. Mesela yüzlerce sayfalık Susurluk senaryoları yazanlar bir kez olsun *“senaryo”* bile olsa, oyunun içine MGK’yı katmazlar. Devlete dokunmazlar. Devrimcilere saldırırken, düzeni aklarlar. Olayımıza dönelim.

Peki, pekala ihtimal dahilinde olduğu gibi Duyar’ı DHKP-C cezalandırsaydı. O zaman bu dahiyane komplo teorileri yapılmayacak mıydı? Yine yapılacaktı. Çünkü beyinleri başka bir şey almıyor. Onlara göre düzene karşı yapılan her eylem **“karanlık”**tır. Meşru olan tek şey düzen yasalarıdır. Hele solda tekellere, emperyalistlere dokunulmaz. Dokunanı **“karanlık”, “taşeron”** ilan ederler.

Sabancı yaptırmış olabilir mi?.. Bu ihtimale hiç dokunmazlar. Halbuki *“ilk akla gelebilecek ihtimal”*lerden değil midir? Belki akıllarına gelir, ama yine de onlarca senaryo yazmakta tereddüt etmeyen bu komplo teorisyenleri bu ihtimali es geçerler. Değınmezler. İşlerine gelmez.

Bir mafyacı otorite için yapar. Nitekim mafya çetesinin şefi ben yaptır-dım demek için çırpınıyor. Bu ihtimal de işlerine gelmez. O zaman bütün komplo teorileri çökecektir çünkü.

Komplocuların iki türü vardır. Bir türün örneğı Mahir Kaynak gibi resmi MİT’çilerdir. Bir diğeri ve daha yaygın kısmı ise kendini solcu, demokrat sayan küçük-burjuva aydınlardır. Fakat yöntemleri aynıdır.

Yöntem; elçabukluğu marifettir. Teorisyenlik, analizcilik çok ucuzdur bu ülkede. Kolaydır da. Her durumda hemen teoriler sıralanır. Peki ispat et! Etmez. Edemez. Böyle bir derdi de yoktur. O solcudur, aydıındır, her şeyi bilir. Ondan *“kanıt”* sorulmaz. Hep yanılır. Kurduğı teorik kurgular sık sık çöker, farketmez. Yine devam eder.

Paronayak ve geri zekalı tiplerdir. Hayatı, eylemi, devrimi bilmezler. Devleti bilmezler.

Kimse İtirafçılığı Meşrulaştıramaz: Kahramanlıkla ihanetin iç içe

geçmesi de bir savaş gerçeğidir. Devlet, bulduğu her fırsatta hainler yaratmayı amaçlar. Bunun için itirafçılık yasaları, pişmanlık yasaları çıkarır, kayıplar yaratır, hainlere güvence üstüne güvence vaat eder. Çünkü yarattığı hainlere yaptıklarına pişman olduğu, kandırıldığı propagandası yaptıracak, inançsızlığı körüklemeye, halkın devrimcilere karşı güvenini zedelemeye, halk kurtuluş savaşına saldırmaya devam edecektir.

Bir devrimci, bir ilerici, bir demokrat, halkın değerlerine saygılı, onura, dostluğa değer veren bir insan, itirafçılığı onaylayamaz, onu meşrulaştıracak bir şey yapmaz.

Konuşacakmış. Gazeteci sorumluluğuyla gelişmeleri bile izlememiş. Duyar, teslim olmasının ardından devlete nasıl yaranırım, kendimi nasıl kurtarırım hesaplarına başlamıştır. Yakalandığı günlerde MİT'in kendisine verdiği garantilerle iyice işin havasına girmiş gerek iftiraları gerekse mahkeme tavırları buna göre biçimlenmiştir. Tabii çabaları beklediği sonucu da vermemiştir. Düzenin efendilerinden biri olan Sabancılar'ın karşı çıkması nedeniyle iktidarlar ona itirafçı statüsünü verememişlerdir.

O tekrar tekrar yeni açıklamalar yapacağım diye başvurmuş, yeniden ifadeler vermiş, hatta kendini tekrar şubeye aldırılmıştır. Ama yok işte. Söyleyeceği bir şey yok. Biraz daha popüler olmak ve belki de biraz da para koparmak için röportajı istemiş.

Eski Adalet Bakanı Hasan Denizkurdu da *"Can'ın Duyar'la görüşemesinin nedeninin Duyar'ın para istemesi olduğunu?"* söylemiş. Eee ne olacak şimdi? Can'ın canım teorileri de çökmüyor mu?

Biz de biraz komplocu düşünsük; sen kendine hem solcu diyeceksin, hem de devrimci bir örgütü "Susurluk'un sol eli" ilan edeceksin! Sen kimin ajanısın Can? Devletin, ya da Sabancılar'ın ajanı olmayasın?

Her yer karanlık! Komplolar, ajanlar vb. vb. sahi şu dünyada başka bir şey yok mu?

Kimse Komplo Teorilerini, Herkesin Aklına İlk Geldiği Gibi Konuşmasını Meşrulaştıramaz; Devrimcilerin üslubu, literatürü bellidir. Bilinir. Ama öyle anlar olur ki, eşyaya adını koymak gerekir. İşte Duyar haininin vurulması sonrası Cephe'nin adalet anlayışını karalamaya, dahası "Susurluk'un sol eli" demeye çalışanların da adını koymak elzem oluyor.

Onlar asla devrimcilik bir yana, demokrat bile olamazlar. **Ünlemlî, tırnaklı demokratlık** bile fazla gelir öylelerine. Tekellerin beslemesidirler. Besleme oldukları için hep kendilerini tekellere kanıtlamak, rüştlerini ispatlamak isterler. Can Dünder da bu çabanın içindedir.

Peki kolay gelsin topuna birden... Tercih onlarındır.

Madem gazetecisiniz o zaman mesleğinizin ahlak ilkelerine sadık kalın. Yok bunu yapmayıp Cephe'ye dil uzatmaya devam ederseniz sabrın da bir

sonu olduğunu bilmek zorundasınız.

Can Dündar; *“Komplo teorilerini sevmem ama bu konuda şu son bir kaç ayda yaşadıklarım, bana artık sevmem gerektiğini söylüyor”* diyor.

Ona bunu dedirten, tekellilerin gözüne girme çabasından başka bir şey değildir. Anladık, biliyoruz. Gerçekleri yazıp söylemeyi gözünüz kesmiyor. Sizden bunu da beklemiyoruz. Ama çarpıtma, karalama, yalan ve demagojilere de izin vermeyiz.

Serserice, sorumsuzca yalancılığa devam edenler, elbette bu tercihlerinin sonuçlarını da yaşayacaklardır.

Kimse tehdit edildiğini sanmamalı. Saçmalamanın da, kurguların da bir sorumluluğu vardır, bunu anlatıyoruz.

Bu karalama, demagoji ve komplo teorilerinin amacı Parti-Cephe'nin adaletine yönelik şüphe, güvensizlik yaratmayı hedeflemektedir. Taşeronu yaptırdı gibi karalamalar doğrudan Parti-Cephe'nin adalet anlayışını hedef almaktadır. Oysa herkes bilir ki, Parti-Cephe'nin adaleti hiçbir leke taşımaz. Hiçbir şey halkın adaletini gölgeleyemez. Ve yine bilinir, Parti-Cephe bugüne kadar ne yaptıysa savundu, ne savunduysa yaptı. Bugünden sonra da kimse farklı bir şey beklemesin. Kimsenin kuşkusu olmasın ki, Parti-Cephe herhangi bir haini cezalandırdığında bunu kamuoyuna açıklar. Zaten açıklayamayacağı, savunamayacağı bir eylemi de yapmaz. Üstüne üstlük Parti-Cephe adaletini başkasına uygulatacak kadar aciz değildir. Bunu Parti-Cephe'ye saldırma cüretini gösterenler de elbette bir gün görürler.

Ne iftiralarla Parti-Cephe'nin şaşmaz adaletini bulandırabilirler, ne de hapishanelere yönelik saldırılarını meşrulaştırabilirler. Komplo teorilerinin birinci hedefi açısından; Halkın adaletinin tecellisi çok çeşitli biçimlerde sürecektir. İkinci açıdan; Gücü olan gelsin, özgür tutsaklar yeni zaferler kazanmak için hazırlar. Adalet Bakanı *“hapishaneler sorunu çözülmeden terör bitmez”* diye açıklamalar yapıyor. Evet, hapishaneler devrimci mücadelenin yenilmez mevzisiydiler. Ve öyle olmaya devam edeceklerdir. Kimsenin gücü bunu engellemeye yetmez.

Mustafa Duyar haini halkın adaletinin kendisine ulaşmasından kurtulmuştur. Ancak girdiği kirli ilişkiler ve çete hesaplaşması sonucu ölümden kurtulamamıştır. *“Çok şey biliyordu, susturuldu”* açıklamaları yalan ve demagojiden öte bir şey olmayıp, çaresizliklerinin bir ürünüdür.

Bu çaresizlikleri Parti-Cephe'nin adalet anlayışını bir türlü bulanıklaştıramamalarındandır.

Bu çaresizlik devrimci tutsakları bir türlü teslim alamamalarındandır.

FARUK EREREN

PROVOKASYON VE KOMPLO TEORİLERİ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır.

Sayı: 19, Tarih: 27 Şubat 1999

Komplo teorileri daha çok 90'lardan bu yana günceldir. Ama yeni değildir. Komplo teorileri 60'lardan beri duyduğumuz, dinlediğimiz "provokasyon teorilerinin" yeni döneme uydurulmuş halidir.

Türkiye'de sınıf mücadelesinin yükselerek oligarşiyi rahatsız etmeye başladığı '60'lı yılların sonlarından beri sürüyor bu saldırılar. Sınıf mücadelesinin ivmesinin yükseldiği her dönem, "anarşi", "terör", "provokasyon" edebiyatı da yükseliyor. Egemenlerin sözcüsü konumunda olan soldan sağa siyasi yelpazenin tümü bu koroya katılıyor.

Emperyalizm ve oligarşi ile onun sözcüleri burjuva yazarları anlamak güç değil. Düzenlerinin tehlikeye düştüğünü anladıkları anda hemen gündeme provokasyon teorilerini getiriyorlar. Düzenlerinin sona ermesi kendi sonlarıdır onların. Halkın devrimci örgütlere desteğini engelledikleri ölçüde de düzenlerinin ve kendilerinin ömrünü uzatacaklardır.

Provokasyon teorileri neredeyse en büyük desteği soldan alıyor. Görüntüde düzenin devam etmesinden hiçbir çıkarı olmayan hatta düzeni yıkmak için mücadele ettiğini söyleyen ve bugün MGK solculuğu, MGK sendikacılığında ifadesini bulan sol kesimler emperyalizm ve oligarşiye destek sunmakta hiç tereddüt etmiyorlar. Hem de aynı ağzı, aynı yöntemleri kullanarak.

Provokasyon ve komplo teorileri solun hareketsizliğinin, statükoculuğunun anlatımıdır. Silahlı mücadelenin yükselmesi solun statükolarını sarsar. Sol, statülerinin sarsılmasını istemez, direnir. Hem de objektif olarak emperyalizme hizmet etme pahasına. Bunun temelleri kendi sağındaki güçlere bel bağlaması, burjuvazinin icazetine girmek istemesindedir. Sol kendine güvensizdir. Halka güvensizdir. Faşizmin baskılarına göğüs gerecek, direnecek gücü görmez kendisinde ve düzendeki statülerini korumak ister. Silahlı mücadelenin yükselmesiyle, kazanmış olduğu statüleri-

ni kaybedeceğini hisseder ve silahlı mücadeleye karşı çıkar.

İşte sol, bu anlayışının sonucunda düzenin devamı noktasında emperyalizm ve oligarşiyle aynı paydada buluşmuştur. Artık onun için sarfettiği sözlerin, ettiği yeminlerin hiç önemi yoktur. Devrimci harekete bağnazca, zaman zaman kraldan daha kralcı kesilerek düşmanlık boyutuna ulaşan saldırılarda bulunur. Düzenin statükolarına soldan takviye verir.

Artık yöntemler de, dil de birleşmiştir. Devrimci hareket bir eylem yapar, burjuva basın eylemin amacını karalamak, hedefini bulandırmak için olağan kampanyasını başlatır. "Anarşi", "terör", "demokrasi elden gidiyor" demagojilerine başlar. Sol da aynı kulvardadır ; **"provokasyona gel-meyelim", "demokrasi rafa kaldırılır"**... Hemen ardısıra **"acaba kiminle çelişkisi vardı"** soruları gelir. Bir halk düşmanı öldürülünce, akıllarına ilk gelen devrimcilerin cezalandırması olmaz. İlla ki "karanlık güçler", "iç he-saplaşmaları" olacaktır. Öyle de olabilir, ama devrimcilerin aklına ilk bu değil, halkın adaleti gelmelidir.

Devrimci hareket içinde bir hain çıkar, sol koruyucu melek rolüne soyunur, haine kol kanat gerer, sahip çıkar. Hain oligarşiden görmediği desteği soldan görür. Zaman zaman cezalandırılan hainlerin cenazelerini dahi kaldırırılar.

Emperyalizmin hedefi devrimci hareketleri yıldınlıştırmak, siyasi kim-liğinden arındırmaktır. Sol yine hazırdır. Geçmişini inkar eder, mahkeme kürsülerini burjuvaziden icazet dilenen kürsülere dönüştürür.

Emperyalizm geçmişi unutturmak, içini boşaltarak özünü bulandırmak ister. Yine bu çevrelerin desteği hazırdır: "60'lı yıllarda da oyuna gelinmiş-tir. *"Gençliğin heyecanı, coşkusuyla"* yapılmıştır yapılanlar. Artık *"gerçe-ği"* görmüşlerdir. Ve yeni kuşaklara akıl verirler.

Emperyalizm devrimci eylemlerin hedefini bulandırmak için kontra ey-lemleri düzenler. Vapurlar batırılır, tren garları bombalanır, kahveler taranır, köyler yakılır. Bir taraftan bu eylemler devrimci örgütlerin üzerine atılarak halkın kafasını bulandırmak amaçlanırken diğer taraftan ortamı terö-rize ederek devrimci örgütler bu zemine çekilmek hedeflenir. Net bir ey-lem çizgisi olmayan sol bu zemine girmeye hazırdır. Öyle bir hale gelmiş-tir ki, provokasyona hizmet eden bir eylem yapılır, kimse bunun kontra ey-lem mi olduğu yoksa devrimci örgütler tarafından mı yapıldığını net bir şekilde koyamaz. Kafalarda bir soru işareti bırakır. Dahası kontrgerillanın provokasyonunun zemini birçok kez sol tarafından hazırlanmıştır.

Tarih sayfaları sol ve düşmanın birbirine paralel tavır ve davranışlarıyla doludur. Hazin ama gerçek...

30 yıldır çıkarını düzenin devamında gören tüm kesimler koro halinde provokasyon ve komplo edebiyatını sürdürüyor.

Parti-Cephe'nin net, suçluyu suçsuzu ayıran eylem çizgisi, kontranın eylemlerinin devrimci hareketin amacını bulandırma çabasını boşa çıkar-dı. Bugün kontra bir eylem karşısında halk kuşku göstermeden Parti-Cep-

he'nin yapmadığını söyleyebiliyor. Zaman zaman oligarşinin sözcüleri bile Parti-Cephe'nin eylem çizgisinin netliğini dile getirmek zorunda kalabiliyor. Bir gazetenin halkı paniğe düşürmek amacıyla yaptığı "*Doğalgaz planları Dev-Sol'un elinde*" haberi karşısında MİT, "*DEV-SOL halka zarar veren eylem yapmaz*" açıklamasını yapmak zorunda kalmıştır.

Parti-Cephe şiddeti amaç değil araç olarak kullanır. Devrimci eylem çizgisiyle provokasyonun önüne geçmiştir: Diğer bazıları gibi oligarşinin çekmek istediği zemine girmemiş, ilkeli eylem çizgisiyle oligarşinin kontra politikalarını boşa çıkarmıştır. Parti-Cephe'nin halk kitleleri içerisinde kök salması ve emperyalizmin korkulu rüyalarından biri olması da bunun bir sonucudur.

"Provokasyon" ve komplo edebiyatı bugüne dek ilkeli eylem çizgisiyle nasıl boşa çıkarıldıysa bundan sonra da boşa çıkarılacak, devrimci değerler karalanamayacaktır.

İHANETİN SONU...

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır.

Sayı: 19, Tarih: 27 Şubat 1999

Bir hain Mustafa Duyar, 15 Şubat '99 Pazartesi günü kaldığı Afyon E Tipi Hapishanesi'nde öldürüldü.

Yıllardır söylediğimiz bir gerçek, bu vesileyle bir kez daha doğrulandı.. Haninin **yeri ve tarafı** olmaz.

Devlet hiçbir haine vaadettiği kurtuluşu sağlamaz. Düşman, kişiliksizleştirdiği bu tortuları kullanır ve işi bittiğinde bir köşeye atar. Ya da Duyar olayında olduğu gibi bir "son" da gelip onu bulabilir... Kullandığı ve işi biten hainin cesedi ortada kaldığında ise, yaptığı, fak-fuk-fon yardımıyla cesedi kaldırmaktır.

Sonra sıra bu hainin ölümünü, devrimcilere karşı propaganda malzemesi olarak kullanmaya gelir. Karşı-devrim dirisinden de, ölüsünden de

faydalanacaktır.

En olmadık senaryolar, komplo teorileri üretilir. Bunlara çok fazla inanılmaz olmaz gerçekte. Birkaç küçük burjuva aydın ve devletin şakşakçıları bu yalanlara dört elle sarılır.

Duyar bir haindir. İnsanın işleyebileceği en büyük kötülük, çirkeflik içine girmiştir. Halkı satmıştır. Düşmanın safına geçmiştir.

Beslendiği kaynak ise, çıkar güdüsünü büyüten, insanı insanlıktan çıkaracak, vicdansızlaştıracak, tüm değerlerinden koparacak bir bencilliği büyüten egemen sınıfların düzenidir.

İhaneti besleyen egemen sınıfın pis kültürüdür.

O zaman ihanete karşı tavır özünde düşmana karşı tavidir. Bir suçtur ve cezasız kalmaz. Düşman halkın kanını döküyor, zulmediyor. İliğine varıncaya kadar sömürüyor. Hain de halka ve devrime düşmanlık yapıyor. Düşmanla aynı sofrada yer alıp, katliamlara neden oluyor, yaratılan örgütlenmeleri, değerleri yıkmaya çalışıyor. Kısacası kendiyle beraber her şeyi satıyor. Alçaklıkta sınır tanımıyor. Çünkü kendini ispat etmek zorunda. İspat etmeye çalıştıkça suçlarını çoğaltıyor.

İhanetin cezasız kalmadığı, kalmayacağı açıktır.

Duyar haini de ihanetinin bedelini mutlaka ödeyecekti. Devrimci adaletin yakasını bırakmayacağını adı gibi biliyordu. Sünepe, sinmiş bir halde katıldığı mahkemelerde “eski” yoldaşlarının gözlerine bakmaktan bile korkuyordu. Ama ölüm hiç ummadığı bir taraftan geldi. Pek çok hain gibi, o da ihanetin bedelini, ihanetin beslendiği pislğin içinde yok olarak ödedi.

VAR MI ALAN? YENİ SABANCI KOMPLOLARI

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ'ta yayınlanmıştır:

Sayı: 20, Tarih: 5 Mart 1999

(Derginin 'Görünen Köy' başlıklı mizahi sayfasından alınmıştır.)

Sabancı'nın cezalandırılmasıyla ilgili muhtelif teoriler yapılmıştı. Duyar haininin teslim olması ve ardından bir çete tarafından öldürülmesi bu komplo teorilerini epey zenginleştirdi. Ama geçtiğimiz günlerde gözümüze çarpan bir tanesi, oldukça çarpıcı ve dikkate değer. Bize çok inandırıcı geldi. Bu komplo teorisinin mimarı Milliyet yazarı **Gani Müjde**. Dikkatle okuyunuz. (Yanlış yunluş okumayın sonra bunu esas alarak yapacağınız teoriler çökebilir.)

"Eyüp Aşık Susurluk Komisyonu'na cinayeti 4 kişinin işlediğini açıklamıştı. Oysa Sabancı Center kameraları sadece ve sadece içeri giren üç kişiyi tespit edebiliyordu. Peki kimdi bu dördüncü kişi?

Dördüncü kişi uzaylı bir yaratıktı. Fizyolojik görüntüleri otomobil lastiği şeklindeydi ve soydaşlarının otomobil lastiği olarak kullanılmasına karşı olan bir örgütün üyesiydi. Pirelli'nin patronuna kanser virüsü bulaştırıp ertesi yıl Lassa'nın patronu Sabancılar'ı cezalandırmayı kararlaştıran çete üyesi cinayeti işledi, suçu Mustafa Duyar'ın üstüne attı, sonra aynı silahı Susurluk çetesinin arabasına koyarak ve çok beğendiği çaycı Fehriye Erdal'ı da yanına alarak gezegenine kaçtı." (Gani Müjde, 22 Şubat, Milliyet)

Ha bunu beğenmediler mi, o zaman biz kendilerine yeni bir çeşit daha sunalım.

Bu teorisin sahibi de **Akit'çi Yaşar Kaplan**. Okuyoruz Yaşar efendiyi;

"... Çünkü, Mustafa Duyar'ın 'infaz'ının medyanın gündeminde yirmi-dört saat bile kalmasına izin verilmemesi hayli dikkat çekici. Dün sabahtan geceyarısına kadar gün boyunca bütün kanallarda ısrarla Öcalan konusu işlenirken, önem bakımından ondan hiç de aşağı kalmayan, hatta bir açıdan Öcalan'ın yakalanması olayından daha önemli sayılabilecek Duyar cinayetine karşı tamamen duyarsız kalınması, medyanın Duyar cinayetini

Öcalan foyası ile kapatmak istemesi olarak algılanabilir.... Öcalan'ın yakalanması da kuşkusuz Türkiye açısından çok önemli bir haberdir; ancak, bu olayın hemen Duyar cinayetinin arkasına eklenmesi, bu iki olayın daha önceden birlikte tasarlandığı ve olayın aktörlerinin de önceden gerekli yerlere yerleştirilip cinayet için hazır bekletildikleri düşüncesini kuvvetlendiriyor.

(...) Bu çocuğu (Duyar'ı) gene görülen lüzum üzerine, kalmakta olduğu cezaevinde harcatan güçler, PKK'yi ve Öcalan'ı da vareden ve sahneye süren güçlerdir. Birinin aydınlatılması diğerinin de aydınlatılması anlamına gelmektedir. Nitekim Öcalan'dan da alınması gereken asıl bilgiler alınmayacak, alınsa da açıklanmayacak, tecrid edilerek korunacak ve birtakım gerçekleri açıklaması engellenmiş olacaktır. Akıbetini ise şimdiden kestirmek güçtür."

**Böyle Devrimci Gazetecilik,
Böyle Devrimci Hukukçuluk Olmaz Olsun!**

Şevket Kazan'ların, Eyüp Aşık'ların Ağzından Konuşan EVRENSEL KİMİN SÖZCÜSÜ?

*Bağımsızlık Ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş'ta yayınlanmıştır
Sayı: 21, Tarih: 12 Mart 1999*

Duyar'ın öldürülmesi üzerine geliştirilen komplo teorilerinin üzerine balıklama atlayan gazetelerden biri de Evrensel oldu.

Evrensel gazetesi de devrimci gazetecilik yaptığını iddia etmektedir. Ancak bu boş bir iddiadır. Çünkü Evrensel, bırakalım devrimci gazeteciliğin gereklerini yerine getirmeyi, devrimcilere, devrimci eylemlere saldırılmaktadır.

Hep söyledik; geçmişinin doğru devrimci bir eleştiri-özeleştirisini yapmayan, halka hesap vermeyen, ders çıkarmayanlar, devrimci ilke ve değerlerden uzaklaşırlar. Muhasebe yapmayanlar düzenle kucaklaşmaktan kurtulamazlar. Evrensel gazetesine bugün bir daha soruyoruz: Yanlışlarınızda inat etmekle nereye varacaksınız?

Dönüp bir geriye bakın; dünden bugüne o büyük komünist iddialarınızla halka, devrime ne kazandırdınız? Devrimin içini boşaltmaktan başka koskocaman bir hiç!.. Ülkede gelişen pratik savaş içerisinde yeralmamanız bir yana, savaşan, şehit düşen, gözaltında kaybedilen, sokak ortasında katledilen insanlar için ne yaptınız? Kılınızı bile kıpırdatmadınız.

Bütün bunların değerlendirmesini, eleştirisini yapmak, elbette ki ayrı bir yazının konusudur. Ama bu bütünden bugünkü kendi somutunuza bakın bakalım.

Yıllarca ezilen emekçilere “**düşmanınız burjuvazidir, Koç, Sabancı vb. parababalarıdır**” propagandaları yaptınız. “Devrim”, “sosyalizm”, “komünizm” dediniz. Ya bugün? Bu parababalarına karşı yapılan devrimci bir eylemi karalamakla meşgulsünüz.

Bu nasıl bir meşguliyet? Can Dünder isimli bir köşe yazarı kuyuya bir taş atıyor. Sizin gibi akıllı komünistler de o taşı çıkartmak için debelenip duruyor. Hala devrimci gazete olduğunuz iddiasındaysanız, tekrar hatırlatıyoruz, Özdemir Sabancı’nın cezalandırılmasını DHKP-C üstlenmiştir. Devrimci bir gazete için geçerli tek gerçek açıklama budur.

*

Evrensel konuya 26 Şubat tarihli sayısında el atmıştı.

Evrensel, İstanbul Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Avukat Ali Saydı’ya atfen yorumlarda bulunup “cevap bekleyen sorular” olduğunu belirtiyor. Peki o cevap bekleyen sorular neymiş, bir kaçına bakalım:

“ - *Adalet Bakanı Şevket Kazan, Duyar’ın bazı eylemlerde devlet adına kullanıldığına dair bulgulardan söz etmişti. Duyar hangi eylemlerde kullanıldı?*

- *Sabancı’nın vurulmasında kullanılan silah Susurluk kazasında Bucak’ın arabasında ne arıyordu?*

- *Susurluk kazasında ölen Hüseyin Kocadağ, Fehriye Erdal’ın Sabancı Holding’de işe girmesine neden aracılık etti?..” vs. vs.*

Bu soruları ister devrimci, demokrat bir avukat olarak, ister devrimci bir gazete olarak sormuş olun; şu sorulara cevap vermeden hiçbir “cevap bekleyemezsiniz”!

Diyor ki, Şevket Kazan, Duyar’ın bazı eylemlerde devlet adına kullanıldığından söz etmişti. Hemen arkasından da “*Hangi eylemlerde kullanıldı?*” diye soruyor.

Şevket Kazan, sizin ifadenizde de belirtildiği gibi, yalnızca “sözetmiş”; bir kanıtı, belgesi, hatta kesin bir kanaati yok bu konuda.

Şevket Kazan gibi bir kontra islamcının bile ihtiyatlı konuştuğu bir noktada siz, sanki bu kesinmiş gibi “*Hangi eylemlerde kullanıldı?*” diye soruyorsunuz.

Şevket Kazan diyelim ki “kesin kanaat” olarak belirtti; bu kadar mı çok inanıyorsunuz Kazan’a? Yahu, sadece ölüm orucu günlerini hatırlasanız, adamın ayak üstü nasıl yalan söylediğini bilirsiniz (ama muhtemelen siz o günlerde Ünalı direnişiyle meşgul olduğunuz için belki de farketmemiştiniz). Kazan’a güveniyorsunuz, Parti-Cephe’ye güvenmiyorsunuz!

Bu mu sizin devrimci araştırmacı gazeteciliğiniz?

Bu mu sizin devrimci, demokrat avukatlığınız?

Marksizm-Leninizm üzerine okuduğunuz kitaplara da, hukuk üzerine okuduklarınıza da yazık! Kitapları boşuna eskitmişsiniz!

*

Devam ediyorlar.

Ne yazık ki sormaya devam ediyorlar, utanmazca, sorumsuzca;

Diyorlar ki, - *Sabancı'nın vurulmasında kullanılan silah Susurluk kazasında Bucak'ın arabasında ne arıyordu?*

Sabancı eyleminde kullanılan silahın Bucak'ın arabasında çıktığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Kim söyledi, söyleyenin kanıtı var mıydı? Söyleyen Eyüp Aşık!

Evet, sizin kimlere güvendiğiniz daha bir açığa çıkıyor artık. Kazanlar'ın, Aşıklar'ın ağzından konuşuyorsunuz.

O kadar kesin konuşmuşsunuz ki, yoksa Susurluk'ta çıkan silahları siz mi kriminal laboratuvarında incelediniz? Susurluk Devleti'yle bu kadar yakın bir ilişkiniz mi var? Aracılık edin, biz de görelim şu balistik incelemeleri.

Yazık devrimciliğinize, yazık hukukçuluğunuza.

Burjuva hukuku bile bir şey için kanıt arar. Siz o kadarını bile aramıyor, ağzından ishal, mafyacılarda içli dışlı bir burjuva politikacısının sözlerini güvenilir buluyorsunuz.

*

Devam ediyor ve sorup hala cevap bekliyorlar:

"Hüseyin Kocadağ Fehriye Erdal'ın işe alınmasına neden aracılık etmiş?"

Sorunun muhataplarından biri ölü. Bir diğer muhatabı açıklama yaptı; böyle bir şey yoktur dedi. O bir devrimci.

Ama siz yine de öyle olmadığından eminsiniz.

O zaman diğer muhataptan bilgi aldınız belki daha önce. Kocadağ'la daha önceden ilişkileriniz var gibi görünüyor. Kocadağ'ın kimi, nerede, nasıl işe aldığını bildiğinize göre, Kocadağ size başka neler anlattı açıklar mısınız?

Sakın ha, *"burjuva medya böyle yazdı, biz de ordan aldık"* demeyin.

O zaman siz necisiniz, kimden yanasınız? Devrimci gazeteciliğin, hukukçuluğun onuru, namusu incelemek-araştırmak, doğruyu bulmaktır. Devrimci gazeteci, hukukçu, devrimci örgütlere, devrimci kişilere ilişkin haberleri kaynağından almazsa doğruyu bulamaz. DHKP-C, Sabancı eylemi konusunda gereken tüm yönleriyle halkımızı aydınlatmış, eylemde yeralanlardan biri olan Duyar'ın sonraki gelişimi hakkında da gereken açıklamaları yapmıştır. Eylemi üstlenmiş, oligarşinin tüm çarpıtma ve yalanlarına da gereken cevabı vermiştir. Peki siz kimi dinliyor, kime güveniyorsunuz.

Halk için mücadele edenler, devrimci olduğunu söyleyenler, en azından aksi kanıtlanmadığı sürece, devrimcilere, devrimci örgütlere güvenirliler.

Ya siz ne yapıyorsunuz?

Açıklamalar, gerçeği ortaya koymuştur; tekrarlıyoruz: Sabancı'yı DHKP-C savaşçıları ce-za-lan-dır-dı. Mustafa Duyar haini bu savaşçılardan biriydi ve ihanetine kadar farklı bir bağı, bağlantısı olması mümkün değildir.

Farklı iddia ve delilleri olupta açıklamayan **onursuzdur. Namussuzdur. Şerefsizdir. Alçaktır.** Elinde bir kanıt, belge, bilgi bulmadan bu iddiada bulunanlar da aynı sıfatlara layıktır. DHKP-C güneş kadar parlak, su gibi beraktır. Halkına ve dostlarına karşı alnı açık, başı diktir. Tarihinde zerre kadar leke yoktur. Hep sosyalizmin en erdemli değer yargılarıyla yaşadı ve savaştı. Dediğini yapan, yaptığını savunan bir hareket oldu.

Bu hareketi karalama kampanyasına katılmak, kendisine devrimci, komünist diyenler için altından kalkamayacakları, hesabını veremeyecekleri bir yanıştır. Savaş suçu işliyorsunuz. Gelecekte altından kalkamayacağınız karalama ve suçlamalara kalkışmamanızı tavsiye ediyoruz. Eğer varsa delilleriniz, açıklayın, aksi durumda bu sıfatlarla yaşayacaksınız. 'Çamur at izi kalsın' mantığıyla, Bizansvari oyunlarla devrimcilik yapılmaz. Devrimcilik cüret, kararlılık, özveri ve fedakarlık ister.

Buna yüreğiniz yetmiyorsa, adam gibi dürüstçe yerinizde oturun, savaşanları karalamaktan vazgeçin. Ramiz Alia yoldaşınızın becerdiklerini siz Türkiye'de beceremezsiniz. Kötü, beceriksiz bir taktikle ancak kendi kendinizi bitirirsiniz. Oligarşinin size yaşam hakkı tanınması ve onun icazetinde yaşama uğruna bu kadar çirkinleşmenize, Sabancılar'ı, Susurluk Devleti'ni sahiplenmenize gerek yok.

Zaten yasalıcılığa sığınıp icazet dilenmenizle, reformizmi körüklemenizle oligarşinin övgülerine mazhar oluyorsunuzdur. Devrimci harekete düşmanca saldırıp karalamanız size ekstradan birşey kazandırmaz. Kaldı ki bir tek fazla oy da alamazsınız. Düşünün? Hürriyet, Sabah, Zaman, Türkiye, Radikal gazetelerinden ne farkınız var? *"Hayır farklıyız"* diyorsanız, farkınız nerede?

Bizden utanmıyorsanız şehitlerinizden utanın.

Haydi, ilanlarımızı almıyorsunuz. Bize ilişkin hiçbir habere yer vermiyorsunuz. Yürüttüğümüz devrimci savaş sizi korkutuyor, üstünüze karabaşanlar çöküyor. Bundan dolayı bize tahammülsüzsünüz. Yasalcılık taktiklerinizi, statükoları bozuyoruz. Bunlar bir yere kadar anlaşılırdır, ama yine de ve hala devrimcilikte ısrarlıysanız, Şevket Kazan'ların, Eyüp Aşık'ların sözcüsü olmak, onlarla aynı dilden konuşmak, onlarla aynı şekilde düşünen bir beyin taşımak, yakışmaz. Bu devrimci onur ve namusa sığmaz. Biz isteriz ki dost olarak kalın. Karşımıza düşman olarak çıkmanızı istemeyiz. Dostunuzu düşmanınızı bilin ve kendinize dönün. DHKP-C'ye düşmanlık kimseye birşey kazandırmaz, kaybettirir.

DEVRİMCİ GAZETECİLİK

Bu konuda çok yazılıp çizilmiştir kuşkusuz. Ama “devrimci”, komünist” gibi sıfatlar taşıyan gazetelerde yazılanları okudukça, bunları tekrar tekrar hatırlatmanın gereği ortaya çıkıyor:

Devrimci-demokrat gazetecilik yapmak en başta taraf olmaktır. Devrimci gazeteci olmak ezilen sömürülen halkın tarafında olmaktır. Devrimci gazeteci ezilenlerin gözü kulağıdır. Halka bilinç taşıyan, doğru devrimci haber-yorum ilkeleriyle hareket edendir.

Burjuva gazeteler Susurluk Devleti’nin halka yönelik önemli bir saldırı aracıdır. Ezilen halkımızı yanıltmaya, gerçekleri saptırmaya, devrimcileri küçük düşürmeye, devrimci eylemleri bulanıklaştırmaya çalışırlar. Bu onların adeta “**asıl işi**”dir. Devrimci gazeteciliğin burjuva gazeteciliğinden farkı burada başlar. Devrimci gazetecilik, burjuva gazeteciliğin aksine saldırıların karşısında dikilen, sınıflar mücadelesine, devrimci eylemlere ilişkin hiçbir şaibeye yer bırakmayan netlikte haber veren, bedeli ne olursa olsun haberi kaynağın kendisinden alıp halka iletendir. Düzene değil devrime hizmet eder, düzen güçlerinin verdiği bilgi ve açıklamalara değil, devrimcilerin açıklamalarına itibar eder.

Gerçek habercilik, açıklık, devrimci değerlere sadakat, halka bağlılık, bundan çıkar gözetmemek, devrimci gazeteciliğin temel ilke ve kurallarıdır. Devrimci gazeteciliğin onuru, namusu bu ilke ve kurallarıdır.

**Komplo Teorisyenleri; Artık Çenenizi Kapatın!
DEVİRİMCİLİK, SOLCULUK ADINA
ŞARLATANLIĞA, SOYTARILIĞA SON VERİN!
SORUMSUZLUĞA SON VERİN!**

EVRENSEL KİMİN ADINA KONUŞUYOR?

Bağımsızlık Ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş'ta yayınlanmıştır

Sayı: 22, Tarih: 19 Mart 1999

Geçen hafta, Evrensel'e ilişkin bir yazı yazmıştık. Sansürlendi. Yazıya **"Böyle Devrimci Gazetecilik, Böyle Devrimci Hukukçuluk Olmaz Olsun!"** diye başlamış ve sormuştuk: **"Şevket Kazan'ların, Eyüp Aşık'ların Ağzından Konuşan EVRENSEL KİMİN SÖZCÜSÜ?"** Bu soruyu soruş nedenimiz itirafçı hain Duyar'ın öldürülmesi üzerine Evrensel gazetesinde çıkan bir yazıydı.

Yazımız sansürlenmiş olsa da sanırsız Evrensel yazarı İhsan Çaralan böyle bir soru geleceğini tahmin edip, yeni bir yazıyla kimin sözcüsü olduklarına biraz daha açıklık getirdi.

Sabancı'nın cezalandırılması veya Duyar'ın öldürülmesine ilişkin özellikle bu kesimlere bir şeyler anlatmak gereksiz. Çünkü okuyup okumadıkları, okuyorlarsa anlayıp anlamadıkları, daha da kötüsü, anlamayı isteyip istemedikleri kuşkuludur. Bu yüzden böyle bir zahmete girmeyeceğiz bu yazıda.

Sabancı eylemine ilişkin konuyu, kim yaptı yapmadı açısından ele almaya gerek yoktur artık. Ama gerçekten de bu eylem karşısındaki tavır, bir turnusol olmaya devam etmekte, solun düşünce yapısının, mantığının nasıl bir dejenerasyona uğradığının aynası olmaktadır. Bu anlamda, kendilerine "komünist"ten aşağı bir sıfat da yakıştırmayan bu devrim kaçkınlığının sıradan bir demokrat tavrı bile göstermekten uzak, küçük hesaplar

üzerine kurulu dünyalarını göstermekle yetineceğiz.

*

İhsan Çaralan, 13 Mart tarihli Evrensel’de “**Düzene Hizmet Etmenin Birkaç Yolu**” başlıklı yazısında şöyle diyor:

“Türkiye’nin tarihinde, devletin güçleri tarafından köprüye, vapura bomba konulduğu, şu ya da bu grupça ‘üstlenilen’ pek çok eylemin devletin gizli örgütleri tarafından yapıldığı görülmüştür. Bunun en son örneği ‘Sabancı suikastı’dır...”

Çaralan adlı TKP kafalı, komplo, provokasyon teorilerini sürdürüp “derin” tahliller yapıyor. Yerinde söylemişiz; geçen yazımızın başlıktan sonraki ilk cümlesi de şöyleydi.

“Duyar’ın öldürülmesi üzerine geliştirilen komplo teorilerinin üzerine balıklama atlayan gazetelerden biri de Evrensel oldu.”

Evrenselciler komplo teorilerine balıklama dalmışlardır; çıkmaları da zordur, çünkü komplo teorileri bir **BATAK** gibidir, hep daha dibe çeker insanı. İhsan Çaralan da konuyu bataklığın biraz daha derininden ele alıyor; yazısında çamurdan başka bir şey görülmüyor.

Evrensel konuya 26 Şubat tarihli sayısında el atmıştı.

İstanbul Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Avukat Ali Saydı’ya atfen yorumlar yapıp “**cevap bekleyen sorular**” olduğunu belirtiyordu. Cevap bekleyen sorulardan bazıları şöyleydi:

“- Adalet Bakanı Şevket Kazan, Duyar’ın bazı eylemlerde devlet adına kullanıldığına dair bulgulardan söz etmişti. Duyar hangi eylemlerde kullanıldı?

- Sabancı’nın vurulmasında kullanılan silah Susurluk kazasında Bucak’ın arabasında ne arıyordu?

- Susurluk kazasında ölen Hüseyin Kocadağ, Fehriye Erdal’ın Sabancı Holding’de işe girmesine neden aracılık etti?..” vs. vs.

Bu soruları ister devrimci, demokrat bir avukat olarak, ister devrimci bir gazete olarak sormuş olun; şu sorulara cevap vermeden hiçbir “cevap bekleyemezsiniz”!

Diyor ki, “Şevket Kazan Duyar’ın bazı eylemlerde devlet adına kullanıldığından söz etmişti.” Hemen arkasından da “Hangi eylemlerde kullanıldı?” diye soruyor.

Şevket Kazan, sizin ifadenizde de belirtildiği gibi, yalnızca “sözetmiş”; bir kanıtı, belgesi, hatta kesin bir kanaatı yok bu konuda. Şevket Kazan gibi bir kontra islancının bile ihtiyatlı konuştuğu bir noktada siz, sanki bu kesinmiş gibi “Hangi eylemlerde kullanıldı?” diye soruyorsunuz.

Şevket Kazan diyelim ki “kesin kanaat” olarak belirtti; bu kadar mı çok inanıyorsunuz Kazan’a? Yahu, sadece ölüm orucu günlerini hatırlasanız, adamın ayak üstü nasıl yalan söylediğini bilirsiniz (ama muhtemelen siz o

günlerde Ünal'dı direnişiyle meşgul olduğunuz için belki de farketmemiş-tiniz). Kazan'a güveniyorsunuz, Parti-Cephe'ye güvenmiyorsunuz!

Bu mu sizin devrimci araştırmacı gazeteciliğiniz?

Bu mu sizin devrimci, demokrat avukatlığınız?

Marksizm-Leninizm üzerine okuduğunuz kitaplara da, hukuk üzerine okuduklarınıza da yazık! Kitapları boşuna eskitmişsiniz!

Sormaya devam ediyorlar, utanmazca, sorumsuzca;

Diyorlar ki, *Sabancı'nın vurulmasında kullanılan silah Susurluk kaza-sında Bucak'ın arabasında ne arıyordu?*

Sabancı eyleminde kullanılan silahın Bucak'ın arabasında çıktığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Kim söyledi, söyleyenin kanıtı var mıydı? Söyleyen kim? Eyüp Aşık! **Şıracının şahidi bozacı!**

Evrensel "komünist", ama hayret, Kazanların, Aşık'ların ağzından konuşuyor!

Hem de o kadar kesin konuşuyor ki, sanki Susurluk'ta çıkan silahları kriminal laboratuvar'da kendileri incelemiş! Demek ki, Susurluk Devleti'yle çok yakın ilişkileriniz var. Aracılık edin, biz de görelim şu balistik incelemeleri.

Yazık devrimciliğinize, yazık hukukçuluğunuza!

Burjuva hukuku bile bir şey için kanıt arar. Siz o kadarını bile aramıyor, ağzından ishal, mafyacılarla içli dışlı bir burjuva politikacısının sözlerini güvenilir buluyorsunuz.

Devam ediyor ve sorup hala cevap bekliyorlar: "*Hüseyin Kocadağ Fehriye Erdal'ın işe alınmasına neden aracılık etmiş?*" Sorunun muhataplarından biri ölü. Bir diğer muhatapı (Fehriye Erdal) açıklama yaptı; böyle bir şey yoktur dedi. Üstelik o bir devrimci.

Ama siz yine de öyle olmadığından eminsiniz.

Çünkü Evrensel'in muhatapı devrimciler değil, inandıkları, güvendiikleri komplocular, halk düşmanları.

Sakin ha, "*burjuva medya böyle yazdı, biz de ordan aldık*" demeyin.

O zaman siz necisiniz, kimden yanasınız? Devrimci gazeteci, hukukçu, devrimci örgütlere, devrimci kişilere ilişkin haberleri kaynağından almazsa doğruyu bulamaz. Ama ısrarla kaynağından yapılan açıklamalar es geçiliyor. Farklı iddialar dile getiriliyor ama bu defa kanıtsız, temelsiz. Tekrar yazıyoruz. Hem de büyük harflerle yazıyoruz, ki kimsenin gözünden kaçmasın:

FARKLI İDDİA VE DELİLLERİ OLUP DA AÇIKLAMAYAN ONURSUZDUR. NAMUSSUZDUR. ŞEREFSİZDİR. ALÇAKTIR. ELİNDE BİR KANIT, BELGE, BİLGİ BULUNMADAN BU TÜR İDDİALARDA BULUNANLAR DA AYNI SIFATLARA LAYIKTIR!

*

Dönelim Çaralan'a.

Düzene hizmet etmenin yollarını "Tahlil" ediyor yazısında. Zahmet etmesin, kendi yürüdüğü yola baksın önce.

Yüzlerce devrimciyi nasıl legal parti binalarına tıkıp onların devrimciliklerini içdişt ettiklerine baksın.

Bir meydan dayacağının arkasından devrimci-demokrat bir kitleyi nasıl teslim ettiklerine baksın.

Ve şimdi o komünist afra tafrayla kitleleri nasıl düzenin seçim sandığının başına çağırdığına baksın.

Ama ne illegalken, ne yasal partiyken bir baltaya sap olamamışlardır. Ancak abartmayı bilirler. İlegalken de öyleydiler, şimdi de. Daha geçen seçimde bir sürü yerde "birinci" partiydiler. Sandıklar açılınca anlaşıldı ki, birincilikleri doğrudur, ancak sondan birinciliktir.

Tek siyasi faaliyetleri "Göktepe Davası"dır.

Durumuna bakmadan kalkmış, devrimci eylemler üzerine ahkam kesiyor.

Medyanın yönettiği "sol" budur.

Çaralan ve Evrensel bu görüşe nasıl varmış, Sabancı'nın "*devletin gizli örgütleri tarafından öldürüldüğüne*" nasıl emin olmuşlardır? Asla cevaplanamayacak bir soru bu. Kim bilir nasıl vardılar bu fikre? O gece bir rüya mı gördüler? Eski kabelelerinden bir vahiy mi geldi, bilinmez ki!

Ama bilinen; bu siyasetin yatıp kalkıp görüş değiştirmesiyle ünlü olduğudur. Gün olur en keskin silahlı eylemcidir, halk savaşçısıdır. Keskin Mao'cudur. İki gün sonra Arnavutlukçu'dur. Halk Savaşı artık kelimelerden ibarettir. Gün olur ayaklanmalar hayal eder, sonra hayali barikat savaşları yürütür. Dergilerinin bir sayısında bakmışsınız yasalıcılara veryansın ediyor. Sonra bir bakmışsınız, yasal parti kuruyorlar.

Arnavutluk yıkılmaz kaledir derler, ertesi gün Arnavutluk'ta "Baba Bush" diye sloganlar atılmaktadır. Kale yerle birdir.

Abartıcılığını da unutmamak gerekir. Bir zamanlar yayınladıkları illegal yayın organları "Devrimin sesi", Türkiye'de sabah akşam devrim olacak havasındadır hep. 1979'ların Türkiye'sinin resmi de, 1981-82'lerin Türkiye'si'nin resmi de değişmez "Devrimin Sesi"nde. Evrensel'de de aynı tas, aynı hamam. Yukarıda örnek verdik.

Kısacası, ciddiyetsiz, alay edilen bir konumdadır. İyice maskara olunca, hiçbir şeyi beceremeyince bu kez de eski TKP'yi, Aydınlık'ı taklit etmeye başlamış, devrimcilere saldırarak, oligarşiye nasıl yaranınız hesapları yaparak güç olmak istemişlerdir.

Komünistlikle ilgileri yoktur. Ama öyle demek işlerine gelir. Düzene yerleşmiş, "doğru yol"u tekellere yaltaklanmakta bulan, kişiliksiz, zavallıların yönettiği bir gruptur. Tutunacağı hiçbir dal kalmayınca devrimcileri

karalayıp tekellere dayanarak var olmak istiyor.

Şimdi bütün dertleri seçimdir. Seçimde oy alacaklarmış da, birileri onları engelliyormuş da... Yahu sizi niye engellesinler? Bir İHD'liler kadar direniş gösteremeyen bir "emekçi" partisini nerede bulacaklar?

Bunları sorgulayıp tartışacağına "büyük politika" havalarında kendi pasifistliğini, korkaklığını örtbas etmek için devrimcilere saldırıyor.

Devrimcilere saldırınca da tabii ideolojik gıdasını burjuvaziden alıyor.

TKP böyle yapardı. Sovyetlerin düşüncelerini beğenmeyen, silahlı mücadeleyi savunan herkes CIA ajanıydı. Arnavutluk da öyleydi. Kabesiz kalan Evrensel, mevcut durumuna en uygun politika ve taktikleri TKP ve Aydınlık'ta bulmuştur.

*

Düşünce, yorum diye üfürüyorlar.

İhsan Çaralan adlı teori şarlatanı Sabancı eylemi konusunda daha önceki komplo teorilerini ve bunlara cevaplarımızı biliyordur kuşkusuz. Dolayısıyla bu satırları yazarken, esasında hangi sıfatı hakedeceğinin farkında olsa gerek. Ama...

Ama ardamarı çatlamış. Bu komplo teorisyenleri utanma nedir bilmiyorlar. Namussuz, ahlaksız diyorsun, susuyorlar. İspat etmezsen şerefsizsin diyorsun, susuyorlar. Yine bildiklerini okuyorlar. Şimdi şerefsizliği böyle kabul edenlere karşı ne yapacaksın? Beş para etmez, kimseye faydası olmayan bu zavallılara ne yapacaksın?

Burjuva medya, tekeller beyinlerini teslim almış. Tekellere yaranmak için olmadık hokkabazlıklar yaparlar yine olmaz. Bunun için devrimcilere daha çok saldırırlar.

Adalet ve hukukla zerre kadar ilgileri yoktur. Kanıt vs.ye hiç ihtiyaçları yoktur.

Biz dedik, öyledir der, öyle de kabul edilmesini isterler.

Burjuvazinin, faşistlerin bile bir adaleti vardır. Burjuva hukukun kuralları vardır. Çoğu kez uygulanmaz bunlar ama vardır. Evrensel ve onun gibilerinin ise hiçbir kuralı, hukuğu yoktur. ihtirasları, kompleksleri her şeyi belirler. Bunun için her türlü provokatörlüğü yaparlar.

Bu siyaset 12 Eylül öncesi de provokatörlükleriyle ünlüdür. Provoke etmedikleri yürüyüş, miting yoktur. Bunun en çarpıcı örneği de 1 Mayıs 1977'dir. 1 Mayıs 1977 katliamına çanak tutanların başında bunlar vardır. Çaralan, bıraksın Cephe'nin eylemlerini, Çankırı'daki eylemi "tahlil" etmeyi de, 1 Mayıs 1977'yi tahlil etsin. Göz göre göre nasıl o provokasyonun içinde yer aldıklarını sorgulasın. "Gizli servisleri" orada arasın. Çok daha hayırlı bir iş yapmış olacağı kesindir. Ama yapmazlar. Örtbas etmek işlerine gelir. Her türlü pisliği yapar, her türlü provokatörlüğü geliştirir, ve arsızca kendilerine "komünist" derler.

Bu kesimler hep, hiç kimse hiçbir şey yapmasın, arena kendilerine kalsın isterler. Yeni yalanlarla, yeni "stratejilerle" kitleleri aldatacaklardır. Devrimci hareket onlar açısından çok tehlikelidir. Kitleleri kandırmalarının önünde engeldir. TKP de öyle yapardı; bu nedenle Mahir'lerin, Deniz'lerin her eylemini karalamış, onları CIA ajanı ilan etmiştir. Şimdi Evrensel, ÖDP gibileri **TKP'nin** çömezleridir.

Yazık, TKP kendini zamansız feshetmiş. Tam da zamanlarıydı oysa. ÖDP'yi, EMEP'i şunu bunu kurmaya uğraşacaklarına cümbür cemaat TKP trenine doluşurlardı. Ama belki de doğru yaptı TKP. Baktı ki, oportünizmin, revizyonizmin cümlesi TKP'lileşmiş, boynuz kulağı geçiyor, artık kendisine gerek kalmadığını düşünmüş olmalı.

TKP'lileşenlerin asıl derdi şimdi. TKP'lileşmeyenler, devrimci mücadelenin sürüyor olması, asıl yapmak istediklerini yapmalarının önünde ciddi bir engel. Hala arada bir sosyalizmden, devrimden sözetmek zorunda kalıyorlar. Düzenin icazetini almakta problemler, pürüzler çıkıyor. Pürüzler kalsın diye bu kez daha çok devrimcilere saldırıyorlar.

Bunların rahatsızlıklarının kaynağı budur. Kimse olmasın, devrimciler olmasın, meydan bize kalsın diyorlar. Bunların anladığı devrimcilikte tekelere dokunmayacaksın, emperyalizme dokunmayacaksın, kontraya, MİT'e, polise dokunmayacaksın, silahtan uzak duracaksın; ki kendileri tatlı su devrimciliklerini sürdürebilsinler. **Düzeni sarstınız mı, bunlar da sarılıyor.** Hatta düzenin sahiplerinden daha fazla.

Hayır, böyle bir devrimcilik, böyle bir komünistlik yok. Kimsenin bu pisliği, bu burjuva politikaları devrimcilik, komünistlik adına yapmasına da izin vermeyeceğiz. Ya devrimden yana olacaksınız, ya açıkça bir düzen partisi olacaksınız.

TKP, halka, devrimcilere düşman çizgisiyle yok oldu. Çöplüğe atıldı. Kimse merak etmesin; taklitçileri de aynı sonu yaşayacaklardır.

Faruk Ereren

Sabancı Davasına Devam Edildi

Bağımsızlık Ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş'ta yayınlanmıştır

Sayı: 26, Tarih: 16 Nisan 1999

Sabancı Center'in DHKC savaşçıları tarafından basılarak Özdemir Sabancı, Haluk Görgün ve Nilgün Hasefe'nin cezalandırılmasına ilişkin açılan davaya 6 Nisan günü devam edildi.

Davayla ilgili tutuklu bulunan tutsaklar hapisane arabalarından DGM'ye *"Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor"* sloganlarını atarak girdiler. Ercan Kartal duruşmada son süreçteki gelişmelere ilişkin 4 ayrı dilekçe okudu.

İlk dilekçesinde Mavi Çarşı mağazasına yönelik molotoflu saldırı sonrasında 13 kişinin katledilmesini onaylamadıklarını, bu tür eylemlerin kontgerillanın işine yaradığını belirterek, devrimci, yurtsever, ilericilerin bu tür katliamlara karşı çıkması gerektiğini belirtti.

Ercan Kartal, ikinci dilekçesinde ise, Yugoslavya'ya yönelik NATO hareketini değerlendirdi; Emperyalizmin Yugoslavya'ya yönelik saldırısıyla "Yeni Dünya Düzeni" politikası doğrultusunda kendine bağımlı ülkeler yaratmayı hedeflediği ve Türkiye oligarşisinin de bu politikayı desteklediğini, tüm dünya halklarının emperyalizme karşı savaşması gerektiğini söyledi.

Ercan Kartal'ın okuduğu üçüncü dilekçe ise Sabancı davasının açılması; davada kendisinin talimat verdiği şeklindeki iddiaların bir komplo olduğu; Duyar'ın öldürülmesi sonrasında yeniden gündeme getirilen komplo teorileriyle ilgiliydi. Kartal bu komplo teorilerine ilişkin şunları söyledi:

"(...) Yargılandığım bu dava da kontrgerilla şeflerinin yönlendirmesiyle, bir itirafçı hainin ifadeleri üzerine kurulmuştur. Ben, açılan bu düzmece davada idamla yargılanmaktayım. Benim dışımda, yine itirafçı Mustafa Duyar'ın ifadeleriyle, ilgili-ilgisiz birçok insan daha işkencelerden geçirilerek bu davaya dahil edilmiştir. Aslında şahsıma yönelik komplo daha bu dava açılmadan önce başlamıştır. Nitekim, henüz Mustafa Duyar haininin teslim olmadığı, Sabancı eylemiyle ilgili tek bir sanığın-tanığın bulun-

madığı süreçte çeşitli gazetelerde Sabancı eyleminin talimatını benim verdiğimi iddia eden haberler çıktı. Örneğin, 4 şubat 1996 tarihli Günaydın gazetesinde eylemin talimatını benim verdiğim yazılmaktadır. Yine dönemin Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu da 12 Kasım 1996 tarihli Sabah gazetesinde Sabancı eylemiyle ilgili olarak benzer iddialarda bulunmuştur. Hangi bilgiye ve belgeye dayanarak bu açıklamanın yapıldığı belirsizdir. Zira açıklamanın yapıldığı tarihte ortada ne bir bilgi ne de belge vardır.

Nitekim, kontrgerillacı polis şefleri 1995-1997 sürecinde DHKC'nin yaptığı her eylemden sonra sürekli adımı ortaya atmış, hayali bir çok senaryo uydurmuşlardır. Bu senaryolar her seferinde polis şeflerinin yüzüne gözüne bulaşmış olsa da, hatta kimisinde sahiplerini traji-komik duruma düşürse de bu yöndeki faaliyetlerden vazgeçilmemiştir. Gerek şahsım gerekse de Bayrampaşa Hapishanesi bu süreçte sürekli olarak hedef gösterilmiştir. Bu komplo senaryolarının hazırlandığı süreçte Mehmet Ağar, Kemal Yazıcıoğlu, Orhan Taşanlar, Reşat Altay gibi Susurluk'la ilişkileri tüm halkımız tarafından bilinen polis şefleri iş başındaydı. Tüm senaryolar bu işkenceci, halk düşmanları tarafından hazırlanmış bunun için her türlü yöntemle başvurulmuştur. Bu konuda daha önceki duruşmalarda talepte bulundum. İşkence ve ölüm tehditleriyle şahsıma ilişkin alınan ifadelerin dışında, hangi somut kanıtlara dayanılarak Sabancı ya da başka eylemlerin talimatını verdiğimin açıklanmasını istedim. Ancak geline bu aşamaya kadar bunlara cevap bulunamamıştır. (...)"

Dilekçenin devamında ise komployu kuran kontrgerilla şeflerinin kimlikleri, halka karşı işlediği suçlar yer alıyordu.

Ayrıca Mustafa Duyar'ın öldürülmesinin ardından ortaya atılan komplo teorilerine değinilen dilekçede, Duyar'ın öldürülmesi işini Sabancı'nın, şöhret peşinde olan çete artıklarına yaptırdığı değerlendirmesine kimse- nin yer vermediği ama ilk düşünülmesi gerekenin ise bu olduğu belirtildi.

Duruşmada Ercan Kartal'ın okuduğu son dilekçe ise 30 Mart-17 Nisan Devrim şehitlerini Anma Günleri ve Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin kuruluşunun 5. yıldönümüne ilişkin dilekçeydi.

Dilekçelerin okunmasının ardından avukatların tahliye taleplerini reddeden mahkeme heyeti, duruşmayı 8 Haziran 1999 tarihine erteledi.

Tutsaklar mahkeme sonrası hapishane arabasına giderken Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin kuruluş yıldönümüyle ilgili olarak, "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş-Cephesi" sloganını attılar.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 19 Nisan 1999, Açıklama: 84

SABANCI'DAN SONRA KOMİLİ'NİN MERKEZİNE GİRDİK

Bağımsızlık Ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş'ta yayınlanmıştır

Sayı: 27, Tarih: 23 Nisan 1999

30 MART-17 NİSAN'DA ŞEHİTLERİMİZİ ANDIK, FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNU PROTESTO ETTİK

Bunun için;

1- SABANCI'DAN SONRA KOMİLİ'NİN MERKEZİNE GİRDİK.

İşbirlikçi tekeller ve onların iktidarı, Sabancı Center'a girip hainleri cezalandırmamızdan sonra büyük bir korkuya kapılmışlardı. Bu korkularını "Varoşlardan gelenler bir gün gırtlığımızı kesecekler" diye ifade etmişlerdi. Bu korku nedeniyledir ki; ne Amerikancı tekeller, ne de onların koruyucuları, DHKC savaşçılarının bu eylemini hiç unutamadılar. Bir hainin teslim olması ve yapılan spekülasyonlar gerçeği değiştirmemiş, tekellerin korkusu büyüyerek devam etmiştir.

Korkuyu yaşatmaya devam edeceğiz.

8 Nisan 1999 günü TÜSİAD eski başkanlarından Halis Komili'nin Kaba-
taş'daki merkezine bomba yerleştirdik.

Sabancı Merkezi'ne yaptığımız baskından sonra, emperyalizmin işbirlikçisi bu vatan hainleri, karargahlarının güvenliğini Amerika ve İsraililere yaptırdılar. Halis Komili de bunlardan biriydi. Amerika ve İsrail'in en gelişmiş tekniğini kullanarak devrimci adaletten kurtulmak istedi. Hiçbir teknik, devrimci iradede üstün olamaz. Ve hiçbir teknik, devrimci adaleti engelleyemez. Bütün bu önlemleri aşarak, 8 Nisan 1999'da Komili Merkezi'nin bizzat Halis Komili ve diğer üst yöneticilerinin kaldığı bölüme saatli bom-

ba yerleştirdik. Tekellerin koruyucusu polis, acizliğini göstermemek için bu eylemi duyurmak istemedi. İşbirlikçi tekellerden bile gizlemek istedi. Ancak korku çok büyüktü. Holdingler gerçeği öğrenmek için büyük bir çaba sarfettiler. Ancak bu vesile ile çok küçük de olsa kamuoyuna yansıyabildi.

Halk düşmanları patlamamış bir bombadan bile bu kadar korkuyorlar. Bomba teknik bir nedenle patlamamış, ama Amerika ve İsrail'in bütün güvenlik önlemleri aşılarak Komili Merkezi'ne girilmiştir.

**2- TEMSA EYÜP ANA BAYI-
İ 10 NİSAN 1999 GÜNÜ BOMBALANDI.**

Mitsubishi'nin ana dağıtım merkezi olan işbirlikçi tekellere ait TEMSA, savaşçılarımız tarafından bombalanmıştır.

(...)

**PARTİMİZİN VE ŞEHİTLERİMİZİN YOLUNDA KURTULUŞA
KADAR SAVAŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ!**

ÜLKEMİZ BAĞIMSIZ, HALKLARIMIZ ÖZGÜR OLACAK!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Sabancı Davasına Devam Edildi

*Bağımsızlık Ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş'ta yayınlanmıştır
Sayı: 35, Tarih: 18 Haziran 1999*

Sabancı Center'ın DHKC savaşçıları tarafından basılarak 3 halk düşmanının cezalandırılmasıyla ilgili olarak açılan davaya devam edildi.

8 Haziran Salı günü İstanbul 1 No'lu DGM'de devam edilen duruşmaya, çeşitli hapishanelerde tutsak bulunan Ercan Kartal, Ferhan Taş ve Murteza Deveci ile Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı katıldı. Tutsaklar, hapishane arabasından indirilip DGM'ye getirilirken "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganını attılar.

Duruşmada Ercan Kartal 18 Nisan seçimleri sonuçları ile emperyalizmin Yugoslavya'ya yönelik saldırısına ilişkin iki dilekçeyle, ek olarak MHP'den Meclis'e giren katillerin isimleri ve suçlarına ilişkin dilekçeyi yazılı olarak mahkemeye sundu.

Ercan Kartal dilekçelerde bahsedilen konularla ilgili olarak sözlü açıklamalarda bulundu. Ercan Kartal konuşmalarında şu konulara değindi:

"Mahkeme heyetiniz devrimcileri ve halkı yargılayarak vatanımıza karşı, halklarımıza karşı, emperyalizme ve onun işbirlikçisi Sabancılar'a, Koçlar'a ve diğer tekellere hizmet etmektedir... **Bundan vazgeçmelisiniz.**

Biz neden yargılanıyoruz?..

(...) Emperyalistler için değil, vatanımız ve halklarımız için özgür ve kardeşçe üreten ve yöneten olmak istiyoruz.

Evet, bağımsız ve demokratik bir ülke istediğimiz için... Açlığa, yoksulluğa, emperyalist yoz kültüre, fuhuşa, uyuşturucuya karşı çıktığımız için işkence görüyoruz, kaybediliyoruz, katlediliyoruz, idamlara, onlarca yıl hapislere çarptırılıyor. Vatansever olduğumuz için, halklarımızın kendi özgür iradesiyle yaşamasını istediğimiz için; bize zulüm uygulanıyor.

Kahrolsun emperyalizm demek; IMF'nin yönettiği değil, yaşasın tam bağımsız demokratik Türkiye demek; yaşasın halkların kardeşliği demek ve bunun için canını feda etmek emperyalizm ve onun işbirlikçileri Sabancılar, Koçlar açısından suçtur, bunu biliyoruz...

...

Kendisine milliyetçi sağ diyen MHP, kendisine milliyetçi sol diyen DSP, Atatürk kadar dahi milliyetçi değillerdir. Atatürk Anadolu halkıyla birlikte Anadolu'nun kurtuluş savaşını emperyalistlere karşı verdi. Milliyetçiliğin anti-emperyalist bir yanı vardır. MHP ve DSP anti-emperyalist değildir.

(...) Eğer MHP ve DSP kendilerine vatanseverim diyorlarsa,

Bağımsızlığı ve demokrasiyi savunuyorlarsa, biz de soruyoruz, emperyalizme karşı mısınız, emperyalizmin işbirlikçisi Sabancılar'a, Koçlar'a ve diğer tekellere karşı mısınız, sömürü ve zulme karşı mısınız?

(...) **Evet, vatansever, yurtsever kimdir?**

Bağımsız ve sömürsüz, özgür bir vatan isteyen kimdir? Emperyalizmin işbirlikçisi Amerikancı hükümetler mi, Parti-Cephehiler mi?..

Bizim vatanseverliğimizin bedeli işkence, kayıplar, katledilmeler, idamlar olurken... Ülkemizdeki emperyalistlerin işbirlikçilerin sahte vatanseverlikleri, milliyetçiliklerinin ödülü ahlaksızlıklar, yolsuzluklar, villalar, Avrupalı zenginlere taş çıkartacak zenginlikler olmaktadır.

...

Evet, kimdir vatansever?

(...) Amerikan uşaklığını yapan hükümetler mi, Sabancılar, Koçlar mı? Yoksa bağımsızlık ve özgürlük için hiçbir kişisel çıkarı olmadığı halde onlarca kurşunla delik deşik edilenler mi?..

(...) Vatansever olduğumuzdan;

Bağımsızlık ve özgürlük istediğimizden; kimse aç kalmasın, işsiz kalmasın, çaresizlikten intihar etmesin, bunalımlara girip delir mesin, genç kızlarımız fuhuş batağına düşmesin, gençlerimiz gelecek kaygısına kapılıp kahve köşelerinde, alkole, uyuşturucuya alışmasın diye tüm bu kötülüklerin kaynağı emperyalistlere ve onların ülkemizdeki işbirlikçileri Koçlar'a, Sabancılar'a ve onların ajanlarına karşı savaşıyoruz. (...)

Ercan Kartal'ın yaptığı konuşmanın ardından, avukat tahliye talebinde bulundu. Ara veren mahkeme heyeti, Ferhan Taş ve Murteza Deveci'nin tahliyesine karar verdi. Böylece, hain Mustafa Duyar'ın teslim olmasının ardından açılan davada tutuklu olarak sadece Ercan Kartal kalmış oldu. Duruşma 17 Ağustos 1999 tarihine ertelendi. Tutsaklar mahkemeden çıkarken **"Sadık, Selçuk yoldaşlar ölümsüzdür"** sloganını attılar.

Belçika’da bir tesadüf ve gelişmeler

Bağımsız Vatan’da yayınlanmıştır

Sayı: 1, Tarih: 6 Kasım 1999

Türkiye’nin en büyük parababalarından Sabancılar’a ait, gene Türkiye’nin en çok korunan binalarından Sabancı Center’ın basılarak Özdemir Sabancı, Haluk Görgün ve Nilgün Hasefe’nin öldürülmesi olayından dolayı vur emri ile aranan Fehriye Erdal’ın Belçika’da yakalanması, geçtiğimiz hafta (burjuva basının kullanmayı sevdiği ifadeyle söylersek) gündeme bomba gibi düştü. Herkes başka bir telden çalmaya, yorumlar yapmaya başladı. Burjuva basının, televizyonların bir zil takıp oynamadığı kalmıştı; Belçika hükümeti Fehriye Erdal’ın iade edileceğini söyleseydi az kaldı onu da yapacaklardı.

Yalanın böylesi...

Yorumculardan biri İçişleri Bakanı Sadettin Tantan.

Sadettin Tantan’ın zeka seviyesinden ciddi şüphelere düşmek için yeterli sebep var. Ne hikayeler anlatıyor! Bir aydır Fehriye’yi takip ediyorlarmış da, örgüt içi çatışma varmış da, Fehriye’nin kimliğini zaten biliyorlarmış da... Sanırsınız çocuk kandırıyor.

Belki de bu işleri yeni yeni öğreniyor olmasındandır.

Hatırlatmak gerek: Yalan söylemenin de bir adabı vardır. Herkesi aptal, bir kendini akıllı yerine koyarak yalan söylenmez. Hükümetin diğer bakanları, Tantan’ın partisinin genel başkanı, hükümet ortakları, milletvekilleri bu konuda gayetle de tecrübelidir. Tantan onların engin bilgi ve tecrübe birikimlerine başvurabilir. Hiçbirine gidemiyorsa Çiller’e gitsin, ona sorsun... Mustafa Duyar ihanet edip teslim olduktan sonra neler neler uydurmuştu Çiller! Duyar’ın çevresindeki çemberi daraltıp teslim olmaya zorlamışlardı! Bu bile Tantan’ın tangır tungur sözlerine kıyasla daha akıllıca bir yalandır.

Diğer yalancıları da unutmayalım. Türkiye gazetesi öyle bir uydurmuş ki, dünya yalancılık şampiyonası düzenlense kesin dereceye girer. Sözde,

tek derdi DHKP-C'yi yok etmek olan bir hainler çetesi evin yerini tespit etmiş. Takibe başlamış. Fehriyeler de takibi anlayınca paniğe kapılmışlar. Dokümanları yakmaya kalkmışlar. O zaman komşular yangın var zannedip itfaiyeye başvurmuşlar... Vesaire, vesaire, vesaire...

Örnekler çoğaltılabilir. Ama hepsinin altında büyük bir sevinç gizlidir.

Neden seviniyorlar? Bu yalanlar niye?

Basın ve televizyonlar, bakanlar, parababaları, Fehriye Erdal Belçika'da yakalandıktan sonra mal bulmuş mağribi gibi coştular, sevinç naraları at- tılar. İşte: örgüte darbe vurulmuştu. Fehriye de yakalanmıştı. Sabancı'nın ikiz kulelerinin devrimciler tarafından basılmasının sırrı çözülecekti.

Sabancı eylemi hepsini de sarsmıştı. İçlerine ateş düşmüştü. Sabancı büyük bir parababasıydı. Devrimciler oralara kadar girebiliyorsa, başka yerlere de girebilirler demektir. Bu tehlikenin büyüklüğünü gösteriyordu. Dün Sabancı'nın başına gelenler, yarın bir başka büyük patronun başına gelebilirdi. Nitekim devrimcilerin yaratıcılığının sınırı yoktu. Komili'ye de aynı şekilde ulaşmamışlar mıydı?

Telaş ve panikle karışık sevinç haykırıışları da, Sabancı'nın kabızı da, masa başlarında uydurup uydurup yazdıkları yalanlar da bunun içindir.

Ama daha ilk andan bir karamsarlıkla konuşmaya başladılar. Belçika, Fehriye'yi teslim edecek miydi acaba? Mesela ETA militanlarını İspanya'ya iade etmemişti, idam cezasının olduğu ülkelere suçlu iadesi yapmı- yordu.

Öyle de olsa akıllarına ve ağızlarına gelen her türlü yalanı söylediler. Hayal gücünün sınırı yoktu. Kimi "evde iki milyar dolar vardı" dedi, kimi "iki milyon dolar". "Tasadüf değil takipti..." Evde 46 adet silah vardı. Hat- ta lav, el bombası gibi silahlar bile bulunmuştu.

Doğrusu ne?

Doğrusunu, olayın gerçek muhatapları açıklıyorlar. 1 Kasım 1999 tarih- li, 102 sayılı DHKC Basın Bürosu açıklamasında konuyla ilgili geniş bilgi- ler vardır.

Buna göre,

Bir: Fehriye Erdal'ın yakalanması, "Tamamen bir tesadüf sonucu geli- şen bir olay sonucu açığa çıkmıştır."

İki: "Türkiye polisinin ve MİT'in 'aylardır takip ediyorduk' şeklindeki açıklamaları tümünden yalan ve uydurmadır."

Üç: "Knokke'deki evde '46 silahın yakalandığı' yalandır. Sadece birkaç silah yakalanmıştır."

Dört: "İki milyon dolar yakalandığı yalandır. Para yakalanmamıştır."

Ahlaksızca iddialara yönelik ise tek bir cümleyle şu söyleniyor:

“Örgütümüzü karalamayı hedefleyen ahlaksız iddialar, işkenceci ve katliamcılarının dünyaya nasıl baktıklarını göstermektedir.”

Gerçekler bunlardır. Bu gerçekleri bildikleri halde gizleyenler, halkı aldatmak isteyenlerdir.

Belçika hükümeti ne yapacak?

Belçika, demokratik bir ülke olduğu iddiasındadır. Demokratik ülkeler faşistlerin örgütlenmesine ve kendi sınırları içinde faaliyet göstermesine izin vermezler. Üstelik, başka yerlerdeki faşist rejimlere de tavır alırlar.

O halde Fehriye Erdal'ın yakalanmış olması, Belçika hükümeti açısından da bir demokrasi sınavıdır.

Belçika hükümeti, Fehriye Erdal'ı ve arkadaşlarını neden dolayı tutuklu tutacaktır? Bunun için ilk aşamada sahte pasaport suçlamasını getirmiştir.

Oysa bu saçmadır. Herkes bilir ki, Fehriye Erdal Türkiye’de vur emriyle aranmaktadır. Can güvenliği yoktur. Onu ortadan kaldırmak amacıyla Avrupa’ya da devletin resmi güçlerinin bilgisi dahilinde çeşitli silahlı kişilerin çıkarıldığı, hatta Sabancı’nın bile adam tutup Fehriye Erdal’ı vurdurmak istediği şeklindeki haberler çeşitli zamanlarda basında yer almıştır. Bu koşullarda yaşayan birinin kimliğini gizlemesinden ve can güvenliğini sağlayacak tedbirler almasından daha doğal birşey yoktur.

Belçika hükümeti, eğer böyle basit bir iddia nedeniyle yakalanan devrimcilerin tutukluluk hallerinin devamına karar verirse, bu da doğrudan veya zımni bir şekilde Türkiye’deki iktidarla işbirliği yaptığı anlamına gelir.

Dahası, Fehriye Erdal'ın mensubu olduğu örgüte yönelik “çete”, “terör” suçlamalarının sürdürülmesi de aynı şeye hizmet eder. Bu iddialar Türkiye faşizminin iddialarıdır.

Belçika’da adalet varsa, ortada Belçika yasalarına göre işlenmiş bir suç yoktur. Belçika, tutsak aldığı devrimcileri serbest bırakmalıdır.

Mustafa Duyar:

Sabancı eyleminin ardından ismi ortaya atıldı. Eylemden bir yıl sonra örgütüne ihanet ederek Suriye’nin başkenti Şam’da Türkiye konsoloslukuna sığındı. Ülkeye getirildi. Canını kurtarmak için sayfalar dolusu yalan yanlış ifade verdi. Hapishanede başka bir hainle evlenip çocuk yapacak

kadar ahlaksızdı. Ancak devlet canını korumadı. Hapishanede tabancayla vurulup öldürüldü.

Özdemir Sabancı:

Sabancı Holding'in patronu Sakıp Sabancı'nın kardeşi. Holding içinde otomotiv sektörünün başındaydı. İstanbul'un en iyi korunan binalarından Sabancı Center'in 25'inci katında, kimsenin elinin oraya kadar uzanmayacağına rahatlığıyla yaşıyordu. Ancak devrimciler oraya da ulaştılar. Sekreter Nilgün Hasefe ve ToyotaSa Genel Müdürü Haluk Görgün ile birlikte öldürüldü.

Fehriye Erdal:

Sabancı Center'da temizlikçi olarak çalışan bir devrimciydi. Sabancı Center'in basılmasından sonra vur emriyle aranmaya başladı. Hakkında binbir senaryo üretildi. Kimileri öldürülmüş olduğunu, kimileri de akrabalarının yanına sığındığını iddia etti. Dilin kemiği yoktu. Atabildikleri kadar atıyorlardı. 26 Eylül'de, Belçika'da, örgütünün yanında ortaya çıktı.

söz var, utandırır

*Bağımsız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 1, Tarih: 6 Kasım 1999*

“Sabancı olayında... bu adları açıklanan üç kişi çoktan ortadan kaldırılmışlardır bile.” (Mahir Kaynak)

Eski MİT'çi, ajan... Meslekteki ilk önemli icraatını, kendini olduğundan farklı göstererek yakınlaştığı devrimcileri işkencecilerin eline teslim ederek yaptı. Zulüm devletinin hizmetinde bir ispiyoncu.

MİT'ten ayrılmış bir istihbaratçı olarak bilinir. Ama hala MİT kafasıyla düşündüğü, MİT'in aktif bir elemanı gibi, karşı-devrimci propagandayı sürdürdüğü de aşikardır.

Ama işin ilginç tarafı, bu MİT eskisinin “tahlillerinin”, komplo teorilerinin kimi sol çevreler ve özellikle Kürt milliyetçileri tarafından Amerika'nın yeniden keşfi gibi önemli kabul edilip, Mahir Kaynak'ı kaynak olarak gösterip tesbitler yapmalarındır.

İşte Mahir Kaynak'ın dahiyane tesbitlerinden biri yukarıdadır. Büyük istihbaratçının öngörü, tahmin, tahlil yeteneği, bir komplocunun örümcekli kafa yapısından ibarettir.

Bu bir cümle, Mahir Kaynak'ın yanıldığını göstermekten çok, onu kaynak alıp tahliller yapanlar, onu televizyonlarına çıkarıp konuşturanlar açısından **İBRET** vericidir.

**Türkiye Fehriye Erdal'ın İadesini İstedi
Fehriye Erdal'ın İfadesini Almak İçin Bir Ekip
Belçika'ya Gitti... Türkiye, Belçika'dan Operasyonla
İlgili Ayrıntılı Bilgi İstedi**

FAŞİZMLE İŞBİRLİĞİ, İŞKENCE, KATLIAM ORTAKLIĞIDIR

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 13 , Tarih: 13 Kasım 1999

Fehriye Erdal Belçika' da tutsak düştü. Birileri öyle sevindi, öyle sevin-di ki, ölmüş babaları mezardan çıksa ancak bu kadar olur. Tartışmalar baş-ladı tabii. Belçika iade edecek mi? Etmeyecek mi? Türkiye faşizmiyle işbir-liği yapacak mı, yapmayacak mı?

Oligarşinin başarıya ihtiyacı var. Operasyonlar yapıyor, katliamlar ya-pıyor, işkence tezgahları hiç durmuyor, ama devrimcileri ne yok edebili-yor, ne susturabiliyor. Halkın mücadelesi, çok çeşitli biçimlerdeki eylem-ler yine sürüyor. Oligarşi ve onun polisi, MİT'i, JİTEM'i, halk hareketi kar-şısında, devrimci mücadele karşısında esas olarak başarısızdır. Aslında başarısızlığı doğaldır. Çünkü tarihin hükmüne, tarihin akışına ters bir işe soyunmuşlardır. Ama bu gerçek görülmediği için zaman zaman burjuva basının sütunlarında *"devlet üç beş teröristle nasıl başedemiyor?"* tarzın-da sorular, yakınmalar okuruz.

Başarıya, kendini kanıtlamaya ihtiyacı olan oligarşi, Sabancılar'a yön-e-lik eyleme katıldığı iddia edilen Fehriye Erdal'ın Belçika'da tutsak düşme-sinden de faydalanmaya çalıştı. MİT, polis *"zaten uzun süredir izledikleri-ni, bildiklerini"* açıkladılar. Ama kendileri dahil, hiç kimse bu açıklamalara inanmadı.

"Biz zaten biliyorduk" demeyi çok seven polis ve yargı, şimdi bir heyet göndererek Fehriye Erdal'ın ifadesini almak istiyor. Tabii oligarşinin asıl

istediği Fehriye Erdal'ın sadece ifadesi de değil, **kendisi**. Belçika hükümetine bunun için başvurulmuş durumda.

Pek çok ülke arasında, hangi koşullarda "iade" yapılabileceğine ilişkin anlaşmalar olmasına rağmen, bu tür durumlarda söz konusu kişilerin iade edilmesi veya edilmemesi, "**hukuki**" bir sorun olmaktan çok, "**siyasi**" bir tavır anlamına geliyor.

Biliniyor ki, şimdi de, oligarşi Belçika'yı işbirliğine zorlayacak, müttefiklerini devreye sokacak, ihale pazarlıkları yapılacak, her türlü rüşvet, şantaj kullanılacak ve bunlar büyük ihtimalle kamuoyuna fazla yansımayacaktır. Ama bütün bu tartışmanın siyasi anlamı ortadadır.

Avrupa-Türkiye İlişkileri... oldukça karmaşıktır. Avrupa emperyalistleri, kendilerini bütün dünyaya insan haklarının, demokrasinin savunucusu gibi gösteren bir konumdadırlar. Ama bu görünümü sürdürmeleri o kadar da kolay değildir. Çünkü yaptıklarıyla, söyledikleri sık sık birbiriyle çelişir, çıkarları ağır bastığında bu söylemleri bir yana bırakıverirler. Böyle olduğu içindir ki, yıllardır Türkiye'yi insan hakları ihlallerinden dolayı durmadan eleştiren de Avrupa'dır, gerek silah, gerek finansal açıdan yıllardır Türkiye'deki faşizmi besleyen de yine aynı Avrupa'dır.

Avrupa Birliği'ne girip girmeme konusunda, görünürde tartışılan Türkiye'deki demokrasinin durumudur, ama asıl hesaplar, emperyalist tekel-lerin ekonomik çıkarlarının, bölgesel çıkarlarının en iyi nasıl korunacağı üzerine yapılmaktadır.

Böyle olmasına rağmen, durmaksızın adalet diyor, insan hakları diyor, demokrasi diyor Avrupa.

Adalet, eşitlik, özgürlük, demokrasi... Eğer sorun bunlarsa, bunları savunmaksa, ülkemizdeki faşist rejimle işbirliği yapmak, bunları ayaklar altına almaktır. Adalet adına, hukuk adına, uluslararası anlaşmalar adına, faşizmle işbirliği yapmak savunulamaz. Çünkü **faşizmle işbirliği zaten adaletsizlikle, hukuksuzlukla işbirliğidir**.

Terörizm demagogilerinin, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin devrimci örgütleri çoğu kez sıradan bir suç örgütü gibi değerlendirmesinin üzerine örtemeyeceği bir şey var: **Adaleti, eşitliği, özgürlüğü, demokrasiyi, Türkiye'deki iktidar değil, devrimciler temsil ediyor**. Emperyalizmin tutsak aldığı devrimciler, ülkelerinde demokrasi için, halkın özgürlükleri için mücadele edenlerdir. Türkiye'deki rejim, faşist bir rejimdir. Demokratikleşme manevraları, çıkarılan veya çıkarılacak bir kaç göstermelik yasa kimsenin gözünü boyamamalıdır.

Türkiye tarihini az çok bilen biri görür ki, her demokratikleşme manevrasının altından yeni baskı ve yasaklar, yeni zulümler çıkmıştır. Türkiye'deki siyasi gelişmeleri az çok izleyen biri bilir ki, Susurluk denilen kont-

rgerilla örgütlenmesi yerli yerindedir ve daha geçtiğimiz günlerde Ulu-canlar'da kendini göstermiştir. İşkence tezgahları harıl harıl çalışmaktadır. Ne Avrupa heyetlerinin, ne TBMM'nin görevlendirdiği milletvekillerinin yaptıkları "ani" denetimler, bu tezgahların çalışmasını durduramamıştır. Türkiye cinayetlerin sürdüğü bir ülkedir. Katliamların, kaybetmelerin sürdüğü bir ülkedir. Türkiye, deprem gibi bir felaketi yaşamış, acılar, yokluklar içindeki halkını bile coplayacak bir devletin hüküm sürdüğü bir ülkedir.

Belçika, İşbirliği Yaparsa... işte böyle faşist bir rejimle işbirliği yapmış olacaktır. Devrimcileri Türkiye faşizmine teslim etmek, Türkiye faşizmiyle şu veya bu düzeyde işbirliği yapmak, **İŞKENCE, KATLIAM ORTAKLIĞIDIR.**

Katleden, kaybeden, binlerce faili meçhulün sorumlusu bir rejimle işbirliği yapmak, dünyanın en onursuz işidir. Türkiye'den "Kopenhag kriterlerini" isteyen emperyalistler, yaptıkları her işbirliğiyle, bu kriterleri bizzat çiğneyen olacaklardır.

Ne Belçika'ya ne de başka bir emperyalist ülkeye, gelin, bizi bu faşizmden kurtarın, bize demokrasi getirin falan demiyoruz. Ama sadece, bağlı olduğunuzu iddia ettiğiniz hukuk adına, bu faşizmle **işbirliği** yapmayın diyoruz. Faşizmi bize bırakın.

Bu ülkelerin ilericilerinin, demokratlarının dünya halklarına yapabileceği en büyük destek, gösterebilecekleri en büyük dayanışma, her şeyden önce kendi ülkelerinin faşist rejimlerle işbirliğini engellemek, sınırlamaktır.

Bir "Aykırı" Görüş: FEHRİYE ERDAL'I İADE EDİN!

İade olacak mı, olmayacak mı? Türkiye'de idam cezası olduğu için iade çok zormuş. Televizyonlarda boy gösteren 'otorite'ler böyle diyorlar en azından. Herkes tartışıyor, biz de iki çift laf edelim dedik.

Belçika, idam cezası var, diye Erdal'ı iade etmeyecekmiş. Hiç de öyle değil. '84 yılından bu yana ülkede kimse idam edilmemiş! Türkiye'de idam yok! Daha doğrusu var da yok! Yani yasalarda var ama uygulamada yok. Zaten idama gerek de yok!

Hapishane hamamında işkenceyle katletmek varken, niye bir de onca zahmetle hapishane avlusuna darağaçları kursunlar ki?

Türkiye burası.

“Çağdaş demokratik” bir ülke yani. Siz hiç böyle demokratik bir ülkede, hem de 2000’li yılların eşiğinde, idam cezasının uygulanabileceğini tasavvur edebiliyor musunuz. Mümkün mü bu?

Değil elbette. Peki ‘suç’un cezası yok mudur? Ya da örneğin, devlete karşı suç işlemiş olanlara, ‘terör’ eylemlerine karışmış olanlara ne olacak. Onlar ayrı canım. Onlar eğer yakalandıklarında gözaltında kaybedilmez ya da bir biçimiyle infaz edilmezlerse, ya da hemen oracıkta gözaltına daha alınmadan, üzerlerine kurşunlar yağdırılarak katledilmezlerse, hapishaneye girerler.

Hapishanede hücrelerde ıslah olmaları istenir onlardan. Hem zaten Amerika ve Avrupa ülkelerinde de hücre tipi yok mu. Ha Belçika, ha Türkiye ne farkeder?!

Eğer hücreleri kabul etmez onurlarını ve siyasi kimliklerini korurlar, mücadele ederlerse -ki bu onların tarihidir- Ulucanlar’daki gibi katliamların en kalleşlerine uğrarlar. Ama Türkiye’de idam yok o ayrı mesele. Ne mümkün efendim. Yeni bir yüzyılın eşiğinde ‘suç’ işledi diye darağaçları kurmak. Ne ilkellik!!

Hem ölüm mangaları ne diye katır yükü para alıyorlar bu devletten, uyuşturucu ve daha bir dolu pis işin avantajı da cabası. Yapsınlar “görev”lerini!

Belçika hükümeti’nin tek sorunu idam cezasıysa hiç durmadan iade etsin Fehriye Erdal’ı.

Yıllardır Türkiye’de yaşanan faşizmden haberi yok mu Belçika’nın. Hitler’in dünyaya yaşattıklarına faşizm diyorlar. Her vesileyle en üst perdeden lanetliyorlar Hitler faşizmini. Peki Türkiye’de yaşananların farkı var mı? Ama yok, bütün bunlar karşısında duymadık, görmedik, bilmiyoruz diyorlarsa, idam cezasıysa tek dertleri, Türkiye’de idam cezası uygulanmıyor. Hemen iade etsinler.

İdam cezası vardı da, insan hakları vardı da... Oyun oynamaya gerek yok. Herkes yaptığının karşılığını öder. Devrimciler savaşı, bedelini öder. Devletler de ezilen halklara karşı savaşı. Onlar da bedelini öder.

Kimseye eyvallahımız yok. Ama herkesten kendisiyle tutarlı olmasını, kendi yasalarına uymasını isteme hakkımız var değil mi?

Türkiye’deki faşizmin pervasızlığına bakmayın siz, kaç sıkımlık ömrü var ki? Tek dayanağı emperyalistlerin desteği. Biz, herkese işbirliği yapmayın, desteklemeyin diyoruz, gerisini biz hallederiz.

Tartışmayı uzatmaya gerek yok. “Terör” diyenler, “toplumun huzuru” diyenler Fehriye Erdal’ı **halkına iade etsinler**. Halk Sabancı’yı vurdu denilenleri nasıl sahipleniyor, onurlandırıyor bir görelim bakalım.

BELÇİKALILAR, İŞKENCECİ KONUKLARINIZ VAR!

Türkiye, Fehriye Erdal'ın ifadesini almak üzere Belçika'ya 5 kişilik bir heyet göndermek istiyor. Böyle bir izni verenin boynuna tarihsel bir sorumluluk yüklenecektir. Çünkü bu heyet, işkenceciler, infazcılar heyetidir.

Bu heyette kimler var?

Üç Emniyet Müdürü; ATILLA ÇINAR, DERVİŞ KARA, SİNAN SOLMAZ ve İstanbul DGM Başsavcısı ERDAL GÖKÇE ile 1 No'lu DGM'den bir üye hakim.

Belçikalılar, bizim ülkemizde emniyet müdürü olmak kolay değildir. Bu mevkiye gelebilmek için işkencecilikte, katliamcılıkta kendini kanıtlamış olmak gerek.

Topraklarınıza ayak basacak olan emniyetçiler, bu sınavdan geçmişlerdir.

Binlerce, onbinlerce kişiye işkence yapmış, yüzlerce kişiyi işkence tezgahlarında, infaz operasyonlarında katletmişlerdir.

DGM Başsavcılığı da kolay değildir bizim ülkemizde.

Bir hukuksuzluk abidesi olan DGM'lerde "Başsavcı" makamına yükselebilmek için, polis fezlekeleriyle, kanıtsız, belgesiz onlarca yıl cezalar verebilmek, MGK kararlarının duruşma salonlarındaki uygulayıcısı olmak, tereddüt etmeden kalem kırmak gerekmektedir.

Misafirleriniz, binlerce insanı, onlarca yıl hapsedmiş, defalarca kalem kırmışlardır.

İnterpol'de kırmızı bültenle arama emrini çıkarttıranlar bu işkencecilerdir. İşkenceciler Belçika'da Fehriye'yi sorgulamak istiyor.

İşkenceye karşıyız diyen Belçika, bu işkencecilerin kimliğini araştırarak mı?

Yazdıklarımız belki de onların suçlarının ancak bir bölümüdür.

İşkencecileri, DGM cellatlarını ülkenizde ağırlamaktan gurur mu duyacaksınız? Çiçeklerle mi karşılayacaksınız onları?

Demokrasi diyorsanız, adalet diyorsanız, biz bir hukuk devletiyiz diyorsanız, bunları, devrimcilere karşı değil, misafiriniz olacak işkencecilere karşı kanıtlayın. Demokrasinizi, hukukunuzu, işkence konusundaki tutarlılığınızı göreceğiz!

Katliamların, işkencelerin suç ortağı mısınız, karşı mısınız göreceğiz!

Spekülasyonlar, Şaibeler Yayanlar, İftirayı, Karalamayı Gazetecilik Sayanlar; **İSPAT ETMEYEN ALÇAKTIR!**

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 28, 28 Şubat 2000

21 Şubat tarihli Sabah'ta bir köşe yazısı şu sözlerle başlıyordu:

"Yine Duyar... yine pis kokular..."

Bu kelimelerin ardından pis bir beynin, şaibe ve pislik saçan sözlerinin geleceğini tahmin etmek zor değildi. Köşenin yazarı, daha önce de aynı türde bir yazı yazmıştı; hem de "komplo teorilerini hiç sevmem" diyerek.

Komplo teorilerini sevmeyen bu yazar, komplo teorilerine uyum sağla-yıvermiş ve her şeye o gözle bakarak ortalığa spekülasyonlar, iftiralar, şaibeler saçmıştı.

Bu zat'a o zaman gereken cevap verilmişti.

İspat etmezsen şerefsiz ve alçaksın dedik.

İspat etmedi. Şerefsizliğini kanıtladı.

O, ilk yazısının altında kaldığını, bu sıfatları hakettiğini bile görmeden, düşünmeden bir kez daha komploculuğa soyundu. Bu konu niye onun özel olarak ilgisini çekiyor, niye Fehriye'nin bir an önce Türkiye'ye getirilmesi için çırpınıyor, belirsizdir. Tek bir nedeni olabilir; kendisine o köşeyi veren efendilerine yaranmak.

Sen bırak Fehriye'yle uğraşmayı. Bırak Sabancı'ların cezalandırılması-nı araştırmayı. Sabancılar'ın sömürüdeki, zulümdeki payını araştır yapabiliyorsan.

Ama satılık beyinler gerçekleri yazamaz. Köpekler hiçbir zaman sahibine ihanet etmez. Onlar Sabancılar'ın, holdinglerin, emperyalizmin çocuklarıdır.

Sabancı'nın oligarşiyle cinayet ortaklığını, MHP'li katillere desteğini,

Komünizmle Mücadele Dernekleri destekçiliğini, kar ve sömürüyü, bu ülkeyi parsellemelerini yazamazlar. Bu iktidarları Sabancı ve Koçlar'ın yarattığını yazamazlar. Yazsalar bugünkü yerlerinde bir gün bile yaşayamazlar.

Duyar'ı, Sabancı'nın milyonlarca dolar vererek öldürttüğünü, intikam aldığını yazamazlar. "Sakıp Ağa suskun" diye yazıyor Can Dündar. Sabancı susar tabi, çünkü yaptıran odur. Sen eğer araştırmacı bir gazeteciysen, Sakıp Ağanın suskunluğunu araştırsana...

Can Dündar demokrat geçinir. Özgürlükçüdür. Özellikle bu "özgürlükçü" kelimesini sever. Ama ne demokrattır, ne özgürlükçü. Bulmuş bir sü-tun, oradan sağa sola iftiralar yağdırır. Ama tartıştığı konunun muhatap-larının açıklamalarına yer vermez köşesinde. Demokratlığı orada biter.

Beynini satanlar, ne demokrat olabilir, ne adil... Can Dündar, bir işken-ceciden daha adaletsizdir. Aynen şöyle yazabiliyor örneğin:

"Şimdi her şeyi bilen biri daha var:

Sabancı suikastının tetikçilerinden Fehriye Erdal..."

Polis bile "tetikçi" olduğunu iddia etmemiş Fehriye Erdal'ın. İtirafçı Du-yar bile "tetikçi" dememiş, Can Dündar diyor. Nereden biliyorsun o ey-lemde "tetik" çektiğini, nereden uyduruyorsun? Ağzına geleni söylüyor.

"Tetikçi"... Devrimcilere böyle diyenler, işkencecilerdir, iflah olmaz an-ti-komünistlerdir. Devrimci düşmanlarıdır. Dündar hangi guruptan acaba?

Dündar gibilerin özgürlük anlayışı, tekellerin özgürlüğüdür. Tekellerin kendine tanıdığı özgürlükle, devrimcileri karşı iftiralar, şaibeler, karalama-lar yazar... Ama devrimcilerin cevap verme hakkı yoktur onun "özgürlük-çülüğünde"!

Can Dündar "Sabancı olayını" kendisine öyle dert edinmiştir ki, "Aca-ba Türkiye, bu konuyla (Fehriye ile) gerçekten uğraşıyor mu?" diyor... Me-rak etme sen, o pis beynini yorma... Türkiye yakından ilgileniyor. Türki-ye'ye getirtmek ve katletmek istiyor. Sabancı da çok yakından ilgileni-yor. Milyarlar döküyor, iş ilişkilerini kullanıyor. Getirip katletmek için...

Peki Fehriye getirilirse senin eline ne geçecek? Getirilip bir hücrede kat-ledilirse **kına mı yakacaksın?**

Demek ki sen de cinayete ortaklık yapıyorsun. Fehriye'yi getirip Saban-cı'ya katletmek istiyorsun. Paralı katillerin kalemi... Sen katilsin. Sen ya-zar veya aydın değil, tekellerin çocuğusun. Onların uşağısın.

Der ki, "Eyüp Aşık'ı arayan birisi asıl hedefinin Sakıp Sabancı oldu-ğu-nu söyledi." Evet, diyelim ki doğrudur. Bundan ne çıkar? Tekellerin çocu-ğuna göre, Sabancı "Güneydoğu için barış" demişmiş!

Be serseri, bize ne emperyalist barıştan... Sabancılar'ın istediği o barış denen şeyin ne menem bir şey olduğunu biz çok iyi biliyoruz. Bugün en

aptallar dahi, bu emperyalist barışın Kafkaslara açılmak olduğunu biliyor. Sabancı daha iyi biliyor. Ya sen ne biliyorsun ahmak?

“Barış” mış. Peki senin Sakıp Ağan, “barış” dediği güne kadar o kadar kanı niye döktürmüş? Faily meçhulleri, köy yakmaları, kayıpları günlük olaylar haline getiren Çiller iktidarlarını senin Sakıp Ağan desteklemedi mi? Senin Sakıp Ağan her türlü zulüm politikasına destek vermedi mi? Ne barışı? Bir defa “barış” dedi diye hepsi unutulacak öyle mi? “Barış” mış. Onun barışı ABD’nin barışı... Kafkaslar’da karlı işler çıkınca, “barış” senin Sakıp Ağana daha karlı geldi, hepsi o. Ama senin kafan almıyor bunu. Bir Sabancı, bu ülkenin bir efendisi nasıl olur da devrimciler tarafından cezalandırılır diyorsun?

Demiş ki... telefon etmiş ki... Tüm “görüş” ve yorumları bunlar üzerine kuruludur. Tekellerin hukuku bu kadardır. ***Demiş ki...*** diyerek mahkum eder. İdam eder. Müebbet cezası verir. Bu, tekellerin solcusudur. Tekellerin çıkarına ise özgürlük der. Halkın çıkarına ise faşist kesilir.

Bozacının şahidi sıracı... Eyüp Aşık demiş ki... Eyüp Aşık kim? Çetelerin suç ortağı. Ama Can’ın da değerli tanığı... Ve öyle bir tanık ki, sadece biri ona telefon etmiş... ***Demiş ki...*** Ötesi yok! İşte tekellerin hukuku bu kadardır.

Tekellerin gazetecisinin beyni, tam anlamıyla hakaret edilmesi gereken bir beyindir. Pisliktir. ***Demiş ki...*** diyerek çamur atar. Hiçbir delil, kanıt yoktur.

Tekellerin gazetecisi, kraldan daha kralcı kesilir, Fehriye’nin iadesi için MİT’ten, İçişlerinden, Dışişlerinden, hatta Sabancılar’dan daha isteklidir. Yerinde duramamış, kıvranmış kıvranmış, bu yazıyı yazmış.

“İspat etmezsen şerefsizsin” deriz. Tek kelime söylemez. Şerefsizliği kabul eder.

Ama şerefsizlerin her şeyi satılıktır. Duramaz. Para ister. Daha çok ister ve tekeller bunun karşılığında iş ister. Sırtını oligarşiye dayar ve devrimcilere saldırır. Tekellerin sağladığı bir kürsüde en kolay iştir çünkü bu.

Fehriye getirilmeli der. Diyelim getirildi. Sen ne yapacaksın zavallı?... Hakareti hak etmiş zeka ürünü komploların kanıtlanmazsa ne yapacaksın?

Bu kez yine başka ***“demiş ki”***ler, başka mafyacı tanıklar bulup yeni teoriler uyduracaksın... Alçaklığa devam edeceksin. Ajanlığa devam edeceksin.

Sabancı’ya sorsana; Duyar’ı öldürtmek için kaç milyar vermiş? Soramazsın, çünkü sen de onlardansın.

Çok açık söylüyoruz. Demişkilerle çamur atmaya kalkanlar, şaibe yara-tanlar, Sabancılar’ın ajanıdır. Satılmıştır.

Çok açık söylüyoruz. Demişkilerle hareket edenlerin hiçbir hukukla ilgileri yoktur. Adaletleri yoktur. Tekellerin çıkarları için beyinlerini, ruhlarını satmış zavallılardır.

Fehriye'nin getirilmesini isteyenler, oligarşinin ajanıdır. Cinayet ortağıdır.

3-5 geri zekalı Sabancı piçinin komplo teorilerine karşı sessiz kalamayız.

Yazarken, herkes elindeki kalemin sorumluluğunu taşısin. Taşımayan, tüm uyarılara, eleştirilere rağmen, sorumsuzlukta, saldırganlıkta ısrar eden, pislik yaymaya devam eden, hele ki bunu demokratlık, özgürlükçülük maskesi altında yapan, her türlü hakareti haketmiş demektir.

Bu ve benzeri kontra yazılarını, komplo teorilerini kaleme alıp şaibe yaratanlara, iftira atanlara tekrar söylüyoruz; **İSPAT ETMEYEN ALÇAKTIR.**

ALÇAKLARDAN, NAMUSSUZLARDAN CEVAP BEKLİYORUZ!

Ercan KARTAL

Demiş ki... Can

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 29, Tarih: 6 Mart 2000*

Geçen sayımızda Can Dünder'a bir şeyler sorduk, söyledik. Komplo teorilerini sevmeyen Can Dünder'dan ses çıkmadı.

Tabii yazmaya devam ediyor ama başka şeyler yazıyor.

Mesela 1 Mart'taki yazısında yine birilerini uyarıyor: *"Dikkat! Kritik 2 aya girdik"* diyor. Neden girmişiz? Çünkü hazret, CNN'e kapatma cezası verilmesi, HADEP'li belediye başkanlarının gözaltına alınması gibi son gelişmelerden bir süre ortamı kollayan "şahinler" in iktidarda mevzi kazanmaya dönük adımlarını sezmış. Ortam provokasyona müsaitmiş. Avrupa karşıtı bu "şahinler" her fırsatta sürecin önünü baltalamaya çalışıyormuş. Hükümet, gelişmelerin seyircisi olmaktan çıkmalıymış... vs.

Yazdıklarına bakılırsa, aslında komplo teorileri yapmayı da, kuş beyniyle ona buna akıl vermeye kalkmayı da pek sevdiği görülecektir.

Ama biz isterdik ki Sabancı ile ilgili komplo teorilerine devam etsin.

Bize komplo teorilerinden yoksun bırakma Can.

Bırakma ki biz de cevap verirken yazıya *"Şerefsiz yine konuştu"* diye başlayabilelim.

Neden konuşmuyorsun Can? Şerefsizlik hoşuna mı gitti?

Sabancı'ya sordun mu, neden konuşmuyormuş?

Önceki yazında Sabancı'nın bütün bu olup bitenler karşısında konuşmadığını, buna şaşırdığını yazıyordun. Biz de o kadar merak ediyorsan, şunları sor bakalım demiştik. Ne oldu? Duyar'ın işini bitirmek için kaç para dökmüş öğrendin mi? Ya da Fehriye'yi getirmek için neler yapıyormuş? (Belki Fehriye'nin iadesinin sağlanabilmesi için akıllar da verirsin ona. Bak son duruşmasında Fehriye'yi mahkemeye gözü bantlı getirmişler. Senin çok sevgili Avrupa demokrasinin yapmış bunu. Ama buna da sevinmişsin-dir, öyle ya, getirilip götürülürken Fehriye'nin gözü bantlanınca, kaçma olasılığı düşer, iade ihtimali artar!)

Konuş Can konuş?.. Şu demiş ki, şuna telefon gelmiş diyerek komplo teorileri üretmek kolay.

Sende zeka yok zaten, hiçbir hukuk anlayışı yok. Kategorik olarak bunlar faşist bile olamaz, o kadar bir tutarlılık bile yoktur. Çünkü hukukları yoktur. Faşistler de bile bir hukuk vardır sende ve senin gibilerde yok.

Senin gibi bir de Koray Düzgören vardı... O da Dursun Karataş Knokke'den nasıl kaçtı diye soruyordu? Nereden biliyormuş, kanıtı belgesi var mıymış? Önemli değil... Bir gazete demiş ki... o da oradaydı...

Bunlar yargıç falan olsa yanmış millet. Demiş ki... lerle ipe götürürler adımı.

Demek ki, bir provokatör telefon etse hemen teori yapacaksın. Kuş beyni kadar zeka yok.

Duyar benimle görüşecekti... Tam görüşecekken... hımm... deyip başlıyor. Duyar hiç kimseye anlatmamış, bildiklerini Can'a anlatacak!.. Öyle ya sen çok büyük adamsın. Duyar, pişmanlık yasasından yararlanmak için çırpınmış, kendini yeniden şubeye aldırılmış, yalanlar bile uydurmuş, yine de mahkemeleri ikna edecek tek bir bilgi verememiş, sana ne anlatacak? Sen kimsin? Sen mi kurtaracaktın onu?

Ama kurnaz ya! Böyle söyleyip kendini meşhur etmeye çalışıyor... Düşünün, Duyar, kaç kez ifadeye gidiyor, kendini şubeye aldırma istiyor, o arada kimse ona bir şey yapmıyor, ama tam Can'la görüşecek... tak vuruluyor... Niye? Konuşacaktı?

İçine tükürülecek bir beyin. Ama tükürük bile kirlenir.

Çok rahat yönlendirilebilecek bir beyin. Düşünün **falan falana telefon etmiş de...** diyerek başlıyor teori yapmaya. Sormuyor, araştırmıyor, adaltsiz, saygısız...

Aslında böyle bir yaklaşım, insanın kendi zekasına hakarettir. Ama o da sende yok ki. Muhakeme yapma yeteneğinden bile yoksunsun.

Bu işler sana göre değil Can. Sen revaçta olanlarla ilgilen.

Mesela Manisalı gençlerle. Ulucanlar'daki katliama, 12 Temmuz'a, 17 Nisan'lara sakın yaklaşma, elini yakar, kulaklarını çekerler. Git belgesel pazarla. Sırtını tekellere daya, onların adına konuş. Yaptıkların mutlaka onların hoşuna gidiyordur.

Söylediklerimiz hoşuna gitmediyse istersen dava da açabilirsin.

Fehriye'nin katillere iadesini isteyen bu şerefsizi tanıyın ve unutmayın.

Ercan KARTAL

KOMPLOCULAR İŞ BAŞINA!

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 30, Tarih: 13 Mart 2000*

MİT, kontra, komplocular hızlarını alamadılar. Fehriye Erdal ve Dursun Karataş üzerine kontra haberleri dizi gibi devam ediyor.

Her gün bir başka haber, her gün bir başka uydurma. Son olarak 8 Mart tarihli Hürriyet, Fehriye'nin iade edileceğini manşetine taşıdı. Haber aynı gün ilgili merciler tarafından yalanlandı, ama ne gam! Hürriyet'in bu manşetten önceki "flaş" ve "özel" haberi de Dursun Karataş'a ilişkindi. Hasta olmuş, çok kilo almıştı Dursun Karataş... Ve daha bir sürü yalan yanlış ayırtı...

Komplo teorisyenleri, işte size yine gün doğdu.

Ne duruyorsunuz, hadi yeni komplo teorileri yapsanıza!

Bakın, Fehriye ve yoldaşları milli takım futbolcularına suikast düzenleyeceklermiş... Cephe bu defa da milli takımı hedef seçmiş.

Cık cık cık, olacak iş mi? Acaba niye? Acaba Mustafa Denizli de bugünlerde "barış" dedi de, onu da mı susturmak istiyorlar. Acaba...

Komplo teorisyeninin harekete geçmesi için koşullar olgundur.

Milli takıma suikast düzenlenecekmiş... Kim dedi?.. Basın... O halde doğrudur... Gelsin teoriler...

Basın dedi ki, uranyum da bulunmuş.... Cık cık cık... Olacak iş mi?... Bakın işte bu malzemeden ne komplo teorileri çıkar... Haydi iş başına.

Uranyum... Demek ki Rusya veya eski SSCB ülkeleri var bu işin içinde. Özer Çiller de uranyum kaçakçılığı mı yapıyordu ne? Demek ki... Hadi artık daha ne duruyorsunuz... bakın size bir sürü malzeme...

Hürriyet yazdı... Dursun Karataş hastaymış, kansermiş, ölüyormuş... Vah vah... Haydi komplo teorisyenleri, iş başına! Acaba bu da gizli servislerin işi olmasın?

Kompo teorisyenleri zavallıdırlar aslında. Birileri telefonla veya bir gazete haberi olarak önlerine yemleri atar... onlar oltaya yakalanan balık gibidirler. Başlarlar kurgulamaya... her türlü saçmalık, her türlü ahlaksızlık, her türlü sorumsuzluk boy verir kurgularında. Yemi atanın da amacı budur zaten.

İşte böyle Can Bey. İşte böyle, Mahir Kaynak, Fikri Sağlar, Emin Gürses, Koray Düzgören ve daha adını sayamadıklarımız...

Evet Can Bey, Fehriye'yi ısrarla istemeye devam et bakalım... Konuş... Komplosuz, Sabancısız, sütunun boş kalıyor... Hadi doldur sütununu. O parlak zekanı göster...

Araştır bakalım... Milli takım oyuncularını "tam suikasttan önce" kimlerle röportaj yapacaklarmış?... Öyle ya, niye mesela şimdilerde değil de, tam o zaman yapacaklarmış? Tam Mustafa Denizli Hıncal Uluç'la röportaj yapacakken... tam Hakan Şükür Televole'ye çıkacakken... milli takıma suikast... Halbuki televole'de ne gerçekleri açıklayacaklardı kimbilir!..

Araştır mutlaka. Belki hiç kimseye söylenmeyenler sana söylenir. Şanın, şöhretin artar... Hadi konuş, kıvırtmadan, kırıtmadan konuş bakalım... Fehriye'nin iade edilmesini iste...

Konuş... Sabancılar'a yaranmak için daha fazla iste... Hatta sütununda bir köşe yapıp, her gün "Fehriye iade edilsin!" diye yazabilirsin. Fehriye gelince el birliğiyle öldürtürsünüz, ardından gelsin yeni komplo teorileri... Ne güzel değil mi, hiç işsiz, konusuz kalmazsınız.

Hadi konuş... Zekanı kullan...

Milli takım... hımmm... uranyum... hımmmm... kansermiş de.... hımmm...

Başla yazmaya... O demişti ki... deyip salla kalemini.

Bak ne kadar çok haber var basında... Bak, Susurlukçular nasıl haber yazdırıyor.... Sen niye boş duruyorsun... Yakışır mı sana?... Susurlukçular siz malzemesiz kalmayasınız diye yazdırıyorlar bu haberleri...

“Duyar’ı yüz milyar için vurdum”

Yaşadığımız Vatan’da yayınlanmıştır

Sayı: 35 / Tarih: 17 Nisan 2000

Mustafa Duyar’ı Afyon Hapishanesi’nde vuran ve firar ettikten sonra 5 Nisan’da yakalanan Ahmet Yergüder, Duyar’ı vurması için kendisine 100 milyar vaat edildiğini, ancak parayı alamadığını, vaatte bulunarak kendisini azmettirenin ise **Sami Tokur** olduğunu söylüyor. (7 Nisan 2000, Hürriyet)

Ahmet Yergüder, Nuri Ergin’in adamı. Sami Tokur da öyle. Nuri Ergin’in davasında şu anda “tutuksuz sanık” olarak yargılanıyor.

Ahmet Yergüder’e 100 milyar vaat edilmişse bu demektir ki, aslında ortada dönen para çok daha fazladır. Aslan payının Nuri Ergin ve Sami Tokur arasında paylaşıldığı, belki onların üstünde başka birilerinin de bu işten nemalandığı oldukça büyük bir ihtimaldir. Belli ki, Duyar’ın öldürülmesi işi mafya çetelerinden biri olan Nuri Ergin’e ihale edilmiştir. Mafyada işleyişin nasıl olduğunu herkes az çok biliyor artık; tetikçi Yergüder’e vaat edilen para, alınan paranın en küçük dilimidir.

Şimdi soru şu: **Mustafa Duyar’ın öldürülmesi için yüzmilyarlarca, belki bir kaç trilyon tutarındaki parayı kim ortaya dökmüştür?**

Araştırmacı gazeteciler, komplo uzmanları;

Neden sus pussunuz, neden bu konuda birşeyler yazmıyorsunuz? Halbuki, Duyar’ın öldürülmesi ve Ahmet Yergüder’in firarı üzerine ne güzel komplo teorileri üretiyordunuz.

Özellikle sen, Can Dündar, bu konu ilgini çekmedi mi? Hemen kaleme sarılmalısın. Sağa sola, dedikodulara kulak ver, özellikle telefon duyumlarını dikkatle izle, kim ne demiş, sakın kaçırma.

Mesela, bu kadar parayı kim neden gözden çıkarır?

Al sana bir ip ucu işte. Demek ki Duyar’ı öldürmek isteyen çok zengin biri. Kim geliyor aklına, Sabancı olabilir mi mesela?

Hem dikkat ettin mi? Duyar öldürüldükten sonra Sabancı artık eskisi gibi öfkeli, intikamcı açıklamalar yapmaz oldu. Hatta gazetecilerin Sabancı

davası, Fehriye'nin iadesi ile ilgili sorularına verdiği cevaplarda üzerine basa basa "kesinlikle özel ilişkilerimi, gücümü bu işler için kullanmıyorum" gibi sözler sarfetmesi senin de dikkatini çekmedi mi? Halbuki senin gibi yeni yetme komplo uzmanları böyle şeyleri kaçırmamalı.

Araştırmacı gazeteciler, televizyoncular, Sabancı'nın şu son açıklamaları sanki biraz "suçluluk" psikolojisi içindeymiş gibi bir hava vermiyor mu size de? Ekranlara bir kaç psikolog çağırıp konuyu bir tartışmaya açın bakalım.

En azından kalemi elinize alıp "Bu işin arkasında Sabancı olabilir mi?" diye bir sorun bakalım. Sorabilir misiniz? Böyle yazabilir misiniz?

Uğur Dündar, Fehmi Kuru, Mahir Kaynak, Fatih Altaylı, Enis Berberoğlu... Özdemir Sabancı'nın cezalandırılması konusunda yazan, konuşan tüm medya mensupları! Bu olayı **deşeleysin** bakalım.

Yazmazsınız, yazmazsınız. Hatta " demiş ki" değil de, birilerinden doğrudan size "Duyar'ı Sabancı öldürttü" diye telefon gelse yine yazmazsınız, hatta Ahmet Yergüder veya Sami Tokur, "Duyar'ın öldürülmesini Sabancı istedi" diye açıklamalar yapsalar yine yazmazsınız? Yazarsınız da, "Sabancı'nın üzerine yıkmaya çalışıyorlar" diye yazar, yine tekellere yalakalığı sürdürürsünüz.

Duyar'ın öldürülmesi için KİM yüzmilyarları, trilyonları gözden çıkarır?

Sami Tokur'dan Duyar'ın öldürülmesini KİM istedi?

Bu sorular hala cevabını bekliyor...

Bir itiraf: Duyar'ı 100 milyar için vurdum.

Soru: Duyar'ın ölümünü kim ister?

1. ihtimal: İtirafçı olduğu, ihanet ettiği için DHKP-C.
2. ihtimal: Özdemir Sabancı'yı cezalandıran olduğu için Sabancı'lar.

İhtimallerin Değerlendirilmesi: 1. ihtimal olamaz. Çünkü DHKP-C yaptığı eylemleri üstlenir. Keza, bilinir ki, DHKP-C cezalandırmalarında aracı kullanmaz. Kendi işini kendi görür.

2. ihtimal?!.. Şu an elimizde somut kanıt yok.

Ama burjuvazinin hep birilerini kullandığını biliyoruz. Ve yine... Sabancı'nın devrimcileri katletmesi, işçilerin direnişlerini "komando"larına kırması için Türkeş'e çantalarla paralar götürdüğünü hatırlıyoruz.

Sonuç: Bunlar önemli bulgular...

Gerisi "araştırmacı gazetecilerin" ve savcılarının işi.

Sabancı Davası Duruşması Yapıldı

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 37, Tarih: 1 Mayıs 2000*

Sabancı Holding Yönetim Kurulu Üyesi Özdemir Sabancı, ToyotoSA Genel Müdürü Haluk Görgün ve Sekreter Nilgün Hasefe ile İl Jandarma Komutanlığı'ndan iki askerin öldürülmesi ile yargılanan 12 kişinin davası 25 Nisan Salı günü İstanbul 1 No'lu DGM'de görüldü. Saat 13.55'te başlayan duruşmaya katılan Ercan Kartal getirildiği ring arabasından inerken, **"Hücrelere Girmeyeceğiz"** sloganını attı.

Duruşmanın başlayıp, kimlik tespitinin yapılmasının ardından, mahkeme heyeti Avukat Behiç Aşçı'ya söz verdi. Behiç Aşçı, avukatlara uygulanan protokolü protesto ettiğinden dolayı söz almayacağını belirtti. Ardından Ercan Kartal, kendisine işkence yapanlar hakkında suç duyurusunda bulunduğunu, fakat hala bir sonuç alamadığını, bu durumda dilekçesini kime vereceği konusunda kendisine herhangi bir bilgi verilmediğini, konuya muhatap aradığını söyledi. Savcının kaçamak cevaplarına rağmen, aynı savcıdan muhatabını öğrendi. Ardından dilekçesini okuyan Ercan Kartal, şunları söyledi:

"Devlet, halkın öncüleri olan devrimcileri kaçırarak, en ağır işkencelerden geçirerek ve katlederek bir yere varamayacağını anladı. Şimdi de 'F Tipi' hapishanesi adı altında bizleri yalnızlaştırıp haklı davamızdan soyutlamayı, onursuzluğu, kişiliksizliği dayatıyor. Ulucanlar da bunun bir provasıydı. ... Devlet Mayıs ayında hücrelere geçileceğini söylemektedir. Yine şehit vermeyi göze alarak can bedeli buna izin vermeyeceğiz."

Mahkeme heyeti, Fehriye Erdal'ın iadesinin beklenmesine, Ercan Kartal'ın tutukluluk halinin devamına karar vererek bir sonraki duruşma tarihini 7 Haziran 2000 olarak belirledi. Bir saat süren duruşma saat 14.55'te sona erdi.

BURJUVA BASINDA FEHİRİYE ERDAL DAVASI

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 42 / Tarih: 5 Haziran 2000*

27 Ekim 1999 Hürriyet: Fehriye Erdal Yakalandı

... Tantan "DHKP-C Belçika'nın sahil kasabasında bir araya gelmiş. Bu sırada aralarında bir ihtilaf sonucu kavga çıkmış. Belçika jandarması bu kişileri hemen gözaltına almış. Biz bu kişinin Fehriye Erdal olduğunu daha önceden biliyorduk. Bir aydır da kendisiyle ilgili temaslarımız sürüyordu.

Star: Fehriye Erdal Yakalandı

... Türkiye'yi sarsan Özdemir Sabancı'nın baş aktörü olan DHKP-C'li Fehriye Erdal Belçika'da yakalandı... MİT peşindeydi... MİT gölge gibi takip etti...

28 Ekim 1999 Hürriyet: Yine Son Anda

Fehriye Erdal'ın yakalandığı Belçika'daki operasyonda, terör örgütü Dev-Sol'un lideri Dursun Karataş'ın yine son anda kurtulduğu belirlendi...

30 Ekim 1999 Radikal: Fehriye'ye Jet İade İstemi

... Adalet Bakanlığı, Belçika'da yakalanan Fehriye Erdal'ın iade dosyası üzerindeki çalışmalarını üç günde tamamladı.

7 Kasım 1999 Akşam: Fehriye Erdal'a Özel Sorgulama

... Fehriye Erdal'ı tutuklu bulunduğu cezaevinde sorgulamak üzere, ha-

rekete geçen İstanbul Emniyet Müdürlüğü, beş kişiden oluşan uzman ekibini Belçika'ya gönderdi.

25 Kasım Radikal: Fehriye'nin Yakalanmasında CIA Parmağı

... Erdal'ı ele geçirdiği operasyonun CIA yardımıyla gerçekleştirildiği öğrenildi...

2 Aralık Sabah: Fehriye Hücreden Çıktı

Fehriye Erdal ve iki arkadaşına uygulanan hücre cezası kaldırıldı. Sanıklar normal mahkum muamelesi görecektir.

23 Aralık 1999 Radikal: Fehriye İçin Karar Günü

... Belçika'nın, Avrupa Konvansiyonu'nda yer alan tutukluların iadesi-ne ilişkin maddeler gereğince Erdal'ı Türkiye'ye iade etmesi gerekiyor.

5 Ocak 2000 Sabah: Fehriye'nin İadesinde Son Söz Siyasilerde

Belçika Yargıtay'ı Türkiye'nin Fehriye ile ilgili iade talebini haklı buldu. Bunda sonra top Belçika Adalet Bakanlığı'nda.

19 Ocak 2000 Star: Çaycı geliyor

18 Şubat 2000 Zaman: Fehriye'nin İadesine Onay

Brugge Mahkemesinden sonra Gent Mahkemesi'de Fehriye Erdal'ın Türkiye'ye iadesini kararlaştırdı.

2 Mart 2000 Akşam: Sabancı Fehriye'nin Peşinde

Sabancı ailesinin, Özdemir Sabancı ile çalışma arkadaşlarını katleden terörist Fehriye Erdal'ı adım adım izlettirdiği öne sürüldü.

29 Mart 2000 Milliyet:

Özdemir Sabancı suikasti faillerinden Fehriye Erdal, ilk kez açıkta yargılandı... Erdal zafer işareti yaptı.

11 Nisan 2000 Akşam: Fehriye'nin iadesi kesinleşti

29 Mayıs 2000 Akşam: Belçika Fehriye'yi iade etmiyor

Sabah: Fehriye iade edilmiyor

Hürriyet: Belçika Başbakanı Guy Verhofstadt, Sabancı suikasti sanığı Fehriye Erdal'ın Türkiye'ye iade edilmeyeceğini açıkladı.

Hürriyet gazetesi Belçika muhabiri Yusuf Çinal, yaptığı haberlerde yalanlarının ortaya çıkmasından sonra rezil olmuş uzun bir süre "haber" yapmamıştı. MİT'çi olduğu konusunda artık şüphe kalmayan Yusuf Çinal iade etmeme kararı sonrası 1 Haziran tarihli gazetede manşetten yine fer-yat figan içinde konuştu; **"YAZIK Zafer Katillerin Olacak"**

BURJUVA BASIN YALAN HABER YAZIYOR

Fehriye Erdal'ın Belçika'da yakalanmasından bu yana basında çıkan haberler adeta bir yalan tefrikasına dönüştü. Fehriye Erdal'ın iade edilmesi için elinden geleni yapan basın, kontra merkezli haberleri yapmaktan hiç çekinmedi.

Bu haberlerin en sonuncusu ise Fehriye Erdal'ın Türkiye'ye iade edilmeyeceği yönündeki Belçika Hükümeti kararının açıklanmasından sonra çıkan haberlerdir.

Sağcısından "solcusu"na kadar tüm basının ortak olarak yazdıkları noktalardan birisi, *"iade edilmemesi örgütün Avrupa Futbol Şampiyonasında eylem yapacağı tehditlerinden kaynaklı"* oldu.

Bu haberler bilinçli olarak MİT ve Kontrgerilla tarafından yaptırılan haberlerdir. Amaç ise, Belçika hükümeti üzerinde baskı oluşturmak, böylece iade etmeme gerekçelerinde belirtilecek nedenleri etkilemeye çalışmaktır. Peki nedir bu nedenler ki siyasi iktidar bu kadar telaşlanmıştı;

Bu nedenler Türkiye'nin gerçeğidir;

KATLİAMLAR, İDAM CEZALARI, İŞKENCELER, SOKAK ORTASINDA YAPILAN İNFAZLAR, TÜM HALKIMIZA UYGULANAN BASKILARDIR. İşte bu gerçeklerin açıklanmasını engellemek için bu haberler yaptırılıyor.

Halbuki daha Mart ayı başlarında da basında benzer haberlerin çıkması üzerine Cephe tarafından bir açıklama yapılarak *"böyle bir eylem amaçlarının olmadığı, suçsuz, faşizme hizmet etmeyen insanları hedef almayı adı gangsterlik olarak"* nitelediğini söylemişti. Burjuva basın, sanki bunlar hiç olmamış gibi *"bilinmeyen kaynaklar"*dan haberler yazmaya devam etti.

Siyasi iktidarın bu haberlerle Belçika hükümetini baskı altında tutma girişi ve Avrupa Futbol şampiyonasına ilişkin çıkan bu haberler üzerine Cephe Avrupa temsilciliği 1 Haziran tarihli bir açıklama yaparak, böyle bir tehdidin olmadığı tekrar dile getirildi ve provokatif haberlerden vazgeçilmesi söylendi.

SABANCI'NIN ÇANAK YALAYICILARI

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 43, Tarih: 12 Haziran 2000

*Katliamları, işkenceleri, kayıpları alkışlayanlar,
asla unutulmayacaktır!*

*"Doymuyorum, doymuyorum" diyen katil Sabancı'ya
dalkavukluk yapanlar, devrimcilere küfredenler unutulma-
yacaktır.*

Belçika Hükümeti'nin Fehriye Erdal'ı iade etmeyeceğini açıklamasından sonra burjuva basın devrimcileri karalama saldırısı başlattı. Bildik pespaye demagojiler sıralandı. İş i küfür derecesine taşıyanlar oldu.

Elbette "sahibinin sesi" burjuva basın Fehriye'nin yanında yer almaya-
caktı. Çünkü bir tarafta trilyonlara hükmeden, ülkenin kaderi üzerinde be-
lirleyici olan Sabancılar, diğer tarafta yoksul emekçilerin safında yer alan
bir devrimci vardı.

Fehriye'nin iade edilmeyişi, amiyane deyimle hepsine "çok koydu"!
Ah bir iade edilip ipte sallandığını veya çeteler tarafından vücudunun de-
lik deşik edildiğini görseydiler...

Yok, öyle düşünmüyoruz diyecektir şimdi kimileri... İdam cezasının kal-
dırılmasını istemelerini itirazlarına kanıt olarak göstereceklerdir. Boşuna
itiraz!.. Fehriye'nin iadesini istemek, onun işkence görmesini, katledilme-
sini savunmaktır. Onun iadesi için bu kadar yanıp tutuşan, Sabancı'ların
gözüne girmek için alakalı alakasız yazılar yazanların beyni daha temiz ve
adil olamaz.

Sabancı'ya dalkavuklukta yarışanlar, Fehriye'yi öldürtmek isteyen dal-
kavuklar, hangi konudan söz ederlerse etsinler, satır aralarına zorla küfür-
ler sıkıştırıyorlar.

Sabancı'ya, ite, mite mesaj iletiyorlar. Sabancı'nın kapısında çanak ya-

layabilir miyiz, çanaktan daha fazla bir şey kapabilir miyiz diye çırpınıyorlar. İnfazlarda, faili meçhullerde katledilen binlerce insanımızı görmezden gelip, Sabancı'nın "yaşam hakkı"nın savunucusu kesiliyorlar.

Sabancıları Türkiye tablosunun sorumluluğundan aklamak istiyorlar.

İdamın kalkmasını istemek ama infazlara karşı çıkmamakla, hortumcu Süleymana lanetler yağdırıp yüzlerce kaybın hiç sözünü etmemekle, tam bir ikiyüzlülük içinde, iktidarın kendini aklama operasyonuna destek veriyorlar.

Katliamları, infazları, işkenceleri unutturmak istiyorlar.

Katliamları, işkenceleri, kayıpları alkışlayanlar, asla unutulmayacaktır!

Devrimcilerin iade edilmesini, işkence görmesini, katledilmesini savunanları, **"doymuyorum, doymuyorum"** diyen katil Sabancı'ya dalkavukluk yapanları, devrimcilere küfredenleri halk unutmayacaktır.

"SABANCI KOROSU": Hürriyet ve Sabah

Belçika hükümetinin, Fehriye Erdal'ı iade etmeme kararı üzerine Sabancılar konuştu. Devlet konuştu. Hadi onlar anlaşılırdı. Ama ya diğerleri...

Hürriyet ve **Sabah** gazeteleri adeta bir kampanya başlattılar.

Hürriyet manşet attı; *"Yazık zafer katilin olacak"...*

"Katil" manşeti atan bu gazete, sık sık "basın ilkeleri" adına ahkam kesen bir gazetedir. "Sanığın hakları" konusunda çok bilgili uzman, araştırmacı gazetecileri vardır. Ama manşet, bu konuda ne kadar ikiyüzlü ve samimiyetsiz olduklarını gösteriyor. Bir manşetle, yargısız mahkum ediyor.

Hürriyet'in Fehriye'ye ilişkin yaptığı haberde şu cümle kullanılıyor; **"Karıştığı cinayetle Türkiye'nin nefretini kazanan Fehriye Erdal..."**

Titizlikle seçilmiş; özellikle yazdırılmış bir cümle... Halkın değil, Sabancılar'ın ruh halini yansıtıyor. Çünkü bu kafanın "Türkiye" diye bahsini yaptığı Sabancılar, tekellerdir. Onların Türkiye tanımında kondularda yaşayanlar, açlar, yoksullar yoktur.

Hürriyet'in hiçbir şey söylemeye hakkı yoktur. Bir zamanlar Hürriyet Genel Yayın Müdürü olan Nezih Demirkent'in, Hürriyet'i MİT'in yönettiğine ilişkin sözleri hala herkesin hafızalarında. Hürriyet buna tek bir satır cevap verememiştir. Bu onursuzluğu kabul edenlerin hiçbir konuda tek söz hakları yoktur. Fehriye haberlerinin kaynağı Hürriyet açısından çok nettir. Yine Ulucanlar katliamını meşrulaştırmak için "katliamdan 5 dakika önce çekilen fotoğraf" diye yayınladıkları fotoğrafın aylar önce çekilmiş olduğu ortaya çıkınca "bir emniyet yetkilisi vermişti, yanlışlık oldu" diye satır arasında geçiştirmeye çalıştığını da kimse unutmadı. Hürriyet, MİT'in, siyasi polisin verdiklerini yayınlayan, katliamları alkışlayan bir gazetedir.

Dalkavukluk, onursuzluktur; dalkavuklar neyin onurunu savunacak?

Sabah gazetesi de kampanyaya katılıyor;

Diyor ki: ***“Fehriye Erdal’ın iade edilmeyişi, bu devletin itibar ve onur sorunudur.”***

Ne itibarı, ne onuru?

Bu devletin onuru var mı ki? Bu devlet ulusal onursuzluk abidesidir. Bu devletin ülkeyi satması, Cottarelli’ler, Parris’ler önünde eğilmesi, sizin için onur sorunu olmuyor da bir devrimcinin serbest bırakılması mı onur sorunu oluyor.

Ulucanlar’da on tutsağın işkence ve kurşunlarla katledilmesi, hortum Süleyman’ın maceraları, Yeşil’in ailesinin devlet tarafından aylığa bağlanması, bir kanun kaçağıyla DGM başsavcısının aynı araçtan çıkması, binlerce faili meçhul, yüzlerce kayıp, IMF ve Dünya Bankası’nın büroları ve talimatnameleri. Bunlar onur ve itibar sorunu olmuyor sizin için.

Basındaki ajanları merceklerle aramaya gerek yok: Sabancı’nın Dalkavukları, Tekellerin Ajanlarıdır

Burjuva basın günlerce içindeki MİT ajanlarını tartıştı. Açıkçası ne kadar ajan vardır ve bunlar hangi gazetelerde çalışıyor, belli değil. Ama direk ajan faaliyeti yürütüyor olsun olmasın, burjuva basında kontrgerillanın kalemşörlüğünü yapanların sayısı bir hayli kabarıktır. “Ajandır” şüphesi yaratmayacak gazeteci mumla aranacak kadar azdır.

Zaten önemli olan da, MİT’ten doğrudan para veya talimat alıp almamaları değildir. Önemli olan yazılarının kime ve hangi amaca hizmet ettiğidir. Buna bakılarak bir gazeteci hakkında yargıya varmak daha mümkün ve yerindedir.

İşte “ajan” kalemlerinden ikisi; **Ertuğrul Özkök ve Oktay Ekşi.**

Kampanyayı yazılarıyla destekliyorlar.

E. Özkök, bu olay karşısında oldukça üzölmüş. Fehriye’yi çabucak yargılamamız için Sabancı eylemini dramatik bir havaya büründürüyor. İnsanların yüreklerine seslenmek istiyor. Özdemir Sabancı’nın vurulduğunu gösteren fotoğraflar karşısında donup kaldığını yazmış. **Peki ya devletin katlettiği devrimcilerin, halktan insanların görüntüleri! Ya Ulucanların görüntüleri!** Bunlardan hiç bahsetmezsin. Sen donup kalmış olabilirsin Ertuğrul Özkök. Senin kim için çalıştığın, fikirlerinin kimleri temsil ettiğini biliniyor. Sen Sabancı ya da onun gibilerinin kiralık kalemisin. Senin gibiler elbette o sahne karşısında donup kalmış, üzölmüş, korkmuş olabilirler. Ancak o sahne karşısında sevinen, umutlanan, rahatlayan milyonlarca insan var.

Fehriye Erdal'ın zafer işareti yapması da çok koymuş Özkök'e. Nasıl olur? Sabancı eyleminden aranacaksınız, sonra çıkıp zafer işareti yapacaksınız, buna rağmen iade etmeyecekler, pes doğrusu! Beklediği süklüm püklüm görüntüleri görmeyince bozuluyor tabii. Fehriye haklılığı, yaptıklarını açıkça savunuyor ve devrimci olmaktan gurur duyuyor. Bunun hazmedemiyor Özkök.

Amerikancı Özkök, gururla Amerika'nın büyüklüğünü de anlatıyor yazısında. Neymiş, Bill Gates'i vurmuş olsalar ve vuranlar yakalansa iade edilirdi, iade edilmese bile Amerikalılar gidip alırdı diyor. Amerika'nın teröristliğini, hukuksuzluğunu, gangsterliğini savunuyor Özkök. Hani hukuk diyordun, yasalar diyordun. Hayır istediği bunlar değildir Özkök'ün. Onun derdi, nasıl olursa olsun Fehriye Türkiye'ye getirilsin de bir an önce katledilsin. Özkök'ün kafasındaki budur. Açık olarak söyleyemiyor. Bir ülke topraklarına gidip oradan bir insanı alıp götürmek hukuk mu oluyor? Bunun adı yıllardır GANGSTERLİK olarak bilinir. Özkök gangsterliği savunuyor. Devlete "böyle yapın" diyor, "böyle olalım" diyor, "ne hukuku, ne uluslararası ilişkileri" diyor. Bu kafa güç olsa, iktidar olsa iki günde milyonlarca insanı katleder. Bu kafada hukuk ve adalet yoktur. Asalım histerisi vardır.

Star gazetesinin polis muhabiri Saygı Öztürk de aynı kafadan konuşuyor "yarın Fehriye de bir yerlerden alınıp getirilirse..." diyor. O da gangster kafalı.

Can Ataklı, 1 Haziran'da köşesinde Sabancı'nın röportajına yer vermiş. "Bir kelime"yle de bu röportajın karşılığını ödemiş. "Alçakça" işlenen cinayet diyor. Ve sözü Sabancı'nın bilinen demagojilerine bırakıyor. Sonraki günlerde de aynı telden çalmaya devam ediyor; *"İdam cezası olmasa böyle olmazdı"* diye dert yanıyor. Sabancı'dan perspektifi aldı yürüyor.

Nazlı Ilıcak; Yeni Şafak gazetesinde aynı mantıkla yazmış. *"Fehriye Erdal sorununun Türkiye'nin gerekli önlemleri zamanında almamasından kaynaklandığını"* söylüyor.

Sözde muhalif. Sözde zulme karşı.

Ama türban zulmüne karşı o. Devrimcilere zulmedilmesine ise ses çıkarmamak bir yana, sesli bir şekilde memnun olur.

Dalkavuklar Listesi Uzun

Türkiye gazetesinden **Rahim Er**, **Altınur Kılıç**, islamcı Akit'ten ne dediğini bilmeyen, ağzından çıkanı kulağı duymayan **Abdurrahim Karakoç**'a, Hürriyet'ten **Cüneyt Ülsever**'e, Sabah'tan **Güngör Mengi**'ye, **Can Ataklı**'dan Yeni Şafak'ta **Nazlı Ilıcak**'a Dünya gazetesindeki köşesinden Belçika'da yaşayan Türkiyelilere, "Sabancı dalkavukluğu yapın" çağrısı yapan **Zafer Atay**'a kadar Sabancı dalkavuklarının listesi uzayıp gidiyor.

Bir de "aydın" olacaklar. Bunların aydınlığı, demokratlığı sabun köpü-

ğü... Bu kafada en sıradan burjuva hümanizmasını ve hukukunu bile bulamazsınız.

Fehriye'nin iadesini isteyip, **Sabancı'nın üzüntüsüne ortak olan** her yazının mantığı aynı:

Sabancı gibiler vurulunca üzülyörsünüz, vuran kişi yakalanınca göbek atıyörsünüz, Sabancılar'a söz söylenince sinirlenirsiniz, zafer işareti yapınca patlırsınız, suçlu gördüğünüz bırakılırsa çatlırsınız, iade edilmeyince küplere binersiniz.

Çünkü beyniniz size ait değıl. Satılmış, kiralanmış. Beyinleriniz, Sabancılar adına düşünüyör. Elleriniz Sabancılar adına yazıyor.

Böylesi daha iyi; Kimlerin çanak yalayıcısı olduğunuz açığa çıkıyor böylece!

Ercan Kartal

"NİYE VERMEDİNİZ"

Fehriye Erdal'ın Türkiye'ye iade edilmemesi üzerine devlet yetkilileri de konuştu. Niye vermediler diye feryatlar edildi. Utanmazlığın bu kadarı ancak ar damarı çatlamış bir iktidarda olabilir. Hem idamları savunacak-sın, idam cezaları vermeye devam edeceksin, işkenceler siyasi şubelerde devam edecek, DGM başsavcılarını mafya ile ortak çalışacak sonra da "niye vermediler" diyeceksin.

Devlet bir yandan açmazını bilerek utangaçça idamı kaldırmalıyız diyor ama diğör yandan da Osmanlı "zinhar olmaaaaaaz" diyor. Nasıl terkeder yüzlerce yıllık geleneğini.

"Nasıl siyasi dava sayılır" diyorlar. Sen hem TCK'nın 146/1 yani **"devlet düzenini değıştirmek"** maddesinden idam istemiyle dava aç sonra da "nasıl siyasi derler o bir katil" diye feryatlar et. Devlet düzenini değıştirmek, değıştirmeye kalkışmak ne demektir, siyasi bir olay değıl midir? Bu maddenin kendisi zaten siyasidir. Devlet kendisi bunu itiraf ederken feryat etmelerinin hiçbir anlamı yoktur.

“HÜRRİYET GAZETESİ’NDE GENEL YAYIN MÜDÜRÜ OLDUĞUM SIRADA MİT HÜRRİYET’İN İÇİNDEYDİ”

Bu sözler Nezih Demirkent’e ait. Basın içinde “MİT ajanı” tartışmalarında söylendi. Her şeyi anlatmaya yetiyor da artıyor bile. Fehriye Erdal’ın iade edilmeyeceğinin açıklanması sonrasında Hürriyet gazetesi 1 Haziran günü manşetini ve köşelerini Sabancı dalkavukluğuna ayırdı. Cephe bu yazı ve haberlere ilişkin bir açıklama yaparak, bu yazıların kaynağının neresi olduğunu söyledi. 8 Mart tarihinde de Hürriyet yine manşetten verdiği ve MİT tarafından yönlendirilen biri olduğu kesinlik kazanan Yusuf Çınal imzalı haberinde de “FEHİRİYE İADE EDİLECEK” demişti. Bu kez de E. Özkök ve O. Ekşi köşelerini bu konuya ayırarak Yusuf Çınal’ı yalnız bırakmadılar.

Cephe yaptığı açıklamada şunları söyledi;

“MİT’çidirler. MİT bizzat bunlara haber dikte ettirir. CIA’dan öğrendikleri psikolojik savaş basın aracılığıyla sürdürürler. Türkiye’de her türlü çirkefliği, yasadışılığı, katliamı savunurlar. Ama bunları MİT adına, çıkarları için yaptıklarını söylemeye cesaret edemezler. Devlete ait ne varsa savunurlar. Ama MİT’çi olarak lanse edilmekten korkarlar.”

Hürriyet’in yıllardır işkence ve katliamları alkışladığı, onların yalan haberlerini yaydıkları, kana ve işkenceye doymadıkları ve Avrupa’da cirit atan Susurluk çeteleri ve Sabancı’nın intikam timlerinden bunların da sorumlu olduğu söylenen açıklama, “MİT Hürriyet’in içindedir, yönetimindedir” sözleriyle son buldu.

Bir başka açıklama da Cephe Avrupa Temsilciliği tarafından yapıldı. “Avrupa Futbol Şampiyonası’nda eylem yapılacağı ve Belçika’nın bundan korktuğu için Fehriye’yi iade etmediği” şeklinde çıkan haberler üzerine 1 Haziran günü yapılan açıklamada, böyle bir hazırlık ve niyetin hiçbir zaman olmadığı ve bunun 2 Mart günü yapılan açıklamada da dile getirildiği, bu haberlerin amacının provokasyon ortamı yaratmak olduğu söylendi. Ve bu haberler bir kez daha yalanlandı.

SABANCI'NIN GAZETECİLERİ

**SABANCI, DALKAVUKLARINA NEDEN “BELÇİKA’YI
BOYKOT” ÇAĞRILARI YAPTIRIYOR?
BELÇİKA İLE EN FAZLA TİCARET İLİŞKİSİ OLAN
SABANCI'DIR. HAYDİ TÜM ANLAŞMALARINI
FESHETSİN, TİCARETİNİ DURDURSUN, BOYKOT
ETSİN. YAPAMAZ. NE KARDEŞİ? ONLARIN TÜM
DİNİ-İMANI, KARDEŞİ, ANASI-BABASI PARADIR.**

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 54, Tarih: 28 Ağustos 2000

Burjuva basın Fehriye nezdinde devrimcilere düşmanlığını kusuyor. Onun aleyhinde alınan her kararı, alkışlarla, övgülerle karşılıyor... Hukuk cephesinde emperyalizme attırılan her geri adımda ise üzüntüden kahroluyor, dövünüyor, feryat ediyor...

Yüzlerce infazı alkışladıklarını unutup Sabancılar'ın “yaşama hakkı”nı savunmaya kalkıyor.

Sabancıları savunmak için son keşifleri, Özdemir Sabancı'nın ne kadar ülkesine yararlı bir işadamı olduğu, 30 bin işçi çalıştırdığı, 30 bin kişiye “ekmek verdiği” vb. vb. Sanki babasının cebinden veriyor... Çalıştırıyor, onların sırtından kazanıyor... Belçika'ya bakın diyorlar, bir yanda 30 bin işçi çalıştıran ülkesine yararlı, hayırsever bir tekelci burjuva var, diğer yanda ise bir “terörist”! Onu bize verin, asalım, işkence yapalım, olmazsa hapishanede katledelim diyorlar... Belçika'nın nasıl olup da böyle, 30 bin işçi çalıştıran bir tekelci burjuvanın cezalandırılması eylemine katıldığı iddia edilen birini iade etmediğine şaşır kalıyorlar...

Hukuk diye bir şey akıllarına bile gelmiyor bunları yazarken.

“Özdemir Sabancı'nın katili” diye yazıyorlar, devletin savcısının hazır-

ladığı iddianamede bile böyle bir iddia yokken... “Zanlı”, “sanık” demek bile akıllarına gelmiyor.

Yağcılar, nedense biraz aptal oluyorlar!

Kelimenin tam anlamıyla **aptalca yazılar** bunlar... Nasıl olur da 30 bin kişi çalıştıran Sabancılar’a karşı çıkırmış mesela? 30 bin kişi çalıştıran “çok iyi insan” oluyor demek ki! Yani İhlas da 30 bin kişi çalıştırırsa çok iyi olacak...

Oysa biz tam da 30 bin kişiyi sömürdüğü için öfke duyuyoruz Sabancılar’a. Daha çok işçiyi sömürüyorsa, daha çok öfke duyuyoruz...

Bu yazarların zeka seviyesi tartışılır. Köle sahipleri de onbinlerce köle çalıştırıyor, onlara yemek veriyordu. Demek köle sahipleri de çok makbul, hayırla yadedilecek insanlardı!

Bu kafayla neyi tartışalım?

Tam aptal bir zihniyet. Köle ruhu!

Tarikatlar hala usanmadılar.

Sabancı yağcılığında ve Fehriye düşmanlığında tarikatçı basın başı çe-kıyor... Hala akıllanmıyorlar, hala kontra dalkavukluğu yapıyorlar.

Hele şu Fetullahçılar!

Savundukları düzen, liderleri hakkında tutuklama kararı çıkardı, onlar-da bir değişme, bir akıllanma belirtisi yok.

Yok, çünkü, üzerlerindeki baskıları, mücadeleyle, direnerek değil, yine **devlete yaranarak** atlatmayı düşünüyorlar. Her zaman öyle değiller mi zaten...

İslamcı kesimlerin çoğunluğu bu anlayışta olmakla birlikte, bu “takti-ğin” ustası Fetullahçılar olsa gerek.

Fetullahçılar Fazilet’i de MGK’ya sattı. Fazilet’in kapatma davası görü-lürken seçim olursa kazanamazlar dedi, **8 yıllık eğitimi savundu. 28 Şu-bat’ı savundu.** Yine kendini kanıtlayamadı. Şimdi Fetullah hakkında tutuk-lama çıkarıldı diye feryat ediyorlar. Bu nasıl dindarlıktır? Bu nasıl anlayış-tır?

Sıkıştıkça politikalarını, sıkıştıkça anlayışlarını değiştirmişlerdir. Ama hiç değiştirmedikleri bir yanları var:

Hala devrimci düşmanlığı yapıyorlar. Düzen karşısında sigortaları san-ki bu.

“Belçika’ya ambargo” çığırtkanlığı

20 Ağustos tarihli Türkiye’nin manşet haberlerinden biri şöyleydi: **“Belçika’ya niçin ambargo yok?”**

Ertesi gün de haberlerinin Belçika’da nasıl yankılandığını yazıp övünüyorlardı.

Türkiye gazetesini çıkaran **İhlas Holding** tarikat şirkettir, ama dinle hiçbir ilgileri yoktur. Para kazanmak için her şey mübahtır, para için savunukları tüm değerleri paspas yapmakta beis görmezler.

TGRT’yi ne hale dönüştürdüler. Yayınlarında her türlü kepezelik vardır.

Bütün dertleri ‘Enver Abi’nin paraları... Varlıklarını ise devrimci düşmanlığıyla koruyorlar.

Emekli Tuğgeneral **Susurlukçu Veli Küçük** ve Albay Cafer Çağlayan da İhlas Holding’e danışman olacaklarmış. Tam yerini bulmuşlar.

MGK “yeşil sermaye” falan deyince, muhtemel bir baskıdan, ve tabii ekonomik imkanlarını kaybetme tehlikesinden kurtulmak için, **bukalemun gibi** değişiverdiler. O muhafazakar TGRT gitti, ekran her türlü rezilliğe açıldı.

Şimdi de kalkmış Belçika’ya ambargo çağrısı yapıyorlar.

Ambargo uygulamaya önce İhlas Holding başlasa ya.

Neden hemen Belçika’daki tüm ilişkilerini feshetmiyor? Neden hemen Belçika’daki İhlas bürolarını-bayilerini kapatmıyor?

Yapamaz. Ama ambargo çağrısı yapar. Maksat fitne-fesat. Maksat düşmanlık...

Dini imanı para olanlar iflah olmazlar!

Özellikle 28 Şubat’tan bu yana yaşanan gelişmeler, devrimcilere yönelik katliamlar karşısındaki konumları, islamcı kesimde bir muhasebeyi, sorgulamayı da zorunlu olarak beraberinde getiriyor. Bu çerçevede, arada sağlıklı, kendi içinde tutarlı olmaya çalışan çeşitli sesler de çıkıyor.

Mesela TGRT’nin değişimini görüp, aynı **“değişim”** eğiliminin Kanal 7’ye de sirayet ettiğini gözleyen islamcı bir yazar, geçtiğimiz günlerde şöyle yazmıştı:

Milli Gazete’den Hakan Albayrak Kanal 7’nin gösterdiği filmleri, reklamları eleştiriyordu. Sonunun TGRT gibi olacağını biliyor tabii. Ve şöyle diyor:

“Ayakta kalmak için kendimiz olmaktan vazgeçmemiz gerekiyorsa yıkılalım kardeşim! Şerefimizle, onurumuzla yıkılalım ki, yeni nesillere kirlenmemiş bir dava kalsın.” (Milli Gazete, 12 Temmuz 2000)

İslamcı kesimin düzene yaranmak, düzenin hışmından kurtulmak için kırk takla attığı gözönüne alındığında, bu, en azından ilkeli bir yaklaşımdır.

Ama İhlas Holding’ten, Fetullahçılardan bu tavrı beklemek mümkün değildir. Çünkü aslında onlar **“din değiştirmişlerdir”**. **PARA** dinine katılmışlardır.

İslamcılar bu pragmatizmi teorileştirmişlerdir. Yine islamcı basından bu işin şöyle teorileştirildiğini öğreniyoruz: ***“Bu düzen bozuktur, böyle bir düzende gayr-ı meşru işler yapmak caizdir... Müslümanların güçlü olması lazımdır, o halde biz de yiyeceğiz...”*** (M. Şevket Eygi, Milli Gazete, 10 Temmuz 2000)

Yiyin bakalım, yiyin.

Sabancılar’a daha çok yağ çekin.

Bu islamcı kesimler, daha çok yiyebilmek için, onyıllardır devrimcilere düşmanlık yapıyorlar.

Fitne-Fesat düzeninin “tarikatçı” işbirlikçileri

Muhالیf görünürler, ama bu düzenin en kökten muhalifleri olan devrimcilere karşıdır. Bu onların en büyük çelişkilerinden ve ikiyüzlülüğlerinden biridir. yıllarca devrimcilere karşı devletin uyguladığı her türlü zulmü onayladıkları gibi, bizzat kendileri de doğrudan devrimcilere karşı, yalana, iftiraya dayalı propagandalar yürütmüşlerdir. işte yine bir ***“özeleştir”***, içeriden biri bu gerçeği ortaya koyuyor:

“Hem de DHKP-C’li bir tutuklu, şöyle diyordu bana gönderdiği mektupta: ‘Mücadelemizin özünü oluşturan güç, inançtır, ideolojik sağlamlıktır, fikirlerimize olan bağlılıktır.’ Ve beni etkileyen şu cümle: ‘Biz yarin yanağından gayrı, her yerde, hep beraber diyebilmek için mücadele ederiz!’

Düşünün hele; ‘Yarin yanağından gayrı’ her yerde ve ‘hep beraber’ verilen bir mücadele!... Kim bilir; Belki de bu ‘inanç’ ve bu ‘sağlamlık’la direniyorlar yıllardır!... Ya biz? ‘Zulme sakın meyletmeyin, yoksa size ateş dokunur’ ilahi buyruğuna muhatap olan biz?..

Sahi, biz ne yaptık ‘boş lakırdı’dan başka?

‘Bedel’ ödeyenlere, ‘direnc’ gösterenlere, ‘sağlam durabilen’lere ‘şüphes’ ile bakmaktan ve hatta onlar için ‘iftira’lar üretip, kafalara ‘fitne’ tohumları serpmekten başka?!” (Hasan Karakaya, 4.8.2000, Akit Gazetesi)

Sabancıları savunmaktan veya inançları sömürmekten vazgeçin!

Fehrye Erdal’ı iade etmedi diye, Belçika’ya veryansın ediyorlar. Sanki Belçika ile veya başka emperyalist, faşist ülkelerle işbirliği yapan kendi devleti değil de biziz!

Avrupa Birliği, Avrupa Birliği deyip duran siz değil misiniz? Kime, neye feryat ediyorsunuz, kime kızılıyorsunuz?

Akıllarınca Sabancı’ya yağ çekiyorlar. Sabancılar önünde secdeye eğiliyorlar... Allaha değil Sabancı’ya...

Sizin allahınız da, peygamberiniz de PARA’dır.

Para için her şeyi yapar, her şeyinizi satarsınız.

Dindarlık, tarikatçılık maskaralıklarını da bırakın.

Devrimcilere daha çok küfredin, daha çok kontra haberi yapın. Şirketlerinize işkencecileri, katilleri, Susurlukçuları doldurun. Oligarşiden bol bol aferin, bol bol da ihale alırsınız.

Zaten tek derdiniz de bu değil mi?

Size ne hukuktan, size ne zulme, zalime karşı mücadeleden!

FEHRIYE'NİN ADRESİ BELLİ; BİR ŞEY YAPIN DA GÖRELİM!

Başta TGRT olmak üzere, pek çok kanal, günlerce *“Türkiye operasyon sinyalleri veriyor”, “MİT’in bir operasyona hazırlandığı sanılıyor”* gibi haberler verdiler.

Bir halk değişimiz vardır: Isıracak köpek dişini göstermez.

Burjuva basın da en az MİT’çiler, Sabancılar kadar hevesli bir şey yapılması için.

Ama merak etmeyin; hevesiniz kursağınızda kalacak.

Fehriye açıkta, adresi de belli.

Bir şey yapın da görelim!

Sakık ve Öcalan operasyonu, İsrail gibi, “sınırlar ötesi operasyon” konusunda ün kazanan MİT hazırlanıyormuş...

Öcalan operasyonuymuş... Ne operasyonu? CIA her şeyi ayarladı, elinize teslim etti... Siz birilerinin etekleri altına girmeden, birileri elinizden tutmadan hiçbir şey yapamazsınız.

Türkiye oligarşisinin “başarıya” ihtiyacı vardır. Onun için her şeyi abartarak vermekte, dahası, devletin ne kadar güçlü olduğu imajını bu vesileyle herkesin kafasına yerleştirmeye çalışmaktadır.

Ama gücünün arkası koftur. En çok övündüğü Öcalan operasyonu bile, oligarşiye emperyalist efendisinin bir hediyesidir. Türkiye oligarşisi ve MİT’i hangi ekonomik, siyasi güçle o ülkelerde serbest hareket edecekti ki?

Oligarşi ancak ihale pazarlıkları yapmasını bilir.

Fehriye’yi iade etmezseniz, şunu sizden almayız diyebilir en fazla.

Tekelci burjuvazinin uşakları, elbette tekellere ikiz kulelerde vurulan darbenin intikamı için yanıp tutuşuyor.

Fehriye için de elbette niyetleriniz tahmin edilebilir. Ama o niyetlerinizi gerçekleştirmek için ancak yine CIA'ya yalakalık yapar, ülkemizi biraz daha bağımlı kılacak yeni taahhütlerde bulunabilir, efendilerinize yalvarırsınız... (Bir de, bir kısım ne idüğü belirsiz sermaye dernekleri var. Emperyalizme uşaklık ettiklerine bakmadan Fehriye'yi istiyorlar. Katillik, işkencecilik size iyi yakışıyor devam edin.)

İşte, Fehriye'nin adresi belli. Bir şey yapmaya niyetlenen varsa, yapsın da görelim.

Bir Sütü Bozuk Küfürbaz

"APO'YA 'BACI' GELSİN!

Belçika Hükümeti, Sabancı suikasti faillerinden Fehriye Erdal'ı gönderecek uygun bir ülke arıyormuş.

Yardımcı olalım kendilerine...

İtalya, Yunanistan, Ermenistan, Libya veya İran olabilir.

Olmadı Somali...

O da olmadı "en uygununu" söyleyelim;

-Türkiye...

Hem yeri de belli: İmralı...

Hem koğuş ve yatak arkadaşı!..."

(Şakir Süter. 18 Ağustos 2000. Akşam gazetesi)

Siz hiç bozulmuş süt gördünüz mü?

Yanına yaklaştığınızda kesif, midenizi bulandıran bir kokusu vardır.

Eğer yanlışlıkla kafanıza dikerseniz günlerce ağzınızdan gitmeyecek, ekşimtrak bir pas kokusu her yutkunmanızda yapışır boğazınıza. Bu kokunun yarattığı mide bulantısı öyle yoğundur ki, günlerce hiçbir şey yiyip içmek gelmez insanın içinden.

İşte bu etkiyi yaratan insanları tanımlamak için çok güzel bir deyim icad etmiş halkımız; SÜTÜ BOZUK.

Şakir Süter de bu sınıfa girenlerden. Hem de bu sınıfın en kalitelilerin-

den.

Besleyen, sütünü veren Sabancı olunca bu sütün bozuk olması da doğal tabi ki.

Bu türden “mahlukatlar”daki bozulma o kadar uç boyutlardadır ki kalemlemlerinden güzel bir kelime döküldüğünü görmek, o kadarından geçtik edepli bir söz duyabilmek mümkün değildir.

Sürdükleri yaşamdan, düşünce tarzlarından kopuk değildir bu. Yaşamları, düşünceleri, ahlakları, kültürleri, kişilikleri kendilerini sattıkları “ekmek kapısının” niteliğine göre şekillenir.

Onlar gündüzleri bol floresanlı odalarında sağa sola çamur sıçratarak, geceleri ise bunalımlarını şişe diplerinde, çoğunlukla en yakınlarının, patronlarının, müdürlerinin karılarının veya metreslerinin yataklarında atlatmaya çalışırlar. Satılmanın acısını biraz da böyle çıkarırlar.

Devrimcilere düşman olman “anlaşılabilir”. Biliriz böylelerini. Şakir Süter de anlaşılan “sıradan” olmamak için düşünmüş, taşınmış ve sokak serserisi küfürler bulmuş yaranma malzemesi olarak. Midesi, ahlaki, aile efradı konusunda geniş olanlara söylenecek çok fazla bir şey yoktur; Çok delikanlıysan Belçika’ya gidip getirsene? Haydi bakalım Şakir Süter sıkıyor mu görelim.

Bir hafiye, 'müslüman' gazeteci

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 54, Tarih: 28 Ağustos 2000

Polisiye bir yazı nasıl yazılır?

Şöyle;

“Genç bir kız'ın (X) sınırdan 'ülke'ye giriş yapacağı bilgisi istihbarat birimlerinin eline ulaşıyor. Gece sınırdan giriş yapan, çamurlu elbiselerini, ayakkabılarını bir sınır ilinde değiştiren 'genç kız' sabah gözlük takıp A ilinin otobüsüne biniyor. Bu sırada istihbaratçılar tarafından takibe alınıyor. Ancak, onun da gerçekten aranan 'genç kız' olup olmadığının tespiti gerekiyor. Takip sürerken Y ve Z illerinde fotoğraf teşhisi çalışması başlıyor.”

Heyecanlı değil mi?

Sonra ne oldu biliyor musunuz?

Gelin polis yazarımızdan öğrenelim;

“A ilinin garında inen 'genç kız' yolculuğuna yaya olarak devam ediyor. Ancak kısa sürede takip edildiğini fark ediyor. Çıkmaz sokaklara girerek veya bazı mağaza vitrinlerinin önünde durup camdan arkasını kontrol ederek takipçileri atlatmaya çalışıyor. Ve takipteki genç kızın 'o' olduğu bilgisi Y ilinden A iline ulaşırken genç kız takipçilerini atlatmayı başarıyor”

Nefes nefese kaldınız tabi. Bu hikaye nerede biter acaba?

Bitmedi, sürüyor. Sürdükçe de kimi yeteneksiz yazarlar 'polisiye' konusunda asgari bir yetenek kazanacaklar sanıyoruz.

Söz konusu genç kız **Fehriye Erdal**. Keskin hafiye ise, Zaman gazetesinin 'kriminoloji' uzmanı, 'çaktımcı' yazarı **Faruk MERCAN**. MERCAN yeteneğini kanıtlamak için Erdal'la ilgili esrarengiz meseleleri 19 Ağustos günkü yazısında 'gün ışığına' çıkartıyor birer, birer. Kalemine sağlık aydınlandık!

Yazar istihbarat birimlerini 'çekingen' buluyor. Diyor ki; bunlar biliniyor zaten, şunu doğru dürüst rapor etseniz biz de hayal gücümüzü çalıştırmak zorunda kalmazak.

Satırlarda kızgınlık var. *“Böyle takiplerde görevli elemanlardan birinin*

*ufak bir dikkatsizliği bile bu sonuca yol açabiliyor”*muş... Nasıl kaçırırsınız bir ‘çaycı kızı’ ha,!... Ah, o takip timinin başında ben olacaktım ki... Ama olamıyorsunuz bir türlü. Çünkü siz “gazetecisiniz”, basının MİT’le birlikteliği bilinmeyen bir şey değil ama bu kadar da aleni olmaz ki öyle değil mi? Siz en iyisi en büyük patronlarınıza söyleyin de, SABANCI’ya, MGK’ya filan, onları işten atıp yerine sizin gibi yetenekleri istihdam etsinler. Bir taş iki kuş, önce operasyona çık, sonra operasyonu köşenden yaz!... MİT’i de İT’i de seni Zaman’a kaptırmakla çok büyük bir yeteneği kaybetmişler. Sen de fırsat buldukça onlara duyduğun ‘kıskançlık ve öfkeyi’ böyle ifade ediyorsun demek ki?

Ama sen yanlış bir yer de konumlanmışsın. ZAMAN biliyorsun senin MİT’çilerin ‘zaman’ ‘zaman’ kulağından çekmek zorunda kaldıkları bir gazete.

Senin patronların -doğal olarak sen de- ne tarafa yaranacaklarına bir türlü karar veremediler. Yanar döner oldunuz iyice. MGK’yı desteklemek gazetenizin en nadide sayfalarını ayırdığınız FAZİLET PARTİSİNİ satmakta bile bir sakınca görmediniz. KAPANSIN diye feryat ettiğiniz sekiz yıllık okulları bile desteklediniz. SİZ HERKEŞİ ve HERŞEYİ SATTINIZ yani. TAKİYYECİLİK ruhunuza işlemiş. Bu da sahip olduğunuz ideolojiden kaynaklı sanırsınız. Veya bir İDEOLOJİNİZ var mı bilmiyoruz yoksa siz de TÜRKİYE’li meslektaşlarınız gibi sermayenin gücüne mi taparsınız?

MGK’yı desteklediniz ne oldu?

MGK sizi hala affetmedi, diline doladı. Siz tam anlamıyla sermaye yalakası olana kadar da anti-laikçiler olarak diline dolamaya devam edecek. Daha fazla, daha fazla dalkavukluk yapacaksınız... Padişahların soytarıları gibi... Oraya da dönseniz, buraya da dönseniz imanınız tehdit altında...

SABANCI’ya da bunun için yanaşıyorsunuz. BOZULMASIN ARALAR değil mi?

Sizin “iman”ınız da ahlakın, erdemin yerini yalancılık ve ahlaksızlık aldı kapitalizmle tanışıp, faizin, rantın tadını aldığınızdan beri öyle mi?

İslami sermaye’nin yeteneksiz polisiye yazarları ya bu işi bırakıp limon satmalıdır veya meslek ahlakına uygun gazetecilik yapmalıdır MERCAN!

Hem neden kızılıyorsunuz ‘istihbaratçılara’ böyle devlete böyle istihbaratçı, böyle gazeteci... Herkes ve her şey birbirine uygun yani. Bizi rahatsız eden de bu zaten, bütün ahlaki değerlerin bu denli soysuzlaşması, erdemden bu denli yoksun olunması.

Dünyanın en pespaye ülkesinde bile faşizme kafa tutan insanları sahiplenene, en azından namusuyla yazan onlarca gazeteci örneği bilinirken yaşadığımız topraklar adına sizin gibi asalak, yağdanlıkları görmek hangi ideolojiden olursa olsun insanı utandırıyor.

*'Siyasi-ekonomik güç' ve
direnmenin, haklı olmanın gücü;*

Belçika'da Hukuk Mücadelesi Verildi

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 55, Tarih: 4 Eylül 2000

Fehriye Erdal tutuklandığı günden bu yana Belçika'da bir hukuk mücadelesi verildi. Baştan beri, ne aylarca tutuklu kalması ne de yargılanması hukuki değildi. Çünkü ne Fehriye'nin ne de arkadaşlarının **Belçika'da işledikleri tek bir suç yoktu**. Belçika yasalarına göre suç diyebilecekleri hiçbir durumları söz konusu değildi.

Ama Belçika iktidarı baştan beri siyasi çıkarları gereği, Türkiye'nin tehdit ve şantajlarına boyun eğerek Fehriye'nin aylarca tutuklu kalmasını sağladı. Mahkemeler süresince olmadık hukuksuzluğu sergiledi, **kendi mahkeme kararlarına dahi uymadı, çiğnedi**.

Şimdi gelinen nokta esas olarak baştan belli olması gereken yerdir. **Belçika şimdi kendi hukukuna uyma kararı almıştır**. Ona bu kararı aldırın da direniş olmuştur. Demokratlığı ve hukuk devleti olması ile övünen bir ülkenin hukuku ve adaleti uygulaması için, kendi yasalarına uyması için devrimcilerin direnmesi, Fehriye'nin günlerce açlık grevi yapması gerektir. Elbette Belçika halkı bunu düşünecek ve görecektir.

Türkiye basını bu durumu bile "Türkiye'nin Zaferi" gibi gösterme çabasında. Aşağılık kompleksi, yağcılık o kadar gelişkindir ki, her durumdan kendine pay çıkarmak için çırpınır. Bunun en bariz örneğini Zaman gazetesinin 31 Ağustos tarihli sayısında görmek mümkündür. Manşetlere kadar çıkan "Türkiye'nin gücü", "siyasi ve ekonomik gücünü kullandı" sözleri Türkiye'nin **hukuktan ve adaletten ne anladığını** göstermektedir. Daha önce de Ertuğrul Özkök'ün "*Birisi Bill Gates'i öldürseydi*" diye başlayıp Amerika'nın nasıl bastırıp alacağını anlattığı satırlar akıldadır. Genel mantık budur; ne hukuku, bastır istediğini al, güçlü kimse hukuk ondadır, ne yasası, ne adaleti vs...

Bu sözlerde ne adalet vardır, ne de hukuk. Hepsi Hitler'e küfür ederler

ama bu sözleri sarfedenlerin her birinin gönlünde bir Hitler olmak yatmaktadır. Bir güç olsa, bir iktidar olsa adaleti ve hukuku nasıl uygulayacağı bu sözlerden açıkça bellidir.

Fetullahçı Zaman gazetesi manşetlere kadar taşıdığı “Türkiye’nin gücü” başlığı ile anlaşılan Fetullah’ın tutuklama kararının kaldırılmasına teşekkür ediyor olsa gerek.

Oysa Türkiye’nin aldığı, kazandığı bir şey olmadığı gibi; aksine tehdit ve şantajın, baskının direniş karşısındaki düştüğü aciz durum vardır ortada. Terörist yöntemlerle, “haydi bastır al Türkiye, gücünü kullan Türkiye, Sabancı ekonomik gücünü kullanamıyor mu, Amerika olsaydı...” sözlerinde ifadesini bulan hukuk tanımazlığın; haklı olan ve hukuku savunanlar karşısında düştükleri acz vardır.

Fehriye zaten söz konusu davadan yargılanmaktayken, tahliyesine karar verilmiş, ama Belçika İçişleri Bakanlığı’nın keyfiliği ile serbest bırakılmıyordu, bugün olan budur. “Belçika’da yargılanacak” denen de bu aynı davadır. Açılan, açılacak yeni bir dava falan yoktur. Ortada Türkiye’nin bir başarısı da yoktur.

Bir hukuk mücadelesi sürdürülmüş ve bu hukuk mücadelesinde Belçika kendi yasalarını uygulamak zorunda kalmıştır.

Eğer başka bir komplo düşünülmüyorsa Fehriye’nin bütünüyle serbest bırakılması gerekiyor artık. Kendi sıraladıkları gerekçeler de ortadan kaldırılmıştır. Türkiye’nin teröristçe yöntemlerle Belçika’yı tehdit etmesi, şantajları, Belçika’nın bu tehditlere boyun eğmesi, çıkarları için kendi hukukunu uygulamaması karşısında devrimcilerin elindeki güç **direnme gücüdür**; haklılıktan ve adaletten yana olmaktan alınan güçtür. Belçika’yı kendi hukukunu uygulamak zorunda bırakan da bu güçtür.

“**Üçüncü ülke**” komplosu şimdilik ortadan kalkmış durumdadır. Bu da Türkiye’nin istediği seçeneklerdendi; gangsterce yöntemlerle Fehriye’yi bir Afrika ülkesinden kaçırmanın kolay olacağını hesaplamaktaydı. Ama Fetullahçı Zaman bunu bile “Türkiye bastırdı üçüncü ülkeye gönderemediler” diye yazar.

Faşizmin, haklı olan, direnenler karşısındaki güçsüzlüğünün ortaya çıkmış olmasından duyulan rahatsızlık, yalakalık ve yağ çekmeyle birleşince böyle şeyleri rahatça yazar Zaman.

Komplolar bitmemiştir. Bekliyoruz. Nerede, ne zaman komplo yapılacağıнын garantisi yoktur. Fehriye bütünüyle özgür kalmadıkça, yasaklamalar kaldırılmadıkça komplolar bitmeyecektir. Devrimciler buna karşı hazırlar. Komplolar karşısında direniş güçleri vardır, haklı olmanın gücü vardır, adaletten yana olmanın, hukuku savunmanın gücü vardır. Bu gücün küçük bir kısmını şimdi herkes görmüştür. Herkes hesaplarını buna göre yapmak zorundadır.

Fehriye Erdal Açlık Grevi Bitiminde Bir Açıklama Yaptı; **DESTEĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!**

Serbest bırakılmam talebiyle Brugge Hapishanesi'nde 14 Temmuz 2000 tarihinde başladığım Açlık Grevi eylemini 16 Ağustos 2000'de, 34. gününde, tahliye olmamın ardından bitirmiştım. Tahliye edilmemin üzerinden bir gün geçmeden, kaldığım evin adresi, Belçika İçişleri Bakanlığı ile yaptığımız **"gizli tutulacak"** anlaşmasına aykırı olarak basına sızdırıldı. Bu durumla birlikte güvenliğim riskli hale geldi. Adresin basına açıklanması ve güvenlik kurallarının ihlal edilmesi üzerine, bırakmamın üzerinden bir gün bile geçmeden Açlık Grevi'ne devam etme kararı aldım.

Bu süre içerisinde Belçika İçişleri Bakanlığı'na taleplerimizi bildirdik. Yapılan görüşmeler sonucu bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşma gereğince yeni bir adrese geçtim. Kendimi ifade etme serbestliği sağlandı. Türkiye Milli İstihbarat Teşkilatı'nın "Gizli Operasyon" ile beni Belçika'dan alma iddialarının açıklığa kavuşturulması amacıyla, Türkiye'ye bu konunun sorulacağı bize ifade edildi. Kaldığım adresin değişmesinden sonra, güvenlik önlemlerinin anlaşmaya göre uygulanıp uygulanmayacağını gözlemek amacıyla bundan emin oluncaya kadar Açlık Grevi'ne devam etme kararı aldım. Geçen bu zaman içinde basında ve kamuoyunda bu konu ayrıntılarıyla işlendi. Pek çok olumlu tepki aldık. Basının ve kamuoyunun, yapılan Açlık Grevi'ni, beni ve davayı sahiplenmesi çok sevindirici olmuş ve güven vermiştir. Basının ve kamuoyunun, devam edecek bu süreçte de destek vereceğini umuyor, bekliyoruz.

14 Temmuz 2000'de başladığım Açlık Grevi'ne, 45 günden sonra 28 Ağustos 2000 tarihinde anlaşmaya uyulduğunun güvencesiyle ara veriyorum. Gelişmelere göre, gerektiğinde tekrar Açlık Grevi'ne başlama durumu ise mevcuttur. Çünkü elimde bedenimden başka kendimi savunabileceğim bir aracım yoktur. Can güvenliğimin sağlanması ilticamın kabulüyle olacaktır.

45 günlük Açlık Grevi boyunca gösterdiğiniz ilgi, destek ve dayanışmanız için çok teşekkür ederim.

- Duyarlılıkları konusunda tüm demokratik kurum, kuruluş, kitle örgütlenmesi, parti ve sendikalara...

- Kamuoyunda duyarlılık yaratılmasında emekleri geçen tüm basın mensuplarına...

- 11 aylık tutsaklığım boyunca; yaz, kış, kötü hava koşulları demeden mahkeme ve hapishane önlerine gelerek destek olan dostlarımıza, yoldaş-

larıma...

- 5 Ağustos tarihinde destek Açlık Grevi'ne başlayan ve bugüne kadar devam eden, bu süre boyunca geniş kesimlere ulaşmak için, çoğu zaman yürüyerek Belçika'nın pek çok yerini dolaşan "Fehriye'ye Özgürlük Komitesi" içindeki arkadaşlara...

- 24 Ağustos tarihinde 5 günlük destek Açlık Grevi'ne başlayan, mektuplarıyla hep yanıbaşımdaya olan Türkiye ve Avrupa Hapishaneleri'ndeki tüm DHKP-C Davası tutsaklarına...

- İmza kampanyasına destek veren, dünyanın pek çok yerinden destek mesajı gönderen, telefonla arayarak yakın ilgilerini ifade eden, mektup ve e-mailleriyle bizi yalnız bırakmayan dostlarımıza, arkadaşlara...

- Açlık Grevi boyunca dayanışmalarını esirgemeyen Şilili, Kolombiyalı, Filipinli... devrimcilere...

- Sağlığım konusunda titiz bir şekilde çalışan, emek harcayan doktorlarıma...

- 11 ay boyunca dava konusunda canla başla çalışan, gece gündüz demeden haklılığımızı göstermek için uğraşan avukatlarıma...

TEŞEKKÜR EDERİM.

Desteğinizle birlikte bu aşamaya geldik. Devamında da birlikte olacağımız inancıyla, sevgi ve selamlarımla. 28.08.2000

Fehriye ERDAL

Avrupa'da Fehriye'ye Destek ve Hücresleri Protesto Eylemleri

Fehriye Erdal'ın açlık grevinin henüz sürdüğü günlerde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde gösteriler, bildiriler, yürüyüşler, destek AG'leri vb. birçok eylemlilik ile Fehriye'ye destek verildi.

Yunanistan; 25 Ağustos günü Belçika'nın Atina büyükelçiliği ile görüşen Fehriye Erdal'a Özgürlük Komitesi, elçilik görevlilerine Fehriye'nin koşulsuz serbest bırakılması talebini ilettiler.

Bu arada Yunan televizyonlarında hücreslerle ilgili programların, Uluçanlar katliam görüntülerinin yayınlanması da ilgi uyandırdı.

Belçika; Belçika'nın en büyük sendikalarından FGTB ve ABVV Fehri-

ye'nin serbest bırakılması için açıklama yaptılar. Belçika'daki çeşitli demokratik kuruluşların yanısıra Belediye başkanlarından da Fehriye'nin serbest bırakılması yönünde talepler dile getirilirken Kongo Devlet Temsilcisi, Cephe bürosunu ziyaret ederek desteklelerini dile getirdi.

İngiltere; 21-22-23-25 Ağustos günlerinde Belçika elçiliği önünde gösteriler yapıldı, İngilizce bildiriler dağıtıldı.

Avusturya; 22 Ağustos günü Viyana'daki Belçika elçiliği önünde gösteri düzenlendi. Ayrıca hücreleri anlatan stand 26 Ağustos tarihinde DETU-DAK tarafından açıldı. Ve bir miting düzenlendi.

Almanya; Köln'de her hafta açılan İKM standı 26 Ağustos günü açıldı. Türkiye hapishanelerinden görüntülerin yer aldığı sergi halkın ilgisini çekti.

BELÇİKA'YA AMBARGO UYGULAMA ÇAĞRISI YAPAN TÜKETİCİ DERNEKLERİ;

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 55, Tarih: 4 Eylül 2000*

Bu “ambargo” çağrısı kimin için?

Sizin bundan çıkarınız ne?

Kimi temsil ediyorsunuz?

Ambargo çağrıları yayınlayıp duruyorsunuz...

Çıkarınız ne?

Neden Fehriye'nin iade edilerek katledilmesini istiyorsunuz?

Belçika mallarını almama çağrılarını yayınlayıp, İtalya örneğini veriyorsunuz.

Bu ambargonun büyük bir güç olduğunu belirtip, bu gücün yerinde kullanılırsa Fehriye kararında Belçika'ya bir baskı aracı olur diyorsunuz.

Yanlış yerlere çağrı yapıyorsunuz. İlk çağrıyı Sabancı'ya yapmalısınız. Belçika ile en büyük ticari ilişkilere sahip olan onlardır. Onlara neden çağrı yapmıyorsunuz da, halka; “Sabancılar adına boykot yapın” diyorsunuz.

Sabancı'ya da çağrı yapsanıza.

Sabancı'nın Belçika ile ekonomik ilişkisi var. Hemen Belçika ile ekonomik ilişkilerini kessin.

Tüm ortaklıklarını bozsun.

Evet, Sabancı'ya da seslenin o zaman.

Neden yapmıyorsunuz? Neden Sabancı'ya da seslenip “ortaklığınızı bozun” demiyorsunuz?

Bu çağrıyı yapmamanızdaki neden ne?

Sabancı'dan rant elde edemeyeceksiniz diye mi?

Evet, bu sorularımıza cevap verin.

Neden Sabancı'ya da çağrıda bulunmuyorsunuz?

Ayrıca Türkiye Belçika ile ekonomik, siyasi ilişkilerini kessin. Çok da iyi eder. Haydi, hükümete de bir çağrıda bulunun ve ilişkilerini kesmesini isteyin.

Neden bunları söylemiyorsunuz?

Sabancı ile ilgili ne biliyorsunuz?

Cuntaları nasıl desteklediğini, cuntalar tezgahlanırken Sabancı ile ne tür ilişkilerde bulunduğunu, bunun ayrıntılarını biliyor musunuz?

Bugün iktidar ortağı olan MHP'yi cunta öncesi ve sonrası nasıl desteklediğini, 12 Eylül öncesi cinayetleri karşılığında nasıl bavullarla para aktardığını biliyor musunuz?

Verdiği destekler sayesinde kimlerin katledildiğini, kimlere işkenceler yapıldığını, kimlerin yaralandığını biliyor musunuz?

MHP'nin kasasına akan Sabancı'nın paralarının miktarını biliyor musunuz?

Evet, bugün Belçika'ya ambargo uygulayacaksanız, hükümete, koalisyon partilerine ve Sabancı'ya da boykot çağrısı yapın.

Bu çağrıda bulunun ama uşaklık etmeyin.

İlişkilerin kesilmesini isteyin ama uşaklık etmeyin.

Evet, ambargo uygulayın. Siyasi-ekonomik ilişkileri kesin. Bu çok iyi olur.

Ambargo uygulayın ama Fehriye'nin katledilmesinden çıkarı olan hükümetin ve **Sabancı'nın uşağı olmayın.**

Fehriye'nin katledilmesini planlayan siyasi iktidarın ve Sabancı'nın organize edeceği katliam planının ortağı olmayın.

Onların işleyeceği suçların bir ortağı da siz olmayın.

Bundan sizin çıkarınız olmaz.

Fehriye'nin katledilmesinden ancak ve ancak bu ülkenin bağımsızlığını istemeyen, siyasi iktidarların emperyalizmle girdiği ilişkilerden medet umanların çıkarı olabilir.

Peki sizin bundan çıkarınız ne?

Yoksa sizler de Belçika Devleti gibi mi düşünüyorsunuz?

Türkiye ise sürmekte olan düzeninin, dönmekte olan çarkının bozulması için, Sabancı'ya diyet borcu olduğu için istiyor Fehriye'yi...

Bunun için Fehriye'nin katledilmesi üstüne kuruyor planlarını...

Fehriye ve Fehriye'nin üyesi olduğu devrimci hareketten korktuğu için, onların temsil ettiği ideolojiden korktuğu, çekindiği için istiyor Fehriye'nin katledilmesini?

Peki ya siz? Sizin bundan çıkarınız ne?

Sizin de dönen çarktan pay almanız engellenecek diye mi istiyorsunuz Fehriye'nin iadesini?

Açık konuşun. Ne istiyorsunuz açık bir dille söyleyin.

Katliamların, işkencelerin, işkenceli ölümlerin sürmesinden çıkarınız ne?

Bunları onaylıyor ve sürmesini mi istiyorsunuz?

Evet açık konuşun.

Açık konuşun ve bu ambargonun hangi amaçla, kim adına uygulandığını açıklayın...

Sabancılar ve tekellerin çıkarı için mi bu ambargo? Değilse kimin için, ne için?

Evet, muğlak birşey kalmasın, kelime oyunları yapılmasın, her şeyi olanca çıplaklığıyla, olanca netliğiyle açıklayın.

Fehriye'nin temsil ettiği düşünceye mi bu kininiz, bu öfkeniz?

İçinde yaşadığımız ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğünü isteyenlere mi bu düşmanlığınız?

Değilse niye?

Evet açıklayın.

Açıklayın ve ne istediğinizi net bir şekilde ortaya koyun.

“Fehriye’nin Örgütü” Ve İnfazcı

*Yaşadığımız Vatan’da
yayınlanmıştır
Sayı: 55, Tarih: 4 Eylül 2000*

25 Ağustos tarihli Hürriyet’in manşeti son derece ilgi çekiciydi;

“İşte Fehriye’nin Örgütü” diye yazmışlardı sekiz sütuna manşet.

Hemen manşetin altında ise, iri puntolu bir spot var:

“DHKP-C örgütü, Sabancı suikastı sanığı Fehriye Erdal için, içinde 30 katlı binayı uçuracak kadar patlayıcı olan Mercedes’i Türkiye’ye soktu.”

Spotun altında yine spotlar:

“Hizbullah’la işbirliği”...

“Polis dehşet içinde”...

“Rus malı 300 TNT kalıbı”...

“İşadamları ve holdinglere kanlı eylemler”...

*

Neden böyle bir manşete gerek duydu acaba Hürriyet?

Birinci neden; Fehriye Erdal’ın, mücadelesinin, siyasi düşüncelerinin meşruluğunu tutsak bulunduğu Belçika’da tüm kamuoyuna ve devlete kabul ettirmesidir.

Hürriyet, bu manşetle, bakın diyor, sizin siyasi düşünceleri nedeniyle iade etmediğiniz Fehriye Erdal’ın örgütü, nasıl *“kanlı”* bir örgüt!

Emperyalist efendiyi uyarmaya çalışıyor aklı sıra...

İkinci neden; Hürriyet’in yayın politikasının asli unsurlarından biri olan, devrimcilere, devrimci harekete düşmanlığıdır.

Hürriyet, bu düşmanlıkla, bir haber içine, yalan yanlış bir sürü şey sığ-

dırmıştır.

Bugün kimi karalamak istiyorsanız, mezarevlerle teşhir olmuş olan Hizbullah'la bağlantısını kurun yeter... Hürriyet de bu "dahiyane" taktiği uyguluyor. "Hizbullah'la işbirliği" başlığı, devrimcileri halkın gözünde şaibeli hale getirmenin bir aracı olarak kullanılıyor. Ama etkisiz kalmaya mahkumdur...

Üçüncü neden; Hürriyet'in, Fehriye Erdal'a ve devrimcilere karşı her türlü işkence, katliam, provokasyon politikasını meşrulaştırmaya çalışmasıdır.

Hürriyet de, Sabancı gibi, Sami Türk gibi, Fehriye Erdal'ın işkencecilerin eline verilmemesine kızgındır. Ah onu bir ele geçirseler, nasıl işkenceler yapar, nasıl mafyacılara katlettirirlerdi!!!

Halka veremeyecek hesabı olanlar, Hürriyet patronlarıdır

Fehriye'nin ve örgütünün gizlisi saklısı yok. Hürriyet sanki büyük bir keşif yapıyormuşçasına, bilinmeyen bir şeyi kamuoyuna açıklıyormuşçasına "İşte Fehriye'nin Örgütü" diye çırpınıyor... Tüm kamuoyu biliyor ki, "Fehriye'nin örgütü" çeşitli eylemlerinde "patlayıcılar" kullanır...

Bu patlayıcıların hedefinin kim olduğunu veya olabileceğini de bilir kamuoyu. Doğrudur, holdingler, işadamları, "Fehriye'nin örgütü"nün hedefleri arasındadır. Sabancılar'a, Komili'ye yönelik eylemler kamuoyu tarafından en çok bilinen eylemleridir...

Devrimcilere düşmanlıkta hızını alamayan bazı gazeteler "*Boğaz köprüsünü bombalayacaklardı*" diye falan da yazdı ama, bizzat polis yalanladı bu haberi... Yine kamuoyunun çok iyi bildiği bir başka gerçek, söz konusu örgütün bugüne kadar halka zarar verecek hiçbir eyleminin olmamasıdır.

Eeee.... Hürriyet bu durumda neyi keşfetmiş, neyi açığa çıkarmış veya neyi kanıtlamış oluyor?

Evet Hürriyet yazarları ve yönetimi! "Fehriye'nin örgütünün" siyasi faaliyetleri, hedefleri, amaçları konusunda gizlisi saklısı yok...

Gizli saklı işler, sizin ihaleci patronlarınızın, hayali ihracatçı genel yayın yönetmenlerinizin karakteridir.

Gerçek amaçlarını gizlemek, size özgüdür...

Siz, kendi kendinize böyle "keşifler" yapacağınıza, patronlarınızın ihalelerini, hayali ihracatlarını araştırın...

Mesela, biz kamu hizmeti veriyoruz, halkın haber alma özgürlüğünü sağlıyoruz ayağına, nasıl yağmaya ortak olduğunuzu ortaya koyun...

İşte o gerçek bir keşif olur...

O zaman

"İşte Ertuğrul Özkök'ün Hürriyet'i" veya,

"İşte Aydın Doğan'ın gazetesi" gibi, daha gerçekçi manşetler atabilir-

siniz.

İşte Özkök ve Doğan'ın Gazetesi: İNFAZCI HÜRRİYET!

14 Temmuz 1991 tarihli Hürriyet'in manşeti:

"Dev-Sol'un hücre evlerindeki dehşet"

Sözü edilen evlerde 10 devrimci katledilmiş, vücutları bombalarla parparça edilmiş... Ama sakın yanılmayın; Hürriyet'in **"dehşet"** dediği bu değil. O yine, aynen **"İşte Fehriye'nin örgütü"** haberinde olduğu gibi, bombalardan dehşete kapılmış...

Her nedense, hep polisin dehşete kapıldığını yazıyor Hürriyet. 14 Temmuz 1991 tarihli Hürriyet'te **"Hücre evlerde ele geçirilen silah ve patlayıcı maddelerin çokluğu karşısında polis yetkilileri bile dehşete düştü"** diye yazmış. 25 Ağustos 2000 tarihli **"İşte Fehriyenin örgütü"** haberindeki cümle de şöyle: **"Otomobildeki patlayıcılar polisi dehşete düşürdü."** Kalıplar hazır, Hürriyet gereklikçe kullanıyor...

16 Temmuz 1991 tarihli Hürriyet'teki manşet üstü haberin başlığı: **"Ölüm tuzağında senfoni"**... Ankara'da bir ev basılmış, iki devrimci katledilmiş, Hürriyet evde çıktığı iddia edilen müzikli zarfı manşet yapıyor... İki devrimcinin katledilmesinin ne önemi var Hürriyet için... O kendilerini "dehşete düşüren" malzemelerle ilgileniyor...

18 Nisan 1992 tarihli Hürriyet:

"Teröre en büyük darbe"

İstanbul'da bir gecede 11 devrimci katledilmiş... Hürriyet'in ağız kulaklarında... Polisi alkışlıyor... Katledilenler kimlerdir, gerçekten polis açıklamaları doğru mudur... gibi sorular Hürriyet haberciliğinde yok.

Çünkü Hürriyet haberciliği, infazcı, işkenceci, katliamcı bir haberciliktir.

Çünkü, ihaleler, infazları, katliamları alkışlama karşılığında alınmaktadır.

Hürriyet manşetlerindeki alkışlar, Ertuğrul Özkök başta olmak üzere Hürriyet yazarları tarafından kendi sütunlarında da tekrarlanır. Polise övgüler dizilir.

Övdükleri, Susurluk'ta ortaya çıkan kumarcı, haraççı, fuhuşçu, uyuşturucu ticaretçisi ölüm mangalarıdır.

Susurluk'u koruyan, kollayan, alkışlayan gazeteciliktir Hürriyet'in gazeteciliği... Kamuoyu ayağa kalktığında ağızlarının kenarıyla "temiz toplum" üzerine de birkaç yazı yazarlar... Ama infazları alkışlamaya da devam ederler.

Kontra ve İhale, Hürriyet'in Göbek Adıdır

“İşte Fehriye’nin örgütü” manşetinin mantığı, bu Hürriyet tablosundan sonra daha iyi anlaşılabilir. Manşetin mantığı, Fehriyelerin ve o örgütün üyelerinin her türlü uygulamaya maruz bırakılabileceği, katledilebileceği, hukuku ayaklar altında çiğnemek pahasına da olsa, iade edilebileceğidir.

Hürriyet zaten her zaman bu anlayışın savunucusu olmuştur.

İnfazlar, katliamlar, Hürriyet manşetlerinde hep alkışlanmıştır.

Menzirleri, Ağarları öven köşe yazıları hiç eksik olmamıştır Hürriyet’ten.

Her türlü kontra haberi, provokasyon amaçlı haber, ilk önce Hürriyet’te yer bulur.

İnfazcı ve ihaleci Hürriyet’in 21 Nisan 1992 tarihli nüshasındaki başlıklardan birini hatırlayarak yazımızı sonlayalım:

“Dev-Sol, Devlet zirvesini fişlemiş... Göbek adları bile var...”

Belli ki yine dehşete düşmüştü Hürriyet... Oysa göbek adı dediğiniz nedir ki, Ertuğrul Özköklerin, Aydın Doğanların, Emin Pazarcıların, Çölaşanların göbek adları yok mudur acaba “Fehriye’nin örgütü”nde?

Siz böyle infazcı yayınlarınızı sürdürdükçe, Sabancılar’ın yalakalığını yaptıkça, bir gün sizin göbek adlarınız da, yedi sülaleniz de, yaptığınız tüm kirli-paslı, gizli-saklı işleriniz de dökülür ortaya...

Fehriye İçin Belçika'ya Ambargo Şantajı Yapanlar; YAPIN ÇOK İYİ OLUR

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 56, Tarih: 11 Eylül 2000*

*Ne duruyorsunuz? Hemen uygulayın. Yarından itibaren başlayın.
Tüm ticari ilişkilerinizi kesin. İlk önce Sabancılar başlasın ambargo
uygulamaya. Ama yapamazsınız!
Çünkü sizin kardeşiniz de, babanız da, her şeyiniz paradır. Vaz geçe-
mezsiniz tatlı karlardan, vazgeçemezsiniz dolarlardan. Yaparız, ederiz di-
yeceksiniz sonra gelsin ihaleler, gelsin milyar dolarlar.*

Fehriye Erdal'ın yakalanmasından bu yana Türkiye'nin en çok kullandığı, hatta tek kullandığı yöntem **tehdit ve şantaj** oldu. Halen de sürdürüyorlar. Faşizmin temel karakterlerinden biridir tehdit ve şantaj.

Daha önce çeşitli yöntemler ve açıklamalarla Belçika'yı tehdit edenler şimdi de "ambargo" tehdidi ile sonuç almaya çalışıyorlar. Bu konuda hevesli olanlar, kampanya yapmaya çalışanlar ardı ardına açıklamalar yapıyorlar ama ne hikmetse en başta kendileri uygulamaya başlayamıyorlar ambargoyu. Sabancı'ya çağrı yapamıyorlar ambargo uygula, ticari ilişkilerini kes diye.

Belçika Tercih Yapmak Zorunda

Türkiye tehdit ediyor, şantaj yapıyor; "boş verin hukuku, boş verin insan haklarını, faşizme karşı olmayı, adalet ne demekmiş tek adalet kapitalistlerin çıkarına olandır, ya bize verin ya da üçüncü ülkeye gönderin teröristliğimizi gösterip kaçırılım..." diyor.

Belçika bu noktada karar vermek zorundadır; adaletten, hukuktan yana mı olacaktır, yoksa ekonomik çıkarlardan yana mı?

Belçika karar vermelidir; hukuku mu uygulayacak, yoksa tekellerin çıkarını mı koruyacak? Almanya bugün ırkçılık ile uğraşüyor. Başının belası

olduğunu söylüyor. **Belçika incelemelidir**, Almanya bu duruma nasıl geldi. 1 ve 2. dünya savaşlarında neden hep başı çekmiştir Almanya, Hitler nasıl ortaya çıkmıştır, nasıl iktidara taşımıştır kendini... **Hep tekellerin çıkarına oldukları için Almanya'da ırkçılık gelişti**, dünyanın lanetle andığı **Hitler'i yarattılar**. Nerede gerici, faşist iktidarlar varsa onlarla işbirliği yaptılar, birlikte dünyayı kana buladılar, milyonlarca insanı katlettiler. Kimin için? Elbette tekeller için, Alman tekelleri için. Belçika da, gerekirse tekellerin çıkarları için yasaların değişebileceğini açıkça savunan VLD Milletvekili **Hugo Coveliers** gibi düşünürse yeni Hitlerler'in Belçika'dan çıkmamasının hiçbir nedeni kalmaz. Çünkü bu politika ne bu davayla sınırlı kalır ne yerinde bekler. **Tekeller hep daha fazlasını ister**; "Açım, açım doymuyorum" diyor Sabancılar buna en iyi örnektir.

Belçika karar vermelidir; Fehriye'nin özgürlüğü tam olarak sağlanmalı, hukuk uygulanmalı, tehdit ve şantajlara boyun eğilmemelidir. Tekellerin çıkarları için verilecek kararlar, en başta kendi halkına karşı yapılan bir haksızlık olduğu gibi bütün dünyanın ezilen halklarına yönelik de bir saldırı olacaktır. Faşizmin baskılarına, şantajlarına boyun eğmek, kendi hukukunu da ayaklar altına almaktır. Davanın başından bu yana Belçika iktidarı kendi hukukunu defalarca çiğnemiştir. Artık buna bir son vermeli ve Fehriye'nin **tam olarak özgür olmasının** koşullarını sağlamalıdır.

Gevelemeyin Haydi Yapın

Sömürücüler kulübü **TÜSİAD** da konuştu sonunda. Sabancı Center baskınının, Belçika'nın Fehriye'yi iade etmemesinin kendisine yönelik de bir saldırı olduğunu belirttikten sonra Belçika'ya tehdit ve şantajlarını sıraladı. Öcalan örneğinde İtalya'ya uygulanan ambargoyu hatırlatarak, **SİZE DE BÖYLE YAPARIZ, AMBARGO UYGULARIZ HA** demeye getirdi.

Ne duruyorsunuz? Hemen uygulayın. Yarından itibaren başlayın. Tüm ticari ilişkilerinizi kesin. Belçika ile ticari ilişkilere sahip olan halk değildir, sizlersiniz. Kimi, neyi bekliyorsunuz. Bakın en fazla ilişkiye Sabancı sahiptir. İlk önce Sabancılar başlasın ambargo uygulamaya.

Ambargoyla yetinmeyin; yanınıza üç beş MHP'li faşisti de toplayın çikin sokağa; çılgınlıklar atın, kan isteriz diye bağırın, ne hukuku ulan diye nalar savurun. Dolarları verirsiniz MHP'liler yapar. Ne de olsa alışkınsınızdır faşistlere para yardımı yapmaya. Hiç durmayın, hemen yapın.

Ama yapamazsınız!

Çünkü sizin kardeşiniz de, babanız da, her şeyiniz paradır. Vaz geçemezsiniz tatlı karlardan, vazgeçemezsiniz dolarlardan. Yaparız, ederiz diyeceksiniz sonra gelsin ihaleler, gelsin milyar dolarlar.

Hemen uygulayın!

Bundan **halkın tek bir zararı olmaz**. Siz zarar edersiniz. Siz ihalelerden vaz geçmek zorunda kalırsınız. Halkta zaten alım gücü diye bir şey bırak-

madınız, yoksullaştırdınız, aç bıraktınız, milyonlarca işsiz yarattınız. Halk zaten Belçika mallarını tüketmiyor bu ülkede, kuru ekmeğe talim ediyor.

Hemen yapın hiç durmadan ambargonuzu uygulayın, ihaleleri iptal edin.

Tehdit ve şantaj karakteriniz olmuş. O kadar alışmışsınız ki paranızla her şeyi halledeceğinize. Ortada bir **hukuk, adalet varmış hiç önemli değil.** Hukuk ne derse desin biz ticari yaptırımla, tehditle, şantajla istediğimizi alırız diyorsunuz. Ve bunu o kadar doğal açıklıyorsunuz ki, utanmanın zerresi yoktur. Bir ülkenin hukukuna çekinmeden müdahale ediyorsunuz ve bunda da tehdit aracı olarak dolarlarınızı kullanıyorsunuz. Bu ülkede adaleti satın almaya, hukuku kendinizden yana işletmeye, paranızla her şeyi satın almaya alışmışsınız. Demokrasi, hukuk gibi kavramlar ancak sizin çıkarınız varsa kullanılır. Reform raporlarınızda söz ettiğiniz demokrasi ve hukuk sizin paranızın demokrasi ve hukukudur.

Cinayet diyorsunuz. Kınıyoruz diyorsunuz.

Bu ülkede yıllardır on binlerce insan katledildi, kıyımlar yaşandı, katliamlar oldu. Daha bir yıl önce Ulucanlar'da on insan işkence ile katledildi; neden sesinizi çıkarmadınız? **Neden kınamadınız?** Yapmazsınız. Çünkü bu katliamlar da sizin düzeninizi korumak için yapıldı.

Bugüne kadar hangi katliamı kınadınız? Sokak ortalarında insanlar sorgusuz sualsiz katledilirken hiç adaletten, hukuktan söz ettiniz mi? Etmediniz.

Örgüt açıklamıştı; *"Sabancı baskını Ümraniye katliamına misilleme amaçlı yaptık"* demişti. Ümraniye'de 4 tutsak vahşice katledildi. **Neden kınamadınız?** Neden devlete sormadınız ne oluyor diye? Sormazsınız tabi. Ama ezilenlerin, katledilenlerin adaleti işlemeye başlayınca feryat edersiniz.

Türkiye'de cinayet işlemiş, katliamlara katılmış onlarca mafyacı, MHP'li faşist yurtdışında yaşıyor. Bugüne kadar hangisinin iade edilmesini istediniz? Hiçbirinin. Çünkü onlar sizin çıkarlarınızı koruyan "vatanseverler"dir. Çünkü onlar sizden aldıkları maaşlarla korumalığınızı yapanlardır.

Sizin derdiniz adalet-hukuk değildir. İşkence ve katliam düzeninin sürmesidir. Buna herkesin, dünyadaki tüm ülkelerin ortak olmasını istiyorsunuz.

Bu Bir Sınıf Mücadelesidir

TÜSİAD diyor ki; **"bu olay sadece Sabancıları değil tüm iş dünyasını ilgilendirir"** Belçikalı milletvekili de, **"yani şimdi bir komünist kız üç sanayiciyi kapitalist oldukları için öldürüyor ve bizim elimiz kolumuz bağlı mı kalacak"** diyor. Kendi sınıf çıkarlarına uygun davranıyorlar.

Elbette, Fehriye gecekondularda yaşayan bir devrimcidir. O kendi halkının çıkarlarına hizmet etmektedir. Vatanının özgürleşmesi, halkının açlık

ve yoksulluktan kurtulması için devrimcilik yapmaktadır. TÜSİAD bunun için düşmandır. **“Gecekondulardan gelip gırtlığımızı kesecekler”** korkusunu atlatmak için Fehriyelerin olmamasını istemektedir. Onlarca, yüzlerce, binlerce, milyonlarca Fehriye olduğunda yaşayacaklarının önüne geçmek için çığlıklar atmaktadır.

Bu mesele patronların, tekellerin meselesidir diyorlar. Elbette öyledir. Fehriye’nin Türkiye’ye iadesi, katledilmesi, işkence görmesi... hepsi ancak tekelleri ilgilendirir. Halkı ilgilendirmez, halkın bundan bir çıkarı yoktur. Aksine patronların çıkarına olan her şeyde olduğu gibi halkın zararınadır. Bir devrimcinin katillere teslim edilmesi halkın mücadelesine yönelik bir saldıdır.

Kendi sınıfının çıkarlarına uygun davranan burjuvazinin karşısında **“sol” ne yapıyor?** Belçika’daki bir kısım dost güçler ve demokratik kuruluşlar hariç hiçbir şey. Tek bir açıklama dahi yoktur. Tek bir destek mesajı dahi yoktur. Sanki bu savaş sadece Fehriye’nin, Cephe’nin savaşındır, oligarşi tüm güçleriyle, tehditleri, şantajları ile saldırıya geçmemiştir. Susuyorlar. Sonra da burjuvaziye ne kadar karşı olduklarını yazarlar sayfalarında.

Kim Bu Adam?

Adı; Hugo Coveliers

Bir milletvekili. Belçika VLD partisinden.

Kısa dönem önce bir parlamenterler heyeti ile Türkiye’ye gitti.

Türkiye’nin işkenceci katilleri onu çok sıcak karşıladı, bağırklarına bastı.

Sabancı’nın verdiği şaşaalı partinin şeref konuğu oldu.

Şimdi o azılı bir Fehriye düşmanı.

Türkiye basınında da röportajı yayınlandı. Basın çok “değer” verdi bu milletvekilinin sözlerine. Çünkü o da tıpkı Sabancı’nın sözcüleri gibi düşünüyordu. Türkiye’yi ziyareti sırasında Sabancı’ya verdiği sözü yerine getirmek için elinden geleni yapıyor. Gazetelerde yayınlanan röportajında gazetecinin, Adalet Bakanlığı’nın; *“Fehriye, Belçika’da yargılanamaz”* kararını hatırlattığında bakın ne diyor Coveliers;

“Bu konuda Adalet Bakanı karar veremez, ancak bir hakim karar verebilir” diyor. Gazetecinin, *“Peki hakim de aynı yönde karar verirse...”* demesi üzerine de, aynı hizmet ettikleri gibi bir cevap veriyor;

“O durumda yasalar yeniden gözden geçirilmeli, gerekli yasal düzenlemeler yapılmalı” diyor. Ve sonunda baklayı ağzından çıkartıyor; “yani şimdi bir komünist kız üç sanayiciyi kapitalist oldukları için öldürüyor ve bizim elimiz kolumuz bağlı mı kalacak.”

Hugo Coveliers’in mantığı budur. Ne adalet, ne hukuk, ne insan hakları hiçbir şey önemli değildir onun için. Fehriye halen “sanık” durumda olmasına rağmen “suçlu” ilan ediyor ve katledilmesi için Türkiye’ye verilmesini hararetle savunuyor. Türkiye’deki işkenceler, katliamlar, idam cezaları, hukukun ve adaletin olmayışı, DGM’ler, yargının yönetenler tarafından bile şaibeli, kimin elinde olduğunun belirsiz olduğunun ilan edildiği... hiçbirisi önemli değildir. Fehriye’nin açlık grevine dahi tahammülü yoktur; “ölmek istiyorsa kendi bilir” yaklaşımıyla Türkiye’deki ölüm oruçları dönemindeki Adalet Bakanı’nın sözlerini anımsatmaktadır.

Hugo Coveliers, Sabancılar’dan ne tür bir mükafat aldı şimdilik bilemiyoruz. Ama Sabancı’nın verdiği partiden etkilendiği(!) kesin. Sabancı için gerekirse kendi yasalarını dahi değiştirmekten söz etmenin başka bir anlamı var mı?

Hugo Coveliers’in Fehriye düşmanlığı üzerine bir açıklama yayınlayan Cephe Belçika bürosu da “Fehriye ile zorun ne?” diye sordu.

“Enver Abi”nin Çocuklarının Fehriye Erdal Haberleri ve SABANCI UŞAKLIĞI

Yaşadığımız Vatan’da yayınlanmıştır

Sayı: 56, Tarih: 11 Eylül 2000

İhlas Holding’in sahibi ve “Işık Tarikatı”nın lideri Enver Ören’in sahipliğini yaptığı Türkiye Gazetesi, Fehriye Erdal yakalandığından beri, adeta Sabancılar’ın ve kontrgerillanın ajansı ve basın bülteni gibi çalıştı. Hala da çalışmaya devam ediyor.

Kontrgerillanın dikte ettirdiği yalan haberleriyle sürekli olarak devrimciler ve Devrimci Hareket aleyhine yayınlar yaptı. Belçika Devleti’ni yönlendirip etki altına almak; Fehriye Erdal’ın Türkiye’ye iade edilmesi, katledilmesi için çırpınıp durdu.

Sabancı’nın emriyle “kampanya” başlatan, “tüketici” haklarını korumak için ne yapıp ettikleri, ne idüğü belirsiz “Tüketici Koruma Dernekleri” gibi adı var kendisi yok “örgütlenme”lerin açıklamalarını uzun uzadıya yayınlayarak bu kampanyaya katıldı.

Fehriye Erdal’ın direnişi sonucu, Türkiye-Belçika devletlerinin işbirliği sonucu oluşturulmaya çalışılan komplo ve katliam girişimi bozulunca, bunun verdiği hazımsızlıkla da Belçika Devleti’nin aldığı kararları ve devrimci direniş karşısındaki gerileyişini ortadan kaldırma, komployu devam ettirme yolunda yayınlarını sürdürdü. Daha da saldırganlaştı. “*Belçika teröriste, terör örgütüne teslim oldu*” türünden “terörizm” edebiyatı yaptı. Birden “hak”kı, “hukuk”u, insan hakları ve demokrasiyi hatırladı.

Oysa “hak”, “hukuk”, “demokrasi” gibi değer ve erdemler **İhlasçı tarikat baronlarının**, Türkiye Gazetesi’nin kafatasçı-ırkçı faşist yazarlarının ağızlarına hiç yakışmıyor. Bunlarla yakından-uzaktan hiçbir ilgileri yoktur.

Ama İhlas Holding ve patronu Enver Ören bu cansiparane çabasının karşılığı olarak, şimdiye değin olmasa bile, Sabancılar’ın yardımıyla, bundan sonra MGK’nın 28 Şubat’ta yayınladığı “Şeriat tehlikesi” listesinden çıkmıştır.

EVNER ÖREN KİMDİR? İMPARATORLUĞU NASIL KURDU?

Kamuoyunda “Işıklar” diye bilinen tarikatın lideri olan Enver ÖREN, dinle-imanla, müslümanlıkla hiçbir ilgisi bulunmayan, faşist MHP’ye yakın, din bezirganı bir sahtekardır.

Yükselişi ve büyümesi asıl olarak 12 Eylül sonrası ÖZAL dönemine rastlar. Bu dönemde, artık karakteri haline gelen yağcılık ve yalakalıkları sayesinde, Özal iktidarından destek görürler. Özal iktidarının bütün nimetlerinden yararlanırlar. Kredi muslukları sonuna kadar önlerine açılır. Devletin bankalarından hortumladıklarına ek olarak, vurgunculuk, hayali ihraçat gibi sahtekarlık ve kirli işlerle de kasalarını iyice şişirirler.

Tüm bunları yaparken **simsarlığı, din bezirganlığını** da elden bırakmazlar. Sureti haktan görünerek, alçakça, inanan insanlarımızın **inançlarını sömürürler**. Elleri bulundurdukları Türkiye Gazetesi, müslümanlığın ilk dönemlerini ve İslam tarihindeki tarihi kişiliklerin menkıbelerini yayınlar. Promosyonlarla gazete tirajında patlama olur.

Öte yandan İhlas Holding hızla büyümekte, birçok alanda faaliyet göstermektedir. Hitap ettiği pazar ise, saf dindarlar, dini hassasiyete sahip kesimlerdir. Enver Ören, hile ve takiyye ile bu kesimler üzerinde büyük vurgunlar elde eder. Bu kesimden neredeyse her eve, İhlas Holding damgalı bir çok tüketim maddesi girmektedir.

Tarikat baronu ve din bezirganı Enver Ören, halkın inançlarını sömürerek ve iktidarlardan yemlenerek yükselişini sürdürür. Televizyon kanalları ve radyolar açar. İnşaattan ilaca, beyaz eşyadan mobilya ve dekarasyona, medyaya kadar bir çok sektörde faaliyet alanını genişletir; emperyalist tekelilerle ortaklıklar kurar.

Enver Ören, imparatorluğu büyüdükçe, rekabeti sürdürebilmek için piyasanın kurallarına uyarak adım adım asıl rengini belli etmeye başlar.

Dualarla açılan, dini ağırlıklı yayın yapan, başörtülü bayanların boy gösterdiği **TGRT, açılıp saçılmaya başlar**. Dini ağırlıklı yayınlar ve dualı açılışlar yayından kaldırılır.

Seda Sayan, Gülben Ergen, Seren Serengil, Bülent Ersoy gibi ne olduklarını herkesin bildiği, magazin dünyasının baldırı çıplak mankenleri ve bunların yaptığı, yer aldığı program ve diziler bir anda TGRT ekranlarında boy göstermeye başlar.

Her şey İhlas İmparatorluğu’nun geleceği ve bekası içindir. Din-iman-müslümanlık çoktan unutulmuştur. MGK’ya hoş gözükmek için her türlü ahlaksızlığa, çirkeflığe göz yumulur, desteklenir. Yetmez. Şaklaban Sabancı’nın dizinin dibinde şaklabanlık ve yağcılık yapılır. “Enver Abi” sırtını “tehlike”yi bertaraf etmek için sağlam yere dayamak istemektedir. **Sabancı nerede, Enver Ören oradadır.** Yan yana fotoğraflar çektirip gazetesinde, televizyonunda yayınlatır.

Susurluk'un **Veli Küçük** gibi mafyacı-kontra generallerini holdinge danışman olarak alır. Kenan Evren'in vakıflarına "yardım" yapar. Evren'in Eski Başdanışmanı Ali Baransel'i televizyonun başına getirir.

Artık "müslüman" ve "muhafakazar" İhlas Holding ve Enver Ören, MGK politikalarının, 28 Şubat operasyonunun en başta gelen destekçilerinden biridir. Hatta kraldan daha fazla kralcıdır.

İşte şimdi yalana ve iftiraya dayalı kontrgerilla haberleriyle, Fehriye Erdal'ın katledilmesine soyunmasıyla, bunun için sürdürdüğü kampanyayla DİYET borcunu ödemeye çalışıyor.

Yağcılıkları, yalakalıkları, ahlaksızlıklarıyla kendi maskelerini düşürdüler. Nasıl bir halk düşmanı olduklarını, dinle-imanla-müslümanlıkla bir ilgi ve alakalarının olmadığını gösterdiler.

Sabancıları Savunanlar, Türkiye'deki tablodan sorumludurlar!

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 57, Tarih: 18 Eylül 2000*

Belçika ve Fehriye Erdal'la ilgili haberler eksik olmuyor burjuva basın-dan. Bir kaç günde bir, Sabancı'nın demeçleriyle konuyu bir "kampanya-ya" çeviriyorlar. Daha doğrusu kampanyaya çevirmek istiyorlar. Ama işin gerçeği şu ki, çağrılar, kampanyaları, ancak, TÜSiAD, TOBB saflarında yankı buluyor, başka kimsenin onlara kulak verdiği yok...

Katiller, işkenceciler, IMF uşakları "hukukçu" kesildi

Sabancı savunucuları, en çok burjuva basında, patron örgütlerinde ve parlamento sıralarında çıkıyor... Belçika'ya hukuk dersi vermeye kalkıyor-lar... Katilleri nasıl korurmuş Belçika?

Bir kere, kendi devletlerinin hazırladığı iddianamede bile Fehriye Er-dal'la ilgili o sıfat geçmiyor, ama onlar rahatlıkla kullanıyorlar. Çünkü dert-leri hukuk falan değil...

Öyle olsa, aynı "hassasiyetle" Ulucanlar katliamının faillerini kimlerin koruduğunu da sorarlardı... Aynı ısrarla, Buca katliamının faillerini ister-lerdi "**kendi**" hükümetlerinden.

Dertleri hukuk değil.. Dertleri adaletin yerine getirilmesi hiç değil...

Onların tek dertleri, tekelci burjuvaziye yönelik bir eylemin "intikamı-nın" alınması... Fehriye Erdal'ın bu eylemle ilgisinin ne kadar olduğunun bir önemi de yok onlar için... Nasıl olsa Cepheli... Cephe de eylemi üstlen-miş...

Mustafa Duyar'ı katlettirenler, intikam hırsıyla yeni cinayetler işlemek istiyorlar...

Kimse Sabancı'ya sormuyor; sen neden 12 Eylül'ü destekledin, alkışla-dın diye sormaz.

Mustafa Duyar'ı neden öldürttün, kaç milyon dolar verdin diye sormaz.

Fehriye'nin meşruluk ve özgürlük mücadelesi karşısında yenilmişlerdir...

Belçika iade etmiyor ama, kendi ülkesinde yargılama kararı aldı... diye açıkladılar ilkin...

Oysa, Belçika tarafından alınmış yeni bir yargılama kararı yoktu ortada. Zaten açılmış olan bir dava sürüyordu...

"Yeni" sayılabilecek gelişme, Fehriye Erdal'ın ve yoldaşlarının hukuk ve meşruluk mücadelesi sonucu Belçika'nın geri adım atıp "üçüncü ülke-ye gönderme" tutumundan vazgeçmesiydi.

İşte bu kararın ardından oligarşinin sözcüleri bir yandan yenilgilerini gizlemeye çalışırken sızlanmadan da edemediler...

Verdikleri demeçler aynen şöyleydi... **Fehriye'yi iade etmediler... Türkiye'deki eylemleri nedeniyle Belçika'da yargılanmasını istedik, onu da kabul etmediler... Savcı göndermemizi kabul etmediler... Kendi savcılarının soruşturmasını da kabul etmediler... Üüü.....**

Ecevit ve Cem, yaptıkları açıklamada "Belçika teröre boyun eğdi", "teröriste kucak açtılar" derken, burjuva basın ve TV'ler de aynı muhtevada başlıkları günlerce sürdürdüler.

Yalnız biz bu veya buna benzer sözleri mesela, **Edesler, Civanlar, Ayşe-gül Nadirler** ABD'ye sığındığında hiç duymadık...

ABD'nin onlara karşı açıkça himaye tavrı göstermesi karşısında niye sessiz, dilsizdiler acaba?

Yarın bir gün Edesler'le **aynı durumda** kendileri de kalabileceği için mi?

İsmail Cem **"bunlar beklemediğimiz davranışlar"** diyor.

Dışişleri Bakanı sıfatıyla ABD'yi bu konuda hiç kınadı mı acaba?

Belçika'ya **"Bu tür şeylerin dış münasebetlerimize olumsuz yansıtılabileceğini muhataplara hatırlatıyoruz"** diyen İsmail Cem, aynı şeyi ABD'ye söyleyebiliyor mu?

"Ambargo" diye şovenizmi kışkırtmaya çalışıyorlar;

iyi tanıyın bu kışkırtıcıları!

9 Eylül'de Sabah'ın başyazısında da aynı konu var.

Güngör Mengi yazıyor:

"Sabancı cinayeti sanığı Fehriye Erdal Belçika'da devlet konuğu gibi...

... Bir Türk folklor grubuna, Fehriye'yi kaçırarak subaylar olabileceği şüphesiyle vize verilmedi.

... Fehriye'yi ne bize veriyorlar, ne kendileri yargılıyorlar.

Türk hükümeti, sivil toplum örgütleri, işadamları, barolar, bu rezaleti, adeta 'müstemleke kompleksi' içinde sadece seyrediyor.

... Türkiye, Avrupa Birliği'ni silkelemek için bu fırsatı niçin kullanmıyor?"

9 Eylül'de Hürriyet'te Diploması Kulisi köşesinde Zeynel Lüle yazıyor: Başlık Belçika Gerçeği.... Belçika ASALA'yı da destekliyormuş...

Eh, bir o bağlantıyı kurmayı kimse akıl etmemiştii...

10 Eylül tarihli gazetelerde... *"DHKP-C'liler Liberal Parti Meclis Grup Başkanı Hugo Covaliers'in evine baskın düzenledi..."* haberleri yayınlanıyor, haberin gerçekte alakası yok...

TÜSİAD da Belçika'ya mektup yazdı.

TÜSİAD Başkanı Erkut Yücaoğlu imzası ile, Belçika Sanayi Federasyonunu **Başkanı** **Gu-**
i de Vaucleroy'a gönderilen mektupta;

"Bu olay, Avrupa yargı ve demokrasi standartlarına uyum sürecinde olan Türkiye'de, Türk kamuoyunun Avrupa'da uygulanan demokrasi ve yargı standartlarına olan inancını azaltmaktadır" deniliyor ve; "Bu durumun, 1999 yılı başlarında PKK yandaşlarının Avrupa ülkelerinde yarattığı gerilimli havanın bir benzerine neden olabileceği ve şiddet olaylarının tekrarlanabileceğine" dikkat çekiliyor.

TÜSİAD Başkanı da biliyor ki, Türkiye'de böyle bir durum, böyle bir ihtimal yoktur. Ama TÜSİAD Başkanı olmasını istiyor. Kışkırtıyor...

TÜSİAD yapınca, TOBB geri kalacak değil ya!

TOBB Başkanı Fuat Miras da, Belçika Ulusal Ticaret ve Sanayi Odaları Federasyonu Başkanı Guido Peleman'a bir mektup göndererek, *"Günahsız üç değerli insanın katledilmesine iştirak etmiş olan teröriste bu denli müsamahakar bir muamele layık görülemez"* diyerek Türk-İş aleminin derinden üzüldüğünü belirtmiş...

MIT'İN YÖNETTİĞİ HÜRRİYET 13 Eylül günkü manşetinde diyor ki;

"Teröristlere karşı tek başına"

Kim bu diye bakıyorsunuz; Belçikalı milletvekili **Hugo Covaliers**.

Peki neden yapıyormuş bunu?

Bu sorunun cevabı aslında Belçika iç siyaseti ile ilgili. Yakında seçimler var Belçika'da. Ve Hugo Covaliers yeniden seçilebilmenin yolunu **ırkçılıkta buluyor**. Yalan söyleyerek anlattığı "baskın" hikayesinde kendisi ile görüşmeye gidin "Fehriye Erdal'a özgürlük komitesi" üyelerine Türk olmalarından kaynaklı olarak ırkçılık yaptığını, bu çerçevede söylediklerini anlatmıyor tabi ki. Bunu bildiği için de "onlara Türk demeyin" diyor. Hugo Covaliers politikasını ırkçılık, yabancı düşmanlığı üzerine kurarak milliyetçi oyları almayı hesaplayan biridir. Anti-komünist olduğunu açıktan söyleyerek Fehriye'ye de bu çerçevede düşmanlığını dile getiren biridir. MIT tarafından yönetildiği eski yöneticilerinden Nezih Demirkent tarafından açıklanan Hürriyet, bilerek ya da bilmeyerek ırkçılığın gelişmesine hizmet edi-

yor.

MIT'İN YÖNETTİĞİ HÜRRİYET'in kaşarlanmış köşe yazarı **Oktay Ekşi** aynı günkü yazısında savcılara kızıyor; siz neden 146/1'den dava açıyorsunuz, diyor. Utanmazlığa bakın; binlerce insan "Anayasal düzeni silah zoruyla yıkmak" suçlamasıyla idamlara, ömür boyu hapislere mahkum edilirken sesi çıkmıyor, Fehriye'nin iadesi sorunu olunca akli başına geliyor. Bu madde itiraftır; **devrimciler bu düzeni değiştirme mücadelesi veriyorlar**, faşizme karşı mücadele ediyorlar, bunun için ölüyor ve öldürüyorlar. Kim ne derse desin bu gerçek ortadadır.

Sabancı'nın hükümeti fırçalaması ile birlikte hükümeti oluşturan partilerin ağırlıkta olduğu ve Belçika'da bulunan bir Türk Parlamenterler heyeti de Belçika'yı protesto ediyor. **DSP'li Uluç Gürkan** başkanlığındaki heyet de faşist MHP'nin milletvekilleri de var tabi ki.

Demokrasinin, hukukun zerresinin olmadığı ve bunun ülkeyi yönetenler tarafından bile değişik biçimlerde itiraf edildiği bir ülkenin milletvekilleri güya "hukuk" için protesto yapıyorlar. Onların derdi **Sabancı'dan yedikleri azarı bertaraf etmektir**. Yoksa hukukla felan alakaları yoktur. Onlar, cumhurbaşkanına bile "guguk" diyen hükümetin vekilleridir. Onlar geçmişleri kan deryası olan MHP'li faşistlerdir. Onlar Sabancı'nın vekilleridir.

Bunlar yetmiyor Sabancı'ya...

Sabancı kışkırtmaya devam ediyor...

"Belçika hükümetine karşı ekonomik bir yaptırım yapılamaz mı?" diye soran gazeteciye şu cevabı veriyor Sakıp Sabancı:

"Böyle bir şey yapalım demek bana düşmez... Ben çıkıp 'Belçika'ya karşı böyle bir tepkide bulunalım' dersem bu yanlış olur. Bu konuda en büyük görev TUSİAD, TOBB, meslek kuruluşlarına düşüyor. Bu konuda Sabancı ailesi olarak ilk adımı sizlerden bekliyoruz."

Bekleyin...

Burjuva medyadan, patronlarından, bayilerinden başka destek bulamazsın!

Sabancı Dalkavuklarından Sami Selçuk'a...

Bırak Demokrasiyi...

Fehriye'ye, F tiplerine, İrticaya bak!

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 57, Tarih: 18 Eylül 2000

8 Eylül tarihli Cumhuriyet'de **Hikmet Bila**, Sami Selçuk'un konuşmasında çok önemli bir fırsatın kaçırıldığını söylüyor.

"Başkana Bir Soru" diyerek, neden konuşmasında Fehriye Erdal sorunundan, irticadan, bahsetmediğini soruyor...

Ertesi gün, 9 Eylül'de Ertuğrul Özkök, yazısına, bu müthiş keşiften dolayı **"Hikmet Bila'ya Teşekkürler"** başlığını atıyor.

Özkök şöyle yazıyor:

"Yargıtay Başkanı Sami Selçuk, adaletin siyasete alet edilmemesini istiyor. Çok haklı. Ama 115 sayfalık konuşmasında Belçika hükümetine ve adaletine de bir iki cümlelik bir çağrı yapamaz mıydı? Adaletin teröre alet edilmemesini isteyemez miydi?" (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 9 Eylül 2000)

Metinde trafik sorunu bile varmış ama bu yokmuş...

Çok büyük fırsat kaçırılmış...

Bila öyle yazıyor, Özkök onaylıyor...

Sabancı kızdı!

Medyaya talimat:

“Hazırol!.. Fehriye’nin resmi yayınlanmayacak!”

Burjuva basın, geçen hafta Sabancı’dan sert bir fırça yedi:

8 Eylül tarihli gazetelerde yeralan bir demecinde şöyle demektedir: ***“Beni en çok gazetelerde sürekli olarak sanki önemli bir zafer kazanmış gibi Fehriye Erdal’ın zafer işaretli resimlerinin yayınlanması üzüyor. Fehriye Erdal neyin zaferini kazandı da hep o resim yayınlanıyor?”*** (8 Eylül Türkiye)

Artık bu sözler, işkenceci, katil, işbirlikçi basın için bir talimattır!

Uşaklar, hazırola geçin! Talimata uyun!

Medyada “emir tekrarı”

Sabancı öyle der de basın uymaz mı?

Büyük ölçüde de uydular gerçekten...

Ama yine de bir yalaka gazeteci, bazıları belki Sabancı’nın emrini gözden kaçırmış olabilir diyerek, köşesinde “emir tekrarı” yaptı.

Ruhat Mengi adlı gazeteci, Sabah’taki köşesinde 12 Eylül’de “Terörist görmek istemiyoruz” başlığıyla, **Sabancı’nın duygularına tercüman olan** bir yazı yazdı. Tabii, Sabancı’nın duygularına tercüman olduğunu, Sabancı adına kalem oynattığını gizlemek için de “okurlara” sığınmıştı.

Güya **“okurlardan en fazla şikayeti”** Fehriye Erdal’ın resimlerinin yayınlanmasıyla ilgili alıyorlarmış!

Elinde bir tek mektup bile yok belki, zaten “dün karşılaştığım yaşlıca bir hanım okurum” da diyerek, durumu ortaya koyuyor.

Elbette kimse kimsenin “suratına” katlanmak zorunda değil. Hele Sabah okurları yıllar önce çekilmiş, boyadan geçilmeyen köşe yazarı kılık-lıların resimlerine hiç katlanmak zorunda değil.

Biz de bazı suratları görmek istemiyoruz;

**Bu resmi sansürlüyorlar
Çünkü bu zafer işareti,
bir ok gibi batıyor
yüreklere...**

Bu ülkenin işbirlikçilik ve katliamlar tarihinin baş mimarı Demirel'in, kontra şefi Ağarların suratlarına katlanmak istemiyoruz. Yüzbinlerce insana işkence yapan, ülkemizi zindana çeviren ve gazetenizde, televizyonlarınızda "sevimli dede" diye yutturulan Kenan Evren'in ve daha bilimum halk düşmanlarının suratlarını görmek istemiyoruz. Ama kocanızın yönetimindeki gazeteniz bunları gösteriyor.

Biz halkın da görmek istemedikleri var;

Kocasıyla yaşadığı fantezileri anlatan köşe yazarlarını, fahişeleri, arsızları, hırsızları, vurguncuları, soyguncuları, sahtekarları, dolandırıcıları... ve bilimum ahlaksızlık yayıcılarını görmek istemiyoruz. Bunlar kocanızın yönetimindeki gazetede her gün gözlerimizin içine sokuluyor.

Numaralarla, sahte gülüşler ve konuşma üsluplarıyla, onbinlerce işçinin kanını emen Sabancı gibilerinin, "şimdi gülme sırası bizde" diye cuntaları selamlayan işverenlerin suratlarını görmek istemiyoruz. Ama kocanızın yönetimindeki gazetenizde bunlar en baş köşedeler.

Evet herkes "suratını" görmek istemediğini görmeme özgürlüğüne sahiptir. Halkın da boyalı suratları, kaprislileri, fantezi düşkünü midesi genişleri görmeme özgürlüğüne saygı göstermelisiniz.

Ah o zafer işareti yok mu? **Bir ok gibi** batıyor yüreklerine...

Bütün dertleri bu...

Bir Dönek ve Fehriye Düşmanı: Gülay Göktürk

Gülay Göktürk 10 Eylül tarihli Sabah gazetesinde MHP-HADEP örneklerini vererek zıtların nasıl bir araya geldiğini anlatıyor ve değişmeyenlerin sadece "teröristler" olduğunu söylüyor ve devam ediyor;

"Onlar değişmiyor. Değişmedikleri o kadar belli ki, üç masum insanın kanına girmekle suçlanan Fehriye Erdal, hiçbir pişmanlık duymadan, hala mahkeme salonundan muzaffer bir edayla zafer işareti yapabiliyor..."

Herkesi dönmeye, pişman olmaya davet eden bir dönek. Hem de Sabancı'nın zafer işareti uyarısından sonra yazıyor bunları.

Sabancılar'a 12 Eylül cuntasını neden destekledin, neden emperyalizm ile işbirliği içinde topraklarımızı yağmaladın diye sormaz, devrimcilere küfürler ederek tekellere yalalaklık yapmaya devam eder. Devam et.

Ve hiç merak etme; tekkeller, "gecekondulardan gelip gırtlığımızı ke-secekler" korkusu ile yaşıyorlar. Evet bunlar yaşanacak; ve senin gibi dönekler işte o zaman Sabancılar'ın ayakları dibinde yerlerde sürüklenenler arasında olacaksınız.

Fehriye Erdal; “Sabancı, Türkiye Devletini yönlendirdi”

*Aşağıdaki Röportaj Yaşadığımız Vatan’da yayınlanmıştır
Sayı: 57, Tarih: 18 Eylül 2000*

Fehriye Erdal ile 8 Eylül tarihinde yaptığımız ve kamuoyunun merak ettiği; devam eden davası, hukuki durumu, Türkiye’nin girişimleri üzerine değerlendirmeleri içeren röportajı yayınlıyoruz.

Vatan: Öncelikle geçmiş olsun. Haksız bir tutsaklıktan sonra tahliye oldunuz. Tutsaklığınız ne kadar sürdü ve gerekçe neydi? Mahkemelerde neler yaşandı?

Fehriye Erdal: Teşekkür ederim. Derginizi okuyan herkese “merhaba” demek isterim. Sizde belirttiğiniz gibi haksız bir tutsaklık yaşadım. 11 ay boyunca yaklaşık 17 duruşma yapıldı. Bunlar sadece benim hesaplayabildiklerim.

Ben ve iki arkadaşım Belçika’da gözaltına alınmıştık. Hakkımızdaki suçlama, “*silah bulundurmak ve kriminal bir örgüt olmak*” idi. Ellerinde bir kanıt olmamasına rağmen; **araştırma yapıyoruz, henüz bitmedi diyerek 6 ay boyunca davamız devam etti.** Ortada suçlama olarak gösterilebilecek bir şey yoktu. Bizi içeride tutup, üzerimize atacakları suçu bulmak için zaman kazanmaya çalıştılar. Kriminal örgüt iddiasını ispatlayamayınca, bu sefer de “*çete oluşturmak*” suçlamasını getirdiler.

Araştırmalar sırasında dosyamızda bulunan **bazı fotoğraf ve belgeleri MİT’e verdiler.** Bu hem bizim, bizden de önce Türkiye’deki bazı insanların yaşamlarını riske sokuyordu. Bunu kendilerine anlatmamıza, duruşmalar da protesto etmemize, sorumluların bulunmasını istememize rağmen sonuç alamadık. Birileri, gizlidir dedikleri dosyadan bilgi sızdırıyordu.

Dava boyunca bize karşı “tehlikeli” muamelesi yapıldı. İlk duruşmamız, tutuklandıktan 3 gün sonra, tehlikeli olduğumuzu gerekçe göstererek kaldığımız Brugge Hapishanesi’nde yapıldı. Daha sonraki duruşmalarda mahkemeye götürülürken, sevk aracında jandarmayla birlikte bir polis köpeği de eşlik etti. Hatta duruşma salonuna da girdi, ama bizim protestolarımızla dışarı çıkartıldı. 15 Şubat 2000’deki duruşmada şartlı tahliye edildik, fakat savcı itiraz etti. İtiraz duruşması Gent şehrindeki mahkemede görüldü. Bu mahkeme nedeniyle Gent’e sevk edilirken, Belçika “Anti-Terör Timi” tarafından götürüldüm ve gözlerim bağlandı. Nedenini sordum, takarlarsa indireceğimi, kendilerine güvenmediğimi söyledim. **Hem benim hem de kendi güvenlikleri için** böyle yaptıklarını söylediler. Bu bizzat Gent Mahkemesi Başsavcısı’nın isteğiyle yapılıyordu. Bu uygulamalar her Gent’e gidişimizde artarak devam etti. Önceleri sadece benim gözlerimi bağlarlarken; 28 Mart 2000’deki duruşmaya diğer iki arkadaşımın da gözleri bağlanarak götürülmek istendiler. Sadece bu da değildi. Bütün giysilerimizi çıkarttırarak, ahlaksız arama yapmak istediler. Ellerimizi kelepçeledikleri yetmezmiş gibi, kelepçeli bir kemeri belimize taktılar. Kurşun geçirmez yelek giydirdiler.

Belçika’da en azılı suçlu, **Marc Dutroux** isimli bir çocuk tecavüzcüsü. Bu kişiye bile bize davrandıkları gibi davranmıyorlar. Bu uygulamalarla biz “terörist” olarak gösterilmek istendik. Böylelikle **ortam terörize edilerek, verilecek karar üzerinde etkide bulunulmak istendi**. Belçika mahkemele-
rindeki bize karşı tavır, genel olarak dünya üzerindeki ezilen halkların devrimci mücadelelerine yönelik bir tavidir.

Tehlikeli olan kimdir? Avusturya’da iktidar ortağı olan faşist **Haider**’e karşı en başta Belçika tavır almıştı. Birlikte “Aile” fotoğrafı çekirtmeye bile radikal bir şekilde itiraz etmişlerdi. Sözde faşizme karşıdır. Mahkemelerdeki konuşmalarımızda Haider’e karşı gösterdikleri tavır nedeniyle bu davada da bizim yanımızda olmaları gerektiğini, faşizme karşı olmanın bunu gerektirdiğini anlattık. *“Bunlar birbirinden farklı şeyler, siyaset yapıyorsunuz”* dediler.

Şili’de on binlerce insanın katledilmesinden birinci derecede sorumlu olan, askeri cunta şefi **Pinochet**’i yargılamak için başvuruda bulunan da aynı Belçika idi.

Yine aynı Belçika 3 ay kadar önce Kongo’da yapılan katliamlardan sorumludur diye Kongo Dışişleri Bakanı hakkında uluslararası arama kararı çıkarttı. Demokrasi savunucusu, faşizm karşıtı, katledilen halkların hesabını sorma tablosu çizen (!) Belçika; sıra bize gelince Türkiye oligarşisinin avukatı kesiliyordu.

28 Mart 2000 tarihinde, tutuksuz yargılanmak üzere şartlı tahliye edildik. Bu karardan sonra diğer iki arkadaşım serbest bırakıldılar. Ben de bu davadan keza tahliye oldum; ama Türkiye Devleti’nin beni Belçika’dan iade talebi üzerine tutukluluğum devam etti. Bununla birlikte, keyfi tutsaklık dönemi de başlamış oldu.

Vatan: Kaldığınız hapishanenin koşulları, idarenin tavrı nasıldı?

Fehriye Erdal: Belçika’da, Brugge Hapishanesi’nde tutuluyorduk. Bu hapishane için Belçika’nın en modern hapishanesi nitelemesini kullanıyorlardı. Hücre tipi bir hapishane. Tutuklandığımızda, yapılacak duruşmaya kadar, ilk üç gün tecritte tutulduk. Ondan sonra diğer tutsaklarla aynı haklara sahip olarak, normal işleyiş içinde tutsaklığımız devam etti. Bir ay sonunda, yine “tehlikeli” olduğumuz için **tecrit** edildiğimiz hapishane idaresi tarafından bize bildirildi. Tecrit, günde **1 saat tek başına havalandırma**ya çıkmanın dışında, **23 saat hücrede** olmak anlamına geliyordu. Gardiyanlar dışında kimseyi görmenize izin verilmiyor. Kütüphaneye gitme, telefon etme, mektuplaşma, spor vb diğer sosyal faaliyetler, bir işte çalışma hakkı yasaklandı. Bir arkadaşımız tecriti protesto etmek için tecrit başladığı gün hemen açlık grevi eylemine başlıyor. Ben ve diğer arkadaşım biraz daha gecikmeli olarak **açlık grevi eylemine başladık**. Talebimiz tecritin kaldırılmasıydı. Açlık grevine ilk başlayan arkadaşımız 35. günde, diğer arkadaş 9. ben ise 7. günde iken tecriti kaldırdıklarını açıkladılar. Bu bizim için bir kazanımdı. Elimizden alınan **bütün haklarımızı geri almıştık**.

Yayın, kitap ve kasetleri yasak olduğu gerekçesiyle içeriye almama izin vermediler. Aynı hapishanede bulunmamıza rağmen, diğer iki arkadaşım yayın alabiliyorken bana yasaklama getirmişlerdi. Hapishane kütüphanesinde Türkçe kitap olmaması da olanaklarımızı kısıtlıyordu. Bayanlar bölümünde, diğer tutsaklar bir takım özel eşyalarını içeri alabiliyorken, ben alamıyordum. Nedenini açıklamadan, keyfi olarak yasaklıyorlardı.

Normalde tutsaklar açık görüş yapabiliyorken; önceleri Türkiye’ye iade edilme ihtimalini göstererek, sonrasında ise benim güvenliğimi bahane ederek ziyaretlerimi cam arkasından yapacağımı bildirdiler.

Sonuç olarak; Türkiye’nin kendisine örnek almak istediği, Avrupa’da hücre tipi bir hapishaneydi kaldığımız hapishane. **Dünyanın neresinde olursa olsun siyasi kimliği olan tutsaklara karşı özel olarak sindirme amaçlı bir politika uygulanıyor.** Avrupa hapishanelerinde pek çok DHKP-C davası tutsağı var. Bu veya benzer koşullar onlar için de geçerli. Yakın zamanda Almanya’da tutsak olan **İlhan Yelkuvan**’ın yaptığı Ölüm Orucu eylemi de hapishanelerin bu baskıcı politikalarını deşifre etmiş, belirli kazanımlar sağlanmasına yol açmıştı.

Vatan: Türkiye Devleti’nin, sizi Belçika’dan iade talebi ile başlayan süreç nasıl yaşandı? Belçika mahkemeleri bu süreçte nasıl hareket ettiler?

Fehriye Erdal: Belçika’da tutuklanmamızın ardından iltica başvurusunda bulundum. Bir yandan iltica süreci başlarken, diğer yandan iade konu-

sundaki dava da 17 Şubat 2000’de başladı. Bu mahkeme de hapisyanede yapıldı. Türkiye’nin hazırladığı iade dosyasını yasal buldular. Bu karara itiraz ettik, Yargıtay’a gittik. Yargıtay’da yapılan duruşmada, bu konuda karar verecek mercinin hükümet olduğu belirtildi. **Hükümet ise bilinçli olarak süreyi uzattı.** İade konusunda karar verme aşamasında tahliye edilebilirdim. Şu anki gibi, o zaman da bir adreste ikamet edebilirdim. Bu yapılmadı. Nihayet 26 Mayıs 2000’de Belçika Hükümeti, beni Türkiye’ye iade etmeyeceklerine dair karar aldı.

İade etmeme kararının gerekçeleri şöyleydi: Türkiye’deki davada idamla yargılanmam, 146/1 maddesinden siyasi nedenle yargılanıyor olmam, davanın görüldüğü Devlet Güvenlik Mahkemesi’nin askeri bir mahkeme olması, Sabancı eyleminin Avrupa Anti-Terör yasası kapsamı dışında kalması, işkence görme ve katliam riski nedeniyle can güvenliğimin olmaması.

Bu kararla birlikte, Türkiye’deki davamın siyasi bir dava olduğu söyleniyor ve beraberinde Türkiye’de faşizm olduğu kabullenilmiş oluyordu. Ayrıca benim siyasi kimliğim de kabul ediliyordu

“İadeyi, yasal olarak inceliyoruz, yasalarımız ne derse onu uygulayacağız” diyordu Belçika. İade konusunda cevap vermeleri tam 5 aylık bir süreci aldı. Hemen karar vermeyerek, bunu psikolojik bir baskı aracı olarak kullanmanın yanı sıra, iade etmeme konusunda çok da istekli olmadıklarını gösterdiler.

Vatan: 29 Mayıs 2000 tarihinde tahliye kararını aldınız. Sonrasında neden tahliye edilmediniz? Tahliye kararı hangi gerekçeyle, hangi yasal uygulamaya dayandırılarak değiştirildi?

Fehriye Erdal: 29 Mayıs’ta Belçika İçişleri Bakanlığı’ndan tahliye olacağıma dair bir karar aldım. Bir adreste kalacağım belirtiliyordu. Bu kararı aldıktan sonra Adalet Bakanlığı’ndan da bir belge gelmesi gerekiyordu. Biz bu belgeyi beklerken, 2 gün sonra İçişleri Bakanlığı’nın, kararını yeni bir risk nedeni ile değiştirdiklerini öğrendik. Ne tesadüftür ki, kararlarını değiştirdikleri gün, Brüksel’de Sabancılar’ın avukatı bir basın açıklaması yaparak, **Belçika’yı ve beni tehdit etti.** Bu sadece görünen tarafı idi. Türkiye Devleti de, Belçika’ya tehditte bulundu. **Belçika Hükümeti, bu baskılara boyun eğdi.** Bir devrimciyi serbest bırakma cesaretini gösteremedi. İşken- cec, katliamcı Türkiye Devleti’nden taraf oldu.

Gerekçe olarak gösterilen yeni risk ise çok komikti: **Avrupa 2000 Futbol Turnuvası.** Benim serbest bırakılmamla ne alakası vardı? Türkiye’den binlerce insanın maçları izlemek için Belçika’ya gelecekleri, olay çıkabileceği belirtildi. Bu karara itiraz ettik. Zaten elimizdeki tek hukuksal hak, itiraz edebilme hakkı idi. Futbol turnuvası bitip de, hala tahliye edilmemem olayı daha da vahim hale getirdi. 15 Haziran’da, tutukluluğumun tamamen

keyfi olduğu, kendi **hukuk kurallarını ayaklar altına alarak** beni içeride tutmalarını protesto etmek ve de serbest bırakılmam talebiyle **15 Haziran'da Açlık Grevi'ne başladım**. İçişleri Bakanlığı ile yaptığımız dolaylı görüşmelerde, can güvenliğim olmadığına dair ellerinde istihbarat olduğunu bize bildirdiler. Bu inandırıcı değildi, var idiyse böyle birşey, olayın birincil dedecede muhatabı olarak bana da açıklamalıydılar.

Ne istihbaratı, kimin istihbaratı... bizi oyalamak amaçlı bir manevra olduğu sonrasında açığa çıktı. Türkiye Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslarla ilişki kurmada coğrafik, kültürel ve tarihsel olarak çok önemli bir konumda. Belçika'da bunun farkında ve Türkiye ile siyasi-ekonomik ilişkiler içerisinde. Bunu daha da geliştirmek istiyor. Siyasi-Ekonomik çıkar ilişkilerinden dolayı, Türkiye'ye hoş görünmek amacıyla benim tutsaklığımı yasalara aykırı olarak uzattılar.

Bakanlık ile görüşmelerimiz devam etti ve tahliye edecekleri yönünde haber alınca yapmakta olduğum açlık grevini 15 gün sonra bıraktım.

Bu süreçten sonraki duruşmalarda teknik bir takım sorunlar gösterilerek, mahkemeler, karar verme sorumluluğundan kendilerini kurtarmaya çalıştılar. **Bakanlığın kararının üzerinde bir karar alamayacaklarını açıkça ifade ettiler**. Korkuyorlardı. Bu korkularının boyutunu 11 Ağustos'ta Brugge Hapishanesi'nde yapılan duruşmada da gördük. Beni bırakmamaları için yasalarını bilmiyor olmaları gerekiyordu. Büyük bir aymazlıkla; mahkemeye, bir aylık yasal sürenin dolmasını beklemeden, bir gün erken başvuru yaptığımızı iddia ederek davayı hiç inceleme gereği bile duymadan tutukluluğun devamına karar verdiler.

Belçika yargısı bağımsız değildir. Çıkarları gerektirdiğinde hukuk bir yana itiliyor. Asıl olarak açlık grevinin başarısı ve de görünüşteki demokrasi gereğince içeride daha fazla tutamadılar ama bu süreci bir işkenceye dönüştürdüler.

Vatan: Tahliye edilmeniz talebiyle yaptığınız açlık grevi eylemine hapishane idaresinin, Belçika hükümetinin ve kamuoyunun tepkisi nasıl oldu?

Fehriye Erdal: Yasadışı bir şekilde hapishanede tutulmama karar veren mahkemeleri, hükümeti protesto etmek ve keyfi olarak devam ettirilen tutsaklığımın derhal bitirilmesi talebiyle **14 Temmuz 2000'de açlık grevi eylemine başladım**. Aynı gün hapishane idaresine bir mektup yazarak, eylemi ve nedenini anlattım. Serbest bırakılıncaya kadar devam edeceğimi belirttim. Bunun üzerine idarenin tek tepkisi beni hergün doktora çağıracaklarını bildirmek oldu.

Hapishanede sabah ve akşamları sıcak su veriliyor normalde. Ben öğlen yemeği zamanında da sıcak su istediğimi belirttim. Bunu vermeyeceklerini, bana yardımcı olmak istediklerini, sıcak su vermezlerse belki yemek

yiyebileceğimi söylediler. Bu tavırlarının bir işkence olduğunu, vermezlerse bile eylemimi bitirmeyeceğimi söyledim.

Adli tutsaklar ise eylemin mantığını anlamasalar ve sık sık bırakmamı tavsiye etselerde, özellikle ilerleyen günlerde yardımcı oldular. Termosu mu doldurup bana veriyorlardı, sürekli sağlık durumumu soruyorlardı. Basından davayı yakın olarak takip ediyor, bana da anlatıyorlardı.

Basında geniş ver verildi. Önceleri "Türk Terörist" diye nitelerlerken, sonrasında "Aşırı sol militan" demeye başladılar. Bu bile bir adımdı. Açlık grevi eylemine yabancı oldukları için kamuoyunda da ilgi çekti. Tabi bunda dışarıda çalışma yürüten "**Fehriye'ye Özgürlük Komitesi**"nin çalışmaları etkili oluyordu. 5 Ağustos'ta bu komite içindeki arkadaşlarda açlık grevine başladılar. Belçika'da şehir şehir dolaşarak bildiriler dağıttılar. Çeşitli demokratik kitle örgütlerini dolaşarak destek istediler. İçeride ve dışarıda yürütülen faaliyetler ve de açlık grevi sonucu 16 Ağustos 2000'de tahliye edildim. Bu çalışmalar yapılmasaydı Belçika Hükümeti'nin beni hapis-haneden çıkartmayacağı kesindi.

Vatan: Hangi koşullar altında tahliye edildiniz ve sonrasında A.G.'ye neden devam ettiniz?

Fehriye Erdal: 16 Ağustos'ta tahliye kararını bekliyorduk. Çıkınca, sabit bir adreste kalacaktım. Ev hapsinde tutulacaktım. İçişleri Bakanlığı ile bazı noktalarda görüştük ve karşılıklı olarak bazı kuralları kabul ettik. Kalacağım evin adresi benim güvenliğim nedeniyle gizli tutulacaktı. **Bakanlık bu karara uymadı ve verdiğimiz ilk adresi doğrudan ulusal basın ajansına açıkladılar.** Bunu hangi mantıkla yaptıklarını anlamak mümkün değildi. Hemen ikinci bir adres verdik. Sorun çözüldü ve tahliye oldum. İkinci adrese gidince AG'ye son verdim.

Ertesi gün kaldığım evin önüne ATV'de çalışan iki "muhabir" gelerek çekim yapmaya çalıştılar. İkinci adres de böylelikle açığa çıkmış oluyordu. Kimden öğrenmişlerdi, kim söylemişti bu adresi? Bakanlık, bizim içimizden birisinin adresi sızdığını iddia etti. Biz de; "*Varsa böyle bir şey, açıklayın*" dedik. Bir açıklama yapmadılar. Adres bir tek bakanlıkta ve bizde vardı. Bizim tarafımızdan açıklanmadığını biliyorduk.

Evin önünde alınan güvenlik önlemi, benim güvenliğimi sağlamak için değil, ben kaçarsam diye alınmış bir güvenlikti. Bunun böyle olduğu, gelen gazetecilere müdahale etmediklerinden de anlaşıyordu.

Can güvenliği riskinin ortaya çıkması, Bakanlığın sözünü tutmaması, ev hapsi koşullarının çok ağır olması, biraz daha serbest hale getirilmesi neden ve talepleriyle aynı gün AG'ye tekrar başladım. Bakanlık açlık grevinde olduğuma inanmadı, kendi doktorlarını muayene için gönderdi. Muayene sonucu, her an ölüm olayının yaşanabileceği şeklindeki rapor onların bu oyununu bozdu.

Bakanlıkla yapılan görüşmeler sonucu; yeni bir adrese gitme, güvenlik önlemlerinin daha görünmez hale getirilmesi, kendimi ifade edebilme serbestliğinin tanınması, MİT'in beni Belçika'dan ya da Belçika'nın beni göndereceği üçüncü bir ülkeden gizli bir operasyonla kaçıracağı iddiaları hakkında Türkiye'den bilgi isteme ve bize iletme konularında anlaşma sağlandı. Bunun üzerine şu an kaldığım adrese geçtim. Bakanlığın güvenlik konusunda verdiği sözleri tutup tutmayacağını görmek, emin olmak amacıyla AG'ye hemen aynı gün son vermedim. Nihayet **45. Günden sonra 28 Ağustos 2000'de AG'ye ara verdim.** Bu arada, Türkiye ve Avrupa Hapishanelerindeki DHKP-C davası tutsakları destek amacıyla 24 Ağustos'ta 5 günlük Açlık Grevi yaptılar.

AG'ye ara verdiğimi özellikle belirttim. Belçika mahkemelerinde yasal hakkımı vermediler. Özgürlük hakkımı gasp ettiler. Bedenimi açlığa yatırarak özgürlüğümü kendim aldım. Şimdi de üçüncü ülke oyunları oynanıyor. Yasal olarak beni Türkiye'ye gönderemediler ama bunu yapmanın başka yollarını araştırıyorlar. Hakkım olanı almak, can güvenliğini sağlamak amacıyla gerekirse AG'ye devam edeceğim.

Vatan: Şu anki durumunuz nedir? Yasal olarak hangi süreç işletilmektedir?

Fehriye Erdal: Şu an önümde iki adım daha var. **Birincisi,** Belçika ulusal güvenliği ve kamu düzeni açısından tehlikeli olduğum söylenerek üçüncü bir ülkeye gönderilmek isteniyorum. Bu üçüncü ülkenin beni Türkiye'ye iade etmeyeceğine dair garanti vermesi gerekiyor. Ama biliyoruz ki böyle bir garantiyi hiçbir ülke veremez. Belçika Hükümeti 10 Temmuz'da bu kararı vermişti. Biz itiraz ederek Danıştay'a gitmiştik. Danıştay, üçüncü ülkeye göndermek istemedeki gerekçeleri yetersiz buldu ve kararın bozulmasını istedi. Danıştay verdiği kararda, İçişleri Bakanlığı'nın 29 Mayıs'ta verdiği tahliye edilme kararını değiştirmesinin de yasal olmadığını belirterek, bakanlığı eleştirdi. Bundan da önemlisi, benim Belçika'nın kamu düzeni ve ulusal güvenliği açısından tehlikeli olmadığını, üçüncü bir ülkeye gönderilmemem gerektiği kararını aldı. **Bu yasal olarak bizim bir kazanımımızdı.** Bakanlığın yeni bir gerekçe bulup yeniden karar verme hakkı var. Bakanlık henüz resmi bir karar almadı.

İkinci adım ise, iltica başvuruma cevap verilmesi. Buna da hükümet karar verecek. İçişleri Bakanlığı kamu düzeni ve ulusal güvenlik sebebiyle iltica başvurusunda bulunma hakkımın men edilmesi kararını vermişti. Yasal işleyiş gereği Bakanlık iltica konusunda karar vermeden önce Mülteciler Genel Komiserliği ve Yabancılar Dairesi'nin tavsiyesini almak zorunda. Mülteciler Genel Komiserliği, benimle ilgili olarak, **iltica verebiliriz, üçüncü bir ülkeye verilemez kararı verdi.** Yabancılar Dairesi ise, serbest kalabilir, yabancılar yasası engel değildir dedi. Yabancılar Dairesi'nin verdi-

ği kararı bizden gizlediler. Karar verildikten iki hafta kadar sonra avukatların dava dosyasında yaptıkları inceleme sonucu tesadüfen görüldü. Bu iki kurum haricinde Birleşmiş Milletler'e bağlı olan Mülteciler Yüksek Komiserliği de, iltica verilebilir dedi. Lehimize olan bu yasal duruma rağmen Belçika İçişleri Bakanlığı iltica hakkımı elimden almak istiyor.

Belçika Hükümeti, 29 Ağustos'ta Başbakan ve bazı bakanların katıldığı bir toplantı yaptı. Bu toplantıda Hükümet, **şimdilik üçüncü bir ülkeye göndermeme, Türkiye'deki davadan Belçika'da yargılamama** yönünde görüş bildirdi. Hükümette böyle bir eğilim var. 1 Eylül'de İçişleri ve Adalet Bakanının da katıldığı bakanlar toplantısında, bir karar çıkması beklendi; fakat hükümet daha resmi bir karar açıklamadı. Karar vermek için, Belçika'daki davamızın sonuçlanmasını beklemek gibi bir tavır içerisine girdiler. Davanın çok kısa süre içinde sonuçlanması ise mümkün değil. Eğer bu süreç uzarsa, tam serbestliğimin sağlanması için yasal yollara başvurma hakkımız var.

Belçika'nın, üçüncü ülkeye göndermeme biçimindeki düşüncelerine, Sabancı'nın baskılarıyla Ecevit sert(!) açıklamalarla karşılık verdi. Davanın başından bu yana Sabancı, Türkiye Devletini yönlendirdi. Son olarak ise; *"Başbakan oturduğu yerden çalışmamalı, gezmeli, dolaşmalı, görüşmeler yapmalı..."* dedi. Bunun ertesinde Ecevit, Sabancı'nın direktifleri doğrultusunda açıklamalar yaptı.

Bakanlığın önümüzdeki günlerde bir karar vermesi gerekiyor. Süreç ondan sonra daha netleşecektir. Can güvenliğimin tam olarak sağlanabilmesi için ilticamın kabul edilmesi gerekmektedir. Üçüncü bir ülkeye gönderilmem halinde, Türkiye'nin beni oradan alma girişimleri kaçınılmaz olacaktır. Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk bunu bizzat açıklamıştır. Türkiye Devleti şu an büyük bir yaygara kopartmaktadır, yaşananları hazmedememektedir.

Belçika karar vermeyi daha fazla uzatarak yeni baskı ve tehditlere zaman tanımaktadır. Yeni hesapların peşinde olduğunu göstermektedir. Üçüncü ülke riski ortadan kalkarsa, bir şekilde yasal olarak benim varlığımı tanımak durumundadırlar.

Vatan: Kısa zamanda tam serbestliğe kavuşmanızı umuyoruz. Röportaj için teşekkür eder, tekrar geçmiş olsun dileklerimizi iletiriz.

Fehriye Erdal: Ben teşekkür ederim, sağolun.

Sabancılar için hukuk, Sabancılar için demokrasi isteyenler, demokrat değil, dalkavuklardır!

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 58, Tarih: 25 Eylül 2000*

Çeşitli olaylar arasındaki farklı tavırlar, "çifte standartlar" kimin ne olduğu konusunda çoğu kez, bize oldukça aydınlatıcı ipuçları veriyor.

Evren yargılansın diyemeyenler, Fehriye yargılansın çığırtkanlığı yapıyor... Aylardır burjuva basında "**Fehriye iade edilsin**" diye başlayıp, sonra bu olmayınca "**Fehriye yargılansın**" diye devam eden bir çığırtkanlık izliyoruz.

Bunların yazılarına bakılırsa, tek dertleri, adaletin yerine gelmesidir. Yapılanın "karşılıksız kalmamasıdır". Sabancı dalkavukluklarını, devrimci düşmanlıklarını "hukuk" perdesi arkasına gizliyorlar.

Ama şimdi, 12 Eylül'ün yıldönümü vesilesiyle, aynı kalemlerin yazdıklarına bakıyoruz; bir teki bile Evren yargılansın demiyor...

Bir teki bile, yıllarca her türlü yasayı ayaklar altına alıp, bu ülkeyi iki duğının arasından çıkanlarla yönetmiş, yüz binlerce kişiyi zulme uğratmış, milyonları çeşitli biçimlerde mağdur etmiş bu kişinin yargılanması için yazı üstüne yazı yazmıyor.

Dertlerinin adaletin yerine getirilmesi olmadığı, hukuk diye bir dertlerinin olmadığı açıkça görülüyor.

Evren'i yargılayamayanlar, devrimcileri hücrelere kapatmaya çalışıyor

12 Eylül'e ve Evren'e ilişkin en çarpıcı açıklamalardan birini, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk yaptı. Evren'in yargılanmasına karşı çıktı Hikmet Sami Türk.

Her şey bir yana, yaptığı açıklama, taşıdığı sığata ters.

O sözde bir Adalet Bakanı. Ama adaletin yerine getirilmesini istemiyor.

Suğunun adı Kenan Evren olunca, o kadar zaman sonra “yaraları kaşı-mayalım” diyor.

Ama karşısında devrimciler olunca aslan kesiliyor. Hepsini hücrelere atalım, düşüncelerini değıştirelim diyor.

Hikmet Sami Türk, acaba şu sorumuza cevap verebilir mi;

Neden “hepsini öldürün diye emir verdim” diyen bir katliamcının düşüncelerini değil de, bu ülkenin bağımsızlığından, bu halkın özgürlüğünden başka bir şey istemeyen devrimcilerin düşüncelerini değıştirmek istiyor?

Böyle istiyor, çünkü kendisi de zaten Evren gibi düşünüyor...

Evren’in o zaman aklından geçenleri, o Ulucanlar’da uygulamıştır.

Bugün Evren’in yargılanmasını istemesi, yarın kendisinin de yargılanması demektir. “Adalet”in ırzına geçme bakanı, işte bunun için Evren’in yargılanmasına karşı çıkıyor.

Belçika’ya Fehriye’nin yargılanması için mektup üstüne mektup yazıyor, ama “hepsini öldürün dedim” diyen bir katilin hamiliğini yapıyor.

Düzenin adaleti böyle işte.

Katliamcılara özgürlük... Devrimcilere işkence, infaz, olmadı F Tipi...

Aylardır “Fehriye Yargılsın” diye yazanlar, neden

“Evren yargılsın” diye ayağa kalkmıyor sunuz?

Dalkavukluk karakterleri haline gelmiş... Sıradan bir demokrat tavrını bile gösteremiyorlar... Araştırmacı gazeteciler ama Mustafa Duyar öldürttüldüğünde “acaba kim yaptırdı” sorusunu bile sormaktan korkuyorlar... Fehriye’yi işkencenin, provokasyonların beklediğini bile bile Fehriye iade edilsin diyor, bunun için MİT operasyonu yapılmasını istiyorlar.

Ama yanibaşlarında bir adam çıkıyor, katliamcılığını itiraf ediyor, ona tek kelime söylemiyorlar...

Katliamcılık, dalkavukların da karakteri haline gelmiştir.

O dalkavuklar ki, yıllarca infazları alkışladılar.

Bu kafalar tabii her koşulda Sabancıları savunuyor, Evrenleri savunuyor, onların katliamcılığını, soygunculuğunu toplum nezdinde meşrulaştırıyor...

Bu kafalar, ağızlarına ne kadar hukuku dolarlarsa dolasınlar, sömürü ve soygun düzeninin savunucusudurlar.

Sabancı'nın kulları

Senin Hukukun Nerede Nezih Demirkent?

-Hem infaz yapıp

hem adalet istemeye utanmıyor musun?-

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 59, Tarih: 2 Ekim 2000

Sabancı'nın dalkavukları sıraya girmişler, sırayla yazıyorlar. Sabancı, konuyu gündemden düşürmeyin diye talimat vermiş olmalı ki, belli aralıklarla Fehriye yazılarını sürdürüyorlar.

"Katil kız ne olacak?" diye yazmış Nezih Demirkent. (Dünya gazetesi, 23 Eylül 2000)

Hukuk... diyor, adalet... diyor yazısında Nezih Demirkent. "Adaletin gerçekleşmesi önleniyor" diyor.

Hukukmuş!

Peki hangi mahkeme kararına dayanarak "katil kız" diye yazıyorsun?

Nerede senin hukukun?

Sabancı'ya yaranmaktan başka hiçbir şey düşünmüyorsunuz.

Başka hiçbir şey ilgilendirmiyor sizi.

Eğer yazdığınız konuda biraz sorumluluk duysanız, biraz hukuka, adalete gerçekten inancınız ve saygınız olsa, kendi devletinizin, Susurluk savcılarının bile Fehriye Erdal'ı "katil" olmakla itham etmediğini bilirdiniz.

Ama sizin için ne önemi var. Siz "yargısız infaz" düzeninin gazetecilerisiniz.

Siz 'o katil' dediniz mi, 'o terörist' dediniz mi iş biter.

Ondan sonra infaz edilmeleri de, işkence hücrelerine kapatılmaları da, her şey meşrudur.

Sabancılar'ın terörle hiçbir ilişkileri yok mu?

Diyorsun ki, *“hayatlarına son verilen üç insanın terörle, anarşiyle hiçbir ilişkileri olmadığı gözardı edilemez.”*

Her şeyi yapabilirsiniz ama Sabancıları aklayamazsınız.

Bu ülkede yıllardır ne için kan dökülüyor?

Faili meçhuller kimin için işlendi? Devrimciler ne için infaz edildi?

Sabancılar'ın düzeni sürsün diye değil mi?

Hak ve özgürlüklerin yasaklanmasını, köylerin yakılmasını, ücretlerin dondurulmasını, şubelerde dizginsizce işkence yapılmasını fabrikadaki işçi Hüseyin, esnaf Mehmet, ev kadını bilmem kim mi istedi yoksa?

Evet diyebilir misin?

Hayır. Hepiniz biliyorsunuz ki, bütün bunlar, Sabancılar'ın, Koçlar'ın sömürü düzeni sürsün diyedir.

Sabancıları aklayamazsınız.

MHP'li katillerin her gün 5-10 kişiyi katlettiği günlerde Türkeş'e çantalar dolusu parayı götüren Sabancılar değil miydi?

Nasıl “terörle ilişkileri yok”muş?

Evren'leri cunta yaptığında destekleyen, emekliliğinde tablolarını alarak bu ülkedeki en büyük teröristi besleyen Sabancı'lardan başkası mıydı?

Tabii Özdemir veya Sakıp Sabancı bizzat ellerine copu alıp işkence yapmamışlardır, devrimcileri evlerinde, sokak ortalarında infaz eden polis timlerinin içinde de soyadı Sabancı olan kimse yoktur.

Ama o ölüm mangaları, o işkence tezgahları Sabancılar için çalışmıyor mu?

O Sabancı değil mi, polise durmadan yeni araçlar hediye eden?

Ne için yapıyor bunları?

Polis daha çok, daha teçhizatlı terör uygulayıp, onların huzurunu sağlasın.

Bunlar, kalem oynatmakla değiştiremeyeceğiniz gerçeklerdir.

Siz de katliam, soygun düzeninin savunucu olarak, Sabancıları savunabilirsiniz. Aynen Sabancılar gibi, devrimcilerin nerede bulunurlarsa infaz edilmelerini savunabilirsiniz. Ama bunu açıkça yapın, hukuka, adalete falan da sığınmayın.

İSO da mektup yazdı

İstanbul Sanayi Odası (İSO) Yönetim Kurulu Başkanı Hüsamettin Kavi de, Belçika'ya bir mektup yazarak Fehriye Erdal'ın iade edilmesini istedi.

Görevleridir.

Yalnız mektubun adı biraz garip: Hüsamettin Kavi, bunun “**Hukuka Davet**” mektubu olduğunu söylüyor.

İkiyüzlülük.

Hem hukuka davet diyorlar, hem de Belçika'ya kendi hukuklarını, uluslararası hukuku çiğneyerek Fehriye'yi iade etme çağrısı yapıyorlar.

Dahası;

Bu ülke kan gölüne dönmüş bir ülkedir.

Bu ülkenin işkencehaneleri vızır vızır çalışıyor.

Hadi onları görmüyorlar diyelim, her gün ekranlarda inip kalkan copları da mı görmüyor İSO.

Niye bir sefer kalkıp da bu ülkenin hükümetine, polisine “hukuka davet” mektubu yazmıyorlar?

Hukuk bir tek Sabancılar, tekelci patronlar için mi lazım?

Halka cop, tekellere hukuk öyle mi?

Yazın yazın, daha çok mektup yazın...

Nasıl olsa, başvurduğunuz o hukuk, adalet kelimeleri ağızınıza hiç yakışmıyor... Yazın, kendi tutarsızlıklarınızı, çifte standartlarınızı sergiliyorsunuz, iyi oluyor...

Sabancı'nın kulları

"Kutan, Fehriye için Atakta!"

*Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır
Sayı: 60, Tarih: 9 Ekim 2000*

Artık açıkça ortaya çıktı: Sabancı kullarına emretmiş... Fehriye meselesini gündemden düşürmeyin...

Emrin gereğinin yerine getirilmesinin bir örneğine bu hafta içinde 27 Eylül tarihli gazetelerde rastladık.

"TÜSEV'DEN BELÇİKA'YA MEKTUP" başlığı vardı haberde.

TÜSEV'in açık yazılışı, Türkiye Üçüncü Sektör Vakfı imiş. Bu vakıf, ne iş yapar, kimin vakfıdır, daha önce başka bir konuda bir açıklaması olmuş mudur, doğrusu bilmiyorduk. Belçika hükümetine mektup yazıp "*Belçika Hükümeti'nin 'Erdal olayı' ile ilgili tutumunun, Türk kamuoyunda, özellikle sivil toplum örgütlerinde gittikçe artan bir infial uyandıracak nitelikte olduğunu*" belirtmişler.

Tanımış olduk kendilerini. Sabancı'ların ve tekellerin "infialini" "toplumun infiali" gibi gösterecek tıynetle olduklarını gördük. Bu açıklamalarından Sabancı'ya sadakatla bağlı bir vakıf olduklarını anladık...

Tam bugünlerde, TV'nin birinde bir spot:

"Kutan, Fehriye için atakta"

Hayırdır, deyip habere kulak kabarttık...

Kutan, Brüksel'de iken yaptığı açıklamayı tekrar ediyordu. Söylediklerinde yeni bir şey de yoktu.

Ama Kutan, Sabancı'nın kullarından biri olduğunu kanıtlamakta ısrarlıydı.

Kutan'a göre, "Fehriye Yanlış İstenmişti".

Kutan'a göre, **"Türkiye eğer Erdal'ın sıradan bir katil olduğunu belirterek isteseydi iadesi daha kolay olacaktı"**... Erdal iade edilecek, ne güzel mesela burada işkence yapılacak, ardından hapisshanede komplolar düzenlenecekti. Ama işte Fehriye yanlış istendiği için bütün bunlar yapıla-

mamıştı...

Geç Kutan efendi geç...

Ağzınla Fehriye'yi de tutsan, yaranamazsın bu düzene...

Kullanırlar, sonra yine "irticacı" diye tu kaka yaparlar...

istediğiniz bu mu?

Kutan'ın Avrupa'daki ziyareti sırasında İngilizce dağıtılan broşürde Fazilet şöyle tanıtılmış: **"hem muhafazakar, hem liberal, hem sosyal demokrat"...**

Çorba... Ama boşuna.

Geçin bunları.

Amerika, Avrupa gezileri, buradan bir yere varamazsınız...

Yalnızca 28 Şubatçıların dışında, halkın düşmanlığını kazanırsınız...

Fehriye Erdal İle İlgili Yalan Haber ve KARANLIK ODALARDA HAZIRLANAN PROVOKASYON

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 95, Tarih: 18 Haziran 2001

12 Haziran günü tüm TV'ler, gazeteler *"Fehriye kayıp"*, *"Fehriye öldürülmüş de olabilir, cesetlerde DNA testi yapılıyor"*... gibi haberleri manşetlerden, spotlarla verdiler.

Haber De Standaard, Het Nieuwsblad ve Gentenaar isimli Belçika gazetelerinde, *"Fehriye ERDAL'ın hemen NATO zirvesinin öncesinde ortadan kaybolduğunu ve bunun da İçişleri Bakanlığı ve Polis servislerini büyük bir paniğe düşürdüğü"* şeklinde çıkmıştı.

Tam da Ecevit ve Bush Brüksel'deyken tam da NATO toplantısının olduğu günde, tam da ölüm orucu nedeniyle Brüksel Cephe bürosunun hedef gösterildiği ve 14 Haziran'da Fehriye'nin duruşmasının olduğu bir dönemde... Medya kanalları Belçika basınının uydurduğu haberleri hiçbir araştırma yapmadan, sormadan, sorgulamadan gün boyu verdi. Haber devrimcilerle ilgiliydi ya, araştırmaya ne gerek vardı? Türkiye basını zaten manipüle edilmeye alışkındı. Polis haberlerini az mı manşetlere taşıdılar, Andıçlarla aylarca yayın yapmadılar mı?

Sonra haberin yalan olduğunu Belçika İçişleri Bakanlığı'nın açıklaması sonrasında duyurmak zorunda kaldılar.

SABANCI'NIN AVUKATI VE TÜRKİYE ELÇİLİĞİ BİLİR...

Bu yalan habere neden ihtiyaç duyuldu sorusuna en iyi cevap verecek olan **Sabancı'nın avukatı** ve **Türkiye Büyükelçiliği**'dir.

Amaçları ortamı provake etmektir. Ajan karargahları olduğu tüm dünya tarafından bilinen Türkiye konsolosluklarının kimbilir hangi karanlık odalarında, hangi hesaplarla yapıldı bu provokasyon haberi. Ama bilinen ve net olan bir şey varsa bu haberin gerçeğe uzaktan, yakından hiçbir il-

gisinin olmadığıdır.

Nitekim Cephe Belçika bürosu yaptığı açıklama ile bu haberin yalan olduğunu, Fehriye'nin durumunda herhangi bir değişiklik olmadığını söyledi.

BELÇİKA BASINI VE TÜRKİYE BASINI!

Yalan haberi yapan gazetelerden Het Nieuwsblad'ı çok iyi tanıyoruz. Daha önce de Türkiye ve Belçika gizli servislerinin isteğiyle sayısız yalan haber yapmıştır. *"Avrupa şampiyonasında DHKP-C'nin eylem yapacağı"*, Fehriye Erdal'ın yakalandığı evde *"saf uranyum bulunduğu"* bunlardan sadece ikisidir. Türkiye'de **Hürriyet neyse Belçika'da da Het Nieuwsblad odur**. Yalan haber, provokasyon, kontra yayını... Hepsi ondadır. Yalan haber yazar, yalanı ortaya çıkar ama bunu da düzeltmez.

Belçika basınına inanarak gün boyu yalan haber veren Türkiye basını merak etmesin, kendileri neyse Belçika basını da öyledir.

Fehriye Erdal Davası

SATILIK HUKUK SATILIK ADALET

Özgür Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 1, Tarih: 17 Eylül 2001

Sabancı'ların isteği üzerine 13 Eylül'de Belçika'da yapılan duruşmada, Fehriye Erdal'ın Belçika'da yargılanabileceği kararı çıktı.

Belçika'nın "geçerli" olduğu iddia edilen hukukuna göre, Fehriye Erdal Belçika'da yargılanamazdı. Daha önce Belçika'nın yasaları bu yönde yorumlanmıştı.

Ama Sabancı'ların isteği üzerine yeniden bir mahkeme süreci başlatıldı.

Mahkemede iki taraf:

Evet, her mahkemede iki taraf olur genellikle. Davacı ve davalı. Ama bu mahkemedeki "taraf"lar bunun ötesinde bir anlama sahiptir.

Bir yanda **Fehriye Erdal** vardı. O emekçi bir genç kızdı. Devrimciydi. Diğer yanda ise **Demir Sabancı** adlı tekелci. O ise bir burjuvaydı.

Belçika'da da geçerli olan iddiaya göre, hukuk emekçiler için de, burjuvalar için de aynı hukuktu. İddia ediyorlardı ki, hukukun kuralları, burjuvalarla emekçiler arasında ayırım gözetmez.

Ama gözetti.

Belçika Adaleti,

Çıkarları Karşılığında Kendi Hukukunu Satmıştır

Hiçbir hukuki dayanağı olmamasına rağmen, bir tekелci burjuva istediği için, emekçi, devrimci Fehriye Erdal'ın "yargılanmasına" karar verildi.

"Sınıfsal" bir karar aldı Belçika mahkemesi. Burjuva demokrasisinin maskesi düştü. Burjuva hukukunun "**herkes için geçerli**" diye yazan mas-

kesi düştü. Bu hukukun, burjuvazinin çıkarları gerektirdiğinde, rahatlıkla burjuvazinin tarafına eğilip bükülebildiği görüldü.

Belçika Adaleti Terör Yaygarasına Teslim Olmuştur

Fehriye Erdal davası, ABD emperyalizminin kendi merkezinde vurulduğu, ABD'nin terör yaygarasıyla, dünyadaki tüm devrimci, anti-emperyalist, anti-amerikancı güçlere karşı adeta savaş ilan ettiği ve tüm "müttefiklerini" bu savaşa katılmaya zorladığı bir döneme denk geldi.

Mahkeme salonunda hukuk, adalet değil, işte bu hava vardı.

Mahkeme yargıcı, daha önce Belçika mahkemelerinin aldığı kararlara ilişkin *"silahın tam otomatik olup olmadığı benim umurumda değil, ortada ciddi bir eylem var, onu cezalandırmalıyız"* diye, daha baştan tekeller lehine kararı vermiş, baştan kendi hukukunu bile umursamayan bir tavır takınıyordu.

Belçika'da duruşma salonunda hukukun, adaletin hükmü yoktu ama, ABD'nin terör yaygarası esiyordu olanca gücüyle.

Karar, Belçika'nın kağıt üzerindeki yasalara göre değil, **Nato'nun 5. Madde Kararı**'na göre alınmıştı.

Belçika Yargısı, Türkiye Oligarşisine ve Sabancı Ailesine Satılmıştır

Belçika yargısının verdiği kararın anlamı şudur; *"ne adaleti, ne hukuku, ne demokrasisi... tekeller ister, biz yaparız!"*

Aynen böyle yapmışlardır.

Ama emperyalizm için bu da bir çıkmazdır. Eğer, Fehriye Erdal'la ilgili karar hukukiyse, yasaya uygunsa, aynı yasayı yüzbinlerce mülteciye uygulayıp, onları da yargılamak zorundadır. Çünkü tüm siyasi sürgünler, ülkelerinde **"düzene karşı çıkma suçunu"** işlemişlerdir. Her ülkenin Sabancı'ları, Koç'ları, onyıllardır bunların "iade" edilmesini, "yargılanmasını" istiyorlar. Ama emperyalistler bunu yapamaz.

Ne hukuki açıdan, ne kendi iç çelişkileri açısından, ne de iç dengeleri açısından bunu yapamazlar.

Sadece bu durum bile, Belçika'nın kararının kendi yasalarına, hukukuna bile uygun olmadığını, kendi çıkarları için açıkça Fehriye Erdal'ı tekелci Sabancı'lara sattıklarını gösteriyor.

Belçika, hukuk, adalet, demokrasi diyorsa, bu karardan dönmelidir. Belçika Fehriye Erdal'ı yargılayamayacağını, bunun faşist, katliamcı bir rejime ve o rejimin ağababalarına uşaklık olduğunu bilmelidir.

Duruşma öncesinden notlar

11 Eylül'de, Cephe tarafından cezalandırılan Özdemir Sabancı'nın oğlu Demir Sabancı, Brüksel'de bir basın toplantısı yaptı. Amacı, "kamuoyu oluşturmak"tı.

Sabancı'nın toplantı yapacağı otelin önüne önceki geceden afişler yaşıtırıldı, yazılamalar yapıldı. Sloganlarda, afişlerde **"Fehriye'ye Özgürlük", "Belçika Fehriye'yi Yargılayamaz!"** yazıyordu.

Demir Sabancı'yı Fehriye'yle ilgili afişler ve yazılamalar karşıladı.

Sabancı otelde toplantı yaparken, dışarıda Cephe taraftarlarının sloganları yankılanıyordu.

BELÇİKA ADALETİ KARANLIK GÜÇLERE ALET OLMAMALIDIR

FEHRIYE ERDAL'A ÖZGÜRLÜK!

Yaşadığımız Vatan'da yayınlanmıştır

Sayı: 107, Tarih: 10 Eylül 2001

13 Eylül günü Fehriye Erdal'la ilgili olarak Brüksel'de yeni bir duruşma yapılacak. Duruşmanın amacı, "Fehriye Erdal'ın Türkiye'de işlediği iddia edilen suçlardan dolayı burada, Belçika'da yargılanıp, yargılanamayacağına" karar vermektir. Fehriye'nin Belçika'da bu amaçla yargılanması, bizzat Türkiye devletinin ve Sabancı'nın talepleri doğrultusunda gündeme

geldi. Sabancı'ların bu duruşmayla çok yakından ilgilendiği, "Sabancı Ailesi"nden bazılarının duruşmayı bizzat izleyeceği basına da yansıdı. İnsan haklarını her fırsatta çiğneyen, ülkeyi Nazi toplama kamplarına çeviren bir devlet, ve bu toplama kamplarında pervasızca soygun ve sömürüyü sürdüren Sabancı'lar, hukuk peşinde değil, intikam peşindedirler. **Fehriye'ye Özgürlük Komitesi**, Fehriye Erdal'ın Belçika'da yargılanmak istenmesiyle ilgili olarak bir açıklama yaptı. Aşağıda bu açıklamayı yayınlıyoruz.

Fehriye Erdal, Eylül 1999'da Knokke'de yakalandı. Tutukluluğu süresince birçok yasadışı uygulama ile karşılaştı. Bunlar keyfi olarak tecrite alınması, dosyasındaki bilgilerin Türkiye basınına illegal yollarla sızdırılması, mahkemelerin vermiş olduğu tahliye kararlarının İçişleri Bakanlığı tarafından keyfi şekilde engellenmesi, basın aracılığıyla şahsına yönelik bir karalama kampanyasının yürütülmesi gibi yasadışı uygulamalarla karşılaşmıştır. Sonuçta keyfi olarak uzatılmış olan tutukluluk süreci, Fehriye'nin, hakları için Süresiz Açlık Grevine başlaması ve 45 günlük direnişi ile son buldu. Dokuz ay sürmüş olan tutukluluk süreci Haziran 2000'de bitti. Ancak İçişleri Bakanının kişisel inisiyatifi ile iltica başvurusu engellenen Fehriye bu tarihten sonra artık kendisinin vereceği ve sadece ilgili mercilerin bilgisi dahilinde olan bir adreste ev hapsinde kalacaktı. Bu fiili durum halen daha sürmektedir.

... Ev hapsi sürecinde Türkiye devletinin ve Sabancı adındaki bir işadınının bir takım ilişkileri aracılığıyla Fehriye'nin Belçika'da yargılanması gündeme geldi. Avrupa'nın uluslararası kurumları tarafından da 'olağanüstü mahkeme' olarak değerlendirilen Devlet Güvenlik Mahkemesinin Fehriye'ye yönelik olarak açtığı dava; burada, Belçika'da devam ettirilmektedir. Öncelikle şunu belirtmek gerekir; Fehriye'nin Türkiye'de yargılandığı dava, siyasi bir mahkeme tarafından yapılmaktadır. Bu mahkemenin kararları Avrupa'da geçersiz sayılmaktadır ve Avrupa tarafından mahkum edilmektedir. Belçika da Avrupa'nın dışında değildir. Fehriye'nin Türkiye'de yargılandığı davadaki eylem konusunda, bu eylemin Avrupa Terörle Mücadele yasası kapsamına girmediğine dair, Gent Yüksek mahkemesinin açık bir kararı vardır. Fehriye'ye yönelik olarak Türkiye'deki işkenceci polisin isnat ettiği suçlar konusunda Fehriye'ye yönelik hiçbir delil yoktur. (...)

Belçika adli güçleri bugün Fehriye'yi Türkiye'de işlediği iddia edilen suçlar için Belçika'da yargılamaya çalışarak bu yasadışığa alet edilmek istenmektedir. Türkiye devletinin isteği doğrultusunda açılmaya çalışılan bu dava aynı zamanda Belçika'daki iltica kurumunun da kökten yokedilmesi anlamına gelmektedir. Çünkü Belçika'da iltica hakkı için başvuran herkes kendi ülkelerinde Fehriye gibi yargılanmaktadır. Fehriye'nin burada yargılanmaya çalışılması demek, iltica başvurusunda bulunmuş tüm siyasi 'suçluları' burada yargılamayı beraberinde getirir.

(...) Fehriye'yi Belçika'ya yargılatmak isteyen devlet, karakollarında işkenceciliği ile, gözaltında kaybetmelerle, köy yakmalarıyla, hapishanele-

rinde insanları düşüncelerinden dolayı katletmeleriyle, sokaklarda demokratik haklarını isteyenleri katletmeleriyle, düşünceyi yasaklayıp, devlete muhalif olanlara onlarca yıla varan cezalarıyla bilinen bir devlettir. Fehriye'yi Belçika'ya yargılatmak isteyen Sabancı Türkiye'deki her sömürü ve baskıdan sorumludur. Sabancı Türkiye'deki tüm katliamları, işkenceleri, hak gasplarını destekleyen biridir. Sabancı Türkiye'deki faşist parti MHP'yi finanse edenlerdendir. Sabancı mafyacı faşist katillerle işbirliği yapan ve faşist katillere her zaman sahip çıkan biridir. Sabancı için Fehriye'nin Belçika'da yargılanması yeterli değildir. Sabancı bir itirafçı olan ve kendi ayağıyla teslim olmuş olan Mustafa Duyar'ı bile hapishanede öldürtmüştür. Sabancı Belçika'dan sadece Fehriye'yi yargılamasını istemiyor, Sabancı asıl olarak avukatı Fernand Schmitz aracılığıyla Fehriye'nin adresini ortaya çıkartıp, Belçika'da işbirliği yaptığı uyuşturucu kaçakçısı mafyacı faşistlere veya Türkiye'nin diplomatik misyonlarında yuvalanmış olan Türkiye devletinin kontrgerilla ajanlarına katlettirmek istemektedir. (...) Belçika devleti bunlara izin vermemelidir. Bunun ilk adımı Sabancı'nın istemlerini kesin bir dille reddetmekten geçer. Bu aynı zamanda Belçika devletinin kendi hükümlanlık haklarına sahip çıkması demektir. Sorun sadece Belçika devletinin kendisini işkenceci katillere kullandırtmaması değildir. Zaten şu anki fiili durum da bir adaletsizliktir. Bu adaletsizlik ancak Fehriye'nin iltica talebinin kabul edilmesi ve özgürlüğünün tanınması ile son bulacaktır. 13 Eylül 2001 tarihinde Brüksel Adliye Sarayında, Fehriye Erdal Türkiye'de 'işlediği suçtan' Belçika'da yargılanabilir mi, yargılanamaz mı şeklinde karar alınacak bir duruşma vardır. Belçika'daki tüm demokratik güçleri 13 Eylül günü, sabah saat dokuzdan itibaren, Fehriye'nin özgürlüğünü ve iltica hakkını savunmak için Adliye Sarayı'nın önünde olmaya çağırıyoruz.

ÜÇ HARFİN ANLATTIĞI

Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır

Sayı: 10, Tarih: 27 Mayıs 2002

(basın/tv sayfasından alınmıştır)

Bazen bir cümle, bazen de üç harfli bir kelime, sahibinin tüm kafa yapısını, ahlakını, kültürünü ele verir.

Geçtiğimiz hafta kimi gazetelerde yer alan, **"KOZ"** kelimesi de işte tam da böyle bir işleve sahipti.

Belçikalı silah kaçakçısı Jacques Monsieur adlı biri Türkiye'de yakalanmış ve Belçika tarafından aranan biri olduğu anlaşılmıştı.

Doğan medyasından, Türkiye gazetesine kadar 17 Mayıs tarihli gazetelerde yer alan haberlerin büyük bölümünde o üç harfli kelime başlıklara taşınmıştı: **"KOZ"**

Söylenmek istenen açıktı; **ver Fehriye'yi al Monsieur'ü.**

Jacques Monsieur'ün, yani uluslararası bir silah kaçakçısının Türkiye'de ne aradığı, kimlerle ilişkisi olduğu, kime silah sattığı, hangi bağlantılar için Türkiye'ye geldiği gibi en doğallığında sorulması gereken soruların hiçbirisi sorulmadı. Bu, "esrarengiz Belçikalı" gibi, neidüğü belirsiz kavramlarla geçiştirildi.

Medyanın daha önemli öncelikleri vardı çünkü.

Sabancı'ya yağ çekmek vardı. Fehriye nezdinde devrimcilere kinini kusmak vardı. Verin katledelim, işkence yapalım çılgınlıkları atmak varken böyle sorulara ne gerek vardı.

Basının **"KOZ"** dediği bir insandı.

"KOZ"un hukukta ne gibi bir işlevi olabileceğini hiç düşünmeye bile gerek görmedi bu başlıkları atan gazeteler. Belçika'nın kendi hukuk mekanizmasını, Fehriye hakkında o mahkemelerin kararları varmış ya da yokmuş bunların ne önemi vardı ki. Kapitalist ahlak fışkırdı beyinlerden;

Ver Fehriye'yi al kaçakçıyı!

Her şey ticaret değil miydi?

Söz konusu olan devrimciler olunca; ne silah kaçakçısının ne aradığını sorgulayacak habercilik lazım, ne hukuku düşünecek bir kafaya ihtiyaç var, ne de ahlaka. Tümü Sabancı yolunda feda olsun!

- - -

23 Mayıs tarihli Milliyet'in ekonomi sayfasından bir başlık: **"İŞTE GLOBALİZM"**

Haberin ayrıntılarına bakıyorsunuz, acaba BM'nin son yayınladığı açlık, yoksulluk rakamlarının sorumlusunun dünyayı eşitsizliğe, adaletsizliğe boğan, milyarları açlığa mahkum eden emperyalizm olduğunu mu anlatıyor diye; ama yok. Altında yazan şu: *"Türk Efes, Rusya'da ürettiği, Rus Milli takımının sponsoru olan Sary Melnik birasının reklam filmini Avustralya'da çekti."*

"Globalizm, küreselleşme" diye diye yıllardır beyinleri nasıl dumura uğrattıkları, nasıl aldattıkları sayfalarca da anlatılabilirdi. Ama bu haber bile tek başına bu aldatmanın nasıl bir soytarılık ve halkların açlığı ve yaşadığı zulümle alay eden bir ahlaksızlıkla yapıldığını özet olarak anlatmaya yetiyor.

"Sermayenin uşağı basın" ifadesi çok güzel yakışıyor.

“Büyük Ulusalıcı” Sina Gürel: “Fehriye Erdal’ı İade Edin”

Ekmek Ve Adalet’te yayınlanmıştır

Sayı: 25, Tarih: 8 Eylül 2002

Şükrü Sina Gürel, AB ile görüşmeler yapmak üzere Belçika’ya gitti. Türkiye’nin “ulusal çıkarlarını” dile getirecek, hatta Avrupalılara “kök söktürecek” idi. AB’ciler telaşlıydı, ya AB karşıtı tavırlarıyla bilinen Gürel üyelik sürecini sekteye uğratırsa...

Bunların hiçbiri olmadı. Ne Kıbrıs, ne başka bir konuda Gürel’in muhataplarına “kök söktürdüğü” görülmedi. Peki neydi gezide öne çıkan?

“İdamı kaldırdık, Fehriye’yi verin!”

“KADEK ve DHKP-C’ye önlem alın”

İşte buydu gündemden yansıyan. Oligarşi idamı büyük demokratikleşme diye kaldırmıştı ya; Fehriye’yi verin hücrelerde işkenceyle öldürelim demek de büyük ulusalcıya düştü. Belki emperyalist tekellerin ülkemizdeki en büyük işbirlikçisi **Sabancı’ya böylece yaranabilirdi.**

Büyük “ulusalcısının” da, “demokratının” da sorunu aynı; ne yaparız da devrimcileri yokederiz. F tiplerinde hemfikirler, Fehriye’yi getirip işkenceyle yoketmekte hemfikirler, devrimcileri yoketmekte hemfikirler, devrimci düşüncelerin yasaklanmasında, baskıyla sindirilmek istenmesinde hemfikirler.

Asparagasın Sahibi Kim?

Ekmek Ve Adalet’te yayınlanmıştır

Sayı: 32, Tarih: 27 Ekim 2002

(basın/tv sayfasından alınmıştır)

20 Ekim tarihli **Star** gazetesinden bir haber;

“Galatasaray, 23 Ekim’de Belçika’da Brugge takımı ile karşılaşacak. Brugge, Sabancı suikastının kilit ismi Fehriye Erdal’ın yaşadığı kent.

Sarı kırmızılı kulübe, teröristlerin eylem yapacağı uyarısı geldi. Hatta, Fehriye Erdal’ın maça davet edildiği bilgisi ulaştı. Galatasaray, resmi bir yazı ile Brugge yönetimini uyardı. Önlem alınmasını istedi.”

Okuduğunuzda gülüp geçeceğiniz bir haber değil mi? Bu ne saçmalık diyeceğiniz bir asparagas değil mi?

Ama gülüp geçmeyin, “Star’dır yapar” demeyin. Bu tür asparagas haberler ne Star’a özgü ne de, çapsızlığı her satırından okunan muhabirlerine ait.

Devrimcilere ilişkin bütün kontra haberler böyle ciddiyetsiz, asparagas olduğu her halinden belli ama, buna rağmen ardı arkası kesilmez. Tümünde bir amaç vardır. Genel ifade edersek; devrimcileri karalama, provake etme, saldırıya ve katliam zemin hazırlama, komplo malzemesi yapma gibi onlarca nedenden dolayı yapılmıştır.

Peki kimdir bu haberleri yapanlar?

Bu değişir, ama **YAPTIRANLAR** bellidir. Ya polis ya MİT ya da ikisi birlikte. Hani *“ortak düzenlenen operasyonla...”* diye başlayan ve birbirlerinin gözünü oymaktan fırsat bulduklarında yaptıkları o meşhur işbirliklerinin sonucudur.

Bu saçma haberin Star’da çıkmasının tek nedeni de, yaptırımların sıraya koymasından olsa gerek. Bir süre Doğan medyaya, onlar teşhir olunca islamcı geçinenlere, onlar da göze batınca magazinvari gazetelere sıra gelir.

Susurluk’u aklamayı beceremeyen **Ertuğrul Özkök** bu kez de katil, işkenceci polisleri aklamaya kalkışıyor. 20 Ekim 2002 tarihli Hürriyet’deki **“YILDIZLARIN ALTINDAKİ O BEYAZ TAŞLAR”** başlıklı köşesinde “tam 1415 şehit...” diyerek, cezalandırılan işkenceciler nezdinde işkenceye ve işkenceci, katil polise sahip çıkıyor Özkök. Ama, bu polislerin suçlarını sıralamıyor, katlettiklerinin, işkencede tezgahlarından kalkamayanların sayısını yazamıyor. Adaletsiz kalın diyor Özkök; polis işkence, katliam yapsın, ama kimse hesap sormasın istiyor.

Manisa davası tartışmaları ile aynı zamana denk getirmesi de Özkök’ün mahareti!

Sabancı Davası'nda Ömür Boyu Hapis

F TİPİ ADALETİ

Halk İçin Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır
Sayı: 1, Tarih: 1 Haziran 2003

Sabancı Center baskını, Kenan Evren'e suikast girişiminin de bulunduğu eylemlerde talimat vermekten yargılanan **Ercan Kartal**, İstanbul 6 No'lu DGM'de 28 Mayıs günü yapılan karar duruşmasında **ağırlaştırılmış ömür boyu hapis** cezasına mahkum edildi. Medya, haberi “ölene kadar çıkmayacak” diye duyurdu.

İdam böyle kalkıyor; “ağırlaştırılmış hapis”, ile, işkenceyle öldürme, ölene kadar en ağır tecrit koşullarında yaşama. Sadece idamın yöntemi değişti. Diğer sanıklardan ölüm orucunda sakat bırakılan ve mahkeme heyetinin de tanık olduğu, avukatı Kamil Tekin Sürek'in de dile getirdiği gibi, adeta bir ilkokul çocuğu gibi hareket edecek hale getirilen Fadime Baştuğ'a ise 15 yıl hapis cezası verildi. Berkan Abatay ise, Sabancılar'ın düzeninin bekaası için, cuntacıların zulmünün devamı olan F tiplerine karşı direnişte şehit düştüğünden davası ortadan kalktı.

Savunması öncesinde üç dilekçe okuyan Ercan Kartal'ın dilekçelerinin başlıkları şöyleydi:

“Kürt Küçük Burjuva Çizginin Geldiği Trajik Nokta ve Genel af”, “Emperyalizm ve oligarşinin Türkiye halklarını teslim alma saldırısında pişmanlık yasası yeniden gündemde, AKP hükümeti halka yalan söylüyor” ve “Irak'ta ABD saldırganlığına ve işgale hayır. ABD imparatorluğu, Irak ve dünya halklarını teslim alamayacaktır”..

Dilekçelerini özetleyen Kartal toplam 942 sayfadan oluşan savunmasını, 19 aralık katliamına kadar hazırlayabildiğini, bunun nedeninin tecrit olduğunu belirterek mahkemeye sundu. Savunmasının 13. bölümünün bir suçlular listesi olduğunu, Devrimci Sol Ana Dava savunmasından bu yana geçen sürede bazı suçluların cezalarının infaz edildiğini, bazılarının Halkın Adaletine sığındıklarını belirten Ercan Kartal, “...elbetteki bu listenin tam değil, gözden kaçan, tespit edilemeyen kişiler de olabilir, bunların

tümü ergeç tespit edilip cezaları infaz edilecektir” dedi.

“Müvekkillerinin yargılanmasının nedeninin iktidarın hapisaneleri hedef gösterme çabası olduğunu, bunun için de nerede ise her eylemin talimatının hapisaneden ve Ercan Kartal’dan alındığına ilişkin haberlerin yayınlandığını” belirten Kartal’ın avukatları, müvekkillerine özel bir tecrit politikası uygulandığını da dile getirdiler. Aranın ardından okunan kararı Kartal, *“Yaşasın Halkın Adaleti”, “Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi”* ve *“Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş”* sloganlarıyla karşıladı.

Delile gerek yok, itirafçı yeter!

Dava dosyasında hiçbir somut delil yok. Ercan Kartal’ın eylem talimatı verdiğini söyleyen sadece bir itirafçı; itirafçılığına rağmen oligarşinin “intikamı”ndan kurtulamayarak hapisanede öldürülen **Mustafa Duyar**.

Bir de polis fezlekeleri itirafçıyla aynı şeyi söylüyor. Onlar, devrimciler söz konusu olduğunda her türlü yalanı, düzmece iddiaları arka arkaya sıralar ve hiçbirine kanıt gösterme sorumluluğu duymaz. Binlerce davadan bilindiği için geçiyoruz. Ama, itirafçının itiraflarını kaleme almalarından dolayı karardaki paylarını inkar etmemek gerekiyor elbette!

Demek ki, “adalet” dedikleri bu; **bir itirafçı çıkarırsın, kanıta, belgeye, ifadeye gerek duymaz, basarsın ömür boyu cezaı!** Nasıl olsa biri sakat bırakılarak, biri katledilerek iki sanık da son ifadelerini veremez durumda! **F tipi adaleti bu.**

Hukukun, adaletin olmadığı, tamamen politik olarak verilmiş bir kararı en iyi, devletin hukuksuzluğu ve işkenceli ölümü dayattığı F tipleriyle bü-tünleştirmek mümkün.

Hukukçular toplanıp, dosyada incelemeler yapabilir; müebbet hapsi gerektirecek hiçbir delilin olmadığını göreceklerdir. DGM için delilin önemi yok! DGM’de kararlar hukuka göre değil, siyasi olarak verilir. Binlerce örnekle sabittir bu gerçek. Bu karar da, sermayeye ve cuntacılar a yaranmak için verilmiş bir karardır.

Kararı veren hakimlerin banka hesaplarına, mal varlıklarındaki olağan olmayan artışlara da bakılmalıdır; Trilyonlar dökerek tuttuğu kiralık katil-leri devrimcilerin peşine gönderdiği basında da yer alan, kelle avcısı Sa-bancı’nın “ödüllendirme” yöntemleri biliniyor!

Delilsiz ceza serbest, savunma yasak!

Davanın hapis cezaları dışında bir başka cezası daha vardı; Ercan Kar-tal’ın **942 sayfalık yazılı savunmasına yayın yasağı** konuldu.

Hem, oligarşinin en büyük beş ailesinden birinin merkezine baskından, cunta liderine suikast girişiminden ve *“Anayasal düzeni silah zoruyla yık-maya teşebbüs”*ten yargılayacaksın, ölene kadar hücreye atacaksın; ama

söylediklerini kimse duymasın diye de sansür uygulayacaksın.

F tipleri ne diyor; susun, düşünmeyin, konuşmayın, düşüncelerinizi açıklamayın, Türkiye gerçeğini haykırmayın...

DGM ne diyor Kartal'a; senin düşüncelerin yasak, sen düşüncelerinle birlikte ya çürü ya da düşüncelerini değiştir!

Bu dava daha çok tartışılacak

Dava bir çok yönüyle hukuk fakültelerinde, **“hukuk, yasa hiçe sayılarak siyasi bir karar nasıl verilir”**e örnek olarak okutulacaktır. Bastık cezayı, dosya kapandı diye düşünen yargıçlar, Sabancılar, Cuntacılar yanılıyorlar.

Bu dava daha çok tartışılacaktır. Dava, hukuki boyutunun yanısıra sözü edilen eylemlerin siyasi yanlarının her gündeme gelişinde de anılacaktır. Yüzbinleri işkence tezgahlarına çeken, onbinleri hapisanelere atan, anayasasıyla onyıllardır ülkemizin zapturapt altında yönetilmesini sağlayan cuntacıların, “Hukuk” diyen, güya 12 Eylül anayasasına karşı olduğunu söyleyenlerce nasıl sahiplenildiği tartışılacaktır.

Hukukun, halkın kanını emen, halkımız açken “doymuyoruum...” diyen IMF işbirlikçisi sermayenin emir ve talimatlarını yerin getirmedeki pervasızlığıyla tartışılacaktır.

Sabancı'nın avukatları diken üstünde!

*Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır
Sayı: 67, Tarih: 6 Temmuz 2003*

"Ya Fehriye de yasadan yararlanırsa"... Pişmanlık Yasası'nın gündeme gelmesiyle Güneri Civaoglu'ndan başlayarak Sabancı'nın avukatlarının uykusu kaçtı.

Mesela Cengiz Candar da bu kesimlere tercüman olarak şöyle diyordu bir röportajında: *"... mesela Fehriye Erdal var. Özdemir Sabancı'nın katili olarak biliniyor. Siyasi genel af DHKP-C unsuru olarak Erdal'ı da kapsam durumunda. ... Şimdi siz siyasi genel af başlığı içinde Ercan Kartal ve Fehriye Erdal gibi isimleri de içerecek formatta bir şey öneriyorsanız, ilk 'yandım Allah' sesini Sabancı ailesinden işitirsiniz."*

Ne zavallılar.

Aslında "ya Fehriye de yararlanırsa..." diye anlattıkları kendi ruh halleridir. Kendi kişiliklerini ortaya seriyorlar.

Bir gün hapis yatmak veya gizli yaşamak zorunda kalsalar, önlerine gelene yalvar yakar olacaklardır. Biz onların ruh hallerini biliriz; karşılıklarına birileri hesap sormaya geldiğinde, ne yaptıklarını, nasıl dizlerinin bağının çözüldüğünü biliriz. Bunlar tarihe kaydedilmiştir.

Onlar ne Ercan Kartallar gibi boyunlarında idam ilmiğini taşıyabilir, ne hücrelerde yatabilirler. Eskaza başlarına böyle bir şey gelseydi, şimdiye kadar yüz defa düşüncelerini inkar etmiş, bin defa nedamet getirmişlerdi. Herkesi kendileri gibi sandıkları için acaba Fehriye de "yasadan yararlanır mı?" kaygısını düşmüşler.

Merak etmeyin, Fehriyeler, Ercanlar, pişmanlığın p'sini bile aklından geçirmez. Çünkü onların devrimciliği, pişmanlık duymayan bir devrimciliktir.

Ayrıca Sabancılar ve avukatları şunu da hatırlarından çıkarmamalılar: Onlar af dilemedikleri gibi, affetmezler de.

Oligarşi ve Avrupa'nın Terörü!

Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır

Sayı: 105, Tarih: 4 Nisan 2004

1 Nisan sabahında Türkiye, İtalya, Hollanda, Belçika ve Almanya'da onlarca dergi bürosu, dernek, kültür merkezi ve ev, oligarşinin ve Avrupa emperyalizminin ortak operasyonu ile özel timler tarafından basıldı.

Baskınların ardından televizyonlar yayınlarını kesip "son dakika" manşetleriyle tüm dünyaya "**uluslararası DHKP-C operasyonu**" gerçekleştirildiğini duyurdular.

(...)

1 Nisan sabahı, İstanbul'da Ekmek ve Adalet Dergisi, TAYAD, Halkın Hukuk Bürosu, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Anadolu'nun Sesi Radyosu, Gençlik Gelecektir Dergisi, İstanbul Gençlik Derneği, İdil Kültür Merkezi, Okmeydanı Halkın Sesi Gazetesi basıldı; onlarca kişi gözaltına alındı. Aynı gün diğer illerde de, Adana Dayanışma-Der, Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin de içinde bulunduğu bir çok kuruma baskınlar düzenlendi. Avrupa'da ise, **Hollanda'da** Özgürlük Bürosu ve **DHKC Enformasyon Bürosu**, **Belçika'da** Halkın Sesi televizyonu ve ayrıca **Hollanda** ve **Almanya'da** çeşitli evler basıldı. Baskınlarda, bilgisayarlar, telefonlar, yayınlar gasbedildi. Duvarlar arama altında delinip yıkıldı, dolaplar talan edildi.

(...)

Burjuva basın, bu "büyük" operasyonda Sabancı'nın cezalandırılması eyleminde yer aldığı iddia edilen **Fehriye Erdal'ın da gözaltına alındığını** ağzından sevinçten tükürükler saçarak duyurdu önce. Daha sonra haber, **Fehriye Erdal'ın "ifadesine başvurulduğu... ve Erdal'ın şu anda gözaltında olmadığı"** şekline dönüştü. Çok üzölmüştü polis ve medya!

Bir Operasyon; AB ve AKP'nin hukuksuzluğu **Faşizmin Fehriye takıntısı** **- hazmedilemeyen bir darbe -**

Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır

Sayı: 106, Tarih: 11 Nisan 2004

"9 Ocak saat 10.30'da Sabancı Holding Merkezi AHMET FAZIL ÖZDEMİR SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİMİZ tarafından basılmıştır. Sabancı Holdingin yönetim kurulu üyesi ve önemli adamı ÖZDEMİR SABANCI, yine holdingin en büyük kuruluşlarından Toyota-Sa Genel Müdürü HALUK GÖRGÜN ve Sakıp Sabancı'nın Sekreteri NİLGÜN HASEFE cezalandırılmıştır."

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin 9 Ocak 1996 tarihli, 26 no'lu açıklamasının "Halkın Adaleti" arabaşlığından sonraki bölümde yazan bu ifadeler hâlâ hafızalarda taze, hala oligarşinin irin kaplamış yaralarını kanatmayı sürdürüyor. Sabancı Center baskını oligarşiye öyle etkili bir vuruştur ki, aradan 7 yıl geçmesine rağmen hazmedemiyorlar hala. Eylemin etkisi, siyasi ve askeri cüretinden, üstü örtülmek istenen gerçeklere ışık tutmasından kaynaklıdır.

Fehriye Erdal adının bu eylemle birlikte anılması, bu hazımsızlığın "Fehriye'yi iade edin..." çığlıklarına dönüşmesine neden oluyor. Hukuksuz bir düzenin iktidarları Sabancılar'a yaranmak için, başka ülkelere "yasalarınızı bir yana bırakın, Fehriye'yi verin, asalım, keselim..." diye bastırıyor.

Sabancı eylemi devrimci halkın cephesinde büyük mutluluk ve umut yaratırken, oligarşi cephesinde korku, panik, suçüstü yakalanmışlığın telaşına neden oldu. Oligarşinin beynine vurmaya kimsenin cüret edemeyeceğini düşünenler hala o şoku atlatabilmiş değillerdir. Oysa, düşünmedikleri, devrim yapmak için, yani bir düzeni alt üst edip, yeni bir düzen kurmak için yola çıkanlar bu cürete baştan sahiptirler. Devrimci hareketin siyasi ve askeri cüreti, bugün artık tartışılmayan bir gerçektir.

Eylem işbirlikçi tekellerin yerleştirmek istedikleri statükoları alt üst etmiştir.

İşbirlikçi tekeller istiyorlar ki, biz sömürelim, sömürü düzenimizin sürmesi için her türlü katliamı, infazı, işkenceyi yapalım, akla hayale gelmedik baskı ve zulüm yöntemlerine başvuralım, Susurluklar örgütleyelim, halkın binlerce evladının kanını akıtalım... ama kimse bizden hesap sormasın. Üstelik öyle arsızlar ki, "demokrasi, hukuk devleti, işçi babası" gibi yalanlarına herkesin inanmasını, "memleketin yüzakı işadamı" diye baştacı edilmeyi bile istiyorlar.

Bilime, diyalekteğe aykırıdır bu. Halklar adaletsiz yaşayamazlar. Adaletsizliğin kaynağı düzenin kendisiyse, halk kendi adaletini yaratır. Bu ülkede de halkın bir adaleti vardır.

Sabancı eylemi, bu yalanı, demagojiyi paramparça eden bir eylemdi. Sömürenin, katledenin asıl olarak işbirlikçi tekeller olduğunu Türkiye halkına en açık şekilde gösterdi. Oligarşinin kiralık kalemleri, komplo teorisyenleri, halkın şiddetine karşı olan her türden düzenin solcuları ve burjuva basın, eylemi karalamak için görülmedik bir kampanya yürüttü. Devrimci adaleti tekellerin taşeronu gibi göstermek işlerine geliyordu. Eylemin gösterdiği çıplak gerçeğin üzerini böylece örteceklerini düşündüler. Hiçbiri cevapsız bırakılmadı. Denilebilir ki, arşivlerde bu konuya ilişkin yapılan tartışmalardan bir külliyat oluştu.

4 Ocak Ümraniye Hapishanesi katliamının hemen ardından yapılan eyleme ilişkin bildirisinde Cephe, herkesin çok iyi bildiği zulmün ve sömürünün Türkiyesinin tablosunu sıraladıktan sonra şu sözlerle eylemin nedenini açıklıyordu:

"Her yer kan dolu, her yere pislik bulaştı ve kapkara bir tablo oluştu. Bu tabloda tek bir ışık var; o da yükselen halkın kurtuluş savaşıdır. Bu tablo Türkiye'nin resmidir.

Bu kara tabloyu yaratanlar, iki elin parmaklarını geçmeyen bir avuç sömürücü azınlıktır. Emperyalizmle işbirliği yaparak ülkeyi ve halkı sömüren işbirlikçi tekellerdir. Hükümetler kuran, hükümetler yıkan, cuntalar ilan eden demokrasi deyip halkı katleden, iliklerine kadar sömüren ve sayesinde zenginliklerine zenginlik katan SABANCILAR'dır.

Ülkemizin ekonomisine, politikasına yön veren, denetleyen, eğitim ve kültürün nasıl ve neye göre oluşturulacağına karar veren SABANCILAR'dır: Hükümetleri oluşturan bütün burjuva partileri bu sermaye güçlerine bağlıdır ve esas olarak bunların denetimi dışına çıkmazlar. SABANCI gibi, işbirlikçi sermaye kesimleri, emperyalizmle işbirliği yaparak varolmuş, büyümüş ve ülke yönetimine hakim olmuşlardır.

Ülkemizin bağımsızlığının yok edilmesinden, faşizmle yönetilmesinden, sömürü ve zulümden Sabancılar'ın, Koçlar'ın başında bulunduğu tekellerin örgütü TÜSİAD'ı vb. diğer sermaye örgütlerini sorumlu tutuyoruz."

Oligarşi beyninden yediği darbenin etkisini hafifletmek için 7 yıldır çırpınıyor. Acı o kadar derin ki, kendilerine sığınan itiraftçıyı bile öldürtmek-

ten çekinmediler. Oligarşi kendi hukukunu, yasalarını bir yana bırakarak devrimci avına çıktı, efendisine yaranmak isteyen bütün iktidarlar, tüm güçlerini seferber ettiler. İşkencehanelerde, "Niye polis vuruyorsunuz, gidi Sabancıları, Koçlar'ı vurun" diyen işkenceci polisler, canhıraş operasyonlar yaptılar, binlerce evi bastılar, binlerce insanı işkencelerden geçirdiler.

Sabancı da boş durmadı. "Hukuk devleti" dilinden düşmeyen şarlatan sömürücü, mafyacılardan, ölüm mangalarından kiralık katiller tuttu. Bu ülkede onbinlerce ananın, kardeşin, eşin gözyaşlarını akıtan onlar değilmiş gibi; vatanımızı emperyalist tekellere satan işbirlikçi tekellerin çıkarları için satamayacağı ne ana, ne kardeş varmış gibi; "kardeş acısı" demagojisi yapan Sabancı'ya yaranma sırası şimdi AKP iktidarında. Fehriye'nin tutsak edilmesinden bugüne siyasi-ekonomik şantajlarla, rüşvetlerle yapamadıklarını, Amerika'nın yarattığı "teröre karşı mücadele" havasında yapabilme hayalleri ile çırpınıyor AKP. Fehriye'nin hukuki statüsünü bilmesine rağmen, Belçika'ya "boş ver hukuku" dayatmasını sürdürüyor. Çünkü "beyninden vurulan" AKP'nin düzenidir, sermayenin partisi olduğunu bir buçuk yıl gibi kısa zamanda icraatleriyle kanıtlamıştır.

Doğan Medya'nın Sabancı Dalkavukluğu

Operasyonlarda gözaltına alınan devrimcilerin, daha hiçbir yargı kararı yokken "örgüt üyesi" olarak ilan eden polisin bu hukuksuzluğunu aynen kabul ederek yayanların başını Doğan Medya çekti.

Devlet gazetesi Hürriyet ve Doğan Medyanın Tv'leri, diğer gazeteleri, emniyetin yalanları ile de yetinmeyerek yeni yalanları kendileri ürettiler. Fehriye Erdal'a ilişkin haberleri bunun somut örneğiydi. Doğan Medya, Sabancı adına savaşıyor, habercilik yapmıyordu. Doğan-Sabancı ortaklığının çıkarları için söylenen yalanlar, halka haber diye yutturulmak isteniyor.

Lümpen manşetler atarak "açıkla bakalım Belçika" diyor Hürriyet. (5 Nisan) *"Kanlı terör örgütü ile anlaşma mı yaptınız? Yoksa siz bir teröristi mi koruyorsunuz?"*

Fehriye Erdal'ın hukuki durumunu çok iyi biliyor. Ama onun hesabı, bu yaratılan hukuksuzluk havasından bir pay çıkartabilir miyiz? Sanki Fehriye'nin hukuki durumunda bir değişme olmuş da "iade et" baskısı yapıyor.

Üstelik bir de hukuktan söz ediyor utanmadan.

Daha bir hafta önce, Ertuğrul Özkök, (ve kendi değişimiyle yayın kuruluşunun yüzde 90'ı) hukuktan ne anladığını çok açık gösterdi. Devletin Bayrampaşa hapisanesindeki katliamı idare mahkemesi tarafından tescillenmiş ve katledilen tutsaklardan birinin ailesine tazminat ödeme kararı verilmiştir. *“Olur mu böyle şey”* diye isyan ediyordu Özkök. Yani devlet katledecek, diri diri yakacak, ama hukuk olmayacak. Niye, çünkü onlar terörist. Ne hukuku ulan diyen kafa şimdi çıkmış hukuktan, terörden söz ediyor. Senin ne hakkın var hukuktan söz etmeye?

Senin kafana göre; vur, as, kes, kır! Hürriyet'in kafası başka şey bilmez. Yeter ki, Sabancılar, Doğanlar semirsin.

Hürriyet Muhabirlerini Kişiliksizleştiriyor

Hürriyet'in Brüksel muhabiri Zeynel Lüle, bir muhabirin nasıl kişiliksizleştirileceğinin, patronun çıkarı için nasıl yalan söyletileceğinin en güzel örneklerinden biridir. Fehriye Erdal'a, DHKC enformasyon bürosuna ve operasyona ilişkin yazdıklarının, CNN Türk'te anlattıklarının yalan olduğunu çok iyi biliyor oysa.

Yalanlarına mutlaka bir gerekçesi vardır; mesela *“ekmek parası”* diyecektir. Ya da *“şöyle haber yap dediler”* diyecektir. Kişiliksizleştirme de böyle oluyor zaten. **Al maaşı, sat kişiliğini.**

Bir Asalağın Ölümü

*Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır
Sayı: 107, Tarih: 18 Nisan 2004*

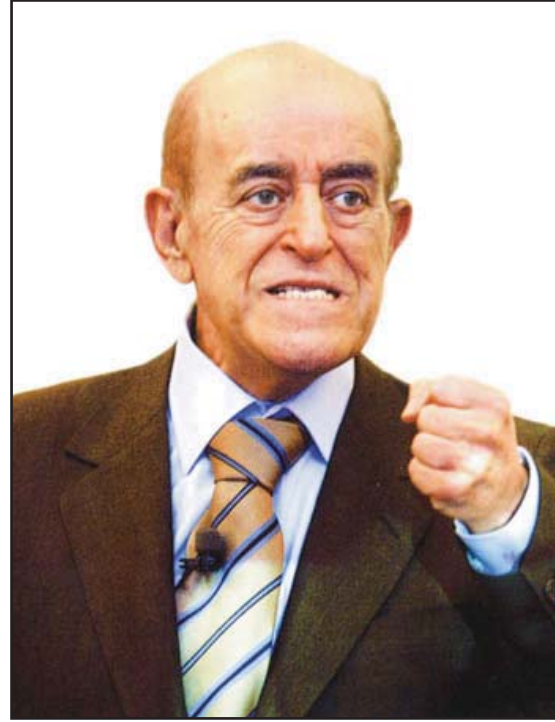
Türkiye'nin "en zengini" ünvanına sahip, oligarşinin en büyük ailesinin patronu Sakıp Sabancı 11 Nisan günü **AMERİKAN HASTANESİ**'nde öldü. Ölmeden önce **AMERİKA'daki DOKTORU** da geldi, ancak yapılan açıklamalara göre "yapılacak bir şey kalmamıştı."

Ne kadar çok "seveni" varmış. Medya büyük kampanyalar yaptı, "halk adamı Sabancı" propagandası için birbiriyle yarıştılar. Burjuva basın sağcı-solcu-liberal-islamcı, şucu bucu bütün yazarları ortalık yere mide bulandıran bir "Sabancı sevgisi" kustular.

Ama sevgiden çok, ranttı asıl sıkıntısı. Sömürü düzeninin sahipleri, bu ölümünden ideolojik rant elde etmek için seferber oldular. Rantın temel sloganı: "fakiri, işçisi, zengini ile Türkiye birleşmiş, bir patronu sevgi se- li ile uğurlamıştı".

Yani, öyle sınıflar, zenginler-yoksullar gibi çelişkilerin, çatışmaların, mücadelelerin hiçbir anlamı yoktu. Türkiye halkı Marksist-Leninistlerin anlattığı sermaye-emek çelişkisine de, sermaye sınıfının kendisini iliklerine kadar sömürdüğüne de inanmıyordu. Kaba haliyle böyle zetlenebilecek bir rant için manşetler atıldı, köşe yazıları yazıldı. İşkenceci-infazcı Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'ın ölümünü "polis-halk elele" şovuna dönüştüren oligarşi, Sabancı'yı da "zengin-yoksul yan yana" havasını yaratmak için kullandı.

Burjuva propagandasının kitlelerin bilincini bulandırdığı, yanılttığı yeni bir olgu değildir. Sınıf bilincinin geri olduğu durumda, bu propagandalar daha etkili olur. Burjuva medyanın "onbinler" diye satmaya çalıştığı cena-

zede bu tür unsurlar elbette vardı. Ancak daha kitlesel olanın, adı “Sabancı” olan okullardan, fabrikalardan getirilmiş kitleler olduğu da taşınan döviz ve pankartlarda gözden kaçmıyordu.

“Devlet Töreni” Tam İsabet

“*Babamız Türk hekimlerine emanettir*” diyordu, Sabancı’nın varislerinden biri. Resmen yalan söylüyordu. Ama boşuna değil, babası ölürken bile sınıf çıkarlarına göre konuşuyor. Yaratılan Sabancı imajının bozulmasını engellemeye çalışıyor. Her başı ağrıdığında Amerika’ya koşan tekeller gibi Sabancı’nın canı da Amerika’ya emanettir. Bu kez gitmeye fırsat bulamıştı, Amerikan hastanesine koşmuş.

Utanmasalar, “ulusal yas” ilan edecekler. 17 Ağustos depreminde kederlenmedikleri kadar kederlendi devlet erkânı. Ama, her ne kadar Sabancı “devlet adamı” olmasa da, haklarını yemeyelim, “devlet töreni” tam isabettir. Çünkü devlet onlardır, işbirlikçi tekellerdir. Ordusu, polisi, hükümetleri onların hizmetkarlarıdır.

Medyadaki hizmetkarları da, ideolojik rantın propagandistliğini yaptılar. Bunlardan birinin “derin” tahlillerinden bir bölüm alalım.

“*Bu ortaklaşa tavır, bir başka oluşumun da göstergesi değil midir acaba? 'Sağ-sol' kavgalarının yaygın olduğu 1960'larda, 70'lerde böyle büyük bir işadamı ölseydi kamuoyu böylesine birlik içinde tepki göstermezdi sanıyorum. 'Sermaye sınıfını' düşman belleyenlerin tepkisi farklı olurdu... Türkiye'de yaratılmak istenen servet ve sermaye düşmanlığı tutmadı. ... Bu gelişme, Türk halkının ekonomik model konusunda kararını verdiği, serbest girişimciliği benimsediği anlamına gelir.*” (Türker Alkan 13 Nisan, Radikal)

“Solcu” geçinen Türker Alkan tek örnek değildir. Alkan’ı seçmemiz, halkın apolitikleşmesinden en çok yakınlardan biri olmasıdır. Övdüğü apolitikleşmenin en çıplak ifadesidir oysa.

Türkiye halkının, kendini yoksullaştıran, aç bırakan kapitalizmi tercih etmiş olması ise kocaman bir yalandır, halk gerçeğini inkardır ve bilimsellikten uzaktır. Bilinç, örgütlenme, alternatifi somut olarak görememesi gibi bir çok etken bu tür bir yanılgıyı beslemektedir. Burjuvazinin kalemşörleri de bunu çok iyi bilirler, ama onlar halka “sen kapitalizm dışında hiçbir alternatif aramamalısın” dayatmasını bu şekilde yapıyorlar. Alternatifini ortaya koyan, bunun mücadelesini verenleri katletmek, F tiplerine atmak ise düzenin öteki kurumlarına düşüyor.

Mübarek Bir Patron Değil, Bir Peygamber!

Sabancı üzerine her türden Tv’de yapılan programlar, köşe yazıları, haberler, açıklamalar hepsi öyle bir Sabancı resmi çiziyor ki, bırakın nasıl bir sömürücü olduğunu, aslında o bir patron bile değil. Yememiş, içmemiş sadece iyilik yapmış. Ölen sanki tüm ömrünü halka adanmış bir peygamber. Kütüphaneler, camiler, yardım kuruluşları, “mübarek” insan değil, bir melek. Hiç kendi kasasına çalışmamış o zaten. Cenazesi başında dua okuyan İstanbul müftüsü bu tabloda hızını alamayıp, “peygamberin iki sıfatı” özdeşleştiriyor Sabancı’yı. Abdullah Gül, “gönül insanı” ilan ederek “dinsel” mesajlar veriyor.

Peki bu adam bu sermaye birikimini nereden elde etmiş? Alinteriyle mi? Bu soruya en küçük bir cevap bulamazsınız bu haberlerde.

“Yardımseverliğine” gelince.

Akıllı bir burjuvadır Sabancı. Yasalara göre, kültüre, eğitime katkı vergiden düşülür. Yaptırdığı bütün kütüphane, cami, okul vb. ödemesi gereken vergiden düşülen emekçinin alinteridir. Hem vergiden düş, hem hayırsever ol, adını binalara ver; Sabancı’nın “akıllılığı” burada.

Sabancılar Bizden Değildir

“Başisağ olması” gereken birileri varsa, bu ülkenin sömürücüleri, asakları, katliamcıları, faşistleri, Susurlukçuları, işkencecileridir. Ölen onların “babasıdır” çünkü. Türkiye’de işbirlikçi sermayenin gelişiminde Koç ile birlikte öncü durumundadır Sabancı. Sermaye birikimi en çıplak ifade ile, tüm patronları gibi, emeğin sömürsüne dayanır. 30 bin işçi çalıştırıyormuş; kapitalizm emeğini sömürdüğü işçilere, bunu gizlemienin bir yolu olarak, “iyilik” yapıyor propagandası yapar. Bu da o yalanlardan biridir. Tıpkı “hamallıktan en zengin olma” yalanı gibi.

Bu ülkede onyıllardır yaşanan bütün sömürü ve zulüm politikaları Sabancılar’ın çıkarları için uygulanmıştır. 12 Eylül öncesinde halkın mücadelesine karşı faşist MHP’ye çantalar dolusu paralarla destekleyen Sabancı olduğu unutturulmak istenmektedir. Ve O, tıpkı TİSK Başkanı gibi, 12 Eylül cuntasını “şimdi gülme sırası bizde” diye karşılayan zalimlerden biridir. Milyonlarca insanın tepesine bir karabasan gibi çöken cuntalar onların ekonomik çıkarlarını yerine getirmek için yapıldı. 12 Eylül cuntası “sağ-sol çatışmasını önleme” yalanlarıyla halka anlatılırken, asıl hedeflerinden birinin, emekçilerin mücadelesi nedeniyle uygulanamayan 24 Ocak IMF kararlarını uygulamak olduğu çok geçmeden anlaşılacaktı. Nitekim Sabancı’nın en büyük atılımlarını yapması bu kararların ardından olmuştur. Bütün IMF anlaşmaları onların çıkarları içindir. Halk yoksulaştıkça Sabancı zenginleşmiş ve bu çıplak gerçeği gizlemek için daha fazla şarlatanlığa, medya şovlarına başvurmıştır.

Amerikan ve Avrupa emperyalist tekellerinin ülkemizi yağmalamasının

baş işbirlikçilerindendir. Grevleri yasaklattıran, infazları, kayıpları, faili meçhulleri destekleyenlerin başındadır. Ve kardeşi bu suçlarının bedelini ödemiştir.

Emekçi halk ve burjuvalar vardır ülkemizde. Burjuvazi sömüren, halk sömürülendir. Sabancılar bizden değildir. Ne yaşamları, ne kültürleri ile halkla hiçbir ilgileri yoktur. Burjuvazi Türkiye'yi kendisinden ibaret saydığı için, sermaye medyası "Türkiye yasta" diyor. Biz de Türkiye'deyiz ve yasta değiliz. Biz bir avuç asalak dışında emekçi Türkiye halkının çıkarlarıyla düşünüyor, duygularımız buna göre şekilleniyor. Ve emekçi halkımız için, Sabancı'nın ölümünün bir tek anlamı vardır, **"bir asalak, sırtımıza yapışmış 50 yıldır kanımızı emen bir kene, bu dünyadan eksildi."**

'Sakıp Ağa' Öldü; Allah Rahmet Etmesin!

Sabancı'nın ölümünün ardından Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi de bir açıklama yaptı. **'Sakıp Ağa' Öldü; Allah Rahmet Etmesin!** başlıklı 11 Nisan 2004 tarihli 329 no'lu açıklamasında Cephe, Sabancı'nın kim olduğunu anlattı.

Sabancı'yı 70 milyonun iliğini sömüren, halkımızın sırtına bir kene gibi yapışmış en büyük asalaklardan biri olarak tanımlayan Cephe, şöyle dedi:

"Eğer ilahi adalet diye bir şey varsa, onun yeri Cehennemdir. Ahiretin kapısında ona sorulacak? Günde kaç işçiyi sömürdün ey Sakıp Ağa? Bu kadar serveti nasıl yaptın? Kimlerin alınteri, kimlerin gözyaşı ve kaç işçinin, vatanseverin, devrimcinin kanı var bu servette? Kaç işçiyi işsizliğe, kaç işçiyi yoksulluğa mahkum ettin? Hangi malı kaç satman gerekirken kaç sattın? Faşistleri, cuntaları, katliamcılarını nasıl destekledin? Dünyaya adaletsizlik götüren emperyalistlerle niçin işbirlikçilik yaptın? Münker ve Nekir soracaklar; İşkencecilere, infazcılara durmadan otomobil, para bağışı yaparken, o işkencecilerin, infazcılarının mağdur ettiği insanları hiç mi düşünmedin?

Yaşarken halkın adaletinin karşısına çıkarılabileseydi, sorulacaktı bunlar. Kardeşi Özdemir Sabancı'ya soruldu. Eğer ilahi adalet varsa, bu soruların cevaplarının onu götüreceği tek yer cehennemdir. O'na dua değil, cayır cayır yanması için beddua edin. Çünkü o bunu bin kere hak etmiştir."

Medyanın propagandalarına değindiği ve Sabancı'nın kim olduğunun bir an olsun akıldan çıkarılmaması gerektiğini belirten Cephe, "Halkımıza, bir sömürücüden kurtulduk gözünüz aydın, demek isterdik; ama mevcut

düzen değişmediği sürece, onun mirasçıları, soygun çarklarını döndürmeye devam edecektir. Bağımsız bir ülke için, demokratik bir ülke için, ekmek ve adaletin eksik olmadığı bir ülke için “Sakıp Ağa”ların olmadığı bir ülke gerek bize. “Sakıp Ağa” öldü, Allaha havale ettik onu; öteki “Sakıp Ağa”larla mücadelemiz sürecektir.” ifadeleri ile kapitalizme karşı mücadelenin süreceğinin altını çizdi.

Ordu, Polis, AKP Zengin Sever

Genelkurmay başkanı, ‘Türkiye’nin geleceği için hayati’ dedikleri Kıbrıs dahil, çeşitli konularda yapacağı açıklamayı bir gün erteledi. Cenaze, ayrı ayrı polis ve askeri merasim birlikleri tarafından taşındı. Polis şefleri siyah gözlükler, gözleri yaşlı halde cenazedeki yerlerini aldılar. Sabancı’nın polis koleji ve akademisi mezunlarına 1600 cumhuriyet altını, 100 milyar para dağıttığı bilinmekte. Mesleğe başlarken, kime hizmet etmesi gerektiğinin bu küçük rüşveti dışında çok daha büyük yardımlar zaten malum.

AKP’liler ise en üst düzeyde kitlesel katıldılar cenazeye. Erdoğan, Sabancı’nın kendisine yazdığı son mektuptan her fırsatta söz ederek, tekelleri ne kadar çok sevdiğini gösterme gayreti içinde çırpındı.

İşte Sabancı’nın asıl sevenleri bunlardır. Onlar, Özal gibi “zenginleri severler” sadece, halk ise azarlanacak, aşağılanacak yaratıklardır.

Komplo Teorisyenleri; Neredesiniz?

Kimileri, DHKC eylemini hatırladı. Yıllardır piyasada tutulmaya çalışılan komplo teorilerini yineleyenler oldu. Özü şuydu: Sabancı kürt sorunu-na çözüm demesinin bedelini kardeşinin ölümüyle ödemişti.

Artık kimseyi inandıramazsınız bu saçmalıklara.

Siz yeni komplo teorileri bulamadınız mı daha? Mesela, Tercüman yazarı Serdar Arseven bulmuş; Sabancı’nın nasıl olup da böyle aniden öldüğünü “tıp uzmanı” görüşleriyle aktarmış. Haydi düşün peşine; Oligarşi

içinde hangi it dalaşı var? Hangi tekel Sabancı'yı tasfiye etti? Patronlar ölemez, öldürülemez, mutlaka bir şey vardır, haydi komplo teorisyenleri; işbaşına!

Ölüsü Bile Halk İçin Terör Oldu

70 milyon halk onların düzeni sürsün diye düşman görüldü. Aynı zihniyet cenaze töreninde de terör estirdi. Cenazeye katılan tekellerin güvenliği, Sabancı'nın ölüsünün güvenliği için hayatı felç ettiler. 3 bin 500 polis görev yaptı, havadan helikopterleri uçtu. Bu da yetmedi, 20 kişi gözaltına alındı. Gerekçe şu: *"Güvenlik birimlerine istihbarat ulaştı. DHKP/C cenaze töreninde sansasyonel eylem yapmayı planlıyordu."* (Zaman 13 Nisan) Şüpheli de elbette halktan insanlar olacaktı.

Ölüsünde bile halkı şüpheli ilan ettiler. Yanılıp cenazeye katılanlar, burjuvazinin "dost" olamayacağını böylece bir kez daha gördüler. Ayrıca devrimcilerin bu tür eylemler yapmadığını herkes bilir. Böyle bir "sansasyona" olsa olsa Kontrgerillanın ihtiyacı vardır. Tıpkı Koç'un mezarını bombalayıp devrimcilerin üzerine yıkmaya çalıştıkları gibi.

Tekelci burjuvazinin önünde saygıyla eğilenler, ilerici, solcu, sosyalist sıfatını kullanamazlar!

*Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır
Sayı: 108, Tarih: 2 Mayıs 2004*

Halkımızın faşist saldırıların hedefi olarak sakat kalmış ilerici, aydın bir bilim adamı olarak tanıdığı **Server Tanilli**, bugün karşımıza faşist saldırıların sorumlusu ve destekçisi bir tekelci burjuvanın önünde eğilen bir kişi olarak çıktı.

Faşizme karşı demokrasiyi, kapitalizme karşı sosyalizmi savunan bir aydın, nasıl oldu da faşizmin sınıfsal sorumlularından, kapitalizmin ağababalarından birine övgüler düzen birine dönüştü? **Döneklik**, en özet tanımıyla işte bu dönüşümden başka bir şey değildir.

1975'te yazdığı **Uygarlık Tarihi** adlı kitabının 1999'da yapılan 11. baskısına yazdığı önsözde "**değiştüğinden**" sözediyordu. Ama ne kadar ve nasıl değiştiği henüz çok belli değildi.

"Değişimin" bazı diğer işaretlerini ise, Cumhuriyet gazetesinde 6-12 Ekim 2001'de yayınlanan yazı dizisinde gördük. Ama bu yazı dizisinde de bir yandan sivil toplumcu görüşler ortaya koyarken bir yandan da hala Marksizm'den, sınıflar mücadelesinin bitmediğinden sözederken ne kadar değiştiğini yine gizlemeye çalışıyordu.

Ama son yazılarından biri, ondaki değişimi çarpıcı biçimde ortaya koydu. Yazının başlığı "**Sakıp Sabancı ve Kuşağı**". Yazının yayınlandığı yer, 23 Nisan 2004 tarihli Cumhuriyet.

**Okuyun; bir bilim adamının, bilim adamlığından çıkıp
yalaka bir köşe yazarı derecesine düşüşünün
belgesini görün:**

"... Gazeteler, Sakıp Sabancı 'nın son yolculuğuna uğurlanışını böyle verdi. Abartısız, gerçek, yakışan bir şekilde..."

... Vehbi Koç gibi, Sakıp Sabancı'nın arkasında bıraktığı eser de, ulusal sınırları aşip kimliğini ortaya koyduğu kadar, ülkemizde emeğe açtığı büyük olanaklar bakımından övgüye lâyıktır.

... Yaygın şöhreti, okulları ve üniversitesi ile, eğitime olan katkılarının da geliyordu.

Sanat severliği, müzeciliği de unutulmaz...

Özetle, sıradan bir sanayici değildi giden; topluma ve yaşamın güzelliklerine açılan bir kişi, bir 'kişilik' ti.

Vehbi Koç ve Sakıp Sabancı kuşağında, tezgâhını kurup, kazandıktan sonra vergisini namusluca vermek kuralı vardı.

...Onuruyla yaşayıp ölen bir kuşaktandır o! Anısının önünde saygılarla eğilelim..."

Bunlar, sol, sosyalist bir bilim adamının kaleminden çıkmış olabilir mi?

– Sabancı haberlerini burjuva medya ***"abartısız, gerçek, yakışan"*** bir şekilde vermiş. Burjuva basındaki onlarca yazar bile, Sabancı haber ve yorumlarındaki abartıdan rahatsız olurken, Tanilli, bu haberleri ***"abartısız, gerçek, yakışan"*** olarak değerlendiriyor.

Burjuva basının Sabancı'nın ölümünü nasıl verdiği malum. Burjuva medyaya göre, Sabancı, tüm hayatını iyi şeyler yapmaya, halka hizmet etmeye adanmış bir peygamberdi adeta. Sabancı'ya peygamberliği Tanilli de yakıştırmış anlaşılan.

– Sabancı ***"emeğe büyük olanaklar açmış"***! Burjuva medyayı açıp bakın; ***faşist, yarı cahil*** yazarlar da böyle yazdılar Sabancı'nın ardından. Otuz bin işçiye ekmek veren biriydi o.

Kapitalizmin ne olup olmadığını bilmeyen biri için bu bir yerde mazur görülebilir. Ama ya kapitalizmi iyi bilen biri bu satırları yazarsa... Bilmeyip de böyle yazan cahildir. Bilip de böyle yazanın nasıl adlandırılacağını ise kendisine bırakıyoruz.

– "Eğitime katkısı, sanat severliği, topluma ve yaşamın güzelliklerine açılan kişiliği, vergisini namusluca vermesi..."

Tek nihai amacı kâr, daha fazla kâr olan ve zaten sınıfsal olarak da başka türlü olması mümkün olmayan bir kapitalistin eğitime katkısının, sanat-severliğinin hangi sömürü mekanizmaları içinde gerçekleştiğini bilmiyor olabilir mi Tanilli?

Eğitime katkı yapmışmış; Ezberci eğitim sistemi, halk için değil, tekel-ler için bilim yapan üniversite sistemi Sabancılar'ın düzeninin değil de başkalarının eseri miydi acaba?

Koçlar, Sabancılar, vergilerini namusluca verdiği için mi, 60 yıldır bu ülkede vergi yükü hep çalışanın üzerine binmiş?

–"Ortada 'girişimci' etiketiyle salınan bu insanlar (Dinç Bilgin, Cavit Çağlar, Cem Uzan), bir başka soygunu tezgâhlayacaklar. Onların, bir gün -kazara- Sakıp Ağa'nın kabrine gittiklerinde, merhumun, ayağa hiddetle fırlayıp 'Örtün ölem' diyeceği muhakkaktır."

Yani kısacası iyi kapitalistler, kötü kapitalistler... Sakıp Ağa'nın Bilginler'e, Çağlarlar'a, Uzanlar'a hiddetleneceği muhakkakmış!

Yazık. Bırakın bilim ahlakını, düpedüz çarpıtma yapıyor Server Tanilli. Herkesi aptal yerine koyuyor. Sakıp Ağa'nın sağlığında o saydığı isimlere hiç de hiddetlenmediğini, onlarla TÜSİAD çatısı altında birlikte olduğunu gizlemeye kalkıyor. Hortumculukları ayyuka çıkmış patronları üyelikten niye atmamış acaba o kadar yıl Sabancılar'ın başkanlığını yaptığı TÜSİAD?

Bütün bunların cevabını, Tanilli de çok iyi biliyor. Buna rağmen böyle bir Sabancı güzelleme yazması, onun bilimsel gerçek karşısında işlediği **bilim suçunu** daha da ağırlaştırıyor.

Yazık, bir bilim adamının düştüğü hale bakın. Kimbilir hangi hesaplarla yazdığı bir yazıda kendini mazur gösterebilmek için, tekellerin yalakası köşe yazarları gibi aleni çarpıtmalar yapıyor.

Sosyalizm şehitleri önünde saygıyla eğilmeyip

Sabancılar'ın önünde eğilenler "biz"den değildir!

Bir **Sabancı güzelleme**si yapmaya soyunan Tanilli'nin nereye varacağını merak ediyoruz. Merakımız yazısının sonunda gideriliyor. Sabancı önünde saygıyla eğiliyor Tanilli. Kendisinin eğildiği yetmiyor. Herkesi de eğilmeye çağırıyor.

Tanilli direnerek şehit düşen bir tek devrimcinin önünde saygıyla eğilmiş midir? Dört yıldır süren büyük direnişin 110 şehidi hakkında böyle tek bir satır yazdığını görmedik Tanilli'nin.

"Onuruyla yaşamış" Sabancı. Onbinlerce işçiye sömürmek mi onurlu?

Faşist cuntaları, cuntaların işkencelerini, infazlarını desteklemek mi **onurlu?..** MHP'li faşistleri finanse edip halkın üzerine salmak mı **onurlu?..** Hükümetlere IMF programlarını uygulamak mı **onurlu?..** NATO'ya girmek mi **onurlu?..** Amerika'nın Irak'ı işgalini desteklemek mi **onurlu?..**

Evet Server Tanilli, **cevapla;** Sabancı'nın yaşamı işte bunlarla biçimlenmiştir. Sen bu yaşama nasıl **"onurluca yaşam"** dersin?

Tekellere hayran bir "solculuk", solculuk değil, solculuk adına şarlatanlıktır!

Adını açıkça koymalıyız; bu yazı vesilesiyle bir **aydın şarlatanlığıyla** kar-

şı karşıyayız.

Bilim ahlakına, insanlık onuruna sahip hiçbir aydın, bu ülkede çalışan her damla alınterinin, dökülen her damla halkın kanın baş sorumlularından biri hakkında bunları yazamaz.

Bu satırlar, pekala bir Nazlı Ilıcak'ın, Rauf Tamer'in, Altemur Kılıç'ın, Ertuğrul Özkök'ün de altına imza atabileceği satırlardır. Server Tanilli bunları yazdığında, bunları daha vahim hale getiren ise, Tanilli'nin bunları "solculuk", "sosyalist aydın" olma adına yazmasıdır.

Solculuk, sosyalistlik adına yapılan bu şarlatanlıkların, tekellere karşı böylesi bir hayranlığın solculukla alakası yoktur. Bunlar kapitalizmi başka kılıflarla pazarlıyor, genç beyinleri zehirliyorlar. İyi kapitalist olabileceğine inandırıp, sınıfsal düşünmenin ne kadar yanlış olduğunu anlatıyorlar... Aydın kisvesi altında zehir kusuyorlar. Bu ve benzeri kafa yapıları, 1980'lerin ortalarından bu yana sol içinde meşru görüldüğü için sol bu haldedir bugün. Solun en temel değerleri, en temel özellikleri, bunlar tarafından bulanıklaştırılmış, bunların sol, sosyalist olmadığını açıkça ilan etmeyen her türlü sol da beyinlerin zehirlenmesine hizmet etmiştir.

Solculuk, sosyalistlik adına sergilenen bu şarlatanlıklara, kepezeliklere dur deme zamanıdır. Kim sol, kim sağ, kim sosyalizmden, kim düzenden yana, belli olmalıdır.

Server Tanilli: Server Tanilli, 7 Nisan 1978'de faşistlerin saldırısına maruz kaldı. Tanilli, bu faşist saldırı sonucunda felç kalarak tekerlekli sandalyeye mahkum oldu. Kendisini felç edenleri finanse edenin Sabancılar olduğunu da mı hatırlamıyor artık Tanilli?

Faşist terörün amacı neydi? Devrimcileri, demokratları, ilericileri yıldırma. Faşistler bu amacı gerçekleştirebilsin diye, Sabancılar, çantalar dolusu para vererek finanse ediyorlardı saldırıları.

Gelinen noktada görüyoruz ki, faşizmin kurşunları hedefini bulmuş... Amaç hasıl olmuş. O sosyalist aydın, tekellere hayran, Avrupa'ya hayran, ve sinsice, sol aydın maskesiyle devrim ve sosyalizm düşmanlığı yapan bir "kalemşör"e dönüşmüş.

O, Dev-Gençlilerin faşist saldırılar karşısında kendi canlarını tehlikeye atarak korudukları "sosyalist hoca" değildir artık. O artık "hoca"lığını burjuva düşüncelerin zehrini akıtmak için kullanıyor. Bu Sabancı güzellemesini yazan herhangi birinin artık bu ülke insanına bilim adına, tarih adına, solculuk adına söyleyebileceği hiçbir şey yoktur. Onun bu ülkeye yapabileceği en aydıncı hizmet, sol maskesini çıkarıp atmaktır.

Sakıp Ağa'nın Çizmesi ve "hem Solcu hem Kürt hem de işadami" Bir Zâtın Zekası

*Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır
Sayı: 108, Tarih: 2 Mayıs 2004*

Sabancı övgülerini burjuva basın bıraktı, "sol"cu şarlatanlar devraldı. Sakıp Sabancı'ya bir "methiye"de geçen hafta Özgür Politika'da yayınlandı. "**Methiye**" bizzat yazarın kendine ait bir deyim.

"Sakıp Ağa Çizmeyi Aşmıştı" başlığını taşıyan Şeyhmus Diken imzalı bu methiye şu sözlerle başlıyor:

"Hemen en başında ifade edeyim ki, meşrebimiz soldur. Ve halen adımız sol cenahın çetelesinde kayıtlıdır. Bu sebepten rahmetlik bir kapitaliste geçmiş hukukumuzda dayanarak biraz methiye düzersek affola!"

Hem solcu geçinip hem de Sabancı'ya methiye düzmenin abesliğinin kendisi de farkında. Zaten yazıdaki tek zeka parıltısı da bunun farkında olmasında. Yazının ondan ötesi, Kürt milliyetçiliğinin pek sevdiği klasik Mahir Kaynak teorilerinin tekrarından ibaret.

Sabancı 29 Eylül 1995'te Diyarbakır gezisine çıkmış... Güneydoğu'da siyasal ve ekonomik çözüm arıyormuş... Bölge işadamlarının (yani kendisi gibilerini kastediyor, çünkü kendisi de o dönem **Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Vekilliği yapan bir patron**) yüreği ferahlamışmış... Sonra Sakıp Ağa'nın söyledikleri TÜSİAD imzasıyla "Doğu Anadolu Kalkınma Raporu" olarak yayınlanmış...

Sonra da işte malum; Türkeş "**Sakıp Ağa çizmeyi aşıyorsun**" demiş ve Diyarbakır'a gelişinin dördüncü ayında da Özdemir Sabancı öldürülmüş...

Kürt milliyetçisi çok zeki, bu kadar akıl fazla... Herkesi satranç tahtasına koy, olayları birbirine bağla; her şey tamam. Bu kadar zeka ile bu topluma uyumsuzluk çekiyor olmalı Şeyhmus bey!

Kendisi Sabancı gibi bir tekel olmak istemiş, olamayınca hayran ol-

muş. Solculuğu da kendinden menkul zaten. Solculuğun “s”siyle ne ilgisi var belli değil, ama sömürücülüğün “sa”sının içinde olduğu belli. Kendisi de bir kapitalist sömürücü. Solculuktan anladığı “çokbilmiş, ukala aydın zevzekliği”, konuşuyor. Hani kanıtların desen susar.

Vay diyor, nasıl Sabancı gibi mükemmel birine silah doğrultulur? Almıyor kafası. Çünkü ona göre, soy, sömür, cuntaları destekle, ama arada bir de “ağam bu sorunu çözmek lazım, lazım, lazım” diye şaklabanlık yap, methiyeyi hakeden bir “işadamı” olursun. Muhtemeldir ki kendi konumu da pek farklı değil, düzene yerleşmiş, sömürüyor, statükosunu kurmuş, arada bir de “Kürt sorunu çözülsün” diyen bir patron. Bu yüzden biz bu kafanın Sabancı’ya methiye düzmesine değil, “sol cenahın çetelesine kayıtlı olması”na şaşarız esas.

Tekelcilerin yağcılığına susan sol, ideolojisini, değerlerini savunamaz; iddiasını koruyamaz!

Halk İçin Ekmek Ve Adalet’te yayınlanmıştır

Sayı: 5, Tarih: 23 Mayıs 2004

(Derginin Aynı Safta adlı bölümünden alınmıştır.)

Murat Belge gibilerinin “sol içinde” gözükerek sola bu kadar ideolojik zarar vermesi, halk nezdinde solun değerlerini tartışılır hale getirmesi, bir yanıyla da solun bu tür tavırlar karşısındaki duyarsız, ilkesiz tutumu sonucunda mümkün olabilmektedir.

Son örnek, Server Tanilli’nin Sabancı’yı öven, yağlayan yazısı karşısında, solun hemen hiçbir kesiminin tepki vermemesidir.

İlerici, sosyalist olduğunu söyleyen, ve en azından sol olarak bilinen, anti-faşist mücadelede bedel ödemiş bir aydın, geldiği noktada burjuva medyanın yalakalarını aratmayacak bir Sabancı yazısı yazıyor. Sol böyle

bir tavır karşısında niye susar, amaç ne? Sol hareketin tarihinde böyle bir utanmazlık yaşanmadı. Ama sol yine sustu.

Sol, bir solcu aydınının tekelci burjuvaziye yağ çekmesini bile “hoşgörecerse”, kimle, nasıl ideolojik mücadele verecek?

Kimbilir, Tanilli’yle ilgili yazımızı okuyan kimileri yine bizi “sektelikle” eleştirmişlerdir. Aydınları, küçük-burjuva kesimleri eleştirmeyi “sektecilik” olarak gören kafa, Marksist-Leninist değil, en kaba haliyle **pragmatisttir**. Kimse kimseyi kandırmaya kalkmasın; eleştirmemelerinin nedeni de “**ku-caklayıcı, kapsayıcı**” olma politikaları falan değildir; düpedüz faydacılıklardır. Aman aydınları, DKÖ’leri küstürmeyelim tavrıdır.

Halkın cephesinde eleştiri-özeleştiri “küstürüp-küstürmeme” çerçevesinde tartışılmaz. Küserler veya küsmezler, kendi bilecekleri iştir. Eğer bir aydın veya bir demokratik kitle örgütü veya siyasi bir örgüt, “*bize şunlar söylendi, bunlar söylendi...*” diye, sınıflar mücadelesindeki görevlerinden, sorumluluklarından vazgeçecekse, güle güle. Onda zaten içselleşmiş bir aydın olma hali yoktur. Sorumlu aydın, eleştirileri uyarıları dikkate alır.

Devrimcilerin, Marksist-Leninistler’in görevi de, kimseyi küstürmeye-
lim diye, her türlü ilkesizliğe, her türlü pespaye teoriye, mücadeleye zarar
veren tavırlara prim vermek değil, onları eleştirmek, gerektiğinde de teş-
hir etmek ve daha da olmazsa, tecrit etmektir. Sol artık bu görevini hatırlamalıdır.

Ercan Kartal Susurluk Hukukundan Hesap Sordu “Kendi Yasalarınızı Uygulamaktan Acizsiniz”

*Ekmek Ve Adalet’te yayınlanmıştır
Sayı: 121, Tarih: 29 Ağustos 2004*

Ercan Kartal Yargıtay’ın bozma kararının ardından 4. kez mahkemede. Ancak kokuşmuş yargı, karşısında yargılanan değil, faşizmi, emperyalizmi yargılayan bir devrimci buldu. Kartal ölüm orucu direnişinden, Irak halkının direnişine kadar bir çok konuda devrimci düşüncelerini açıkladı.

DHKP-C davası tutsağı Ercan Kartal, 25 Ağustos günü yine mahkemede idi. Edirne F tipinden getirilen Kartal mahkemeye ağız kapatılarak çıkarıldı. Sloganlarıyla direnişi, Türkiye gerçeğini haykırmasını engellemek isteyen faşizm, mahkeme salonunda devrimcilerin yargılamasına engel olmadı. **Sabancı Center baskını, Kenan Evren'e suikast girişimi** eylemlerinde “talimat vermekten” çarptırıldığı müebbet ağır hapis cezasının Yargıtayca bozulmasının ardından yeniden yargılanmaya başlayan Ercan Kartal, 10 yılda 3’üncü bozma kararının ardından yeniden mahkemeye çıkıyor.

Bu arada, mahkemeye katılmak için gelen kalabalık bir grup TAYAD’lıyı, polis taciz etti ve bir çoğu salona alınmak istenmedi.

“DHKP-C Üyesi Bir Devrimciyim”

Kenan Evren’e suikast davası bir şehitle sürüyordu. Bu davada yargılanan Berkan Abatay ölüm orucu direnişinde şehit düştü.

Ercan Kartal salonda 56 sayfalık dilekçesini okurken, mahkeme heyeti-

nin davaya ilişkin suçlamalarına karşı da şöyle konuştu:

“Ben DHKP-C üyesi bir devrimciyim, devrimci şiddeti savunuyorum. Ama bu, eylemler için emir verdiğim anlamına gelmiyor. Bahsettiğiniz çoğu eylemi yaptı iddiasıyla yargıladığınız insanlar eylemin yapıldığı saatte hapislanedeydiler. O zaman ben de hapislanedeydim.

“Bu Komplo MİT-Polis-Yargı Komplosudur”

“Ayrıca 1994’te dışarda kuş uçsa benden biliyorsunuz. Bu suçlamalar ve komplo MİT’in, polisin Yargı’nın yaptığı bir komplodur. Zaten o yıllarda hapisanelerde yoğun bir baskı vardı. Bunu sizde çok iyi biliyorsunuz, siz de emperyalistlerin uşaklarısınız. Kendi yasalarınızı uygulamaktan acizsiniz? Yargıtayın defalarca bozmasına rağmen mahkemeniz hızını alamayıp bana ölünceye kadar müebbet hapis cezası verdi”.

Kartal’ın hesap soran tavrı karşısında hakim ‘soruları ben sorarım, sen konuşma’ sözleriyle sindirmeye çalıştı. Buna karşı Kartal’ın cevabı, *“Hayır burada ben de soru sorarım, beni yargılamaya çalışıyorsunuz. Beraat ettiğim davadan müebbet verdiniz. Hızınızı alamayıp bir de ‘ölünceye kadar’ dediniz. Tek esas aldığınız polis fezlekesidir. Ben istediğim şekilde savunma yaparım. Siz de dinlemek zorundasınız”* şeklinde cevap verdi.

Türkiye ve Dünya Gündemi Mahkemede

Ayrıca Ercan Kartal hazırladığı 56 sayfalık savunmada Türkiye ve dünyada yaşanan çeşitli gelişmelere ilişkin düşüncelerini ortaya koydu. Ercan Kartal savunmasında tecrite, İsrail siyonizmine, Filistin’deki açlık grevine, Irak’taki direnişe, MİT-Yargı-Susurluk devletine, Avrupa Birliğine ve DGM’lerin isim değiştirerek sürdürüldüğü Ağır Ceza Mahkemelerine değindi. Kartal, ölüm orucu direnişi, Irak ve Filistin’e ilişkin, **“her yerde emperyalizme, siyonizme ve oligarşiye karşı direnenler kazanacak”** dedi.

Tahliye taleplerini reddeden mahkeme, Yargıtay’ın kararına uyulup uyulmamasına karar vermek üzere duruşmayı erteledi. Mahkeme çıkışında jandarmalar Ercan Kartal’ın ağzını kapatarak araca bindirdiler. Bu esnada Ercan Kartal parti sloganları attı.

MİT'çiler Abas eylemini hala hazmedememiş!

*Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır
Sayı: 123, Tarih: 12 Eylül 2004*

Mehmet Eymür konuşmaya devam ediyor.

Aksiyon Dergisi'nin 509. sayısında yeralan "Mehmet Eymür'den Olay Açıklamalar" röportajında spekülasyonların bini bir para.

Bütün mesele birbirlerine üstünlük sağlamak, başka deyişle it dalaşı!

Habire konuşuyorlar, ama MİT'in halka, devrimcilere karşı işkencelerini, katliamlarını, bu karşı-devrim operasyonlarında kimlerin yeraldığını hiç açıklamıyorlar. Anlattıkları hep kim kimin ayağını nasıl kaydirdi hikayeleri. Gerçeğe dair kırıntılar, ancak bu it dalaşında gerektiği kadar yer buluyor kendine.

Ama devrimcilere düşmanlık öylesine yerleşmiş ki, it dalaşı yaparken bile devrimci örgütlere kara çalmaktan, spekülasyonlar yapmaktan geri durmuyorlar.

Eymür de Devrimci Sol'un Hiram Abas ve Sabancı eylemi üzerine şai-be yaratmaya çalışıyor bu röportajında.

Abas eylemi, tüm MİT'çilerin içine oturmıştır. Yıllar geçmiştir ama bir türlü hazmedememektedirler bu darbeyi. Öyle ya; Hiram ustaları, attığını vuran yaman bir silahşördü. Türkiye'de ve Lübnan'da "kahramanca" operasyonlar yapmıştı.

MİT'in James Bond'unun kariyeri bir Devrimci Sol savaşçısı karşısında yerle bir oldu. MİT'çilerin tüm kahramanlık hikayelerinin uydurma olduğunu gördü herkes. Babaları, şefleri, Hiram Abileri'nin böyle tereyağından kıl çekercesine cezalandırılması havalarını bozdu.

Hiram Abas eylemine ilişkin basına yansıyan ayrıntıları biliyoruz. "Usta silahşör" Abas, elini silahına bile atamamıştı.

Sabancı eylemi de MİT'in içine oturan bir başka eylemdir. Onlar Sabancılar için vardılar, ama birileri Sabancılar'ın 25. katına kadar çıkıp yap-

mıştı işini.

Eymür, Devrimci Sol'un **Sabancı eyleminde** "taşeron olduğunu" söylüyor. Ama "Devrimci Sol çok enteresan bir örgüt olduğu için hangi ülkenin taşeronu olduğunu tesbit etmek zormuş".

Sallama bu kadar olur.

Koca servisiniz var; dünyanın her ülkesinde ajanlarınız var, tesbit etse-ne hadi... Alışmışlar sallamaya, alışmışlar komplo teorilerine...

MİT dediğiniz "gizli, esrarlı", "milli" kurum, herkes biliyor ki, bir pislik yuvasıdır. MİT'çilerin bütün numaraları artık kamuoyunun malumu. Gizlilik maskesi altında her türlü pisiği yerler. "Milli güvenlik" perdesi altında çıkarıcılıkları, bireycilikleri, rüşvetçilikleri, şantajcılıkları sırtır.

Bir şey bilmezler. Bilir gibi sallarlar. Ama Abas, Sabancı eylemleri konusunda ne kadar sallarlarsa sallasınlar, kepaze olmuşlar bir defa, onu de-ğiştiremezler.

Mahir Ayhan

Susurluk'ta Sabancılar Da Var!

Ekmek Ve Adalet'te yayınlanmıştır

Sayı: 123, Tarih: 12 Eylül 2004

Burjuva basında Susurluk'un her bağlantısına dair yazılar okuyabilirsiniz, ama tekelci burjuvalar hep dokunulmazdır. Sabancı'nın Çatlı'ya kitap imzalaması üzerine de tek satır yazılmadı...

Sakıp Sabancı, **1994 yılında** "Değişen ve Dönüşen Türkiye" adlı kitabını Mehmet Özbay adına imzalayarak Abdullah Çatlı'ya vermişti.

Çatlı, bir "imza günü"nde kuyruğa girip kitabı imzalatmadığına göre, Sabancı imzalı kitabını Çatlı'ya nasıl verdi?

Sadece gazetecilik merakıyla bile peşine düşülecek bir soru. Ama bu soruların peşine düşecek burjuva gazete yok bu ülkede.

Burjuvazi, her türlü araştırmadan, soruşturmadan muaftır çünkü.

Hatırlayın; Çakıcı'nın adının karıştığı ihale, kredi olaylarında mafya üzerine çok senaryo yazılmıştır; ama onlara bu işleri ihale eden burjuvalar bilinçli bir biçimde hep bu senaryoların dışında bırakılır.

Ülkemiz kan gölü olmuştur, sanki dökülen kanlarda onların hiçbir sorumluluğu yoktur.

Sabancı'nın 1980 öncesi MHP'ye çantalar dolu para taşıması da pek tartışılmamıştır. O çantalar dolusu paranın binlerce gencimizin katledilmesindeki rolü sorgulanmamıştır.

"Demokratikleşme paketleri" hazırlatan, "Kürt sorunu çözülmeli" diyen Sabancılar, bunları derken aynı anda Çatlılar'ın, Susurluk'un mali ve siyasi hamisidirler ve Kürt halkına, devrimcilere karşı sürdürülen imha saldırılarının finansörüdürler.

Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar, Zorlular, Doğanlar, **Susurluk'un dışında, yanında değil, merkezindedirler.** Susurluk politikalarına ihtiyaç duyan, tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tüccarlardır. Genelkurmay, Susurluk'u oligarşi adına ve oligarşinin iktidarını sürdürmek için örgütlemiştir.

Hal böyleyken, Susurluk'taki ilişkiler ağı deşifre olduğunda, "temiz toplum" söyleminin başını da TÜSİAD çeker. Tekelci burjuvazi dünyanın her yerinde böyledir. Arada bir, artık o yöntemlere olan ihtiyaç azalınca "temiz eller" operasyonu yapıp geçici olarak ellerindeki kanı, kiri silerler.

Susurlukların hükmettiği ülkelerde, medya da tekelci burjuvazinin elindedir. Bunun için kendisini "her şeyin dışında" gibi göstermekte zorlanmaz. Bucak'ın ortaya çıkardığı belgeler içinde Sabancı'ya ait olanın görmezden gelinmesi de aynı nedenledir.

Fehriye Erdal'ın 'Yargılanamayacağı' Kararı Ve Sabancı Yalakalarının Hezeyanı

*Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş'de yayınlanmıştır
Sayı: 25, Tarih: 6 Kasım 2005*

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından 1996 yılında gerçekleştirilen Sabancı Center baskınından dolayı, Belçika'da yargılanması istenen Fehriye Erdal'ın duruşması, 31 Ekim'de yapıldı. Belçika Mahkemesi, "Avrupa Terörizmle Mücadele Andlaşması"na dayanarak Fehriye Erdal'ın bu eylemden dolayı "terörist" olarak Belçika'da **yargılanamayacağına** karar verdi.

Bu andlaşma, bir eylemin "terör" sayılması için "otomatik silah kullanma" şartını öngörüyordu.

Karar; başta AKP hükümeti olmak üzere, oligarşi cephesinde eleştirilerle karşılandı. Başka bir ülkenin hukukuna müdahaleyi kendilerine hak gören iktidarın sözcüsü Cemil Çiçek ve Abdullah Gül, "Belçika'nın teröre şemsiye olduğu" iddialarında bulundu. Cemil Çiçek, "*Belçika için Sabancı'nın öldürülmesi değil, Fehriye'nin silahı önemli.*" diye konuştu.

Bu söz iktidarın ve burjuva medyanın hezeyanlarını da açıklayan bir sözdü. Söylediği şu:

Ey Belçika; yasalarınızda silahın cinsi bu olayın "terör" olup olmadığını belirleyebilir, ama siz **yasalarınızı bir yana bırakın, bizim gibi yapın** ve Sabancı öldürülmüşse akan sular durur diye düşünün!

Türkiye Cumhuriyeti'nin adalet koltuğunda, Susurluk'u savunan biri oturursa, bakış da bu olur. Kendileri böyle düşünüyor, burjuva basın sermaye yalakası kalemli böyle düşünüyor ve başlıyorlar konuşmaya, yazmaya. Sabancı'lara yalakalıkta öylesine yarış halindeler ki, kimisi Fehriye'ye nasıl hakaret edeceğini şaşırmış halde zırvalıyor. Örneğin; Hürriyet'in yeni devşirmesi liberal islamcı Ahmet Hakan Coşkun kendini, Fehriye'nin gülüşü ve zafer işaretine hakaretlerle kanıtlamaya çalışıyor. Hani Sabancı bir zamanlar "bir de zafer işareti yapıyor ve basın da bunu veriyor" diye kızmış ve medya tam bir kişiliksizlik örneği sergileyerek Fehriye'nin kolunu keserek resimlerini kullanmıştı ya; Coşkun'un aklında da;

soyтары yılışiklığına hayran olduğu “Sakıp Ağası”nın bu sözleri kalmış.

Bir başkası, Oktay Ekşi; ne diyeceğini, nasıl hakaret edeceğini şaşırmış, ne anlama geldiği belirsiz “terörist yamağı” diye kendini gösterirken, Mil-liyet’ten Taha Akyol, kendi hukukunu uygulayan bir ülkede “hukuk skan-dalı” icad etti.

Burada malum “köşe yazarlarının” tümünün ismini saymayı gereksiz görüyoruz. Aynı cibiliyete sahip olup de henüz bu konuda yazmamış olan-lar da durmasınlar, acele etsinler! Bu fırsatı kaçırmayıp, Sabancılar’ın gö-züne girme sırasına adlarını bir an önce yazdırsınlar!

Gazetelerin haber başlıklarına ise hiç girmiyoruz; aynı yarış manşetler-de de kendini gösteriyor, Belçika’ya en çok kim kızacak, Fehriye’ye en çok kim küfredecek diye kafa patlatan Yayın Yönetmenleri inciler döktürdüler.

Öldürülen Sabancı olmasaydı, bu hezeyan yaşanır mıydı, sorunun ce-vabını sanırsız herkes biliyordur. Bir an iyimser düşünüp, köşelerinde yazı-lar yazanların, burjuva medyanın, hükümetin melesinin “hukuk” olduğu-nu varsayalım; peki bu zat-ı muhteremler, ülkemizde yaşanan hangi hu-kuksuzluğa, katliama seslerini çıkarmışlardır? Katledilen devrimcilerse al-kışlamışlardır.

Fehriye Erdal davası bir hukuk mücadelesidir. Bu mücadele her biçim-de sürdürülmüş ve sürdürülmektedir. Oligarşinin hukukunun kendi yasa-larını hiçe sayarak siyasi kararlar vermesine alışkın olan kafalar, en azın-dan kendi yasalarına bakma gereği duyan bir yargıya dahi tahammülsüz-dürler ve bu savaşı hukuk savaşı değil, bir intikam savaşı olarak görmek-tedirler. “Ülkenin en önemli işadamı nasıl öldürülür” hezeyanı içindeki bu kesimler, Fehriye’yi cezalandırarak, sermayeye güven, devrimcilere göz-dağı vermek istemektedirler. Ancak söyleyelim; sömürü ve zulüm sürdük-çe, başaramazlar!

‘Yasaları biz yapmadık’

Davaya ilişkin açıklama yapan Fehriye’ye Özgürlük Komitesi, karara hukukdışı itirazları değerlendirerek, Türkiye’nin kendisini hukuk devleti gi-bi göstermeye çalıştığını ancak, işkencelerin, infazların, hapishanelerinde ölümlerin olduğu ve gizli anayasa ile yönetilen bir ülke olduğunun altını çizdi.

Belçika’nın kendi hukukuna göre karar verdiğini belirten Komite, “Feh-riye ile ilgili karar alanların yasalarını bizler yapmadık. Fehriye’nin zaten altı yıldan beridir siyasi gerekçelerle elinden alınmış olan özgürlüğünün hukuki olarak geri verilmesi gereklidir.” dedi.

Knokke Davası'nın yankıları sürüyor

Brüksel-Ankara Hattını Yalan, Çarpıtma, Hukuksuzluk ve Terör Demagojisi Kapladı

*Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş'de yayınlanmıştır
Sayı: 43, Tarih: 12 Mart 2006*

Bruges Ceza Mahkemesi'ndeki Knokke Davası'nda, devrimcilere verilen hapis cezaları ve Fehriye Erdal üzerinden yapılan tartışmalar, bu gerçeği bir kez daha perçinledi. Şimdi, aklı başında herkes Belçika burjuva demokrasisini, Türkiye medyasını ve AKP iktidarının açıklamalarını "ibret" içinde izliyor.

Türkiye, "32 kişiyle izlerken Fehriye Erdal'ı nasıl kaçırdınız" diye bastırıp, "Fehriye Erdal'ın iadesi" yönünde tavizler koparmaya çalışırken, özellikle Belçika sağ partileri ve basını da, kendi içlerindeki iktidar mücadelesinde bu olayı bir vesile yapıyor. İçişleri ve Adalet Bakanlarının istifalarını istemeye kadar varan tartışmalar bunun sonucu ortalığı kaplamış durumda.

Öte yandan; burjuva basının o "her şeyi bilen" ama gerçekte yazdıklarında zerrece bilimsellik ve gerçeklik kırıntısı bulunmayan köşe yazarlarının Sabancı Center baskınından bu yana ısıtıp ısıtıp piyasaya sürdükleri komplo teorileri ile, gazete ve Tv'lerin Belçika muhabirlerinin kaynağı belirsiz asparagasları birbirine karışmış durumda.

Kısaca, hem burjuva demokrasisi ve hukuku, hem de Türkiye basını açısından "ibretlik" bir tablo var ortada. Ortaklaştıkları nokta ise, devrimci düşüncelere düşmanlık ve faşizme hizmet.

Cephe Bürosu ve Halkın Sesi Tv'ye Polis Baskını

Brüksel'de Gerçek Haber Ajansı bünyesinde faaliyet yürüten Halkın Sesi TV'nin Haber Merkezi, DHKC Brüksel Enformasyon Bürosu'nun bulun-

duğu bina ve Knokke “Davası”nda yargılanan Bahar Kimyongur’un evi, önce 28 şubat akşamı, ardından da 4 Mart sabahı saat 06.00’da Belçika Özel Timi tarafından iki kez basıldı. Yasal kurumlara yapılan baskınlarda, devrimcileri terörize etme amaçlı olarak maskeli timlerin yer alması, Belçika’nın kontra yöntemlere hiç de yabancı olmadığının bir itirafı gibiydi.

Polis yetkilisinin henüz neden aramaya geldiklerini anlattığı sırada (hukuk böyle diyor ya!) onlarca Özel Tim Polisi aramaya başlamışlardı bile. Bu esnada DHKC Brüksel Enformasyon çalışanı Bahar Kimyongur’un evi de basılarak ders notlarına el konuldu.

Halkın Sesi TV çalışanı, DHKC Brüksel Enformasyon Bürosu çalışanı üç kişinin kısa bir süre için gözaltına alındığı baskında, bürolarda bulunan bütün bilgisayarlara ve birçok yazılı belgeye el konuldu.

Hukuk dışı baskınlar, yapılan açıklamalarla protesto edildi.

...

Yalanlar, Gerçekler ve Komplo Teorileri

– “Yirmidört saat gözetim altında tutulması gerekirken, Fehriye Erdal nasıl kaçtı” deniliyor.

...

“Bağımsız yargı” gibi kavramların Türkiye faşizmine zaten uzak olduğu herkes tarafında bilinir. Fehriye’nin iade edilemeyeceğine ilişkin varolan mahkeme kararına rağmen, Belçika devleti üzerinde baskı kurmaya yönelik yıllardır süren girişimler bu mantığın sonucudur....

Faşizm açısından doğal olan da budur; gerektiğinde kendi hukuklarını, yasalarını da bir yana bırakıp hep baskıyla sonuç almak isterler.

– “Bruges Ceza Mahkemesi’nin verdiği kararda büyük etkisi olan Federal Savcı Johan Delmulle’nin DHKP-C tarafından ölümle tehdit edildiği öğrenildi” (Milliyet, 7 Mart) deniliyor.

Peki kim, nereden öğrenmiş, DHKP-C nasıl tehdit etmiş; tüm bu soruların cevabı yoktur. Haberin bir tek amacı vardır. Terörizm demagojisine dayanak oluşturmak, özellikle Belçika kamuoyunda bu demagojinin etkisini artırarak, Belçika’nın faşizmle işbirliğinin sorgulanmasını engellemektir.

...

– Burada bütün komplo teorilerini sıralamamız elbette mümkün değildir. Mahir Kaynak ve kızı Deniz Ülke Arıboğan’ın (komplo teorisyenliği kalıtsal mı acaba?) bayatlamış komplo teorilerine ise hiç girmeyeceğiz. Sabancı Center baskını üzerine üretilebilecek bütün komplo teoriler üretildi ve cevaplandı. Şimdi aynılarını tekrarlamaktan başka yapabilecekleri birşey kalmadı. Bunları ısıtıp ısıtıp yeniden piyasaya sürenleri, kendi beyin kabızlıkları ile başbaşa bırakıyoruz.

Fehriye Erdal'ın zafer işaretine dahi tahammül edemeyen Rauf Tamer gibi faşistlerin, o işarette ifadesini bulan düşünceyi, kararlılığı anlamısını da zaten beklemiyoruz. Sabancı Ağası, zafer işareti yapan resim nedeniyle bir kere basını fırçaladı ya; Rauf Tamer gibileri şimdi O'nun yerine konuşuyor, Sabancılar'a nasıl yaranacaklarını şaşırmış halde kendilerinden geçiyorlar. Tam bir acizlik örneği sergileyerek, Fehriye'nin zafer işareti yapan parmaklarını kesip resmini basan basın da aynı dertten muzdarip.

Burjuva basının, burjuva politikacıların, iktidarların Fehriye Erdal nezdindeki düşmanlıklarının kaynağı, **tekelci burjuvaziden hesap sorulmasını yıllardır hazmedememelerindendir**. Yapabilseler, tüm yazarlarını, muhabirlerini Fehriye'nin peşine salacaklar.

– Mahir Kaynaklar, Rauf Tamerler ne yazacakları bilinen isimlerdir. Bir de, demokrat görünüp güya Türkiye'yi eleştirirken devrimciler hakkında şaibe yaratmaktan geri durmayanlar var.

“DHKPC adına cinayet üstlenilirken, hazırlığı çaycı olarak çalışan Fehriye Erdal'ın yaptığı öne sürüldü. Doğrulanmayan bir iddiaya göre ise, o işi ayarlayan şirket, polis müdürlerinden Hüseyin Kocadağ ile bağlantılıydı.” (Umur Talu, Sabah, 2 Mart)

“Susurluk ilişkileri çerçevesinde, Fehriye Erdal'ın üyesi olduğu yasa dışı örgüt ile ilgili önemli bağlantılar da ortaya çıkmış, ancak bunların sonuna kadar gidilmemiştir.” (Okay Gönensin, 3 Mart Vatan)

Hem “doğrulanmadığını” söylüyor hem de dolaylı şekilde aynı yalanı tekrarlıyor. Bu mu demokratlık! “Önemli bağlantılar” diyor bir başkası, ama somut bir tek şey söyleyemiyor, o Susurlukçuların en çok *“Fehriye Erdal'ın üyesi olduğu yasa dışı örgüte”* yönelik infazlar, katliamlar gerçekleştirdiğini bilip bilmezden geliyor.

Susurlukçularla devrimcilerin adını bir arada anmayı, bırakın da faşistler, tescilli anti-komünistler yapsın. *“Belçika nihayet doğruyu gördü...DHKP-C'nin 'terörist bir grup' ilan edilmesi çok daha önemli”* (M. Ali Birand, 3 Mart Posta) diyerek, faşizmin terörizm demagojisine alkışa durmanın neresi demokratlık! Oligarşik devletle bu kadar paralelleşme bir demokrat açısından sadece utanç olmalı, şapkasını önüne alıp düşünmelidir. Sabancılar'ın avukatlığına soyunmak, kendine demokratım diyenlerin işi olamaz, olmamalıdır.

Bakın, *“Belçika yönetiminin gözümüzün içine baka baka ‘Fehriye’yi elimizden kaçırdık’ demesi kanımıza dokundu.”* (Fatih Böhürler, 3 Mart Star) diyenler ne kadar açık sözlü bir şekilde, kendilerini Sabancı ile özdeşleştiriyorlar. Sizler de ya demokrat olun, faşizme karşı savaşın meşruluğunu destekleyin, ya da Sabancı'ları daha aleni savunun ve o çok eleştirdiğiniz terörizm demagojisine açıkça yedeklenin.

Çünkü, Fehriye Erdal üzerinden geliştirilen bütün söylemler, Amerika ve işbirlikçi oligarşinin terörizm demagojisine dayanmaktadır. İstedikleri şudur: biz katledelim, soyalım, sömürelim ama kimse hesap sormasın,

halkların ve onların öncülerinin meşru şiddetiyle yüzyüze gelmeyelim.

Fehriye Erdal'ın iadesi üzerine histerik çılgınlık atarlar, sadece ve sadece buna hizmet edenlerdir. Gerisi laf-û güzaftır.

Belçika, Faşizme Hizmet İçin Daha Neler Yapacak?

Belçika hükümetinin baştan beri, Fehriye Erdal'ı iade etme, faşizme yardım için yargısı üzerinde baskı kurma girişimleri bilinmektedir. Brugge Mahkemesine özel olarak atanan savcının marifetleri sonucu, Knokke operasyonundan yıllar sonra çıkarılan bir yasayı geriye işletip, DHKP-C'yi "terörist" ilan ederek, devrimcilere cezalar vererek, Türkiye faşizmine yardımada bir adım daha atmıştır.

Tekellere hayran bir “solcu”

*Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş’de yayınlanmıştır
Sayı: 90, Tarih: 4 Şubat 2007*

30 ocak tarihli Özgür Politika gazetesinin ‘Forum’ sayfasında, Bilgin Özgür adıyla, **“Sabancı cinayetinden TÜSİAD’a tehdit”** başlıklı bir yazı yayımlandı. Bu “solcu” ve pek “bilimsel” yazar, Devrimci Hareketin Sabancı eyleminden sonra ortaya atılan komplo teorilerini, kontra haberlerini ve Kürt milliyetçiliğinin bu konudaki sakat bakış açısını yineliyor.

Bilgin Özgür’e göre, Sabancı **“Kürt sorunu demokratik ve siyasal yöntemlerle çözülsün”** demiş, Türkeş de anında *“çizmeyi aşıyorsun”* demiş, *“bunu der demez”*, Özdemir Sabancı vurulmuş... Olay *“Dev-Sol’a yüklenmiş, o da bu oyunu fark edecek yeteneğe sahip olmadığı için eylemi üstlenmiş”*... Bulgular ise *“tam tersini gösteriyor”*muş. Yazar bu işleri bilen “akıllı” insanlardan olduğu için, Maraş, Çorum, Sivas, Madımak katliamlarının arkasında hep farklı güçler olduğunu bilenlerden olduğu için, Sabancı eylemi de böyleymiş... *“Dev-Sol’un işi olduğuna hiç mi hiç inanmamış”*. Çünkü o, *“her olay ve olguyu akıl, düşünce ve bilim ölçülerine göre analiz edenlerden”*miş. Büyük bir zeka parıltısı ile bugüne kadar hiçbir komplo teorisyeninin akıl edemediği soruları sormuş; *“Mustafa Duyar neden cezaevinde işlenerek öldürüldü?... Fehriye Erdal’ın susurluk kazasında ölen Emniyet Müdürü Hüseyin Kocadağ tarafından Sabancı Center’e yerleştirilmesi tesadüf müydü? Erdal’a bir katalizör rolü verilmiş olamaz mı? Aksini kim ispat edebilir? Belçika istihbaratı bunları bilmiyor mu dersiniz?...”*

MHP-Tüsiad tartışmalarını devrimci bir eylemle aynı potaya sokarak, tekellerin it dalaşını savunmak sana mı kalmış?

Kendisinin de söylediği gibi doğru dürüst basını bile takip etmeyen, ama her şeyi biliyor havalarında, burjuva basının kaleminden çıkmış ne kadar komplo teorisi varsa harmanlayıp yazan bu kafa her şey olabilir, tekellerin reklamını yapmak için tutulmuş bir ajan olabilir, ama solcu olamayacağı kesin. Sen kim, solcu, demokrat olmak kim? Bir demokrat dahi, tüm tarafları dinler, anlar; solcu, sosyalist ise zaten devrimin penceresinden bakar olaylara. Bunun öyle bir derdi yok. Kendisi çok akıllı ya, onlar-

ca yıldır oligarşinin yok etmeye çalıştığı bir devrimci hareket tecrübesiz olduğu için eylemi sahiplenmiş; doğal gaz kaçağından meydana gelen patlamaları bile “eylem” diye üstlenen başkaları ile karıştırıyor anlaşılan.

Kıstası belli; kim içinde “Kürt sorunu” geçen bir cümle kurmuşsa, hele bu sistem içinde bir güçse, anında eteğine yapışıyor. Bu kafa tekellere hayran, halka ve devrime inançsız, çözümü tekellerden bekliyor ve “çözüm devrimde” diyen, bunun için savaşanlara düşmanlaşıyor. Tanıdık yani!

Mustafa Duyar’ın neden öldürüldüğünü soruyor, ama öldürtenin Sabancılar olduğunu aklına dahi getirmiyor. Çünkü bu kafaya göre, tekelci burjuva temizdir, demokrasiden yanadır, hele hele ki “Kürt sorununa çözümden” yanadır ki, gerisi boştur. Hiç eline kan bulaştırır mı tekeller.

“Bilimsellik” kılıfı altında bir cahil var karşımızda, hem de “zır cahil” türünden. Tekelleri, sömürüyü bilmez, milliyetçilik gözlerini kör etmiş, beynini dumura uğratmış; MHP ile tekellerin tarihsel ilişkilerinden, hayran olduğu tekellerin cuntaları nasıl desteklediğinden, Sabancı’nın çantalar dolusu parayı nasıl faşistlere aktardığından habersiz. Böyle olunca da bir işbirlikçi tekelci burjuvazi niye cezalandırılsın, üstelik “Kürt” demişken...

Ne bilimselliği; sola düşmanlığı tescilli Fetullahçı medyanın “Kontrgerillanın sol eli” manşetlerinden ne farkın var? Kendi beyni ile düşünemeyen biri nasıl bilimsel olabilir? Fehriye’yi susurlukçu Kocadağ yerleştirmiş; buyur o eşsiz bilimselliğinle ispat et görelim; ispat etmezsen alçaksın!

Son not, sayfasını devrimcilere küfretmesi, şaibe yaratması için açan Özgür Politika’ya; yıllardır bu konuda yaşanan tartışmalara, devrimcilerin bu konuda verdikleri ideolojik mücadeleye rağmen kontravari bir kaleme açılan sayfalar, Kürt halkının mücadelesine hizmet etmez!

BELÇİKA, FEHİRİYE ERDAL'I SABANCI DAVASI'NDAN YARGILAMA KARARI ALDI

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş'de yayınlanmıştır

Sayı: 123, Tarih: 23 Eylül 2007

Belçika Yargıtayı, Fehriye Erdal'ın, Sabancı eylemi davasından Belçika'da yargılanmasını içeren Gent Temyiz Mahkemesi'nin hukuka aykırı kararını 18 Eylül tarihindeki duruşmada onayladı... Mahkemenin bu kararını temyiz hakkı bulunmuyor...

Böylece Belçika devleti hukuka aykırı bir karara daha imza attı. Bilindiği gibi Belçika hükümeti bir süredir, ABD'nin 'teröre karşı mücadele' adı altında devrimci, yurtsever, anti-emperyalist örgüt ve ülkelere karşı yürüttüğü savaş çerçevesinde aldığı kararlara uyum sağlayan adımlar atmaktaydı...

Bu çerçevede devrimci örgütleri yasadışı ilan etmek, devrimcilere karşı komplolar kurmak, kendi yasalarını hiçe sayarak devrimcileri tutuklamak gibi adımlar atmaktaydı. Fehriye Erdal'a ilişkin Brüksel Yargıtayı'nın aldığı bu karar Belçika hükümetinin bu çerçevede aldığı kararlara bir yenisini eklemesi anlamına gelmiştir.

Bilindiği gibi Fehriye Erdal'ın Sabancı eylemi davasından Belçika'da yargılanması talebi daha önce de mahkemeye sunulmuş, fakat mahkeme bu talebi Belçika hukukuna aykırı olarak değerlendirerek reddetmişti. Belçika'nın bu açıdan yasaları değişmedi fakat emperyalizmin hukuku çıkarları gerektirdiğinde nasıl eğip büktüğünün göstergesi oldu bu karar.

Belçika devletinin Türkiye Devleti ile çıkarları söz konusu olduğunda hukuk kelimesini nasıl da unuttuklarının kararıdır bu... Devrimciler açısından bu mahkeme kararlarının belirleyici bir anlamı yoktur... Devrimciler ne oligarşilerin ne de emperyalistlerin adaletlerinin olmadığını, hukuk anlayışlarının kendi sınıfsal çıkarları çerçevesinde şekillendiğini bilirler... Fakat diğer yandan yine bilinir ki, hiçbir emperyalist mahkeme gerçekte dev-

rimcileri yargılayamaz... Devrimciler faşizmin mahkemelerine, emperyalizmin mahkemelerine defalarca çıkmışlardır, fakat bu mahkemelerde yargılanan değil, yargılayan olmuşlardır...

Fiziken emperyalizmin, faşizmin gücü devrimcileri hapishanelere atmaya, tutuklamaya, mahkeme karşısına çıkarmaya yetebilmektedir... Fakat bu hiçbir zaman faşizmin devrimcileri yargılayabildiği anlamına gelmemektedir...

Sabancılar'ın avukatı Fernand Schmitz, büyük dedektif havalarında *"Fehriye Erdal'ın Belçika'dan ayrılmadığını düşünüyorum. Sadece sokağını değiştirdi"* açıklamaları yapıyor... Bay Schmitz boşuna seviniyor, evet sevinci Sabancılar'dan alacağı kuruşlar içinse elbette bu amacına ulaşabilecektir, fakat hevesi devrimcileri yargılama, mahkum etme hevesi ise bu konuda yanılmaktadır... Schmitz'lerin beyinleri küçük düşünür, devrimcilere bedel ödeterek halka gözdağı vereceklerini sanırlar... İşte tam da burada yanılmaktadırlar... Sabancılar'dan hesap soranlar, bedel ödemekten kaçmadıkları için buna cüret etmişlerdir...

Köpekleşme!

*Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş’de yayınlanmıştır
Sayı: 139, Tarih: 17 Şubat 2008*

Şerefli bir insan iddialarını ispat eder. Şerefli bir yazar, ispat edemeyeceği iddiaları, kesin gerçeklermiş gibi yazmaz. Şerefli bir aydın, kendisinin araştırmadığı, bilgi sahibi olmadığı konularda başkalarını mahkum etmeden önce araştırma sorumluluğunu ve namusluluğunu gösterir.

Dilimizde güzel bir kelime vardır: **Müfteri**. İddiasını ispat edemeyenler için kullanılır. **İftiracı** da denir aynı kelimenin karşılığı olarak. Ama bazı durumlar vardır ki, bu kelimeler yetersiz kalır.

Mesela Star Gazetesi’nde yazan Prof. Dr. Eser Karakaş’ın yazısı gibi. Düpedüz iftira atıyor yazısında. Ama iftiracı demek, ona “iltifat” gibi gelecektir.

Prof. 11 Şubat günkü yazısına şu başlığı koymuş: **“Fehriye Çatlı”**.

Yazısının başlığından gösteriyor yazdığı yazının gazetecilikle ya da aydın tavrıyla bir ilgisi olmadığını.

Bu başlığın altında burada aktarmaya gerek olmayan bayatlamış komplo senaryolarını, yıllardır tekrarlanagelen karalama ve iftiraları peşpeşe sıralıyor.

Sonra da pişkince diyor ki: *“Benim konuya ilişkin en ufak bir özel bilgim ve araştırmam söz konusu değil... sizlere aktaracağım her bilgi internet sitelerinde mevcut bilgiler.”*

Özel bir bilgisi, araştırması söz konusu değil; ama her türlü ahkamı kesmekte kendini özgür görüyor. Araştırma zahmetine girmiyor ama kendinde insanları sorumsuzca suçlama hakkını da kendinde görüyor. Ne yazık ki bu kişinin isminin önünde **“Prof. Dr.”** gibi bir sıfat da var. Yazık. Bir profesör, bilimden az çok nasibini almış biri, insanların araştırma yapmadan bu kadar kesin hükümlerde bulunamayacağını bilmez mi? **“Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olunamayacağı”** sözünü de mi hiç duymamış?

Hayır, bizce pekala bunların farkındadır Eser Karakaş. “Bilimsel” bir yazının nasıl olması gerektiğinin kurallarını da eminiz çok iyi biliyordur. Ama

o zaten bu yazıyı ne bazı gerçekleri açığa çıkarmak, ne demokrasi mücadelesine katkıda bulunmak için yazmış değil.

Yazısında sıraladıkları, daha önce onlarca, belki yüzlerce kez yazıldı. Hepsi köpekleşmiş olduğu için, hiçbirini yazdığını, söylediğini ispat etme sorumluluğunu göstermedi. İspat edemeyenler, özür dileme dürüstlüğünden de uzaktılar.

Peki sen Prof. Karakaş? Sen bu yazıyı niye yazdın? Kime yağcılık, yalakalık yapıyorsun bu yazıyla, kimin ajanı olarak tekrarladsın bu senaryoları, o başlıkla kime köpeklik yapıyorsun?

Avrupa ajanlığını biliyoruz. Başka? Başka kimin attığı kemiği yalıyor-sun?

Devrimcilere karşı havlayınca ödüllendirileceğini düşünen canlı hangisidir?

Prof. Eser yazısında diyor ki, *“Uluslararası ceza hukukunu iyi bilenler... Fehriye Erdal için adı suçluluk temelinde düzenlenecek düzgün bir dosyanın hemen sonuç alabileceğini hep söylediler ama nedense bu iş bir türlü olmadı.”*

Adam uzman, bir tek o biliyor, ama faşist devletin uzmanları bilmiyor. Ya da devlet de komplonun içinde... Hemen o dosyayı hazırlamaya talip olsun. Daha ne duruyor?

Hatta, ona göre “İsmail Akkol” için de *“sonuç alabilecek bir iade girişimine şahit olamamış”*; hemen onun için de sıva kollarını... “Prof.” tekelcilerin, polisin, MİT’in tüm dertlerini çözmeye talip görünüyor.

Bu yazı bir köpekleşme halinin tezahürüdür. Bu kelimeyi öylesine kullanmıyoruz. Hayır, duruma çok uygun düştüğü için tercih ettik. Çünkü yazının yazılma nedeninden yazılış biçimine kadar bu yazıya yön veren tüm düşünceleri (içgüdüleri de diyebilirsiniz) bir köpekte görmek mümkündür.

Bu yazı, birilerine yaranmak için yazılmış bir yazı. Başka bir deyişle, bir kuyruk sallama yazısı. Prof. Eser, birilerine yaranmanın yolunun başka birilerine **“havlarmaktan”** geçtiğini sezen bir köpeğin tavrıyla, devrimcilere karşı iftira atıyor, karalamalar yapıyor. Devrimcilere karşı havlarsa, Sabancılar’ın başını okşayacağını ve kimbilir uygun bir ortamda da kendisinin önüne yağlı bir kemik atacağını bekliyor.

Çatlılar’a da, Fehriyelere de bu kadar yabancıyken, bu konuda kalem oynatmak senin ne haddine?

Başlığı koyarken eminiz ukalaca *“ne biçim bir başlık buldum”* diye kendi kendine övünmüştür. “Fehriye Çatlı”ymış! Sen Fehriyeleri de bilmezsin, Çatlıları da.

Çatlılar hakkında bildiklerin en fazla, seninkilerden farkı olmayan bir kaç senaryodan ibarettir. Biz biliriz Çatlıları. Onun emrindeki katillerle ülke çapında çatışan bizdik. Çatlıların Bahçelievler’de katlettikleri bizdik. Çatlılar, kendi başlarına yapmadılar tüm bu işleri. Çatlıların hamisi 12 Eylül’lerdi. Eser Karakaş gibilerin hayranı olduğu **“liberal ANAP”** türü düzen partileri de Çatlıların hamileriydi. Çatlıları yetiştiren ve kontrgerilla politikalarını empoze edenler arasında **Amerikan emperyalizmi** kadar, Karakaş’ın hayranı ve ajanı olduğu **Avrupa emperyalistleri** de vardı.

O öyle bir “prof” ki, aslında AB’yi savunurken, Gladioları da, Çatlıları da, yabancı düşmanlığını da... dünyanın dört milyar insanının yoksul bırakılmasını da... savunduğunun farkında değil. Ya da bal gibi farkında da!.. İşte bile bile tekelci burjuvaziye yalakalık, emperyalist tekellere köpeklik burada başlıyor.

Çatlılar bizi katlederken neredeydi Eser Karakaş gibiler? Sabancılar’ın çıkarları için halk katledilirken neredeydi?.. O zaman hangi çöplükteydi, kimin attığı kemiği yalamakla meşguldü bilemiyoruz, ama bu ülkede akan her damla kanda, avukatlığına soyunduğu Sabancılar’ın paylarının olduğunu eminiz ki Karakaş da çok iyi bilmektedir.

Sınıf mücadelesini geriletmek için MHP’li komandoları ortaya süren kimdi? Kimdi Türkeş’e çantalar dolusu paralar götürülenler? Halkı Alevi-Sünni diye birbirine kırdırtmak, Koçlar’dan, Sabancılar’dan bağımsız bir politika mıydı?.. 12 Eylül bir karabasan gibi halkın üzerine çöktüğünde gülme sırası bizde diyenler, Karakaş’ın savundukları değil miydi?.. Bunları biliyor ama hala devrimcilere karşı konuşuyorlar. Hayır, konuşamazlar!

Şefik Kul’ların ekonomi alanındaki karşılığı

Evet, biz bu soruyu sormak durumundayız: Bunları yazmak için kaç para sattın kalemini?

Çünkü bu yazı kalemini yani aslında kendini satmamış bir yazarın yazabileceği türden bir yazı değildir. Bu yazı, dürüst, namuslu, sorumluluk duyan, en azından basın ahlakına, aydın namusuna sahip biri tarafından yazılabilecek bir yazı değildir.

Madem yazıyorsun, ispat et.

Hiç değilse, burjuva basın ahlak ilkelerine, kurallarına uyma sorumluluğu duyan biri bunları yazmaz.

Burjuva hukuku, karşı tarafa söz ve savunma hakkı tanır. Kanıtlanamayan iddiaların bu şekilde ortaya sürülmesini kabul etmez. Kanıtlayabiliyorsun yaz. Suçladıklarının söz hakkına riayet et. Ama bunların **hiçbiri yok** Eser Karakaş’ta. Zerre kadar ahlak yok. Hani kanıtın, hani belgen?.. Yoksa, o zaman sen bunu gazetecilik, ya da aydın olmak adına yazmış olamazsın.

Mustafa Duyar’ın öldürüldüğünden söz ediyorsun; niye Sabancılar öldürttü diyemiyorsun, en azından o ihtimalden söz edemiyorsun? O zaman

o köşede yazdırmazlar mı sana? O zaman kemik vermezler mi?

Hadi sen git işine, sen git Avrupa ajanlığına devam et. Hadi sen git gazete köşelerinde, tv ekranlarında tekellere yağcılığına devam et.

Devrimciler tarafından yayınlanan **Özgür Vatan** dergisinde bak senin için ne yazılmış yıllar önce:

*"TV'lerin, gazetelerin 'ekonomi yorumcusu' adıyla çıkarıp, halkı aldatma görevi verdikleri 'ekonomistler... Adları, **Eser Karakaş** olur, Osman Altuğ olur, Enis Berberoğlu olur, Hurşit Güneş olur... Bunlar, işkenceci ve katilliği belgeli **Şefik Kul'ların ekonomi alanındaki karşılığıdır.**" (31 Aralık 2001, sayı: 4)*

Ne de güzel benzetmişler.

Evet, "Fehriye Çatlı" başlıklı bu yazı da tam **Şefik Kulların kaleminden** çıkacak bir yazı zaten.

Sen git Abant'ta Fethullah'ın kemiğini yala. Ekonomi programlarında tekelci burjuvaziye yağlar çek, Avrupa övgüleri yapıp Avrupalarda ağırlanmanın veya AB fonlarından nasiplenmenin yollarını yap. Sana ne Fehriye'den...

Aslında *"sana ne Çatlı'dan"* da diyecektik ama, aslında bu çok da doğru olmayacak. Çünkü, senin tarihine, konuştuklarına ve yazdıklarına bakıldığında, ekonomi alanında, AB diplomasisinde, tekelci burjuvazi adına üstlendiğin rolün Çatlıların üstlendiği rolden de bir farkı yok. Sadece alanı ve biçimi değişik. Bak, bak da Şefik Kullarla, Çatlılarla nasıl da yakın olduğunu gör. Bak da yazılarını ona göre tart.

Ülkemizin gazetecileri, gazetelerinde yazan öğretim üyeleri, aydınlar, karşılarındakiler devrimciler olunca, her türlü ahlaktan, ilkedan, kuraldan azade oldukları düşüncesini terketmek zorundadırlar. Böyle bir gazetecilik anlayışı, böyle bir aydın yaklaşımı olamaz. Bu tavırdan ısrar edenler, en ağır nitelendirmeleri hakedeceklerini bilmelidirler.

Ahmet Sönmez

Gazeteci mi, GazeteciSA Mı?

Sabah gazetesinde Ufuk Sandık şöyle yazıyor: *"Şimdi gözler Erdal'ın Türkiye'deki suçlarından dolayı yargılanmasına çevrildi. Umarım Belçika'da adalet yerini bulur. Suç cezasız kalmaz. **Acımız** az da olsa hafifler."*

25. katta sıkılan kurşunlar, onun da canını çok yakmış anlaşılan. Sabancı için çok acı çekmiş(!).

Yazısına *"Özdemir Sabancı için Belçika'dan adalet bekliyoruz"* başlığını atmış. Peki bu Ufuk Sandık, acaba hiç, *"1 Mayıs 1977'de katledilenler için adalet bekliyoruz"* başlıklı bir yazı yazmış mı?

Veya Özdemir Sabancı'nın öldürülmesinden hemen önce Ümraniye Hapishanesi'nde dört tutsağın katledilmesine ilişkin *"Ümraniye'de öldürülenler için Türkiye'den adalet bekliyoruz"* diye yazmış mıydı?

Hadi o kadar uzağa da gitmeyelim. 6 kadının Bayrampaşa Hapishanesi'nde diri diri yakılması konusunda adalet istedi mi acaba bay Sandık?

Veya, şunu soralım: Sabancılar'ın belirlediği asgari ücretle sefalet mahkum edilen milyonlarca yoksul adına *"açlığa mahkum edilenler için adalet bekliyoruz"* diye yazdı mı?

Bunları yazmamış, ama mesela evvelki hafta şöyle bir yazı yazmış: *"Mercedes oto yatırımı için yer arıyor biz uyuyoruz."*

O gazeteci değil; tekellerin gazetecisi.. Mercedes'in ve işbirlikçilerinin borazanı!.. O yüzden halk katledilirken, inim inim inletilirken, aç bırakılırken acı duymuyor, ama Sabancılar ve işbirlikçilerinin başına bir şey gelince acısını duyuyor!

Ahlaksızlığın Sınırı Yok!

*Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş’de yayınlanmıştır
Sayı: 140, Tarih: 24 Şubat 2008*

***Duyar, Eyüp Aşık’a telefonda demiş ki...
Aşık da Can Dünder’a demiş ki...***

“Mustafa hakkında her şey” başlığını koymuş yazısına.

Ama yanlış. Doğrusu **“Mustafa hakkında hiçbir şey”** olmalıydı. Çünkü sözünü ettiği Mustafa hakkında hiçbir şey bilmiyor **Can Dünder**.

“Size Mustafa’nın hikayesini anlatacağım” diye başladığı yazıda anlattığı kendisinin derlediği bir hikaye değil. Başkalarının -MIT’in, kontrgerillanın, burjuvazinin kalemşörlerinin, komplo teorisyenlerinin ve benzerlerinin- anlattıklarını eklektik bir şekilde bir araya getirmiş ve bir hikaye çıkarmış.

Hikaye!

Dünder’ın anlatmaya soyunduğu Mustafa, Özdemir Sabancı’nın öldürülmesi eylemine katılan, sonra teslim olan, sonra Afyon Hapishanesinde mafya tarafından öldürülen Mustafa Duyar’dır.

Ön planda Mustafa Duyar gözükse de, Dünder’ın asıl derdi, Duyar değil, Sabancı eylemidir. Bugüne kadar defalarca tekrarlanmış, komplo teorilerini, saçma sapan senaryoları birbiri peşisıra diziyor. Alın size hikaye!

Ama Can Dünder bir hikayeci değil. Hiç şüphemiz yok ki, yazıyı da hikaye olsun diye yazmıyor.

Peki niçin yazıyor?

Buna geleceğiz tekrar, ama onlardan önce belirtmemiz gereken bazı noktalar var.

1) İddialarını ispat etmeyen alçaktır!

Gazetede bir köşesi, televizyon ekranlarında bir mikrofonu olan herkesin, istediği şeyi söyleme, yazma hakkı olduğunu düşünüyor olmalı Can Dündar gibiler.

Yazdıklarının hiçbirinin ispatı yok. Buna gerek de duymuyor.

16 Şubat 2008 tarihli Milliyet'teki köşesinde yazıyor; *Fehriye Erdal'ın İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ tarafından Sabancılar'ın yanında işe yerleştirildiğini* yazıyor.

Yazabilirsin, herkes yazabilir. Ama bizim de şunu söyleme hakkımız var: **İspat etmeyen alçaktır!**

Yazıyor:

"[Mustafa] TV'de Abdi İpekçi cinayetinin azmettiricisi olarak fotoğrafını gördüğü ülkücü Yalçın Özbey'le Almanya'da kendi saklandığı evde karşılaştığını hatırladı, dehşete kapıldı."

Biz de diyoruz ki:

İspat etmeyen alçaktır!

Yazıyor:

"Mustafa, suikasttan sonra kendilerinden alınan Baretta marka silahın, Sedat Bucak'ın Susurluk'ta kaza yapan aracından çıktığını Eyüp Aşık'a telefonla bildirmişti."

İspat etmeyen alçaktır!

Tüm iddialarını aktarmak da gereksiz; ama tüm iddiaları için bu sözü bir kez daha tekrarlamak gereklidir: **İspat etmeyen alçaktır!**

2) Dündar, sorumsuz bir aydın, hukuksuz bir gazetecidir!

Kurgudaki mantıksızlığa, tutarsızlığa bile bakmadan *demmişti ki, bildir-mişti ki..* diye sıralıyor iddiaları. Yazıya göre, bütün gerçekler nedense birileri tarafından birilerine **hep telefonla** açıklanıyor. Can Dündar, kendi yazısını okusa saçmalığı görecek belki; *"Mustafa hakkında"* sadece telefonlarda bu kadar çok şey konuşulmuş olması garibine gidecek. Ama, ne bir gazeteci sorumluluğu, ne bir aydın sorumluluğu söz konusu değil.

Hukuktan, adaletten zerrece nasibini almamıştır. Çünkü hukuka, –sosyalist hukuktan söz etmiyoruz, kendilerinin yücelttikleri burjuva hukukuna– bir nebze saygısı olanların bunları bu şekilde yazması mümkün değildir. Burjuva hukukta bile, hiç kimse, birine karşı böylesine mesnetsiz, böyle bilgisiz, belgesiz suçlama yöneltmez.

Tanır bizi böyle aydınların iktidarından korusun. Ne hukuk, ne kanıt dinlemeden hükmünü veriyor, infaz ediyor. Şimdi Dündar ve aynı zihniyettekiler iktidar olsalar, sık sık tekrarlanan şu "yargısız infaz"lar konusunda faşizmin iktidarlarını bile geride bırakacakları açık değil mi!

Burjuva mahkemeler bile itirafçıların itiraflarını hemen kabul etmez, ifadeleri doğrulayacak ek delillere bakar. En pespaye iddianameler, en

komplocu polis fezlekeleri bile belki Can Dündar'ın bu komplo yazısı kadar yalap şalap hazırlanmış değildir. Göstermelik de olsa, polis senaryosuyla da olsa, bir kaç delil, bir kaç tanık koyarlar dosyala. Can Dündar'a delil de gerekmiyor.

Dediler ki, demiş ki... yetiyor Dündar'a. Bunun adı da gazetecilik, bunun adı da solculuk, bunun adı da aydın olmak oluyor, öyle mi?

3) Pembe dizi masallarıyla kontra telefonlarıyla solculuk, bu kadar olur!

"[Mustafa] 1995'te Zeynep'e sevdalandı. Tanışmalarından 15 gün sonra Zeynep 'Gazi olaylarında' polis kurşunuyla öldürüldü.

Mustafa intikamını almak için yanıp tutuştuğu Zeynep'in cenazesinde örgüte katıldı."

Adeta bir pembe dizi. Olayın içinde Gazi katliamı, polis kurşunu gibi unsurlar olsa da, kafa tam bir pembe dizisi kültürüyle kurguluyor her şeyi.

Demek ki artık onun baktığı yerden, örgüte katılmak, devrimci olmak gibi olgulara ekonomik, siyasi, sosyolojik açıklamalar yerine böyle pembe dizi senaryolarıyla yaklaşıyor.

Duyar Eyüp Aşık'a telefon etmiş; *"Güneydoğu'ya el attığı için öldürmemiz istendi"* demiş. *"Örgütten biri"* de Can Dündar'ı –elbette yine telefonla– arayıp *"bu işi devlet içinde bir kol yaptı"* demiş... Mizah gibi. Tuh yazık sana.

Sana gazeteci diyene, sana aydın diyene yazık. Bu mizah, bu ucuz komplo senaryoculuğu gazetecilik mi şimdi? Aydın olmak mı?

Sen git bu **masalları** çocuklara anlat...

Biri Can Dündar'a telefon ediyor, diyor ki ben "örgütten"im. Sonra da Can Dündar bunu, örgütten biri beni aradı şövle dedi diye yazıyor.

Peki bu nedir? Karşımızda nasıl bir gazeteci, nasıl bir kişilik vardır.

Bu durumun bize gösterdiği Dündar'ın kontrgerilla tarafından çok rahat yönlendirilebilecek bir zavallı olduğudur. çünkü telefonun ahizesinin öteki ucunda iti de olur, miti de, nerden bileceksin!.. Değil mi bay belgeselci?! Sen **belgesellerini böyle mi yapıyorsun** yoksa?

Duyar hapishaneden Can Dündar'a ulaşmış. Sonrasını şöyle yazıyor Dündar:

"İdamla yargılanan, anılarını kaleme almakta olan ve itirafçı affından yararlanmak için 'bildiğim tüm sırları açıklamaya hazırım' diyen Duyar'la cezaevinde konuşmaya karar verdim."

İki hafta sonra da öldürmüşler Duyar'ı.

Biraz mantıklı olur insan.

İtirafçıların kendini aklama merkezi Can Dündar mı? İtirafçı affından yararlanmak isteyenler Dündar'a mı başvuruyorlar yoksa artık? İtirafçı, eğer yasadan yararlanmak istiyorsa, doğal olarak bu işin yetkili mercisine başvuracaktır. Sana niye anlatsın? Hadi desen ki para karşılığında bana bir şeyler anlatacaktı, biraz daha mantıklı olur!

4) Gelelim asıl meseleye

Aktardığımız örneklerin de göstermeye yeteceği gibi, **"Mustafa hakkında her şey"** yazısının iler tutar bir yanı yok. Peki bir yazar niye böyle saçmalıklar ve mantıksızlıklar yapıyor. Farkında mı değil?

Bu çok masum bir açıklama olurdu kuşkusuz.

Can Dündar'ın yazısı tutarsız, mantıksız ama son derece **bilinçli, kasıtlı, amaçlıdır**. Sabancı'nın öldürülmesi konusunda komplo teorisi yapmak, devrimcileri karalayan yazılar yapmak, çok cazip bir **"iş"** tir. Çünkü, yazarı na bir taşla birkaç kuş vurma imkanı sağlar.

Tekellerin gözüne girersin. Devletin yanında, devrimcilerin karşısında olduğunu dünya aleme ama en önemlisi bizzat devlete göstermiş olursun.

Duyar'ı kimin, kimlerin öldürtmüş olacağı Can Dündar gibi yazarların hiç ilgisini çekmezr mesela!

Niye o konuda da birileri onları telefonla arayıp bilgi vermez acaba?

Diyelim bilgi yok, en azından **"araştırmacı gazeteci"likleriyle** niye Duyar'ı kimlerin öldür(t)müş olabileceğine dair senaryoları, ihtimalleri sıralamazlar?

Sıralayamazlar elbette.

Çünkü ihtimalleri sıralayınca, başa Sabancıları koymak gerekir. Onu da yapamazlar.

"Mustafa hakkında her şey"i yazabilirler, fakat **"Sabancılar hakkında her şey"**i yazamazlar.

Sabancılar hakkında yazsalar yazsalar, gerçeğin tersini yazarlar. Öyle yazarlar ki mesela, sanki Sabancı bir sömürücü değil. Sanki Sabancı bu ülkede 12 Eylül'ü alkışlarla karşılayıp **"gülme sırası bizde"** diyenlerden değil. Sanki o bir melaïke, sanki dünyanın en güzel insanı Sabancı...

Gerçeği çarpıtmak işte tam da budur. Sabancılar'dan söz edip de onların bu ülkedeki emperyalizme bağımlılıktan, Susurluktan, 12 Eylül'den, katliamlardan, yoksulluktan, işsizlikten sorumlu olduklarına dair bir kelime bile yazmamak ancak **"satılmış"** gazetecilik türünde mümkün olabilir.

Ve işte tam bu noktada **"Peki niçin yazıyor?"** sorusunun devamı olarak soruyoruz Can Dündar'a?

Kaç paraya, başka hangi çıkarlara, hangi statükolara satıldın? Neler uğruna yazıyorsun bu tür yazıları?

Belki aralarda para dolu çantalar gidip gelmiyor olabilir; ama çıkarların,

statükoların, himayelerin ve düzen tarafından “*yürü ya kulum*” denmesinin söz konusu olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla, ne karşılığında satıldığını ilgililmiyoruz, ama satılmış olduğuylla ilgiliyiz.

Can Dünder’a da bunun için ısrarla soruyoruz: Nasıl satıldın? Kalemimi tekellcilere kiralamayı, hatta satmayı, taşıdığını iddia ettiğin sıfatlarla nasıl bağdaştırıyorsun?

Solcu dediğin devletle çatışır. **Aydın dediğin** devletten hesap sorar. Tekellerle kavga eder. **Gazeteci dediğin** komplo teorilerinin değil, gerçeğin peşinde koşar. Solcu, aydın, gazeteci, en azından adaletli olur. Sende bunların hiçbirini yok!

Sabancılar bizi öldürüyor bay Can Dünder, sizi değil. O yüzden bakış açılarımız farklı. Haydi, sen burjuvaziye, hayran olduğun, köyşe yazılarında övgülerini esirgemediğin burjuvazine hizmet etmeye devam et. Sen Ecevitlerin, Sabancılar’ın, oligarşinin tarihinin belgesellerini nasıl yaparım diye uğraş. Sakın devrimcilerin, devrim mücadelelerinin belgeselleriyle uğraşma. Sakın mesela Ümraniye Hapishanesi Katliamı’nın belgeselini yapmaya soyunma. Eskaza yapmaya soyunsan, Ümraniye’de katliam yapıldıktan sonra Sabancılar’ın vurulduğunu söylemek zorunda kalırsın ki mazallah sonra yanlış anlaşılırsın, “belgeselci”nin belgesel hayatı sona erer bir anda!

Ve zaten bütün meseleniz de bu değil mi; şu alçak düzende bir statüko sahibi olmak.

Ahmet Sönmez

Ahlaksızlığın Sınırı Yok - 2

17 Şubat günkü basında komplo teorileriyle bezenmiş bir yazı daha yayınlandı. Yazının yayınlandığı gazete, iktidar yalakalığında başta gelen gazete olarak yeni bir sıfat taşıyan Yeni Şafak’tı.

Yazarın adı da Tamer Korkmaz.

Yazısının başlığı ise şöyle:

“Sağ Eliyle İpekçi Suikastı, Sol Eliyle Sabancı Cinayetleri!”

Aslında Yürüyüş okurları, böyle bir başlığı görür görmez, yazarını nasıl değerlendireceklerini hiç kuşku yok ki gayet iyi bileceklerdir.

Zaten tembel bir komplo teorisyeni var karşımızda. Can Dünder’ın yazısını neredeyse kopyalayıp kendi köşesine yapıştırmış. Ve elbette ortaya

ilginç, sorgulanması gereken bir durum çıkmış.

Böyle bir gerici, Can Dünder'la aynı şeyleri yazıp söylüyor. Hangisi için bir çelişki acaba bu, ve hangisi için bir utanç kaynağı?

Bu yazı üzerine ek bir şey yazmayacağız. Dünder'in yazısıyla aynı olduğu için, Dünder'a yönelik söylediklerimiz onun için de geçerlidir.

Ama Tamer Korkmaz adlı gerici, orada durmayıp, Fethullah'ın "karanlığın sağ eli, sol eli" demagogilerini de eklediği için, bir ek daha yapmalıyız. Yürüyüş'ün geçen sayısında **"Köpekleşme"** diye bir yazımız yayınlanmıştı hatırlarsanız.

Bu yazıyı, o başlığın altındaki isimlerin yanına **Tamer Korkmaz'ın adını da ilave ederek** yeniden okuyun yeter diyoruz.

Ahmet Sönmez

Çürük sakız!

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş’de yayınlanmıştır

Sayı: 145, Tarih: 30 Mart 2008

(Derginin ‘değinmeler’ başlıklı mizahi bölümünden alınmıştır.)

Sabah’ın yayın yönetmeni ve AKP’nin yeni yalakası **Ergun Babahan** da 26 Mart günü köşesinde “Sabancı SÜKİASTI” üzerine yazmış.

Eksik kalsaydı şaşardık.

Fehriye Erdal’ın Hüseyin Kocadağ’ın referansıylay işe alındığından Mustafa Uyar’ın öldürölmesine kadar çiğnene çiğnene çürük sakıza dönmüş şeyleri tekrarlamış. Üzerinde durmaya değmez. Ama yazdıklarında bir tek son cümle doğru. Diyor ki:

“Bu suikast, üzerinde durulsa yakın tarihe ışık tutacak nitelikteydi...”

Evet, Sabancı eylemini araştırırsanız, ölkemizin 1945’lerden bu yanaki emperyalizm işbirlikçiliğı tablosu çıkardı ortaya... Halkın nasıl sömüröldüğü, nasıl yoksullaştırıldığı çıkardı... Sabancılar’ın Türkesin faşist katillerini nasıl besledikleri çıkardı. Hükümetleri ve burjuva medyayı nasıl yönetip yönlendirdikleri çıkardı..

Bu yüzden kimse Sabancı’nın öldürölmesinin gerçek nedenlerini tartışmaz, bu yüzden kimse eylemi gerçekleştirenlerin açıklamalarına itibar etmez; ve ZATEN BU YÜZDEN BUNCA KOMPLO TEORİSİ ÜRETİLİYOR ve Babahanlar da bunların borazanlığını yapıyor ya...

Bir sen kalmıştın!

Halk Gerçeği

Sayı: 1, Tarih: 6 Nisan 2008

***Bir ilerici, demokrat olarak eleştiremeyiz söylediklerini;
çünkü bunlar, bir demokratın, ilericinin söylemeyeceği, söyle-
yemeyeceği şeylerdir!***

***Bir hukukçu olarak baktığımızda da yine taşınılan sıfatla
çelişen bir tavır var karşımızda. Hukukçu, hukukun en temel
değerlerini çiğnemez. Bir şey söylerken, belge arar, bilgilere,
kanıtlara bakar.***

"Sabancı suikastı olduğu gibi ilginç. ... Bu kadar karanlıklar içinde bir cinayettir. Neden Ergin kardeşler çetesi Duyar'ı öldürdü? Sabancı bile olayın üzerine gitmedi. Hiç kimse bana bunu sadece bir Dev-Sol'un eylemi olarak anlatmasın. Evet, maşa olarak kullanılmış olabilirler ama Duyar konuşacaktı, neler söyleyecekti? İddianame çıkınca bunları göreceğiz."

Yukarıdaki cümleyi okuyunca, eminiz ki en azından okurlarımızın bir çoğu, "ben bunları daha önce de bir yerde okudum" diye düşünmüş olmalıdır.

Bir değil, onlarca yerde okudunuz bu cümleleri veya benzerlerini.

Mahir Kaynaklar'dan, Mehmet Eymürler'den, Eyüp Aşıklar'dan okudunuz veya duydunuz önce. Sonra aşama aşama bazı aydınlar, sonra "sol"un bazı kesimleri aynı cümleleri, aynı komplo senaryolarını tekrar etmeye başladı. Ergin Cinmen gibi. Yazının girişinde okuduğunuz paragraf da Cinmen'e ait. 31 Mart 2008 tarihli Sabah gazetesinde kendisiyle "Erge-nekon" üzerine yapılan röportajda söylüyor bunları.

Daha bir kaç hafta evvel de, Star Gazetesi'nde **Eser Karakaş**, Milliyet'te **Can Dündar**, Yeni Şafak'tan da **Tamer Korkmaz**, aynı konuda, aynı senaryoları tekrarlayan yazılar yazdılar. Sağolsunlar, Yürüyüş yazarları da onlara hakettikleri cevapları vermişti.

Peki biz şimdi Ergin Cinmen'e ne diyelim? Tek kelimeyle, **ayıptır**. Hukukçu, hukukun en temel değerlerini çiğnemez böyle bir durumda. Susurluk'a karşı mücadele ettiğini söyleyen bir demokrat, Susurlukçuların en temel araçlarından ve yöntemlerinden biri olan psikolojik savaşa, karalama, çarpıtma kampanyalarına alet olmaz.

Kimse bay Ergin Cinmen'i o eylemi Devrimci Sol'un yaptığına inandıramazmış! Peki kime inanır bay Cinmen, onu inandırmak için Devrimci Sol ne yapmalı mesela?

Ergin Cinmen, kişisel olarak inanır veya inanmaz, o kendi bileceği iş. Ama halkın karşısına çıkıp devrimci bir eylemi şaibe altında bırakma söylemlerine, karşı-devrimcilerin komplo teorilerine ortak olursa, o zaman durum başkadır.

O zaman şunu sormak durumundayız Ergin Cinmen'e: **Ne biliyorsan anlat!**.. Eylemi Devrimci Sol yapmamış, maşa olarak kullanılmış, Duyar konuşacakmış... Bunları söyleyen her kim olursa olsun, söylediklerini ispatlamak zorundadır. Aksi halde, **şaibeli duruma kendisi düşer**. Eğer Cinmen de söylediklerini ispatlamazsa, şaibe üstünde kalacaktır.

Cinmen, **"büyük laflar"** ediyor; diyor ki *"Ergenekon içinde mafya da, TİT de hatta sol kesim de var"*!

Kim bunlar? Ergenekon içinde yeralan sol hangi sol, **açıklamak ve ispatlamak** zorundasınız bay Cinmen. Sol, böyle ayak üstü iftira atabileceğiniz bir güç değildir. Oligarşinin her kesimi bunu zaten yeterince yapıyor.

12 Eylül'den bu yana bu hikayeleri çok dinledik. Yok öğleden önce aynı silahla bir solcu öldürülmüş, öğleden sonra aynı silahla bir sağcı vurulmuş hikayelerini hiç mi duymadınız Bay Cinmen? Sözlerinizin bu alçak demagojileri güçlendirmekten başka bir anlamı olmayacağını idrak edemiyor musunuz?

Ergenekon içinde yeralan bu sol kimler? Madem ki Ergenekon'un içinde kimin olup olmadığını biliyorsun, bu kadar **"kesin!"** konuşuyorsun, o zaman Ergenekon'un içinde olduğunu iddia ettiğin solun adını, adresini de vereceksiniz. Ortaya bu şaibeleri atıp **"ben İP'i kastettim"** denilemez. Sabancı eylemini **"yaptırtanın(!)"** da adını, adresini vermek durumundasınız. Vermezseniz, siz sol hakkında şaibe yaratan, solu karalayan bir kişi olursunuz yalnızca.

"Ergenekon"un Malatya, Hrant Dink katliamlarıyla ilgisi var mı?" sorusuna **"Davanın açılmasını beklememiz gerekiyor"** diyen hukukçu, söz konusu olan devrimcilerin bir eylemi olunca, neden muhataplarına sormak gerekir demiyor da, kontrgerillanın yorumlarını tekrarlıyor?

Sabancı eylemini devrimcilerin yaptığına inanmıyorsun demek. Peki birisi de kalker sık sık **"mimarı"** olduğunu iddia ettiğin **"Aydınlık için bir dakika karanlık"** eylemlerini de aslında bizzat Susurlukçuların yaptırdığını, Yurttaş Girişimi'nin de onların maşası olduğunu söylerse ne diyeceksin? Nasıl kanıtlayacaksın tersini?..

Son derece dikkat çekicidir; bu ülkede balyozcu Nihat Erimlerden, faşist şef Gün Sazaklardan, infazcı, katliamcı polis şeflerine kadar devrimcilerin gerçekleştirdiği bir çok öldürme eylemi var. Ama herkes illa Sabancı'yı tartışıyor.

Bu Sabancı aşkı nereden geliyor.. Sömürüyü mü seviyorsunuz, burjuvalara mı hayransınız, nedir meseleniz? Biz de bunu çok merak ediyoruz... Ortada yeterince komplo teorisyeni varken, devrimci eylemlere saldıranlar yeterince varken, Ergin Cinmen neden böyle bir şeye ihtiyaç duydu? Bunu da merak ediyoruz. Bırakın bunları oligarşi ve onların teorisyenleri söyleyedursun...

Sabancı eylemine bu kadar "yoğunlaşanlar", bilseler de bilmeseler de, tekelsel burjuvazinin *"herkes öldürülebilir, herkese dokunulabilir ama ülkenin asıl sahibi olan tekellere dokunulamaz"* düşüncesini pekiştirmiş oluyorlar. Evet Sabancı eylemi gerçekten de düzenin sahiplerini vuran en büyük eylemlerden biridir ve yankısı işte bunun için büyüktür. Eylemin politik boyutu üzerine daha çok şey söylenebilir ama bunlara bu yazıda gerek yok. Fakat Cinmen, o büyük lafları etmeden önce, bu konuda devrimciler ne demiş, mutlaka okuyup öğrenmeli. "Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak", bir aydına da, hukukçuya da yakışmıyor. Ortaya da böyle ilerici bir aydının zeka düzeyine hiç yakışmayan, MİT'cilerin klişelerini tekrarlayan **ucuz senaryolar** çıkıyor.

Cinmen senaryosunun sonunda diyor ki *"Duyar konuşacaktı, neler söyleyecekti? İddianame çıkınca bunları göreceğiz."*

Boş laf. Ergenekon iddianamesi çıkınca da hiçbir şey göremeyecek bay Cinmen. Genel olarak da bir şey göremeyecek, Sabancı eylemine ilişkin ise, görebileceğinin en fazlası yeni komplolar, senaryolardır. Hala "Ergenekon soruşturması"ndan birşeyler çıkabileceğini bekliyor demek ki Cinmen. Bütün bu pislikler, bütün bu infazlar, katliamlar, faili meçhuller, komplo ve provokasyonlar, linç tezgahları, bir kaç tane zibidinin başının altından mı çıkıyor yani, burjuvalar suçsuz, devlet suçsuz, "Ergenekon" diye ortaya çıkarılанда olduğu gibi bir kaç "küçük" adam mı yapmış bunca şeyi!? Sizin Susurluk'tan, Ergenekon'dan anladığınız bu mu Bay Cinmen. Elbette, kafanızı komplo teorilerine gömünce, gerçeği görmeniz de zorlaşıyor. Susurluk, Çiller-Ağar-Bucak'tan, Ergenekon Veli Küçüklerden ibaret, zaten devrimci eylemleri de onlar yaptırmış!!! Ne güzel, her şey bir anda aydınlanıverdi değil mi?!

İşte tam bu noktada Ergin Cinmen'i şunları da söylemek zorunluluk oluyor: **Susurluk'tan hiçbir şey anlamamışsınız!** Susurluk'la ilgili o kadar araştırmayı boşuna yapmışsınız; **yazık ki, toplumu**, ülkeyi aydınlatmaktan önce, **kendinizin aydınlanmaya** ihtiyacınız var...

Oligarşinin beynine saplanıp kalmış bir eylem Ve bir senaryo daha!

*Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş’de yayınlanmıştır
Sayı: 146, Tarih: 18 Mayıs 2008*

Taraf gazetesi, 11 Mayıs günü, **“İşte MİT’in Sabancı Cinayeti Raporu”** başlığıyla sansasyonel bir “haber” yayınladı.

Kuşkusuz, gazetecilik açısından buna bir “haber” denilemezdi.

Zihni Çakır adlı birinin **‘Kod Adı Darbe’** isimli kitabından Sabancı eylemine yönelik bir senaryonun olduğu bir bölüm alınmış ve “belge” diye yayınlanmıştı.

Sabancılar’a karşı 1996 Ocağında gerçekleştirilen eylem, ülkemiz siyasetinde ve sınıflar üzerinde, gerek emekçiler, gerekse de tekelci burjuvazi üzerinde derin izler bırakmıştır. Deyim yerindeyse, oligarşinin askeri ve polis güçleri de, tekelci burjuvazi de bu eylemi “hazmedemedi”ler o günden bu yana.

Eyleme ilişkin o günden bu yana adeta kesintisiz bir karalama kampanyası sürdürülmesinin altında yatan nedenlerden biri de tamamen sınıfsal nitelikteki bu tahammülsüzlüktür.

Gökdelenlerdeki eylemde sıkılan kurşunlar, üç kişiyi öldürdü ama görülüyor ki, asıl kurşunlar, oligarşinin beynini girip yerleşmiştir. 12 yıldır, bu eylemin tahammülsüzlüğünün örneklerine tanık olunuyor. O eylemi tarihten silemiyorlar. Silemeyecekleri için de o gün bugündür karalamaya, şaibe altına sokmaya çalışıyorlar...

Düşünün, ülkemizde üzerine bu kadar çok yazılmış, teori yapılmış başka bir eylem yoktur. Sadece bu eyleme katıldığı iddia edilen Fehriye Erdal’ın Belçika’da tutsak düşmesinden bu yana, yaklaşık 10 yıldır, oligarşinin “Fehriye Erdal davası”na gösterdiği ilginin sürekliliğini ve yoğunluğunu gözönüne getirin. “Fehriye Erdal’ın iadesi için” oligarşinin yıllardır nasıl defalarca seferberlikler ilan ettiğini hatırlayın.

İşte o zaman, bizzat burjuvazi tarafından gecekonduların gökdelenlerden hesap sormasının simgesi olarak nitelenen bu eylemin burjuvazinin

saflarında yarattığı derin ve sarsıcı etkiyi görmek mümkün olur.

Taraf gazetesinin gündeme getirdiği komplo teorisinde, Sabancılar'a yönelik eylemin "*Susurluk kazasında ölen Abdullah Çatlı ve Hüseyin Kocadağ ile adı Susurluk soruşturması sırasında gündeme gelen Piyade Yüzbaşı Hüseyin Pepekali tarafından planlandığı*" iddia ediliyor. Akli başında ki herkesin "deli saçması" diye geçeceği bu komplo teorisi, ne yazık ki ülkemizde gazetelere manşet oluyor, hem gerici faşist yazarlar ve hem de kendilerini demokrat, solcu gören yazarlar, bu deli saçması teori üzerinden yorumlar yazıyorlar.

Bunun da nedeni, birincisi, yukarıda sözünü ettiğimiz tahammülsüzlük, ikincisi, burjuva basındaki "kalem"lerin çapsızlığı ve düzene, tekellere yaranmak için fırsatları kaçırmak istememeleridir.

Bu yeni komplo teorisinin tek yeniliği, Sabancıları, uyuşturucu kaçakçılığı yapmakla suçlamasıdır ki; bu da gösteriyor ki, şimdi de oligarşi içi ilişkilerde birbirlerine vurmak için kullanmaya çalışıyorlar Sabancı eylemini.

Bunun için Çatlıları ve uyuşturucu kaçakçılığını işin içine katan yeni bir senaryo yazmışlar.

MİT, kitapta "**MİT'in Sabancı Cinayeti Raporu**" başlığıyla yer verilen belgenin kendileriyle ilgili olmadığını açıkladı.

Avrupa Birlikçileriyle Amerikancıların birlikte çıkardığı Taraf gazetesi, bu açıklamaya rağmen, belgenin "arkasında durduğunu" açıkladı.

Siz kimsiniz, ne biliyorsunuz da neyin arkasında duruyorsunuz?

Bu da ilginç bir noktadır; Avrupacısı, Amerikancısı, ulusalcısı, laikçisi, islamcısı, düzen içi solcusu, hepsi, aralarındaki tüm çelişkilere ve farklılıklara rağmen Sabancı eylemini karalamakta, her zaman şaşılmalı bir aynılık gösterdiler. Devrimci bir eylem karşısındaki bu şaşkırtıcı aynılaşıma da üzerinde mutlaka durulması gereken bir olgudur.

Taraf'ın aktardığı senaryonun ve MİT'in bu belgeyi yalanlayan açıklamasının ötesinde, şu bir gerçek ki, Çatlı, uyuşturucu, Sabancı, bunlar yan yana gelebilir; (Nitekim, Türkeş'e çanta dolusu para götüren tekeller, bu paralarla Çatlıların besleneceğini biliyorlardı. Keza, uyuşturucu parası, bu ülkede eninde sonunda ya kontrgerillayı finanse eder, ya aklanıp tekellerin kullanacağı finansa dönüşür...; ve dediğimiz gibi bu mekanizma içinde tekeller, faşistler, uyuşturucu yan yana gelebilir, fakat bunlarla yan yana getirilemeyecek tek bir güç vardır: Devrimciler... Ne Çatlılarla, ne uyuşturucuyla, ne tekellerle; çünkü devrimciler bu üçüyle de UZLAŞMAZLAR, bu üçüyle de savaş halindedirler.

Komplo teorisinin en zayıf yanı da işte burasıdır. Bu yüzden komplo senaryosundaki şu şununla görüştü, şöyle oldu böyle oldu diye sıralanan iddialar, devrimciler açısından ciddiye alınır nitelikte değildir.

Bu eylemi karalamak için burjuvazi ve burjuvazinin kalemşörleri, cep-

haneliklerindeki tüm malzemeleri kullandılar. Burjuva basın yayın organları, kendi tarihlerinde hiçbir konuda yapmadıkları şekilde kampanyalar düzenlediler.

Aslında gerçek şu ki, bugüne kadar onlarca senaryo atıldı ortaya. Ama daha dikkat çekici olan, bu senaryolardan hiç biri inandırıcı ve kalıcı olmadı. Çünkü devrimcilerin açıklamasının dışında, hiçbir açıklama, eylemi nedenleri ve sonuçlarıyla izah etmeye yetmiyordu.

Ahmet Sönmez

Umur Talu'nun Sevdikleri

*Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş' de yayınlanmıştır
Sayı: 146, Tarih: 18 Mayıs 2008*

Sabancı'nın öldürülmesi eylemi üstüne komplo teorileri üretmek, adeta tekellere **"ben sizin adamınızım"** demenin yolu oldu.

Umur Talu'da tekellere kendini kanıtlama sırasına girmiş. Talu, **"Tarihi Kabus"** başlığıyla 12 Mayıs'ta yazdığı yazısında, kontrgerilla cinayetlerinin içine, 12 Mart cuntasının Başbakanı **Nihat Erim'in**, MHP'li eli kanlı faşist **Gün Sazak'ın**, MİT'in şeflerinden eli kanlı katil **Hiram Abas'ın** ve ülkemizdeki tüm sömürü ve zulmün birinci dereceden sorumlularından tekeltci **Özdemir Sabancı'nın** öldürülmesi eylemlerini de sokuyor.

Umur Talu'ya göre; bunlar çok değerli insanlar olmalı ki, Talu, devrimci hareket bu eylemleri üstlenmiş olduğu halde, **"yok"** diyor, bunların öldürülmesi solun değil, kontrgerillanın işi.

Neden sadece bunların öldürülmesi kontrgerillanın işi? Devrimci hareketin sayısız eylemi içinde, neden Talu özellikle bunların öldürülmesinin arkasında kontrgerilla parmağı arıyor?

Öyle ya, saydığımız isimleri çok sayıdaki öldürme eylemi içinden ayırdığına göre, bu kişileri kontrgerillanın öldürdüğüne ilişkin ya belgesi ya da bu kişilerin devrimci örgütlerin hedefi olmayı hak etmediklerine ilişkin özel düşünceleri olmalıdır.

Talu'nun iddialarının arkasında açıklanan bir belge, bilgi olmadığına göre, geriye Sabancı, Abas, Erim, Sazak hayranlığı kalıyor.

Talu'nun **"öldürülmelerini içine sindiremediği"** isimlere bakın, birisi eli kanlı faşist şef, diğeri katil MİT'çi, biri tekeltci, biri 12 Mart'ın balyozcu başbakanı.

Talu'ya soruyoruz: faşistleri, işkencecileri, tekeltcileri niye seviyorsun? Suçsuz mu bunlar? Öyleyse, bunların suçsuzluğunu yaz. Devrimcilerin hedefi olmayı hak etmediklerini yaz.

Diyelim ki sen tekeltcileri, faşist şefleri, katliamcı yöneticileri seviyorsun. Peki, sen bunları seviyorsun diye, herkes sevmek zorunda mı? Sen

seviyorsun diye, kimse bunlara dokunmayacak, istedikleri gibi, sömürme-ye, katletmeye devam mı edecekler. Ellerindeki kanın hesabı sorulmayacak mı?

Umur Talu bunları sevebilir ama herkes, niye onun gibi, sömüren ve zulmedenleri sevmek zorunda olsun ki? Bunları sevmeyen devrimcileri, neye dayanarak suçluyor Talu?

Talu'nun yazma yöntemi böyle mi? Elinde bilgi belge yok, somut bir dayanak yok, sadece komplo teorilerine yatkın, tekellere hoş görünmek isteyen bir kafa yapısı var, uydur uydur yaz.

Komplo teorisyenlerine ***"Madem o kadar emin bir şekilde yazıyorsunuz, o zaman ispatlayın diyoruz"***. Ses yok, cevap yok.

Birilerine hoş görüneceğim diyerek, ille de kontrgerilla eylemlerini yazarken, soldan birilerini de yazılarının içine katıyorlar.

Kuşkusuz bunun da nedeni var. Umur Talu ve benzeri konumdaki "solcu" yazarlar, nasıl yazıyorlar burjuvaziye ait o gazetelerde? Burjuvazinin işine nasıl yarıyorlar ki, onlara köşeler veriliyor? İşte, bunun somut cevabı, Talu ve onun gibilerin yazdığı bu tür yazılarda gizlidir.

Elbette, Gün Sazak faşisttir, onun için vurulmuştur diyemez, Sabancı sömürücü tekелci olduğu için öldürüldü, Hiram Abas bir katildi diyemez. Bunları bilir ama yazamaz.

Umur Talu, yazılarında halkın yoksulluğundan, ekonomik adaletsizlikten sık sık söz eder; peki o bunlardan söz ederken, ülkemizdeki yoksullukta, zulümde Sabancılar'ın, Hiram Abasların, Gün Sazak'ların rolü olmadığını mı sanıyor?

Açlığı yoksulluğu kim yaratıyor, kim halkı katlediyor, baskı ve terörü kim uyguluyor? Sabancılar, Sazak'lar, Abaslar suçsuzsa bu suçları kim işliyor?

Talu bu sorunun cevabını bilmeyen bir cahil değildir. Bilir ama yazamaz.

Yazarsa, ona iş vermezler!

Bu Talu'nun Sabancı eylemine ilişkin ilk yazısı değil. 2 Mart 2006'da da; ***"hazırlığı çaycı olarak çalışan Fehriye Erdal'ın yaptığı öne sürüldü. Doğrulanmayan bir iddiaya göre ise, o işi ayarlayan şirket, polis müdürlerinden Hüseyin Kocadağ ile bağlantılıydı."*** şeklinde yazıyordu. Doğrulanamayan bir iddia diyor, ama yine de yazısında yer veriyor.

Umur Talu solcu olacak, ama düzenin istediği gibi solcu olacak. Soldan muhalif yazılar yazacak, ama zulmün, sömürünün hesabının sorulmasına karşı çıkacak, karalayacak, çamur atacak.

Talu diyor ki, bu eylemleri sol yapmaz. Peki, solu burjuvazinin basınında köşe tutan Umur Talular mı tarif edecek? Solun ne yapıp yapmayacağını onlar mı belirleyecek? Peki onların maaşını kim veriyor? Tekeller veriyor. Maaşını tekellerden alan Talular, nasıl bir sol tarifi yapacak? İşte işin

püf noktası burada!

Talu'nun da köşesinde yaptığı budur: Tekellere, eli kanlı faşistlere, halk düşmanlarına dokunmayan bir sol tanımı yapmak. Devrimci eylemleri karalamak. Kontrgerillaya karşı çıkararak solculuk yapmak, ama bunu yaparken, devrimci eylemlere de saldırarak, düzene **zararsız solcu** olduğunu göstermek.

Sabancı öldürüleli 12 yıl geçmiş, ortaya komplo teorileri dışında en küçük bir farklı bilgi belge çıkmamış, ama komplocuların komplo teorileri istikrarlı bir şekilde sürüyor.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 28 Temmuz 2008, Açıklama: 374

**Birbirlerini Yerken Bile
Devrime Saldırıyorlar**

Kim katliamcı, kim kontrgerillacılarla içli dışlı; Kim halk düşmanı, kim halktan yana; Türkiye halkları biliyor. Gerçekler karartılamaz; düzenin pislikleri devrimcilere bulaştırılamaz!

Ergenekon İddianamesi açıklandı. 2500 sayfalık iddianamede oligarşi içi it dalaşının hesabı görülürken, iddianamenin sayısız sayfası devrimcilere karşı karalamalara, iftiralara ayrıldı. Böyle olması doğaldı; çünkü oligarşinin tüm kesimleri, kendi aralarındaki kavga hangi düzeyde olursa olsun, asıl olarak devrimle, devrimcilerle savaş halindedirler.

Bu yüzden, AKP'nin savcılarının oligarşi içindeki kanlı ve kirli olayları ortaya dökerken, kendi muhaliflerini sindirmek için senaryolar yaparken, Partimize, Cephemize, başta önderimiz olmak üzere çeşitli yoldaşlarımıza yönelik iftiralarda bulunulmuştur.

Türkiye halkına ve tüm basın yayın kuruluşlarına açıkça belirtiriz ki; Ergenekon İddianamesi'nde örgütümüzle, yoldaşlarımızla ilgili her kelime uydurmadır. O sayfalarda yer verilen hiçbir iddianın gerçeğe ilgisi yoktur.

**Bu iddianame, örgütümüze yönelik boyutuyla,
bir psikolojik savaş saldırısıdır**

Generallere ve onlarla işbirliği içindekilere ilişkin iddialar üzerine bir yorumda bulunmaya gerek yok. Generallerin neler yaptığı, işkencecilikleri, katliamcılıkları herkes tarafından bilinmektedir, onların kimliğine, kişiliğine ve yaptıklarına dair aslında sır olan bir şey de yoktur.

Dolayısıyla, sözü edilen katliamcılarla, provokatörlerle, kontrgerillacılarla örgütümüzün ve yoldaşlarımızın hiçbir ilişkisinin olamayacağı açıktır.

Örgütümüzün hiçbir koşulda ve hiçbir biçimde katliamcılarla ilişkisi olmamıştır. Olamaz. Bütün bunlar, **kontrgerillanın psikolojik savaşıdır**, uydurmadır.

Polis ve savcılık, her zamanki gibi örgütleri karalamak için kendince gizli tanıklar (muhtemelen itirafçılardır) çıkartmış, onların ağzından senaryolar yazıp ortalığa şaibe yayıyor.

İddianamede örgütümüze yönelik iftira ve karalamadan öte bir anlamı olmayan, fiilen saçmalıktan ve uydurmalarından öteye geçmeyen iddialara tek tek cevap vermeyi kendimiz için zul sayarız.

Gazi katliamı ve ayaklanması, tüm Gazililerin, tüm halkımızın, tüm dünyanın gözleri önünde yaşanmıştır. Katliamın nasıl başlatıldığı, nasıl geliştiği bir sır değildir. Bütün Gazi halkı da DHKP-C'nin Gazi sürecindeki rolünü iyi bilir.

Önderimiz Dursun Karataş'ın Abdullah Çatlı veya Veli Küçük gibi halk düşmanlarıyla doğrudan veya araçlar vasıtasıyla görüştüğü iddiaları, saçmalık ve uydurmadır. Bunun saçma ve uydurma olduğunu hiç kuşku yok ki en başta bu iddianamenin yazıcıları bilmektedir. Bütün amaç devrimcileri karalamaktır. Bunlar AKP'nin devrimcileri küçük düşürmek için başvurduğu psikolojik savaş yöntemleridir.

Bütün bunlar ortadayken, Gazi katliamını bile bu şekilde çarpıtmaya çalışan bir savcılık, gözünü karartmış bir psikolojik hareket merkezi gibi çalışıyor demektir. Hazırlanan iddianame, hukuk tarihinde nereye oturacağı konusunda farklı yorumlar yapılabilir, fakat iddianamenin kontrgerillanın psikolojik savaş derslerinde kullanılabilecek bir metin olmaya aday olduğu kesindir.

Örgütümüzün özel hedef yapılması, nedensiz değildir!

Hazmedemedikleri bir tek elcinin cezalandırılmasıdır.

Hazmedemedikleri halk düşmanı generallerden hesap sorulmasıdır.

Devrimci Sol ve DHKP-C, düşünceleri ile, eylem biçimi ile, kültürü ve gelenekleriyle **Türkiye Devrimci Hareketinde** yeni bir çıkış açmıştır. Dünyada ve ülkemizde yaşanan tüm alt üst oluşlara, darbelere, karşı-devrimlere rağmen, ideolojisinden, iddiasından, ilkelerinden ve devrim hedefinden asla vazgeçmeyen devrimci hareketimiz, bu özelliği nedeniyle, onyıllardır emperyalizm ve oligarşinin öncelikli hedefi olmuştur. İnfazlarda, katliamlarda kurşunlarıyla, psikolojik savaşın zehirli yalanlarıyla bizi yo-

ketmeye, halkın gözünde şaibeli hale getirmeye çalışmışlardır.

Bir tekeli, Özdemir Sabancı, cezalandırılmış, katliamların, sömürünün, zulmün hesabı, bu düzenin sahiplerinden sorulmuştur. Bu gerçek hiçbir yalan ile karartılamaz. Oligarşinin tüm kesimleri, yıllardır bu eylemi hazmedememiştir. Bu iddianamenin sayfalarına yansıyan da işte bu tahammülsüzlüktür.

Halkımıza zulmeden kontrgerilla şeflerinden, generaller ya da polis şeflerinden hesap sorduk.

Halkın adalet özlemine cevap olan bu eylemleri karalamak için sayfalarca yalan doldurmuşlar iddianamelerine. Mücadelemizden, varlığımızdan duydukları rahatsızlık o kadar büyüktür ki, devrimcilerin fuhuşa, uyuşturucuya karşı yürüttükleri mücadeleyi bile iddianamede hedef tahtasına koyarak, bu soylu, onurlu mücadeleyi karalamaya çalışmışlardır.

Oysa, Savcı Zekeriya Öz ve ortakları, bu iftiralarla, karalamalarla uğraşacakları yerde, avukatlığına soyundukları Sabancılar'ı araştırırsalardı, Ergenekon'un, 60 yıllık kontrgerillanın nice bağlantılarına, nasıl finanse edildiği gibi sayısız bilgiye ulaşırlardı!

AKP, İddianamesini Yazdığı Kontrgerillanın Dışında Değildir

Kontrgerillanın ne olup olmadığını bütün Türkiye halkı bilmektedir. Amaç, devrimcilere kara çalarak kontrgerilla gerçeğini gizlemektir. Bu gizlenemez, karartılamaz. Her şey en çıplak biçimi ile ortadadır.

Bu iddianameyi yazan "AKP'nin hukukçuları"dır. AKP kendi kontrgerillasını oluşturmakta belli bir mesafe katetmiş ve kontrgerillanın en klasik yöntemi olan devrimcilere karşı psikolojik savaşı uygulamaya başlamıştır.

Eğer böyle bir iddianameyi, AKP değil de, mesela Veli Küçükler AKP hakkında hazırlamış olsaydı, hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki, devrimcilere yönelik bu tür suçlamalar, karalamalar aynen yer alırdı; tek fark, o zaman da kontrgerillacı generaller devrimcileri şeriatçı tarikatlarla ilişkilendirirdi!..

AKP de, Ergenekoncular da, işbirlikçidir ve faşizmin sürdürücüsüdür. Emperyalizmden, oligarşiden yana, halkın karşısındadırlar. Devrimciler karşısında amaçlarının da, yöntemlerinin de aynılığı da bunun kanıtından başka bir şey değildir.

Tüm halkımız, tüm aydınlar, halktan, emekten yana tüm güçler; AKP kontrgerillasının psikolojik savaş demagojileri karşısında uyanık ve duyarlı olmalıdır. Oligarşi içi it dalaşını sürdürürken, devrimcilere kara çalınmasına, devrimci mücadelenin karartılmasına izin verilmemelidir.

Bu iftira ve karalamalara sayfalarca yer ayıran, manşetlerine çıkaran burjuva basını da uyarıyoruz: Ergenekon iddianamesini "kaynak" göste-

rip örgütümüze, önderimize karşı sürdürdüğünüz karalama kampanyasına son verin. Kontrgerillaya karşı çıkıyor görünürken, kontrgerillanın psikolojik savaşının hizmetinde olduğunuzu görerek bu tavrı terketmelisiniz. Bu kampanyanın bir parçası olmaya devam etmeniz, kontrgerilla adı verilen o mekanizmanın bir parçası olmayı kabul etmeniz anlamına gelir.

**Biz ideolojimizle, ahlakımızla ortadayız;
İddialarını ispatlayamayanları ALÇAKLIKLARIYLA başbaşa bırakıyoruz!**

Biz, onlarca yıldır, ne infazlarla ne de psikolojik savaşın zehirli oklarıyla yok edilemeyen bir hareketiz. AKP'nin savcılarının kirli ve zehirli okları da bizim güçlü bünyemize hiçbir zarar veremez.

O şunu dedi, bu bunu dedi... O, şu kanıda olduğunu söyledi, bu şundan duymuş... diye bir iddianame yazıldığı nereden görülmüştür; Örgütümüze ilişkin yazılanlar, kanıtsız, belgesiz, mahalle dedikodusundan öte şeyler değildir.

Bütün tarihimiz ortadadır. Bütün eylemlerimiz ortadadır. Bütün yazılarımız, bildirilerimiz ortadadır. Adımızı karıştırmaya çalıştıkları pisliklerle ilgimizi kanıtlayacak tek bir belge, bilgi yoktur ellerinde. Buradan tüm halkımız önünde iddianameyi hazırlayan savcılara sesleniyoruz:

İDDİASI OLAN İSPATLAMALIDIR. İSPATLAMAYAN ALÇAKTIR.

**Sabancı Gibi İşbirlikçi Tekelcileri ve Halk Düşmanlarını
Cezalandırmaya Devam Edeceğiz!**

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

KİTAPLAR

Boran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Bağımsızlık, Demokrasi ve
Sosyalizm Mücadelesinde GENÇLİK (I-II)
- 2- Milliyetçilik Çıkmazı
- 3- Zafer Yolunda -I
- 4- Yaşatmak İçin Öldüler
- 5- Gülüşün hücrelere takılı kaldı - M. Çetinkaya
- 6- Feda Destanı - G. Yılmaz - F. Tokay Köse
- 7- Bütün Yazılar - Mahir Çayan
- 8- Umut Yağmuru - Ümit İlter
- 9- Başegmeyen Kadınlar - Yasemin Berrin
- 10- Efsanelerden Destanlara - Hüseyin Çukurluöz
- 11- TECRİT Yaşayanlar Anlatıyor - Selami Kurnaz
- 12- Canım Feda - Ahmet İbili
- 13- Neydik Ne Olduk?
- 14- Işığı Görmek - Hasan Biber

Haziran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Devrimci Sol Dava Dilekçeleri
12 Eylül Mahkemeleri Dosyası (I-II)
- 2- Kongre Belgeleri-1: RAPOR
Parti Cephe İle İktidara Yürüyelim
- 3- Kongre Belgeleri-2: KARARLAR
- 4- Taş Değil Yürekti Elimizdeki

- 5- Darağacında Yapılan Siyaset: İDAM
- 6- GAZİ Gecekondulardan Geliyor Halk
- 7- Tutsak Aileleri, 12 Eylül ve TAYAD
- 8- 50 Soruda HALK MECLİSLERİ
- 9- 50 Soruda Din, İslamcılık ve Laiklik
- 10- EL SALVADOR Birleşik Devrimci Savaş
- 11- Direniş Ölüm Yaşam
- 12- Direniş Ölüm Yaşam-2
Devrim Kuşağının Kahramanları
- 13- Bir Direniş Odağı METRİS (Metris Tarihi)
- 14- Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve
Zaferimiz İçin (Devrimci Harekette Darbe)
- 15- Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer
- 16- Yeni Çözüm Seçme Yazılar
- 17- Cezaevleri Direnişleri-1: BUCA
- 18- Cezaevleri Direnişleri-2: ÜMRANİYE
- 19- Cezaevleri Direnişleri-3: ULUCANLAR
- 20- HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ- Cilt 1-2
- 21- Kontrgerilla Operasyonları
- 22- Mücadele Seçme Yazılar-(1-2)
- 23- Direniş Şiirleri
- 24- Dava Dosyası-(1-2)
- 25- Bize Ölüm Yok
- 26- Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında
Dalgalanacak
- 27- Halk Sınıfı (I-II)
- 28- Amerikan İmparatorluğu Milliyetçilik ve Demokrasi
- 29- Kürt Sorunu Nasıl Çözülür?

Anadolu Yayıncılık'tan çıkan kitaplar

- 1- Tarihçesi ve Yaşayanların Anlatımlarıyla
İŞKENCE-1
- 2- Hapishanelerde Katliam
(19-22 Aralık 2000, Belgeler, Tanıklar -I)

Tavır Yayınları'ndan çıkan kitaplar

- 1- Gün Karanfil Kokuyor- Hayati Azim
- 2- İki kardeşin hayatı: Canan ve Zehra - A. Kulaksız
- 3- Karanfil halayı - Ümit İlter (Şiir)
- 4- Bir Kar Makinası Grup Yorum 1-2
- 5- Kurşun Yangını Hasretin - Hasan Biber (Şiir)
- 6- Bağdat'ta 68 gün- Cihan Keşkek, Eylül İşcan
- 7- Umut Kavgada Büyür - Hasan Biber (Şiir)
- 8- Anka Destanı - Ümit İlter

**9 Ocak 1996'da
bir gökdelenin 25. katında sıkılan
kurşunlar, Türkiye'yi sarstı. Ve Türkiye,
o gün bugündür bu eylemi tartışmaya
devam ediyor.
Tartışılması doğaldı. Tartışılmalıydı da.
Ama ortalığı senaryolar, komplo teorileri
kapladı.**

**Bu öyle bir vuruştur ki, oligarşik devletin
en "derin"lerinde, tekelci burjuvazinin
ta kalbinde sarsıntısı duyulmuştu.
Bu öyle bir vuruştur ki, eylem
gökdelenlerde olmuştu ama gündeme
ülkenin gecekonduları oturmuştu.**

**Bu kitapta Sabancı eyleminin
nedenleri, niçinleri var...
Bu kitapta komplo teorisyenlerinin
senaryolarının üç beş ayda bir nasıl
boşa çıktığını, onların işe, özür dilemek,
özeleştiri yapmak yerine, hemen
yeni senaryolar yazmaya başladığını
göreceksiniz.
Sabancı Eylemi kitabı boyunca, sol adına,
aydınlar adına sergilenen teorik bir
sefaletle de tanık olacaksınız.**

**İnanıyoruz ki, bu kitabı okuyan herkes,
tek bir eylem çerçevesinde ülkemiz
sınıflar mücadelesine dair bir çok
gerçeği görmüş, bu mücadelede
yer alan çeşitli kesimleri daha
yakından tanımış olacaktır.**